

หนังสือพิมพ์เรากำลังคิดอะไร สำนักพิมพ์กลั่นแกล่น
ถวายเป็นโพธิบูชา
เนื่องในวาระย่างเข้า ๘๙ ปี พุทธศตวรรษโพธิรักษ์

เล่ม
๗
โดยสมณะ
โพธิรักษ์

พุทธธรรม

...เหตุที่อาตมาอยากมีอายุยืน

๑. เพื่อดูความจริงของโลกของสังคม
แบบโลกีย์ ที่จัดจ้านขึ้น ๆ ที่มันจะเข้ากลียุค

๒. เพื่อทดแทนบุญคุณกตัญญูกตเวที

ต่อศาสนา

อาตมาต้องขอใช้นี้บุญคุณพระพุทธเจ้า

ต้องใช้เวลาหลายล้านชาติ

๓. ดูความจริงของสิ่งที่เกิด

ตามเป็นจริง ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ที่อาตมาเอามาใช้ ช่วยเหลือโลกีย์

ว่าจะเป็นไปอย่างไร จะได้แค่ไหน

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ให้โอวาท

พิธีไหว้ครู (ม.วช.และ สส.ธ.)

ราชธานีอโศก

๘ ก.ค. ๔๕

หนังสือพิมพ์เรากำลังคิดอะไร สำนักพิมพ์กลั่นแกล่น
ถวายเป็นโพธิบูชา
เนื่องในวาระย่างเข้าสู่วัย ๘๔ ปี พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

เล่ม
๗
โดย สมณะ
โพธิรักษ์

พุทธธรรม

ปัญญา ๘ (เล่ม ๒)

สมณะโพธิรักษ์

- พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๖๖
- จำนวนพิมพ์ : ๕,๘๐๐ เล่ม
- ออกแบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย(ภาพ)
กิตติ เดือนหงาย(ภาพ)
เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช(ตัวอักษร)
- จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลป์
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
- พิมพ์ที่ : อุษาการพิมพ์
๑๗๘/๒๕ ซ.วุฒิพันธ์ ถ.ราชปรารภ
มักกะสัน ราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๕๒ ๐๔๔๘
- ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางวนิดา อุษณกรกุล
- เผยแพร่โดย : สำนักพิมพ์กัลป์
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
- โทรศัพท์ : ๐๘ ๖๔๘๖ ๗๘๖๘
- ราคาบุญนิยม (ระดับ ๔)
: ๐ บาท (แจกฟรี)

♦ คำนำ ♦

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำจิตวิญญาณชาวโคก ในวัย ๘๘ ปี ๘๙
ยังคงเข้มข้นอุตสาหะเผยแผ่ธรรมะ สืบทอดพระพุทธศาสนาอย่างเต็มกำลัง
ด้วยมีปณิธานหนักแน่นไม่คลอนแคลนที่จะบำเพ็ญให้ถึงที่สุด จนกระทั่งบรรลุ
“ปัญญา” สูงสุดเป็นพระพุทธเจ้าให้ได้

ซึ่ง ณ ขณะนี้ท่านก็ได้บำเพ็ญจนถึงขั้น.. “รู้ได้ด้วยตนเองแล้วว่า
เป็นโพธิสัตว์ระดับ ๗ ไตรระดับ ๘ อาตมาก็ได้เปิดเผยบอกต่อสาธารณะ
เพื่อให้มวลมนุษยชาติไปทั้งปวงเกิดความรู้ที่เป็น ‘ปัญญา’ สามารถรู้จักตัวเอง
รู้จัก ‘สังขาร’ ครอบงำ เปิดเผย ‘ความจริง’ กระจะกระจำง ไม่มีอะไรปิดบัง”

การเกิดหมู่กลุ่ม “ชาวโคก” (สันติโคก) เป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นชัดว่า
เมื่อปฏิบัติถูกต้อง ฝึกฝนขัดเกลาตลอดกิเลส มีปัญญาเป็นลัทธิมาติฐาน อันเป็น
ความรู้ความฉลาดแบบโลกุตระ ก็จะรวมเป็นกลุ่มชุมชนที่มีวิถีชีวิตอย่างอิสระ
สบาย สงบ อ่อน อิ่มเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนเสียสละ นี่คือ
ประสิทธิภาพประสิทธิผลของผู้ที่มีปัญญาของพุทธแท้ ๆ ไม่ใช่เงินไหมเสีย
เล่ห์กลฉลาดเอาเปรียบคนทั้งหลาย

ศาสนาพุทธไม่ได้สอนให้คนเห็นแก่ตัว หรือติดภพติดอยู่ในภวังค์
อยู่อย่างทื่อแข็ง ไม่รู้ไม่สนใจอะไรกับโลก ปิดการรับรู้เห็นธาตุขันธ์ต่าง ๆ
แต่รู้จักโลกดี เป็นโลกวิทู ส่วนจิตใจนั้นก็เลื่อนระดับสูงขึ้นเป็น “โลกุตระจิต” เป็น
จิตเหนือโลก ไม่ถูกอำนาจโลกโลภีย ลาม ยศ สรรเสริญ โลภียสุข บงการ
เบ็ดเสร็จ ทั้งต้องมี “โลกานุกัมปายะ” รับผิดชอบต่อโลกช่วยโลกได้อย่างดี เหมาะควร

หนังสือ “ปัญญา ๘” เล่ม ๒ มีเนื้อหาสาระเปิดเผยแก่นแท้แห่งธรรม
เจาะลึกปัญญาพุทธ สามารถพากเพียรฝึกฝนพิสูจน์ด้วยตนเอง ดังที่นักปฏิบัติ
ธรรมชาวโคกได้ทำแล้ว ทำอยู่ และกำลังทำให้เป็นมรรคเป็นผลยิ่ง ๆ ขึ้น

ขอกราบนมัสการขอพระคุณพ่อครูสมณะโพธิรักษ์อย่างสูงยิ่ง ที่
กรุณาถ่ายทอดธรรมะเป็นหนังสือทรงคุณค่าแห่งสังขารโลกุตระในยุคกาลนี้

ขอขอบ “ปัญญา ๘ (เล่ม ๒)” แต่ทุกท่านด้วยจริงใจไมตรี

ด้วยความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์กัลป์

สารบัญ

(๑) ปัญญา ๘ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒ (เนื้อหาปัญญา ๘ เล่ม ๑) ๑๑	
(เริ่มสารบัญ “ปัญญา ๘” เล่ม ๒)	
(๑๓๓) ศาสนาพุทธมี “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่ประจักษ์สิทธิ์	๑๓
(๑๓๔) “กิเลสหายาบ” เป็นเบื้องต้น ต้องกำจัดก่อน อย่าลัด	๑๙
(๑๓๕) “โจรปล้นศาสนา” ตัวจริงก็คือ คนผู้ปฏิบัติผิด	๒๒
(๑๓๖) เมื่อไม่มี “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ก็มี “พญานาค” กันจริง	๒๓
(๑๓๗) “นิรมาณกาย ๓” ที่เป็น “กายเกี” คือ “จิตสัมภเวสี”	๒๙
(๑๓๘) “หลับตา-จินตา” คือ “สัมภเวสี” ไม่มี “ความจริง(axiom)”	๓๑
(๑๓๙) นัยสำคัญ ความมืดดำ(กิณหา) กับความดับกิเลส(นิโรธ)	๓๖
(๑๔๐) “โยนิโสมนสิการ” นี้เกินกว่าจะรู้ได้ด้วยตรรกะ	๓๙
(๑๔๑) “ความเป็นลำดับ” นี้เองที่ “นามหัตถ์จรรย” ยิ่งใหญ่	๔๑
(๑๔๒) กาย กับ สัญญา ใน สัตตवास ๙ กับ วิญญานฐิติ ๓	๔๕
(๑๔๓) “วิญญานฐิติ ๓” จึงจะดับ “สัตตवास ๙” ได้ครบครัน	๔๘
(๑๔๔) “อายตนะ” กับ “อภิกายตนะ” นั้น “วิเศษ” ต่างกันยิ่ง	๕๒
(๑๔๕) “อภิกายตนะ ๘” นี้ผู้ “อภิกู” คือ ภูมิเจริญสู่ “สยัมภู”	๕๔
(๑๔๖) ชาวพุทธที่ “หลับตา” ปฏิบัติจึงเป็น เตียรถียปภติ	๕๗
(๑๔๗) ผู้ “ที่ไรตดับป้ง” อย่างแรงกล้า เป็น “ความจริง” ที่ลึกล้ำ	๖๐
(๑๔๘) “ความลำนึก” อย่างแรงกล้า คือ ผู้มี “ปัญญา” จริง	๖๒
(๑๔๙) “หลับตา” ปฏิบัตินั้นจะ “ลัษมาทิฐฐิ” ไม่ได้ง่าย ๆ	๖๕
(๑๕๐) “ปัญญา” กับ “เณโก” นั้น แตกต่างกันไปคนละขั้ว	๗๐
(๑๕๑) “ปัญญา” ไม่มีในศาสนาอื่นใดเกิดได้จากพุทธแท้	๗๒
(๑๕๒) “ปัญญา” นั้น รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ทุกขอารยัลจ”	๗๕
(๑๕๓) “อัญญธาต” นั้น เป็นธาตุพิเศษ ที่เป็น “โลกุตระ”	๗๘
(๑๕๔) “อัญญธาต” นั้น เป็นธาตุพิเศษ ที่ชื่อว่า “โลกุตระ”	๘๐
(๑๕๕) ต้องมี “อัญญธาต” ก่อน จึงจะมี “ปัญญา” ได้แท้	๘๓

(๑๙๖) “ลากลักการะและชื่อเสียง” อันตรายอันแสนผิด	๘๖
(๑๙๗) “กาย” ภายนอกจึงสำคัญยิ่งขาดไม่ได้ต้องมีเสมอ	๘๘
(๑๙๘) “วิเวก” คือ “มุลกทุกข์” แนนอนสำหรับผู้วิเศษ	๙๒
(๑๙๙) “ปัญญา” คือ “โลกุตระธรรม” โดยเฉพาะ มีในพุทธ	๙๔
(๒๐๐) “หลับตา” ปฏิบัติไม่มี “กาย” มันก็ไม่มีจุดเริ่มต้น	๙๗
(๒๐๑) ชัดเจนมั้ย? ..ว่า “กาย” มีความสำคัญยิ่งยอด	๙๙
(๒๐๒) การกอบกู้จึงเป็นหน้าที่ของอาตมาในปางนี้ยุคนี้	๑๐๒
(๒๐๓) “พุทธ” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กาละ-เทศะ-ฐานะ”	๑๐๕
(๒๐๔) “เทวนิยม” ไม่รู้จัก ไม่เคยสัมผัส “พระเจ้า” เลย	๑๐๘
(๒๐๕) “พุทธ” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ชัดเจนใน “ความวิปัสสนา”	๑๑๐
(๒๐๖) “พุทธ” พบ “ลัทธิจะมีหนึ่งเดียว” คือ “นิพพาน”	๑๑๓
(๒๐๗) “เทวนิยม” ยึด “ความเป็น ๑” ที่ยัง “มีจิตวิญญาณ” อยู่	๑๑๖
(๒๐๘) “พระเจ้า” ไม่รู้จัก “ตัวเอง” ที่มี “กรรม” มี “วิบาก”	๑๑๙
(๒๐๙) ความยึดมั่นถือมั่น “พระเจ้า” ว่า “เป็น ๑” จริงหรือ?	๑๒๑
(๒๑๐) “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่มีเฉพาะในศาสนาพุทธ	๑๒๓
(๒๑๑) ชีวิตที่ไม่มี “เวทนา” นี้คือ “คุณวิเศษ” ของพุทธ	๑๒๖
(๒๑๒) “ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” มี “๒ วิธี” มี “ผล ๒ แบบ”	๑๒๙
(๒๑๓) “ความสงบ” แบบ “หลับตา” ไม่มี “ปัสสัทธิ”	๑๓๒
(๒๑๔) ความเป็น “อุตุนิยาม-พินนิยาม” มีนัยสำคัญยิ่งๆ	๑๓๕
(๒๑๕) ผู้ “หลับตา” ปฏิบัติไม่มี “กายภายนอก” ไม่มี “เทว”	๑๓๘
(๒๑๖) ความเหนือ “เทว” ทำได้ด้วย “จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”	๑๔๑
(๒๑๗) “กาย” จึงเป็น “สังโยชนข้อ ๑” ที่ต้อง “สัมาทิฏฐิ”	๑๔๔
(๒๑๘) “ปัญญา” จึงเป็น “ความรู้-ความจริง” ที่รู้ “กาย”	๑๔๖
(๒๑๙) “เณโก” นั้นไม่รู้ “กาย” ความรู้จึงไม่ใช่ “ปัญญา”	๑๔๙
(๒๒๐) พุทธที่ “มีจิตวิญญาณ” จึงแยก “กาย” แยก “จิต” ไม่ได้	๑๕๑
(๒๒๑) ผู้ “มีจิตวิญญาณ” ไม่เรียนรู้ที่ “เวทนา” จึงคือ ผู้โง่	๑๕๔
(๒๒๒) “ผู้บรรลุนิพพาน” คือ ผู้ปฏิบัติ “เวทนา ๑๐๘” สำเร็จ	๑๕๗
(๒๒๓) “อุปาทาน” คือ “การยึด” เรา “กระทำ” ของเราเอง	๑๕๙
(๒๒๔) มิติแห่งความละเอียดของ “นิพพาน” กับ “อัตตา”	๑๖๓
(๒๒๕) มิติแห่งความละเอียดของ “โพธิสัตว์” กับ “อรหันต์”	๑๖๖

(๒๒๖) “แยกกาย-แยกจิต” ต่างกันกับ “รวบกาย-รวบจิต”	๑๗๐
(๒๒๗) “อาริยะ” กับ “อนาริยะ” แตกต่างกันแน่นอน	๑๗๒
(๒๒๘) “อาริยะ” คือผู้เรียนรู้ “เวทนา” ที่เป็น “ธาตุรู้” ได้	๑๗๕
(๒๒๙) “สุขเกิด” นี้แหละ “มายา” ตัวสำคัญเยี่ยงมียอดยิ่ง	๑๗๘
(๒๓๐) “ปัจจุบันชาติ” คือ “ความจริง” ยิ่งกว่า “กาล” อื่นๆ	๑๘๐
(๒๓๑) “ความหมดสุข-หมดทุกข์” ของพุทธเป็นอจินไตย	๑๘๓
(๒๓๒) “อุเบกขา” ที่ลัทธิแบบพุทธยังเป็นอจินไตย	๑๘๖
(๒๓๓) “อุเบกขา” จึงเป็น “จิตสะอาด” ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งยอด	๑๘๙
(๒๓๔) “วิญญาณ” จริงๆ แท้ๆ ต้องเป็น “ธาตุรู้” ที่ไม่ลึกลับ	๑๙๒
(๒๓๕) “มายา” ตัว “สุข” นี้จึงครอบงำ “พระเจ้า” อยู่แท้	๑๙๔
(๒๓๖) “กรรม” ที่มีอาการสุจริตจริง” จึงจะหมดสิ้น “มายา”	๑๙๗
(๒๓๗) พิสูจน์ “คนที่ทำงานฟรี” คือ “กรรม” มิใช่ God	๒๐๑
(๒๓๘) “ปัญญา” นั้นมี “ภาวะ ๒” คือ ทั้ง “รู้ได้” ทั้ง “ทำได้”	๒๐๔
(๒๓๙) “ปัญญา” จึงมิใช่ “ความรู้-ความฉลาด” แบบเณโก	๒๐๗
(๒๔๐) ทุกคนมีสิทธิ์บรรลู่ “ปัญญา” นี้ได้ถ้า “ลัทธิแบบพุทธ”	๒๑๐
(๒๔๑) “ความรู้-ความฉลาด” ที่เข้าขั้นเรียก “ปัญญา” ได้	๒๑๓
(๒๔๒) “ปัญญา” มิใช่ “ความรู้-ความฉลาด” ขึ้นโลกียสามัญ	๒๑๖
(๒๔๓) ต้องได้เห็น “แสงอรุณ ๗” ก่อนจะปฏิบัติ “มรรค ๘”	๒๑๙
(๒๔๔) ปุถุชนย่อมหลงจมจมอยู่กับ “โลกียธรรม” กันจริงๆ	๒๒๑
(๒๔๕) กระบวนธรรม ๗ ของ “แสงอรุณ” จึงสำคัญยิ่ง	๒๒๓
(๒๔๖) “ฌาน” และ “สมาธิ” ของพุทธนั้นเป็น “โลกุตระธรรม”	๒๒๖
(๒๔๗) “จอมมายา” ตัวร้ายของ “เทวนิยม” คือ “สุข-ทุกข์”	๒๒๙
(๒๔๘) “ปัญญา” คือ “โลกุตระ” ส่วน “เณโก” คือ “โลกิยะ”	๒๓๒
(๒๔๙) “เวทนา” คือ “เจตสิกธาตุ” ส่วนที่จะเรียนรู้ “สุข-ทุกข์”	๒๓๕
(๒๕๐) ไม่มี “เวทนา” มันก็ทำ “อภิสังขาร” เป็น “บุญ” ไม่ได้	๒๓๙
(๒๕๑) “อรหันต์” คือผู้ทำ “อภิสังขาร” กระทั่ง “หมดบุญ”	๒๔๑
(๒๕๒) “อนัตตา” จะปรากฏได้กับ “อรหันต์” ขึ้นไปเท่านั้น	๒๔๔
(๒๕๓) “เทวนิยม” จึงไม่มีสิทธิ์เกิด “ปัญญา” เป็นอรหันต์ได้	๒๔๗
(๒๕๔) เพราะ “เทวนิยม” ไม่มี “กายภายนอก” ให้ศึกษา	๒๕๑
(๒๕๕) “กาย” กับ “สัญญา” คือ “เทพ” คู่สำคัญทั้งต้นและจบ	๒๕๓

(๒๕๖) “พุทธกับเตียรถีย์” คือ “เทว” คำสำคัญทั้งต้นและจบ	๒๕๖
(๒๕๗) จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “บุญ” ชัดเจน บริบูรณ์ นั้นยาก	๒๕๘
(๒๕๘) “บุญ” ทุกวันนี้ เข้าใจ กันว่า ไม่แตกต่างจาก “กุศล”	๒๖๑
(๒๕๙) “บุญ” มีหน้าที่ “ฆ่า-ประหาร” แต่ “บุญ” ไม่ใช่ “โจร”	๒๖๓
(๒๖๐) “บุญ” แตกต่างจาก “กุศล” เป็น “ดาว” คนละดวง	๒๖๕
(๒๖๑) เจาะลึก เข้าไป ให้เห็น ความแตกต่าง ของ “เทว”	๒๖๘
(๒๖๒) “บุญ” ไม่ใช่ “เทว” และ “บุญ” ไม่มี ใน ผู้ “หลับตา”	๒๗๐
(๒๖๓) “บุญ” เป็น “๐” โดยแท้ จึง ไม่เป็น “เทว” เด็ดขาด	๒๗๓
(๒๖๔) “บุญ” ไม่มี “ภาวะ ๒” และ ไม่มี “ความ มน” เลย	๒๗๔
(๒๖๕) ผู้สร้าง “พลังงาน บุญ” จึง เป็น “จอมยุทธ์ สุด ยอด”	๒๗๗
(๒๖๖) เพราะ “ศรัทธา” ยัง ไม่เป็น “สัมมา ศรัทธา”	๒๘๑
(๒๖๗) “บุญ” ไม่ใช่ “ธรรม” จึง แตกต่าง จาก “กุศล”	๒๘๓
(๒๖๘) “บุญ” จบ กิจ แล้ว จึง “๐” แตกต่าง จาก “กุศล”	๒๘๕
(๒๖๙) “กาย” เป็น ภาวะ “๒” ขึ้น ไป ต้อง มี “นาม” เสมอ	๒๘๗
(๒๗๐) “สุข” กับ “ทุกข์” เป็น ภาวะ “๒” ที่มี “กาย” ให้ เรียน รู้	๒๙๐
(๒๗๑) “อาการ” คือ “กิริยา” ของ “จิต-เจตสิก” ต้อง เรียน รู้	๒๙๒
(๒๗๒) โดยเฉพาะ “อาการ” ของ “อุตุนิยาม-พิชนิยาม”	๒๙๔
(๒๗๓) “ปรินิพพาน เป็น ปรีโยสาน” ความนี้ คือ อย่างไร?	๒๙๖
(๒๗๔) “กาย” กับ “จิต” จึง ต้อง เรียน รู้ นัย สำคัญ ให้ ครบ	๒๙๙
(๒๗๕) อธิบาย “กาย” กับ “จิต” ลง ไป อีก ให้ ละ เอียด ดุ	๓๐๓
(๒๗๖) “อารยชน” คือ ผู้ “เหนือ กว่า” ด้วย “ปัญญา” จริง	๓๐๖
(๒๗๗) “ปัญญา” จึง เป็น “ธาตุรู้” ที่มี “คุณวิเศษ” ใน ตัว เอง	๓๐๘
(๒๗๘) “กรรม” และ “กาล” ที่มี “คุณวิเศษ” ใน ตัว เอง	๓๑๐
(๒๗๙) “ปัญญา” คือ “คุณวิเศษ” ของ คน ที่มี อยู่ ใน “กาล”	๓๑๒
(๒๘๐) “มาร” กับ “เทวดา” ซึ่งเป็น “เทว” คำ สำคัญ ที่ ยาก รู้	๓๑๕
(๒๘๑) “เทว” ซึ่ง คือ “ภาวะ ๒” คำ สำคัญ ที่ ยาก สุด ยาก ที่ จะ รู้	๓๑๗
(๒๘๒) ผู้ “อมต” ซึ่ง คือ ผู้ ทำ “ภาวะ ๒” ที่ ยาก สุด ใด สำ เร็จ	๓๒๐
(๒๘๓) ผู้ สามารถ มี “ปัญญา” รู้ รู้ รู้ แจ้ง รู้ จริง จึง นิพพาน ได้	๓๒๒
(๒๘๔) ผู้ แยก “กาย” แยก “จิต” ไม่ ถ่อง แท้ ก็ นิพพาน ไม่ ได้	๓๒๕
(๒๘๕) “สุข-ทุกข์” คือ โล กุตร ธรรม ซึ่ง พิเศษ กว่า “ดี-ชั่ว”	๓๒๘

(๒๘๖) ทั้ง“รู้”ทั้ง“ทำ”คือ “ภาวะ ๒”ที่ยืนยันได้กับทุกคน	๓๓๐
(๒๘๗) “บุญ”ไม่ใช่“กุศล” และ“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”	๓๓๓
(๒๘๘) “วิสัย”ที่เป็น“อจินไตย” คิดเอาด้วยตนเองไม่ได้	๓๓๕
(๒๘๙) “ภาวะที่ลึกลับ”สัมผัสได้ยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม”	๓๓๗
(๒๙๐) “คุณวิเศษ(อูตริมนุสสรธรรม)”ที่คนโลกีย์ ยังมีกันไม่ได้	๓๓๙
(๒๙๑) รายละเอียดซัดๆของการแยก“กาย”แยก“จิต”	๓๔๒
(๒๙๒) การแยก“กาย”แยก“จิต”ในความเป็น“วงวน(โลก)”	๓๔๔
(๒๙๓) ผู้สามารถจัดการกับ“จิต-เจตสิก”ของตนได้ ก็วิเศษ	๓๔๖
(๒๙๔) “จิต-เจตสิก”ที่เป็น“ปัญญา”นั่นเองที่ตีวิเคราะห์ขึ้นๆ	๓๔๙
(๒๙๕) “สุข-ทุกข์”เป็นเครื่องชี้ปัญญา “ตี-ชั่ว”ชี้แค่โฉม	๓๕๑
(๒๙๖) ผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”จึงจะ“พ้นสุข”	๓๕๕
(๒๙๗) หน้าที่ของ“ฌาน”กับ“บุญ”ที่ละเอียดลึกล้ำขึ้นไป ๆ	๓๕๗
(๒๙๘) “ฌาน”กับ“บุญ”ที่ยังละเอียด ยิ่งลึก ยิ่งล้ำขึ้นอีก	๓๖๑
(๒๙๙) “บุญ”ที่ยังละเอียด ยิ่งลึก ยิ่งล้ำขึ้น ยิ่งยากจะรู้	๓๖๓
(๓๐๐) มาทบทวนกันดูดีๆ โดยเริ่มกันที่“สังโยชน ๑๐”	๓๖๖
(๓๐๑) “สังโยชน ๑๐”ก็เริ่มจาก“กามคุณ ๕”เป็นขั้นต้น	๓๖๙
(๓๐๒) แล้วก็มีปัญญาคือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงขึ้นต่อไปจนจบ	๓๗๒
(๓๐๓) จึงมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการทำ“นิพพาน”	๓๗๔
(๓๐๔) “โพธิสัตว์”จึงคือ“อรหันต์”ต่อไปได้อีกหลายชั้น	๓๗๘
(๓๐๕) “ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“การตาย-การเกิด”	๓๘๐
(๓๐๖) “ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความโลภโกรธหลง	๓๘๒
(๓๐๗) “ปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”และ“ดับเทว”	๓๘๔
(๓๐๘) มารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน ๒ ประเภท”กันให้ชัดๆ	๓๘๖
(๓๐๙) ผู้ทำ“นิพพาน ๒ ประเภท”ได้ คือ “อมตบุคคล”	๓๙๐
(๓๑๐) ทำความรู้จัก“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์”กันให้ดีๆ	๓๙๓
(๓๑๑) “ปัญญา ๘”นี้เป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า	๓๙๕
(๓๑๒) ปัญญาคือรู้“รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ”	๓๙๘
(๓๑๓) “พระเจ้า”คือ “ความรู้-ความจริง”ที่สูงสุดแท้	๔๐๐
(๓๑๔) “สอุปาทิเสสนิพพาน”กับ“อนุปาทิเสสนิพพาน”	๔๐๔
(๓๑๕) ผู้ตัดลัดเอาแต่“อุปาทิเสสนิพพาน”* ทำเดียว(*ใช้..อุปาทิ)	๔๐๗

(๓๑๖) “โพธิสัตว์”จึงคือ ผู้ตอภูมิ“อรหันต์”ออกไปอีก	๔๑๐
(๓๑๗) จริตของมนุษย์ ๒ ตระกูล “ศรัทธา”กับ“ปัญญา”	๔๑๒
(๓๑๘) “ศรัทธาอนุสารี”กว่าจะมี“ทิฐิปัตตะ”สุดแสนยาก	๔๑๖
(๓๑๙) “ศรัทธาอนุสารี”จมอยู่ใน“ศรัทธาวิมุตติ”นานและมาก	๔๑๘
(๓๒๐) “ผู้พูดอย่างไร ก็ทำได้เช่นนั้น”คือ ผู้มีความจริง	๔๒๐
(๓๒๑) “โลกียภูมิ”นั้นยังไม่มี“ปัญญา”มีกันแค่“เฉโก”	๔๒๔
(๓๒๒) “ความจริง”ในความเป็น“โลกุตระ”จึงปรากฏขึ้น	๔๒๗
(๓๒๓) “ความสงบ” ๒ อย่าง ที่รู้กันได้ยากสุดแสนยาก	๔๒๙
(๓๒๔) “ความสงบ”ที่เรียนรู้ได้จาก“มูลกรรมฐาน ๕”	๔๓๒
(๓๒๕) ความเป็น“กาย” หรือไม่เป็น“กาย”นั้นอย่างไร?	๔๓๔
(๓๒๖) พิสูจน์“นิพพาน”ได้จากการเรียนรู้ใน“เวทนา”	๔๓๖
(๓๒๗) การแยก“กาย”แยก“จิต”จะรู้จักรู้จริงที่“เวทนา”	๔๓๘
(๓๒๘) “เวทนา”ที่ไม่มี“นิเวรณ ๕”ของพุทธเป็น“อจินไตย”	๔๔๐
(๓๒๙) “อรหันต์”จึงมี“ฌาน”คือไม่มีนิเวรณ ๕ ตลอดเวลา	๔๔๒
(๓๓๐) “ฌานวิสัย”แบบพุทธ สุดลึกซึ้งเกิน“อจินไตย”แท้	๔๔๕
(๓๓๑) “ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย”ด้วยประการอย่างนี้	๔๔๘
(๓๓๒) “จุดตัดสิน”ทุกสิ่งทุกอย่างจึงใช้“ทิฐิ”สุดสำคัญ	๔๕๑
(๓๓๓) “ทิฐิ”ในความเป็น“ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย”	๔๕๔
(๓๓๔) “ลัทธิทิฐิ”ใน“ฌาน”ของพุทธ สุดยากยิ่ง	๔๕๖
(๓๓๕) “ลัทธิทิฐิ”ในคำว่า“กาย”ของพุทธ สุดยากยิ่ง	๔๕๘
(๓๓๖) “คน”ปกติ อย่าไปทำตนเองให้เป็น“คนไม่ปกติ”	๔๖๒
(๓๓๗) “สิริมหามายา”กับ“ลัทธิตถะ”ที่แท้คืออย่างไร	๔๖๕
(๓๓๘) เข้าใจ“สิริมหามายา”กับ“ลัทธิตถะ”เพิ่มขึ้นไปอีก	๔๖๘
(๓๓๙) “เทว”หรือ“ภาวะ ๒”จึงยิ่งใหญ่สูงที่สุดแห่งที่สุด	๔๗๐
(๓๔๐) “พระโพธิสัตว์”กับ“ปทปรมะ”คือ “เทว”คู่สำคัญ	๔๗๔
(๓๔๑) “ปัญญา”นี้แลที่“ยิ่งใหญ่”จัดการ“เทว”ได้สูงสุดฯ	๔๗๘
(๓๔๒) “สภาวะธรรม”มี จึงจะจัดการ“เทว”ได้ด้วย“กรรม”	๔๘๑
(๓๔๓) “การทำใจในใจ”แบบพุทธจึงเป็น“อจินไตย”จริงยิ่ง	๔๘๔
(๓๔๔) “ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”แบบพุทธจึงเป็น“อจินไตย”	๔๘๗
(๓๔๕) ชาวโลกุตระมี“ปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้ง“อจินไตย”	๔๙๑

พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๓ พระสุตตันตปิฎกเล่มที่ ๑๕
อังคุตตรนิกาย สัตตก-อฏฺฐก-นวกนิบาต

ปัญญาสูตร

[๙๒] ดูกิริยาทั้งหลาย เหตุ ๔ ประการ ปัจจัย ๔ ประการนี้ ย่อม
เป็นไปเพื่อได้ปัญญาอันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ที่ยังไม่ได้ เพื่อความองกาม
โพบูลย์ เจริญ บริบูรณ์ แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ๔ ประการเป็นไฉน ดูกิริยา
ทั้งหลาย กิริยาในธรรมวินัยนี้ อาศัยพระศาสนา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใด
รูปหนึ่งผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปถึงความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก
และความเคารพไว้อย่างแรงกล้า ดูกิริยาทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ ๑
ย่อมเป็นไปเพื่อได้ปัญญา ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่งปัญญาที่ได้แล้ว

เธออาศัยพระศาสนา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ใน
ฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปถึงความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก และความ
เคารพไว้อย่างแรงกล้าแล้ว เธอเข้าไปหาแล้วได้ถาม สอบถามเป็นครั้งคราวว่า
ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ภิกษุนี้เป็นอย่างไร เนื้อความแห่งภิกษุนี้นับเป็นอย่างไร ท่าน
เหล่านั้นย่อมเปิดเผยข้อที่ยังไม่ได้เปิดเผย ทำให้แจ้งข้อที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง และ

พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง

เล่มที่ ๒๓

พระสุตตันตปิฎก เล่ม ๑๕

สัตตก-อฏฺฐก-นวกนิบาต

กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พุทธศักราช ๒๕๒๑

“ปัญญา ๘”นี้ คือ ความคร่ำครึของพระพุทธเจ้า

(๑) ปัญญา ๘ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒

๑. ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ อาศัยพระศาสดา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่งผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรักและเคารพไว้ อย่างแรงกล้า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุปัจจัยข้อที่ ๑ ย่อมเป็นไปเพื่อได้ ‘ปัญญา(ปัญญายะ)’ ฯลฯ* เพื่อความบริบูรณ์แห่ง ‘ปัญญา’ ที่ได้แล้ว ฯ [ฯลฯ* ข้างบนนั้น คือ คำความที่กล่าวถึงมาก่อนแล้วได้แก่.. อันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ที่ยังไม่ได้ เพื่อความองกาม ไพบูลย์ เจริญ บริบูรณ์ แห่งปัญญาที่ได้แล้ว ๘ ประการนี้เอง]

๒. เธออาศัยพระศาสดา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่างแรงกล้านั้นแล้ว เธอเข้าไปหาแล้วได้ถาม สอบถามเป็นครั้งคราวว่า

ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ภาชิตนี้เป็นอย่างไร เนื้อความแห่งภาชิตนี้เป็นอย่างไร ท่านเหล่านั้นย่อมเปิดเผยข้อที่ยังไม่ได้เปิดเผย ทำให้แจ้งข้อที่ยังไม่ได้ทำให้แจ้ง และบรรเทาความสงสัยในธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงสัยหลายประการแก่เธอ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ ๒ ย่อมเป็นไปเพื่อได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

๓. เธอฟังธรรมนั้นแล้ว ย่อมยังความสงบ ๒ อย่าง คือ ความสงบกาย และความสงบจิต ให้ถึงพร้อม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัย ข้อที่ ๓ ย่อมเป็นไปเพื่อได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

๔. เธอเป็นผู้มี‘ศีล’ สำรวมระวังในพระปาฏิโมกข์ ถึงพร้อมด้วยอาจาระและโคจร มีปกติเห็นภัยในโทษแม้มีประมาณน้อย สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ ๔ ย่อมเป็นไปเพื่อได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

๕. เธอเป็น‘พหูสูต’ ทรงจำสูตร สัมสมสูตร เป็นผู้ได้ยินได้ฟังมาก ทรงจำไว้ คล่องปาก ขึ้นใจ แทงตลอดด้วยดี ด้วยทสิฐี ซึ่งธรรมทั้งหลายอันงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถ

ทั้งพยัญชนะ บริสุทธ์ บริบูรณ์สิ้นเชิง

ดูกรภิกษุทั้งหลายนี้เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ ๕ ย่อมเป็นไปได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง ‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

๖. เธอย่อม‘ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)’เพื่อละ อกุศลธรรม เพื่อความพร้อมมูลแห่งกุศลธรรม เป็นผู้กำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลธรรม

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ ๖ ย่อมเป็นไปได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง ‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

๗. อนึ่ง เธอเข้าประชุมสงฆ์ไม่พูดเรื่องต่าง ๆ ไม่พูด เรื่องไม่เป็นประโยชน์ ย่อมแสดงธรรมเองบ้าง ย่อม เชื้อเชิญผู้อื่นให้แสดงบ้าง ย่อมไม่ดูหมิ่นการนั่งอย่าง พระอริยเจ้า

ดูกรภิกษุทั้งหลายนี้เป็นเหตุเป็นปัจจัยข้อที่ ๗ ย่อม เป็นไปได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง‘ปัญญา’ ที่ได้แล้ว ฯ

๘. อนึ่ง เธอพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความ เสื่อมในอุปาทานขันธ์ ๕ ว่า รูปเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่ง รูปเป็นดังนี้ เวทนาเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งเวทนาเป็น ดังนี้ สัญญาเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งสัญญาเป็นดังนี้ สังขารทั้งหลายเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งสังขารเป็นดังนี้

วิญญานเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งวิญญานเป็นดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย นี่เป็นเหตุ เป็นปัจจัยข้อที่ ๘ ย่อมเป็นไปเพื่อได้‘ปัญญา’ ฯลฯ เพื่อความบริบูรณ์แห่ง‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้นอย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุนี้ อาศัยพระศาสดาหรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรักและความเคารพไว้อย่างแรงกล้า ท่านผู้มีอายุนี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เกินไปเพื่อความรัก ความเคารพ ความสรรเสริญ เพื่อการบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้นอย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุนี้ อาศัยพระศาสดา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่ง ผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่างแรงกล้า ท่านได้เข้าไปหาแล้วได้ถามสอบถามเป็นครั้งคราวว่า ท่านผู้เจริญ ภาษิตนี้เป็นอย่างไร เนื้อความแห่งภาษิตนี้เป็นอย่างไร ท่านเหล่านั้นย่อมเปิดเผยข้อที่ยังไม่ได้เปิดเผย ย่อมทำให้แจ้งข้อที่ยังไม่ทำให้แจ้ง และย่อมบรรเทาความสงสัยในธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความสงสัยหลายประการ แก่ภิกษุนั้น

ท่านผู้มีอายุนี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เข้าไปเพื่อความรัก ความเคารพไว้อย่างแรงกล้า เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้น อย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ได้ฟังธรรมแล้ว ย่อมยังความสงบ ๒ อย่าง คือ ความสงบกาย และความสงบจิตให้ถึงพร้อม ท่านผู้มีอายุผู้นี้ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เข้าไปเพื่อความรัก ความเคารพไว้อย่างแรงกล้า เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้น อย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ เป็นผู้มิตีล... สมทานศึกษา อยู่ในสิกขาบททั้งหลาย ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เข้าไปเพื่อความรัก... เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้น อย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ เป็นพหูสูต... แทงตลอดด้วยดี ด้วยทสิ ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เข้าไปเพื่อความรัก... เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้น อย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ปรารภความเพียร... ไม่ทอดทิ้ง ธุระในกุศลธรรมทั้งหลาย ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้

ย่อมเห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เกินไป
เพื่อความรัก... เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้น
อย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ เข้าประชุมสงฆ์... ไม่ดูหมิ่นความ
นิ่งอย่างพระอริยเจ้า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อม
เห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เกินไปเพื่อความรัก...
เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฯ

อนึ่ง เพื่อนพรหมจรรย์ย่อมสรรเสริญภิกษุรูปนั้น
อย่างนี้ว่า ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมพิจารณาเห็นความเกิดขึ้น
และความเสื่อมไปในอุปาทานขันธ ๕ ... ความดับแห่ง
วิญญานเป็นดังนี้ ท่านผู้มีอายุผู้นี้ ย่อมรู้สิ่งที่ควรรู้ ย่อม
เห็นสิ่งที่ควรเห็น เป็นแน่แท้ แม้ธรรมข้อนี้ก็เกินไปเพื่อ
ความรัก ความเคารพ ความสรรเสริญ เพื่อการบำเพ็ญ
สมณธรรม เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เหตุ ๘ ประการ ปัจจัย ๘ ประการ
นี้แล ย่อมเป็นไป เพื่อได้‘ปัญญา’อันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหม-
จรรย์ที่ยังไม่ได้ เพื่อความงอกงาม ไพบูลย์ เจริญบริบูรณ์
แห่ง‘ปัญญา’ที่ได้แล้ว ฯ

หมดจบคำตรัสของพระพุทธเจ้าใน“ปัญญาสูตร”

[ข้อ ๑ นี้คือ คำตรัสของพระพุทธเจ้าทั้งหมด ต่อจากนี้ไป
ที่เริ่มข้อ ๑๗๓ ก็เป็น“ปัญญา ๘” เล่ม ๒ ที่อาตมาเขียน ต่อจากเล่ม ๑]

...

(๑๗๓) ศาสนาพุทธมี“จรรยา ๑๕ วิชชา ๘”ที่ประจักษ์- สิทธิ์

“ศาสนาพุทธ”เป็นศาสนาที่มี“จรรยา ๑๕ วิชชา ๘”
เป็น“พุทธคุณ”แท้ ๆ ที่ประจักษ์สิทธิ์สำเร็จผลได้เป็นที่
ประจักษ์จริง

สำหรับผู้ที่ปฏิบัติตาม“จรรยา ๑๕ วิชชา ๘”สัมมาทิฐิ
ก็เป็นคนมี“ศีล”เป็นที่ประจักษ์ มี“การสำรวมอินทรีย์ ๖”
เป็นที่ประจักษ์ มีการศึกษาปฏิบัติลดละกิเลสในขณะที่
“ตาหูจมูกลิ้นกายสัมผัสอยู่ภายนอก ก็ได้สังวรฝึกหัดลดละ
กิเลสตามคุณ ๕”กันได้บ้างไม่ได้บ้างจริง ๆ ตากระทบรูปก็
ฝึกหัดลดละกิเลสตามกัน หูก็ดี จมูกก็ดี ลิ้นก็ดี กายก็ดี ซึ่ง
ล้วนมี“ใจ”เป็น“ตัวรู้ร่วม”อยู่ด้วยนั้นแหละ ก็ต้องฝึกหัด
อ่าน“จิตในจิต”แล้วจัดการจิตตามกระบวนการ“เจโตปริยญาณ
๑๖”อบรมลดละกิเลสที่เกิดอยู่มีอยู่จริงให้จางคลาย และ
ดับไปได้จริง เป็นลำดับ ๆ

ขณะเห็นรูปขณะได้ยินเสียง ขณะได้กลิ่น เช่น สุนัข
บุหรื ขณะกินอาหาร หรือมีอะไรกระทบลิ้น หรือหมากพลู
หรือในขณะมีอะไรกระทบเมื่อมีวัตถุขาวของสัมผัส ก็มี
การพากเพียรเป็น“ผู้ตื่นอยู่”เสมอมี“วิญญาณฐิติ ๗”ใน
ขณะ“ลืมตา”ปฏิบัติมี“กาย”กับ“สัญญา”จึงจะกำจัดกิเลสถูก
ตัวได้ ด้วยวิธีที่เราทำนั้น ๆ เป็นที่ประจักษ์ และเกิดผล
หรือไม่ เป็นที่ประจักษ์แท้

ถ้าขึ้น“หลับตา”ปฏิบัติ ก็ไม่มี“กาย”ไม่มี“กาม”ให้ปฏิบัติไปแล้วตั้ง ๕ ทวารที่“หลับตา”ปฏิบัตินั้น นั่งนิ่งเฉยไม่ได้เกี่ยวกับอะไรอื่นแล้วจะพาเชื่อว่าได้งดได้ลดได้ละเรื่อง“กาม”แล้ว คือ เรื่อง“เสพเมถุน”หรือเรื่อง“ร่วมเพศ”เท่านั้น

เรื่อง“รูป-รส-กลิ่น-เสียง-โผฏฐัพพะ”ก็ต้องหมดไปด้วย เล่นตีขลุ้มเอาเลยว่า มันก็ยอมไม่มีไปด้วย เพราะฉันไม่ได้“เสพเมถุน”ฉันก็ลดละเรื่อง “กามคุณ ๕”ไปทั้งหมดแล้วนี่!

มันไม่ใช่เลย! คุณไม่เสพเมถุนมันก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่เสพรส“ในการเสพเมถุน”ซึ่งก็คือ “เสพรสกามคุณ ๕” กับคู่สมรสก็ชนิดหนึ่ง สำหรับ“คนคู่” แต่สำหรับการเสพรสสัมผัสเฉพาะทางตากับรูป หูกับเสียง จมูกกับกลิ่น ลิ้นกับรสสัมผัสภายนอกกับโผฏฐัพพะ เช่น กินหมากกินพลู เป็นต้น คุณก็ยังเสพรสพลูรสหมากอยู่แท้ ๆ ก็เสพ“กามคุณ ๕”เต็มที่อยู่ คุณหมด“กามคุณ ๕”ไปทั้งหมดที่ไหนกัน?

เหมือนดังที่ สายพระมหาบัว ญาณสัมปันโน กินหมาก กินพลูกัน แล้วไม่รู้จกฐั้แจ้งรู้จริงว่า นี่คือการเสพกาม”อยู่

จะหลงตนว่า เป็น“คนหมดสิ้นกามคุณ ๕”แล้ว!!!

จะทำเป็น“ไม่รู้” เหมือนคุณหนูอมมีอ ผู้ไม่เดียงสา...“หนูไม่รู้” หนูยังเด็ก ไม่ได้นะ!

อย่าเล่น“ตีกิน”เอา เหมาะแข่งไปอย่างนั้นสิ !!!????

คุณไม่ใช่“คุณหนูผู้ไม่เดียงสาแล้ว”นะ! โตแล้วนะ!

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นผู้ยังไม่รู้เรื่องการปฏิบัติเพื่อลดละ“กามคุณ ๕”เลย ยัง“มีจิตวิญญู”เป็นเดียรฉัตรปฏิบัติแต่ไม่ได้เริ่มต้นกำจัดกิเลส“กามคุณ ๕”กันที่“กาย”ภายนอกทั่วไปทั้งหลาย แต่คุณไปเจาะจงแค่เรื่อง“ร่วมเพศเมถุนคนคู่”อยู่เท่านั้นแล้วเหมาว่าเป็น“กามคุณ ๕”กับการสัมผัสกับของอื่นๆ ทุกเรื่อง ซึ่งเป็นการเสพรสของการสัมผัสทางตากระทบรูปเฉพาะที่เป็นอะไรอื่น ๆ เป็นต้น ที่เกิด“รสที่คุณเสพรสกับตาสัมผัสสิ่งนั้น”หรือหูกระทบเสียงอะไรอื่น-จมูกกระทบกลิ่นอะไรต่าง ๆ เป็นต้น แล้วศึกษา“การเสพรสอร่อย(อัสสาทะ)”ในการกระทบสิ่งนั้นเป็นอย่างๆ ไปให้ได้ แล้วกำจัด“รสเสพนั่น”ให้หมดไปสิ้นเกลี้ยงไม่มีในตนกันเสียก่อนจริง

ศาสนาพุทธมี“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ที่ประจักษ์สิทธิ์จริง

(๑๗๔) “กิเลสหยาบ”เป็นเบื้องต้น ต้องกำจัดก่อน อย่าลัด

กิเลสหยาบทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้นทางกาย หรือทางโณภูมัพพะทั้งหมดไม่ได้เรียนรู้ว่า ตนมี“ความติดยึด”อยู่มากอยู่จัดจ้าน เป็นการปฏิบัติเรียนรู้ลดละ“กามคุณ ๕”กันจริงๆ จนกระทั่งสามารถลดละจางคลายกิเลสภายนอกนี้หมดไปได้แล้ว เป็น“อนาคามีภูมิ”จริงๆ ซึ่งคนผู้ที่เป็น“อนาคามีบุคคล”จริง ก็ไม่ต้อง“หลับตา”เลย ยังมี“ตา-หู-จมูก-ลิ้น กาย” ครบ ๕ ทวาร จึงจะไม่มี“กิเลส

กามคุณ ๕”ได้จริง จึงจะเป็น“ลำดับของกิเลสภายนอก ๕”หมดไป เหลือ“กิเลสภายในจิต” ให้“อนาคามี”ปฏิบัติกำจัดที่เหลือนี้ต่อไป

แต่เพราะเดิยรติย่นอกกริตไม่มี“สำรวจอินทรีย์ ๖” มีแต่นั่ง“หลับตา” มันจึงไม่ได้มีการปฏิบัติระมัดระวังขณะที่“ตากระทบรูป”อยู่นั้น “กายวาทาใจ”ของเดิยรติยจะ“มี”“ทุจริตกรรม”ใดเกิดขึ้น ก็ไม่รู้ไม่มีการเรียนรู้ปฏิบัติเลย

เช่น “กาย”ภายนอกจะผิด“ศีลข้อ ๑-๒-๓”อะไร? ไฉน? ก็จะต้องระมัดระวัง เมื่อมันยังมีกิเลสเกิดขึ้น ก็ต้องปฏิบัติลดละด้วยการเรียนรู้ด้วยการทำ“ฌาน”ให้เกิด ทำ“ปัญญา”ให้เกิดขึ้นมาเป็น“ธรรมาวุธ”ประหารกิเลสได้จริง กันจริง ๆ

หรือขณะเรามี“กรรมกิริยา”ทุกอิริยาบถ เราก็ต้องสำรวจอินทรีย์เรียนรู้เพื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสเสมอ

เดิยรติยจึงไม่มี“กรรมกิริยา”ปฏิบัติจริง ๆ กันเลย

เพราะ“กรรม”เป็น“ความจริง” ถ้าเราทำลงไปแล้ว เป็น“บาปอกุศล” กรรมนั้นก็สั่งสมเป็น“วิบากติดตัวเราไป เป็นของเรา”จริง ๆ คุณจะเอา“กรรม”นั้นก็ไม่ได้ แบ่งให้ใครก็ไม่ได้

แม้“กรรม”ที่ทำให้เป็น“ฌาน”ก็ดี เป็น“ปัญญา”ก็ดี ก็ล้วนเป็น“ความจริง”ตามจริงนั้น ๆ ทั้งสิ้น

จาก“กาย”แล้วก็“วาจา”ภายนอกจะผิดศีลข้อ ๔ อะไร?

ไหน? ก็จะต้องระมัดระวังอย่าให้เกิดขึ้นเป็นอันตรายอีกด้วย

ใน“มรรคองค์ ๘”ผู้สัมมาทิฐิจึงชัดเจนในการปฏิบัติควบคุม“สังกัปปะ ๗” ตามหลัก“ศีล”แต่ละข้อ มี“อปณณกปฏิปทา ๓-สังกรรม ๗”ที่พาให้เกิด“ฉาน ๔”ด้วย“วิชา ๘” เป็นผู้“ลืมตา”ปฏิบัติ ไม่“วิจิจจนา”เลยว่า “ฉาน”ของพุทธคือ “ฉานลืมตา” ส่วน“ฉานหลับตา”นั้นมันเป็น“ฉานเดียรถีย์”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นผู้ยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่ในพุทธเพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ มี“ฉาน”มี“สมาธิ”ที่เป็น“โลกุตระของพุทธไม่ได้” ยังเป็นเดียรถีย์นอกพุทธจริงๆ ยังมี“มิจฉาทิฐิ”แท้ ๆ แม้ชาวพุทธ“หลับตา”มันก็ไม่มี“วิญญานฐิติ” ปฏิบัติไม่มี“กาย”ให้ปฏิบัติ มัน“โมฆะ”ไปจากศาสนาพุทธเป็นเดียรถีย์ ๑๐๐ % แล้วอย่านำเข้ามาในศาสนาพุทธ

ถ้าขึ้นนำเข้ามาในศาสนาพุทธ ก็ได้ชื่อว่าเป็น“นาค”เป็น“พญานาค”ตัวจริงที่เป็น“คนปลอมเข้ามาบวช”ในศาสนาพุทธ รู้จัก“นาค”ตัวจริงให้ได้ มันผิดไปจากพุทธบริสุทธ์แท้

ผู้หลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติ มันเป็นการทำลายศาสนาพุทธจริงๆ ๑๐๐ % เพราะไม่มีการปฏิบัติ“ศีล”เลย ตั้งแต่“ศีลข้อ ๑-๒-๓-๔-๕”ไม่มี“อปณณกปฏิปทา ๓”จึงไม่มี“สังกรรม ๗”ไม่เป็น“ฉานวิสัย”ของพุทธเลย

“หลับตา”ปฏิบัติมีแต่“ฉานวิสัย”ที่เป็น“ฉานโลกีย-

วิสัย” ของเดียรถีย์ มันไม่ใช่“ฉานวิสัย”ที่เป็น“โลกุตระฉาน”
กันเลย

ยัง“ไม่เริ่ม”ให้เป็น“เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์”กันเลย

(๑๗๕) “โจรปล้นศาสนา”ตัวจริงก็คือ คนผู้ปฏิบัติผิด

พระพุทธเจ้าระบุนักผู้มิจฉาภิภูฏฐิออกนอกกริตันัน
เป็น“โจรปล้นศาสนา” เช่น คนที่“หลับตา”ปฏิบัตินี้เองเป็นต้น

การปฏิบัติผิดเป็น“โจรปล้นศาสนา”ตัวจริง!!! ระวังเถิด

พระพุทธเจ้าทรงสมมุติว่า มีพระราชาคือ ผู้เป็นใหญ่
ที่รักษาสมบัติอย่าให้โจรมาปล้นเอาสมบัติไปได้ หาก
มี“โจร”เกิดขึ้นก็ทรงให้ไปประหารด้วยหอก ๑๐๐ เล่มแม่ใน
ตอนเช้า ถ้ายังไม่ตายก็ให้ไปประหารอีกในตอนกลางวัน
และหากยังไม่ตายอีกก็ให้เอาไปฆ่าอีกตอนเย็นแล้วท่านก็
จบไว้แค่นั้น

เพราะลัทธิ“เดียรถีย์เป็นลัทธิประจำโลก”ทั้งใน
อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต และทุกวันนี้ก็ยัง“มี”เดียรถีย์ หรือใน
โลกคนผู้“อวิชชา”นั่นแหละที่ยังงมงายอยู่กับการ“หลับตา”
ปฏิบัติ จึง มี“โจรเข้ามาปล้นศาสนา” เมื่อยังมี“โจร”แทรกเข้า
มาปล้นศาสนาพุทธอยู่จนได้มันก็ต้องกำจัดโจรกันอยู่เสมอ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ที่เข้าใจ“กาย”ยังไม่“สัมมาทิฐิ”นั้น
มันปฏิบัติเป็น“เดียรถีย์”จริง ๆ เพราะมันไม่มี“ภายนอก”
ไม่มี“วิญญูณฉฐิติ”ให้ปฏิบัติ มันมีแต่“วิญญูณสัมภเวสี”

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นจึงเป็น“การปฏิบัติของเดียรฉัตร”
ซึ่งมันไม่ใช่ลัทธิของศาสนาพุทธเลย ไม่ใช่วิธีปฏิบัติของพุทธ
ที่“สัมมาทิฐิ”ตามที่ได้อ้างอิงตามหลักฐานต่าง ๆ มากมาย
แต่คนไทยชาวพุทธในยุคปัจจุบันนี้ก็ยังหลงเชื่อกัน
ว่า การปฏิบัติที่จะเกิด“ฌาน”ก็ดี เกิด“สมาธิ”ก็ดี แม้ที่สุด
เกิด “นิพพาน”นั้น ต้อง“หลับตา”ทำสมาธิเข้าไป ๆ จึงจะ
บรรลุได้

ซึ่งมันผิด นั่นไม่ใช่แบบของพุทธเลยสักนิด
ดังเรื่องเกี่ยวกับคำว่า“พญานาค”อันคือ“งู”ที่ภาษา
บาลีคือ “นาค”ตามที่เราให้ฟังนั้นแล

ชาวพุทธได้พากันหลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติเป็นเดียรฉัตร
กันไป หลงมิดสนิทสนมเชื่อถือ“เดียรฉัตร”กัน กระตักกันยังเง
กระแทกกระทุ้งแรงจัดขนาดไหนก็ไม่ฉุกคิดกัน “ไม่ตื่น”ได้ง่าย ๆ

ก็เปรียบได้เช่นเดียวกันกับ“พญานาค”ที่นอนหลับ
ไม่รู้ตัวไม่เห็น เป็นคนมึตมึนนอนการอยู่ได้กันบึงมหาสมุทร
สุดลึก ใฝ่“ถาดทองของพระพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ที่เคย
อุบัติขึ้นมาในโลกแล้วล้าน ๆ พระองค์

**(๑๗๖) เมื่อไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ก็มี“พญานาค”
กันจริง**

ชาวพุทธยุคนี้จึงเหมือน“พญานาค”ที่ปลุกไม่ตื่นกัน
นี้แล

นั่นคือ ได้หลับใหลหลงยึดแน่นตามเดิรถีย้อย่างไร ก็ยังยึดอย่างนั้นอยู่ กลายเป็น“เดิรถียที่ไม่ยอมเปิดจิต” ยังยึดมั่นถือมั่นตามเดิรถียไม่ยอม“ลืมหัด”ขึ้นมารู้โลกอื่นเลย

ผู้เป็นเดิรถียที่“หลับตา”ปฏิบัติซึ่ง“หลับตา”นั้นมันไม่มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” จึงอยู่ใน“โลกมืดตามเดิรถีย”เหมือน“พญานาค”ที่หลับมิดมนอนธการหลับไม่รู้ตัวไม่เห็นอยู่ ไม่มีใครปลุกได้เลยนั่นเอง

คนผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“อายตนะ ๖”ปฏิบัติบริบูรณ์

แค่“อภิกายตนะ ๘ ข้อที่ ๑ ที่ ๒” อันเริ่มจากชั้นกำหนดรู้“รูป”ภายในเห็น“รูป”ภายนอกจึงไม่สามารถ“รู้ได้”ผ่านลำดับ“อภิกายตนะ ๘”ข้อที่ ๑ ที่ ๒ นี้ไม่ได้ มีแต่“หลับตา”เข้าไปกำหนดรู้“รูป”ภายในโดยไม่เห็น“รูป”ภายนอกมันจึงทำผิดไปหมดตั้งแต่เรื่องที่เล็กง่าย ๆ (ปรตต) ดังนั้น เรื่องใหญ่อื่นต่อไปกระทั่งมีผิวพรรณดีผิวพรรณทรามตั้งแต่ภายนอกเลยก็หมดสิทธิ์ที่จะรู้ได้แน่

เพราะคนผู้นี้ไม่ใส่ใจที่จะเรียน“ภายนอก”ไปตามลำดับนั่นเอง จึงล้มเหลว หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุ“พุทธธรรม”แน่นอน

นัยสำคัญก็คือ เขาไม่มี“สัมมาทิฐิ”ในความเป็น“กาย”ที่เป็น“ส่วนภายนอก” ไปหลงติดลัดเอาแต่“หลับตา”

เข้าไปอยู่ “ภายใน” ความเป็น “กาย” นี้แหละ “มิจฉาทิฏฐิ” อยู่
แท้ๆ..ชัดมั๊ย?

ก็ประจักษ์สิทธิ์ ผลก็เห็นกันอยู่ยืนยันกันได้ ไต้งๆ
ว่าไม่มี “นิพพาน” ที่สัมมาทิฏฐิ หรือไม่มี “อรหัตต์” ที่สัมมา-
ทิฏฐิ มีก็แต่ “นิพพานเก้” และ “อรหัตต์เก้” ซึ่งมันก็น่าสงสัย
เป็นที่สุด

ที่คนไทยยุคนี้ หลงนับถือบูชา “อรหัตต์เก้” กันอยู่ได้
เป็นส่วนหนึ่งของชาวพุทธกันด้วยก็เห็นๆ กันอยู่จริง
โหนโทะ ไต้งๆ

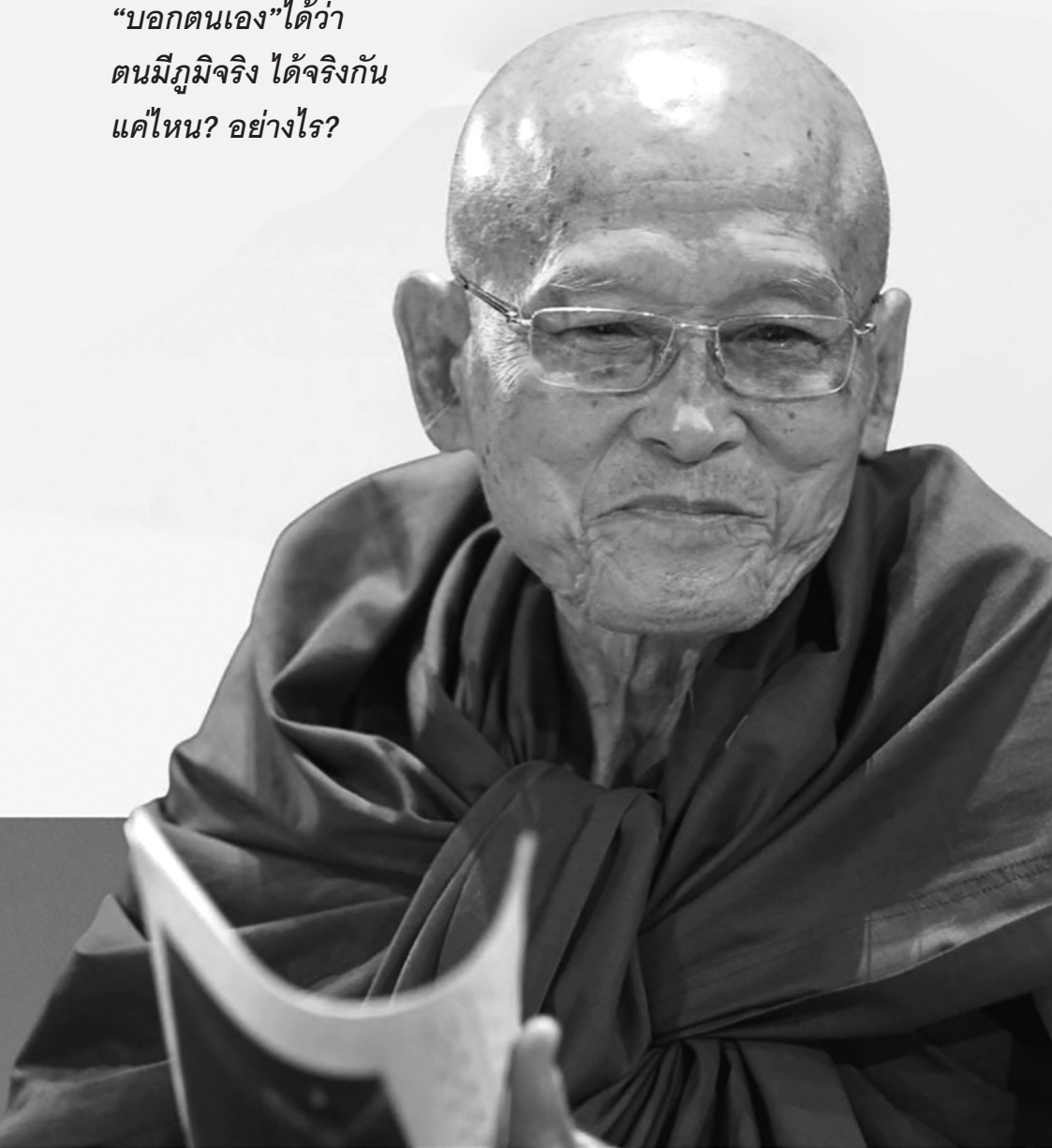
แม้ “อรหัตต์แท้” ที่เปิดเผยตัวเองอย่าง “องอาจ(อาสโ)”
ไม่มี “ความเก้อยาก(มังกุ)” ไต้งๆ กับสังคมชาวพุทธเลย แถม
ทั้งสาธยายธรรม อ้างอิงยืนยันตามคำสอนพระพุทธรเจ้าทั้ง
พาผู้คนปฏิบัติบรรลุมรรคผลเป็น “อนุศาสนิปาฏิหาริย์” กัน
ชัดๆ ไต้งๆ อยู่แท้ สัมผัสได้ ชาวพุทธกลับหัวร่อเยาะเย้ย
ยังไม่เชื่อเลย

ยังหลงผิดยกย่อง “อรหัตต์เก้” อยู่แน่นอน

แถมหลงผิดว่า ผู้มี “อุตริมนุสสรธรรม” แล้วในตนจริง
จะบอกใครก็ได้ทั้งๆ ที่ “พระอรหัตต์แท้” นั้นในจิตท่านไม่มี
“สาถะยจิต” เลยจริงตามที่ท่านบอก ก็กลับเห็นว่าท่านผิดซ้ำ
ผิดซ้อนไปเสียอีก “มิจฉาทิฏฐิ” ของคนยุคนี้จึงหนาหนัก
ซับซ้อน

ซึ่งเกิดจากมี “ปราชญ์ผู้รู้” สอนผิดนั่นเองเป็นเหตุแท้

ทุกวันนี้จึงมีแต่“อรหันต์”หรือ“อาริยบุคคล”
ที่ต้อง“เดา”กันว่า คนไหนจะเป็น“อรหันต์”
คนไหนจะเป็น“อาริยบุคคล”
เพราะใครๆ ก็จะไม่สามารถ
“บอกตนเอง”ได้ว่า
ตนมีภูมิจริง ได้จริงกัน
แค่ไหน? อย่างไร?

และก็ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้จริง ๆ

แค่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๕๑-๓๖๔ อ่านดูดี ๆ
เกิด เมื่อมี “มิจฉาทิฏฐิ” ว่า ผู้บรรลุมรรคผลแล้ว บอกใครไม่ได้
เลย ขึ้นบอก ก็จับผิดว่า ไม่ปราชาชก ก็ปาจิตติย เป็นเดียรถีย
แม้เป็นอรหันต์จริง ถ้าบอกใครก็ปาจิตติย ยังงั้นเลย!

นี่คือ ลัทธิ “เดา” ลัทธิ “ไม่มีคนจริง” ลัทธิ “คนจริงพูด
ความจริงไม่ได้” ลัทธิ “คนบริสุทธิ์ใจใสสะอาดไม่มีกิเลสแล้ว
จริง” ต้องไป อย่าบอกตนเองแก่ใครเป็นอันขาด ถ้าขึ้น
อรหันต์ใดบอก “ความจริง” ว่าตนคืออรหันต์ “ความเป็น
อรหันต์” ก็จะสูญหายวับไปจากตนทันที หรือต้องอาบัติ
มีโทษทันที อย่างน้อยก็ปาจิตติย

ซึ่งมันต้องพินิจกันให้แน่ ๆ ว่า ใครคือ “เดียรถีย” ตัวจริง
สังคมพุทธทุกวันนี้จึงมีแต่ “อรหันต์” หรือ “อาริยบุคคล”
ที่ต้อง “เดา” กันว่า คนไหนจะเป็น “อรหันต์” คนไหนจะเป็น
“อาริยบุคคล” เพราะใคร ๆ ก็จะไม่สามารถ “บอกตนเอง”
ได้เลยว่า ตนมีภูมิจริงกันได้จริงกันแค่ไหน? อย่างไร?

คนจึงหมดสิทธิ์ที่จะมี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
“ความจริง” ของภูมิธรรมในตน “ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”
เกิดไม่ได้!

เพราะไปหลงผิดว่า ผู้บรรลุ “อรหันต์” แล้ว บอกใคร
ไม่ได้

ดังนั้น “อรหันต์จริง ๆ แท้ ๆ ” บอก ท่านจึงฟังกัน

ไม่ขึ้นแล้ว

ทั้ง ๆ ที่ในพระไตรปิฎกนั้นมีตัวอย่างพระอรหันต์
ท่านบอกผู้อื่นอยู่มากมายเยอะแยะอ้างอิงยืนยันอยู่จริง

จึงเห็นชัดว่า “ความเสื่อม” ของคนยุคนี้ไม่มี “ปัญญา”
พอที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง คุณธรรมที่เป็น “โลกุตระธรรม” ในตน
บุคคลแท้

มีแต่ “เชโก” ที่ผู้หลงตนว่าเป็นปราชญ์ พุดปองกัน
ตัวเอง

ก็ตรงตามที่พระพุทธเจ้าที่ได้ทรงพยากรณ์ไว้แล้วว่า
“โลกุตระธรรม” จะเสื่อมไปจากชาวพุทธในอนาคต (พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๗๒ เรื่อง “กลองอานกะ” ใน “อาณิสุต” นั้นเอง) ซึ่งก็คือ ยุคที่
พุทธกาลปัจจุบันนี้แล ก็ยืนยัน “ความเป็นจริงมีจริง” อยู่ชัด ๆ

เหตุก็เนื่องมาจาก “หลงผิด” มิจฉาทิฏฐิ ไปเรียนลัด
ตัดตอน “ภายนอก” ที่กว้างลำดับ “กาย” ภายนอก หลง
มัวเมามีติดบอดเอาแต่ภายในไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ลำดับก่อน-
หลัง หรือหยาบ-ละเอียด มันผิดไปตั้งแต่ “เริ่มความน่า
อัศจรรย์” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสถึง “ความน่าอัศจรรย์
๘ ประการ” นั้นทีเดียว ลำดับภายนอกก่อนภายใน ก็เริ่มผิด
มันจึงสลับสับสนกันไปหมด

แม้แต่เริ่มต้นจากคำว่า “กาย” ก็ “มิจฉาทิฏฐิ” กันอยู่
“พญานาค” จึงเกลื่อนกล่นเต็มไปหมดในวงการพุทธ

(๑๗๗) “นิรมาณกาย ๓”ที่เป็น“กายเก้”คือ“จิตสัมภเวสี”

ซึ่งเห็นชัดๆ ว่า แค่การปฏิบัติธรรมของพุทธต้องอยู่ในภาวะ“วิญญูณฐิติ” ไม่ใช่อยู่ในภาวะ“สัมภเวสี” ก็เข้าใจกันไม่ได้

ข้ามิหนำมี“ทิฏฐิ”ผิด ไปหลง“ดับเวทนา-ดับสัญญา”ให้เป็น“อัสถุณฐิตร์”แท้ๆ แต่หลงว่าเป็น“นิโรธ”เอาด้วยก็เลยยิ่งเลอะเทอะไปกันใหญ่

ถ้าคนผู้ใดเข้าใจแล้วว่า ในการปฏิบัติธรรมต้องมี“วิญญูณฐิติ”คือ ต้องมี“กาย”ภายนอกอยู่เสมอไม่ได้ คนผู้นั้นก็ปฏิบัติธรรมไม่บรรลุนิพพานแน่ ไม่พ้นความเป็น“สัตตาวาส ๙”ไปได้ หหมดทางที่จะพ้นความเป็น“สัตว์ทั้ง ๙”ไปอย่างน่าสงสาร

ผู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”แม้จะสามารถกำหนดรู้การทำให้ “นิรอรณ ๕”ระงับได้ แต่ก็ได้แค่ระงับที่“สัญญา”เท่านั้น ยังระงับ “กาย”ให้ไม่มี“นิรอรณ ๕”ไม่ได้ ตาม“วิญญูณฐิติ”ข้อที่ ๒”

จึงยังคงเป็น“สัตว์” ตาม“สัตตาวาสข้อที่ ๒”อยู่ไม่มีผล“พ้นความเป็นสัตว์”ไปได้

หรือจะทำ“จิตให้สว่างใส”ได้อย่างเดียวกัน คือ มี“สัญญาอย่างเดียวกัน” ตาม“วิญญูณฐิติข้อที่ ๓”ก็ได้แค่“สัญญา”ภายในเท่านั้นที่ทำให้ใสได้ “ลืมตาออกมภายนอก”มี“กาย”ที่เป็นภาวะหยาบของกระแสโลกขึ้นมาร่วมด้วย

เขาไม่สามารถทำ

“จิตใส”ได้ตามที่เขาทำ“ในภายใน”สำเร็จ นั่นดอก
หรือตาม“วิญญูณฐิติ ข้อที่ ๔”ทั้งผู้“สัมมาทิฏฐิ”
หรือ “มิจฉาทิฏฐิ”จะสามารถทำ“กาย(หลับตา)”ก็“มืดดำไม่เห็น
กายภายนอกเลย)”และ“ภายในจิต(ก็กดข่มให้ดับมืด)”ก็“มืดดำ”ตรงกัน
ได้บ้างนั้น

แต่“ความมืดดำ(กัณหา)”มันก็ต่างกัน ก็คือ “ทิฏฐิ”ใน
คำว่า“กาย”มันต่างกันแล้ว นั่นคือผู้“มิจฉาทิฏฐิ”เขามี
“ทิฏฐิ”ว่า “กาย”ของเขาไม่มี“ภายนอก” ต้องปฏิบัติ
“หลับตา”อยู่แต่ภายในจิต ในภวังค์ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง หรือ
บรรลุธรรมทุกสิ่งอย่างได้แท้

เขาจึงจมอยู่แต่ใน“ภวังค์”กับ“ภายใน”ไม่มี“ภายนอก”
จึงเป็น“นิรมาณกาย ๓”ไป ปฏิบัติมกมาย“มิจฉาทิฏฐิ”อย่าง
นี้กันไป

“นิรมาณกาย ๓”คือ “กายเก็”โดยไปหลง“จิตภายใน”
ว่าเป็น“กาย” ทั้งๆ ที่มันเป็น“สัมภเวสี”แท้ๆ ของแต่ละคน
ไม่มี “วิญญูณฐิติ ๗”เลย จึงไม่เกิดไม่มี“อภิกายตนะ ๘”
เด็ดขาด

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติมันมีแต่“จิตภายใน”ที่เป็น
สัมภเวสี”ไม่มี“กายภายนอก”อยู่ไหนโท่ ก็เห็นและเป็นจริง
กันอยู่

ส่วน“กาย”ของผู้“สัมมาทิฏฐิ”ต้องมี“กายภายนอก”

เสมอ เป็น“วิญญูณฐิติ ๗” จึงจะบรรลุ“กาย”และ“สัญญา”
ถ้วนบริบูรณ์นั้นเขาจะเริ่มตาม“อภิกายตนะ ๘” ตั้งแต่ข้อที่ ๑
เป็น“อภิกุ”ไปได้เพราะเขา“สัมมาทิฏฐิ”ตั้งแต่คำว่า“กาย”มี
“ภายนอก”นี้เอง

ดังนั้นใน“๔ ข้อ”ของความเป็นสัตว์นั้น“มิจฉาทิฏฐิ”
กับ“สัมมาทิฏฐิ”มันแตกต่างกันก็ตรง“ทิฏฐิ”นี้แหละ เป็น
สำคัญ

“มิจฉาทิฏฐิ”มี“ความเห็น”ว่า“หลับตา”ปฏิบัติจึงจะ
บรรลุ

ส่วน“สัมมาทิฏฐิ”นั้น“เห็น”ว่า“ลืมตา”ปฏิบัติจึงจะ
บรรลุ

แตกต่างกันชัดๆ แจ้งๆ เช่นนี้เอง

“หลับตา”ปฏิบัติเป็น“เดียรธีย์”กันโด้งๆ เห็นกันให้
ได้เกิด

นัยสำคัญสุดลึกของ“สัตตาวาส ๙”กับ“วิญญูณฐิติ ๗”
จึงมีความสำคัญล้ำ ละเอียดเลิศ ด้วยประการฉะนี้

จึงขอให้ท่านที่หลงใหลยึดถือการ“หลับตา”ปฏิบัติ
อยู่ทั้งหลาย กรุณาตรวจสอบคำตรัสและคำสอนของ
พระพุทธเจ้ากันให้แตกฉานให้ประณีตถ่องแท้แบบคายกันดีๆ

อย่าหลงมกยอยู่กับ“สัมมเวสี”กันเป็น“พญานาค”เลย

(๑๗๘) “หลับตา-จินตา”คือ“สัมมเวสี”ไม่มี“ความจริง

(axiom)”

ไม่เช่นนั้น จะเป็น“พญานาค”ผู้ปลุกยังงี้ก็ไม่รู้สึกตัวกัน จะปลุกกันด้วยการใช้ปากนี้แหละเป็นหอก(ปากหอก=มุขลัทธิ) แทะ ๑๐๐ เล่มในเวลาเช้า ๑๐๐ เล่มในเวลากลางวัน ๑๐๐ เล่มในเวลาเย็นอย่างที่ว่ามาทะด้วยปากหอกอยู่เห็น ๆ เพื่อให้“ตื่น”ขึ้นมา จากหลับไหล แต่ทะยังงี้ก็ทะไม่เข้า ไม่สะเทือน ไม่รู้สึกรู้สา

อยู่ยังคงกระพ่นกันจริง ๆ จะยังไม่ออกฟันไม่เข้าไป ถึงไหน?

พากัน“อวิชชา”มีดบอดกระทั้งหุหนวกตาบอดกันสนิท จนหมดประตูจะรักษากันไปแล้ว บอดแล้วบอดเลยจริง ๆ หรือ?

“ความเสื่อม”ของชาวพุทธมันสาหัสจนกู้ไม่ขึ้นเลย แล้วหรือ

“หลับตา”นั้น มันไม่มี“วิญญานฐิติ” “วิญญาน”ของผู้ “หลับตา”มันเป็น“สัมภเวสี(วิญญานอยู่ในภวังค์)”แค่นี้ก็รู้ให้ได้เถอะ

ถ้าไม่มีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาน” แม้แต่แค่“สัมภเวสี”หรือ“วิญญานฐิติ” ก็แยกไม่ออก บอก ไม่ถูกกันแล้ว เป็นผู้มี“ทิฏฐิลามก”เหมือน“ภิกษุชาติ” ที่พระพุทธเจ้าทรงบริภาษอย่างหนักว่า ผู้มี“ทิฏฐิ”เช่นนี้ คือ“โมฆบุรุษ เธอกล่าวตู่เราด้วย ขุดตนเสียด้วย จะ ประสพบาปมิใช่บุญเป็นอันมากด้วย เพราะทิฏฐิที่ตนถือไว้ ชั่วแล้ว”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๒)

คนผู้หลงผิดเชื่อว่า “หลับตา” ปฏิบัติจะพาบรรลุลหรรณ
ทั้งหลาย ก็จงไตร่ตรอง พินิจดูให้แยบคายถ่องแท้กันดี ๆ เกิด
ชาวพุทธทุกวันนี้หลงผิด “หลับตา” ปฏิบัติมีแต่
“สัมภเวสี” ยังนับเป็น “ความจริง (axiom) ในโลกปัจจุบันนี้กับ
ผู้คนด้วยกันไม่ได้”

แตกต่างจาก “วิญญูญาณ” ที่ “ลืมตา” ปฏิบัติมีตาหูจมูก
ลิ้นกายภายนอกกับใจภายในครบ “เทว” เป็น “วิญญูญาณฐิติ”
ที่นับยืนยัน “ความจริง (axiom)” ในโลกปัจจุบันนี้กับผู้คน
ด้วยกันได้แท้ ๆ

อย่างมโหฬารอยู่แต่กับ “ความฝัน-ความเพ้อพก” ให้
เหมือน “เทวนิยม” ที่มี “พระเจ้า” อยู่ใน “ความลึกลับ” มีแต่
“พระเจ้า” ที่อยู่ใน “จินตนาการ” กันเท่านั้นเลย

“พุทธ” เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ไม่หลับไหล ไม่หลงไหล กัน
แล้วนะ!

ชาวพุทธ นักปฏิบัติที่นิยม “พระป่า” กันนั้นแหละที่
กบฏต่อคำสอนของพระพุทธเจ้า พวกกันไป “หลับตา” ปฏิบัติ
นั่นเอง

จนถึงขั้น “หลับไหล” หลงหลับไม่ตื่นไปเป็น “พญานาค”
อยู่ใต้มหาสมุทรสุดลึก “โง่ดกดาน” รู้แต่ว่า “โอ! พระพุทธเจ้า
เกิด” เท่านั้นและเท่านั้น นอกนั้นไม่รู้อะไรเลยที่เป็น
“พุทธธรรม”

ตื่นจากที่หลงเป็น “พญานาค” กันได้แล้ว...

ตีนๆๆๆๆ

หรืออีกอย่างผู้ที่หลงตนเป็น“พญาครุฑ”ก็เลิกจากการเป็น“พญา”เหินฟ้า ที่บินสูงได้ มีความรู้สูงได้ แล้วก็หลงลอยลมอยู่บนหัวคนหลงใหลยินดีอยู่แต่กับความรู้สูงส่งที่ตนมีนั้นไม่มีสิ้นสุด แถมเห็นว่า คนอื่นจะไม่มีความรู้สูง ความรู้ถูกเสมอตนได้เลย

“พญาครุฑ”เอ๋ย!ลงมาเดินดินกับมนุษย์ด้วยกัน เห็นมนุษย์ด้วยกัน ศิกษามนุษย์ด้วยกันบ้าง คนอื่นก็อาจจะมีความรู้ถูกรู้สูง”ได้บ้าง เสมอสมานกับคุณได้บ้าง สัมผัส “ความจริง(axiom)” ในโลกปัจจุบันนี้กันอยู่กับ“ความคิดร่วมกัน”กับผู้อื่นบ้างปะไร

ไม่เช่นนั้นจะเป็นได้แค่“เทวนิยม”หรือ“เดิยรติย์” ที่ยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง(axiom)”ที่เป็น“พระเจ้า”แท้ๆ จริงๆ ได้ด้วยการ“สัมผัส”ทางทวารตาหูจมูกลิ้น“กายภายนอก ใจภายใน”ร่วมกับผู้รู้“ความจริงอื่น”ซึ่ง“ผู้อื่น”อาจจะมีความรู้ จริงสูงส่งยิ่งกว่าคุณอยู่จริงก็ได้นะ!

ซึ่งถ้าคุณได้ลงจากฟ้า หรือจากที่ลึกลับ มาร่วมสมานเสมอกับผู้อื่นดูบ้าง คุณก็จะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริง(axiom)”กันได้จริง ๆ ว่า คุณสูงจริงไม่มีใครสูงส่งเท่าเทียมคุณ

หาไม่คุณก็จะเป็น“ผู้หลงความเลิศเลอของตน”เชื่อว่า ตนเป็น“พญาครุฑ”เหินฟ้าอยู่ค้ำฟ้าแต่ผู้เดียว

ตนเป็น “พระเจ้า” ผู้ไม่มี “คู่แข่ง” ตามที่คุณเห็นแต่ตนเอง
ผู้เดียว แท้จริงแล้ว เป็น “ความเพ้อฝัน ลึกลับ” ไปตลอดกาล
อยู่เช่นนั้นแล

“พระเจ้า” จึงจะไม่เป็นแค่ “ภาวะคิดฝัน” เพื่อลอย
เป็น “พญาครุฑ” อยู่แต่ในห้วงจินตนาการ และ “เชื่อมั่นยึด
มั่นถือมั่นอยู่ในจิตตนเอง” เป็นเอกเลิศลอยเท่านั้นนิรันดร

หรือ “พญานาค” ก็ตาม ตื่นขึ้นมาสู่สามัญที่มีคนเป็น
อยู่กันได้แล้ว “พญาครุฑ” ก็ตื่นจากหลงฟ้ามหาดินได้แล้ว
จงมาสู่สามัญกันเถิด “พญา” ทั้งหลายเอ๋ย!

มา “สัมผัส” กับ “ความจริง(axiom)” ที่คนพึงมีกันเถิด!!!!

แค่นี้ก็ไม่มีไหวพริบพอจะเข้าใจกันได้เลย กระนั้น
หรือ? มันช่างพากันเลื่อมเป็น “พญานาค” หลบไม่รู้ตัวไม่เห็น
หรือ “เหินฟ้า” พากันเลื่อมจนเป็น “พญาครุฑ” ไปได้ถึง
เพียงนี้กันเชียวหนอ!!!!!! คนที่เป็นพุทธในยุคนี

“พญานาค” เอ๋ย! “พญาครุฑ” เอ๋ย! จะปลุก กระตุกกัน
ยังไ? ถึงจะ “ตื่นรู้ตัว” กันขึ้นมาเห็น “มนุษย์” ด้วยกันได้บ้าง

ชาวพุทธที่เป็นทั้ง “พญานาค” หรือ “พญาครุฑ” ต่างก็
ยังหลงอยู่ลึก ๆ กับ “สัมภเวสี” คือยังหลงว่า “โลกหลับตา”
หรือ “โลกจินตา” นั้นแหละเป็นทางปฏิบัติอันเอก ไม่ใช่ “จรณะ
๑๕” ที่มี “ศีล-อปปณณกปฏิบัติ ๓-สังฆธรรม ๗-ฌาน ๔-วิชา
๘” กันสมบูรณ์แบบ

จึงไม่อยู่กับ “ความจริง(axiom)” ที่เป็น “ปัจจุบันชาติ

(ทฤษฎธรรม)”อันมี“สัมผัส”กับผู้คนจริง ๆ สมบูรณ์แบบด้วยตา
ก็มีการกระทบรูป หูก็กระทบเสียง จมูกก็กระทบกลิ่น ลิ้น
ก็กระทบรส กายก็กระทบภายนอกที่รับรู้ด้วยสติเต็มกับ
ภาวะนั้น ๆ

ไม่ใช่ไปมัวหลงอยู่แต่กับ“ความรู้”หรือ“บัญญัติ”ต่าง ๆ
ที่มากมายเกินพอแล้วทั้งหลายต่อไปแต่ยังหลงว่า“น่าศึกษา-
น่ารู้” ไม่มีที่สิ้นสุดอยู่ มันก็“เหินฟ้า”เป็น“พญาครุฑ”หลงฟ้า
แสนสวย บินสูง ไม่ได้ลงดินมากินข้าวแกงเป็นมนุษย์
เหมือนผู้คนสามัญเขาทั้งหลายอยู่นั่นเอง

“เหตุ”ก็เพราะหลงผิด“โลกหลับตา-โลกจินตา”ปฏิบัติ
ละเมอเพื่อไปกับ“สัมภเวสี”นี้แล

(๑๗๙) นัยสำคัญ ความมืดดำ(กิณหา) กับความดับกิเลส (นิโรธ)

สำหรับผู้เป็น“พญานาค”กันไปแล้วจริง ๆ อาตมาก็
สุคติยศที่จะไปพูดด้วยได้ เพราะเขาหลับไม่รู้ตัวไม่เห็นกันจริง ๆ
แล้ว รอแต่จะ“รู้สึกตัวขึ้นมาแวบหนึ่ง”เพื่อจะรับรู้เพียงว่า
“อ้อ! มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นมาในโลกอีกแล้วองค์หนึ่ง”เท่านั้น
และเท่านั้น จากนั้นเขาก็จะ“หลับดับมืดดำ”ไม่รู้อะไรอีก
เลยต่อไป แม้แต่จะ“ตื่น”ขึ้นมาเรียนกับพระพุทธเจ้าองค์ที่
อุบัติขึ้นมานั้น ก็ไม่ทำ เอาแต่“หลับ” ยิ่งคนที่มัวมีทมิฬ
ตนว่าตนมีสูงมีมากก็ยิ่งไม่ต้องพูดกับเขาเลย คนประเภทนี้

เพราะเขา“หัวล้านหัวเกิน”คนจริง ๆ

เขาผู้นี้ก็คง“อวิชชา”ตักดานหน้าหน้าไปเรื่อย ๆ

ส่วนคนอื่นชนิดหนึ่งก็คือ คน“บินสูง-หัวสูง”ที่ต่ำลง
ไม่ได้

เขาจะเป็น “พญาครุฑ”ผู้เหินห่าง “หัวสูง”จนก้มลง
มาสัมผัสมนุษย์ “เห็นหัวมนุษย์”แท้ ๆ ที่เดินดินไม่ได้หรอก

แล้วเมื่อไหร่“พญาครุฑ”จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
ความเป็น“มนุษย์”จริง ๆ ที่บรรลุลหรรณตามฐานะมนุษย์กับ
เขาเสียที

เขาผู้นี้ก็คงเป็นได้แค่“นักบิน”ที่หลงใหล“ความสูง”
อยู่ใน “หนทาง(เวหา)”ที่ไม่มีวันจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น
“มนุษย์”เดินดินได้ตามที่มนุษย์“มีกายมีจิต”แท้ ๆ เป็น
อย่างไร? ไฉน? ได้ดอก จึงหมดสิทธิ์ที่จะทำตนให้พ้น
“มนุษย์อนาริยะ” เป็น“มนุษย์อาริยะ” แล้วเป็น“อรหันต์”
ยังเป็นโพธิสัตว์เป็นพระพุทธรูปเจ้าก็ยิ่งไกลห่าง

เพราะ“พญาครุฑ”จะยังหลงละเมอเพ้อพกอยู่แต่กับ
“แดนวิมานอันสูงลิ่ว”เลิศเลอเหนือกว่ามนุษย์ หลงติดยึด
แดนอเวหา(อากาศที่ไม่ใช่อากาศ) เสวยอติปา(ไม่รู้จักอิ่มเต็ม) จนไม่รู้จัก
รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“มนุษย์” เพราะไม่ได้ลงมาสู่ดินพบกับ
มนุษย์เดินดินตัวจริง จนกระทั่งได้เรียนรู้ความเป็น“มนุษย์”
ได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “มนุษย์”จริง ๆ กับเขาเลย

ส่วนผู้เป็น“พญานาค”ผู้หลับจนหลงใหลมลายจม

เฝ้าอยู่แต่ได้กัณฑ์ของกองลาดทองพระพุทธเจ้า จะรู้สึก
ได้ก็เพียงเสียงลาดทองของพระพุทธเจ้าแต่ละองค์มา
กระทบกันแต่ละลาดทองแค่นั้นจริง ๆ นอกนั้นไม่มี“การ
ตื่นรู้”อะไรกันอีกเลย

จะมงามยมีดบอดอะไรกันปานนั้นเชียวหรือ?

ทำไมจะ“มีดดำจันดับ-จันโด่ง”กันไปได้ถึงปาน
ฉะนั้น??!!

เมื่อตกต่ำล่ำมิดดำ(กิณหา)อวิชชากันปานนั้น “ไม่ตื่น”
กันแล้วจริง อาตมาก็คงช่วยอะไรไม่ได้แน่นอน

ทั้งผู้ตกอยู่ ใน“ความสว่างจ้า(อภัสรา)”จนเป็น“พญา
ครุฑ”หรือตกอยู่ใน“ความมืดดำ(กิณหา)”เป็น“พญานาค”ไป
เสียแล้ว

เรามานพุดกับผู้“ตื่นได้” และพอจะพูดกันรู้เรื่องก็แล้วกัน

แม้จะเป็นคนผู้“ตื่นได้” ก็ต้องมี“ความยินดี(ฉันทะ)”
เป็น“รากเค้า(มูลก)”กับ“ทิฏฐิ”ที่ตนยินดีเพียงพอนะ! จึงจะ
สามารถ“สัมมาทิฏฐิ”ที่จะ“มนสิการ”กันได้ถึงขั้น“โยนิโส”
(โยนิโสมนสิการ)

ถ้ามี“ความยินดี”ไม่ถึงขั้นเพียงพอ พระพุทธเจ้าก็
ตรัสไว้แล้วใน“มูลสูตร ๑๐” ซึ่งมีนัยสำคัญมากในความเป็น
“รากเหง้า” ของ“ความเริ่มต้น”และ“ความจะเกิดผลสำเร็จได้”

ดังที่เคยอธิบาย“โยนิโสมนสิการ”มาแล้วว่า “โยนิโส-
มนสิการ”นี้สำคัญมาก กว่าที่จะ“สัมมาทิฏฐิ”ก็ต้อง“มิตริติ”

ที่เป็น“สัตตบุรุษ”จริง และได้รับฟังความรู้ที่เป็น“อื่น(อัญญะ)” จากที่ตนเคยรู้อยู่แล้วนั้นเป็น“คนละทิวฐิ”จริง ๆ และต้อง เห็นดีเห็นจริงในคำพูดของ“ผู้อื่น”นี้ จึงจะเชื่อคำพูดของ “ผู้อื่น”นี้ อย่างเต็มใจยินดีจาก“ผู้ประกาศความเป็นอื่นซึ่ง แตกต่างไปจากที่ตนยึดถืออยู่”[ปรโตโมสะ] มันแตกต่างจากที่ตนเคยรู้ และยึดถืออยู่ไปคนละแบบจริง ๆ

(๑๘๐) “โยนิโสมนสิการ”นี้เกินกว่า จะรู้ได้ด้วยตรรกะ

และ“โยนิโสมนสิการ”นี้ ก็เกินกว่าจะรู้ได้ด้วยตรรกะ ถ้าแม้“ไม่โยนิโส(ไม่ลงไปถึงที่เกิดของจุดเกิดที่แท้ของจิต-เจตสิกอย่าง ถ่องแท้ถูกต้องจริง)”ที่ต้องตรวจสอบได้ตาม“สุริยเปยยาลสูตร๗” ก็ดี “ปัญญาวุฒิ ๔”ก็ดี ตาม“อาหารสูตร ๙”ก็ดี ตาม“สัมมา- ทิวฐิ ๒”ก็ดี แม้แต่ตาม“มูลสูตร ๑๐”เองแท้ ๆ จนกระทั่ง เข้าใจในคุณลักษณะของ “โยนิโสมนสิการ”ได้บริบูรณ์ถ้วน ถี่ ก็จะมีผิดไปตลอด

ดังนั้น “มนสิการ(การทำใจในใจ)”จึงต้อง“โยนิโส”ถูกต้อง ถ่องแท้จริงลงไปถึงที่เกิดเป็น“สัมมาทิวฐิ”จริง ๆ ถึงจะปฏิบัติ เกิดตรงมรรคสำเร็จผลกันแน่ ๆ แท้ ๆ

การตรวจสอบ“ผล”ด้วย“วิญญูณฐิติ ๗”จึงจะถูกตรง ลงตัวกันเรียกว่า“นิพพาน”ที่มี“สัจจะเป็นหนึ่งเดียว”ทุกคน ทุกผู้บรรลุลหันท์ ไม่มีอะไรแตกต่างเป็นสองเลย

“วิญญูณฐิติ ข้อที่ ๑ กับข้อที่ ๒”มันแค่ขั้น“รูป”ที่

เกิดในจิตภายนอกเท่านั้นซึ่งต้องปฏิบัติ“ดับกิเลส”ชั้น
ภายนอกนี้ก่อน

ผู้ปฏิบัติต้อง“ดับกิเลสในรูปภายนอก”ชั้นหยาบนี้ให้
ได้ก่อน แล้วจึงจะ“ดับกิเลสในรูปภายใน”เป็นลำดับต่อไปและ
เมื่อหมด“กิเลสในรูป”อันเกี่ยวกับ“ภายนอก”แล้ว จึงจะดับ
ชั้น“กิเลสในรูปภายใน”ได้จริงขั้นต่อไป และเมื่อ“ดับกิเลส
ในรูปภายใน”ได้อีกแล้ว จึงจะ“ดับอรุพ”ในภายใน ต่อไปได้

ซึ่งมันก็เป็นเรื่องยากมากที่คนจะละเอียดยลออก่อง-
แท้ยแบบคาย“ไล่เรียง”ไปเป็นลำดับๆ ได้อย่างไม่บกพร่อง
เลยนี้ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า“ความเป็นลำดับ”ที่ลาด ลุ่ม
เหมือนฝั่งทะเล ไล่เรียงกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย
ราบรื่นนี้แหละเป็นความมหัศจรรย์ใน“ความมหัศจรรย์ ๘
ประการ”ในศาสนาพุทธ อย่า“ผิดลำดับขั้นตอน”เลย

ถ้ามันไม่เป็นลำดับอย่างบริบูรณ์ มันก็ต้องวุ่น
เสียเวลามากไปโดยเปล่าประโยชน์

ชัดเจนนะว่า “วิญญูณฐิติ ข้อที่ ๓”มันก็ต้องผ่าน
ข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒ ที่หมายเอาขั้นต้นคือ ความเป็น“รูป”และ
ประเด็นอื่นๆ ตามที่พระพุทธเจ้าทรงกำหนดไว้ และปฏิบัติ
ให้มี“อิทธิพลเหนือภาวะขั้นต้นตามลำดับมาก่อน”(สี“อภิญญ”)
จึงจะเป็นผู้“ครอบงำ‘รูป’เหล่านั้นแล้ว”หรือ“มีอิทธิพล
เหนือภาวะเหล่านั้นแล้ว”ผ่านเข้ามาปฏิบัติในภาวะ
“วิญญูณฐิติ ข้อที่ ๓”ต่อไปได้ เป็นลำดับๆ

“วิญญูญาณฐิติ” ข้อที่ ๓ จึงจะปฏิบัติขั้น“อรุป”เป็นจริงได้
นั่นคือ ต้องผ่านขั้น“รูป”มาก่อน ได้สำเร็จผลก่อน
อย่าเอาแต่จินตนาการ ขบคิดเอาเลย เข้าถึงสมาว-
ธรรมอันเป็น“จิต เจตสิก รูป”กันให้ได้เถิดจึงจะบรรลु
“นิพพาน”กันได้

แค่“ความมืดดำ(กิณหา)”กับ“ความดับกิเลส(ธโร)”ก็ต้อง
ทำ“ทวิฐฐิ”หรือทำความเข้าใจให้“สัมมาทวิฐฐิ”กันให้ดีๆ เอะ
แม้แต่“วิญญูญาณฐิติข้อที่ ๔” ที่แยก“เดียรธีย์”กับ
“พุทฺธ”ทั้งๆ ที่“มีกายอย่างเดียวกัน-มีสัญญาอย่างเดียวกัน”
ซึ่งต่างก็ทำ“ความมืดดำ(กิณหา)”ได้ด้วยกันทั้งคู่ และเห็นดี
เห็นงาม (สุก) “ความมืดดำ(กิณหา)”ของตนๆ ที่ตนทำได้กันทั้งคู่

(๑๘๑) “ความเป็นลำดับ”นี่เองที่“นามหัตถรรย”ยิ่งใหญ่

แล้วอะไรละ.. ที่มันแตกต่างกันไปคนละอย่าง มันยัง
“ไม่อย่างเดียวกัน”?

ก็“ทวิฐฐิ”คือ“ความเห็น-ความรู้-ความเข้าใจ”ของ
แต่ละคนนี่แหละ ที่มันยังไม่ตรงกันเป็นหนึ่งเดียวกันเพราะ
ว่าคนหนึ่ง“สัมมาทวิฐฐิ”แล้ว แต่อีกคนหนึ่งยัง“มิจฉาทวิฐฐิ”อยู่
ดังนั้น ผู้มี“มิจฉาทวิฐฐิ”อยู่ยังเชื่อว่า “กาย”ของเขานั้น
ไม่เกี่ยวกับ“ความรู้สึกที่เป็นจิต”เลย ไม่ว่าจะ“หลับตา”ปฏิบัติ
หรือ“ลืมตา”ปฏิบัติผู้“มิจฉาทวิฐฐิ”ก็ไม่“รับรู้”กับความเป็น
“กาย” แยกกาย-แยกเวทนาจากกันไปเลย เหตุก็คือ หลงผิดว่า

ปฏิบัติ“หลับตา”นี้แหละเป็นทางเอกกันจริง ๆ จัง ๆ ดังที่
ชาวพุทธส่วนใหญ่ส่วนมากในยุคปัจจุบันนี้ยัง“หลงผิด”กันอยู่
“ลืมตา”ออกมาก็ปฏิบัติอยู่บ้าง แต่ออกนอกกริตไป
ตามอาจารย์เดิรยถียอื่นที่สอนไปอีกแบบ ไม่อยู่ใน“หลักธรรม”
ของพระพุทธเจ้า ไม่เป็นไปตาม“จรณะ ๑๕ วิชาละ”แล้ว

“ลืมตา”ออกมาก็ไม่ปฏิบัติจริงจังตามหลัก“โพธิปัก-
ขีย-ธรรม ๓๗”แต่อย่างใด เพราะเข้าใจความเป็น“กาย”
ผิดไปนี่เอง

เมื่อเขา“ปิดตา”ให้“หลับ”มันก็เท่ากับ“ตาบอด”ลง
ไปแล้ว เขาก็ทำ“ความมืดดำ”สำเร็จแล้วหลงเห็นดีเห็นงาม
“ความมืดดำ”นั่นว่าเป็น“นิโรธ” เพราะ“หลับตา”มันก็แค่ทำ
“ความมืดดำ”มันก็ง่ายไม่ยากนี่! แต่ไปหลงผิดว่า“ความมืด
ดำ”แค่นี้แหละคือ“ความดับนิรวณ ๕” นี่คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ชัด ๆ

โดย“ทิฏฐิ”ของเขาเห็นหรือเข้าใจได้แค่ว่า ทำ“ความ
มืดดำ”นี้เอง คือ “ความดับ(กิเลส)” เช่น “ดับเวทนา”หรือ“ดับ
สัญญา”เป็น“อัสัญญีสัตว์”ไปเลยมันก็ได้“ความมืดดำ”แล้ว

แต่แท้จริงเขาไม่ได้“ดับกิเลส”แต่อย่างใดเลยสักนิด

เพียงแต่เขาผู้นั้นทำ“ความมืดดำ”ที่บาปว่า “กิณหา”
ให้แก่“จิต”สำเร็จได้เท่านั้น มันก็ไม่เห็นจะวิเศษกว่าปกติ ที่
“ทำความมืดดำ”ให้ตนอยู่เป็นปกติแต่อย่างใด แต่เขาสับสน
ไปว่า “ความมืดดำ”นี่คือ “การดับกิเลส”ที่บาปว่า “นิโรธ”

ซึ่งผู้“สัมาทิฏฐิ”นั้นจะชัดเจนว่า ถ้าต้องการ“ความ

มืดดำ”ก็“หลับตา”มันก็ย่อมได้รับ“ความมืดดำ”แล้ว ง่าย ๆ
ไม่เห็นจะยากไม่ต้องไป“ดับเวทนาดับสัญญา”ให้ตนกลายเป็นคนฟิกลพิการไปทำไม..?

แต่กระนั้น ก็ยังละเอียดลึกซึ้งลงไปอีกว่า“ดับเวทนา”
ก็ดี “ดับสัญญา”ก็ดี ก็ไม่ใช่พาเข้าไป“ดับ”ให้เป็น“อสังขณีสัตว์”
ไปเลย เป็นสัตว์ที่“ไม่มีสัญญา(อสังขณีสัตว์ = ผู้ไม่มีสัญญา)”แบบนั้น ซึ่ง
มันก็จะ“ไม่มีเวทนา”โดยปริยาย มันก็“ดำมืด”ไปหมด

มันมีได้แค่“ดำมืด(ภินทรา)”แล้ว“หลงผิดความดำมืด”นี้
ว่า“นิโรธ”ซึ่งเลยเถิดเลยธงไกลสุดโต่งไปเป็นไหน ๆ เพราะ
หลงผิดไป“ทำลายสัญญา”เสียนี้ “จิต”จึงฟิกลพิการไปแล้ว

“ทิวฐิ”นี้แหละเป็น“สมุทัย”ตัวสำคัญที่ยิ่งใหญ่ผู้เป็น
“ตัวไข”สัจจะตัวแท้ ซึ่งเป็น“ตัวเคลื่อนไหว”คู่กับ“เวทนา”หรือ
คู่กับ“สังขาร”ทำงานให้กับ“วิญญาณขันธ์”เจริญมาตลอด

แต่ถ้าใครหลงผิดไป“ดับสัญญา”กันดื้อ ๆ เจตสิกที่จะ
ทำ“การกำหนดรู้”ก็ทำหน้าที่ไม่ได้ กระบวนการของ“จิต”
นั้น ก็ฟิกการไปเลย “วิญญาณขันธ์”ทั้งหมดมันก็ฟิกล ไม่มี
“สัจจะ”ที่จะให้อบรมพัฒนาศึกษาเป็น“เทวดา”หรือเป็น
“พรหม”ได้แล้ว “คติ”ที่ผู้มีจณาทิวฐินี้จะไปก็มีแต่เป็นสัตว์
“เดรัจฉาน” หรือไม่ก็สัตว์“นรก” ใน“สัตตาวาส ๙”นั้นแล(เป็น
เทวดา-พรหมก็ได้)

คน“หลับตา”ปฏิบัติจะได้แต่“ความดำมืด”ดังกล่าวนี้
“มิจจาทิวฐิ”คือ ทำ“ทิวฐิ”ของตนให้ผิดไปใน“ความ

“ดับเวทนา” ก็ดี “ดับสัญญา” ก็ดี
ก็ไม่ใช่พาชื่อไป“ดับ”ให้เป็น“อสังขณีสัตว์” ไปเลย
เป็นสัตว์ที่“ไม่มีสัญญา(อสังขณฺ = ผู้ไม่มีสัญญา)”แบบนั้น
ซึ่งมันก็จะ“ไม่มีเวทนา”โดยปริยาย
มันก็“ดำมืด”ไปหมด

เป็นลำดับ”นี้เอง แคว้นนี้แหละก็จะเอียดล่อ“ยิ่งใหญ่-อัศจรรย์”
แล้วที่คนโลกียะผู้ปฏิบัติธรรมจะไม่บรรลุดุธรรมกันได้ง่าย ๆ เลย
เพราะ“โลกุตระธรรม”นั้นละเอียดละเอียดละเอียดไม่ยิ่งนัก
ต้องระมัดระวังกันให้ดี ๆ เกิด อย่าลัดขั้นตอนเป็นอันขาด
เห็นความสำคัญยิ่งยวดของ“ความเป็นลำดับ”ได้มั๊ย?
คนผู้ปฏิบัติธรรมที่มี“วิญญูญาณฐิติ ๗”อย่างสัมมาทิฐิ
กับคนผู้ปฏิบัติธรรมที่มี“มิจฉาทิฐิ”จะพ้น“สัตตาวาส ๙”
ไม่ได้ ก็เพราะเหตุ“ทิฐิ”นี้แหละเป็นตัวสำคัญยิ่งยวด

(๑๘๒) กาย กับ สัญญา ใน สัตตาวาส ๙ กับวิญญูณ ฐิติ ๗

ดังนั้น ข้อที่ ๑ ของสัตว์ที่มี“กายต่างกันสัญญาต่าง
กัน”คนชนิดนี้จึงเป็นสัตว์เดรัจฉานหรือสัตว์นรกได้สารพัด
ไม่มีเจริญ จะต่ำทรมานขนาดไหน เลวร้ายอย่างไรย่อมเป็นได้
ทั้งนั้น

เพราะตนมี“มิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“กาย”และ
“สัญญา”

ข้อที่ ๒ ของสัตว์ที่มี“กายต่างกัน”แม้จะมี“สัญญา
อย่างเดียวกัน” เช่น มีการกำหนดหมาย(สัญญา)ว่า“ทำจิตให้
‘ไม่มีนิรวณ ๕’ และทั้งคนพุทธ ทั้งคนเดียรถีย์ต่างก็ทำ
“จิตไม่มีนิรวณ ๕”ได้ แต่“กาย”ของผู้ปฏิบัติทั้ง ๒ นี้ก็ย่อม
แตกต่างกันอยู่แน่ยิ่งกว่าแน่

นั่นคือพุทธ“ลืมนตา”ทำให้ไม่มี “นิรวณ ๕” ได้โดยมี “กาย” ภายนอกอยู่พร้อม ไม่ได้ “หลับตา”จาก“กายภายนอก”เลย

ส่วนเดียรฉิยหรือชาวพุทธก็ตามผู้มีจนาทิจญญินัน “หลับตา”ทำให้ “ไม่มีนิรวณ ๕”ได้ “กาย”ก็ย่อมแตกต่างกัน แน่นอนชัดเจนนะ!

ยิ่งในข้อที่ ๔ “สุภิกณหา” ซึ่งผู้“มิจนาทิจญญินัน”ไปหลงผิดว่า ดับทำ“ความมืดดำ”ได้นาน กระทั่งนานจนตนชำนาญ จะทำเมื่อใดก็ได้ แค่นั้นคือ“ความดับกิเลส”ได้จริง มันก็ “มิจนาทิจญญินัน”แท้

แค่นี้ถ้าใครยังแยกความแตกต่างไม่ออก ก็มงายอยู่กับ“ทิจญญินัน”ที่“มิจนา”ไปอีกนานแสนนานแน่นอน

หาก“ลืมนตา”อยู่ไปทำ“ความมืดดำ”ให้แก่ตน ให้ตนไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งๆ ที่“ลืมนตา”อยู่โทนโท เช่น “ตภวังค์” มันก็เท่ากับทำตนพิการเป็นคนผิดปกติมนุษยสามัญแท้ๆ ไปเลย จะมี“ความมืดดำ”มันก็ง่าย ๆ..ก็“หลับตา”ก็มืดดำแล้ว

“ลืมนตา”มันก็มีแสงสว่าง ก็สามัญของคนปกติทุกคนที่ “หลับตา”หรือ“ลืมนตา”

ทำ“ทิจญญินัน” คือ ความเข้าใจหรือความเห็นความรู้ เบื้องต้นนี้ให้ชัดเจนถ่องแท้กันดี ๆ ก่อนอื่นให้ได้

ไม่เช่นนั้น จะไปใช้ “สัจญญา(การกำหนดหมายรู้)”ปฏิบัติ อย่างไม่ผิดพลาดไปแน่ ก็ไม่บรรลุธรรมเป็นที่สุดได้เด็ดขาด

“นิโรธ”คือ“ดับกิเลส”นั่น มันแตกต่างจาก“หลับตา” แล้วหลงทำ“ความดับ”ให้มันมี“ความมืดดำ”ไปได้คนละเรื่องเลย

“หลับตา”ก็มีดี “ลืมตา”ก็สว่างไปทำตนให้สับสน พิกลพิการวิตถาร วิปlassทำไม...วิปlassมันไปสู่ความเป็นบ้านะ!

ดังนั้น คน“ทิฏฐิวิปlass”ก็ยอมไปทำ“สัญญาวิปlass”ตาม“ทิฏฐิวิปlass”ของตนจึงได้“จิตวิปlass”ไปด้วยอย่างนี้แล เต็มครบ“วิปlass ๓”ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่ผิดเลย สำคัญยิ่งที่สุดแห่งที่สุดจึงอยู่ที่“ทิฏฐิ”นี้เอง ชัดแจ้งนะ! “วิญญานฐิติข้อที่ ๔”ซับซ้อนลึกล้ำอยู่ตรงนี้อย่างนี้ ตรง“ความมืดดำ(กัณหา)”กับ“ความดับของกิเลส(นิโรธ)”นี้แหละ ที่ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”จะวิปlassไปว่าเป็นอาการของ“นิโรธ”ได้

แม้“กาย”กับ“สัญญา”จะอย่างเดียวกันแท้ ๆ แต่ “ทิฏฐิ” ก็ยังแตกต่างกันอยู่ เห็นชัดเจนยิ่ง ๆ ขึ้นมัยว่า จุดละเอียดที่สำคัญสุด ๆ ที่มันยังทำ“ความต่างกัน”เก่งจนกาจสุด คือ “ทิฏฐิ”

“ทิฏฐิ”ที่สำคัญสุดยิ่ง ก็คือ ผู้ปฏิบัติต้องปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญานฐิติ ๗”มี“กาย”อยู่พร้อมจึงจะใช้“สัญญา”ได้ครบถ้วนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”ละเอียดบริบูรณ์ที่เกิดขึ้นขณะมี“ภายนอก” แล้วจึงจะเป็น“กิเลส”ที่เหลือ

ต่อไปใน“ภายใน”ได้

ผู้ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ แม้เล็กแต่น้อยจึงไม่สามารถ
ทำ“สัตตาวาส ๙”ให้หมดสิ้นเกลี้ยง“ทั้ง ๙ สัตว์”บริบูรณ์แน
ถ้า“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่ได้จัดการกำจัดกับ“กิเลส”
ที่เกิดจาก“ภายนอก”กันเลย ซึ่งมีถึง“๕ ทวาร”ทีเดียว

แต่“ลืมตา”ปฏิบัติ“กิเลส”จะเกิดให้กำจัดครบถ้วน
หมดได้บริบูรณ์ครบทั้ง“๖ ทวาร”ซึ่งผิดกับ“หลับตา”ที่มีแต่
“กิเลส”เกิดอยู่“ภายใน”แค่“๑ ทวาร”เท่านั้น

(๑๘๓) “วิญญานฐิติ ๗”จึงจะดับ“สัตตาวาส ๙”ได้ ครบครัน

“วิญญานฐิติ ๑” ถึง “วิญญานฐิติ ๔” นั้นผู้“สัมมา-
ทิฏฐิ”ก็จะกำจัด“กิเลส”หายบั่นเป็นเบื้องต้นที่เป็น“กาม-
ฉันทะ-พยาบาท”หมดสิ้นไปได้ก่อน นั่นคือต้องมี“กาย”
ภายนอกสัมผัส จึงจะมี“กามราคะ”ให้เจ้าตัวปฏิบัติก่อน
เป็น“กิเลสเบื้องต้น” ต่อเมื่อเรากำจัดกิเลส“กามราคะ”ได้
แล้วก่อน จากนั้นต่อไปจึงจะเป็น“กิเลส”ที่เหลือคือ“รูปราคะ-
อรูปราคะ-มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา”อีกได้แท้จริง

ซึ่งเป็นกิเลสที่นับว่า เป็น“รูปภายนอก” ยังไม่ใช่
เป็น “รูปภายใน”ที่เป็นกิเลสชั้น“รูปภายใน” เป็นขั้นต่อมา
จนกว่าจะกำจัดกิเลสชั้น“รูปราคะ”ได้อีกจริง แล้วจึงจะเป็น
กิเลสชั้น“อรูปภายใน”ที่จะเป็นความละเอียดชั้น“อรูปผาน”

ต่อไปกันได้ตามจริง

ที่ผู้พวก“หลับตา”ปฏิบัติกันนั้น ทั้ง ๆ ที่ตนยังไม่เป็น “อนาคามี” แต่“หลับตา”เข้าไปกำจัด “กิเลสภายใน” จึงเป็นไปไม่ได้

“รูปฌาน”ของผู้ยังไม่ใช่“อนาคามี”จึงล้วนเป็น“นิรมาณกาย-สัมโพคณกาย-อภิสมานกาย”กันอยู่ทั้งสิ้น

พวก“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่สามารถดับ“สัตตาวาส ๙” ได้ครบครันเป็นอันขาด

“วิญญูณฐิติข้อที่ ๕”ก็มีพยัญชนะยืนยันอยู่ชัดเจน คือ “มีสัตว์พวกหนึ่งเข้าถึงอากาสนัญจายตนะ”ด้วยมนสิการว่า อากาสนหาที่สุดมิได้ เพราะล่องรูปสัณญญา โดยประการทั้งปวง เพราะดับปฏิกขสัณญญา เพราะไม่ใส่ใจถึง “นानัตตสัณญญา”

ฉะนั้นคือ “วิญญูณฐิติข้อที่ ๕” ซึ่งเป็นผู้สามารถ “ล่องรูปสัณญญา โดยประการทั้งปวง...”

แต่พวกที่“มิจฉาทิฏฐิ”นั้น ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แต่ “รูปสัณญญา”กันอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”เลย เป็นผู้“มิจฉาทิฏฐิ” เต็ม ๑๐๐ %

ดังนั้นข้อที่ ๕ ของ“สัตตาวาส ๙”จึงได้แก่“อัสญญีสัตว์”

หมายความว่า ผู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”หรือ“มิจฉาทิฏฐิ” อยู่ นั้นจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น“อากาสน” ทั้งความเป็น“วิญญูณ”แน่เพราะไปหลงผิด“ดับสัณญญาของ

ตน” คือ ทำ“อสังขนิสัตถ์”จนไม่สามารถกำหนดรู้อะไรได้
เลย นั่นคือ ทำใจในใจของตนเป็น“อสังขนิสัตถ์(สัตว์ไม่มีสัญญา)”
เสียนี้! แล้วหลงผิดว่า ตนบรรลุ“ความดับ”ที่สัมมาทิฏฐิแล้ว

มันเลยเถิด เลยตรง ไปบรรลุ“ความดับ” ที่เป็น“การดับ
ทั้งสัญญาทั้งเวทนา”ไปหมดสิ้นเลยนั่นต่างหาก

ตนก็กลายเป็น“คนพิการ”ไป เสียหายตนเองไป
หมดเลย

ในเนื้อความของศาสตร์นั้น มีคำว่า ล้วง“รูปสัญญา”
โดยประการทั้งปวง เพราะดับปฏิมสัญญาด้วย และเพราะ
ไม่ใส่ใจใน“นันทตตสัญญา”หรือ“ไม่กำหนดรู้ในอิตตา
ต่าง ๆ”ด้วยเท่านั้น

เพราะ“ดับทั้งเวทนาดับทั้งสัญญา”ไปเลยตนก็
กลายเป็น“คนพิการ” เป็นคนผู้ทำตนเองให้“หูหนวกตาบอด”
ไม่สมประกอบ คนผู้นี้ก็พิการหนักหน้ำอย่างน่าสงสาร
ยิ่ง ๆ ขึ้น

ซึ่งมันยังไม่ใช่ดับ“กิเลสในเวทนา-กิเลสในสัญญา”
เป็นสำคัญตามเป้าประสงค์แท้ที่“สัมมาทิฏฐิ”แต่อย่างใด

นี่คือ “มิจฉาทิฏฐิ”ที่เดียรฉิย์เข้าใจและยึดมั่นทำให้
ตนกัน

ซึ่งแท้จริงนั้น เดียรฉิย์ยังไม่สามารถแยกแยะราย
ละเอียดของ“จิตเจตสิก รูป นิพพาน”หรือไม่สามารถแยกแยะ
รายละเอียดของ“รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ”ได้

เลย ซึ่งยังไม่ต้องพูดถึงความรู้ยิ่งของพุทธที่สามารถ
แยกแยะได้ถึงขั้น“เวทนา ๑๐๘”อันสามารถแยก“เคหสิต-
เวทนา ๑๘”จาก“โลกียธรรม” ไปเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”
ใน“โลกุตระธรรม”ได้สำเร็จ กันหรือ

เพราะแค่แยกแยะ“กาย” อัน“หยาบใหญ่”กว่า
“เวทนา”กันชัด ๆ ก็ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ(มิจฉาทิฏฐิ)”ในความเป็น
“กาย”อยู่นั่นเอง

จึงต้อง“สัมมาทิฏฐิ”กับความเป็น“กาย”เป็น
“สัญญา”ให้ได้ ซึ่งถ้าปฏิบัติด้วย“วิญญูญาณฐิติ ๗”ด้วย
ความเป็น“กาย” กับความเป็น“สัญญา”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะ
แตกต่างกัน หรืออย่างเดียวกันที่ชัดเจนแจ่มแจ้งทั้ง“ภายนอก
ภายใน”ปฏิบัติ“อภิกายตนะ ๘”ได้สำเร็จเป็น“อภิกุ”

รอบรู้ทั้งความเล็กเล็กละเอียดย่อมเยา(บริตตาน)ความ
ใหญ่ยิ่งประเสริฐจริง(อัปปมาณนิ) ของคุณวิเศษที่เป็นโลกุตระ
และรอบรู้ทั้งราศีของความมีผิวพรรณขั้นชั้นของ
ความดีหรือความทรมที่เป็นโลกียธรรม(สุวัณณพัพพณานิ)

อีกทั้งมีความพิเศษกว่าสามัญปุถุชนคือ สามารถยิ่งที่
รอบรู้ถึงขั้นชั้นแห่งคุณวิเศษอันเป็นโลกุตระธรรมซึ่งเป็น
“ธรรมที่เหนือชั้นเกินคนทั้งหลายปกติธรรมดามีกัน(อุตริ-
มนุสสรธรรม)”

ซึ่งชี้บ่งสภาวะของแต่ละเรื่องแต่ละราวไปคนละ
อย่าง แตกต่างกันไป แยกความต่างให้เห็นประเด็น มิติ นัย

สารพัดหลากหลายแง่มุม หลุ่ม เหลี่ยม สูง ต่ำ ดำ ขาว ฯลฯ
จึงจะเป็นคนผู้ดับ“สัตตาวาส ๙”ได้หมดสิ้นสำเร็จ
บริบูรณ์

(๑๘๔) “อายตนะ”กับ“อภิกายตนะ”นั้น“วิเศษ”ต่างกัน ยิ่ง

“อายตนะ”เป็นสภาวะของคนธรรมดาสามัญปกติที่
ทุกคนผู้มี“สติ”อยู่แล้ว เมื่อมี“สัมผัส”ทุกคนก็มี“อายตนะ”

“อายตนะ”จึงไม่ใช่เรื่องพิเศษสำหรับคน“โลกียะ”ปกติ
แม้“อายตนะ ๖ (ภาวะคู่ ๖ คู่)”ก็คือ เรื่องปกติของคน
สามัญปุถุชนที่มีกัน ภาวะซึ่งมี“ภาวะ ๒ ต่อเนื่องกันอยู่”

แต่“อภิกายตนะ ๘”นั้นเป็นความวิเศษพิเศษที่คน
ผู้มี“ปัญญา”ของศาสนาพุทธเท่านั้นที่จะศึกษาอย่างเป็น
กิจจะลักษณะ เป็นวิชาการบทสำคัญที่พระโพธิสัตว์จะต้อง
ศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติให้สำเร็จเป็น“อภิกุ”และ“สยัมภู”ให้ได้
จากพื้นฐาน“กาย”นี้เอง

“อภิกายตนะข้อที่ ๑”นี้ผู้“อภิกุ”นั้นมีทั้ง“รู้(ซานติ)”ทั้ง
“เห็น(ยัสสติ)”ในภาวะที่“เป็นรูปภายใน”พร้อมกับภาวะที่“เห็น
รูปภายนอกด้วย” ซึ่งมีทั้ง“เป็น(รูป)”ทั้ง“เห็น(นาม)”ในตัวเอง
อันมี“๒ ภาวะ” ภาษาที่ใช้เรียกก็คือ“กาย”ที่เป็น“เทว(ภาวะ๒)”
แท้ๆ และมี“ความรอบรู้”อื่นๆ อีกหลากหลายคู่(เทว)”ไป
พร้อมๆ กันชนิดที่พิเศษกว่าสามัญธรรมดาพื้นๆ แน่นอน

อันเป็น“ภาวะ ๒”ที่รวมกันเป็น“ภาวะ ๑”อยู่ด้วยกัน
ตลอดที่เป็น“กาย” แยกกันไม่ได้เลย “เกิด-ตาย”คู่กันตลอด
“กาย”จึงเน้นหนักกันที่“ภายนอกกับภายใน”เป็นคู่
หลักที่จะต้องมี“ภาวะ ๒”นี้อยู่เสมอเพื่อยืนยัน“ความจริง”

ถ้าไม่มี“กาย”ก็ไม่มี“ตัวของกิเลสที่เป็นสภาวะ”อัน
เกิดจากมี“สัมผัส”มี“อายตนะ”ให้ศึกษาได้ ซึ่งเมื่อตนยังมีกิเลส
ก็จะมี“ภาวะของกิเลสที่เกิดให้เจ้าตัวรู้ได้”ขึ้นมาในปัจจุบัน
ชาตินั้น ๆ จริง ที่มี“เหตุ”คือ“สัมผัสภายนอก”ยืนยันอยู่

เป็นต้นว่า “กามฉันทะ” หรือ“พยาบาท” ที่เป็น
“กิเลสลักษณะแรก”ซึ่งจะเกิดเมื่อมี“สัมผัส”ทางตาหรือทาง
หูหรือทางจมูกหรือทางลิ้นหรือทางโณภูมัพพะ จึงจะมีให้
ผู้ปฏิบัติ “จัดการกับกิเลส” อันคนผู้ยัง“อวิชชา”อยู่ทุกคน
ที่ยังไม่ใช่ “อรหันต์”ต้องเรียนรู้จัดการได้ครบถ้วนบริบูรณ์
ไม่เหลือเศษที่“กิเลสภายนอก”นี้แหละก่อนเป็นเบื้องต้น

เมื่อไม่มี“ภายนอกสัมผัส”ก็ไม่มี“กามทั้ง ๕”ให้ปฏิบัติ
เช่น พวกที่“หลับตา”ปฏิบัติ เป็นต้นก็ไม่ได้ปฏิบัติให้“กิเลส
กามทั้ง ๕”ให้หมดไปได้จริงแท้กันเป็นลำดับ ๆ ภายนอกก่อน
แต่ถ้า“อนาคามี”ขึ้นไปถึง“อรหันต์”ก็หมด“กามกิเลส”
ซึ่งมันเกิดจาก“สัมผัสภายนอก”ไปได้จริง ๆ

ต่อจากนั้นไปแล้ว“อนาคามี”และ“อรหันต์”แม้จะมี
ภายนอกสัมผัสอยู่ก็ไม่มี“กิเลสกามเกิดขึ้นภายในจิต”อีกแล้ว
ซึ่ง“อภิยาตนะข้อที่ ๑”นี้ระบุให้จัดการกับ“กิเลส”

ที่เป็น“ปริตตะ” นั่นคือ กิเลสขั้นต้นที่ละเล็กทีละน้อยไปตามลำดับต้นกลางปลาย ชัยง่ายระดับบิรวาร แล้วค่อยๆ เก่งขึ้นๆ เป็นการเจริญประสิทธิภาพสูงขึ้นๆ ไปตามจริง

และ“อภิกายตนะข้อที่ ๑”ยังสามารถอีกทั้งรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ขั้นชั้น(วัณณะ)”แห่งคุณวิเศษของตนว่า ส่วนใดมี “ขั้นชั้น”แห่งคุณวิเศษเจริญดีก้าวหน้าสู่สูงขึ้นเป็น“สุพัตถณ” ส่วนใดมี“ขั้นชั้น”แห่งคุณวิเศษเสื่อมต่ำลงเป็น“ทุพพัตถณ”

ชนิดที่“รู้(ซานติ)”ที่“เห็น(ยัสสตี)” มีการกำหนดรู้“รูป ภายนอก”อยู่พร้อม“อิทธิพลเห็นรูปเหล่านั้นแล้ว”ด้วย จึงชื่อว่า “เรารู้-เราเห็น(ตานิ อภิกุญย ซานามิ ยัสสามิตี เอวังลัญญโหติ)”

ต่อจาก“อภิกายตนะข้อที่ ๑”จึงจะมีภูมิรู้ใน“อภิกาย-ตนะข้อที่ ๒” ซึ่งมีความเจริญยิ่งขึ้นจาก“อภิกายตนะข้อที่ ๑” ตรง“ปริตตะ”พัฒนาขึ้นจากเล็กน้อยไปตามลำดับ ก็เป็นผู้มี“อัปปมาณ”ซึ่งเป็นผู้กำจัดกิเลสจากขั้นต้นไปตามลำดับ ต้น-กลาง-ปลายไปมากมายจนกระทั่งไม่มีประมาณ

จาก“อภิกายตนะข้อที่ ๒”สูงขึ้นๆ จนกระทั่งถึง “อภิกายตนะ ๘” จึงเป็นพัฒนาการของ“อายตนะ”เฉพาะ “โลกุตระบุคคล”เท่านั้นโดยแท้

ชาวเทวนิยมหรือเดียรถีย์ ไม่มีทางเป็นไปได้เลย

(๑๘๕) “อภิกายตนะ ๘”นี้ผู้“อภิกุ”คือภูมิเจริญสู่“สยัมภู”

ส่วนเดียรถีย์ก็ดี ชาว“เทวนิยม”ก็ดี หรือชาวพุทธ

ผู้ได้กลายเป็นเดียรธีย์หรือเป็นเทวนิยมนั้น จะไม่คำนึงถึง “ภายนอก” เป็นข้อแรก จะไม่เห็นเป็นสำคัญก่อนภายใน

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจะไม่รู้จักแม้แค่ความเป็น“ลำดับ”

คนเช่นนี้ก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุถึงขั้น“อภิกายตนะ ๘” เด็ดขาดแน่นอน จึงเป็นผู้ที่จะได้ชื่อว่า “อภิกุ” ไม่ได้เลย

จึงนับว่า ไม่มีทางที่จะเกิด“ปัญญา”ขึ้นในจิตได้เลย

เมื่อเป็น“อภิกุ”ไม่ได้“สยัมภู”ก็เป็นอันหมดสิทธิ์แน่ๆ

ชัดเจนแจ่มแจ้งนะว่า “ปัญญา”นั้นจะไม่มีในหมู่ชาว“เทวนิยมหรือเดียรธีย์”เป็นเด็ดขาด แม้แต่ในคนผู้เป็นชาวพุทธที่ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”มาตั้งแต่“สักกายทิฏฐิ” ซึ่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”ที่เป็น“ของตน(สัก)”ด้วย

ผู้ที่หลงว่า“ความรู้”ที่ตนมีตนได้คือ“ปัญญา”นั้น ล้วนเป็นคน“ขี้ตุ้”หรือ“ขี้โกง”เอาภาษาคำว่า“ปัญญา”ไปใช้ผิดๆ อยู่ แล้วเรียก“ความรู้”แบบ“เงโก”ของตนที่ยังไม่ใช่“ปัญญา”ว่า เป็น“ปัญญา” มันจึงเป็นเรื่อง“ผิดๆ”อยู่ตลอด

“ความจริง”ที่จริงที่สุดนั้น“ความรู้”ของชาว“เทวนิยมหรือเดียรธีย์”ไม่เข้าข่ายที่จะเรียกว่าเป็น“ปัญญา”ได้เลย

เพราะยังเป็นแค่“ความรู้”ที่เวียนวนอยู่ใน“วงวนเดียว วงวนเดิมที่สำเร็จรูปอยู่ในตน”(cyclic order) หรือในกรอบของ“ความรู้เฉพาะของตน”อันเก่าที่เป็น“โลกียภูมิ”เท่านั้นไม่มีอื่น (ไม่มีอัญญาตุ) นั่นคือ ยังไม่เป็น“โลกุตระภูมิ”แน่นอน

เนื่องจาก“ปัญญา”นี้เป็น“ความรู้”ที่มีคุณวิเศษ(อุดริ-

มนุสธรรม) แปลกแยกพิเศษแตกต่างออกไปนอก“ความรู้”
ทั้งหลายแบบ“โลกียะ”ของศาสนา“เทวนิยม”ทั้งปวงในโลก
ประดามี ออกไปเป็นคนละโลกเลย

ซึ่งเป็น“ความรู้”อันมี“พระพุทธเจ้า”เป็น“เจ้าของ
ความรู้”นี้เอง(ธรรมสามัญ) ที่พระองค์เป็น“ผู้ตรัสรู้ด้วยพระองค์
เอง” ไม่ใช่ได้มาจาก“พระเจ้า”หรือจากใครอื่น แต่เป็น
“สัมมาสัมโพธิญาณ”แท้ ๆ ที่ต่างหากจาก“ความรู้”ของ
“เดียรฉัตรหรือเทวนิยม”ใดๆ ชนิดที่“ทวนกระแส”ซึ่งเป็น
“คนละเรื่อง”คนละสภาวะ แม้ภาษาจะเป็นคำเดียวกันแต่
สภาวะก็แตกต่างไปจากที่เป็น“ความรู้”ของเดียรฉัตรหรือ
“เทวนิยม”ทั้งหลายในโลกที่รู้ที่มีที่เป็นกันตามสากลโลกีย์

จึงเป็น“ความรู้”ที่พระพุทธเจ้าใช้ภาษาคำว่า“ปัญญา”
มาใช้เรียกเฉพาะ“ความรู้โลกุตระ”นี้โดยตรงของพระองค์

“ปัญญา”จึงจะเกิดได้ก็ต้องอาศัย“พระพุทธเจ้า”
เป็น“ต้นธาตุ ต้นธรรม”แห่ง“ความรู้”ที่สัมพัทธ์จากพระศาสดาที่
เป็นคนเป็น ๆ ที่มีเนื้อหนังมี“พระโอษฐ์”ตรัสภาษาคำพูด
ของ“พระองค์เอง”กับทุกคนได้ทั้งนั้น ไม่ใช่ตรัสเฉพาะคน
ใดคนหนึ่งคนเดียวเท่านั้น แต่คนทุกคนสามารถ“สัมพัทธ์”ได้
ด้วย“อายตนะ”ของ“คนเป็น ๆ”ด้วยกัน ไม่ใช่ไม่มี“อายตนะ”
ไม่มี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยยืนยันกันได้กับผู้คน ๒ คนในโลกเป็น
อันขาด

นี่เป็น“ประเด็นที่ ๑”ของ“ปัญญาข้อที่ ๑”

(๑๘๖) ชาวพุทธที่“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นเดียรฉัตรยักติ

ที่นี้ ประเด็นที่ ๒ ของ“ปัญญาข้อที่ ๑”

“ปัญญาข้อที่ ๑”นั้นนอกจากระบุชัดเจนแจ่มแจ้งแล้วว่า ต้องได้ยินได้ฟังความเป็น“โลกุตระธรรม”(ไม่ใช่แค่โลกียธรรม) มาจาก“คน”ด้วยกันแท้ ๆ คือ“พระพุทธเจ้า”ที่พระองค์ทรงยืนยันว่า ท่านก็เป็น“คน”มีเนื้อหนังร่างกายสัมผัสได้ และทรงเป็น“เจ้าของธรรม(ธรรมสามัญ)”นี้อันตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง ไม่ใช่ได้ยินได้ฟังมาจากใคร หรืออย่างน้อยก็“ได้ยินได้ฟัง”จาก“สัตตบุรุษ”หรือ“ผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฏฐิ”ไม่โดยตรงก็ต้องโดยอ้อม ที่เป็น“ความรู้โลกุตระ”

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”และ“อัตตา”ที่เป็นสภาวะอันเป็น“ธรรม”ที่“ทรงอยู่”ให้“สัมผัสได้”กระทั่ง“รู้จบ”

และ“ไม่มีความลึกลับ” ไต่ ๆ อีกเลยที่จะไข“ความมี”และ“ความไม่มี”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันไม่ได้ แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”ก็ไข“ความมีพระเจ้า ความเป็นพระเจ้า”ให้ตนเองแจ่มแจ้งกระจ่างชัดสัมผัสได้ หมดยล้นความลึกลับ สับสนงงวย สงสัยใด ๆ ได้สำเร็จ พันวิจิกิจฉาสังโยชน์ พันวิจิกิจฉานุสัย ที่สุดไข“ความไม่มี”ใด ๆ ได้สัมบูรณ์สุดสิ้น

ไม่เหลือ“ความไม่รู้(อวิชชา)”อีกเลย เป็น“อรหัตต์”คือไม่มี“อรห(ไม่ลึกลับแล้ว) + อันต(เป็นที่สุด)”กันอีกแล้วจริง ๆ

“อรห” หรือ“อรโห”แปลว่า ความไม่ลึกลับ,ไม่ลึบหนุ ไม่ลึบตา หมายความว่า เห็นกันได้โทนโท ได้ยินกันอยู่

ไต้ง ๆ สัมผัสกันอยู่หลัด ๆ ด้วยตาด้วยหูด้วยจมูกด้วยลิ้น
ด้วยกาย

จึงจะเห็น“พระเจ้า”ได้ จึงจะรู้จักรู้แจ้ง“อัตตา”ได้
จึงจะมี“ปัญญา”รู้เห็นแจ้งจบใน“วิญญาน”ด้วย“รูป”กับ“นาม”

“อันต”แปลว่า ที่สุด, ยอด, ปลาย, ความตาย

เท่ากับพระองค์ทรงยืนยันว่า“ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่า
ตนเอง” ตนเองเป็น“พระเจ้าของตนเอง”แน่แท้

พอเข้าใจได้ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นมั๊ย?

“ประเด็นที่ ๒”ของ“ปัญญาข้อที่ ๑”นั้นมีความว่า “ซึ่ง
เป็นที่ตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก ความเคารพไว้อย่าง
แรงกล้า”นั้นก็ควรอธิบายสู่กันฟังจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงยิ่งขึ้น
มีคำว่า “ความละอาย ความเกรงกลัว” คำความนี้
แหละ ที่ยากกว่าคำว่า “ความรัก ความเคารพ”มากจริง ๆ
ยิ่งนักกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจกันได้ง่าย ๆ

ทำไม?...เมื่อได้ฟังได้ยินได้รู้สิ่งที่พิเศษยิ่งแล้ว ต้อง
มี“ความละอายอย่างแรงกล้า”ด้วย

“ความละอาย”ที่บาลีว่า “หิริ” คำนี้แหละที่เป็นภาวะ
สื่อแสดงถึง“ความละอายแก่ใจ, ความละอายต่อบาปของตน,
ที่ตนได้ประพฤติไม่ดี-ไม่งามต่อผู้ที่มี“โลกุตระธรรม”จริงแท้”

ซึ่งเป็น“ความละอายต่อตัวเอง”ต่อการทำความโง่ง ๆ
เข่อ ๆ ของตนเองที่ตนเองได้ประพฤติไม่ดีไม่งามทั้งหลาย
ของตัวเอง เพราะความโง่ง“หลงผิด” และได้แสดงการ“ลบหลู่

“ท่านผู้มีปัญญา” อันเป็น “ความรู้ ความจริงในโลกุตตรธรรม”
“จริงกว่าตนออกไปต่อสาธารณชน” ซึ่งมันเป็น “การ
ขายชี้หน้าของตนเอง” อย่างเหลือเกินที่ได้หลงผิด
“แสดงความโง่ของตนออกไปสู่สาธารณชน” เป็นตรงกันข้าม
กับท่านผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแท้

และคนอื่นๆ ที่เขารู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริง” นี้ เขา
ก็รู้ก็เห็น “ความโง่ของตนที่อวดดีนั้น” แถมตนเองได้ทำพยอม
“หลงลบหลู่สัตว์ตบบุรุษจริงนั้น” ออกไปด้วย มันจึงเป็น “การ
ขายชี้หน้าตัว” อย่างมากอย่างหนัก

จึงละอายต่อบาปด้วย และละอายต่อผู้ที่ตนได้
แสดงโง่เขลาเพื่อ ‘ออก’ ไปด้วย แถมละอายต่อสาธารณชน
ทั้งหลาย

รวมแล้ว “ความละอาย” มันมากหลายประเด็นจริง

การมี “ความละอายใจตัวเอง” ที่ได้ โง่-ไม่รู้ “ความ
ถูกต้องแท้ๆ” แต่ตนเองกลับไป “หมิ่นหมายความถูกต้อง
นั้น” ไม่ได้ทำความดีที่ถูกต้อง “สัมมาทิฐิ” แท้ นั้นมาเสีย
นาน ไปมัวเมาจมมลายอยู่กับ “มิจฉาทิฐิ” อยู่ได้ จึงละอาย
อย่างแรงกล้าที่ได้แสดง “ความชี้เท้าของตน” ไปข่มเบ่งลบหลู่
“ผู้มีคุณวิเศษมีสิ่งถูกต้องแท้” ออกมาต่อสาธารณะอย่าง
หลงอวดดีอีกด้วย จึงเกิด “ความสำนึกอย่างแรงกล้า” ว่า
“ตนเองเป็นผู้ผิดอย่างไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน” เมื่อ “เกิด
สำนึก” ขึ้นมาจริง

แต่ถ้าผู้ใดยังไม่เกิด“อัญญาธาตุ”ที่เป็น“โลกุตระ”
เพียงพอ เขาก็จะไม่“สำนึก” เขาก็ยังคงเป็น“เดิยริย์”อยู่
ต่อไป

(๑๘๗)ผู้“หิโรตตปปัง”อย่างแรงกล้าเป็น“ความจริง” ที่ลึกล้ำ

“ความรู้สึกสำนึกอย่างแรงกล้า”ที่บอกล่าว่า“หิโรตตปปัง”
หรือที่ใช้คำว่า “ติปปะหรือติพพะ” อันแปลว่า“แรงกล้า”
ซึ่งรวมเอาคำว่า“หิริ”และ“โอตตปปะ”ไว้ในคำเดียวกัน
ทีเดียว

นัยสำคัญอยู่ที่ว่า ทำไม“ต้องละอายอย่างแรงกล้า”
เมื่อตนได้เปลี่ยน“อวิชชา”มาเป็น“สัมมาทิฐิ”ได้” เข้าใจ
สิ่งที่ดีพิเศษยิ่งเท่า ๆ ขึ้นมาได้ มันก็น่าจะ“ชื่นใจยินดีปรีดา
อย่างยิ่งอย่างแรงกล้า”สิ!

แต่ทำไม...จึงต้อง“ละอายอย่างแรงกล้า???!!”

เพราะคนผู้นั้นเกิด“ความสำนึกอย่างแรงกล้า”ขึ้น
มาในสำนึกจริง ๆ ว่า “โธเอ๋ย! ตัวข้าหนอตัวข้า! เพิ่งรู้ตนเอง
ว่าได้หลงผิดมาอย่างหนัก, เข้าใจนานโง่หนัก”ปานจะนึ้เจียว
หรือ!..มันเป็น“ธาตุแท้ของความสำนึก”ที่เกิดจริง

“แล้วข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนเล่าเนี่ย!” ที่ไปหมิ่น
หยามสิ่งที่“ถูกว่าผิด”มานานมานักมากและเข้าใจไปทำผิด
ได้หมิ่นหยาม“ท่านผู้ที่ถูกว่าผิด”เป็นการประจานตนเอง

แท้ ๆ เมื่อได้รู้“ความจริง-ความถูกต้อง”ขึ้นมา ก็เกิด“ความ
สำนึกอย่างแรงกล้า”ใน“ความโง่เขลา-โง่หนักรของตนเอง” จึง
เกิด“ความละอายอย่างแรงกล้า”ต่อความหลงผิดที่ตนหลง
โง่เขลามานักมานานนั้น ซึ่งเป็น“สัจจะ”ที่จะเป็นเช่นนั้น

แต่ถ้าคนผู้นี้“ไม่สำนึก” ก็ยังคงเป็น“ผู้มีจลาภิยาสี”
หนักหนาหนานานต่อไปเท่านั้นเอง มันก็เป็นไปตามจริง

นี่คือ นัยสำคัญที่ลึกล้ำกระหน่ำจิตของคนผู้ซึ่งเกิด
“ความละอายอย่างแรงกล้าของผู้รู้สึกสำนึกผิด”แท้ ควรเปิด
เผยตน แต่ถ้าเขาก็“ไม่สำนึกผิด” เขา“ไม่กล้าเปิดเผย”

“เขา”ผู้นี้ก็จมอยู่ในสงสาร จึงเป็นผู้นำสงสารยิ่ง ๆ ที่
เขาจะต้องวนไปกับการวิพากษ์ของเขาเองนี้อยู่ในสงสาร
ต่อไปอีกนาน ตราบที่เขายังให้“กิเลส”มันบงการตนอยู่
พอจะเห็นได้ชัดขึ้นนะ!

“ความละอายอย่างแรงกล้า”เกิดจริงเป็นจริงกันฉะนี้
เอง สำหรับคนผู้ได้เกิด“ความสำนึก..อย่างแรงกล้า”จริง ๆ

“ความสำนึก”ที่คนผู้“ได้สำนึก-เกิดความสำนึก..
อย่างแรงกล้า”ขึ้นแท้ นี้ จะไม่เกิดได้ง่าย ๆ เลยสำหรับผู้
ปักดิ่ง“หลงติดยึดใน‘มิจฉาภิภูฏฐิ’อยู่หนัก”หรือยัง“อวิชชา
อยู่นาน”

ต่อเมื่อ ผู้ที่หลงจมมอยู่กับ“ความปักดิ่ง“หลงติด
ยึดใน‘มิจฉาภิภูฏฐิ’อยู่หนัก”หรือความโง่(อวิชชา)เนิ่นนานของ
ตนเอง”นี้“รู้ตัว-มีสัมปชัญญะปฏิภาณขึ้นมา” เมื่อใด

เมื่อนั้นคนผู้นี้ก็จะ“สมเพช”ตัวเอง ปลงสังเวช ละอายใจตนเอง“อย่างแรงกล้า”จริงๆ เพราะตนเองได้ “ขายขี้เท่อ”ออกไปให้สาธารณชนเห็น“ความขี้เท่อ”ของตน อย่างโจ่งแจ้งปานนั้น จึงเกิด“ความสำนึกอย่างแรงกล้า”ใน “ความมงายของตน” และมี“ความสำนึก”ที่ตนได้แสดง อាកารอันไม่น่ากระทำต่อ“สัตตบุรุษ”เช่นนั้นเลย! จึงเกิด “ความละอายอย่างแรงกล้าเกรงกลัวอย่างแรงกล้า”กัน จริงๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างสำคัญนี้

แต่ถ้าคนผู้ใด แม้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความจริง” ประเด็นนี้ดีแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมี“ความหยิ่งผยองในตนมาก หนักอึ้ง” “บาปลามก”มันมีในใจมากและหนักกว่า การ “มีมาน-มีบุญ”จริง เพราะคนผู้นี้ทำ“ฉานโลกุตระ”ไม่ใช่นะ ยังไม่รู้จักความเป็น“บุญ”แท้ๆ หรือ คนผู้นี้ยังเต็มไปด้วย “มิจฉาทิฏฐิ” ยังทำแต่“ฉานโลกียะ”นั่นเอง

หรือแม้แต่“กาย” ก็อาจจะยังไม่พ้น“สักกายทิฏฐิ”

(๑๘๘)“ความสำนึก”อย่างแรงกล้าคือ ผู้มี“ปัญญา”จริง

เพราะคนผู้นี้ยังไม่เริ่มมี“ปัญญา ๘”แม้แต่“ข้อ ๑” เกิดกับตนขึ้นในจิตตนเลยจริงๆ จึงยังไม่รู้จัก“สัตตบุรุษ”

จนกว่าคนผู้นี้จะมี“อัญญธาตุ”จึงจะทำให้มี“ธาตุรู้ ตัวใหม่”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระ” ก็จะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“คนผู้มีสัมมาทิฏฐิ”จริง จึงจะเริ่มมีความรู้ถูกต้องขึ้นมา

ถึงจะสำนึกมี“ความละอาย”เกิดในจิตของเขาได้

ทำให้ตน“สำนึก”ถึงความผิดพลาดของตนที่“ได้หลงผิด” ที่ได้โง่งเงาเข้าใจผิด ไปลบหลู่“สัตตบุรุษ”

“ความละอายอย่างแรงกล้า”จึงจะเกิดก่อกำขึ้นในจิตตนของคนผู้นั้นจริง และมี“ความสำนึกอย่างแรงกล้า”เพียงพอโน้มน้าวละ คนผู้นี้จึงจะมี“ความละอายความเกรงกลัว ความรัก ความเคารพขึ้นอย่างแรงกล้า” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เริ่มต้นตั้งแต่ใน“ปัญญาข้อที่ ๑” กันอย่างนั้นจริง ๆ

“ปัญญาข้อที่ ๑”จึงเริ่มต้นก็“ละอายอย่างแรงกล้า เกรงกลัวอย่างแรงกล้า รักอย่างแรงกล้า เคารพอย่างแรงกล้า”เกิดขึ้นในจิตใจของผู้“เป็นจริง-มีจริง”ตามความตรัสรู้

แล้วก็“ถอนความยึดถือที่ตนได้ยึดมาผิด ๆ เดิมนั้น”ได้นี้เป็น“ความสำนึก”ที่ยิ่งใหญ่สุดใหญ่ยิ่งเลยทีเดียว

ต่อเมื่อใด..คนผู้นั้นเกิด“ความละอายอย่างแรงกล้า”กันจริง ๆ เมื่อนั้นคนผู้นี้จึงจะ“กล้า”เกินกว่า“ความละอาย”ของตน เพราะมี“ความสำนึก”สูงยิ่งกว่าได้จริง ก็“กล้า”รับผิดชอบที่ตนเองได้แสดงออกตามที่ผ่านมาแล้วอย่าง“แรงกล้า” สรรภาพต่อสาธารณชนได้“กลบความละอายอย่างแรงกล้าของตน” ไปได้ชนิดที่“แก้ตัวกล้าองอาจ-อาสาโ!..อาจหาญหนอ! ..อาจหาญหนอ!”กันจริง ๆ

หากมีใครผู้ใดเกิด“ความสำนึก”ได้ดังนัยสำคัญที่

กล่าวมานี้ ก็สุดประเสริฐเลิศยอดอย่างยิ่งจริงๆ สำหรับผู้
นี่คือ ความมี“ปัญญา”ที่เกิดขึ้นแล้ว ในคนผู้
ซึ่งในประเทศไทยยุค พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้คนได้เสื่อมจาก
“โลกุตระธรรม”ไปไกลสุดๆ ตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า
ใน“อาถรรพเวท”เรื่องกลองอาณกะ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๓๒)จริง ๆ
จึงน่าสงสารยิ่งสุด ๆ ที่ยังมีผู้“ไม่สำนึก”ใน“ความเสื่อม”ที่
ตนได้หลงผิดไปเป็นเดียรฉัตรกันยังมีอยู่เยอะแยะมากมาย

ถ้าพระป่าก็ดี หรือพระบ้านก็ตามในยุคนี้ส่วนใหญ่
ยัง“ยึดทิฏฐิผิด”หลงยึดตาม“ความเสื่อม ๔ ประการ”คือ
ยังหลงผิดว่า ผู้มี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ต้องเป็นเดียรฉัตรคน
ผู้หนึ่งหลับตาทำฌานทำสมาธิอยู่ใน“ป่า”ดังที่พระพุทธเจ้า
ทรงพยากรณ์ไว้กับ“อัมพัฏฐสมาณพ”ตามที่ยกอ้างมานั้นละก็

สังคมโลกก็คงจะยังไม่ได้รับ“สัมมาทิฏฐิ”กันไปอีก
นาน กว่าที่จะเจริญเข้าสู่“โลกุตระธรรม”กันได้

เพราะทุกวันนี้ยังมีคน“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-มี
สัมมาปฏิเวธ”กันก็เพียง“ชาวอโศก”ที่ยังมีอยู่น้อยนิดเท่านั้น

ยังมีหมู่พระป่า-พระบ้านของเถรสมาคมอีกมากที่
ท่านก็มุ่งมั่นเข็นกงล้อธรรมจักรของพระพุทธเจ้าอยู่แท้ ๆ
เช่นกัน

แต่ท่านก็ยังพากันเป็นเดียรฉัตรหลง“หลับตา”ปฏิบัติ(ไม่
ชาครยานโยคะ) ไม่มี“อปณณกปฏิปทา ๓” จึงไม่เกิด“สัทธรรม ๗”
แม้แค่“ความศรัทธา-ความละอาย(ตริ)”ได้แน่ ๆ

เพราะแค่ความเข้าใจในการปฏิบัติ“อานาปานสติ”
ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่หนักหนา ยัง“สัมมาทิฏฐิ”กันไม่ได้
เช่น แค่จะเข้าใจ“การสงบระจับ(ปัสสัณยกัณ กายสังขารัง หรือ
ปัสสัณยกัณ จิตตสังขารัง)”ที่ว่าไว้ใน“อานาปานสติสูตร”ก็ยังไม่ได้
ตรงนี้แหละ ที่ได้ยรติยทั้งหลาย หรือแม้แต่ชาวพุทธ
ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”หลงการ“หลับตา”ปฏิบัติ“อานาปานสติ”
กันอยู่ นั้น จึงยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความละเอียดลออ
ลึกซึ้ง”ในประเด็น“สุคตลิล้า”นี้กันเพราะท่านยัง“สัปสน”อยู่
ท่านผู้ศึกษายังไม่มี“ปัญญา”จริง จึง“สำนึก”ยังไม่ได้

(๑๘๙) “หลับตา”ปฏิบัตินั้นจะ“สัมมาทิฏฐิ”ไม่ได้ง่ายๆ

ทั้งคำว่า “กาย” ทั้งคำว่า “ความสงบระจับ” เขาต่างก็
ยังวิปลาสกันอยู่เลยหรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”เอาด้วยซ้ำ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติเพื่อทำ“ความสงบระจับ”ใน“อานา-
ปานสติ”นั้น เมื่อ“หลับ”เข้าไปอยู่ภายในถึงขั้นหลงผิดหนัก
สอนกันว่า “อย่าให้จิตออกไปภายนอกภวังค์เด็ดขาด”

มันก็เท่ากับ“ไม่มีกาย”แล้ว แล้วจะทำ“กายสังขาร
ให้สงบระจับ(ปัสสัณยกัณ กายสังขารัง)”ใน“อานาปานสติ ๑๖ ขั้น”กัน
ยังไฉละ? ในเมื่อ“หลับตา”ไม่มี“กายสังขารภายนอก”กันเลย

“การสัมผัสด้วยทวาร ๕”ไม่มีมันก็ไม่มีความ“อยู่แท้ๆ”
แค่นี้ ก็ก่อความสัปสน แยกแยะกันไม่ได้..เห็นชัดมั๊ย?
เพราะ“กาย”คำแรกนี่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่อีกมาก

กว่ามาก ว่า หมายเอาแค่“ร่างภายนอก ๑ เดียว”ไม่มี“จิต”
เกี่ยวข้อง จึงยากอยู่หนักทีเดียวที่จะพัฒนาเป็นโลกุตระ
ของพุทธ

เพราะ“กาย”นั้นต้องมีทั้ง“ภายนอก”กับ“ภายใน” ถ้า
ขึ้นเข้าใจว่ามีแต่“ภายนอก ๑ เดียว”แค่นั้นก็“ผิด”ถนัดถนี่ที่สุด
เหตุก็มาจากยังเข้าใจ“ความสงบระงับ(ปัสสัสมายัง)”กับ
“ความดับสนิท(นิโรธ)” ยังไม่ได้ แค่นี้ก็ยังทำ“ทิฏฐิ”ไม่ตรง ทำ
“สัญญา”ไม่ถูกต้อง สำคัญมันหมายกันไม่ถูกต้องแค่อย่า
ให้“วิปลาส”ก็ยังไม่ได้

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ“อานาปานสติ”กันนั้น อย่างเก่งก็
ทำได้แค่“ความสงบระงับจิต”หยุดไปชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น ยัง
ไม่สามารถทำ“ความดับกิเลส”ให้“ตายสนิท(นิพพาน)”ได้จริงแน่

เพราะ“มิจิตทิฏฐิ”กันอยู่ก็หนักยิ่ง “วิปลาส”กันก็
ยังมากอยู่แท้ ซึ่งก็ต้องช่วยกันทำ“สัมมาทิฏฐิ”แก่กันให้ได้

“ทิฏฐิ”ก็พยายามทำความเข้าใจกันให้ถูกต้อง

“สัญญา”ก็อย่าให้วิปลาส

ผู้ที่ยัง“หลับตา”ปฏิบัติ“อานาปานสติ”กันอยู่นั้นจะ
ยัง“สับสน”อยู่แน่นอนกับคำว่า“กาย”ก็ดี “ปัสสัสมายัง” ก็ดี

เพราะผู้ยังยึดการ“หลับตา”ปฏิบัตินั้นยัง“ไม่เข้าใจ”
หรือจะยัง“อวิชชา”อยู่แท้ กับคำว่า“กาย”ก็ดี “ความสงบ
ระงับ(ปัสสัสมายัง)”ก็ดี คือยังไม่“พ้นสัฏกายทิฏฐิ”อยู่ยิ่งคำว่า
“ปัสสัสมายัง(ความสงบระงับ)”ก็ยิ่งจะ“หลงผิด”ซับซ้อนหนักขึ้น

ไปอีกว่า ตนเองได้รับความ“สงบ”แล้ว หรือเลยเถิดไปถึง
ชั้น“นิโรธ(ความดับสนิท)”เอาด้วยว่า ตนเข้า“นิโรธ”ได้แล้ว

ซึ่งยังหรวก! คุณยัง“มิจฉาทิฏฐิ” ยัง“อวิชชา”กันอยู่
แท้

คุณยังไม่ได้ทำ“กายสังขารัง ปัสสัสมภัง”เลย
คุณทำได้แค่“ตัดลัด”เข้าไปทำ“ความระงับจิตภายใน”
ซึ่งก็แค่“ดับสัญญา-ดับเวทนาในภายใน”ของตนไปป้อ ๆ
ดื้อ ๆ ให้เป็น“อสังขยัตถ์”กันได้บ้างเท่านั้น

คุณยังไม่ได้“ดับกิเลส”ที่เป็น“กิเลสแท้ ๆ” ซึ่งมันเกิด
อยู่กับ“เวทนาในเวทนา”โดยเฉพาะ แต่นั่นมัน“ดับเวทนา”
ให้ไม่มี“ความรู้สึก”กันไปทั้งดุ้นอย่างพาชื่อเท่านั้นเอง

แต่ดับ“กิเลสในเวทนา”เฉพาะ ๆ ยังทำไม่ได้เลย
ซึ่ง“การดับกิเลส”ได้นั้น“เวทนา”ยิ่งสะอาดแจ่มใสนะ
เพราะ“การดับกิเลส”ของพุทธนั้นดับในขณะที่“ลืมนตา”
ปฏิบัติ มี“ผัสสะ”ทาง“กายภายนอกทั้ง ๕ ทวาร”อยู่เสมอ

“การมีนิโรธ”ของพุทธนั้นไม่มี“การเข้า-การออก”
แต่อย่างใด “นิโรธ”ของพุทธนั้น“ลืมนตา”ปฏิบัติบรรลุนิโรธ
แล้วก็“ลืมนตา”ปกติอยู่“นิโรธแล้ว”ก็“นิโรธเลย”ไม่ได้หมายถึง
แค่เข้าไปใน“ภวังค์”ปฏิบัติ“การดับ”อยู่ใน“ภวังค์”แล้วออก
จาก “ภวังค์”กันมาก็ไม่มี“นิโรธ” ไม่ใช่อย่างนั้นเท่านั้น

นั่น..มันปฏิบัติที่เข้า ๆ -ออก ๆ “ภวังค์”กันแค่นั้น
แม้จะมีการ“ดับ”ก็ไป“ดับอยู่ในภวังค์” มันก็เป็น

ผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”
หรือยัง“อวิชชา”อยู่
ของผู้ “หลับตา”ปฏิบัตินั้น
จะยังมีเชื้อ“เทวนิยม”
อยู่อีกไม่น้อยเลย

“การดับที่ไม่มีกายภายนอกรับรู้อยู่ด้วย” ซึ่งไม่มี“กาย”
ยังหลงผิดในความเป็น“กาย” จึง“เข้าภวังค์ ออกภวังค์”
ทำ“นิโรธ”กันอยู่

นั่นคือ ยัง“ไม่พ้นมิจฉาทิฏฐิ”แม้แค่ความเป็น“กาย”
อันเป็น“สังโยชน์ข้อที่ ๑”ของ“สังโยชน์ ๑๐”อยู่แท้ๆ

ดังนั้น เรื่อง“ความดับกิเลส”หรือ“นิโรธ”มันก็ยังยิ่ง
“อวิชชา”อยู่แท้ๆ แน่นนอนที่สุด

เพราะผู้ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”หรือยัง“อวิชชา”อยู่ของผู้
“หลับตา”ปฏิบัตินั้น จะยังมีเชื่อ“เทวนิยม”อยู่อีกไม่น้อยเลย

เพราะเรื่อง“กาย”ก็ดี เรื่องการ“ตาย”ของคุณทั้งหลาย
ก็ดีที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ” หรือยัง“อวิชชา”อยู่ของผู้“หลับตา”
ปฏิบัตินั้นก็还将“เวียนวน”อยู่ ยังจะ“เกิดแล้วตายอีก”วน
กันไปนานเท่านาน จนกว่าคุณจะ“พ้นมิจฉาทิฏฐิหรือ
อวิชชา” ในคำว่า“กาย”กับ“ปัสสัณมยัง”นี้ได้ ถ้าขึ้นยัง“ไม่
สัมมาทิฏฐิ”ยังหลง“หลับตา”ปฏิบัติอยู่ มันก็ยังต้อง“ตาย
เกิด”วนอีกนาน

เหมือนอย่างที่“มหาบัว ญาณสัมปันโน”กับหมู่พวก
ทั้งหลายที่“หลับตา”หลงตนหลงตัวว่าเป็น“อรหันต์”แล้ว
แล้วก็ประกาศตนว่า “ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”จะไม่กลับมา
เกิดอีก

ซึ่งอาตมาบอกได้อย่างสุดสงสารเลยว่า ถ้าใครยัง
หลงผิดเชื่อ“มหาบัว ญาณสัมปันโน”นี้เป็น“อรหันต์” เชื่อ

ตามมหาบัวเปล่งวาจาอย่างดั่งแรงจริงจั่งว่าท่านไม่กลับมา
เกิดอีกแล้ว ผู้นั้นยังจมมตายอยู่กับ“เทวนิยม”ไปอีกนาน
แสนนาน

เพราะ“หลับตา”ปฏิบัตินั้นจะ“สัมมาทิฐิ”ไม่ได้
ง่าย ๆ

(๑๙๐) “ปัญญา”กับ“เณโก”นั้น แตกต่างกันไปคนละชั่ว

ดีไม่ดีอาจจะเลยเถิดไปเป็น“เทวนิยม” ๑๐๐ % นั่น
คือยังเป็น“เทวนิยม”อย่างชาวยุโรปตะวันตกอเมริกาหรือ
ตะวันออกกลางอย่างหนักชนิดที่“ตายแล้ว” ทุกวิญญาณ
ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร์ “วิญญาณ”ก็ไม่ต้องไปไหน
มาไหนกันอีกเลย “วิญญาณ”ก็อยู่กับ“พระเจ้า”นั้นแหละ
เพราะยังแยกคำว่า “เทว”ยังไม่ได้ “เทว”ของเขายังเป็น
“อัตตา”อยู่

“พระเจ้า”ของเขายังยึดมั่นถือมั่น“เทว”เป็น“๑ เดียว”
แน่นแฟ้นปิดสนิท ห้ามวิจัยวิจารณ์ ยึดความเป็น“๑” ห้าม
แตะต้องใด ๆ ทั้งความเป็น“พระเจ้า”ทั้งความเป็น“ธรรมะ”
ทั้ง“ความรู้-ความฉลาด ความจริง”เขายืนยันว่า“พระเจ้า”
ของแต่ละศาสนา“เทวนิยม”ของตน“๑ เดียว”เท่านั้นที่
“จริง”ที่สุด

ไม่มี“ความรู้-ความฉลาด-ความจริง”ใดจะเท่าเทียม
“อัตตา”ก็ดี “พระเจ้า”ก็ดี “วิญญาณ”ก็ดี ก็ยังเป็น“๑”

ซึ่ง“ความรู้-ความฉลาด-ความจริง”ของ“พระเจ้า”
นั้นยังไม่ใช่“ปัญญา”เลย และ“เทวนิยม”ก็ห้ามไปรับรู้
“ความรู้-ความฉลาด-ความจริง”ของ“พระเจ้า”อื่นๆ ใดๆ
เด็ดขาด

เขาห้ามแยกแยะ“เทว”ให้เป็น“๒”ภาวะเด็ดขาด
เสีย

ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะ“เทวนิยม”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“เทว”บริบูรณ์สมบูรณ์ จึงไม่อาจจะรู้รายละเอียด
ของ“จิตนิยม” ซึ่ง“เทวนิยม”ไม่สามารถมี“ปัญญา”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ-อตฺตา-ปรมาตฺมัน-
พระเจ้า”นั่นเอง ชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % จึงยังไม่สามารถ
เข้าถึง“ธรรมนิยาม ๕”ได้แน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะ“เทวนิยม”ยังมี“ความรู้-ความฉลาด”วนเวียน
อยู่ในกรอบของ“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เฌโก-เฌกา”
กันอยู่เท่านั้น “ความรู้ ความฉลาด”ยังออกจากกรอบแห่ง
“โลเกีย” ไม่ได้ จึงจะเกิด“ปัญญา”นั่นก็เป็นอันหมดสิทธิ์
เด็ดขาด เพราะแค่จะเริ่มมี“อัญญาตฺ”ก็ยังไม่ได้เลย

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ชัดเจนอย่างยิ่งว่า “ปัญญา”
ที่“มนุษย์”จะพึงมีพึงได้ขึ้นมา นั้นแท้ ๆ คือต้องได้มาจาก
“คน” นี้เอง ที่ได้ที่มีมาก่อนเรียกว่า“พระพุทธเจ้า”องค์ก่อน
ไม่ใช่ได้มาอย่างลึกลับหรือมี“สิ่งลึกลับ”ประทานมาให้

เฉพาะอย่างยิ่ง“ปัญญา”คือ ความรู้ความฉลาดชนิด

ที่เป็น“โลกุตระ”แบบ“พุทธ”สัมมาทิฐิ เป็น“อเทวนิยม”

ซึ่ง“ปัญญา”นี้ มันไม่ใช่“เจโก” มันเป็น“ความรู้-ความฉลาดความจริง”ที่แยกกันคนละทิศ คนละทาง คนละอย่าง คนละ“ความรู้สึก”หรือคนละ“อารมณ์”คนละ“เวทนา”แท้ๆ

“เจโก”นั่นคือ “ความรู้-ความฉลาด”ตามที่คนในโลก ชาวโลกีย์หรือ“เทวนิยม” อันเป็นของคนในโลกจำนวนมาก มีอยู่ประจำโลกของคนที่ยังไม่มี“นิพพาน”

ส่วนความเป็น“ปัญญา”นี้พิเศษ เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่ไม่ไปตามคนในโลกชาวโลกียะหรือ“เทวนิยม”แล้ว ซึ่งมีจำนวนน้อยแน่นอนในโลก เหมือนจำนวนน้อยของ ส่วนยอดแห่ง“พีระมิด”นั่นเอง

แต่“ปัญญา”นี้กลับ“ทวนกระแส(ปฏิสัท)”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกุตระหรือ“อเทวนิยม”ไม่ใช่ความรู้-ความฉลาดแบบ“เจโก”เด็ดขาด

มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้นที่เป็น“อเทวนิยม”

มันคนละขั้วนะ! เรียกว่า “ปัญญา”

(๑๙๑) “ปัญญา”ไม่มีในศาสนาอื่นใดเกิดได้จากพุทธแท้

“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกด้วยภาษาว่า “ปัญญา” นี้ไม่มีในศาสนาอื่นใดพระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัดตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒ “ปัญญาสูตร”

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสนั้น อ่านดูดี ๆ เจาะลึกให้แตกฉานเถิด มันมีทั้ง“ที่มา” มีทั้ง“หลักสูตร”หรือ“ทฤษฎีให้ปฏิบัติ” และมีทั้ง“ความเจริญ”ที่ศึกษาปฏิบัติเกิด“ผล”แล้วทบทวน “ตรวจเหตุ-ตรวจผล” จนรอบถ้วนสมบูรณ์

ตั้งแต่ข้อ ๑ ยืนยันชัดเจนว่า “ปัญญา” ต้องมาจาก “คน” ที่มีชีวิตเป็น ๆ ซึ่งมีตัวตน“คนจริง”อยู่ในโลกสันนิบาสนี้ แท้ ๆ “สัมผัส”กันได้ พุดกันได้ บอกกันได้ ปากต่อปากเสียง ต่อ-เสียง ตาต่อตา หน้าต่อหน้า ของมนุษย์ทั้งหลายไม่ใช่ พุดกับ“ลม ๆ แล้ง ๆ” อยู่ในที่“ลึกลับ”ที่ไหน? พุดกับใคร? ก็ไม่มี“ยืนยันกัน ๒ ต่อ ๒ ได้ดัง ๆ” ชัด ๆ

แม้“ข้อ ๑”นี้ ก็เป็นสิ่งยืนยัน“ความจริง”ที่สัมผัสได้ แตกต่างกันแจ่มแจ้งชัดเจนยิ่งแล้ว

ยิ่ง“ข้อ ๒”ได้เริ่มมี“ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”ขึ้นมาแล้วก็ตาม ก็ใช้จะแน่ใจได้ว่าเต็ม มี“ความเป็นปัญญา”บริบูรณ์เพียงพอแล้ว จึงต้องตามเรียนรู้ โดยเข้าไป สอบถามศึกษาเพิ่มเติมอีก ๆ ๆ กับผู้มี“ปัญญา”จึงจะ“รู้”ว่า“ปัญญา”นี้เป็น“ความรู้-ความฉลาด”มีอะไรใหม่ ๆ มากมายลึกล้ำที่แตกต่างจากที่เราเคย“รู้”มาแล้วแบบ “เชโก”จริง ๆ ว่าเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่ไม่ใช่ธรรมดาสามัญตามที่เราเคยมีเคยรู้มาหลากหลายแล้วในความเป็น “โลกียะ”หรือเป็น“เทวนิยม”แค่นั้น

ยิ่ง“ข้อ ๓”ก็ยิ่งเป็น“ปัญญา”ชัดยิ่งขึ้นที่ทำให้เรา

“ความรู้”ใหม่ว่า “ความสงบ” นั้นไม่ใช่แค่ที่เราเคยได้เคยมีมาแล้วเท่านั้น แต่มีได้ลึกซึ่งแบ่งเป็น“๒ อย่าง”ที่ละเอียดลออ ซับซ้อนลึกล้ำอยู่ในความเป็น“กาย” กับความเป็น“จิต” ชนิดมี“นัยสำคัญ”กันเลยทีเดียว ซึ่งต้องศึกษาในความสุขุม ลึกล้ำอย่างวิจิตรวิเศษวิเศษกันอีกจริงๆ

ผู้ใดมี“ความรู้”คำว่า “การสงบกาย” นั่นคือ การสงบ “ความเคลื่อนไหว(ริษฏ)”ของสรีระอันเป็น“อวัยวะภายนอก” เท่านั้นว่า เป็น“ความสงบกาย” นี้ก็ผิดไปแล้วอย่างถนัดถนี่ทีเดียว

เพราะที่จริงแท้แล้ว “ความสงบกาย” ที่เป็น“ปรมาตม-สัจจะ” เข้าชั้น“โลกุตระธรรม” นั้นต้องหมายถึง“กิเลสกำที่” เกิดจากการสัมผัสภายนอกนั่นเอง“สงบระงับ” หรือ “ดับไป” ใน“เวทนา”หรือใน“จิต”

จะมีใช้หมายเอาแค่“ความเคลื่อนไหว(ริษฏ)”ของ “สรีระ(ร่าง)ภายนอกไม่กระดุกกระดิก”อย่างนั้นแค่นั้นเด็ดขาด

“กิเลสกำ”คือ “กามคุณ ๕”เป็นกิเลสที่เกิดจาก กายสัมผัสภายนอกเรายังมีกิเลสเกิด ก็ทำ“กิเลสนี้”เท่านั้น ให้ระงับ ให้ดับได้สำเร็จจริง

นี่คือ “ความสงบกาย”ที่เป็น“ปรมาตมชั้นโลกุตระ”

ผู้ยัง“มิจนาทิมุข”แค่คำว่า“กาย”ดังที่“สายหลับตา ปฏิบัติ”กันนั้น จึ่งยังยากนักที่จะบรรลุธรรมไปตามลำดับ

ซึ่ง“กาย”นั้นมี“ภาวะ ๒”คือ“ภายนอก”กับ“ภายใน”
ที่ตัวเราเองสามารถทำส่วนที่เป็น“ในภายในของกาย”แค่นั้น
นะที่ทำให้ “สงบ”จาก“กิเลส” แต่“กายภายนอก”ยังไม่หยุด
เคลื่อนไหว และยังมี“สัมผัส”อยู่ปกติสามัญที่มีชีวิตตื่น ๆ

“กาย”ไม่ได้“หยุดนิ่ง”ดอกนะ! กำหนดรู้กันแม่น ๆ
แต่“เคลื่อนไหว”คล่องแคล่วปราดเปรียวยิ่งด้วยซ้ำ
มันมีความสลับซับซ้อนของ“ภาวะ ๒”อยู่สำคัญยิ่ง
ระหว่าง“สิริมหาญา” กับ“นิกมายากล”

“นิกมายากล”ยังเป็นนักหลอก มีความหลอกอยู่
แต่“สิริมหาญา”เป็น“ความจริงแท้”สัมบูรณ์

(๑๙๒) “ปัญญา”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกขอาริยสัจ”

จับให้แน่นมัน แยกกันให้ชัดเจนคม ๆ ตรง ๆ

คำว่า “กาย”จึงลึกล้ายิ่งนัก “กาย”เป็น“คำแรก”ใน
ศาสนาพุทธที่จะต้องเรียนรู้ศึกษาให้“สัมมาทิฐิ”สำคัญ
สุด ๆ เพราะเกินกว่าที่คาดคิดกันง่าย ๆ ตื่น ๆ นึกกว่านึก

ไม่ว่าจะต้องพัน“สังโยชน์ข้อที่ ๑”ใน“สังโยชน์ ๑๐”คือ
“พันสัkkายทิฐิ”ก็ต้องทำความเข้าใจความเข้าใจให้ถูกต้อง
ถ่องแท้แยกคายกันให้แท้จริง แล้วปฏิบัติให้ถูกต้องจึงจะชื่อ
ว่า“พันสัkkายทิฐิ” อันเป็นข้อต้นของ“สังโยชน์”

หรือจะเข้ามาบวชในศาสนาพุทธก็ต้องเรียนรู้
“มูลกวรรมฐาน ๕”จากผม,ชน,เลิบบ,พัน,หนักรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง

ใน“การแยกกาย-แยกจิต”ว่า ส่วนใด“ของผม-ของชน-ของ
เล็บ-ของฟัน-ของหนัง”ที่เมื่อกระทบสัมผัสภายนอกแล้ว ใน
“จิต”ของเราไม่มี “เวทนา”หรือ“ไม่มี“ความรู้สึก” “สุข-ทุกข์”
นั่นคือ ส่วนนั้นไม่มีความเป็น“กาย”กันแล้ว

สำคัญมากยิ่งยวดใน“นัยสำคัญ”ของ“กาย”นี้ซึ่งเป็น
จุดที่“ผัสข-ผัสขารยสัจ”กันทีเดียว

เพราะถ้าส่วนใด“ของผม-ของชน-ของเล็บ-ของ
ฟัน-ของหนัง”ที่เมื่อกระทบสัมผัสภายนอกแล้ว ใน“จิต”
ของเรายังมี“เวทนา”หรือมี“ความรู้สึก”อยู่ส่วนนั้นก็ยังมี“ก
าย”ของเราอยู่ ส่วนนี้ก็ยังไม่ใช่“ผัสขธาตุ”แต่ยังเป็น
“จิตธาตุ” “ความรู้สึก”ในส่วนนี้ก็ยังไม่“สงบ”เข้าขั้นที่“ผัสข
ผัสขารยสัจ”แน่นอน

ที่อาตมามีคำว่า“อารยสัจ”พ่วงท้ายด้วยนั้นก็เพราะ
ว่า“ทุกข์”นี้เป็น“ทุกข์”ที่เฉพาะ“อารยชน”เท่านั้นที่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง และทำให้พ้น “ทุกข์อารยสัจ”นี้ได้

คนที่ไม่ใช่“อารยชน”จะ“พ้นทุกข์อารยสัจ”นี้ไม่ได้

ส่วน“ทุกข์”ทั่วไปที่ใคร ๆ ก็พ้น“ทุกข์”ไม่ได้ไม่ว่า
“อารยชน”แม้พระพุทธเจ้าก็ไม่สามารถ“พ้นทุกข์สามัญ”
นี้ได้ เช่น

๑.“สภาวะทุกข์” คือ ทุกข์เองตามธรรมชาติ เกิด แก่
เจ็บ ตาย“อารยชน”ปานใดก็หลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้เป็น“พระพุทธเจ้า” ก็เกิด“ทุกข์”นี้อยู่จริง ต้อง

ประสบกับการเกิดก็ดี แก่ก็ดี เจ็บก็ดี ตายก็ดีทั้งนั้น

๒.“นิพัตถทุกข์” คือ ทุกข์ประจำชีวิต ร้อน หนาว หิว กระจาย ปวดอุจจาระ ปวดปัสสาวะ ใคร ๆ ก็ต้องมี

ทุกคนที่เป็นปุถุชนคนไม่ใช่“อารยชน” ย่อมจะไม่รู้เท่าทันภาวะที่จะต้องประสบ“ทุกข์”พวกนี้ เมื่อประสบกับความร้อนที่ทนได้ยากก็ดีประสบกับความหนาวที่ทนได้ยากก็ดี ประสบกับความหิวก็ดี ประสบกับความกระจายก็ดี ประสบกับการปวดอุจจาระก็ดี ประสบกับการปวดปัสสาวะก็ดี ทุกคนก็ต้องประสบกับ“ทุกข์”พวกนี้ทั้งนั้น

๓.“อาหารปริเยฏฐิทุกข์” คือทุกข์ในการหากินเลี้ยงชีพ

คนทุกคนมันต้องดิ้นรนในการหากิน แม้แต่สัตว์ทั้งหลายล้วนต้องดิ้นรนหากินให้ชีวิตยังอยู่ได้ทั้งสิ้น ซึ่งเป็น“ทุกข์”ที่เลี่ยงไม่ได้ ต้องประสบกับ“ทุกข์”นี้ทั้งนั้น

๔.“พยาธิทุกข์” คือ ทุกข์จากความเจ็บป่วย

โรคภัยไข้เจ็บนี้ก็เช่นกันเมื่อมันมาเกิดที่เราเมื่อใด มันก็เป็นต้อง“ทุกข์”เป็นธรรมดา จะมากหรือน้อยเลี้ยงกันไม่ได้เลย แม้จะเป็นถึงศาสดา หรือพระพุทธเจ้า

๕.“วิปากทุกข์” คือ ทุกข์จากผลกรรม

เรื่องของ“กรรม(การกระทำ)”และ“ผลของกรรม(วิปาก)” ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒ (เหตุ)” คู่นี้แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่าเป็น“ความจริง”ที่แท้จริงยิ่งกว่า God ชัดที่สุด

วิปาก(วิปาก) แปลว่า ผลของกรรม ที่คนทุกคนต้องมี “การกระทำ” หรือต้องมี“กรรม”กันทั้งนั้น และ“กรรม”นี้จะ เป็น“ผล”ที่สั่งสมแล้วออกฤทธิ์เอาจับ“เจ้าของกรรม”ไป ตลอด“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสาน” จึงจะสิ้นสุดเรื่องของ “กรรม”และ“วิปาก” ไม่ว่า คนในศาสนาใดทั้งนั้น ล้วนมี “กรรม”นี้เองที่เป็น“เจ้าของตนเอง” บันดาลตนเองแท้ๆ

ไม่มีใครเป็น“เจ้าของตัวเรา”หรือจะมา“บงการ มา บันดาลตัวเรา”ได้เลย นอกจาก“ตัวเอง(อัตตา)บงการบันดาล ตนเอง”แท้ๆ

ซึ่งมีแต่“กรรม”ที่เรา“ทำเอง” และ“เป็นของตนเอง” อีกทั้ง“แบ่งใครก็ไม่ได้เลย”นี้เท่านั้น“บงการบัญชาตัวเอง” ของคนแต่ละคนๆ

(๑๙๓) “อัญญธาตุ”นั้นเป็นธาตุพิเศษที่เป็น“โลกุตระ”

จนกว่าคนผู้นั้นจะสะสม“อัญญธาตุ”เพียงพอ จึง จะรู้จัก“วิญญาณ หรืออัตตา หรือเทว”อันเป็น“ธาตุรู้” สามัญของมนุษย์ทั่วไปได้ดียิ่งกว่าความเป็นมนุษย์นั้นมี “ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกแยกออกไปอีกชนิดหนึ่งซึ่งมี ความพิเศษยิ่ง เป็น“คุณวิเศษ(อุตตระ)”ที่ชื่อว่า “ปัญญา”

“ปัญญา”นี้ จะสามารถศึกษารู้ลึกละเอียดใน “สังขาร”อันเป็น“ความจริง”ของทุกสรรพสิ่งที่มีอยู่ใน “กาล”หรือในเอกภพมหจักรวาล กระทั่งสามารถทำ

ตนเองให้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้ในที่สุด ผู้นั้นก็สามารถ แยก“จิต”แยก“วิญญูญาณ”ของตนเองด้วยฝีมือ “ตนเอง”ให้สลายจากการเป็น“จิต”เป็น“วิญญูญาณ”หมด “ชีวิต” กลายไปสู่“ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”อันคือ “อตุณิยาม”ได้ เรียบร้อย

“ชีวิต”ที่เป็น“จิตนิยาม”นั้นก็แยกแตกไปเป็น“ดิน น้ำ ไฟ ลม”เกลี้ยกลืนจบความเป็น“ชีวิต”หรือ“จิตวิญญูญาณ”หรือ“อัตตา”หรือ“เทว” ด้วยการสลาย“กาย”ของตนเองได้ สำเร็จเสร็จจสม ด้วยประการฉะนี้แล

“อัตตา”คนผู้นั้นก็ไม่มีความเป็น“ชีวิต”หรือเหลือ “ลักษณะ”ภาวะของ“จิตนิยาม” แม้แต่ลักษณะของ“พีช-นิยาม”กันต่อไปใน“กาล”ในเอกภพมหจักรวาลอีกแล้ว

พิสูจน์ว่า ความเป็น“กรรม”นี้แหละทำตนเอง“สูญ”เองได้ สลายหายไปจาก“กาล” หรือจาก“วิฏสงสาร”ได้

โดย God หรือ“พระเจ้า”ไม่ต้องมายุ่งหรือมาเกี่ยวข้องกับ“เรา”เลยแต่อย่างใด

“เราเอง”เกิด-ตายก็“ตนเองทำเอง”อย่าง“อิสระเสรี” โดยเดียวเดี่ยว ๆ สุด ๆ จึงมี“กรรมเป็นของตนเอง”

ที่สุดแห่งที่สุด ก็“ตัวเอง”แท้ ๆ ทำ“ความตายเอง” ด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สลายธาตุตนเองให้กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม” สูญสิ้น“อัตตา,เทว,วิญญูญาณ”ไปเลย

ไม่ใช่“ตายแล้ว”จะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร์

ผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “กรรม” จึงชัด “ความจริง” ยิ่งกว่า
God หรือ “พระเจ้า”

“พระพุทธเจ้า” พิสูจน์ “ความจริง” หรือ ยืนยัน สัจจะ
ได้ว่า ไม่มี “พระเจ้า” ที่ไหน มา บงการ ใคร ได้ เลย

“ตนเอง” เป็น “เจ้าของกรรม” ทุกคน บงการ ตนเอง
ความเป็น “กรรม” ที่ตนเอง “ทำ” นี้ แล ที่ ศาสนา พุทธ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ว่า คือ God แท้ ๆ ของ ตน ๆ แต่ละ คน

จึง เป็นการ พิสูจน์ “วิปากทุกข์” คือ ทุกข์ จาก
“ผลกรรม” ของ ตนเอง แท้ ๆ ว่าเป็น “อาริยสัจ” มา จาก “เหตุ”
กับ “ผล” ที่ “ตนเอง ทำ” หรือ เป็น “กรรม ของ ตนเอง” จริง ๆ

นี่ คือ “วิปากทุกข์” ที่เป็น “ทุกข์ ที่ เลี้ยง ไม่ได้” ข้อ ที่ ๕
ซึ่งเป็น “อจินไตย” จริง ๆ เป็น เรื่อง ของ “กรรม วิปาก” แท้ ๆ

“กรรม เป็น อัน ทำ” ผู้ มี “กรรม” หรือ มี “การ กระทำ” ลง
ไป ไต ๆ ย่อม บัน ทึกลง ใน “สัญญา” เป็น “ผล” หรือ “วิปาก”

จน กว่า ผู้ นั้น จะ “สลาย ันธ์” ด้วย “ปรินิพพาน เป็น
ปรีโยสาน” เป็น ที่ สุด แห่ง ที่ สุด “ผล หรือ วิปาก” แม้ แต่
“สัญญา” เอง ก็ สลาย หาย ไป เป็น “ดิน น้ำ ไฟ ลม” หมด ชีวิต

ฉะนั้น ข้อ ที่ ๕. “วิปากทุกข์” คือ ทุกข์ จาก ผล กรรม

(๑๙๔) “อัญญธาตุ” นั้น เป็น ธาตุ พิเศษ ที่ ชื่อ ว่า “โลกุตระ”

๖. “ทุกข์ ันธ์” คือ ทุกข์ ใน ันธ์ ๕ มี “กาย” ของ “ันธ์ ๕”
ซึ่ง มี ทั้ง “ทุกข์ ภายนอก” ทั้ง “ทุกข์ ภายใน” ที่ เรา เจ้า ของ “กาย”

สามารถรู้“รูป = กาย(นาม-รูป)”

...รู้“เวทนา = ความรู้สึก(อารมณ์)”

...รู้“สัญญา = การกำหนดรู้และความจำ”

...รู้“สังขาร = การปรุงแต่ง”

...รู้“วิญญาณ = ความรู้แจ้ง”

“ทุกข์”ทั้ง ๖ ข้อที่สาธยายมานั้นเป็น“ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้” เพราะเป็น“ภาวะ” ที่จะปรากฏแก่ตน ตาม“เหตุ-ปัจจัย” ของ“กรรม”ที่แต่ละคนได้ “ทำไว้เอง”สั่งสมมา เมื่อถึง“ขีด ออกฤทธิ์”เอาจับ“ตนเอง” คนทุกคนก็“เลี่ยงไม่ได้”แม้แต่ “พระพุทธเจ้า”

“ทุกข์”ทั้ง ๖ ข้อได้แก่ ๑.สภาวะทุกข์ ๒.นิพัตถทุกข์ ๓.อาหารปริยญาติทุกข์ ๔.พยาธิทุกข์ ๕.วิปากทุกข์ ๖.ทุกข์ขันธ์ นั้น มันเป็น“ทุกข์”ที่เกิดจาก“กรรมวิบาก”ของ ตน ที่ตนเอง“ทำเองแท้ๆ”สั่งสมตกผลึกเป็นสมบัติ”ของตน เมื่อ มันมากเต็มครบ เหมือน“ผีแก่เต็มที”ก็ต้องแตกเหมือน “มารดาตั้งท้องครบ”ก็ต้องคลอด เหมือน“น้ำที่ต้มร้อนได้ที่” ก็ต้องเดือด ฯลฯ

“กรรมวิบาก”ก็เช่นกันครบเหตุ-ปัจจัยเต็มที่เมื่อใด ก็ออกฤทธิ์ให้เรา“ทุกข์”เมื่อนั้น จึงเป็น“ทุกข์ที่เลี่ยงไม่ได้”

แต่“ทุกข์”อีก ๔ ข้อที่“เลี่ยงได้” คนผู้มี“ปัญญา” ก็สามารถเรียนรู้และปฏิบัติให้“พ้นทุกข์อารยสัจ”นี้ได้

ซึ่งทั้ง ๔ ข้อต่อไปนี้มันไม่ใช่“ทุกข์”ที่เกิดจาก“กรรม-

วิบาก”ของตนที่“ได้สะสมตกผลึกเป็นสมบัตินี้มาแล้ว ออกฤทธิ์ให้เรา“ทุกข์” แต่เป็น“ทุกข์”ที่คนผู้เป็น“อาริยะ”แท้มี“ปัญญา”จริง จึงสามารถเรียนรู้อบรมตนกระทั่ง“เลิภัยได้”

“ทุกข์ที่เลิภัยได้ ๔ ข้อ”นั่นก็คือ ตั้งแต่“ข้อ ๗”นี้ไป

๗.“ปภินกทุกข์” คือ ทุกข์จร เช่น ความโศก = ความเศร้าใจ, ปรีทเว = ความคร่ำครวญ, ทุกข์ = สิ่งที่เราทนได้ยาก-ความทุกข์-ความลำบากความไม่สบายกายไม่สบายใจ(เหตุใหญ่-ก็เพราะกิเลสเป็นตัวการ)

ซึ่ง“ปภินกทุกข์”นี้ มันแค่“ทุกข์”ที่ผู้เกิด“อาการทุกข์”ในจิตตนมี“อวิชชา”หรือ“มิจฉาทิฏฐิ”ไป“ยึดถือ”ตาม“ปุถุชนคนโลกิยะ”เขา ไม่มาเรียนรู้และปฏิบัติตาม“อาริยชนคนโลกุตระ”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา” จึงยังมี“ทุกข์”“ปภินกทุกข์”นี้อยู่ เพราะ“อวิชชาหรือมิจฉาทิฏฐิ”นี้แท้ๆ

“ความพ้นทุกข์อาริยสัจ”ก็คือ “ทุกข์ที่เลิภัยได้” ในชีวิตเป็นๆ ที่ยังไม่ตายนี้แหละที่ไม่มี“ทุกข์อาริยสัจ”นี้อีกแล้ว ไม่ว่าจะยัง“วนตาย-เวียนเกิด”มามีชีวิตในชาติต่อจากบรรลุมรรคผลได้แล้วนี่ไปอีกเป็น“โพธิสัตว์”อีกก็ชาติก็ตาม“ทุกข์อาริยสัจ”ของคนผู้นี้ก็“เลิภัยได้”แล้วทุกๆ ชาติเพราะกิเลสของผู้นี้ได้ตายสนิทแล้ว ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”แท้จริง นี่แล

ดังนั้นแม้“ทุกข์ที่เลิภัยได้”จะจรมารวมกันอีกในแต่ละชาติ คนผู้นี้ก็มิ“ปัญญาอันยิ่งแล้ว”จึงใช้“ปัญญา”แก้

“ทุกข์”ในชาตินั้นๆ ได้เอง โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากด้วย
“ฉนทัง ๔”ทุกชาติไป

จะมีบ้างก่อนเสมอก็คือ ภาวะของการถูกพลังโลภียั
ที่มีอยู่ในโลก มันมีฤทธิ์ครอบงำเราขณะที่เรายังอ่อนเยาว์
อยู่ตอนแรก ที่อาตมาเรียกว่า “ลึงลมอมข้าวพอง”ทุกคนก็
จะต้องมีภาวะนี้ แม้แต่พระพุทธเจ้าซึ่งหมายถึงภาวะ“ก่อน
จะเป็นตัวของตัวเองแข็งแรงเต็มสภาพ” ก็จะถูกกระแส
โลภียัเขาพาเป็นพาไปอยู่บ้างก่อนจะตื่นฟื้นเต็มตัวของ
“ตัวเองแท้ๆ เต็มรูป”

(๑๙๕) ต้องมี“อัญญธาตุ”ก่อน จึงจะมี“ปัญญา”ได้แท้

สังเกตกันดี ๆ เกิด “ทุกข์อาริยสัจ”กับ“ทุกข์ที่เลียง
ไม่ได้”นั้น มันยังมี“นัย”ที่แตกต่างกันอยู่อย่าง“สำคัญ”มาก

“ทุกข์อาริยสัจ”นั้น“เลียงได้” แต่“ทุกข์ที่เลียงไม่ได้”
ซึ่งเป็นอีกอย่างหนึ่งนั้น แม้จะเป็น“อาริยบุคคล”ถึงขั้น
พระพุทธเจ้ามี“ปัญญา”จริงแล้ว “พ้นทุกข์อาริยสัจ”ได้แล้ว
ก็“พ้นทุกข์ที่เลียงไม่ได้”นี้ไปไม่ได้หรอก

ดังนั้น คนผู้มี“ธาตุรู้”ชนิด“อื่น(อัญญ)”ที่แปลกแยก
ออกไปจาก“ธาตุรู้”เดิมของคน“โลภียะสามัญ”มีกันอยู่มาก
ก่อนประจำตนนั้น เมื่อมามี“ธาตุรู้”ชนิดใหม่จริงๆ จึงชื่อว่า
ผู้เป็น“อาริยะ”เพราะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงใน
ธาตุรู้ใหม่” พิเศษออกได้อีก และสามารถทำตนให้“ตนพ้น

ทุกขอาริยสัจ”นี้ได้ด้วย จึงชื่อว่า “อาริยบุคคล”

คนผู้“พ้นทุกขอาริยสัจ”ได้ จึงมี“คุณวิเศษ(อุตริ-
มนุสสรรม)”แตกต่างจาก“คนโลกียะ”หรือ“เทวนิยม”ที่ยังไม่มี
“ปัญญา ๘”ด้วยประการฉะนี้

๘.สันตปาทุกข์ คือ ทุกข์ร้อนรุ่มด้วยกิเลสราคะ
โทสะ โมหะ

“สันตปาทุกข์”นี้แหละตัวร้าย เพราะ“อวิชชา หรือ
มิจฉาทิฏฐิ”แท้ ๆ ยังไม่สามารถมี“ปัญญา” หรือ“มีบ้ำง”แต่
ยังไม่บริบูรณ์ เพียงพอ หรือยังไม่ครบ“ปัญญา ๘”จึงยังมี
“ทุกข์”จะมากหรือน้อยก็ตามที่“ปัญญา”ของตนที่มีนั้น ๆ
จะสามารถกำจัดกิเลสราคะ โทสะ โมหะให้แก่ตนได้จริง
เท่าใด ๆ

ผู้มี“ปัญญา”ที่“สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆ จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง“เหตุ-ปัจจัย”ของการแก้“ปัญหา”ที่ดับ“ทุกข์”ได้จริง

๙.สหคตทุกข์ คือ ทุกข์ที่ตนยังพัวพันอยู่กับลาภ ยศ
สรรเสริญ สุขนั้น ๆ มันยังไม่ตัดขาดกันทั้งภายนอก และ
ภายใน ให้ขาดจากกันจริง ๆ ตนเองและใคร ๆ ก็เห็นได้ทั้ง
“ภายนอก”ก็ไม่มี และทั้ง “ภายใน”ของตนเจ้าตัวก็รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใน“จิตตน”ว่า “ไม่มีแล้ว”จริง ๆ

ซึ่งมันต้องละเอียดสุขุมใน“สภาวะธรรม”กันจริง ๆ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “ลามสัkkาระและชื้อเสียง”
นี้แหละ ทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย เป็นอันตรายแม้แก่

ภิกษุผู้เป็นอรหันตชีณาสพ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๘๑) เพราะ
มันลวงเจ้าตัวได้สนิทเนียนยิ่งนัก ไซ้จะรู้ตัวกันง่าย ๆ

จุดที่ละเอียดลึกซึ้งประเด็นนี้ ต้องทำความเข้าใจกัน
อย่างถ่องแท้ให้ได้ เพราะมันลึกล้ำเหลือหลายยิ่งนัก

พระพุทธเจ้าทรงไขว่ว่า “ลามสัการะและชื่อเสียงเป็น
อันตรายแก่ใจโตวิมุติอันไม่กำเริบของภิกษุชีณาสพนั้นหาไม่ได้

“แต่ลามสัการะและชื่อเสียง นั้น เป็นอันตรายแก่
ธรรมเครื่องอยู่เป็นสุขในปัจจุบันอันภิกษุชีณาสพผู้ไม่
ประมาท มีความเพียร มีตนส่งไปแล้วอยู่นั้นบรรลุลแล้ว
กะเธอทั้งหลาย

“ดูกรอานนท์ ลามสัการะชื่อเสียง ทารุณ เผ็ดร้อน
น หยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุธรรมอันเกษมจาก
โยคะ ซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่านี้ เพราะเหตุนั้นแล อานนท์
เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เราทั้งหลายจักละลาม
สัการะ และชื่อเสียงที่เกิดขึ้นแล้วเสีย และลามสัการะ
และชื่อเสียงที่บังเกิดขึ้นแล้ว จักครอบงำจิตของเราทั้งหลาย
ตั้งอยู่ไม่ได้ เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ ฯ”

แม้ผู้บรรลุเป็น“พระพุทธเจ้า”แล้วแท้ ๆ ยังต้อง “ละ
ลามสัการะและชื่อเสียงที่เกิดขึ้นแล้วเสีย”กันเลย

แล้วผู้ยังไม่ถึงขั้นเป็น“พระพุทธเจ้า”ยังจะถือดีมี
“ลามสัการะและชื่อเสียงที่เกิดขึ้นแล้ว”นั้น ตนก็ยังคงจม
อยู่กับ“อันตรายอันแสนเผ็ดทั้งหลาย”นั้นเจียวหรือ?

(๑๙๖) “ลามลักการะและชื่อเสียง” อันตรายอันแสนเผ็ด

“นัยสำคัญ” สูงสูง สุดใหญ่ สุดยิ่ง สุดมาก สุดแรง สุดร้าย สุดลึก สุดลับ สุดซ่อนลาย เหลือหลายตรงนี้ ก็คือ “ฤทธิ์เดช” ยิ่งยวดมหาศาลของ ‘ลามลักการะและชื่อเสียง’ นี่แหละ ที่มันร้ายกาจนักกว่านัก

ซึ่งร้ายกาจขนาดที่คนผู้แม้จะเป็นปราชญ์แสนฉลาด มีคนในโลกส่วนใหญ่ยอมรับนับถือกันแท้ๆ ก็ยังตกอยู่ใต้อำนาจ “ลามลักการะและชื่อเสียง” ไม่พ้นอำนาจฤทธิ์เดช ยิ่งยวดมหาศาลนี้ได้ง่ายเลย

ซึ่ง “เหตุสำคัญสุดๆ” ก็คือ ปราชญ์แสนฉลาดผู้นั้น ยัง “ไม่สัมมาทิฐิ” เพียงพอ จึงยังคงผิวจิตตื้นเขินหลงงมงมอยู่กับ “ลามลักการะและชื่อเสียง” นี้อยู่ เพราะฤทธิ์เดชอันมากมายยิ่งใหญ่อของ “ลามลักการะและชื่อเสียง” แท้ๆ

ปราชญ์ผู้นี้จึงยังหลงงมงมอยู่ แม้จะไม่จมอยู่ใน “ลาม” แล้ว แต่กับ “ลักการะและชื่อเสียง” ก็ยังหลงมันชนิดที่ไม่เคยงาอยู่ จึงมืดไม่ลืมตาอ้าปากขึ้นมาจากความร้ายกาจของ “ลักการะและชื่อเสียง” ฉะนั้นแล ก็เห็นๆ อยู่

พระพุทธเจ้าทรงไขลึกละเอียดลงไปอีกว่า แม้ในพระชินาสพ ผู้เป็นอรหันต์แล้ว ปานนั้น “ลามลักการะและชื่อเสียง” ทารุณ เผ็ดร้อน หยาดคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุมรรคอันเกษมจากโยคะซึ่งไม่มีธรรมอื่นยิ่งกว่านี้” ดังนั้น จึงกล่าวไปไยถึงผู้ยังไม่เป็นพระชินาสพมันก็ต้องหลง

ยังติด หลงยึด ยังจมจมกายอยู่กับมันแน่ ๆ

ขนาดนี้เชียวนะ! และอย่างนี้ที่ในเมืองไทยปัจจุบัน
นี่ก็มี“คนหลงจมอยู่”เช่นที่วานี้ให้เห็นยืนยันกันโด่ง ๆ

ลองตรวจสอบในวงการพุทธศาสนาไทยดู“คนจริงที่
เป็นอยู่เช่นที่วานี้จริง” ซึ่งมีจริงให้ศึกษาได้มากมาย

อาตมาก็พยายามอ้าขาผวาปีกช่วย“จะช่วยให้ว่ายน้ำ”
อยู่อย่างสุดความสามารถ ไม่ได้ยอมมือเลย ก็สุดแสนยาก
จริง ๆ แต่อาตมาก็ยังไม่ถอดใจดอกนะ!

ต่อมาก็“ปกิณกะทุกข์”คือ ทุกข์จร เช่น ความโศก =
ความเศร้าใจ ปริเทวะ = ความคร่ำครวญ ทุกข์=สิ่งที่ทนได้
ยาก, ความทุกข์, ความลำบาก, ความไม่สบายกายใจ(เพราะ
กิเลสเป็นเหตุใหญ่)โดยเฉพาะ“ปริเทวะ” อาการพิริพีโรอยู่ ที่
ท่านแปลกันว่า “ความคร่ำครวญ”นั้นแหละ ที่แปลนั้นมัน
ยังหยาบไม่ชัด ที่ชัดยิ่งคือ“มันยังอ้อยอิ่งรำไร แล้วไม่รู้แล้ว
อยู่”นั่นเอง

“รำไร ไม่รู้แล้ว”นี้แล ที่ทำลายคนผู้ยัง“หลงไหล”ใน
สิ่งที่ตนเอง“รำไร แล้วไม่รู้แล้ว”นี้อย่างน่าสงสารยิ่ง

เพราะรำไรอยู่กับสิ่งนั้น จน“ลืมตน”ไปเสียเวลากับ
สิ่งที่หลงรำไร ไม่รู้แล้วนั้น กระทั่งความเป็น“ตน”คือ
“สักกาย” คนผู้นี้ก็ไม่ได้“พ้นสักกายทิฏฐิ”อันเป็น“สังโยชน์
ข้อ ๑” ข้อต้นแท้ ๆ ของ“สังโยชน์” คนผู้นี้จึงยัง“ไม่พ้นจาก
การผูกตน”อยู่กับสิ่งที่ตนหลงรำไร ไม่รู้แล้วนั้น แล้วปฏิบัติ

จึงต้องให้“ตนเอง”เรียนรู้“กาย”ที่มีใน“ตน”นี้ให้“สัมมาทิฏฐิ”
ก่อน

แต่ถ้ายังไม่“พ้นมิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย” กระทั่ง
สามารถเรียนรู้ปฏิบัติกับความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิได้
ก็จะ“ผูกตน”อยู่กับ“สิ่งที่ตนยังรำไร ไม่รู้แล้ว”นั้นอยู่
“สังโยชน” คือ การประกอบ การผูก ก็ได้แต่สุด
สงสารคนผู้ไม่“ขาดจากทุกข์”นี้อยู่นั่นเอง เพราะเขาผูก
“ตนเอง”ไว้กับ“ทุกข์”ที่ตนหลงว่า “สุข” ไปกับ“มาร” “นัก
มายากล”ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีบทบาทอยู่กับมนุษยชาติตลอดกาล

“การจะรู้จักทุกข์”ของคน จึงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลย
คนผู้ได้ชื่อว่าเป็นปราชญ์แท้ ๆ ก็ไซ้จะ“รู้จักทุกข์”ตามที่
พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นภาวะควรรู้ก่อนอื่นนี้จึงยากยิ่ง

ผู้เริ่มรู้จัก“ปกิณกทุกข์”คือ“ความพิริพิไรหรือความ
รำไรของตน”นี้ได้ จึงชื่อว่า“อารยบุคคล”

ผู้เป็น“อารยบุคคล”จึงจะยอม“ทิ้ง”ลามลัทธิการะ
และชื่อเสียงกันจริง ๆ ซึ่งคนผู้ “ไม่รู้”ก็ยอม“ไม่ทิ้ง”

(๑๙๗) “กาย”ภายนอกจึงสำคัญยิ่ง ขาดไม่ได้ต้องมีเสมอ

แม้แต่พระพุทธเจ้าทรงมี“ลามลัทธิการะ และชื่อ-
เสียง”อยู่เต็มองค์ พระองค์ก็“ทิ้ง”ทั้งที่เป็น“สมมุติสัจจะ”
ทั้งที่เป็น“ปรมาตตสัจจะ” ดังที่เห็น ๆ กันได้

ทาง“กาย”ที่เป็นภาวะสัมพันธ์ให้เห็นภายนอก เรา

ก็เห็นได้ชัดเจนยิ่งว่า ท่าน“ทั้ง”จริง ๆ และทาง“จิต”ที่เป็น
ภาวะสัมพันธ์ภายใน อันเจ้าตัวหยั่งรู้ได้เห็นได้เองแท้จริง

ขอยืนยันในที่นี้อีกว่า “กาย”นั้นต้องมีทั้ง“๒ ภาวะ”
เสมอ เป็น“เทว”อยู่เสมอ หากคนผู้ใด หรือศาสนาใดยัง
ไม่มีคำสอนของศาสดาที่แยก“เทว”ออกได้ หรือไม่
แยกแยะภาวะของ“ธรรม”ที่เป็น“เทว”ออกมาศึกษาอบรม
ฝึกฝนจนมี“อาการ”ของ“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” คนผู้นั้น
ก็“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”เป็น“ปัญญา ๘”ครบถ้วน คนผู้นั้นจึง
จมมกมายอยู่กับ“จิต เจตสิก รูป”ที่ไม่มี“นิพพาน” และหลง
ว่าเป็น“อัตตา”นิรันดร์ แน่นนอน

ดังนั้น จึงต้องศึกษาตั้งแต่“ภายนอก”ที่เป็นเบื้องต้น
หรือความหยาบ คือ “กาย”นี้แลก่อน ซึ่งจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ได้ง่าย สำหรับการเริ่มต้นไปตามลำดับ

ไม่ใช่ไป“หลงผิดลำดับ”หรือจะ“ขึ้นฝืนลำดับ” แม้แต่
ลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย”อันเป็นเรื่องพื้น ๆ สามัญแท้ ๆ นี้
ก็ไล่ลำดับไม่ถูกแล้ว แถม“หลับตา”ให้ตนเอง“มืด”ทั้ง
ภายนอกทั้งภายในซ้ำเข้าไปอีก ผู้นั้นจึงมีแต่“มืด”บวกกับ
“มืด”เป็น“ความบอด”ครบ“ภาวะ ๒”สมบูรณ์แบบเต็มที ก็
ไม่มีช่อง-ไม่มีร่องรอยที่จะให้เศษเงาของแสงเล็ดลอด
เข้าไปได้เลย ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า“ปัญญา”คือ“แสงสว่าง”
จึงเกิดไม่ได้เลย

“ความมืดสนิท”ของคนผู้ที่ไม่“มี”ภาวะ ๒ คือ“กาย”

ภาวะ‘ลาภ’หรือ‘ยศ’
หรือ‘สักการะสรรเสริญ’
หรือ ‘สุข’ ที่ตนหลงเกี่ยวเกาะอยู่
ไม่ปล่อยวางนี่เองคือ “กาย”
ที่เป็น“ภาวะ ๒”
คือ “กายกับจิต”
หรือ
“ภายนอกกับภายใน”

กับ“จิต”จริง ๆ โดยไม่เริ่มกันที่“กาย”ตามสัจจะ จึงไม่มีโอกาสที่“ปัญญา”จะเกิดรู้“กาย”รู้“จิต”ของตนได้เลย เพราะไม่มี“เหตุ”คือ“ภาวะ ๒”ให้เรียนรู้กันเป็น“ภาวะ”แท้

คนผู้“มีติดบอดเรื่องกาย” จึงมหลงจมอยู่กับ“สิ่งที่ตนพิรี้พิไร”กับ“กาย”ที่ตนยังไม่ยอม“ตัดขาด”หรือ“หลุดพ้น” จึงยังคงรำไรอยู่กับสิ่งนั้นตามที่คนผู้นั้นไม่รู้ตัว หรือรู้ตัวก็ตาม แต่คนอื่นที่เขามองเห็น“กายภายนอก”ที่ตนติดยึดอยู่ ได้ชัด เจน จาก“กายสังโยชน์”และ“จิตสังโยชน์”ของคนผู้มหลงจมอยู่กับ“สิ่งที่ตนพิรี้พิไร”นั้น ๆ อย่าง“ไม่ตัดขาดปล่อยวาง”

ภาวะ‘ลาภ’หรือ‘ยศ’หรือ‘สักการะสรรเสริญ’หรือ‘สุข’ ที่ตนหลงเกี่ยวเกาะอยู่ไม่ปล่อยวางนี้เองคือ “กาย”ที่เป็น“ภาวะ ๒”คือ “กายกับจิต”หรือ“ภายนอกกับภายใน”

เห็นชัดเจนอย่างยิ่งมัยว่า คนผู้ไม่รู้จัก“กาย”คือไหน?

“กาย”อันคือ “สรรเสริญและชื่อเสียง” จึงทำให้คนผู้นี้ไม่รู้จัก“ปกิณกทุกข์”ที่ตนเองติดยึด“พิรี้พิไร”อยู่กับมันสุดมิด เป็น“อวิชชา”เพราะศึกษาธรรมะพระพุทธรเจ้าผิด ๆ

จึงยังจมอยู่กับ“ทุกข์”ที่ตนเองยังไม่มีไหวพริบจะรู้จักมัน แม้แต่เป็น“กาย” ที่“ตนพิรี้พิไร”อยู่กับ“สรรเสริญและชื่อเสียง”ซึ่ง“ทุกข์”แท้ ๆ ว่า คือ“ทุกข์” แต่มาเป็น“สุข”

ฉะนี้แล คือ คน“เมาทุกข์” หลงลึกสนิทว่าเป็น“สุข”

“สุข”ตัวมายาใหญ่จึง“หลอกเอา”ได้สนิทเนียน คน

ผู้นั้นจึงหลง“สุข”อยู่ ก็เพราะไม่รู้จักรู้แจ้ง“ภาวะ ๒”อันเป็น “เทว” อันเป็น“กาย” หรือเป็น“คฺุณ”ที่มันไม่แยกกันนี้แหละ เห็นแจ้งชัดเจนยิ่ง..ใช่มั๊ย?

ดังนั้น จึงเห็นแย้ง เห็นแยก กับผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน ความเป็น“กาย”นี้เอง ก็“วิวาท”กับผู้มี“ปัญญา”แท้

(๑๙๘) “วิวาท”คือ “มูลกทุกข์”แน่นอนสำหรับผู้วิชา

๑๐.วิวาทมูลกทุกข์ คือ ทุกข์จากเหตุทะเลาะวิวาท กัน พอได้ยินคำว่า “วิวาท” คนไทยสามัญทั่วไปก็คงจะ ซาบซึ่งใจดีแล้วว่า “ทุกข์”แน่ๆ เพราะคำว่า“วิวาท”นี้ได้เป็น ภาษาไทยไปสนิทสนมแนบเนียนแล้ว

วิวาท มันหมายถึงว่า การทะเลาะกัน, การทำร้าย กัน,การกล่าวต่างกัน แค่ ๓ ความหมายนี้ก็ชัดเจนแล้ว ว่า ผู้มีอาการ“ความรู้สึก”ในมทางนี้ต้องเป็น“ทุกข์”แน่ๆ แต่ ผู้ที่ยัง“ไม่มีปัญญา”ก็วยัง“อวิชา”ใน“ทุกข์”นี้อยู่

ดีไม่ดีจะ“มันเขี้ยว”สะใจ กลับหลงเป็น“สุขสม”ฝังลง ในจิตตน ให้เป็น“คนหลงใหลติดใจคลั่งไคล้ความรุนแรง (sadist)”ซ้ำเติมใส่จิตเข้าไปด้วยอวิชาเสียอีก

ถ้าถึงขั้น“ทะเลาะกัน”มันก็“ทุกข์”แท้แน่นอน หาก ทะเลาะแรงยิ่งขึ้นก็เป็น“สงครามฆ่ากัน”เท่านั้นเอง

แม้จะเบาลงมาเป็น“การโต้เถียงกัน” มันก็“ทุกข์” แล้ว สำหรับผู้มี“ปัญญา”จริงๆ ที่เป็น“อารยบุคคล”แท้ๆ

เพราะผู้มี“ปัญญา”นั่นคือ คนผู้รู้“ทุกข์อาริยสัจ”

ที่อาตมาใช้ภาษาคำว่า “อาริยสัจ” ก็เพราะคนในยุคนี้ทั้งหลายไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ทุกข์”กันแล้ว เพราะมีแต่“เชโก”ที่เป็น“ความฉลาด-ความรู้”อันอยู่ในกรอบของ“ความรู้”ชั้น“โลกียะ”แค่นั้น

แม้เขาจะใช้ภาษาคำว่า “อริยะ”หรือ“อารยะ” ก็ล้วนเป็นภาษาเสีย ที่“หลงผิดออกนอกกรอบของความถูกต้องสัจจะ”ไปแล้ว ชาว“โลกียะ”หรือ“เทวนิยม”เองก็เพี้ยนเองไปจาก“ความเป็นอริยะหรืออารยะ”กันแล้ว

“อริยะหรืออารยะ”จึงเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่จำกัดเขตอยู่ในแบบ“เชโก”หรือแบบ“เทวนิยม”เท่านั้น ย่อม“ออกนอกกรอบ”ของ“โลกียะ”ไม่ได้

เนื้อแท้ของความรู้ทาง“ปรมัตถธรรม”จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็น“อริยะ”ที่มี“ปัญญา”ได้เลย ยังเป็นอยู่หรือ“วน”อยู่ในกรอบของ“โลกียะ”แค่นั้น จะยังไม่สามารถเป็น“ผู้รู้ทุกข์”ได้เด็ดขาด และจะไม่พยายาม“ดับทุกข์”แน่นอน

จะยังหลงยึดว่าความเป็น“เทว”คือ “ความเป็น ๑” นั่นคือ จะยังหลงว่า“สุข”กับ“ทุกข์”คือ“อัตตา” และ“รู้จักรู้แจ้ง”แต่เพียง“สุข” จะ“ไม่รู้จักจริง(อริย)”ใน“ทุกข์”เลย

“ทุกข์อาริยสัจ”หมายความว่า ผู้มี“ปัญญา”เท่านั้น จึงจะเป็น“ผู้รู้ทุกข์” เพราะเป็นคน“อริยะ”แล้ว พันความเป็น“อริยะ”หรือ“อารยะ”ของ“โลกียะ”หรือของ“เทวนิยม”

ไปได้แล้ว

คนผู้เป็น“อารยะ”เท่านั้นที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สุข”
ว่าคือ “มายา” ส่วนผู้ที่ยังเป็นแม้จะเป็นยอด“อริยะ”หรือ
ยอด“อารยะ”แล้ว ก็ะยังไม่สามารถเป็น“ผู้รู้ทุกข์”

จึงยังเป็นผู้“หลงเสพสุข”หรือแสวงหา“สุข”อยู่ ยัง
เป็น“สุขนิยม”นั่นเอง

เพราะโลกยุคนี้คนที่อยู่ในหมู่ชาว“เทวนิยม”หรือ
ชาว“โลกิยะ”เขาใช้ภาษาว่า “อริยะ”กับ“อารยะ”กันโดย
หมายถึงผู้เจริญเข้าเขต“กระแสนิพพานโลกุตระ”นั้น

แต่แท้จริงแล้ว ยัง“ไม่ใช่”เลย เพราะล้วนยังไม่มี
“สัมมาทิฏฐิ” และยังไม่มี“ธาตุรู้”ที่เข้าขั้น“ปัญญา”หรือ
หรือยังไม่มีรู้“ทุกข์อาริยสัจ” ยัง“อวิชชา”อยู่แน่แท้
ผู้จะสามารถรู้“ทุกข์อาริยสัจ”นั้นจะต้องมี“ปัญญา”
ที่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ตามกระบวนการ“ปัญญา ๘”
ขนาด“วิวาท”กันแล้ว ก็ยังไม่รู้ว่า “เป็นทุกข์”
นี่คือ คนที่ยัง“อวิชชา”อยู่แน่นอนอน ยังไม่มี“ปัญญา”

(๑๙๙) “ปัญญา”คือ“โลกุตรธรรม”โดยเฉพาะ มีในพุทธ

ถ้าคนผู้ใดยังไม่เริ่มต้นด้วย“ปัญญาข้อที่ ๑”ของ
“ปัญญา ๘” ก็ะไม่สามารถมี“ปัญญา”เจริญต่อไปได้จน
ครบถึง“ปัญญา ๘”เด็ดขาด

ผู้เริ่มมี“ปัญญา”ตั้งแต่ข้อที่ ๑ นั่นคือ ผู้นั้นได้มี“ธาตุรู้”

ที่เป็น“อัญญธาตุ”สะสมมาได้ถึงขีดเจริญเป็น“พลังรู้”
เข้าขั้น“ความยินดี(ฉันทะ)” จึงจะมี“อำนาจ(อิทธิบาท)”เต็ม ๑๐๐
เรียกว่า“สติ”

“สติ”ที่ชื่อว่า “ธาตุรู้ที่รู้ยิ่ง”ก็คือ “รู้เต็ม ๑๐๐”

“รู้เต็ม ๑๐๐”คือ “ธาตุรู้”ที่มีของผู้นั้นทั้ง“กายก็ตื่นรู้
อยู่เต็ม ๑๐๐” ทั้ง“วากก็ตื่นรู้อยู่เต็ม ๑๐๐” ทั้ง“ใจก็ตื่นรู้
อยู่เต็ม ๑๐๐” ซึ่งเป็น“ความตื่น(ชาคริยะ)”เต็มครบ ๑๐๐อยู่
ในปัจจุบันชาติ(ภพธรรม)นั้นได้ทั้ง“๓ อากา”

ไม่ใช่“ตื่นรู้อยู่เต็ม ๑๐๐”แต่แค่“ภายในจิต”เท่านั้น
ส่วน“ภายนอก”ทาง“กาย”กับทาง“วาก”ไม่ตื่นรู้เต็ม ๑๐๐

ดังที่ลัทธิเต๋ยหรือพวก“หลัปตา”ปฏิบัติกัน

และ“สติ”นี้ มีคู่หรือ“เทว”คือ “ปัญญา”

“ปัญญา”คือ “ธาตุรู้ที่เป็นอุตตระ = ความรู้ที่เป็น
โลกุตระ” หมายความว่า เป็น“ธาตุรู้อื่น(อัญญธาตุ)”ที่รู้แปลกแยก
ไปจาก“ความรู้ที่วนอยู่ในกรอบของโลกียะ”กันได้แล้ว

และ“ธาตุรู้”ชนิด“ปัญญา”นี้แหละที่สามารถพา
บรรลุนิพพาน คือ “พ้นสุข-พ้นทุกข์” ด้บความเป็น“เทว”
กันได้จริง ๆ

“เทว”หรือ“วิญญาน”หรือ“อตตะ”ก็เป็น“อนัตตา”
ได้แท้ เพราะสามารถแยก“วิญญาน”ออกไปเรียนรู้ได้จน
กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”ทั้งที่เป็น“อตตะ”และ
“อนัตตา” ที่สุดสามารถทำ“ปรินิพพานเป็นปริยสาน”ไป

เพราะ“ปัญญา”ที่บริบูรณ์ครบ“ปัญญา ๘”นี้แล จะสามารถเรียนรู้ปฏิบัติทำ“จิตวิญญูณ”ของตนให้บรรลุ “ธรรมนิยาม ๕”สำเร็จได้แน่แท้

ถ้าตนไม่สามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้เข้าสู่ภาวะ “พีชนิยาม” ได้จริง เราก็“ไม่พ้นสุข-ไม่พ้นทุกข์อาริยสัจ”

ชัดเจนนะว่า ใน“จิตนิยาม”ของตน“พ้นสุข-พ้นทุกข์-อาริยสัจ”เพราะ“ไม่มีความเป็น‘กาย’แล้ว”

ณ บัดใด“จิตธาตุ”ของเราสามารถทำบางส่วนของ“พีชธาตุ”สำเร็จได้ บัดนั้นคนผู้นี้ก็เริ่มมี“นิพพานธาตุ”

ดังนั้น ส่วนใหญ่ของ“จิต”ยังมีความเป็น“จิตนิยาม”อยู่ ซึ่งจะต้องมีการสัมผัสภายนอกตามเป็นธรรมดาชีวิตสามัญ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสงบ ๒ อย่าง”

ตาม“ปัญญาข้อที่ ๓” เพราะ“ดับกิเลส”ได้เป็นส่วนๆ ไปตามลำดับ ตั้งแต่“กายภายนอก”แล้วจึงจะเข้าสู่“ภายในกาย”(ซึ่งก็ยังมีการรับรู้ทาง“กายภายนอก”อยู่ด้วยเสมอ)ต่อไปถึง“เวทนาในเวทนา” แล้วก็“จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ด้วย“ปัญญา”นี้เองได้จริงจัง

ย៉านะ.. “กาย”ต้องมี“ภายนอก” และต้องมีอยู่เสมอ แต่“หลับตา”นั้นมันไม่มี“กายภายนอก”เลยนะ!

“ความรู้”ที่“หลับตา”หรือ“ไม่ลืมตา”ปฏิบัติเป็นหลักสำคัญ “ความรู้”นั้นจึงไม่ใช่“โลกุตระธรรม”ของพุทธ

(๒๐๐) “หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“กาย”มันก็ไม่มีจุดเริ่มต้น

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติจึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”เลย แล้วจะทำ“ความสงบกาย”ตรงไหน?

ในเมื่อไม่มีภาวะของ“กาย”ที่ผู้ปฏิบัติต้อง“สัมมา-ทิฏฐิ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย” มาทำ“ความสงบ(กิเลส)”ใน“กาย”เป็น“ข้อที่ ๑”ของการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

จึงจะเป็นลำดับตามสูตร“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ไม่สลับสับสนวนวกไปวนมา

“กายในกาย”จึงเป็น“เบื้องต้น”แท้ๆ ไม่ตัดลัดทิ้งไป

“นิพพาน”คือ “เวทนา”ของเรามี“กายอันสงบ”

ชัดเจนนะว่า “กาย”กับ“เวทนา”นั้นเป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”กันและกันอยู่

นี่คือ“นิพพาน”ที่เกี่ยวกับ“กายภายนอก” ต้องทำ“กาย”ภายนอกนี้แหละให้สำเร็จได้เป็นขั้นต้นก่อน

นั่นก็คือ เมื่อมี“การสัมผัสภายนอก”คือมี“กายสัมผัส”อยู่ ใน“เวทนา”ก็ทำให้หมด“ความรู้สึกสุข-ทุกข์” ไปจาก“จิตนิยาม” ได้จริง ตามลักษณะของ“พีชธาตุ”

ผู้ปฏิบัติสามารถอ่าน“เวทนาในเวทนา”นี้ได้แจ่มชัดด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” และที่สำคัญคือ สามารถแยก“ภายนอก”กับ“ภายใน”ได้ทั้งที่เป็น“กาย” ได้ทั้งที่เป็น “เวทนา” ได้ทั้งที่เป็น“จิต” ได้ทั้งที่เป็น“ธรรม” แยกได้อย่างกระจ่างแจ่มแจ้ง ไม่สับสนเลย

“กายภายนอก”ก็ต้องมี และ“กายภายใน”ก็ต้อง มี
“เวทนา”ที่เกี่ยวข้องมาจากการสัมผัสภายนอกต้องมี
“เวทนาในภายใน”ก็ต้องมี “จิต”ก็ต้องมี “ธรรม”ก็ต้องมี

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือมี“ความรู้”ในความเป็น“กาย”
จึงต้องมี“ปัญญา” ใน“การแยกกาย-แยกจิต”กันปานนี้

ซึ่งมันมีทั้ง“แยก” และมันมีทั้ง“ไม่แยก” อยู่ในตัว

“ความรู้เบื้องต้น”จึงต้อง“พันสังโยชนข้อที่ ๑” คือ
“สัkkายทิฏฐิ” ให้ได้เป็นสำคัญ ซึ่งเป็นลำดับต้นก่อนอื่น

ดังนั้น เมื่อ“หลับตา”ไม่มี“กาย” หรือไม่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“กาย”เพราะเข้าใจความเป็น“กาย”ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”

คนผู้นี้ก็ไม่สามารถปฏิบัติธรรมของพุทธได้เลย

ต้องรู้จักรู้แจ้ง“กาย”ให้สัมมาทิฏฐิก่อน จึงจะ
พิจารณา“กายในกาย”ได้ แล้วกำจัด“กิเลส”อันเกิดจาก“การ
สัมผัสทางกายภายนอก” นั่นก็คือ“กาม” ให้ได้ จึงจะเป็น
ลำดับก่อน แล้วจึงจะเหลือ“กิเลส”ในจิต ต่อไปก็กำจัด
“กิเลส”ในจิตต่ออีกที ให้หมดสิ้นเกลี้ยงไปตามลำดับๆ
อย่าลัดชั้นตอน

“การดับ‘กิเลส’ที่เกิดเมื่อมีการสัมผัสภายนอก”ได้
นั่นคือ “เวทนา”อัน“เป็นสุข-เป็นทุกข์”ซึ่งมาจาก“กาม”ที่
เป็น“กายภายนอก”นั้นแหละได้แล้ว ในขณะที่มี“การสัมผัส
ภายนอก”คือมี“กาย”อยู่ตามปกติชีวิตคนธรรมดา

ไม่ใช่“หลับตา”เข้าไปแล้ว“ไม่มีความรู้สึกสุข-ทุกข์”

ได้สำเร็จในขณะที่“ไม่มีการสัมผัสภายนอก”เป็นอันขาด

ถ้าไป“หลับตา”เสีย มันไม่มี“สัมผัสภายนอก”แล้ว มันจะเรียนรู้ว่า“เวทนา”ไม่มี“ตัณหา”จริงกันได้อย่างไรเล่า?

ในเมื่อ“หลับตา”ไม่ให้เห็น หรือ“ดับหู”ไม่ให้ได้ยิน มันก็เท่ากับคน“ตาบอด”หรือ“หูหนวก”ปกติธรรมดาทั้งหลาย มันไม่ใช่“โลกุตระธรรม”ที่เป็น“ความสงบ”ที่เรียกว่า“นิพพาน” อันสามารถ“ทำเวทนาในเวทนา”ให้ “ไม่มีเฉพาะสุข-ทุกข์”เท่านั้นใน“เวทนา” ต้องฉะนี้จึงจะเป็น“กายสงบระงับ” ซึ่งมันมี“กาย” มี“เวทนา”คือ “เทว”ในการปฏิบัติไง!

(๒๐๑) ชัดเจนมั๊ย? ..ว่า “กาย”มีความสำคัญยิ่งยวด

นั่นก็คือ “เวทนา”ส่วนหนึ่ง“ระงับ” แต่ความเป็น “เวทนา”ทั้งหมดเต็มๆ ส่วนใหญ่ในตน มันก็จะยังเป็น “เวทนา”ที่มีความสะอาดจากกิเลส เพราะมี“คุณวิเศษ” จัดการ“เนกขัมมะ”สำเร็จด้วยซ้ำ คือ ทำ“เวทนาหรือความรู้สึกบริสุทธิ์จากกิเลส”ได้ “จิต”ก็ยิ่งดีวิเศษยิ่งๆ ขึ้น จึงเป็น“เวทนา”ที่มี“คุณวิเศษ ๕”คือ “บริสุทธิ์-ปริโยทต-ามุข-กัมมัฏฐา-ปัสสรา”เจริญ งามงาม ไพบุลย์

ซึ่งเป็น“เวทนา”ที่มี“ความสงบจากสุข-จากทุกข์” เท่านั้น ไม่ใช่“ดับเวทนา”ทั้งหมดสนิทเกลี้ยงสิ้นไปเลย

จึงเป็น“เวทนา”ที่“ไม่มีเทว” คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” เพราะมัน“บริสุทธิ์จากกิเลส”เท่านั้นต่างหาก ที่พิเศษยิ่ง

เรื่องของภาษาว่า“กาย”อันเป็น“ภาวะ ๒” และ “ความมีกาย”หรือ“ความไม่มีกาย”นี้ยังมี“นัยสำคัญ”มิติอื่น อีกมากมาย จึงยากยิ่งนักที่คนโลกียะหรือ“เทวนิยม” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง หรือจะสามารถมี“ปัญญา”ในความ เป็น“กาย”

ซึ่งกว่าจะมี“ปัญญา”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “กาย”กันอย่างถ่องแท้“สัมมาทิฏฐิ”บริบูรณ์นั้นจึงไม่ใช่ เรื่องสามัญธรรมดาหรือชาวเทวนิยมที่ยังเป็น“ปุถุชน” คนโลกียะ จะมี“ปัญญา”กันได้ง่าย ๆ

“ปัญญา ๘”นี้ เป็น“การจำกัดความ(definition)” หรือ“คำนิยาม(definition)”ที่สูงสุดสำคัญมากของพระพุทธเจ้า ตรัสว่า “ปัญญา”นี้มีที่มา มิใช่ไม่มีที่มา มีจุดเริ่มต้น มิใช่ ไม่มีจุดเริ่มต้น และการ“ได้ปัญญา(ปัญญายะ)”นี้ ก็มีใช่การ“ได้ ความรู้-ความฉลาด”สามัญธรรมดาทั่วไปที่ชาวโลกียะมีกัน พระพุทธเจ้าทรงระบุไว้ชัดเจนมากใน“ปัญญาสูตร”นี้ โดย “จำกัดความ”หรือเป็น“นิยาม”ยืนยันอยู่ครบ ๘ ข้อ ดังที่ สาสยายอยู่วนไปวนมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าตามประสาทมานี้แล

อาตมาก็พยายามที่จะให้เก่งกว่านี้อยู่จริง ๆ แต่มัน ก็มีความสามารถเท่าที่ได้ในขณะนี้เท่านั้นเท่านั้น

ดังนั้น ผู้ไม่ได้ศึกษากันอย่างดี ลึกซึ้ง จึงไม่รู้ชัดเจน ในความจริงนี้ที่เป็นสัจจะสำคัญยิ่งยวดว่า “ปัญญา”คือไฉน ซึ่งคำว่า“ปัญญา”นี้มันเปรอะเลอะละเทะไปหมด

แล้ว ด้วยฝีมือของคนผู้“ไม่สัมมาทิฐิ”ได้นำเอาความรู้-
ความฉลาดแบบ“เณโก”มา“ชี้ตัว”ว่าเป็นอย่างเดียวกันกับ
“ปัญญา”ด้วย“อวิชชา”นั่นเอง

จนกระทั่งในยุค พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ไม่เหลือ“ความรู้-
ความฉลาด”ที่เป็น“ปัญญา”อยู่ในโลกแล้ว มีก็แต่ “ความรู้-
ความฉลาด” แบบ“เณโก”เข้ามาแทนที่“ปัญญา”

เพราะผู้คนยุคนี้ได้เสื่อมไม่มี“โลกุตระธรรม”จริง ๆ
ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงพยากรณ์ไว้ตั้งแต่พระองค์ยังทรง
พระชนม์ชีพอยู่ ผู้สนใจตรวจดูจาก“อาณิสฺสตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒) ทรงเปรียบเทียบ“กลองอานกะ”ที่ได้เสื่อมสภาพไป
จากกลอง“อานกะ”ใบเก่า ก็เหมือนกับ“คนชาวพุทธ”ในยุค
กึ่งพุทธกาลนี้ที่ได้เสื่อมไปจาก“โลกุตระธรรม” นี้แล

ซึ่ง ๒,๕๐๐ ปีกว่านี้เป็นครึ่ง“พุทธกัป”ของศาสนา
พระสมณโคดม คนชาวพุทธยุคนี้ที่ได้“หลงผิด”เลอะเลือน
เป็น“มิจฉาทิฐิ”เสื่อมสูญไปจาก“โลกุตระธรรม” อันเป็น
“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า จนเกือบกล่าวได้ว่าหมดสิ้นแล้ว

อาตมาคือผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงที่ผิดไปนี้”จริง ๆ

ซึ่งพากัน“มิจฉาทิฐิ”ตั้งแต่คำว่า “กาย” ดังที่เห็นได้
ชัดเจนยิ่ง แม้แต่คำว่า “บุญ” คำว่า “ฉาน” คำว่า “สมาธิ” ฯลฯ

จึงต้องมากอบกู้ความผิดความเสื่อมไปจาก“สัมมา-
ทิฐิ”นี้ ไม่เช่นนั้น“พุทธกัป”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดม
ก็สิ้นสูญไปก่อนจะถึง“กัป”แน่นอน

ซึ่งเป็นไปไม่ได้ ที่มันจะเป็นเช่นนั้น สัจจะต้องเป็น
“สัจจะ” สัจจะไม่เป็น “สัจจะ” ได้ไง?

สัจจะจะผิด“สัจจะ”มันก็ไม่ใช่“สัจจะ”สิ!!!!

“สัจจะ”จึงเป็น“ความผิด”ไม่ได้เด็ดขาด

ก็ต้องมี“คนที่เป็นตัวสัจจะ”จริงแท้อยู่คน ๑ แน่นนอน

(๒๐๒) การกอบกู้จึงเป็นหน้าที่ของอาตมาในปางนี้ยุคนี้

โดยสามัญแล้วในโลกปุถุชนคนทั่วไปนั้นมีความรู้-
ความฉลาด”แม้ที่สุดจะรู้จะฉลาดสูงสุดยอดได้สุด ๆ ถึงขั้น
อัจฉริยะเยี่ยมเลิศประเสริฐสุดปานใด ๆ ถึงขั้นเป็น“ศาสดา”
สร้างศาสนาของตนขึ้นมาได้เองก็เถอะ ก็เฉลียวฉลาด
ปราดเปรื่องเฟื่องฟูรุ่งเรืองขนาดไหน ก็คงเป็น“ความรู้-
ความฉลาด”ในแบบของ“โลกียะ” ที่เรียกด้วยภาษาว่า
ความรู้แบบ“เชโก-เนกา”เท่านั้นแหละ ที่มีกันอยู่ ยังไม่ใช่
“ปัญญา”

“เชโก-เนกา”คือ “ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกีย์ ที่
ยอมรับกันทั่วไปกว้างขวางในโลกตาม“ธรรมดา(mundane)”
มีสูงสุดก็“วน(cyclic)”อยู่ในกรอบของ“เทวนิยม” คือเป็นแค่
Theology “เทววิทยา”หรือ“เทวศาสตร์” ซึ่งยังมีแค่“ธาตุรู้”
ที่อยู่แต่ในกรอบ“โลกียะ(mundane)”ชื่อว่า“เทวนิยม”เท่านั้น
ยังไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกได้ว่า “ปัญญา”
ซึ่งเป็น“อเทวนิยม”คือTheology อย่างเด็ดขาด เพราะ

“ความรู้-ความฉลาด”ยังไม่เข้าข่ายที่เป็น“โลกุตระ(Supra mundane)”ยังไม่เริ่มต้นด้วย“สัมมาทิฏฐิ” ตรงตาม“ปัญญา ๘” อย่างถ่องแท้ มี“อัญญาตฺ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้เลย

ขอยืนยันนะ ว่า “ปัญญา”นี้เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชนิดที่มีในศาสนาพุทธเท่านั้น ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงค้นพบโดยเฉพาะในโลกของความเป็น“คน” ซึ่งมี“ความรู้-ความจริง”เปิดเผยต่อกันกับทุกคนได้ ไม่ลึกลับ ใครๆ ก็มีสิทธิ์ศึกษา และปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุผลได้สำเร็จ “สูงสุด-จบสุด” สามารถทำ“อตฺตา”ให้เจริญประเสริฐสุดสูงอย่างยั่งยืน ถึงขั้น“ไม่มีอตฺตา”สูงสุดก็ทำได้ หากจะ“มีอตฺตา”ยืนยาวไปอย่างนิรันดร์ ก็ยังสามารถทำเช่นนั้นได้ เช่น ปณิธานของพระอวโลกิเตศวร หรือเจ้าแม่กวนอิม เป็นต้น

และสามารถทำ“อตฺตา”ให้หมดสิ้นสูญสลายไปไม่เหลือความเป็น“จิตนิยาม”ต่อไปอีก “จิตนิยาม”กลายเป็น“อุตฺตนิยาม”ไปสิ้นเกลี้ยง เป็น“อนตฺตา”ถาวรนิรันดร์ก็ได้แท้

“ความรู้-ความฉลาด”ของ Theology หรือTheism คือ“เทวนิยม”อันยังเป็น“โลกียะ”นั้น ยังไม่เป็น“ปัญญา” แม้แค่เกิด“ธาตุรู้”จุดตันที่“สัมมาทิฏฐิ”คนผู้ที่ยังไม่เริ่มมี“สัมมาทิฏฐิ” หมายความว่า คนผู้นั้นยังไม่ว่า “ความรู้(ทฐิ)-ความเข้าใจ(ทฐิ)-ความเห็น(ทฐิ)”ในโลกนี้มี“ความรู้(ทฐิ)-ความเห็น(ทฐิ)-ความเข้าใจ(ทฐิ)”ที่“รู้-เห็น-เข้าใจ” แตกต่างไป

อีกอย่าง ที่ใหม่กว่าแปลกกว่า“ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ”ที่ยึดถืออยู่เดิม อัน“มิจฉาทิฐิ”ตลอดมานั้น

เช่น “รู้-เห็น-เข้าใจ-เชื่อถือ”ในความเป็น“อัตตา”ก็ดี “วิญญูณ”ก็ดี “เทวหรือปรมาตมัน”ก็ดี เป็นต้น ที่คุณ “รู้-เข้าใจ-เชื่อถือ”นั้น มันมี“ทิฐิใหม่”ที่มันแตกต่างไปจากที่คุณเคยมี“ความรู้-ความเข้าใจ-ความเชื่อถือ”เดิม แตกแยกไป “ต่าง”เป็นอย่าง“อื่น(อัญญะ)”ที่มี“นัยสำคัญ”ตรงกันข้ามกับคำสอนของ“พระเจ้า”ที่คุณ“รู้-เห็น-เข้าใจ-เชื่อถือ”อยู่เท่านั้นแล้วนะ!

“ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ”ใหม่นี้ เรียกชื่อว่า “โลกุตระ” ซึ่งเป็นของ“พุทธศาสนา” ตรัสรู้โดยพระพุทธเจ้า

“ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ความฉลาด”เดิมที่คุณยึดมาก่อนนั้น คุณก็ยังหลงยึดมั่นถือมั่นว่า“เทว”ต้องเป็น“๑” ที่แยกไม่ได้เด็ดขาด ทั้งๆ ที่“เทว”คือ“๒” ซึ่งมีนัย มีมิติ มีมุม มีแง่ มีเชิง มีประเด็น มีองค์ประกอบ มีกาละ, เทศะ, ฐานะและอื่น ๆ ที่มันแตกต่างกันไปหลากหลายมากมายเหลือเกิน

อาตมาอยู่ใน“ฐานะ”คนผู้นั้นตามจริง ใน“กาละ”นี้จึงเป็นหน้าที่อาตมาต้องทำงานของอาตมา คือ“กอบกู้”นำ“โลกุตระธรรม”ฟื้นคืนมาสถาปนาลงไปในมนุษยชาติให้ได้ สำเร็จ และก็ประเทศไทยนี่เองที่เป็น“เทศะ”แห่งชมพูทวีปยุคนี้

ซึ่งก็คือ “กาละ” นี่จริง ๆ ที่ยืนยันกันให้เห็นให้สัมผัสอยู่ใน
“อาตมา” ก็คือ คนเกิดมาใน “กาละ” นี้ ที่เป็นผู้อยู่ใน
ใน “ฐานะ” แท้ของ “โพธิสัตว์” ที่เกิดใน “เทศะ” จริงแห่งนี้ คือ
ประเทศไทย ที่ทั้งมีจริง ทั้งเป็นจริง ทั้งเห็นได้ ทั้งสัมผัสได้
และมีมนุษย์บรรลุมรรคผล ปรากฏ ยืนยันอยู่ในความเป็น
คนจริงและสังคมจริงที่อ้างอิงเทียบเคียงได้ตามพระ
ไตรปิฎก

(๒๐๓) “พุทธ” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กาละ-เทศะ-ฐานะ”

“กาละ” ก็ดี “เทศะ” ก็ดี “ฐานะ” ก็ดี นั้นแม้จะไม่เคย
“เที่ยงแท้” เปลี่ยนแปรไป แต่มี “ความจริง” ยืนยันได้จริง
แม้จะมีแต่ “การเคลื่อนไหว” หรือมีแต่ “การเปลี่ยนแปลง”
ไม่มีอะไร “ไม่เคลื่อนไหว-ไม่แปรเปลี่ยน” ในเอกภพ
มหจักรวาลนี้ ทั้ง “เทศะ” ก็เปลี่ยนไป ทั้ง “ฐานะ” ก็เลื่อนไป
นอกจาก “ความกำหนดเอาเองของคนผู้นั้น ๆ เอง” ว่า
“คงเดิม” ว่า “เที่ยง” ทว่าผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ภาวะ ๒” เท่านั้นจึง
มี “ปัญญา” แยกแยะ “ภาวะ ๒” ที่แตกต่างกันนั้น ๆ ได้สำเร็จ
แยกแยะได้ทั้ง “กาละ-เทศะ-ฐานะ” และรู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง “ความไม่เที่ยง” ของ “กาละ-เทศะ-ฐานะ”

ไม่มีอะไรเป็น “๑” ที่เที่ยงแท้แน่นอน ไม่มีเปลี่ยนแปลง
“ฐานะ” ก็ตาม “เทศะ” ก็ตาม “กาละ” ก็ตาม
“กาล” จึงไม่มีแค่ “๑” แต่มีเคลื่อนไหวไปเป็น “๒” เป็น “๓”

คือ “อดีต ปัจจุบัน อนาคต” ในความเป็น “โลก” ซึ่ง “หมุนวน อยู่” ตลอดนิรันดร์ นับไม่ถ้วน

“กาล” ไม่เคย “นิ่ง” หรือไม่เคย “ไม่เคลื่อนไหว” สำหรับ “โลก” หรือ “เอกภพมหากัณฐกาล” ที่มีอยู่ ซึ่งก็คือ “ไม่หยุด” นั้นเอง

ยิ่ง “ฐานะ” และ “เทศะ” ของคน ของสถานที่ ก็ยิ่ง เปลี่ยนแปลง และหมดสิ้นไปก่อน “กาละ”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ “ความไม่เที่ยง” หรือตรัสรู้ความ “ไม่เคยนิ่ง” และความแปรเปลี่ยน ทั้งความเจริญ กระทั่ง ถึง “ความเสื่อม” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ที่สุดแห่ง “ความไม่เที่ยง” และ ที่สุดความ “อ” โดยเฉพาะ “ความสูญของจิตนิยาม” หรือ “ความสูญของวิญญูณ” หรือ “ความสูญของอัตตา”

โดยเฉพาะความเป็น “อัตตา” นั้นเป็นของตนแน่นอน เราเองเป็นเจ้าของ “อัตตา” และเราเองสามารถ จัดการกับ “อัตตา” ของเราให้สลายหาย “อ” สิ้นไปจาก “กาละ” ได้เอง

เป็น “อนัตตา” ที่สุด “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ได้จริง ยืนยันว่า “อัตตา” ของเรา “พระเจ้า” ไม่มีสิทธิ์มาอยู่ “อัตตา” มี “กรรม” เป็น “เจ้าของ” มีกรรมเป็น “ของตนๆ” นั่นคือ อัตตาของเราเป็น “ของเรา” ไม่ใช่ของ “พระเจ้า”

เป็นความสามารถอันยิ่ง ที่รู้จัก รู้แจ้ง “ความจริง” นี้ ได้ใน “กาละ” ที่เคลื่อนไหวไป ใน “เทศะ” ที่แตกต่างกัน ใน “ฐานะ”

ของตนเองแท้ๆ ที่เป็น“วิญญานฐิติ”

และสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “วิญญานฐิติ ๗” ถ้วนรอบ
จึงเป็น “ความรู้-ความจริง” ที่ “รู้จบ” สัมบูรณ์ด้วย
ปัญญา

ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้จากแต่ละ “ปัจจุบัน” นั้นชัดๆ
และปฏิบัติตนไปกับ “ความไม่คงที่ของกาลละ หรือ ไม่มีความ
เที่ยงแท้” อยู่อย่างเดิมได้ ชนิดที่ “ไม่เที่ยง” เป็นอันขาด แม้แต่
“พระเจ้า”

สรุปสุดยอด ณ ที่นี้คือ “สัจจะ มีอย่างเดียวเท่านั้น
มิได้มีสอง” (เอกัง ทิ สัจจะ น ทุตยัมตถิ) คือ “นิพพาน” ไม่ใช่พระเจ้า

นอกจาก “นิพพาน” แล้วไม่มีอะไรเลยที่จะเป็น “๑
เดียว” ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “ความจริง (สัจจะ)” ทั้งหมดได้เท่านี้
อีกแล้ว

“พระเจ้า” จึงไม่ใช่ความเป็น “๑ เดียว” เท่า “นิพพาน”
และ “๑ เดียว” นี้ แลที่แท้ มาจาก “๒” จะเป็น “สูญ”
หรือ “๐” เท่านั้น ได้แท้ๆ สำหรับผู้มี “วิชา”

“๐” คือ “อนัตตา” ตัวจริง คือ “ความไม่มีตัวตน”

หรือ “๑ เดียว” คือ “อัตตา” คือ “ความมีตัวตน”

แต่ “พระเจ้า” ของ “เทวนิยม” ที่ยัง “อวิชา” กันอยู่นั้น
คือผู้ยังไม่รู้แม้ “อัตตา” ตัวเอง จึงไม่รู้ “ปรมาตมัน” ที่แท้ ไม่รู้
“จิตวิญญาน” ที่ยิ่งใหญ่ ตามความเป็นจริง

ว่าที่สุดคือ “ความไม่มีตัวตน” จึงไม่มี “๐” จึงไม่รู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ความเที่ยงแท้-ความไม่เที่ยงแท้”

ชาว“เทวนิยม”จึงยึด“ความมีอยู่เที่ยง”นิรันดร ๑ เดียว
แต่“พุทธ”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ว่า
ทั้ง“ความเที่ยง” ทั้ง“ความไม่เที่ยง” คือ “เทว”ที่เป็นไปตาม
“กาละ-เทศะ-ฐานะ”

และจัดการกับ“เทว”ของตน ตาม“ฐานะ”ไปใน“เทศะ”
ที่พึงเป็นอยู่ใน“กาละ” จนกว่าจะไม่ใช่-ไม่มีอยู่ใน“กาละ”
นั่นคือ การทำ“กาละ”ให้ไม่มี“ตน”ของตนอีกเลยไปในนิรันดร
“อัตตา”ของตนก็กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปหมดสิ้น
“อัตตา”ของตนก็หาย“สูญ”ไป ไม่มีใน“กาล” ไม่ต้อง
ไปอยู่กับ“พระเจ้า” พิสูจน์ความเป็น“อัตตา”ว่า ไม่ใช่ของ
“พระเจ้า”เด็ดขาด เป็น“ของตนเอง”เด็ดแท้

(๒๐๔) “เทวนิยม”ไม่รู้จัก ไม่เคยสัมผัส“พระเจ้า”เลย

“ศาสนาเทวนิยม” กับ“พุทธ”หรือ“อเทวนิยม”จึง
เป็น“ความแตกต่างกัน” คนละชั่ว คนละฟากฝั่ง ๑๘๐ องศา
เป็น“คนต่างดาว” ซึ่งต่างอยู่“ดาว”คนละดวงกันทีเดียว

ศาสนา“เทวนิยม”นั้นไม่รู้จัก“พระเจ้า” ไม่เคยสัมผัส
ความเป็น“พระเจ้า”ของตนด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”เลย

ไม่มีใครใดเลยใน“ศาสนาเทวนิยม” เคยแม้เพียงแค่
“รู้จักพระเจ้า” ด้วย“การสัมผัส”พระเจ้า ไม่ว่า“รูป”ก็แตะ
ด้วยตาสัมผัสเห็นอย่างสว่างแจ้งอยู่ไหน

ไม่ว่า“เสียง”ก็ได้ยินคำว่า“พระเจ้า”พูดมีภาษา
กระทบ“หู”อยู่ตังๆ คนที่อยู่ในเขตพอรับเสียงนี้ได้ก็ได้ยิน
ด้วยกัน ยืนยันด้วยกันอยู่ไหนโท แท้ๆ

ทาง“กลืน”ก็ได้กลืนและจมูกอยู่หลังๆ บัดเดี๋ยวนี้

“ลิ้น”ก็แตะสิ่งนั้นเกิดรสอยู่อยู่หลังๆ บัดเดี๋ยวนี้

“กาย”ก็มี“ภายนอก-ภายใน”ครบ“๒”สภาพสัมผัสอยู่

แต่“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”นั้นไม่มีใครคนใด

สามารถ “สัมผัส”ด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ได้เลยสักคน

แม้แต่องค์“พระศาสดา”หรือ“พระบุตร”เองก็“สัมผัส

พระเจ้า” ด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ไม่ได้เลยสักคน

“พระเจ้า”จึงมีแต่ใน“จินตนาการ”หรือ“ห้วงความคิด”

ของคนแต่ละคนเท่านั้น

ซึ่งเป็นเรื่องของคนแต่ละคนต่างก็กำหนด“กาย”

เป็น“นิรมาณกาย(กำหนดความเป็น“พระเจ้า”เอาเอง)”ขึ้นเอง ก็“ของ

ตนๆ”แต่ละคนทั้งนั้น อยู่ใน“จินตนาการ”ของตนแต่ละคน

แล้วก็มี“อุปาทานหมู่”ว่าเป็น“กายร่วมกัน”ไปอย่าง

ลมๆ แล้งๆ เก๊ๆ กันอยู่(สมโศคกาย) แต่ก็หลงว่า“จริงแท้”กัน

เหลือเกิน

และ“กาย”นั้นก็“ไม่มีใครเห็นของใครเลย” ต่างก็

ล้วน “อธิสมานกาย”คือ “ต่างก็ไม่ปรากฏ,ซึ่งมองไม่เห็น”

ของใครกันเลย แต่ละคนมีแต่“ตัวเอง” เห็นของตนเอง

ละเมอเพ้อพอกอยู่แต่กับ“ความเป็นความมีของตนเอง”

ที่เรียกว่า “อัตตา”

ออกจาก“อัตตา”ไม่ได้

ตีแตกแยกแยะความเป็น“อัตตา”เป็น“เทว”ไม่ได้เลย

(๒๐๕) “พุทธ”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนใน“ความวิปลาส”

คนที่เป็น“เทวนิยม”จึงยังมี“อัตตา”อยู่แท้ แถมเป็น“อัตตา”เข้าชั้น“มิจฉาทิฏฐิ”ที่เป็นแค่“อัตตวาทุปาทาน”อีกด้วย

ผู้มี“อัตตวาทุปาทาน”นั้นหมายความว่า “ยึดได้แค่บัญญัติหรือคำพูดคือวาทะคำสอนกันเท่านั้น”อยู่ใน“จิตของแต่ละคน” แล้วก็“หลงผิด(มโหะ)”เข้าชั้น“วิปลาส ๓” ได้แก่

๑.“สัญญาวิปลาส”คือ “เจตสิก”ส่วนที่เป็น“ความกำหนดหมาย”ของคนผู้นั้นวิปลาสไป

๒.“จิตวิปลาส”คือ จิตนิยามส่วนที่เป็น“ธาตุรู้หรือวิญญาณ”ของคนผู้นั้นวิปลาสไป

๓.“ทิฏฐิวิปลาส”คือ จิตนิยามส่วนที่เป็น“ความเห็น-ความเข้าใจ”ของคนผู้นั้นวิปลาสไป

จึงพาลพาให้คนผู้นั้นเกิด“วิปลาส ๔”กันไปในตัวเองแท้ ๆ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๔๙)

ชัดเจนนะว่า “วิปลาส”ก็คือ ความแปรปรวนผิดปกติไปจาก“ความจริง” เป็นผู้ไม่เต็มเต็งด้วย“ปัญญา”นั่นเอง

หรือเป็นผู้ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงตามความเป็นจริง”ได้เลย

จึงมี“วิปลาส ๔” นั่นก็คือ คนผู้นั้นเกิดความแปรปรวนผิดปกติไปจาก“ความจริง”ได้แก่ ๑.วิปลาสไปเห็น“ความไม่เที่ยงว่าเที่ยง(อนิจฺเจ นิจฺจํ)”

เช่น ข้อ ก.คนผู้นั้นเห็นว่า “พระเจ้า” หรือ“เทว”หรือ“วิญญูณ”หรือ“อตฺตา”ที่ยิ่งใหญ่ ว่า“เที่ยง” เป็นต้น

ซึ่งถ้า“ไม่วิปลาส”คือ ไม่มีความแปรปรวนผิดเพี้ยนไปจาก“ความจริง”แล้ว “พระเจ้า”หรือ“เทว”หรือ“วิญญูณ”หรือ“อตฺตา”ที่ยิ่งใหญ่ปานใด ๆ ก็“ไม่เที่ยง”หรอก

เช่น ยึดว่า “พระเจ้า”คือ “ความมี” และหลงว่า“มี”นิรันดร เป็นต้น นี่แหละ“วิปลาส”อยู่แท้

ซึ่ง“ความมี”ทั้งหลายล้วน“ไม่เที่ยง”ทั้งสิ้น

ผู้ยังเห็นว่า “พระเจ้า-อตฺตา-วิญญูณ-เทว ฯลฯ”ว่า“เที่ยง”จึงคือ ผู้“วิปลาส”คลาดเคลื่อนจาก“ความจริง”อยู่

หรือข้อ ข. คนผู้นั้นเห็นว่า “ทุกข์”เป็น“สุข”(ทุกฺขํ สุขํ)

เรื่องนี้แหละที่ชาว“เทวนิยม” อวิชชาคือไม่มีความรู้สนิทแนบเนียนแน่นหนาถาวรเป็นนิรันดรกันเลย จนกระทั่งเป็นพวก“สุขนิยม” คือ ยึดสุขเป็น“ที่พึ่ง”ที่สูงสุด ถึงกับถือว่า “พระเจ้า”เป็น“เจ้าของสุข”ที่เที่ยงแท้ไม่แปรปรวนกันทีเดียว

จึงยากสุดยากยิ่งที่ชาว“เทวนิยม”จะหลุดพ้นสู่ความ

เป็น“อนัตตา”ซึ่งจะเป็น“การสิ้นสูญ-สิ้นทุกข์”ได้สมบูรณ์

หรือข้อ ค. คนผู้นั้นเห็นว่า “ความไม่ใช่อัตตา(อนัตตา)”
เป็น“อัตตา”(อนัตตนิ อัตตา)ถึงขั้นเห็นว่า “อัตตา”นิรันดรสนิท
ด้วย

หรือข้อ ง. คนผู้นั้นเห็นว่า “ความไม่งาม”เป็น“ความ
ดีงาม”(อสุภ สุก) ข้อ ก. ถึง ข้อ ง. นี้ คือ “วิปาส ๔”

ในประดา“พระศาสดา”แต่ละองค์ อันมีกันทั้งโลก ก็
ไม่เคยมี“ศาสดา”องค์ใดรู้จักหรือได้เคยสัมผัส“พระเจ้า”ด้วย
ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ที่ประกอบกับ“จิตวิญญาณของตนเอง”

แม้แต่“พระเจ้า”เองก็ยังไม่รู้จัก“ตัวเอง”เลย ว่า“ตัว
เอง”หรือ“ปรมาตมัน”ที่ตนเองเป็นอยู่แท้ๆ ที่ตนเองยึดมั่น
ถือมั่นว่า เป็น“๑”นั้น จะสามารถแยกออกได้ เป็น“๒”และ
“ปรุ่่งแต่่งกันไปอีก”ได้หลากหลายกว่า ๒ อีกมาก ก็ไม่เคยรู้

หรือไม่รู้“ตนเอง”ว่ามาจากไหน? มาจากอะไร?
แล้วจะทำ“ตัวเอง”ให้“ตัวเอง”แยกธาตุออกไปเป็น“พิช-
ธาตุ”อาศัยในขณะยังมีชีวิตอยู่ และที่สุดแยกเป็น“อุตุธาตุ”
ให้เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลย ให้สูญสิ้นความเป็น“ชีวะ”
จบสุด ได้ไหม?

ซึ่งจะจบ“ตัวตน”หมดสิ้นแม้แต่ในความเป็น“พระเจ้า”
เอง ด้วย“กรรม”ของตนเอง พิสูจน์ความเป็น“ตัวตน”และ
ความเป็น“พระเจ้า”ได้หมดสุด สูญสุด จบด้วย“อนัตตา”
แท้จริง

(๒๐๖) “พุทธ”พบ“สัจจะมีหนึ่งเดียว”คือ “นิพพาน”

เหมือนอย่างที่ว่าศาสนาพุทธ“รู้(วิชา)” และทำ“ความ
จบ” สุดให้แก่ตนเอง ปรีนิพพานเป็นประโยชน์ให้แก่
“ตนเอง” ไม่เหลือ“อัตตา”หรือ“ตัวตน(อัตตา)” ไม่เหลือ“ชีวะ”
ต่อไปอีกแล้วนิรันดร “อัตตา”หรือ“ชีวะของตน”กลายเป็น
เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไป

จึงเป็น“อนัตตา”จริง ไม่เหลือความเป็น“อัตตา”
แน่แท้

นั่นคือ “ตายลง”ก็ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า” แต่ทำ
“ตนเอง(ชีวะ = อัตตา)”แยกธาตุเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเองเลยได้

พิสูจน์ว่า “อัตตาไม่ใช่ของพระเจ้า”แต่เป็น“ของ
ตนเอง”

“เทวนิยม”ทำไม่ได้ เพราะ“ไม่รู้(อริย)ความจริง”นี้

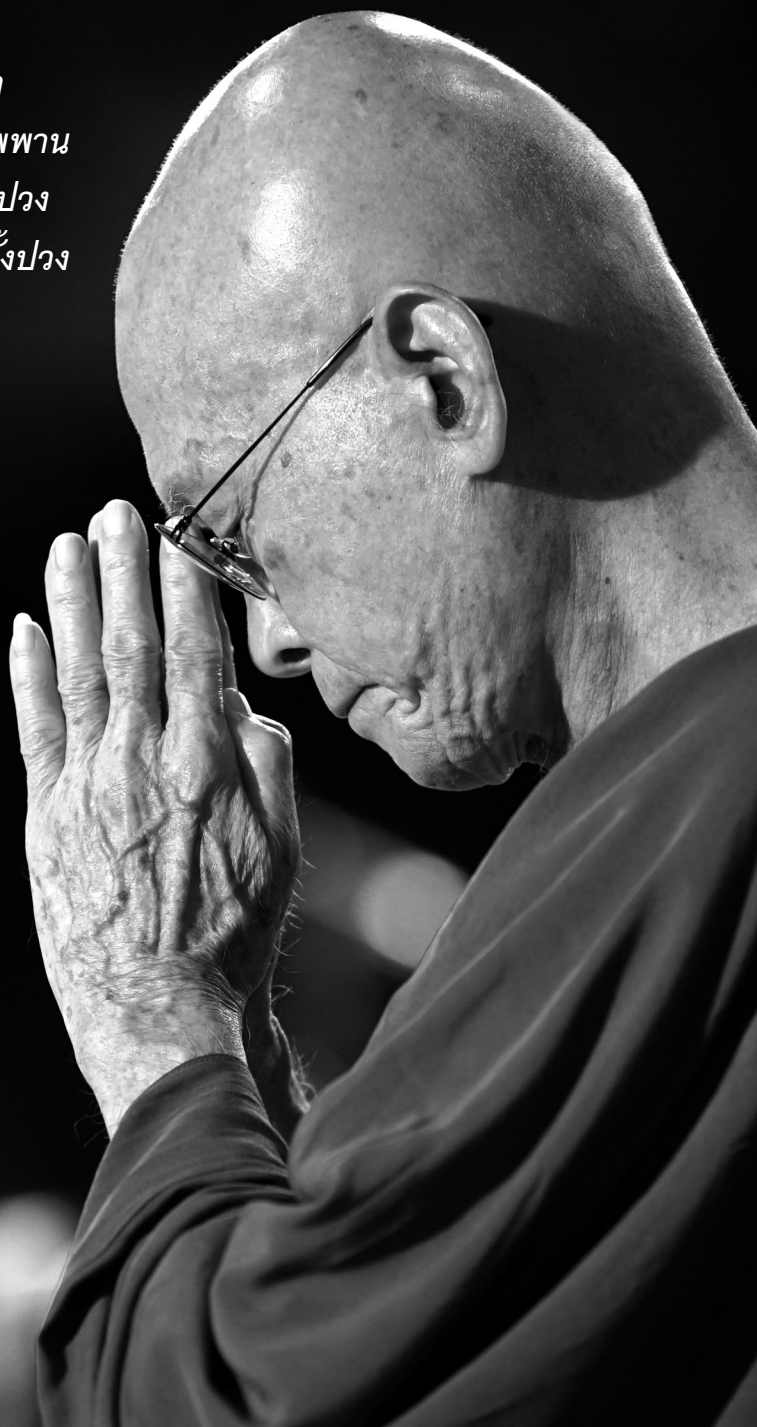
ซึ่ง“อเทวนิยม”หรือพุทธสามารถรู้และทำได้ครบทุก
มิติ ทุกนัย ทุกประเด็น ทุกสภาพ ซึ่งเป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียว
มิได้มีสอง” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และพาพิสูจน์

ศาสนาพุทธหรือ“อเทวนิยม” จึง“ไม่มีอยู่”นิรันดรจริง
แต่ศาสนา“เทวนิยม”นั้น“มีอยู่”นิรันดรตามที่
“พระเจ้า”เป็นกันมีกันอยู่ในโลก และไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ความเป็นสูญ” เลยตลอดกาลนานจนกระทั่งเห็นเป็น
“อัตตานิรันดร”

“พระเจ้า”หรือ“เทวนิยม”จึงไม่สามารถ“รู้จักตัวตน”

สัจจะอย่างเดียวเท่านั้น
ที่บัณฑิต กล่าวพูด
แสดง แถลง ในโลก
ได้แก่ ทุกขนิโรธ นิพพาน
ความสงบสัจธรรมทั้งปวง
ความสละคืนอุปธิทั้งปวง

.....

ไม่ดับสิ้นตัวตน-สูญอัตตา อันเป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น”
คือ“นิพพาน” สามารถทำ“ตัวตน”ให้สูญไปได้ตรงกัน
ไม่แย้งกัน

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ตั้งแต่ข้อ ๕๑๙-๕๙๙ หรือ
จากเล่ม ๒๕ ข้อ [๔๑๙] เชิญอ่านให้แตกฉานละเอียด ๆ ดู

ซึ่งสามารถจบลงได้ที่“สัจจะหลากหลายต่าง ๆ กัน
เว้นจากการกำหนดหมาย(สัญญาะ)ว่า‘เพียง’เสีย(นิจจani) ไม่มี
ในโลก(น เทว สัจจani นานา อัญญัระ สัญญาะ นิจจani โลก) ”

พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ บางส่วนคำตรัส มี
ว่า ดังนี้ เป็นต้น

“สัจจะอย่างเดียวกันเท่านั้น ที่บัณฑิต กล่าวพูด แสดง
แถลง ในโลก ได้แก่ ทุกขนิโรธ นิพพาน ความสงบสังขาร
ทั้งปวง ความสละคืนอุปัททั้งปวง ความสิ้นตัณหา ความ
สํารอกตัณหา ความดับตัณหา ความออกจากตัณหาเป็น
เครื่องร้อยรัด อีกอย่างหนึ่ง มรรคสัจจะ นิยยานสัจจะ
ได้แก่ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทา คืออริยมรรคมีองค์ ๘ คือ
ความเห็นชอบ ฯลฯ ความตั้งจิตมั่นชอบ เรียกว่าเป็นสัจจะ
อย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงชื่อว่า เว้นแต่สัจจะที่แน่นอน
ด้วยสัญญาในโลก”

นั่นคือ “สัจจะ”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ตรัสรู้มา
ประกาศในโลกให้มนุษย์รู้ตาม และปฏิบัติเข้าถึง“สัจจะ
อย่างเดียวกัน”นี้ตามได้สำเร็จ บรรลุ“นิพพาน”เป็น

“อรหันต์”แท้

“พระพุทธเจ้า”หรือ“พระอรหันต์”จึงเป็นผู้รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใน“ภาวะ๒” และสามารถทำ“ภาวะ๒”ให้เป็น“ภาวะ ๑”
ได้สำเร็จ จึงเป็นผู้ทำ“ความเป็น ๑”ให้แก่“อาการ”ของ
“เวทนา”ในจิตตนเอง เป็น“ผล”โดยค้นพบ“มรรค”และ
“ดับ”ที่“มรรค”จึงเกิด“ผล” ทุกอย่างก็“ดับ” ที่สุดทำ“ปริ-
นิพพานเป็นปริโยสาน” ถึงความเป็น“อนัตตา”ให้แก่“อัตตา”
ของตนๆ เป็น“สัจจะ”แท้

นั่นคือ ที่สุดทำ“๑”ให้เป็น“๐”ได้สำเร็จ

ความเป็น“๐”จึงเป็น“สัมมาทิฐิ” ที่เป็น“๑”สุดยอด

หรือทำ“สัจจะ”อย่างเดียวกันนั้น ที่บัณฑิต กล่าว
พูด แสดง แดง ในโลก ได้แก่ ทุกขนิโรธ นิพพาน ความ
สงบสังขารทั้งปวง ความสละคืนอุปธิทั้งปวง ความสิ้น
ตัณหา ความสารถัตถตา ความดับตัณหา ความออก
จากตัณหาเป็นเครื่องร้อยรัด ฯลฯ เพราะฉะนั้น จึงชื่อว่า
เว้นแต่สัจจะที่แน่นอนด้วยสัญญาในโลก”

(๒๐๗)“เทวนิยม”ยึด“ความเป็น ๑”ที่ยัง“มิจฉาทิฎฐิ”อยู่

ส่วนผู้“มิจฉาทิฎฐิ”ก็จะกำหนด(สัญญา)ความเป็น“๑”
ว่า เป็น“ทิฎฐิ”ของตนตาม“สัญญา”ของตนเองแล้วยึดว่า
เป็น“๑” อยู่ในโลก ยึด“จิต”ตนเองว่า มี“ความเป็น ๑”นั้น
แหละนิรันดร์

ทั้ง ๆ ที่“ความจริง”นั้น“จิต”มี“ความเป็น ๒”แท้ ๆ

หรือ“พระศาสดา”ทุกองค์ก็คือ ผู้ทำ“ความเป็น ๑”
ให้แก่ตนเอง ในหมู่สาวกหรือผู้เป็นสมาชิกในศาสนาของ
พระองค์ โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“๒” แต่หลงผิด
“พระเจ้า”ว่า“๑”

และมี“ความเป็น ๑”ตามสัจจะ มิติหนึ่งแท้ ๆ แต่
“พระศาสดา” ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวเอง” ว่าเป็น“๑” นี้
มันมาจากไหน

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แต่“ความเป็นตัวเอง-
ความมีความรู้ มีความจริง”ที่ตนเองมีเอง เป็นเอง สะสม
มาเอง

แต่ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปรมาตมัน-อาตมัน-
อัตตา”หรือความเป็น“เทว”หรือ“ภาวะ ๒”ที่ร่วมปรุงแต่งกัน
อยู่นั้น นั่นคือ “อวิชชา”ที่ไม่รู้จัก“สังขาร” ไม่รู้จัก
“วิญญาน” ไม่รู้จัก“นามรูป” ไม่รู้จัก“อายตนะ” ไม่รู้จัก“ผัสสะ”
ไม่รู้จัก“เวทนา” ไม่รู้จัก“ตัณหา” ไม่รู้จัก“อุปาทาน” ไม่รู้
จัก“ภพ” ไม่รู้จัก“ชาติ” จึงยังมี“โคก ปรีเทว ทุกข โทมนัส
อุปายาส”

แม้แต่ความเป็น“๑”ก็ทำให้ตนเองได้สำเร็จ และ
เป็น“๑”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งในแบบ“เทวนิยม”และทั้งใน
แบบพุทธหรือแบบ“อเทวนิยม” จึงมีที่สุดทำได้ถึงขั้นความ
เป็น“๐”

“เทวนิยม”นั้นไม่มี“ปัญญาอันยิ่ง”ที่จะทำ“ความเที่ยง” หรือ“ความเป็น๑”ที่ไม่แยกจากกันนิรันดรเลยได้ นั่นคือ“๐”

“เทวนิยม”จึงไม่มี“ความสูญญ” และยังไม่รู้“ความมี”ที่เป็น“๒” และ“ความมี”อื่นต่อไปอีก“ไม่มีจบ”ที่เป็น“นิรันดร”

แต่“หลงผิดแน่นอนเนียนสนิทนิรันดร”ว่า “พระเจ้า” เป็น“๑” อย่างปักใจมั่นแน่นอนเด็ดขาด จึง“ไม่รู้”อะไร มากกว่านี้อีก

ต่างหลงเชื่อว่า“พระเจ้า”เป็นหรือมีหรือเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่าง มีแต่“พระเจ้า”เท่านั้นเป็น“๑” ที่“คงที่”นิรันดร

นั่นคือ ยึดมั่นถือมั่นเด็ดเดี่ยวแล้ว คือยึด“พระเจ้า” เป็น“ความเที่ยง”คงที่ เชื่อ“ความมี”คงที่อยู่ที่“พระเจ้า” ทั้งหมด

แต่“พระเจ้า”นั้นเป็น“๑”ชนิดที่“พระเจ้า”เองก็ไม่วู้จักวู้แจ้งวู้จริงว่า “กรรม”ของ“วิญญาณ”กับ“ธรรม”นี้แล เป็น“๒” ซึ่งคือ“ภาวะ ๒”ในเอกภพมหาจักรวาล

เพราะ“กรรม”คือ “วิญญาณ”ที่เคลื่อนที่ไปกับ“กาล”

“กรรม”กับ“กาล”แห่ง“สันตติ(continuum)”นี้แลคือ “โลก” กับ“อัตรา”ที่ดำเนินไปเป็นอยู่อย่าง“ปฏิสัมพันธ์(relation)”

“พระเจ้า”จึงคือ “กรรม”เคลื่อนที่ไปกับ“กาละ”ไม่ “คงที่” “กาละ”นั้นไม่เคย“คงที่” กาละนั้นไม่เป็น“๑”แน่นอน

“กาล”จึงไม่ใช่“๑” ไม่เคย“คงที่”หรือ“เที่ยง”เด็ดขาด

“พระเจ้า”จึงไม่รู้“กาละ” และ“กาล”นั้นเหนือกว่า

“พระเจ้า” เพราะ“พระเจ้า”ทำตนให้“พ้นกาล”ไปไม่ได้

เพราะ“พระเจ้า” ไม่รู้ความเป็น“๒” แม้แต่“๒”ของ
ตัวเอง

และไม่รู้ว่า “ตัวเอง” คือ“กรรม”ที่มี“สันตติ”หรือ
“ปฏิสัมพัทธ์”ไปกับ“กาล”

“พระเจ้า”จึงไม่ใช่เจ้าของสรรพสิ่งเพราะ“พระเจ้า”
ไม่รู้แม้แต่“กาล”นั้นไม่เคย“คงที่”เป็น“๑”เลย

และ“พระเจ้า”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“๒”
แล้วทำให้เป็น“๑” และที่สุดเป็น“๐”ในตนเองให้สำเร็จได้

(๒๐๘) “พระเจ้า”ไม่รู้จัก“ตัวเอง”ที่มี“กรรม”มี“วิบาก”

ดังนั้น “ความรู้-ความฉลาด”ที่แค่“ตัวเอง”ก็ยังไม่รู้จัก
ที่ไปที่มาของตนเอง นั่นคือ ไม่รู้“กรรม”ไม่รู้“วิบาก”ของตน

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ความรู้-ความจริง”
ที่ตนเองได้ ตนเองมีนั้น เป็น“ของตนเอง” สะสมมาเองแท้ๆ

“ความรู้-ความจริง”ที่แต่ละ“พระศาสดาเทวนิยม”
แต่ละพระองค์นำมาประกาศสั่งสอนมนุษย์นั้น ล้วนเป็น
ของ “พระศาสดาเอง” แต่ละพระองค์แต่ละศาสนานั้น
นั้นแหละ ที่พระองค์เองได้สะสมมาเองด้วย“กรรม”ของ
พระองค์เอง และเป็น“ธรรม”ของพระองค์เอง“เกิด-
ตาย”ๆๆๆ เป็น“สัมภารวิบาก”ของพระองค์เองแท้ๆ ตาม
“กรรม”ตนเองนับชาติไม่ถ้วน แต่ละองค์จึงมี“ความรู้-ความ

จริง”เท่าที่พระองค์เองมี

เพราะ“พระศาสดาเทวนิยม”ไม่รู้“ตนเอง”จึงไม่สามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริงว่า“ความรู้-ความจริง”หรือ“พระธรรม”ที่นำมาสั่งสอนนั่นคือ“ของตนเอง”แท้ ๆ ที่ตนได้สะสมมาเอง

“ไม่รู้จักตนเอง”และ“ไม่เชื่อในตนเอง”ว่า “ตนเองจะมีความรู้ความจริง”หรือมี“พระธรรม”ได้ถึงปานฉะนี้

ซึ่งแท้ ๆ “ศาสดาเทวนิยมเอง”ไม่รู้ว่ “ความรู้-ความจริง” ที่ตนเองมีมาประกาศต่อมนุษย์ในโลกนั้น ก็คือ“ความรู้-ความจริง”ของตนเองนั่นเอง ที่แต่ละศาสดามีมากได้ตามที่พระองค์มีนั้น ก็“ของตนเอง”ที่ได้สั่งสมมาเองในแต่ละชาติ จึงนำมาประกาศ นำมาสอนได้ ไม่ใช่ของผู้อื่นเลย

“ศาสดา”ไม่รู้แม้แต่“ความรู้-ความฉลาด”ของตนแท้ ๆ ที่ตนนำมาประกาศหรือสอนคนในโลกอยู่นั้น เป็นของ“ตนเอง” เช่นนี้ จึงไม่มั่นใจใน“ความเป็นตน-ความเป็นของตน” ยังหลงผิดว่า “ความรู้-ความฉลาด”เป็นของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ที่ตนเองไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักู้แจ้งรู้จริง“กรรม”ที่สั่งสมมาเอง และ“อตตตา”คือ “ตนเอง”ทั้งนั้น ที่มี“ความรู้-ความจริง”ที่ตนมี

แต่“ไม่รู้”จึงโยน“ความรู้-ความจริง”ไปให้“พระเจ้า”

ไม่มีใครรู้“พระเจ้า”หรอก เพราะที่แท้แล้วความเป็น“พระเจ้า”ที่ชาวเทวนิยมหมายถึงนั่นก็คือ ตัว“พระศาสดาเอง”

นั่นแหละ แต่“พระศาสดา”รู้จัก“ตัวเอง”จริง ๆ ชัด ๆ ไม่ได้
“ตัวเอง”หรือ“อัตตา”หรือ“ปรมาตมัน”จึงยังคง“ลึกลับ”
ถ้าใครถามว่า “พระเจ้า” เป็นคนเช่นเดียวกับ“คน”
ทั้งหลายในโลกนี้หรือเปล่า?

“เทวนิยม”จะก็ตอบว่า “ไม่ใช่” ก็จะบอกว่า“พระเจ้า”
นั้น เป็นความพิเศษ เป็น“ทิพย์”ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่า“คน” ซึ่ง
“คน”จะไม่มีใครบังอาจเป็น“พระเจ้า” ได้เลย

“พระเจ้า”เป็นพระผู้ยิ่งใหญ่องค์เดียวที่ไม่มีอื่นยิ่ง
ใหญ่กว่า หรือใครจะเทียบก็ไม่ได้ ใครจะเป็น“พระเจ้า”ก็ไม่ได้
“พระเจ้า”เป็น“๑”ยิ่งใหญ่สุดใหญ่นิรันดร์ “เที่ยงแท้”
ไม่แปรไปเป็นอื่น ไม่มีอะไรจะ“แทนที่” หรือไม่มีอะไรจะ
“เทียบเท่า” ไม่มีอะไรจะมา“ทดแทน”เป็น“๒” ได้เด็ดขาด
ยึดมั่นถือมั่นว่า “พระเจ้าเท่านั้นที่เป็น ๑” แต่ผู้เดียว

(๒๐๙) ความยึดมั่นถือมั่น“พระเจ้า”ว่า “เป็น ๑”จริงหรือ?

เทวนิยมยึด“พระเจ้า”ยังยืนยิ่งใหญ่“๑ เดียว”ตลอด
กาล

และ“พระเจ้า”หรือ“วิญญูณ” ไม่มี“สูญ”นิรันดร์
แต่ถ้าถามว่า “พระเจ้า”เป็น“ธาตุรู้”หรือ“วิญญูณ”
เช่นเดียวกับ“ธาตุรู้”หรือ“วิญญูณ”อันสามารถ“รู้”ของ
“คน”ทั้งหลายทั่วไปในโลกที่ต่างมีก็เป็น“ธาตุรู้”เหมือนกัน
..ใช่ไหม?

ก็ตอบว่า “ใช่” เหมือนกัน เป็น“ธาตุรู้”เช่นเดียวกัน
และเมื่อถามต่อไปว่า “ธาตุรู้”คือ“วิญญาน”นี้“เที่ยง”
หรือ“ไม่เที่ยง”....?

เขาก็ตอบยืนยันว่า “เที่ยง” แถม“เที่ยง”นิรันดร์ด้วย
ถ้าถามต่อไปว่า “ธาตุรู้ของพระเจ้า”จะทำให้ “สูญ”จาก
ความเป็น“ธาตุรู้”ไปเลย ได้มั้ย?

เขาก็ตอบว่า “ไม่ได้”เด็ดขาด

เขาจะยืนยันว่า “ธาตุรู้ของพระเจ้า”หรือ“วิญญาน”
ของคนนั้นล้วน“มีอยู่เที่ยงแท้”นิรันดร์ จะ“สูญ”ไป หรือ
เป็นอื่นไปไม่ได้เลย ตายแล้วต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”ตลอด
กาล นิรันดร์

และถ้าถามต่อไปว่า หากมีผู้พิสูจน์ได้ว่า “วิญญาน”
หรือ“อัตตา”นั้น เป็น“อนัตตา” ทำให้“สูญสิ้น” กลายเป็น
“ดินน้ำไฟลม”หรือ“อุตุธาตุ”ไปได้สำเร็จ...จะเชื่อหรือไม่ล่ะ?

เขาก็จะตอบว่า “ไม่เชื่อ”แน่นอน เพราะมันค้านแย้ง
กับ“ความมีอัตตา”ของเขา อย่างตรงกันข้ามทีเดียว

คำว่า“ไม่เชื่อ”นี้ ก็เพราะเขาทำ“วิญญาน” หรือ
“อัตตา”ของเขา ให้“สูญสิ้น” กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม” เป็น
“อนัตตา” หรือกลายเป็น“อุตุธาตุ” ไม่ได้

เราก็ได้คำตอบ ว่า เมื่อคุณ“ไม่เชื่อ” ก็คือคุณ“ไม่รู้”
ในความเป็น“อนัตตา” และคุณทำ“ความจริง”นี้ไม่ได้

สรุป “ความไม่เชื่อ”หรือ“ความไม่รู้” ก็คือ“ความไม่มี

ปัญญา” หรือ“ความไม่ฉลาด”พอที่จะ“ทำความจริง”นี้ได้
เพราะฉะนั้น ผู้มี“ความรู้”ที่“ไม่เชื่อ”หรือ“ไม่รู้” หรือ
แม้เป็น“ความรู้”ก็ตาม ก็เรียก“ความรู้”นี้ว่า “ปัญญา”ไม่ได้
เห็นชัดมั้ยว่า “ปัญญา”นั้น แตกต่างจาก“ความรู้”
ของ“เทวนิยม”ที่มีนัยสำคัญยิ่งยวดปานใด

เพราะ“ปัญญา”นั้นต้องประกอบไปด้วย“สัมมาทิฐิ”
เป็น“ข้อต้น”ก่อน แล้วจึงจะเติม“สัมมาทิฐิ”ตัวต่อไปนั้น
อีกๆๆๆ เป็นการสะสม“ความรู้”แบบโลกุตระ”เจริญขึ้นๆ
เป็น“วิชาและจรณะ”ที่บริบูรณ์“พุทธคุณ”ของพระพุทธรเจ้า
โดยเฉพาะจริง ๆ ทั้ง“ต้น”และ“ปลาย”บริบูรณ์สมบูรณ์สุด

ซึ่ง“ปัญญา”นี้ เป็น“ความรู้”ที่มีทั้ง ๒ แบบ คือ รู้ทั้ง
ชนิดที่“รู้”ความมี“วิญญูญาณ”หรือมี“อตฺตา”ด้วย

และเป็น“ความรู้”ทั้งชนิดที่ทำ“วิญญูญาณ”หรือทำ
“อตฺตา”ของตนให้หมดสิ้นไปเป็น“อนัตตา”หรือกลายเป็น
เป็น“ดินน้ำไฟลม”ซึ่งกลายเป็น“อตุฏฐาตุ”ไปด้วยได้จริง

นี่คือ “ความรู้”ที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้และมี“ปัญญา”ใน
“เทว”หรือ“พระเจ้า”ว่ามี“ภาวะ ๒”ด้วย“วิชาจรณสัมปันโน”

(๒๑๐)“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” ที่มีเฉพาะในศาสนาพุทธ

แต่ถ้าใคร“มิจฉาทิฐิ”เริ่มตั้งแต่“วิชาและจรณะ”ก็
ยังมี“ความเข้าใจ”หรือมี“ทิฐิ”ยังไม่ถ้วนเต็มกันละก็ มันก็
ไม่สามารถจะปฏิบัติธรรมให้เป็น“โลกุตระ”ได้หรอก เพราะ

ไม่“สัมมาทิฏฐิ”ไปตั้งแต่“จรณะ ๑๕”กันแล้ว แล้วยังจะแจก
เป็น“มรรคอันมีองค์ ๘”ออกไปก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”อีกล่ะ

“จรณะ ๑๕”มันต้อง“สัมมาทิฏฐิ”กันก่อน กว่าจะมา
ถึงขั้นปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘” ก็ต้องไล่ดู“ลำดับ”กันให้ดีๆ เกิด
“จรณะ ๑๕”นั่นมีอะไรบ้าง

มีศีล ๑, อปปณกปฏิบัติ ๓, สัทธรรม ๗, ฌาน ๔
นี่ภาคความประพฤติ ซึ่ง ๑ + ๓ + ๗ + ๔ ก็รวมเป็น“๑๕”

นี่คือ “จรณะ ๑๕” คือ กระบวนการข้อปฏิบัติที่มี
“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”กำกับไปด้วยตลอด ซึ่ง
ไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังเป็นแค่“เฉโก”ของ“โลกีย-
ภูมิ”เท่านั้น แต่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”โลกุตระรอบถ้วน
ด้วย“วิชา ๘”

“วิชา ๘”มันก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ด้วยแน่นอน ขึ้น
“วิชา ๘”ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ เช่น “วิปัสสนาญาณ”
ข้อแรกก็ยังเข้าใจ“ผิด” หรือ“มโนมยิทธิญาณ”ก็ยังเข้าใจ
“ผิด” หรือ“อิทธิวิธญาณ”ก็ยังเข้าใจ“ไม่ถูก” หรือ“โสตทิพย์”
ก็ยังเข้าใจ“ไม่ถูก” ก็จะไม่สามารถมี“เจโตปริยญาณ” ได้แน่
ยิ่งกว่าแน่

หรือ“เตวทโธ ๓”ก็ยังเข้าใจเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่

“วิชา ๘”ก็ยังเป็น“อวิชา”มันก็รู้ผิด ๆ อยู่แน่ๆ แท้ๆ

“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังเป็น“อวิชา”นี้แหละ คือ
“ต้นทาง”ของ“ความไม่รู้” ใน“โลกุตระธรรม”

“โลกุตตรธรรม”ข้อแรก คือ “กาย” ที่ต้อง“สัมมาทิฏฐิ” หรือ“พ้นอวิชชา”ข้อที่ ๑ เริ่มตั้งแต่ผู้เข้าบวชเป็นภิกษุก็ต้องได้รับการสอน“ธรรมะบทแรก”จากอุปัชฌาย์ คือ “มูลกรรมฐาน ๕”ได้แก่ การแยก“กาย”แยก“จิต” ว่า เมื่อใด“จิต”มันไม่เป็น“กาย”แล้ว หรือเมื่อใดที่“จิต”ยังเป็น“กาย”อยู่

จาก“มูลกรรมฐาน ๕”ได้แก่ ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง ซึ่งผู้“สัมมาทิฏฐิ”ในการแยกกาย-แยกจิตนั้น ก็คือผู้จะสามารถทำ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ให้แก่“วิญญูญาณ”หรือ“อตฺตา”ของตนเองได้

ถ้าแม้ผู้ใดเข้าใจ(ทฎฐิ)“การแยกกาย-แยกจิต”ให้เป็น“อุตฺตาตุ-พีชตาตุ”ด้วย“กรรม”ของตน เป็น“ธรรม”ทรงไว้อาศัย ในชีวิตขณะยังเป็นๆ ไม่ได้ ผู้นั้นก็ทำ“ปรินิพพาน”ให้ตนถึงขั้น“ปริโยสาน”ไม่เป็น ไม่สำเร็จแน่นอน

“นัยสำคัญ”ประเด็นนี้แหละที่พระพุทธเจ้าทรงให้อุปัชฌาย์สอนลูกศิษย์ก่อนอื่นใดทีเดียว พอบวชสำเร็จเป็นองค์ภิกษุแล้ว ก็จะต้องสอน“มูลกรรมฐาน ๕”ให้เรียนรู้รับทราบก่อนอื่น เข้าใจการแยก“กาย”แยก“จิต”สัมมาทิฏฐิ

เพราะถ้าแม้ใครไม่สามารถ“แยกกาย-แยกจิต”ออกได้ถูกต้องถ่องแท้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆ ว่า ภาวะอาการอย่างใดที่“จิต”มันไม่เป็น“กาย”แล้ว หรือภาวะอาการอย่างใดที่“จิต”ยังเป็น“กาย”อยู่

ถ้าใน“จิต”ของใครไม่มีความเป็น“กาย” นั่นคือ“จิต”ของคนที่นั่นไม่มี“เวทนา” แต่มี“ชีวิต”อยู่แบบ“พืช” คือเป็น“พืชธาตุ” ใน“จิตตน”ได้แต่ละขณะ หรือจนถาวรยั่งยืน

(๒๑๑) ชีวิตที่ไม่มี“เวทนา”นี้คือ “คุณวิเศษ”ของพุทธ

ภาวะที่“ชีวิต”ไม่มี“เวทนา”นี้แหละที่เป็นประเด็นสำคัญยิ่งใหญ่ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และเอามาประกาศให้มนุษย์ทำตามได้ ผู้ทำได้ก็เป็นคน“พ้นทุกข์-พ้นสุข”สำเร็จ และสามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้ถ้วนรอบ จึงเป็นผู้เข้าถึงความเป็น“อนัตตา”ด้วย“สภาวะธรรม”กันจริงๆ ไม่ใช่แค่“ตรรกะ”

ผู้ที่ทำความเป็น“อนัตตา”ให้แก่“จิต เจตสิก”ของตนเป็น“นิพพาน” ได้ก็คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ของ“ชีวิต”ในความเป็น“สัตตาวาส ๙”

และคนผู้นั้นสามารถทำตน“พ้นจากความเป็นสัตว์ทั้ง ๙” ได้ครบถ้วน ก็สามารถ“ทำตน”ให้ไม่เป็น“สัตว์”ได้แท้

คนผู้นี้จะ“ตาย”ลงก็ทำ“จิต”ของตนให้ไม่เกิดเป็น“สัตว์”อีก โดยทำ“จิต”ตนเองให้“ตาย”ไปพร้อมกับไม่ให้“จิต”ตนเป็น“กาย”เป็น“พืช”อีก ทั้งกายทั้งจิตของตนก็แยกกันไปเป็น“ดินน้ำลมไฟ”ไปเลย “จิตนิยาม”ก็สลายสิ้นไป

มาทวนอธิบาย“กรรมฐาน ๕”กันดูอีกที

ก็คือ การใช้ ผม หรือขน หรือเล็บ หรือฟัน หรือ

หนัง อย่างใดอย่างหนึ่งมาเป็นตัวอย่างในการอธิบาย

อาตมาขอเอา“เล็บ”นี้แหละ มาใช้อธิบายอีกทีละกัน
ทุกคนมีเล็บ ลองฟังไป ก็ทำ“ความเข้าใจ”ตามไปดูซิ
เล็บของเรานั้น ส่วนที่มันยาว“พันประสาท”ที่เป็น
“กาย”ของเราแล้ว ส่วนนี้ก็คือ มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว

แต่ส่วนนี้ก็ยังมี“ชีวิต”อยู่นะ! ในชีวิตของเรา เรา
สามารถรู้ได้ ว่า มัน“ไม่มีเวทนา” นั่นคือ ส่วนนี้เมื่อ“สัมผัส”
ก็จะ“ไม่มีความรู้สึกเจ็บ ไม่รู้สึกสุขทุกข์ ไม่มีความชอบ
ไม่มีชังแล้ว” มันรู้สึกเพียงเฉยๆ กลางๆ นี่คือ “อุเบกขา”ไง!

แต่มันยังมี“ชีวิต”อยู่นะ! ทว่าตอนนี้นั้นเป็น“พีช-
นิยาม” (เฉพาะ“มูลกัมมฐาน ๕”)ไปแล้ว ซึ่งพ้นจาก“จิตนิยาม”ได้แล้ว

ถ้าเป็น“คนทั้งตัว”ไม่มีเวทนา เป็น“มนุษย์พีช”ไป
หมดผู้นี้ก็คือ เวทนาเป็น“อุเบกขา”ทั้งตัว “ไม่มีเวทนา”
เช่นนี้เองทั้งตัว คนผู้นี้ก็เป็น“มนุษย์พีช”เต็มตัว เพราะ
ทั้งตัวเป็น“พีชนิยาม” คนผู้นี้แม้มี“ชีวิต”อยู่ก็ไม่มี“เวทนา”

“ความไม่มีเวทนาในชีวิต”เช่นนี้เอง ที่คนผู้ใดมี“จิต
นิยาม”อยู่สมบูรณ์เต็มที่ และ“สติสัมปชัญญะ”ก็ยังดีตื่น
เต็มอยู่เต็มที่ ผู้นั้นสามารถ“ทำเจตสิกของตนเอง”ให้ไม่มี
“เวทนา”คือไม่มี“กาย”ลักษณะนี้เองใน“จิตนิยาม”ตนได้
ก็คือ คนผู้นี้“ทำจิต”ของตนให้“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”สำเร็จ

เดิยรติย์ หรือชาวพุทธที่ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”ต้อง
พยายามศึกษา ใส่ใจทำ“ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ตรงนี้

ตรงนี้แหละคือ อาการของ“นิพพาน”ฐานแรกคือ จิต “พ้นสุข-พ้นทุกข์”แล้ว พ้น“ภาวะ ๒”อันยิ่งใหญ่ได้แล้ว สามารถทำ“จิต”ให้มีเพียง“ภาวะ ๑”เท่านั้น คือ จิต“ไม่สุข-ไม่ทุกข์(อทุกขมสุข)”ซึ่งเป็น“โลกุตระ” ขึ้น“อุเบกขา”ที่เดียว เป็นภาวะที่ไม่เป็น“กาย”เราแล้ว แต่มันยังไม่“๐”ไปจาก “ชีวิต”เรานะ! ก็เป็นแค่ทำ“ความพ้นสุข-พ้นทุกข์”ให้ตนได้แล้ว

แต่ถ้าเป็น“อุตุนิยาม”นั้น ก็คือ ส่วนนั้นมันขาดจาก “ชีวิต”ของเราไปเลย เช่น ตัด“เล็บ”ส่วนที่มันเป็น“พืชนิยาม” แล้วนี้แหละขาดออกจากตัวเราไปเลย ในขณะที่ตัด มันก็ไม่เจ็บ ไม่มีเวทนา นี่คือ มันเป็น“พืชนิยาม”สำเร็จ!

เมื่อ“เล็บ”ส่วนนี้มันขาด พ้นจาก“ร่าง(สรีระ)”ของเราไปแล้ว มันก็หมด“ชีวะ”ไป ส่วนนั้นก็พ้นความเป็น“พืชนิยาม”แล้ว ก็กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปเลย ดังนี้

“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”ขั้นนี้เป็น“โลกุตระ” ที่ชาวพุทธ เท่านั้นที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา” อันเป็น“ความรู้ใหม่” ที่เคยรติย์หรือเทวนิยม ยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงได้

“ความสุข-ความทุกข์”เป็น“เวทนา”ของสัตว์โลก สามีญ ที่สัตว์โลก“โลกียะ”ยังไม่สามารถทำ“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”ให้ “ขาดหาย-หลุดพ้น”ไปจาก“จิตนิยาม”ของตน ได้อย่างเด็ดขาด เทียงแท้(ฉัจจ) ถาวรยั่งยืน(ฐัง)ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง)ไม่มีอะไรมา

หักล้างได้(อสังหฺรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังฺกุปฺง)

มีชาว“โลกุตระ”เท่านั้นที่สามารถทำได้สำเร็จจริง
ชีวิตที่ไม่มี“เวทนา”อันเป็น“คุณวิเศษ(อฺตฺริมนุสฺสรฺรม)”
สมบุรณฺแบบยิ่งใหญ่เยี่ยงนี้ มีได้เฉพาะในศาสนาพุทธ
ศาสนาเดียวในโลก ที่สามารถ“ดับเวทนาในเวทนา”

ความรู้หรือ“ปัญญา”ที่สามารถ“รู้สุข-รู้ทุกข์”จึงเป็น
“ธรรม”ชั้น“อารยสัจ”ของคนที่เป็น“อารยบุคคล”จริง ๆ

ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความสุข-ทุกข์”จึงเป็น
“โลกุตระ” อันมนุษย์ในโลกที่พึงมีกันได้เป็น“คุณ”สุด“วิเศษ”

(๒๑๒) “ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” มี “๒ วิธี” มี “ผล ๒ แบบ”

เพราะเดิยรติย์หรือเทวนิยมทั้งโลกรู้จักกันแต่เพียง
“ความดี-ชั่ว”ที่เป็น“โลกียะ”เท่านั้น ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่วน
อยู่ใน“กรอบแห่งความ‘ดี-ชั่ว’เก่าๆเดิมๆ” ยังไม่“รู้”ออก
นอกกรอบ“ความดี-ความชั่ว” มาเข้าใจหรือออกมารู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความสุข-ความทุกข์”ว่า มันเป็น“จอมมายา”
ตัวร้ายที่มัน“หลอกคน”ให้มงายกันอยู่นิรันดร์ มันเป็น
“อุปาทาน”แท้ๆ จริงๆ

มันเป็น“อาการจริง”ที่มีที่เป็นจริงของ“กายในกาย-
เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” อันเป็น“อาการ”
ที่แยก“ความแตกต่างกัน(ลึงคะ)” ที่สามารถจับ“นิมิต”อ่าน

ตามเครื่องหมายนั้นๆ ขึ้นมารู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ เช่น รู้“กาย
ในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”นี้เอง
นำมา“ชี้แจง” อธิบายให้คนด้วยกันรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั่วไปได้

ผู้มี“ปัญญา”เท่านั้น ที่ทำ“เวทนา”ของตนให้“หลุด
พ้น”ออกมาจากกรอบแห่ง“ความหลงติดเสพสุข-เสพทุกข์”
ได้

เป็นผู้“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ใน“ความรู้สึก(เวทนา)”จริงแท้
กระนั้นก็ดี เดียรธีย์เขาก็กยังสามารถทำ“ความไม่ทุกข์-
ไม่สุข”นี้ได้ด้วยนะ! เพียงแต่ว่า มันเป็นแค่แบบ“โลกียะ”

ดังนั้น “๒ วิธี” จึงมีผลสำเร็จ“๒ แบบ” นั่นคือ “แบบ
เดียรธีย์”กับ“แบบพุทธ”ต่างก็สำเร็จ“ผล”ได้ทั้งคู่ ทว่า“ผล”
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

เดียรธีย์ สามารถทำได้เพียง“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”
นั่นคือ “อทุกขมสุข” เขาก็เป็น“ฉานวิสัย”ของเขาแบบของเขา

คือ ทำจิตตนให้เป็น“ฉานวิสัย”แบบเดียรธีย์หรือ
แบบโลกีย์ทั้งหลายที่ทำกันได้นั่นเอง เป็น“ฉาน ๑-๒-๓-
๔”ก็สะกดจิตตนลงไปให้มีอารมณ์“สงบที่เป็นสมณะเข้าไป
ในภวังคจิต” อันเป็นจิตภายในยิ่งขึ้นๆ ที่สุดก็ได้อารมณ์
“อัสัญญีสัตว์”

เป็นต้นว่า “ฉาน ๑”ของเดียรธีย์ ก็มี“การทำจิตของ
ตน(มนสิการ)”ด้วย“ภูมิจู”ที่เรียกว่า“วิตกวิจารณ์”ของเดียรธีย์
นั่นคือ ชาว“เทวนิยม”แต่ละคนต่างก็ทำการสะกดจิตของ

ตนเองให้“หยุดรับรู้”ให้“สัญญา”มันหยุดทำงานลงไปตามลำดับ

“ฉาน ๑”ก็ไม่ให้จิตมันอยู่แต่ในกรอบขอบเขตของการรับรู้แต่เพียง“ในภายในจิตเท่านั้น อย่าให้จิตมันพุ่งชน”ออกมาภายนอกมารู้“กายภายนอก”จึงไม่รู้จัก“กามคุณ ๕”เอาแต่สะกดจิตเข้าไป ๆ ๆ ให้ “ไม่รับรู้”กันดี ๆ

เดิรก็ทำได้ ก็เป็น“ผล”ความสงบแบบของเขา

“ฉาน ๑-๒-๓-๔”ก็เป็น“ฉานวิสัย”แบบเดิรก็

ซึ่งเดิรก็ดังว่านี้ ยังมีจิตปฏิสนธิ ยังอวิชชา อยู่หนักหนาสาหัสที่ยากสุดมหายากที่จะปลุกให้“ตื่นรู้”ขึ้นมาได้ ยิ่งกว่า“พญานาค ๑๐ ชนิด”ตามที่ได้สาธยายนั้นอีก

เช่น มหาบัว ญาณสัมปันโน และคณะ ที่จริงมีอาจารย์มั่น อาจารย์เสาร์ เป็นอาจารย์ใหญ่ของมหาบัวด้วยซ้ำ ซึ่งเป็นคณะที่มีพรรคพวกมากด้วยนะในเมืองไทยยุคนี้

ตัวมหาบัวเองแท้ ๆ ก็เห็นชัด ๆ อยู่ว่า “ไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง” “กามคุณ ๕”เลย ยังเสพติดหมกมุ่นกันอยู่อย่างหน้าตาเฉย ไม่รู้สึกรู้สว่า มันเป็น“กามคุณ ๕”ที่ตนยังเสพยังติดหนัก

จึงเป็นตัวอย่างเห็นชัด ๆ คือ ข่มจิต หรือสะกดจิตตนให้หยุดให้หนึ่งจนเก่งกล้าสามารถแบบเดียวกันกับ“อาฬารดาบส-อุทกดาบส” แล้วก็หลงว่า “ฉานวิสัย”แบบข่มจิต

สะกดจิตนี้คือ “นิพพาน” คือ “นิโรธ” ว่าเป็นความสงบจากกิเลส ทั้งๆ ที่ “กามคุณ ๕” อันเป็นกิเลสหยาบเป็นเบ้ารองรับแท้ๆ ก็ยังเสพยังติดอยู่หนักหนาสาหัส ยังเสพติดหมากพลูหน้าตาเฉย ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่จริง

ลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายก็พลอยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “กิเลสเกม” ไปตามๆ กันทั้งสายที่นั่งหลับตาทำฌาน ทำสมาธินี้ ทำนิโรธนิพพาน ชนิดนี้กัน แล้วก็ยกย่องกันว่า เป็น “อรหันต์”

การทำ “ฌาน” ทำ “สมาธิ” ทำ “นิโรธ” แบบนี้นั้น อย่างเก่งก็ได้แค่ “อสังขณัฐิ” ซึ่งเป็นได้แค่ “สัตตาวาส ๙” เท่านั้น

ยังไม่สามารถ “พ้นความเป็นสัตว์” หมดสิ้นได้หรอก

เพราะไม่ใช่ “วิญญานฐิติ” ที่ “ลืมาปฏิบัติ” แต่เป็นลัทธิ “หลับตาปฏิบัติ” จึงทำได้แต่ “สมณะ” ไม่มี “ปัสสัทธิ”

ก็ทำ “ความไม่สุข-ไม่ทุกข์” ให้แก่จิตตนได้แบบเดี๋ยวยึดแล้วเสพติด “สุข” แบบ “สมณะ” นี้กันไป ไม่มี “ปัญญา” มีแต่ “เฉโก”

(๒๑๓) “ความสงบ” แบบ “หลับตา” ไม่มี “ปัสสัทธิ”

ซึ่ง “อสังขณัฐิ (สัตว์ไม่มีสัญญา)” นั้น ไม่ใช่แบบ “ปัสสัทธิ” ที่สัมมาทิฐิ เพราะเป็น “สัตว์ที่ดับสัญญา” ของตนเองไปเอง ไม่ให้ทำงานรับรู้ลึกไปหมดสิ้นทั้ง “สัญญา” เขาจึงกลายเป็นคน ‘ดับเวทนา-ดับสัญญา’ ไม่รับรู้อะไรไปตาม

แบบที่เขาทำได้สำเร็จ มันก็เป็น“วิธี”ของเขา เขาก็ได้“ผล”
เป็นแบบของเขา

ก็เป็น“ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”แบบเดียรถีย์ ที่ดับ
แค่“สัญญา-เวทนา” แต่ไม่ได้“ดับกิเลส”ที่มีทั้งหยาบ-กลาง-
ละเอียด ตั้งแต่ขั้น“กาม”ภายนอกเป็นต้น แล้วจึงจะ“ดับ”ต่อ
ไปถึงขั้น“รูปราคะ”ได้ และขั้นปลายสุดจึงจะเป็น“อรุปราคะ”
และชีวิตก็ยังเป็น“ผู้ตื่นรู้”ปกติสามัญธรรมดาตัวเอง
แบบ“สมณะ”นั่นก็แบบหนึ่ง แบบ“ปัสสัทธิ”ก็อีกแบบ
หนึ่ง

“ปัสสัทธิ”นั่นคือ สัตว์ที่มี“สัญญา”อยู่ทำงานตื่นเต็ม
หน้าที่มีความสัมผัสโดยทวาร ๕ ภายนอกก็ทำหน้าที่อยู่
ด้วยทั้งนั้นมี“สติเต็ม ๑๐๐”เป็น“อธิปไตย(กำลัง)” มี“ปัญญา
เต็ม ๑๐๐”เป็น“อุตตระ(อยู่เหนืออารมณ์)” จึงเป็นแบบพุทธโดย
เฉพาะ

ซึ่งพุทธทำความเข้าใจเป็น“ฉานวิสัย”แบบพุทธ คือแบบ
ที่ปฏิบัติด้วยกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” แล้ว
ชำระกิเลสด้วย“ปัญญา”ได้แท้ เพราะทำในขณะที่มี
“วิญญูณฐิติ”

ส่วนเดียรถีย์นั้น มีแต่เข้าไปทำใน“ภวังคจิต”ที่เป็น
“สัมภเวสี” จึงเป็นแบบของเดียรถีย์เทวนิยม ก็รู้กันง่าย
ทั่วไป

เดียรถีย์หรือแม้ชาวพุทธที่มีจกาทิฏฐิอยู่จะทำ

“ฉาน”ได้แต่เพียงแบบ“สมณะ”เท่านั้น คือ สะกดจิตให้ไม่มี “ความรู้สึกสุข-ทุกข์”แต่“กำจัดกิเลสในจิต”ให้สะอาดบริสุทธิ์ ไปจากจิต แล้วจิตก็เป็น“อุเบกขา” เจริญ ออกงาม ไพบูลย์ ยิ่งขึ้น ๆ ๆ เป็น“ปริโยทตทา มุทุ กัมมัฏฐา ปกฺสรา”ไม่ได้ ทำไม่เป็น

เพราะยัง“ไม่สัมมาทิฐิ” อาจจะ“ยังมิจนาทิฐิ”อยู่ ตั้งแต่ความเป็น“สักกายทิฐิ”กันทีเดียว จึงยังไม่พ้น “วิจิกิจฉา” และแน่นอน“สัลลพตปราคาส”นั้นยังไม่พ้นได้ แน่ยิ่งกว่าแน

ก็คงจะยังปฏิบัติ“ศีล”กันได้แค่“สัลลพตปาทาน”กันอยู่ ดังนั้น ความมี“จิต”เป็น“อุเบกขา”คือ “ปริสุทธา ปริโย- ทตทา มุทุ กัมมัฏฐา ปกฺสรา”นั้น ก็ไม่มีหวัง ยังไม่ต้องพูดถึง “อุเบกขา”เป็นภาวะที่ไม่เป็น“เวทนาแก้”แล้ว แต่ “เวทนา”ยังไม่“อ”ไปจากชีวิตเรานะ! เพราะยังมี“ชีวิต” เป็นแต่ว่า “กำจัดกิเลส”อันเป็น“ตัวเหตุสำคัญ”เท่านั้นให้ หดสั้นไปจาก“จิต”

เมื่อ“ตัวเหตุสำคัญ”ดับสั้นหมดไป ความ“พ้นสุข- พ้นทุกข์”ในเวทนาของตนก็“ไม่มี”ใน“เวทนา”นั้นได้แล้ว เพราะจิตสะอาดจากกิเลสที่ถูกกำจัดออกไป(เนกขัมมะ)ได้จริงแท้ ตรงนี้คือ ทำให้“จิตนิยาม”เป็น“พินนิยาม”ได้แล้ว เป็นขั้นต้น และต้องทำให้เป็น“อุตุนิยาม”ได้อีก เป็นขั้นต่อไป ซึ่งก็ทำเฉพาะ“เวทนาในเวทนา”เท่านั้นนะ!

และ“เวทนา”นั้นก็เนื่องเกี่ยวเชื่อมอยู่กับ“กายภายนอก”มาทีเดียว มาเป็น“กายในกาย”แล้วจึงอ่าน“เวทนาในเวทนา”ที่ต่อเชื่อมอยู่กับ“กายภายนอก”มา มี“ความรู้สึกที่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”กันอันเป็น“เวทนา”จริงได้ มิใช่ไม่มี“ภายนอกเลย” เพราะ“กาย”ก็เป็น“เหตุ”คือ มี“ภาวะ ๒”นั่นเอง

คนผู้นี้ยังมี“ชีวิต”อยู่ แต่มี“ความสงบ”ที่ชื่อว่า“ปัสสัทธิ”นั่นคือ “สงบ”ที่มีทั้ง“กายภายนอก-จิตภายใน”ไม่ได้ “ดับความรู้สึก”คือ “ดับเวทนา”กับ“ดับสัญญา” ไปแต่อย่างใด

ซึ่งแตกต่างจาก“สมณะ” อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง
เดียรฉัตรหรือเทวนิยมหลับตาปฏิบัติยังไม่มี“ปัสสัทธิ”

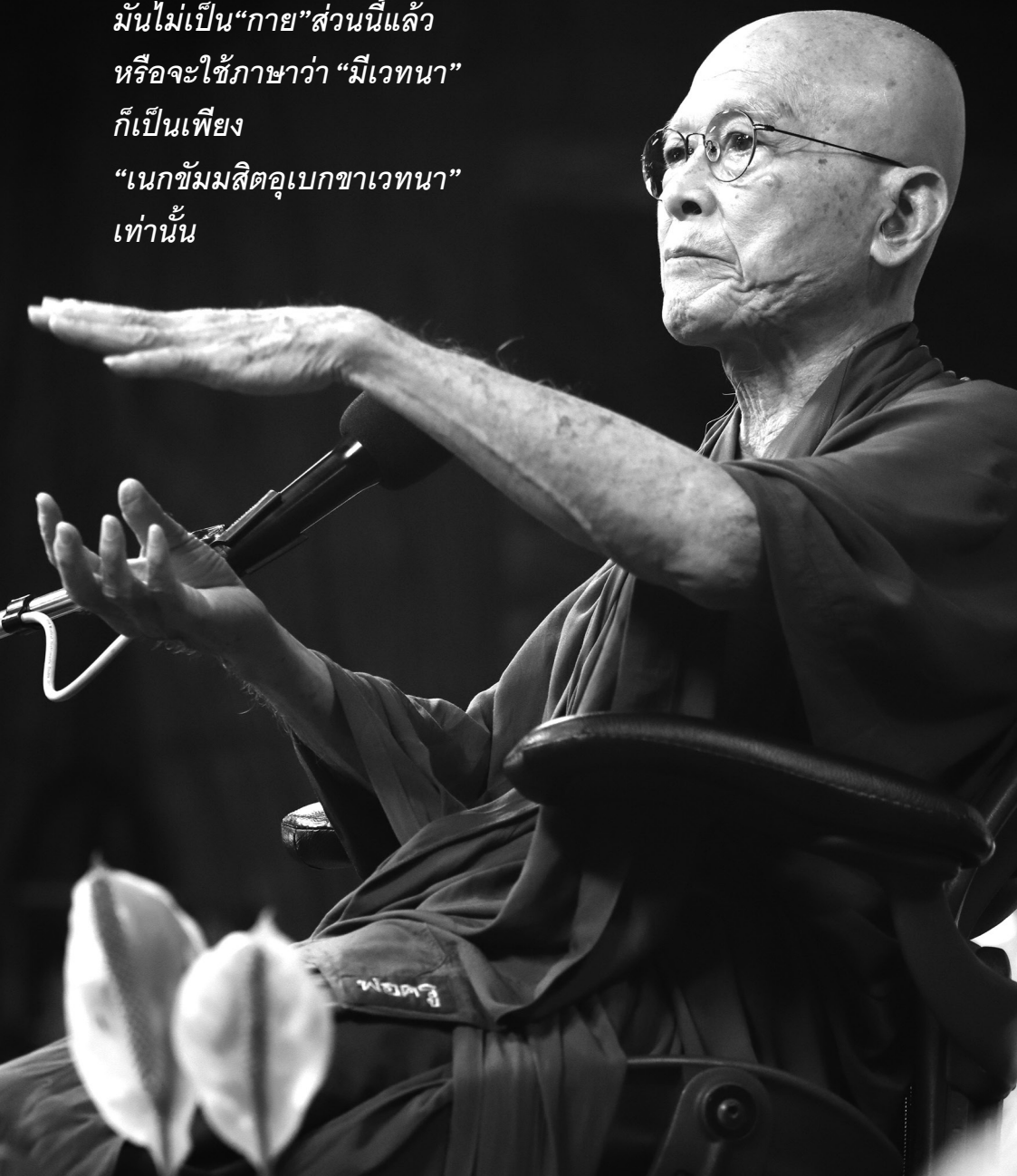
(๒๑๔) ความเป็น “อุตุนิยาม-พีชนิยาม” มีนัยสำคัญยิ่งๆ

นั่นคือ ผู้สามารถทำ“จิตนิยาม”ให้เป็น“พีชนิยาม”ได้สำเร็จใน“จิต”ของตน ในขณะที่ยังมี“ชีวิต”สามัญเป็นๆปกติ

และถ้าทำ“อุตุนิยาม”ได้ ก็คือ ทำ“ชีวิต”ให้มันขาดจาก“จิต”ของเราไปเลย เช่น ตัด“เล็บ”ส่วนที่มันเป็น“พีชนิยาม” แล้วนี้แหละขาดออกจากตัวเราเลย ในขณะที่ตัดมันก็ไม่เจ็บ ไม่มีเวทนา เพราะมันเป็น“พีชนิยาม”สำเร็จแล้วไง!

เมื่อส่วนนี้มันขาด พ้นจาก“ร่าง(สรีระ)”ของเราไปแล้ว

“กาย”ภายนอกที่เป็น“เวทนาเจตสิก”
มีส่วนที่เป็น“พีชนิยาม”แล้ว
ส่วนนี้ไม่มี“เวทนา”แล้ว
มันไม่เป็น“กาย”ส่วนนี้แล้ว
หรือจะใช้ภาษาว่า “มีเวทนา”
ก็เป็นเพียง
“เนกขัมมสติอุเบกขาเวทนา”
เท่านั้น

มันก็หมด“ชีวะ”ไป ส่วนนั้นก็พ้นความเป็น“พีชนิยาม”แล้ว กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไปเลยเป็น“วัตถุ”เต็มๆ ไม่มี“ชีวะ”เต็มๆ คนผู้ใดเข้าใจ“สัมมาทิฐิ”แล้ว “ทำนิพพานส่วนนี้”ได้ “กายของเรา”ภายนอกมันจะต่างจาก“ภายใน” ซึ่ง“ภายในกาย”อันยังมีความเหลือมเชื่อมต่อ“ความรู้สึก”คือ มีเวทนาอยู่ ยัง“ไม่ขาดจากกันจริง” แต่ทำ“ฉานวิสัย”สำเร็จ “บุญ”แล้ว

นั่นคือ “บุญ”ที่สัมมาทิฐิ ที่ได้ชำระกิเลสอาสวะสำเร็จ ผู้นี้จึงเป็นคนมี“ปัญญา”ขึ้นมาในจิตแท้ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เพราะทำ“ฉานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” มีมรรคมีผลจริง ซึ่งไม่ใช่ทำ“ฉานหลับตา”เด็ดขาด “กาย”ภายนอกที่เป็น“เวทนาเจตสิก”มีส่วนที่เป็น“พีชนิยาม”แล้ว ส่วนนี้ไม่มี“เวทนา”แล้ว มันไม่เป็น“กาย”ส่วนนี้แล้ว หรือจะใช้ภาษาว่า “มีเวทนา”ก็เป็นเพียง“เนกขัมม-สิตอุเบกขาเวทนา”เท่านั้น มันเป็น“นิพพาน”แล้ว เป็น“พีชธาตุ”แล้ว แต่ยังไม่ทำให้เป็น“อุตุนิยาม”เพราะ“อตฺตา”หรือ“วิญญูณ”ยังเป็น“ชีวะ”อยู่ ยังอาศัยใช้“ชีวิต”ดำเนินไปอยู่

ซึ่ง“ภายในจิต”นั้น ยังเป็น“ธาตุ”ที่เราสามารถจะทำได้ ให้เป็น“อุตฺตาธาตุ”หรือเป็น“พีชธาตุ”หรือเป็น“จิตธาตุ”ด้วยความสามารถของ“กรรมนิยาม”ของเราเองได้ และ“ทรงไว้”เป็น“ธรรมนิยาม”อาศัยทำงานต่อไป จนกว่าจะ“ปรินิพพาน

เป็นปริโยสาน”จึงจะ“จบสุด”สิ้นสลาย“จิตนิยาม”สัมบูรณ์

“จุดเริ่ม”และ“จุดจบ”ของ“จิตนิยาม”จึงอยู่ที่“เวทนา”
นี่เองคือ “ต้นและสุด” ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”ยิ่งยอดของพุทธ

ไม่มี“เทว”คือ ไม่มี“ภาวะ ๒”ให้ศึกษา-ให้ปฏิบัติ
และให้จัดการได้บริบูรณ์

ดังนั้น “กายภายนอก”จึงขาดไม่ได้เลยทั้งในภาค
เรียนรู้ปฏิบัติและจัดการใดๆ ทั้งหมดทั้งเมื่อบรรลุ“ผล”แล้ว

“เวทนา”จึงเป็น“จุดยุทธศาสตร์”ที่ยิ่งใหญ่ เป็น
“กรรมปฏิสรโณ”ซึ่งอาศัย“พึงพา”เป็น“แพงปุ่มที่จะกด” ให้
เป็นหรือให้ไม่เป็นอะไรตามที่“ควร”จะเป็นกัน“ตรงนี้”ทั้งหมด

แม้ขณะที่“ตน”มีชีวิต จะทำให้“ตน”มี“เวทนา”หรือ
“ไม่มีเวทนา” หรือจะ“ประสงค์”อย่างใดก็ได้ตาม“ประสงค์
เอง”

จึงชื่อว่า “ตนเองเป็นพระเจ้าในตนเอง”แท้ๆ

เพราะจัดการ“จิตของตน”ให้เป็น“อุตุนิยาม-พิช
นิยาม”ได้สำเร็จในขณะที่มันก็ยังเป็น“จิตนิยาม”อยู่นั่นเอง

ที่สุดทำ“จิตนิยาม”ของตนให้สลายกลายเป็น
“ดินน้ำไฟลม”ได้เองอีกด้วย จึงยืนยันพิสูจน์ได้ว่า “จิต”หรือ
“วิญญาณ”หรือ“อตฺตา”หรือ“ปรมาตมัน” แม้แต่เป็น“พระเจ้า”
ไม่ได้เป็น“ของใครเลย” เป็น“ของเจ้าตัวเองเท่านั้นโดยแท้”

(๒๑๕) ผู้“หลับตา”ปฏิบัติไม่มี“กายภายนอก”ไม่มี

“เทว”

“ไม่มี“พระเจ้า”ในที่อื่นใดเลย ที่จะยิ่งใหญ่เท่า”
พระเจ้าของตนในตนเอง” หนึ่งเดียวเป็น“สัจจะ” หรือ
“สัจจะมีหนึ่งเดียวไม่มีสอง” ที่จริงยิ่งเป็นที่สุดแห่งที่สุดแล้ว

“กาย-เวทนา-จิต”จึงเป็น“๓ เล้า”ของ“กรรม”ที่
ปฏิบัติ “ธรรม”อันเป็นได้ทั้งแบบ“โลกียะ”เท่านั้น หรือ
สามารถทำให้เป็นแบบ“โลกุตระ”ได้ ตามที่พระพุทธเจ้า
ทรงค้นพบด้วยพระองค์เอง แล้วเอามาเปิดเผยแก่นมนุษย์
ในโลกให้รู้ตาม

จึงมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”สมบูรณ์แบบ

ต่อเมื่อตายลงด้วยการทำ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”
ให้ตนแล้วก็ไม่มี“ชีวิต”ไม่มี“จิต”ของคนผู้นี้อีกใน“กาล”
หรือไม่มี“อตตตา” จบความเป็น“ธรรม” ไม่มี“เทว”นั้น เกิด
มามี“ชีวิต”อยู่ในวัฏสงสารอีกต่อไปเลยตลอดกาลนิรันดร์

ก็ต้องเรียนรู้ความสำคัญมั่นหมายกันที่“เวทนา”นี้เอง
การปฏิบัติของพุทธจึงไม่“หลับตา”ให้ขาด“กายกาย
นอก”และไม่ขาด“กาย-เวทนา-จิต”ภายใน ไปแต่อย่างใด

และสามารถเรียนรู้ได้จากการมี“กาย”ภายนอกอยู่
จึงจะสามารถทำความเข้าใจ“จิตของตนให้มีเวทนาหรือไม่มี
เวทนา”ได้สำเร็จจริง

การกระทำได้ปานฉะนี้แลคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“กายกสิ”และ“จิตกสิ”หรือ“กิเลส”แล้วสามารถทำให้

กิลมณ“ไม่มี”ไปจาก“กาย”จาก“จิต”องค์รวมทั้งหมดแล้ว

ดังนั้น หากใครสามารถ“แยกกาย-แยกจิต”โดย“การ
ทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนได้สำเร็จสัมบูรณ์ อย่างสุดวิเศษ

นั่นคือ ทำ“จิตนิยาม”ของตนให้“จิตไม่มีเวทนา”หรือ
“ไม่มีกายในกาย” ที่เป็น“ส่วนในจิต” คือ“ดับเวทนา”ได้
หรือทำ“เวทนา”ให้มี“ความรู้สึกเพียงหนึ่งเดียว”ไม่เป็น“๒”
เช่น มี“เวทนาแทะ”เพียงอย่างเดียว ไม่มี“เวทนาเก้” หรือ
ไม่มี“เวทนาที่มีกิเลสร่วมปรนปรึงอยู่” มี“เวทนาสะอาดๆ”

หรือทำจิตตนให้“ไม่มีอารมณ์สุขและไม่มีอารมณ์
ทุกข์”ใน“เวทนา”นั้นๆได้สำเร็จ คล้าย“พีช”เป็น“พีชนิยาม”

หรือเจาะลงไปทีภาวะ“เวทนาในเวทนา”สามารถทำ
“เวทนา”ของตนให้“ไม่มีอารมณ์สุขและไม่มีอารมณ์ทุกข์”
ใน“เวทนา”นั้นๆได้สำเร็จ เป็น“อุเบกขา”นั่นเอง

นี่คือ “ความไม่มีกาย”ที่ทำได้ด้วย“อาการอุเบกขา”

ซึ่ง“อุเบกขา”นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า จิตที่
เป็น“จิตบริสุทธิ์สะอาดปราศจากกิเลสอาสวะ” ซึ่งอย่างน้อย
ก็มี“อุเบกขา ๕ ลักษณะ” ได้แก่ “ปริสุทธา ปรีโยหาตา มุทุ
กัมมัญญา ปกัสรา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐ “ธาดุวิภังคสูตร”)

แต่“จิต”ก็ยัง“มี”เวทนาที่สะอาดปราศจากกิเลสอาสวะ”

“อุเบกขา”จะไม่“มี”อารมณ์ ๒” จะมี“อารมณ์กลางๆ
หรืออารมณ์เดียว”เรียกว่า ไม่มี“เทว”(ไม่มี ๒) มี“๑”เท่านั้น

แต่ยังมี“ชีวิต”ที่มี“สติตื่นเต็ม”ทั้งภายนอก-ภายใน

อยู่

หรือยิ่งกว่านั้นก็คือ มี“อารมณ์เป็น ๐ ไปเลย”ก็คือ
ฐานของ“นิพพาน”กันเลยทีเดียว

ซึ่งเป็นการทำ“จิตให้ไม่มีความรู้สึก”หรือ“ทำจิต
ไม่ให้มีเวทนาแก่” ทั้งๆ ที่“จิตนิยาม”ก็ต้องมี“เวทนา”อยู่แน่
แต่สามารถทำจิตตนให้เป็น“๑” ไม่เป็น“๒”ทำได้ดังว่านี้

การกระทำได้ถึงปานฉะนี้ คือ ทำจิตให้ไม่มีความ
เป็น“กาย”ได้นี้ เป็นผู้บรรลุ“การทำความรู้สึก”ของตนหรือ
ทำ“เวทนาของตน”นั่นเองได้สำเร็จตามที่ทำได้จริง

นั่นคือ จัดการกับ“เหตุ”ได้สำเร็จบริบูรณ์สมบูรณ์
กระทั่งอยู่เหนือความเป็น“เหตุ”ก็ทำได้ดังประสงค์ของตน
ซึ่งอิสระไปจากพระประสงค์ของ“พระเจ้า”ได้จริง

(๒๑๖) ความเหนือ “เหตุ” ทำได้ด้วย “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ผู้“อยู่เหนือ”ความเป็น“เหตุ”ได้แท้ พระพุทธเจ้ามีวิธี
ให้ปฏิบัติ ซึ่งเป็น“พุทธวิธี”โดยเฉพาะคือ “วิชชาจรณ-
สัมปันโน”

ก็ปฏิบัติให้บรรลุ“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้า ได้แก่
“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นี้เอง ที่เริ่มต้นด้วย“ศีล”เป็นสำคัญข้อต้น
“ศีล”นี้เป็นข้อต้นขั้นที่ ๑ มาก่อนอื่น ไข่ม้อย?
เมื่อมี“ศีล”แล้ว ปฏิบัติก็ต้องมี“อปณณกปฏิบัติ ๓”

จึงจะเกิด“สัทธรรม ๗”และ“ฌาน ๔”ที่เป็น“ฌานวิสัย”ของพุทธ
และ“ศีล”ข้อที่ปฏิบัติได้สำเร็จผลแล้ว จิตก็จะเป็น
“ปกติ”อยู่กับโลก สัมผัสโลกสามัญ โลกก็ไม่มีฤทธิ์เหนือจิต
ซึ่งในขณะมี“อปฺปนณกปฏิปทา ๓”นั้น คือ ผู้ไม่อยู่ใน
ภาวะ“หลับตา”แน่นอน เป็นคน“ลืมตา”อยู่เป็นสามัญปกติคน
ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่ใช่“พุทธ” ปฏิบัติไม่เป็นปกติ
สามัญชีวิตธรรมดา จึงเป็นผู้ปฏิบัตินอกพุทธ

หากไม่มี“อปฺปนณกปฏิปทา ๓”มันก็“ผิดศาสนาพุทธ”
บอกอยู่ได้ๆ หลักฐานพยานนั้นก็ยืนยันอย่างนั้นอยู่ตรงๆ
ถ้าไม่มี“อปฺปนณกปฏิปทา ๓”นี้กัน มันก็“ผิด”ไปจาก
ศาสนาพุทธเลย สำคัญมากประเด็นนี้ ใช้เป็นหลักตัดสิน
คัดกรองความเป็น“ศาสนาพุทธ”ได้เลย แต่คนก็ไม่ไหวทันกัน
ซึ่งตัดสินได้เลยเด็ดขาดว่า ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น
แบบเดียวิธีย์ ไม่มี“อปฺปนณกปฏิปทา ๓” มันก็คือคนนอก
พุทธชัดๆ

เมื่อเริ่ม“หลับตา”ปฏิบัติก็ไม่ใช่พุทธแล้ว ดังนั้น
“สัทธรรม ๗”ก็ไม่มี มันก็เพิ่มความ“ผิด”เข้าไปอีก จึง“ไม่ใช่
ศาสนาพุทธ”ยิ่งๆ ขึ้น

ยิ่งไปถึงขั้น“ฌาน”ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น
“ฌานวิสัย”ของพุทธ ก็ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ฌาน”ทั้งหลาย
ที่มีอยู่ในโลกยุคนี้นั้น“ไม่ใช่”ฌาน’ของพระพุทธเจ้า”เลย
เพราะ“ฌานวิสัย”ของพุทธนั้นเป็น“อจินไตย”จริง ๆ

“ฌานวิสัย”ที่ตรงตาม“พุทธวิสัย”นั้นไม่ต้อง“หลับตา”ปฏิบัติเลย “ลืมตา”มีชีวิตปกตินี้แหละดำเนินไปก็ทำจิตตนให้หลุดพ้นจากกิเลสไปอยู่ตลอดเวลาด้วยการมี“ผัสสะ”ด้วยซ้ำ “อปฺปนฺนกปฺปิปา ๓”นี้แหละเป็นเครื่องยืนยันชัดๆ โด่งๆ

ถ้าขึ้น“หลับตา”ก็ไม่มี“วิญญานฐิติ”ก็ขัดแย้งอยู่ไหนไต่
ดังนั้น ผู้ใด“หลับตา”ปฏิบัติ มันก็“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ปิดประตูมี“วิชา ๘”ได้เลย หรือไม่มี“ฌาน”แบบพุทธเด็ดขาด
“จรณะ๑๕”ก็ต้อง“ตรง”ตาม“๑๕ข้อ”ของ“จรณะ”ครบ
มันจึงจะเป็น“การทำใจในใจ”(มนสิการ) กันได้ “ถูกต้อง
ถ่องแท้(โยนิโส)”ตรงของพระพุทธเจ้าไปตามลำดับและทั้งหมด
นั่นคือ ต้องมี“ศีล”เป็น“หลัก”ข้อต้นและมี“อปฺปนฺนก-
ปฺปิปา ๓” จึงจะได้ปฏิบัติ“สังฆธรรม ๗” และเกิด“ฌาน ๔”
ที่ไม่เป็น“ฌานวิสัย”ของคนนอกจิตพุทธ

“ฌานวิสัย”ของพุทธเป็น“อจินไตย”ในคนผู้นั้น
เพราะคนผู้นั้นไม่มีสิทธิ์จะเกิด“ปัญญา”ซึ่งเป็น“วิชา ๘”
ก็ทำ“ฌานวิสัย”ที่เป็นแบบพุทธที่“สัมมาทิฏฐิ”ไม่ได้

“หลับตา”ปฏิบัติ“ฌาน”ก็เกิดแต่“ฌานโลกีย์”ที่มี
“ความรู้”ที่เป็น“เนโก”เท่านั้น ซึ่ง“วิชา ๘”จะเกิดในขณะที่
“หลับตา”ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

เพราะ“ไม่มีกายภายนอก”ไม่มี“เทว”ไม่มี“พระเจ้า”
ที่เป็น“พระวิญญานฐิติ” คือ ไม่มี“กาย-จิต”ไม่มี“ภาวะ ๒”

ความเป็น“เทว”ก็ดี “พระเจ้า”ก็ดี ยัง“ลึกลับ”อยู่แท้
“เทวนิยม”หรือเดียวยังไม่มี“วิชา”เกิดในจิตได้แน่ๆ

ส่วน“วิชา”นั้นได้แก่ ๑.วิปัสสนาญาณ, ๒.มโนมยิทธิ-
ญาณ, ๓.อิทธิวิธญาณ, ๔.โสตทิพย์, ๕.เจโตปริยญาณ,
๖.ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ, ๗.จตุปปาตญาณ, ๘.อาสวัชย-
ญาณ หมวดนี้ก็รวมกันเป็น“วิชา”ล้วนมี“กาย”มี“จิต”

นั่นคือ “ฌาน”พุทธที่“สัมมาทิฐิ”จริง จึงจะปฏิบัติ
“จรณะ ๑๕”กันจริงๆ “ปัญญา”จึงจะเจริญเป็น“วิชา”ได้
ซึ่งมันต้องมี“กาย”ที่สัมมาทิฐิให้ปฏิบัติเสมอ!

เมื่อมี“กาย”จึงจะสามารถทำ“ความไม่มีกาย”ได้จริง
ไป“หลับตา”เสียทั้งความเป็น“กาย”ไปดื้อๆ มันก็ตัดขั้นตอน
ลดกระบวนการที่พระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติไว้! ชัดนะ!

(๒๑๗) “กาย” จึงเป็น “สังโยชนข้อ ๑” ที่ต้อง “สัมมา- ทิฐิ”

ตั้งแต่“สังโยชน ข้อที่ ๑”ก็ต้องเริ่มที่“กาย”ของตนดั่งๆ

“ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ความฉลาด”แบบ
“โลกุตระ”นั่นก็คือ “ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ความ
ฉลาด”ที่คนผู้“สัมมาทิฐิ”นั้นสามารถรู้จัก“ตัวตน(อัตตา)”
ของ“กาย”ที่มีใน“ตนเอง(สัก)”ได้แล้วจริงๆ เป็น“ข้อต้น”ของ
การศึกษาแบบพุทธทีเดียว ชื่อว่า“ผัสสัฏกกายทิฐิ”
อันเป็นสังโยชนข้อต้น หรือข้อที่ ๑ ของศาสนาพุทธนี้แล

ถ้า“ความรู้-ความเห็น-ความเข้าใจ-ความฉลาด”อัน
หมายถึง“ทิวฐิ”ยังไม่สามารถ“รู้-เห็น-เข้าใจ”ถูกต้องตาม
คำสอนของพระพุทธเจ้าต้งว่านี้ ก่อนอื่น ก็เรียนรู้“โลกุตระ”
ต่อไปไม่ได้เลยแน่นอนที่สุด

การรู้จัก“กาย” และต้อง“รู้กายของตน”อันเป็น“จิต-
เจตสิก-รูป(ยังไม่มีนิพพาน เพราะเพิ่งเริ่มต้น)”ด้วยนะ!

นี่คือ ต้องรู้จักภาวะจริง ๆ ของ“สัักกาย”หรือ“กาย”
ที่มีใน“ตนเอง”นี้ให้ออก ให้ได้ ไม่เช่นนั้น ไม่มีจุดเริ่มต้น

แล้วจากนั้น คนผู้นี้ก็จะชวนชวายกำจัดกิเลสจาก
“กาย”ให้ได้ก่อน แล้วจึงจะกำจัดกิเลสจาก“จิต”ต่อไป ซึ่ง
เป็นลำดับที่ถูกต้องตามสัจจะ หรือตามธรรมชาติทีเดียว

“โลกุตระ”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่พ้นวิสัยความ
เป็น“โลก” เพราะตรงกันข้ามกันเลยกับ“โลกีย-โลกิยะ”

“ความรู้”คนปุถุชนหรือ“เทวนิยม”ยัง“รู้”หลุดพ้นเกิน
วงวนของ“โลกีย”ออกไปไม่ได้ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาคนปุถุชน
หรือ“เทวนิยม”ที่เป็นคนโลกียแม้ในปัจจุบันนี้ปุถุชนทุกคนก็
มี“ความรู้วน”อยู่แต่ใน“วงวน”ของ“โลกิยธรรม”เท่านั้น

ไม่มี“ความรู้อื่น”ที่ออกนอกไปจากความรู้“โลกิยเดิม”
เพราะยังไม่มี“อัญญธาตุ”จุติในจิตของคนผู้นั้น

คนโลกิยจึงไม่มี“ธาตุ”ตัว“ใหม่”ในจิต ที่เป็น“ธาตุตัว
อื่น(อัญญะ)” ซึ่งแตกต่างกันไปจากโลกปุถุชนคนโลกิย เพราะ
มันสามารถแยก“โลก”ไปคนละดวงกับ“ปุถุชนคนโลกิย”ที่

อุบัติในจิตอยู่มาตลอด นั่นคือ แยก“โลกุตระ”ออกไป
จาก“โลกียะ”ได้ มี“ปัญญา”ที่เป็น“ธาตุรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”

“โลกุตระ”นั่นเป็น“ความรู้”ของ“คนต่างโลก” หรือ
“ความรู้”ของ“คนต่างดาว” ซึ่งมันตรงกันข้ามไปจากโลก
“โลกีย์”กันคนละขั้ว คนละข้างเลยทีเดียว

“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงต้องมีที่มา
จะต้องได้รับการเชื่อมต่อมาจากผู้มี“ปัญญา”จริงก่อนแล้ว

เพราะไม่มีใครใดจะสามารถมี“ปัญญา”ได้เองมาก่อน
พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่เป็น“ต้นธรรม-ต้นธาตุ”แห่ง”
ความรู้-ความฉลาดแบบโลกุตระ”เรียก“ธาตุรู้”นี้ว่า“ปัญญา”

ส่วน“เจโก”ทั้งหลายไม่ใช่“โลกุตระ”เลย จึงไม่ใช่
“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกว่า“ปัญญา”ได้เลย

แต่ทุกวันนี้คนทั้งหลายก็เอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียก
ความรู้ที่เป็น“เจโก”ว่า “ปัญญา”กันหน้าตาเฉย ไม่รู้ไม่ชี้ ไม่
ประสีประสา ไม่สะดุดใจสักนิด เหมือนเด็ก ๆ ที่ไม่เดียงสา

จึงไม่มี“ความรู้”ความหมายที่เป็นจริงของ“โลกุตระ”
ที่เรียกด้วยคำว่า“ปัญญา”ที่สือกันในพระพุทธพจน์

ถ้าผู้ใดไม่เริ่มต้นกันที่“กาย”เป็นฐานหลัก ผู้นั้นก็
ไม่มี“ที่ต้น”หรือ“ไม่มีต้นธาตุ-ต้นธรรม”ต่อกันไปได้ตลอด

เห็นความสำคัญยิ่งของ“กาย” สัมมาทิฏฐิขึ้นมั้ย?

(๒๑๘) “ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้-ความจริง”ที่รู้“กาย”

พระพุทธเจ้าจึงได้ตรัสว่า “ธรรมกาย” หรือ “พรหม-
กาย” แม้แต่คำว่า “ธรรมภูต-พรหมภูต” นั่นคือ พระองค์เอง
ตาม “พระปัญญา” ของพระองค์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๕)

อย่าหลงตนนึกว่าเรามี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความ
เป็น “กาย” กันแล้ว ง่าย ๆ นะ!

เนื่องจาก “ปัญญา” นี้เป็น “ความรู้-ความฉลาด”
ที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ซึ่งได้บำเพ็ญปฏิบัติศึกษาหา
“ความจริง” ที่มีจริงเป็นจริงทรงค้นพบด้วยพระองค์เอง ที่
ทรงเรียนรู้ “ความจริง” ในทุกสรรพสิ่งของความเป็น “โลก”
และความเป็น “อัตตา” มา “อสงไขยกับปี” อย่างมิได้คำนึง
ถึงกาลละ โดยเอา “ชีวิต” ของพระองค์เอง “เกิดเอง-ตายเอง”
เวียนว่าย “ตายเกิด-เกิดตาย (rebirth)” เกิดแล้ว-ตายเล่าไปใน
วัฏฏสงสาร วนเวียนเพื่อศึกษาจาก “ความมีจริง-เป็นจริง”
ที่เกิด-ที่ตายจริง ของ “สัตว์-มนุษย์-เทวดา-มาร-พรหม” และ
ความเป็น “อัตตา” เป็น “โลก”ชาติแล้วชาติเล่า ในมหา-
เอกภพครบถ้วนจักรวาลน้อย จักรวาลใหญ่

“ปัญญา” ที่เป็น “โลกุตระ” นี้ ใครคนใดจะเกิดเอง-มี
เองขึ้นมาจากของตนเอง เป็น “ต้นความรู้” โดยไม่เคยได้รับ
สืบทอดมาจากพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือจากเพื่อน
พรหมจรรย์ผู้เป็นสัตตบุรุษที่อยู่ในฐานะครู ย่อมไม่ได้เลย

ซึ่งเป็น “คน” ด้วยกันจริง ๆ มีการสัมผัสกายภายนอก-
จิตภายใน ครบถ้วน กระจะกระจำแจ้งสว่างเปิดเผย

“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“ปัญญา”จึงไม่“ลึกลับ”

“ปัญญา”นี้ จะเกิดได้-มีได้ในผู้ใด ผู้นั้นก็จะต้องเริ่ม “ข้อ ๑” ยืนยันชัดยิ่งกว่าชัดแล้วว่า คนทุกคนในโลก ไม่ว่าใครผู้ใด ต้องอาศัยพระศาสดา หรือเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่งผู้ตั้งอยู่ในฐานะครูโดยเฉพาะ เป็นต้นราก ต้นกำเนิดของ“ปัญญา” เป็นผู้ถ่ายทอด“เชื่อปัญญา”ให้ จึงจะมี “อัญญาธาตุ”ก่อกำเนิดขึ้นในจิตของผู้นั้นก่อน แล้ว“ปัญญา”ในตัวบุคคลปุถุชนโลกีย์นั้นๆ จึงจะเกิด-จะมีขึ้นมาได้

ไม่เช่นนั้นก็มีแต่“เงโก”อยู่ในจิต ตามที่ตนมีคงเดิม

ปุถุชนคนโลกีย์หรือคน“เทวนิยม”จะเกิด“ปัญญา”เองไม่ได้เลย เพราะ“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”อีกต่างหากที่แตกต่างแยกออกไปคนละโลก คนละดวงดาว ต่างเผ่าต่างพันธุ์คนละ“ความรู้-ความฉลาด”ของชาว“โลกีย์”ที่เดียว ผู้จะเริ่มมี“ปัญญา”จึงต้องมีเหตุมีปัจจัยที่ถ่ายทอดมา

ดังนั้น ต้องได้รับถ่ายทอดมาจากศาสดา หรือจากเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่งผู้ตั้งอยู่ในฐานะครู จึงจะได้

และเพื่อนพรหมจรรย์รูปใดรูปหนึ่งผู้ตั้งอยู่ในฐานะครูผู้นั้นก็ต้องเป็นครูผู้สัมมาทิฎฐิ หรือเป็นสัตบุรุษแท้ด้วยนะ

จากนั้นพระพุทธเจ้ายังตรัสลำดับละเอียดลออต่อไปอย่างครบครันชัดเจนว่า “...ซึ่งเป็นที่เข้าไปตั้งความละอาย ความเกรงกลัว ความรัก และความเคารพไว้อย่าง

แรงกล้า”อีกด้วย ตรัสถึงปานฉะนี้ย่อมมีความหมายสำคัญ
ยิ่งแน่นอน

นั่นคือ ความเป็น“ปัญญา”นี้ ไม่ใช่จะเกิดจะมีให้
“ได้รู้” หรือ“ได้ยิน-ได้ฟัง”ขึ้นมาได้ง่ายๆ จากสามัญปุถุชน

เพราะสามัญปุถุชนคนปกติของโลกธรรมดาก็มีแต่
“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“เจโกหรือเจกะ”ใช้กันอยู่ใน
มวลมนุษย์เท่านั้น คือ โลกียภูมิ หลงแต่เรื่อง“รักสุข ชังทุกข์”

จมมตายอยู่กับ“สุข-ทุกข์”อันเป็น“เทว”ที่ไม่แตก
แยกไม่ออก หลอกกันอยู่ในโลกมีสุข-มีทุกข์นี้แลไปกาลนาน

ต้องมีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาในโลก มาให้“ความรู้
ใหม่” จึงจะเกิดความรู้“กาย”ที่เป็น“ภาวะ ๒”คู่เอกที่เป็น
“สุข-ทุกข์”ขึ้นได้ว่า มันเป็น“จอมมายา”นักหลอกลวงผู้ยิ่งใหญ่

“โลกุตระ”จะเกิดขึ้นในโลกไม่ได้โดยเด็ดขาด ถ้าไม่มี
พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาตรัสรู้“ปัญญา” มาประกาศแก่โลก

(๒๑๙) “เจโก”นั้นไม่รู้ “กาย” ความรู้จึงไม่ใช่ “ปัญญา”

“ปัญญา”นี้มันแตกต่างไปคนละโลกกับ“เจโก”ชาว
โลกียะ เทวนิยม เพราะเขามีแต่“เจโก”ใช้กันอยู่ประจำโลก

ความรู้หรือความฉลาดทั้งหลายในโลกนั้นมีกันแต่
“เจโก”อย่างเดียว ที่เป็น“ธาตุรู้”อัน“รู้หรือฉลาด”กันอยู่ใน
โลก จะสูงสุด-ต่ำสุดก็“วน”อยู่ใน“วงแห่งความรู้เดิม”ของ
“โลกีย์” วนแล้ววนเล่าอยู่ ยัง“หลุดพ้น”ออกไปจากกรอบ

ของความเป็น“โลกีย์”ไม่ได้ จึงชื่อว่า “รู้หรือฉลาด”อยู่ใน
โลก(โลกีย์)วงเก่าเท่านั้น โผล่ออกไปจาก“โลก”เดิมนั้นไม่ได้

เพราะมีแต่“ความรู้-ความฉลาด”แม้จะสามารถ
สุดยอดอัศจรรย์ปานใด ๆ ก็ไม่พ้นรู้แบบ God คือ แบบ
“พระเจ้า”ของชาว“เทวนิยม”ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในกรอบของ
“ความรู้โลกียะ”เท่าที่มี“ความรู้-ความฉลาด”กันมาแต่ไหน
แต่ไร

“เทวนิยม”คือ ลัทธิที่ยังตี“เทว” ไม่แตก แยก“กาย”
ไม่ได้ ยังไม่มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่“สามารถ”แยกแยะ
ความเป็น“วิญญาน”คือ “พระเจ้า” ออกเป็น“ธรรมะ๒”สำเร็จ

การแยก(วิญญโค)“เทว” การสังเกตเห็นข้อแตกต่าง
(วิญญโค)ของ“เทว” คือการตีแตกแยกแยะความเป็น“วิญญาน”
หรือ“อิตตา”หรือ“พระเจ้า”ออกเป็น“๒” ได้

เป็นต้นว่า เริ่มตั้งแต่“รูปกับนาม” และแยก(วิญญุชติ)
ความเป็น“วิญญาน”หรือ“เทว”ออกไปทีละคู่ ๆ ซึ่งทำให้
เห็น“ความแตกต่างกัน”หลากหลายมากมาย จนนับนับ
ไม่ถ้วน เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาน”หรือ“เทว” ได้ครบ
ถ้วนมิติ ครบนับต่าง ๆ สารพัดสารพันของ“อิตตา”

ชาว“เทวนิยม”ยังทำการแยก(วิญญโค)ดังว่านี้ไม่ได้

เพราะยังไม่มี“อัญญา”คือ “ความรู้”ที่มี“ธาตุอัญญะ
(อัญญะแปลว่าอื่น)” อันเป็น“ธาตุอื่น”ที่พ้นไปจากธาตุโลกีย์จุติ
อุบัติขึ้นในจิตของคนผู้นั้น จึงรู้หรือฉลาดแบบ“ปัญญา”ไม่

ได้เลย อาจจะพอรู้ผิว ๆ เฝิน ๆ ในความหมายแห่งพยัญชนะ และผกผันตรรกะไปตามไวยากรณ์ วจีวิภาค วากยสัมพันธ์

แต่สภาวะที่เป็น“โลกุตระ”นั้น “เทวนิยม”ยังไม่มี สภาวะนี้ เพราะยังเข้าไม่ถึง“สภาวะ”การแยก“เทว”ที่เป็น “จิต”เป็น“วิญญูญาณ” และไม่สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้

มันเป็นเรื่องยากซับซ้อนมากที่จะซ้ำแรกเข้าไปรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย” กับความเป็น“จิต” และทำ “กายในกาย” ทำ“จิตในจิต” ทำ“เวทนาในเวทนา” ทำ“ธรรม ในธรรม”ของตนได้ โดยเฉพาะแยก“เวทนาในเวทนา”และ ทำ“เวทนา”ให้เป็น“อุตุนิยม”สำเร็จ จึงจะ“แยกธาตุจิตเป็น ดินน้ำไฟลม”ไปได้ หรืออย่างน้อยก็เป็น“พีชนิยม”ได้ จึงจะ“พ้นทุกข์-พ้นสุข” อันเป็นหัวใจของศาสนาพุทธแท้

มันจึงไม่ใช่เรื่องของปุถุชนคนโลกีย์ หรือคนที่ไม่ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว” อันเป็น“ธรรมะ ๒”

หรือไม่รู้ความเป็น“รูป-นาม”ของ“วิญญูญาณ”ที่ไม่แยกกัน แล้วเรียก“คู่”ของ“รูป-นาม”นี้ว่า “กาย”

จึงแยก“รูป”แยก“นาม”ของ“วิญญูญาณ”ไม่เป็นแม้ นึกว่า“ตนเองแยกรูปแยกนาม”ได้ ก็เป็นมิจฉาทิฎฐิกันไป แด่นั้น

(๒๒๐) พุทธที่ “มิจฉาทิฎฐิ” จึงแยก “กาย” แยก “จิต” ไม่ได้

มีชาวพุทธที่เป็นนักปฏิบัติธรรม แต่มีจิตวิญญูกัน เป็นเดียรฉัตร พวกเขารับรู้การแยกกาย-แยกจิตตนเอง ด้วยวิธีหลับตาสะกดจิตตนเองทำ“สมาธิ”แบบเดียรฉัตรที่เป็น“โลกียสมาธิ” แล้วทำ“ความรู้สึก(คือเวทนา + สัญญา + สังขาร)”ของตนให้มี“อุปาทาน”ว่า “จิตตน”ขาดลอยหลุดออกไปจาก“ร่าง”ของตน แยกออกไปต่างหากจาก“สรีระ”ของตน ตับปองๆ เป็นฝักระสือ วิญญูณล่องลอย ตามที่เดียรฉัตรทำกันอยู่

โดยเห็นเป็นว่า หรือมีความรู้สึกของตนเองที่รู้สึก ว่า “ส่วนของกาย”ตนเอง ก็แยกอยู่ส่วนหนึ่ง และ“ส่วนของจิต” ตนหรือ“ธาตุรู้”ที่ตนทำ“ความรู้หรือรู้สึก”เอง ก็แยกออกไปอีกส่วนหนึ่ง แยกกันขาดออกเป็นคนละชิ้น คนละส่วนกันเลย

นั่นคือ เห็นว่า“กาย”คือ “ร่าง”ก็อยู่ต่างหากส่วนหนึ่ง ที่ตัดออกจาก“ความรู้หรือความรู้สึก”ไปเลยไม่เกี่ยวกันเลย

และ“จิต”คือ“ธาตุรู้”ที่แยกขาดออกไปจาก“ร่าง”เป็นสัมภเวสี ยังไม่มีที่เกิด ยังเป็น“วิญญูณ”ลอยละล่อง ไม่มี“ร่าง” ก็คือ ยังไม่มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ภายนอก“สัมผัส”กับ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,ความรู้กายในของกายของจิต”

ซึ่งก็เป็นการทำ“ความรู้”อยู่ในภายในของตน”เท่านั้น แค่เป็น “อุปาทาน”ชนิดหนึ่ง ตามที่คนผู้นี้“ยึดมั่น

ถือนั่น”เอาเอง ทำ“ความรู้สึก”ของตนเอง ยึดเองจนสำเร็จ
ด้วยจิต เรียกว่า “มโนมยอัตตา(รูปที่สำเร็จด้วยจิต หรือ อัตตาที่สำเร็จ
ด้วยจิต)”

ซึ่งเป็นแค่ “กายเก้”เรียกว่า“กาย ๓”ได้แก่“นิรมาณ
กาย-สัมโภคกาย-อภิสमानกาย”ที่ไม่มี“ความจริง”เลย

แต่เป็นการสร้าง“อุปาทาน”ใส่จิตตนเท่านั้น

“นิรมาณกาย”คือ “กายเก้”ที่ผู้้นั้นคิดลมๆ แล้งๆ
ขึ้นมาเองในจิตตนเอง ไม่มีใครได้ร่วมรับรู้ด้วยเลย

“สัมโภคกาย”คือ “กายเก้”ที่ผู้“อวิชชา”ต่างร่วมหลง
สร้างขึ้นเหมือนกัน เป็น“อุปาทานหมู่”แต่ต่างก็ของใคร
ของมันนะ! ทว่าต่างก็เสพอุปาทานของตนๆ เองเหมือนกัน
ทั้งนั้น

ล้วน“อภิสमानกาย”ทั้งนั้น นั่นคือ “กายที่ไม่มีกาย”
มันก็ต่างบ้าๆ เพ้อๆ อยู่กับความไม่เห็น“อะไรของใคร”เลย

เพราะต่างก็“จมโง่งมกาย”อยู่กับ“ความไม่มี”ว่า“มี”

นี้แลคือ ผู้“มิจนาทิฏฐิ”ความเป็น“กาย”กับความเป็น
“จิต”อยู่ ยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“ความเป็นกาย-ความเป็นจิต”

การแยกกาย-แยกจิตนั้น อย่างไรคือ“กาย” อย่างไร
คือ“จิต” แตกต่างกันไฉน? สัมพันธ์กันตรงไหน? แบบใด?
ผู้แยกได้คือ ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ก็มีศาสนาพุทธ ที่
ตรัสรู้เรื่องนี้โดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์

“เทวนิยม” แยกกาย-แยกจิตไม่ได้ ไม่ให้แยกด้วยซ้ำ
พระพุทธเจ้าจึงทรงกำชับกันอย่างสำคัญให้อุปัชฌาย์
ทุกองค์เมื่อบวชสังฆกิจวิหาริกขึ้นมาก็จะต้องอธิบายการแยก
“กาย” แยก “จิต” นี้โดยการให้ “มูลกรรมฐาน ๕” คือ “ผม,
ขน, เล็บ, ฟัน, หน้าง” ซึ่งจะใช้ “ผมหรือขนหรือเล็บหรือฟัน
หรือหน้าง” อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ เป็นวัตถุปรกณในการใช้
อธิบายชี้แจง ให้เรียนรู้ “ความรู้สึก” หรือเรียนรู้ “เวทนา” นี้
แล ที่เราชาวพุทธจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง และปฏิบัติทำที่
“เวทนา” นี้เอง เป็น “ฐานปฏิบัติธรรม” ของพุทธ ที่เราจะ
ทำให้ “หมดสิ้นสุข-หมดสิ้นทุกข์” ได้ จึงจะเข้าใกล้ “นิพพาน”
ปฏิบัติบรรลุนิพพานสำเร็จ

(๒๒๑) ผู้ “มิจฉาทิฏฐิ” ไม่เรียนรู้ที่ “เวทนา” จึงคือ ผู้โง่เขลา

ผู้จะสามารถปฏิบัติบรรลุนิพพาน ก็ต้องมี “เวทนา” นี้
แหละเป็น “กรรมฐาน” สำคัญของศาสนาพุทธ ที่จะ “รู้ทุกข์-
รู้สุข” และรู้ “เหตุแห่งทุกข์หรือสุข” จึงจะจัดการกับ “อาการ
ที่เราารู้สึก” โดย “การดับเหตุแท้ ๆ แห่งทุกข์แห่งสุข” ลงได้จริง
ผู้ไม่มี “เวทนา” ให้ปฏิบัติจึงไม่มี “ฐาน” หรือ “เหตุ” ที่
จะจัดการเพื่อ “สิ้นทุกข์-สิ้นสุข” กับบรรลุนิพพานไม่ได้เลย

เช่น ผู้ที่ “หลับตา” ปฏิบัติ ไม่มี “ผัสสะ” ไม่สามารถ
สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย “กาย” ก็ปฏิบัติตาม “กระบวนกร”

ของ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ไม่ได้ จึงมีนิพพานไม่ได้แน่ๆ

เพราะไม่มี“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ให้ปฏิบัติบริบูรณ์
โดยเฉพาะใน“เวทนา”นี้เลยที่จะพบ“เหตุ”ให้เรา
เรียนรู้เพื่อ“ดับเหตุแห่งทุกข์” อันเป็น ๑ ใน“อริยสัจ ๔”

จงเรียนกันตรองนี้ ปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)กันตรองนี้

เพราะ“เวทนาในเวทนา”นี้แหละ ที่ผู้ประสงค์บรรลุนิพพานจะต้องเรียนรู้“ความรู้สึก”ของเราคือ“เวทนา”ให้ได้
ใน“อาการของเวทนา(ความรู้สึก)”ที่“เป็นสุข-เป็นทุกข์”นั้นๆ
ว่า คืออย่างไร? และที่“ไม่เป็นสุขไม่เป็นทุกข์” คืออย่างไร?

“สุข-ทุกข์”นี้เอง คือ “ธรรม ๒”ตัวสำคัญ คือ “ทเว”
คู่ที่“อภิมหาบรมยิ่งใหญ่” ที่สามารถ“แยกรู้”ได้ ว่า มันเป็น
“๒”นั่นคืออย่างไร? มันเป็น“๑”นั่นคืออย่างไร? และมัน
เป็น“๐”นั่นคืออย่างไร? และเกิดจากเหตุอย่างไร? ดับเหตุ
ได้อย่างไร? แล้วทำ“๒”ให้มันเป็น“๑”ที่สุดเป็น“๐”สำเร็จ

ภาวะแท้-ตำแหน่งจริงของการปฏิบัติ ที่จะเรียนรู้ได้
ก็คือ “เวทนา” หรือ“ความรู้สึก”ของเราเองนี่เอง

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนการแยก“เวทนาในเวทนา”
ออกไปอย่างพิสดารถึง“เวทนา ๑๐๘” แล้วเรียนรู้ปฏิบัติกับ
“ภาวะแท้-ตำแหน่งจริง”ตัวนี้ให้สำเร็จ แล้วจะพบนิพพาน

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ก็ไม่มี“เวทนา”ให้ปฏิบัติ จึงหมด
สิทธิ์ปิดประตูสนิทที่จะบรรลุ“นิพพาน”ของพุทธศาสนา

“หลับตา”ปฏิบัติจึงมีแต่“นิพพานแก้” ก็หลอกกันไป

จึงได้แต่น่าสงสาร ผู้ยังมงาย“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลาย

“นิพพานแท้”ของพุทธนั้นมี“เวทนา”เป็นกระบวนการ ๑๐๘ หรือไม่ก็ต้องมี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ซึ่งแยก“กาย”แยก“จิต”หรือ“ธรรม ๒” นำมายืนยันอ้างอิงในการปฏิบัติได้

การแยก“รูป”แยก“นาม” หรือ“แยกกาย-แยกจิต” หรือ แยก“วิญญาน”ที่เป็น“เหตุ” ซึ่งเป็นการแยก“ธรรมะคู่ (ธรรมะ ๒)”คือ“รูปกับนาม”ออกได้ชนิดที่มี“ความรู้”ชั้น “โลกุตระ”หรือ“อเทวนิยม”ที่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ทั้ง “พยัญชนะ”และทั้ง“สภาวะธรรม”คู่กันเป็น“ธรรมะ ๒”ซึ่งมัน มี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”สลับกันไปมาสูงขึ้นตาม ลำดับ ๆ สุดลึกล้ำ(ไม่ใช่ลึกลับ) เป็นการสลับซ้อนกันสูงขึ้น(คัมภีราวภาโส,ปฏินิสสัคคะ)”มีนัยสำคัญยิ่ง

ซึ่งเรียนรู้ได้จาก“ธรรมะ ๒”คือ“เหตุ”ที่สามารถแยก “กาย”แยก“จิต”หรือแยก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิต ในจิต-ธรรมในธรรม”ออกได้อย่างสัมมาทิฐิ จึงสำคัญมาก

หากแยก“กาย”แยก“จิต”ไม่ได้ ก็แยก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ไม่เป็น“สัมมา-ทิฐิ” ก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า เมื่อใด ส่วนใดเป็น “อุตุนิยาม” เมื่อใด ส่วนใดเป็น“พีชนิยาม” เมื่อใด ส่วนใด เป็น“จิตนิยาม” เมื่อใด ส่วนใดเป็น“กรรมนิยาม” เมื่อใด ส่วนใดเป็น“ธรรมนิยาม” เราก็ไม่สามารถ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)” ของตนให้เป็น“อุตุนิยาม” หรือ“พีชนิยาม” สำเร็จได้

(๒๒๒) “ผู้บรรลุนิพพาน” คือผู้ปฏิบัติ “เวทนา ๑๐๘” สำเร็จ

ผู้ใดปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”ได้สำเร็จบริบูรณ์ คือ ผู้ทำจิตของตนให้เป็น“อุตฺตาตฺ-พีชตฺตา”ได้สำเร็จ ก็บรรลุนิพพาน พลังงาน“พีชนิยาม”คือ พลังงานที่มี“ชีวิต”อยู่ แต่ไม่มี “ความรู้สึกสุข-ทุกข์”แล้ว มีแต่“ปรุงแต่งกันเป็นตัวเอง อยู่(สังขาร)” กับมี“ธาตุรู้ในตัวเอง(สัญญา)”เท่านั้น ก็“ปรุงแต่งตัวเองให้ยังชีพต่อไป” พยายามไม่ให้ตาย แม้อยู่ก็ไม่เบียดเบียนใครใด รักษาแต่ชีวิตตนไว้ ที่สุดรักษาชีวิตไม่ได้ ต้องตายก็ตายไปเฉย ๆ ว่าง ๆ โดยไม่พยายาม(ไม่ผูกโกรธ)ใครใด ไม่ดูติด(ไม่ผูก)ใครใดเลย

จึงชื่อว่า มี“ชีวิต”แต่ไม่มี“ธาตุที่เป็น‘วิญญาน’ครอง (เป็น‘ชีวิต’แล้ว แต่พลังงานยังไม่ถึงขั้น‘วิญญาน’ ก็ยังไม่นับว่า‘จิตนิยาม’ หรือยังไม่ นับว่า ‘สัตว์’” เป็นพลังงานที่“เกิด-ตาย”ก็เฉพาะตนเอง ไม่จองเวรใคร ไม่ไปผูกกรักใครอื่น จึงยังไม่ชื่อว่า“สัตว์”ที่มี“วิญญาน”

ส่วนพลังงาน“จิตนิยาม”คือ พลังงานที่มี“ชีวิต”อยู่ และแถมมี“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”ที่ยังมี“เวทนา”แก้” ทั้งมี“การ ปรุงแต่งกันเป็นตัวเองอยู่(สังขาร)” และมี“ธาตุรู้กำหนดในตัวเอง(สัญญา)” ตามภูมิ ที่สามารถ“ทำใจในใจ”ของตนได้ตามขนาดของบารมี

ผู้ที่มี“บารมี”ถึงขั้น“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น “พีชตฺตาในจิตตน”ได้จริง ผู้นี้ก็มี“ธาตุจิต”ส่วนที่“ไม่สุข-

ไม่ทุกข์”สำเร็จ

ผู้จะ“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น“พีชธาตุ”ได้ก็ต้อง “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า “พีชธาตุ”คือ“พลังงานชีวะในตัวเอง” ที่ปรุงแต่งพลังงานของตนให้ “มีชีวะอยู่โดยไม่มีอาการสุข-อาการทุกข์”

“อาการ”ก็คือ “อาการ” “พลังงาน”ก็คือ“พลังงาน”

“อาการสุข-อาการทุกข์”นี้คือ“ภาวะ ๒” ที่เป็น“มายา”

ดังนั้น “จิตนิยาม”ก็ต้องเรียนรู้“อาการสุข-อาการทุกข์”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงของตนเองว่า มันคืออย่างไร? และ มันมีอะไร?...ที่เป็น“เหตุ” ทำให้เราหลงทุกข์-หลงสุขอยู่ได้

“อาการสุข-อาการทุกข์”คือ “อาการของเวทนา เจตสิก” พระพุทธเจ้าจึงให้ศึกษาตรง“เวทนา”นี้เอง

ผู้จะมี“เวทนา”ให้ศึกษาก็ต้องมี“ผัสสะ”ของ“กาย ภายนอก” ใน“ปัจจุบันชาติ(ภุคฺคธรรม)”นั้นๆ

“อาการของเวทนา”มีใน“จิตนิยาม” ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“เวทนา ๑๐๘”และไม่สามารถปฏิบัติจนบรรลุสูงสุดจบ “เวทนา ๑๐๘”บริบูรณ์ ก็ไม่บรรลุ“นิพพาน”

เดียรฉัยหรือชาวพุทธที่หลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติ พวกกันปฏิบัติไม่มีผัสสะของกายภายนอกในปัจจุบันชาตินั้นๆ ก็“ไม่มีเวทนา” จึงหมดสิทธิ์ที่จะบรรลุนิพพาน

“เหตุ”ที่แท้ ก็คือ เราเองนี่เอง ที่“โง่”ไปหลง“ยึดถืออาการปรุงแต่งกันอยู่ของพลังงานจิตเราเอง”ว่ามันน่าเป็น

“ของเรา” แล้วเราก็“ยึด”มันเป็น“ตัวตนเข้าให้” แถมยังหลงยึดว่า มันจะต้องเป็นเราไปกับเรา อยู่กับเราตลอดกาลขาดกันไม่ได้ พรากันไม่ได้ เรียกมันว่า“สุข” เราต้องมี“สุขตัวนี้หรืออย่างนี้”เสมอ เท่านั้น ก็เป็น“สุขนิยม”

เพราะหลงยึดว่ามัน“น่าได้(สุข)-น่ามี(สุข)-น่าเป็น(สุข)” ทั้งๆ ที่“พลังงานใด ๆ”หรือ“อาการใด ๆ”มันก็คือ ภาวะ ที่ปรากฏแตกต่างกันอยู่ของ“สิ่ง ๒ สิ่ง”ที่ยืนยาวอยู่ได้ระยะหนึ่งเท่าที่จะมี“แรงดึงดูดกันไว้ได้”เท่านั้น “สุข-ทุกข์”ไม่มีจริงเลย

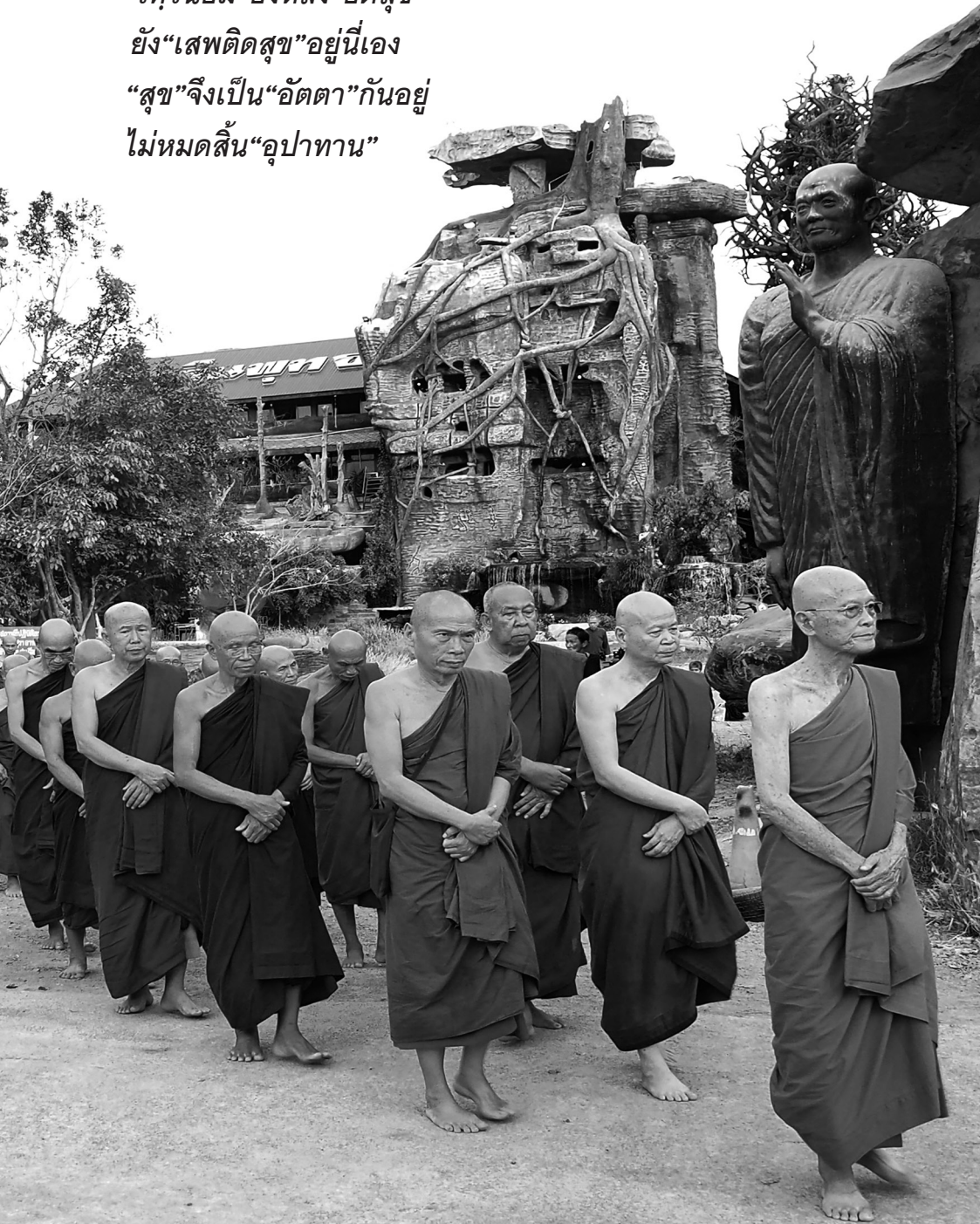
(๒๒๓) “อุปาทาน” คือ “การยึด” เรา “กระทำ” ของเราเอง

พลังงาน“การดึงดูด”ไว้เนื้อเองคือ“การยึด” คืออุปาทาน ถ้าเราต้องการให้“พลังงานนั้น ๆ มันยึดหรือดึงดูดตัวพลังงานนั้นเองไว้”เราก็ทำ“สิ่งนั้นให้เป็นอย่างนั้น” แล้วก็ยึด“สิ่ง”นั้นหรือ“พลังงาน”ที่ดึงดูดกันไว้แน่น “นั่นเป็นเรา-นั่นเป็นของเรา”

ตน“ยึด”ก็คือ ตนทำพลังงานจิตของตน แล้วตนเองก็“ดึงดูดภาวะนั้น ๆ ไว้”ว่า เป็นเรา-เป็นของเรา มันก็มี“เรา”อยู่ตลอดกาลนาน ชนิดที่เป็น“การยึดมันถือมัน”ด้วย“อวิชชา”

แต่ถ้าเราเพียงแค่‘ยึด’หรือ‘ดึงดูดภาวะนั้น-พลังงานนั้น’ไว้เพื่ออาศัยใช้เป็นประโยชน์ใด เราก็ได้ใช้อาศัยประโยชน์นั้นไปเท่าที่เราจะสามารถทำให้มันเป็น

“เทวนิยม”ยังหลง“ยึดสุข”
ยัง“เสพติดสุข”อยู่นี่เอง
“สุข”จึงเป็น“อัตตา”กันอยู่
ไม่หมดสิ้น“อุปาทาน”

“พลังงาน”ที่พอควรพอเหมาะให้กับ“โลก”ได้แล้ว ไม่ใช่ให้กับ“เรา”หรือให้กับ“ตัวเอง” แล้วเราก็“ปล่อยความดึงดูด”นั้นเสีย ไม่ยึดหรือ“ดูดดึง”ไว้เป็นเรา-เป็นของเราอีกต่อไป เราหรือ“อัตตา”ก็ไม่มี มันก็“จบ”

หรือยังมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อัตตา”นั้นไม่มีจริง ทุกสรรพสิ่งล้วนเป็น“อนัตตา”และทำจิตของเราสำเร็จความเป็น“เรา”หรือเป็น“ตัวตน”ก็ไม่มีแล้ว

“พีช”มันมี“พลังงาน”ที่ทำงานเพียงแค่ว่า“ยึดทำงาน”ไม่ยึดตัวตน มันจึงไม่มี“เรา”ไม่ยึดตัวมันเองเป็นตนเอง มันก็ไม่มีตัวเอง ไม่หวงตัวเอง ไม่เหลือตัวเอง ก็ไม่มีตัวเอง นี่คือ เราก็ไม่มี“อัตตา” ก็ไม่ทุกข์-ไม่สุข

ที่สำคัญยิ่งใหญ่นี้คือ “อุปาทาน”ที่เป็น“ความยึดมั่นถือมั่น”ว่า เป็น“เรา”นี่เอง

นั่นคือ เราต้องมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของเราเป็นจริง ๆ ไม่ใช่สักแต่ว่า“รู้”หรือ“เข้าใจดียิ่ง”เท่านั้น

ความสำคัญมันหมายถึงที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงและทำใจในใจได้จริงก็คือ “ยึดสุข”ใส่ตนจนเป็น“ตัวตน”นี่เอง

แต่เพราะ“เทวนิยม”ยังหลง“ยึดสุข” ยัง“เสพติดสุข”อยู่ นี่เอง “สุข”จึงเป็น“อัตตา”กันอยู่ ไม่หมดสิ้น“อุปาทาน”

มันก็อยู่ที่“การทำใจในใจ”ของเราเองนี่เอง

“การทำใจในใจ”คือ “มนสิการ”จึงยิ่งใหญ่มาก

เดิรดีที่เขาทำใจในใจ“เป็น” แต่เป็น“แบบของเขา”

เช่น เดียรธีย์เขาทำ“ฌาน-สมาธิ-วิมุตติ-นิพพาน”
แม้แต่ทำ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม” เขาก็ทำแบบของเขาได้ทั้งนั้น

แต่มันมี“นัยสำคัญ”กันคนละอย่าง คนละแบบ

คน“ไม่รู้ว่า ‘สุข-ทุกข์’คือ‘เทว’ เป็น‘มายา’ตัวยิ่งใหญ่
ของโลก”นี้แหละ ที่ยังมี“อุปาทาน” ก็หมด“อึดตา”ไปไม่ได้

ผู้วิชชาอยู่หลงยึด“ทุกข์”มา“เสพ”เป็น“สุข”อยู่
หรือแม้แต่“เสพติดสุข”เพราะยัง“ยึดสุข”อย่างเดียวอยู่ก็มี
“ตัวตน(อึดตา)”อยู่ จึงมี“ทั้งสุข-ทั้งทุกข์”เพราะ“เทว”มันคือ
“ภาวะ ๒” แต่ไปหลงผิดสนิทจะเอาแต่“๑” คือ“ยึด”จะ
เอาแต่ด้าน“สุข”

เพราะไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “เทว”มัน
มี“๒”เสมอ เพราะมันคือ“เทว”คือ“ภาวะ ๒” ทั้ง“สภาวะธรรม”
ทั้ง “พยัญชนะ”หรือความหมายทางภาษา ไม่ใช่มีแค่“๑”
เดียวนะ!

ที่ไปหลงยึดติด ๆ เพราะไม่มี“ปัญญา”บริบูรณ์
สัมบูรณ์เป็นของตนเอง จึงยังไม่มีทั้ง“สติ”เป็น“อำนาจเอง
(อธิปไตย)”ทั้งเป็น“ความอยู่เหนือในตนเอง(อุดตระ)” เป็นผู้มี
“อภิภูย”หรือมี“วสวัตติ”เต็มทีจริงในความเป็น“ตนเอง”

ยังตกเป็น“ทาสอำนาจ”ของใครอยู่ หรือไม่สามารถ
“มีอำนาจ-มีความอยู่เหนือ”ได้ด้วยตนเองแท้จริง

ซึ่งยังเป็นผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุปาทาน”นี้เอง

จึงยัง“เชื่อเอง-ยึดเอง-ทำเอง”อยู่ทั้งนั้น

(๒๒๔) มิติแห่งความละเอียดของ “นิพพาน” กับ “อัตตา”

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “กรรม เป็นของของตน(กัมมัสสะกะ)-ตนเป็นทายาทของกรรมของ ตนเอง(กัมมทายาท)-กรรมที่ตนทำเองพาเราเป็นไปเอง(กัมมโยนิ)- กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของตนเอง(กัมมพันธุ์)-กรรมเป็นที่พึงอาศัย ของตนเอง(กัมมปฐุสสรณ)”

เนื่องจากยังหลงผิดว่า “กรรมของตน”แท้ๆเป็น “ของพระเจ้า”ไปเสียนี้! ยก“กรรม”ไปให้ God คือให้“พระเจ้า เป็นเจ้าของ”ไปเลย แล้วแต่พระประสงค์จะให้เป็นไป!!!

ชัดเจนมัยว่า มันเป็น“อวิชชา”เอง “มิจฉาทิฏฐิ”เอง “การยึด”คือ“อุปาทาน”ก็เป็นของตนชาวเทวนิยมแต่ละคน เอง“ยึด”เองทั้งนั้น รู้เองทั้งนั้น ไม่รู้เองทั้งนั้น เฉพาะอย่าง ยิ่งไม่มี“ปัญญา”รู้จัก“อัตตา” คือ“ตัวเอง”เลย

จึงไม่รู้แจ้งรู้จริง“เทว-วิญญาณ-ปรมาตมัน-พระเจ้า”

แต่ไปหลงผิดเพี้ยนว่า “พระเจ้า”เป็น“เจ้าของกรรม ของทุกคน” แถมหลงสุดโต่งไปยึด“สุขนิยม”แต่ถ้ายึดอีก ด้วย มีหน้าซำ้เชื่อว่า“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของทุกสรรพสิ่ง” แม้แต่‘สุข-ทุกข์’หรือ‘สวรรค์-นรก’ยกให้เป็น“สิทธิ”ของ “พระเจ้า”แต่ผู้เดียวที่จะทรงบันดาลให้แก่ใครๆได้ทั้งนั้น ตามประสาความเชื่อของชาว“เทวนิยม” ที่ไม่มีความรู้

ใน“อุปติ ๓”ได้แก่“กิเลส-ขันธ ๕-อภิสังขาร”(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๙
ข้อ ๓๓)

จึงไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ทุกสรรพสิ่งล้วน
คือ“สังขาร”ที่เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”แก่กันและกัน

จึงไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ปฏิจจสมุปบาท”

จึงไม่มี“นิพพาน” และยังยึดความเป็น“อัตตา”อยู่
ด้วย“อวิชชา”มาตลอดกาลนานตราบเท่าทุกวันนี้

ซึ่งมันก็เท่ากับ“คน”ชาว“เทวนิยม”เต็มใจยินยอมให้
“พระเจ้า”ริบสิทธิเสรีภาพ’อัตตาของตน”ไปหมดสิ้นแล้วเรีย
บร้อยบริบูรณ์สมบูรณ์ ทั้งสิ้น แม้แต่ให้พระเจ้า“ริบสิทธิ-
เสรีภาพ” ของตน เขาก็หมดสิทธิความเป็น“ตน” เป็น
“ของตน”สิ้นเลย

ที่จริงนั้น “ความเป็นตน-เป็นของตน”นั้นมันของ
ตนเองแท้ๆ ไม่ใช่ของ“พระเจ้า” ตนจะ“ยึด”ความเป็นตน
หรือจะ“ปล่อย”จะ“วาง”ความเป็นตน-เป็นของตน มันก็
ตนเองแท้ๆ ที่เป็น“เจ้าของสิทธิ”

ไม่ใช่“พระเจ้า”มาละเมิด “สิทธิ”ใน“ความเป็นตน”

“ความไม่รู้”หรือ“อวิชชา”ตัวสำคัญคือ “ความยึด”
หรือ “อุปาทาน”ที่ไม่รู้“ทุกข์อาริยสัจ”(ทุกข์อันเป็นสัจจะของ
ผู้ประเสริฐ)เมื่อไม่รู้“ทุกข์”ก็ไม่รู้“สุข”(สุขอันเป็นมายาของผู้วิชชา)
ก็หลงยึด“สุข” เฉพาะอย่างยิ่งยังหลงความเป็น“มายา”คือ
“หลงทุกข์-หลงสุข”อยู่ ตนก็ยังมี“เทว”เป็น“ตน” ตนก็ไม่มี

“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มายา”หรือ“เทว”ทั้ง“๒ ภาวะ”

ผู้ทำความรู้สึก“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ให้แก่“จิตนิยาม”ของ
ตนได้สำเร็จ ก็เป็นผู้ทำเจตสิกของตนให้มีความเป็น“พีช”ได้

เฉพาะอย่างยิ่งไม่หลง“ทุกข์”ว่ามันเป็น“สุข” เราก็
ไม่มีอะไรเป็น“ตน”ทั้ง“๒ ภาวะ” ซึ่ง“สุข-ทุกข์”นี้เป็น“มายา”
ที่แยกกันไม่ได้ ดังนั้น ถ้า“ดับ”ก็ต้อง“ดับไปทั้ง ๒ ภาวะ”

จะ“ดับ”แต่อย่างหนึ่งอย่างเดียวนั้น เป็นไปไม่ได้

ตรงนี้แหละ ตรงที่ผู้“ทำใจในใจตน(มนสิการัตติ)”ให้
“ในใจของตนไม่สุข-ไม่ทุกข์” อย่าง“สัมมาทิฐิ”ได้จริงนี้เอง
ที่สำคัญยิ่ง ที่ผู้ทำได้ก็ได้ชื่อว่ามี“อารมณนิพพาน”

ผู้ทำจิตตนเป็น“พีช”สำเร็จ คือ ทำ“เวทนา”ให้มี“ความ
รู้สึก”เป็น“พีช”ได้แล้ว ก็เป็นผู้บรรลุ“สอุปาทิเสสนิพพาน”

“สอุปาทิเสสนิพพาน”นั้นก็มิได้ ๒ ประเภท

ประเภทที่ ๑ ได้แก่ “นิพพาน”ที่คนผู้นั้นกำจัดกิเลส
สิ้นได้บางส่วน แต่ใน“จิตตน”ยังมีกิเลสอื่นเหลืออยู่ ยัง
ไม่หมดเกลี้ยง สิ้นอาสวะ สิ้นอนุสัยสมบูรณ์

ข้อ ๑ นี้หมายถึง“กิเลส”ตรงๆ

ประเภทที่ ๑ “สอุปาทิเสสนิพพาน”นี้หมายความว่า
เฉพาะ“กิเลส”เท่านั้นที่ยังเหลือ “กิเลส”ไม่หมดสิ้นไปจากจิต
ยังไม่หมายเอาความเป็นตัวตน“บุคคล” เช่น “สอุปาทิเสส-
นิพพาน”นั้นคือ“เสขบุคคล ๓” บุคคลผู้นี้ยังไม่ใช่“อรหันต์”
เป็นแค่“อาริยะ”ชั้น ๑-๒-๓ อยู่ยังไม่บรรลุอรหัตผลขั้น“๔”

ประเภทที่ ๑ นี้ เข้าใจง่าย ไม่มีอะไรซับซ้อน

(๒๒๕) มิติแห่งความละเอียดของ “โพธิสัตว์” กับ “อรหันต์”

ประเภทที่ ๒ ได้แก่ คนผู้บรรลุ“อรหันต์”แล้ว คนผู้นี้ กำจัดกิเลสตนได้หมดสิ้นแล้ว แต่ยังเหลือขั้น ๕ ที่ตาย-เกิดวนเวียนบำเพ็ญอยู่ใน“กาล”เพื่อ“พุทธภูมิ”อยู่(คือโพธิสัตว์)ชาติแล้วชาติเล่า ยังไม่ทำ“ความตาย”ชนิดแยก“วิญญูณธาตุ”ของตนเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปสิ้นหมด คือ“ปรินิพพาน”เป็นประโยชน์“สุด”ทำจากกาลไปสนิทจนไม่เหลือ“จิตนิยาม”

ยังยึด“จิตนิยาม”ไว้ปากเพียรบำเพ็ญบารมีต่อไปสู่ความเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ให้ได้ อยู่ ชื่อว่า “อมตะ”

ซึ่งเป็น“ความรู้”คือ“ปัญญาขั้นโพธิสัตว์ภูมิ”เป็น“ภูมิรู้”อีกชั้นหนึ่ง ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความยึดหรือความไม่ยึด”และทำ“ความยึดหรือความไม่ยึด”ให้แก่ตนเองได้สำเร็จแล้ว เพราะเป็นคนผู้“ไม่มีอุปาทาน ๔”ได้บริบูรณ์ สัมบูรณ์จริง

จึงสามารถทำ“การยึด”ด้วย“วิชา”เป็น“การอาศัยชีวิตที่จะเกิด-ตาย”และ“ตาย-เกิด”วนเวียนไปในวัฏสงสารบำเพ็ญ“สัมภารวิบาก”ด้วย“ปัญญา”เพื่อพัฒนา“ปัญญา”ไปอีกให้เจริญออกงามไพบูลย์บรรลุ“สัมมาสัมโพธิญาณ”ให้สูงสุดแห่งที่สุดเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ต่อไปอยู่

ตามบาร์มี

ซึ่งเป็น“ภูมิปัญญา”ของ“สัตว์”ที่มี“โพธิ(ความตรัสรู้อันเป็น
สัมมาสัมโพธิญาณตามลำดับแห่งโพธิสัตว์แต่ละระดับ)”แท้จริงใน“จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน” มิใช่มีแค่“ตรรกะ”หรือ“บัญญัติ”เท่านั้น

ประเภทที่ ๒ นี้หมายถึงนอกจาก“กิเลส”แล้วยังมี
“อัตตา” ที่จะเป็น“ชีวิต”มีชั้น ๕ แต่ไม่มีกิเลสแล้ว ทว่ายัง
อาศัย“อัตตา”ที่มีชั้น ๕ อยู่ ยังมีการเกิด-การตายของ
“ชั้น”วนเวียนอยู่ใน“กาล”เพื่อบำเพ็ญประโยชน์ไปกับ
มนุษยโลกให้ยิ่งๆ ขึ้นต่อไป ยังเหลือ“ชีวิต”อาศัยชั้น“เกิด”
หมุนเวียนทำกิจอื่นที่ไม่เพื่อตัวเองแล้ว หรือยังไม่ยอม
สลาย“จิตนิยาม”ของตนไปเป็น“ดินน้ำไฟลม” ยังไม่ทำ
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ยังไม่เลิก“ความเป็น‘จิตนิยาม’
ของตน”ไปเลยจาก“กาล”เท่านั้นเอง

ยังคงอาศัย“อัตตา”เป็นผู้บำเพ็ญ“พุทธานุส”อยู่(คือ
โพธิสัตว์) ยังเวียนวนเกิดมามี“ชีวิต”ตายแล้วเกิด-เกิดแล้วตาย
ยังไม่ยอม“ตายสูญ” แม้จะหมดเชื้อกิเลสเป็น“อรหันต์”แล้ว
แต่ยังเหลือ“วิบาก(ผล)”คือ“วิภวตัณหา”บำเพ็ญสู่“อรหันต-
สัมมาสัมพุทธเจ้า”ต่อไปอยู่ ยังไม่“จบกิจ”โพธิสัตว์สูงสุด
แห่งที่สุด

เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส-ชั้น-อภิสังขาร”ดีและ
ทำได้

ดังนี้แล คือ “สอุปาทิเสสนิพพาน” ทั้ง ๒ ประเภท

ส่วน“อนุปาติเสสนิพพาน”ละ ก็มี ๒ ประเภทได้ด้วย

๑. “นิพพาน”คือการกำจัดกิเลสได้หมดสิ้นแล้ว แต่
ยังเหลือ“ขันธ ๕” ที่วนเวียน“เกิด-ตาย” บำเพ็ญ“พุทธภูมิ”
อยู่(คือโพธิสัตว์)ต่อไป ประเภทนี้ก็หมายเอาเฉพาะ“กิเลส” เท่านั้น
ที่“นิพพาน” คือกิเลสตายดับสนิท ไม่เกิดแล้ว นี่ชื่อว่า
“อนุปาติเสสนิพพาน” คือกิเลสตาย แต่“ขันธ ๕”ยังเหลือ ก็
คือ“สอุปาทิเสสนิพพาน”ของพระโพธิสัตว์ที่มี“วิชา”
นั่นเอง

“อุปาทิ”คือ เชื้อ, วิกขาขันธที่กิเลสมีต้นหาเป็นต้น
เข้าไปยึดไว้สำหรับ“โพธิสัตว์”ระดับ ๔ หรืออรหันต์
ขึ้นไปนั้น ทุกองค์“ยึดด้วยวิชา” มี“วิภาตต้นหา”เท่านั้นที่
ยังทำงานอยู่(กามตัณหา ภวตัณหาของท่านหมดสิ้นแล้ว) จึงหมายเอา
“อรหันต์”ผู้มี“อุปาทิเหลือ”ที่ต่อภพภูมิ“โพธิสัตว์”สูงขึ้น

๒. “นิพพาน”กำจัดกิเลสได้หมดสิ้นไม่เหลือแล้ว ดับ
สนิทแล้ว ทั้งเมื่อดับขันธตายกายแตกลง ก็“ปรินิพพาน”
เป็นปริโยสาน”ดับสนิทไปด้วยนิรันดร ประเภทนี้ดับสิ้นทั้ง
๒ ส่วน ก็คือ “นิพพาน”แล้ว และ“ดับทุกมิตินิท”เป็น“๐”

อย่างนี้เรียกว่า “อนุปาติเสสนิพพาน” ทั้ง ๒ ประเภท
ผู้“ดับสนิท”ได้คือ ผู้ทำความเป็น“๐”สำเร็จทุก
ประเภท

ทั้ง“อัตตา”ทั้ง“นิพพาน”ไม่เหลืออยู่ในกาลทั้งคู่

“อัตตา”คือ “ตัวตน” ส่วน“นิพพาน”คือ“ตาย-ดับ”

“อัตตา”คือ“มี” ส่วน“นิพพาน”คือ“ไม่มี” คือ“๐”

“ตาย”หรือ“ดับ”ชนิดที่หมดสิ้นไม่เหลืออะไรอีกคือ
“๐”

พระพุทธเจ้าทรงให้เรียนรู้เจาะที่“เวทนา”ของผู้ยังมี
“ชีวิต”เรียนรู้ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” เริ่มกันที่“เวทนา”นี้ทำให้บรรลु
ฝึกทำความ“๐”กันที่“เวทนา”นี้แหละให้หมดสิ้น
ความเป็น“จิตธาตุ”หรือ“พีชธาตุ” คือให้เป็น“อุตุธาตุ”ให้ได้
เป็นที่สุด

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติธรรม หรือปฏิบัติที่“ไม่มีเวทนา”
ก็ไม่มี“ฐาน”อะไรให้ปฏิบัติ ให้เรียนรู้เลย จึงไม่ใช่แบบพุทธ

“หลับตา”ปฏิบัติจึงโมฆะสนิท ที่จะบรรลุ“พุทธธรรม”

“พุทธ”คือ ผู้ปฏิบัติธรรมมี“เวทนา”เป็น“ฐาน” หรือ
เป็น“กรรมฐาน”ใน“การทำ” ไม่ใช่ไปหลงผิด“ดับเวทนา-ดับ
สัญญา”ให้เป็น“อสังขนิสสตร์” หรือหลงปฏิบัติอยู่กับสัมภเวสี

เมื่อปฏิบัติ“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น“พีชธาตุ”
ได้ ขณะ“ลืมตา”นั่นคือ ทำ“เวทนา”มี“ความรู้สึก”เป็น“๑”คือ
“อุเบกขา”หรือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”ได้สำเร็จ ก็เริ่มมี“อาการ”ที่
เป็นจุดหมายพึงประสงค์แล้วเป็นอาการของ“นิพพาน”ได้

ดังนั้น“อุตุธาตุ”คือผู้ทำ“เวทนา”มี“ความรู้สึกไม่สุข-
ไม่ทุกข์”บรรลุ“นิพพาน(นิพพานของ“บุคคล”ที่หมดสิ้นต้นเหตุแล้ว)”

ถ้าทำ“เวทนา”ได้แค่เป็น“๑” นั่นคือ ผู้สามารถดับ
ส่วนที่เป็น“ทุกข์”ลงไปได้อย่าง“สัมมาทิฐิ”เป็นอันดับแรก

แล้วจึงทำ“เวทนา”ให้เป็น“๐” ก็เป็นลำดับต่อไป
ไม่มีทั้ง“ทุกข์”ไม่มีทั้ง“สุข”คือ ไม่มี“เหตุ”หรือไม่มี“ภาวะ ๒”

ผู้จะทำได้ก็คือผู้แยก“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”เป็น
แล้ว ไม่สับสนในความเป็น“กาย”เป็น“จิต”แล้ว

(๒๒๖) “แยกกาย-แยกจิต”ต่างกับกับ“รวมกาย-รวมจิต”

ผู้จะบรรลุนิพพานจึงต้อง“แยกกายในกาย-เวทนา
ในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรายละเอียดต่าง ๆ ตามกระบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ด้วยการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือตาม“ปฏิจจนุปบาท” ทั้งสาย ทั้งอนุโลม-ปฏิโลม ซึ่งเป็นการปฏิบัติในชีวิตปกติสามัญ ที่พยายามมีสติ ทำ“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ”ไปธรรมดาเ็นเอง เป็น“สัมมาปฏิบัติ” ก็จักรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ได้ครบถ้วน จึงจะเกิด“ปัญญา”บรรลุสู่“สัมมาปฏิบัติ” จิตที่บริสุทธิ์จากกิเลสอาสวะแล้วนี้ ก็สะสมเป็น“สมาสมาธิ” คือ “สมาหิโต”

“สมาหิโต”เป็น“จิตตั้งมั่น”หรือเป็น“สมาธิ”ที่แตกต่างไปจาก“สมาธิ”ของเดียรฉัตรหรือ“โลกีย์เทวนิยม”มีนัยสำคัญยิ่ง

“สมาหิโต”เป็น“จิตตั้งมั่น(สมาธิ)”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ที่มี“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิมูติ-

วิมุติญาณทัสสนะ”ในชีวิตรูปกตีสามัญที่“ทำอาชีพอยู่-
กระทำกรรมทุกอย่างอยู่-พูดอยู่-คิดอยู่”ทุกขณะทุกโอกาส
ไม่ได้ปลีกแยก“การปฏิบัติธรรม”ไปปฏิบัติอีกต่าง
หากจาก“การดำเนินชีวิต”ที่ดำเนินไปธรรมดาปกติแต่อย่างใด
พุทธแตกต่างกันกับเดียรธีย์สิ้นเชิง ทั้งวิธีปฏิบัติ
และทั้งมรรคผล

“การนั่งหลับตา”ปฏิบัติแบบเดียรธีย์นั้น ต้องปลีกแยก
“การปฏิบัติ”ไปจาก“ชีวิตที่ทำงานตามธรรมดาปกติประจำ
วัน” เห็นมั๊ย? แถมมีแต่“รวบรวบกาย-รวบรวบจิต”
เข้าไป ๆ ๆ ให้เป็นหนึ่ง(เอกจิตతోๆ ไม่ใช่เอกคตตจิต)เสียอีกนั้น
ต่างหาก ที่มันผิดไปจากชีวิตธรรมชาติ มันก็เลยได้แต่
“จิต”ที่เกิด“ความสงบ”ด้วย“การรวบกาย-รวบจิต”ให้
ควบแน่นเข้าไปเท่านั้นซึ่งแตกต่างกันคนละชั่วเลยกับ
“การปฏิบัติ”แบบพุทธ

เพราะเดียรธีย์ไม่เป็นธรรมดาธรรมชาติสามัญเลย
ต้อง“หยุดชีวิตธรรมชาติธรรมดา”ไป แล้วก็“หยุด”ทุกอย่าง
ลงไปให้ได้ ๆ ๆ แบบพาชี้อ หรือไม่เดียงสาแบบเด็ก ๆ
ยังไม่โต ไม่รู้โอ้ไหนโอ้ไหนอะไรเอาเสียเลย

ซึ่งตรงกันข้ามกับ“แยกกาย-แยกจิต” หรือแยก“กาย
ในกาย” แยก“เวทนาในเวทนา” แยก“จิตในจิต” แยก“ธรรม
ในธรรม” เพื่อค้นหา“เหตุแห่งทุกข์”ให้ได้แม่นยำ คม ๆ ชัด ๆ
แล้ว“ดับเหตุแห่งทุกข์”นี้ให้แม่นยำ ให้คม ให้ชัด จึงจะเป็นผู้

ปฏิบัติบรรลุล“อารยสัจ ๔”สำเร็จ“ความสงบ”ด้วย“การดับเหตุ” แล้ว“จิตเป็นหนึ่งที่ไม่ติดยึด(เอกัคคตาจิต)” ซึ่งเป็น “การดับ”เฉพาะ“เหตุแห่งทุกข์”ให้ตรง“เหตุ”ชัด ๆ แม่น ๆ เฉพาะกันที่“เหตุ”นั้น ๆ และ“ดับเหตุ”นั้น ๆ เท่านั้น

ไม่ใช่“ดับจิต”ดื้อ ๆ ทื่อ ๆ ไปทั้งก้อน นั่นไม่ใช่“ดับเหตุ”

นั่นมัน“ดับจิต”หรือ“ดับสัญญา”กันเลย

ต้องแยกเอาแต่“เหตุ”เท่านั้น มาทำการ“ดับ”

“การดับจิต”ไปดื้อ ๆ ก็สงบได้ แต่ไม่ใช่“ดับแต่เหตุ”

วิธี“หลับตา”ดับนั้น ไม่ใช่การเรียนรู้“เหตุ”

“หลับตา”ดับ มันก็สงบได้ แต่สงบแบบมิจฉาทิฏฐิ เป็นแบบ“รวบจิต”ให้“หยุด”ดื้อ ๆ ง่าย ๆ เมื่อปากเพียรทำแบบนี้เอา มันก็สามารถทำ“หลับตาดับ”ได้ แต่มันไม่ใช่แบบ“แยกจิต”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างละเอียดลออเลย

คนละทิศ คนละแบบ คนละชั่วกันเลยทีเดียวกับ“ลืมตา”รู้

(๒๒๗)“อาริยะ”กับ“อนาริยะ”แตกต่างกันแน่นอน

ความสงบที่“สัมมาทิฏฐิ”นั้น “ดับ”กันเฉพาะ“เหตุแห่งทุกข์” ได้แก่ “กิเลส”แท้ ๆ ตรง ๆ จึงจะเป็น“อารยสัจ” คือ “สัจจะของผู้ประเสริฐ-ผู้เป็นอาริยะจริง ๆ”

ถ้ายัง“หลับตา” ไม่มี“สัมผัส” ก็ไม่มี“เวทนา” ไม่มี“วิญญาณฐิติ” ก็“มิจฉาทิฏฐิ”จะกำหนดความเป็น“กาย”แตกต่างกันกับผู้ปฏิบัติ“ลืมตา”มี“สติ”เป็น“อธิปไตย”เต็ม

๑๐๐ รับรู้อยู่ พร้อมทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ของกาย-วาจา-ใจ แน่ๆ

จึงไม่เป็น“อาริยสัจ” ยังเป็นแค่“อนาริยสัจ”อยู่
ผู้ยัง“อนาริยสัจ”ก็ทำ“ความสงบ”ได้ แบบเดียวยกย
ผู้มี“อาริยสัจ”จึงจะทำ“ความสงบ”แบบพุทธได้
“ความสงบ ๒ ชนิด” แบบพุทธ กับแบบที่ไม่ใช่พุทธ
มันคนละ“ผลสำเร็จ”กันเลย

เมื่อผู้ใดแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ ถึงขั้นสามารถแยก
“จิต”ย่อยส่วนออกไปเป็น“เจตสิก”ได้ จุดสำคัญก็คือ ส่วน
ที่เรียกว่า“เวทนาเจตสิก”แล้วเรียนรู้“เวทนาในเวทนา”อีกที
โดยแยก“เวทนาเจตสิก”เป็น“๒”ได้อีก

การแยก“ความเป็น ๒”ได้นี้คือ การแยก“ทเว”ได้นี้
แหละที่สำคัญยิ่งยวด เป็นการแยก“ทเว”ได้ทุกคู่อย่างทะลุ
ปรุโปร่ง และแยกหา“เหตุ”ที่เป็น“กิเลส” เป็น“ต้นเหตุ” แล้ว
ดับ“ตัวเหตุ”นี้ ให้ได้สำเร็จ ฉะนั้นคือ ผู้มี“ปัญญา”

ไม่ใช่ผู้มีแค่“เฉโก” แต่เป็นผู้มี“ธาตุรู้อื่น”ที่แตกต่าง
ไปจาก“เฉโก”แล้ว คนละโลก คนละดวงดาวกันทีเดียว

“เฉโก”นั้นไม่ใช่“ปัญญา”เพราะเป็น“ความรู้-ความ
ฉลาด”แต่ละแบบแต่ละตระกูล จะมี“กระบวนการแห่ง
ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกต่างกันไปคนละตระกูล

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเหตุแห่งทุกข์”ต้องมี“เวทนา”
ผู้จะมี“เวทนา”ต้องมี“ผัสสะ ๖”ภายนอกในปัจจุบัน

เมื่อมี“ผัสสะ”ก็จะเกิด“เวทนา”ให้เราเรียนรู้ได้กันแท้ๆ
ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจึงจะต้องมี“ผัสสะ”
โดยเฉพาะมี“ผัสสะภายนอก” แล้ว“เวทนา”จะเกิดปรากฏ
ขึ้นมาเป็น“สภาวะธรรม”ให้เราปฏิบัติจัดการได้ตามธรรมชาติ

เมื่อมี“เวทนา”จึงจะได้เรียนรู้“เวทนา” แยก“เวทนา”
ที่เป็น“๒”อยู่ ซึ่งเป็น“เวทนาแท้”กับ“เวทนาเก้” ชื่อว่า “เทว”

ผู้วิเศษ หรือชาว“เทวนิยม”ไม่แยก“เทว”มาเป็น“๒”
แล้วเรียนรู้จาก“ความเป็น ๒”นี้แหละได้ถ้วนสั้นทุกสรรพสิ่ง

แกมศาสนา“เทวนิยม”จะห้ามเด็ดขาดไม่ให้แยก
ด้วยซ้ำ

แม้คำว่า “เทว”จะแปลว่า “๒”อยู่ตรงๆ แท้ๆ ก็ไม่รู้
กันแล้ว แต่หลงผิดว่าเป็น ๑ เพราะตี“เทว”ไม่แตก แยกไม่ออก

ข้ามีหน้าหลงยึดว่าเป็น“๑” และยกให้เป็น“๑”ยิ่งใหญ่
อย่างมงายไม่รู้ว่“เทว”เป็น“๑”จริงหรือ? คืออะไร? ยังไง?

เมื่อเราได้ศึกษาพุทธศาสนาอย่างสัมมาทิฐิ เราก็
จะมี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” สามารถตีแตกแยกแยะ“เทว”
ที่ยังเป็น“สุขเวทนา”และ“ทุกขเวทนา”ออกได้ ว่า นี่คือ
“ภาวะ ๒” คือ ความเป็น“เทว”ที่เราติดเราเสพ“เทว”นี้อยู่

แต่ไปหลงว่า “เทว”นี้เป็น“๑”ที่แยกไม่ได้ หรือใคร
อย่าบังอาจไปแยกความเป็น“เทว”ออกจากความเป็น“๑”
เชียวนะ! จึงหลงผิดว่ามี“เทว”เป็น“สุข”หน้าเดียว ด้านเดียว
ส่วน“ทุกข์”นั้นไม่ใส่ใจศึกษา กลับละเลยให้มันเป็น

ผี-มาร-ซาตานกะกะระรานไปตามใจมันไม่ศึกษามันให้ดี ๆ

แท้ ๆ “สุข” นั้นก็ “ทุกข์จำแลง” เราดี ๆ นี่เอง มันเป็น “นักมายากล” ที่เอาแต่ “หน้าสุข” ของมันมาหลอกเราด้านเดียว ทั้ง ๆ ที่มันเป็น “เทว” มี ๒ หน้า แต่มันไม่ให้เห็น “หน้าทุกข์” ของมัน คนผู้โง่ถูกหลอกจึงยัง “อวิชชา” กันอยู่ ไม่เรียนรู้ “๒”

“สุขกับทุกข์” มันเป็น “ธรรมะ ๒” ที่ตีแตกแยกแยะมันออกจากกันไม่ได้เลย แยกคู่กันไม่ได้เด็ดขาดจริง ๆ

แยกศึกษาเรียนรู้ได้ แต่แยกจากกันเด็ดขาดไม่ได้
คนผู้ “อาริยะ” มี “ปัญญา” จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
แต่คนผู้ “อนาริยะ” หรือแม้แค่คนผู้เรียกด้วยภาษา
กันในยุคนี้ว่า ผู้ “อาริยะ” ก็ดี หรือผู้ “อริยะ” ก็ดี ล้วนยัง
ไม่มี “ปัญญา” จึงไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง” นี้ได้

(๒๒๘) “อาริยะ” คือผู้เรียนรู้ “เวทนา” ที่เป็น “ธาตุรู้” ได้

โดยเฉพาะการเรียนรู้ใน “ภาวะที่เป็นเวทนา” คือ
การเรียนรู้จาก “ความรู้สึก” ของตนในขณะที่เรายังมี “ชีวิต”
มี “สติ” เต็ม ๆ เป็น “อำนาจ (อธิปไตย)” เต็ม ๑๐๐ ทั้งภายนอก-
ทั้งภายใน ทั้ง “หยาบ-กลาง-ละเอียด” และมีดีอื่น ๆ

แล้วปฏิบัติกับ “ความรู้สึก (เวทนา)” ที่เกิดจริงเป็นจริง
อยู่หลัด ไต้ง ๆ ณ ปัจจุบันชาติ (ภพธรรม) นั้นกันทีเดียว

ผู้มี “ปัญญา” ก็คือมี “วิชา” อันเป็น “พุทธคุณ” ของ

พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ปฏิจลสมุปบาท”ทั้งสาย“อนุโลมปฏิโลม”บริบูรณ์

ตราบที่ผู้ใด“อวิชชา” ก็จะไม่รู้ ยังไม่มี“วิชชา”ที่จะ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-
เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”อย่างถ่องแท้(โยนิโส)

เมื่อมี“อวิชชา”อยู่ ก็หลงมกมายกับ“โคก-ปริเทวะ-
ทุกข์-โถมันส-อุปายาสะ”นั้นแหละว่า เป็นสิ่งที่น่าได้(สุขะ)-
น่ามี(สุขะ)-น่ายึดมั่นถือมั่นอยู่(อุปาทาน) ยังหลง“อสุกะ(ไม่น่าได้-
ไม่น่ามี-ไม่น่าเป็น)”ว่าเป็น“สุขะ(น่าได้-น่ามี-น่าเป็น)”แล้วก็หลงเสพ-
หลงติด“อสุกะ”อยู่นั่นแหละ ไม่ปล่อย ไม่วาง หลงเสพ-
หลงติด“อสุกะ”กันอยู่ จึงเป็นผู้“วิปลาส”อยู่นั่นเอง

ชาว“โลกีย์”หรือ“เทวนิยม”นั้นจะยังแยกแยะแม้แต่
ความเป็น“สังขาร”คือ “ความปรุงแต่งกันอยู่”ของ“กาย”คือ
“รูปกับนาม” ซึ่งเป็น“คู่เอก”ของ“ธรรมะ ๒”ที่ภาษาว่า“เทว”
ไม่ได้

ซึ่ง“เทว”ก็คือ“วิญญาน”หรือ“จิต”ของคนนี้เอง ที่
ตีแตกแยกแยะออกไปเป็น“ความปรุงแต่ง”ของ“รูป”กับ
“นาม” -ของ“สุข”กับ“ทุกข์”-ของ“ใจ”กับ“ฉลาด” ให้ได้

ถ้ายังไม่ได้ ก็“อวิชชา-มิจฉาทิฏฐิ”หรือ“อภัยกต”

“เทว”คือ“ธรรมะ ๒” เริ่มตั้งแต่“คู่แรก”ที่แยก
“วิญญาน”ออกเป็น“รูป”กับ“นาม” ก็ยังไม่ได้ หรือ“ได้”
ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”

ยิ่งจะแยก“อุปธิ”ออกเป็น“กิเลส-ขันธ-อภิสังขาร”ที่เป็น“รากฐาน”การปฏิบัติอย่างสำคัญในพุทธศาสนา ซึ่งเป็น“ความรู้-ความฉลาด”เข้าชั้น“วิชา(ความรู้)”ด้วยแล้ว ก็ยังไม่มีทางเลย

ชาว“โลกีย์”ที่ยังมจมมีติดอยู่กับคำว่า“อริยะ”ก็ดี “อารยะ”ก็ตาม จึงยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงคนผู้ที่เป็น“อริยะ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งเป็น“โลกุตระ”กันจริงแท้ได้

จะยังม ๆ คลำ ๆ อยู่แต่กับคำว่า“อริยะ”หรือ“อารยะ”ที่มัน“ผิดไปจากโลกุตระ”แล้ว มันผิดเพี้ยนไปเป็น“โลกิยะ”องครวมของเดียรฉัตร”ตามที่คนนอกพุทธมีกันนั้นแหละ ก็ไม่รู้ตัว

ยังออกจาก“วงวน”ของ“โลกิยธรรม”ไม่ได้เลย

จึงยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะของปรมัตถ-ธรรม”ที่ภาษาว่า“อริยะ”อันเป็นภาษาชี้ความเป็น“โลกุตระ-ธรรม”แท้จริงของพระพุทธเจ้าอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”กันได้หรอก

ก็ยังไม่เป็นบุคคลที่มีลำดับในความเป็น“อารยบุคคล” คือ คน“อเทวนิยม”หรือบุคคลผู้มี“ปัญญา” เริ่มตั้งแต่มี“อัญญาตฺ”ขึ้นในจิตรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม”จริง ๆ

จึงยังหลง“มายา”ที่เป็น“เทว(อาการ๒)”อยู่ คือหลง“ทุกข์”ว่า เป็น“สุข” และติดเสพ“สุข”ว่าเที่ยงกันอยู่ด้วย“อวิชา”

“อริยะ”คือผู้มี“วิชา”มี“ปัญญา”จึงสามารถเรียนรู้ได้

(๒๒๙) “สุขเกิด”นี้แหละ“มายา”ตัวสำคัญเยี่ยงมอดยิ่ง

ไม่ว่า “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข” อันเป็น “โลกียธรรม” หรือ “รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ” อันยังเป็น “กามคุณ ๕” ที่เป็น “มายา” ตัวร้ายแห่ง “กายภายนอก” เขาก็ยัง “ไม่รู้” อยู่จริงๆ

ก็พากันหลงเสพ “สุข” ที่เป็น “สุขัลลิกะ” ที่แท้ นั่น “สุขเกิด” มันคือ “มายา (ความหลอกลวง)” คือ “ความเท็จ (อลิเกะ)” มัน เป็น “ของไม่จริง” ซึ่งมี “ภาวะ ๒ หน้า” มันเป็น “เหว” ที่คน “อวิชชา” ยังไม่รู้

มันเป็น “ของเกิด” คือ “ความรู้สึกปลอม-ความรู้สึก เท็จ” จริงแท้แล้ว มันไม่ใช่ “ความสุขที่แท้ที่เที่ยงอะไรเลย”

มันเป็นเพียง “ความจริงตามความเป็นจริง” ที่เรา สัมผัสภาวะนั้น สิ่งนั้น ที่มี-ที่เป็นตามนั้นเท่านั้น เท่าที่ปัจจุบันนั้น “มี” ให้เรา “สัมผัส” เพื่อรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ด้วย “ปัญญาอันยิ่ง” แค่นั้น

มันมีแต่สิ่งที่ปรากฏเมื่อสัมผัสในปัจจุบันนั้นๆ ไม่นาน

มันมีแค่อยู่ใน “ปัจจุบัน” นั้นๆ เท่านั้น แล้วมันก็เคลื่อน ก็ย้าย ก็หมด ก็หายไปจาก “ปัจจุบันชาติ (ทิวธรรม)” นั้นๆ แท้ๆ

ผ่านปัจจุบันไปแล้วมัน “ไม่เที่ยง” มัน “ไม่มีตัวตน” จริง โดยเฉพาะ “สุข-ทุกข์” มันคือ “อุปาทาน” เท่านั้น แค่นั้นจริงๆ นั่น “สุข-ทุกข์” ไม่ใช่ตัวตน” มัน “อนัตตา” แท้ๆ

มันลมๆ แล้งๆ คนต่างหากที่“อุปาทาน”ว่ามันสุข-
ทุกข์

มันแค่“ความรู้สึก”ที่คนยึดคนติดว่ามัน“สุข”อยู่ ซึ่ง
คนไปหลงว่า“มันมีอยู่จริง” ติดมาแต่“อดีต” ยึด“อดีตที่แสน
โง่”อยู่

“อดีต”ที่ยังไม่ได้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า“สุข”มันคือ
“มายา”

แม้“อดีต”มันคือ “กาละ”ที่มันผ่านไปแล้ว ก็ยังหลง
ยึด“ความจำ(สัญญา)”จาก“อดีต”ที่ตนกำลังระลึกขึ้นมาตอนนั้น
ว่า มันมี“ความจริง”อันเดียวกันกับ“ปัจจุบัน” ก็“โง่”ไม่เสร็จ

แค่“อดีต”กับ“ปัจจุบัน” แค่นี้! ก็สำคัญมันหมาย“ผิด”
แท้จริงแล้ว “อดีต”มันก็แค่“ภาวะยังจำความเก่าๆ”ที่
ตนระลึกเอามา“รู้”ขึ้นมาในกาละ“ปัจจุบัน”นี้เท่านั้นๆๆๆ
กำหนดรู้ความเป็น“อดีต”กับ“ปัจจุบัน”กันให้ตรง
ให้แม่น

แท้ๆ ที่สุดนั้น “อดีต”มันไม่มีแล้ว มันหายไปแล้ว
หรือแม้“อนาคต”ก็ตาม มันก็ยังยังไม่มาถึงเลยสักที
“อนาคต”มาถึงเราเมื่อใด มันก็คือ“ปัจจุบัน” และ
เมื่อผ่าน“ปัจจุบัน”นั้นไป มันก็ไม่มี“ปัจจุบัน”นั้นแล้ว มัน
ก็“อดีต”

ผู้ปฏิบัติที่ไปหลงอยู่กับ“อดีต”หรือ“อนาคต” จึงคือ
ผู้“สูญเปล่า”แท้ๆ ที่หลงผิดไปกับ“กาละ” ว่าเป็น“ปัจจุบัน”

เพราะ“ปัจจุบัน”ก็เคลื่อนไป ก็เปลี่ยนไป ไม่เที่ยงเลย
เพราะผู้ไปหลง“ใจ”จะเอา“อนาคต”บ้าง จะเอา
“อดีต” บ้าง มาปฏิบัติ มาเปลี่ยนแปลงแก้ไข มันจะทำได้ยัง
ไง?...หา!!!

คนที่หลงผิด ไปกำหนดเอาอดีตบ้าง-อนาคตบ้างมา
เป็น“ปัจจุบัน” มันก็“สัญญาวิปlassคือกำหนดผิดแล้ว”แท้ๆ
แม้“สัญญา”เองไปหลงยึดว่า สุขนั้น“เที่ยงแท้(ถาวร)”
มันก็คือ คน“วิปlass”อยู่ ...ชัดเจนกันสักทีเถอะ

“สัญญา”จึงเป็น“ธาตุรู้”ตัวสำคัญยิ่งยวดที่จะใช้กำหนด
รู้“กาย”ในขณะที่“วิญญาณฐิติ”เรียนรู้ภาวะ“จิต”กันได้
บริบูรณ์

“สัญญา”นี้แหละคือ“ความจำได้”และ“กำหนด
หมาย”ตามที่เรามี“สัญญา”นั้นๆ รู้โดยเฉพาะรู้“นิจจัง”คือ
“เที่ยงแท้”หรือ“ความไม่เที่ยงแท้”ที่เป็น“อนิจจัง”

เมื่อมัน“วิปlass”มันก็หลอกเรา“คนผู้ใจ(อริชชา)”อยู่จริง

(๒๓๐) “ปัจจุบันชาติ”คือ“ความจริง”ยิ่งกว่า“กาล”อื่นๆ

เมื่อ“อนาคต”เดินทางมาเป็น“ปัจจุบัน” “สัญญาเก่า”
ที่ยึดว่า“สุข”นั้น“เที่ยง” เมื่อยังหลงยึด“สุข”เที่ยง เราก็ยังมี
สุขนั้นอยู่ ไม่ว่า“อดีต”หรือ“อนาคต”มันก็ไม่แท้จริงเท่า
“ปัจจุบัน”นะ!

“ปัจจุบันชาติ”ใน“กาละ”นั้นๆ ถ้าเรายังยึด“สุขเที่ยง”

ไว้อยู่ ภาวะ“สุข”ที่เรา“ยึด”ว่า“มี”ก็ต่อเนื่องไป มันก็มี“ภาวะ
สุข”อยู่ใน“สัญญา”เท่านั้น ทั้ง ๆ ที่มันคนละ“ภาวะ”
คนละ“กาละ”แล้ว

“กาละ”มันเคลื่อนไป ๆ มัน“คงที่”มัน“เที่ยง”อยู่หรือ?

หาก“ภาวะนั้น”ผ่าน“ปัจจุบัน”นั้นไปแล้ว “ภาวะนั้น”
มันก็ไม่มีใน“ปัจจุบัน”ไปแล้ว มันก็เป็น“ส่วนของอดีต
(บุพพันตะ)”ต่างหาก ถ้าเราไม่แม่นมันใน“กาละ” เราก็หลง
“สัญญา”อยู่แน่

“วินาที”ใหม่ มันคือ“วินาที”ที่ ๒ ต่อไป

ผู้ใดหลงผิดยังยึดว่า มันคือ “กาละของเดิม-ภาวะ
ของเก่า”เป็น“ของเก่า”อันเดียวกันเป๊ะเลย!...มัน“ใช่”หรือ?
แท้ ๆ จริง ๆ นั้น มันก็สักแต่ว่าเป็น“สัญญา-การจำได้”
แต่ไปยึด“สัญญา(ความจำ)”ว่า มันคือ “สุขเที่ยง”อยู่ซ้ำ ๆ
คือ“กำหนดผิด”ว่ามันเป็น“สุขตัวเก่า-สุขกาละเก่า”

“กาละ”มันเป็น“ปัจจุบันใหม่”แต่ยังหลงคง“ความจำ
เก่า”ย่ำอยู่เท่านั้นเอง มันเป็นแค่“สัญญาเก่า”คือ“อดีตของ
กาลหรือความจำเก่า”แท้จริง ที่ตาม“ปัจจุบัน”มาเท่านั้น
มันไม่ใช่“กาละเก่า”ที่ซ้ำ“กาละ”อยู่นั้นเลย มันเคลื่อนไป
เป็น“อดีต”ที่ต่อ“วินาทีของกาล”ยึดต่อออกไปเป็น“วินาที
ที่ ๒”และ“วินาทีที่ ๓-๔-๕.... ไม่มีที่สิ้นสุด”แท้ ๆ ต่างหาก
“กาล”ไม่เคย“หยุด” หรือไม่เคย“พัก”เลย มันมีแต่เดินหน้า

ถ้าเรายัง“ยึดมันถือมันในสุข”ว่ามัน“มี”นิรันดร์ ก็

แน่นอน“อนาคต”ที่มาเป็น“ปัจจุบัน”เราก็ต้องยึด“สุข”อยู่
เที่ยงแท้

เพราะเราไปยึดมั่นถือมั่นว่า สุขคือ“ของเที่ยง(ฉจจ)”
มันก็เป็น“ความเที่ยงแท้”ที่เรายึดสำหรับ“ตัวเรา”ว่า“สัญญา”
นั่น“เที่ยง” ภาษาบาลีที่“ยึดสัญญาว่าเที่ยง”ก็คือ “สัญญายะ
นิจจานิ”

ยึด“ความจำ”และยึดมั่นถือมั่น ว่า“สุข”คือ“ความ
เที่ยง”

“อดีต”ถ้าผู้ใดยังหลง“มีสุข”ไม่หมดไปก็ยัง“มีทุกข์”อยู่
ถ้ายัง“อวิชชา”ในความสุข ก็มกายนิรันดรอยู่กับ“สุข”

เพราะ“สุข”กับ“ทุกข์”นี่คือ “มายา”ที่เป็น“เทว”(เท
พบุตร มาร)ของคน ผู้“อวิชชา”อยู่นิรันดร

คนที่ยังเป็น“สุขนิยม” จึงยังหลงมี“สุข”อยู่ตลอด
ครบ“๓ กาล”แน่นอน นี่แหละคือ คนผู้ยังยึดมั่นถือมั่นใน
“สุข”ตลอดกาลว่า“เที่ยง” เพราะ“อดีต”ก็ยังติด“สุข”“ปัจจุบัน”
ก็ยังแสวง หา“สุข”เสพไม่หยุดหย่อน

“อนาคต”ถ้าผู้ใดยังหลง“มีสุข”ไม่หมดไป ก็เที่ยง
เดียวกัน ก็ยังแสวงหา“สุข”อยู่แน่ๆ คนผู้นี้จึงไม่สูญสิ้นไป
จาก “กาล”ของเอกภพมหจักรวาลนิรันดรแท้เพราะยึด
“สุข” ยังเป็น“สุขนิยม”เที่ยงแท้ ไม่ถอดถอนนิรันดรกาล

ซึ่งผู้ยังมี“สุข”ย่อมยังมี“ทุกข์”อยู่ แยกกันไม่ได้เลย

เพราะ“สุข-ทุกข์”มันเป็น“ภาวะคู่”ที่ไม่แยกกัน

เด็ดขาด

ผู้ยังมี“สุข”จึงยังมี“ทุกข์” ผู้วิเศษใน“เทว”อยู่แท้จึงยังมี“ภาวะ ๒”นี้อยู่อย่างจรงมงามายไม่โกง

ศาสนาพุทธจึงชัดเจนยิ่งก็ดับภาวะทั้ง“๒”ไปเลย คือดับทั้ง“สุข”ทั้ง“ทุกข์” เป็นคน“อทุกขมสุข(ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข)”

ศาสนาพุทธจึงไม่ใช่ศาสนาที่“ดับ”แต่“ทุกข์”แล้วยังหลงเสพ“สุข”กันอยู่ และเรียนรู้ใน“ปัจจุบัน” ผีก็“ดับ”ในปัจจุบันให้ได้สำเร็จจนกระทั่ง“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาลไม่แปรเปลี่ยนไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ นิรันดร ก็เป็นอันจบกิจในปัจจุบันนั้นๆ อยู่ทุกปัจจุบันของคน

เพราะ“ปัจจุบัน”นั้นเป็น“ความจริง”ที่ยิ่งกว่า“กาล”อื่น ทุก“ปัจจุบัน”จึงเป็นผู้อยู่กับ“ความไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” แต่คนผู้ยัง“อวิเศษ”อยู่ ย่อม“ไม่รู้” เพราะ“ความรู้สึกที่ไม่สุข-ไม่ทุกข์”นี้ จะใช้ขบคิด นึกคิดเอาไม่ได้เลย

(๒๓๑) “ความหมดสุข-หมดทุกข์”ของพุทธเป็นอจินไตย

“ความหมดสุข-หมดทุกข์”นี้เป็น“โลกุตระธรรม”ซึ่งเป็นอารมณ์มี“คุณวิเศษ(อุตริมนุสธรรม)”ที่ใครจะเดาเอา หรือคิดถึง“ความจริง”เอาด้วยตรรกะไม่ได้ เพราะเป็น“อารมณ์พิเศษ”ชั้น“อจินไตย”ที่เรียกโดยพยานั้นว่า“อุเบกขา”

ใน“ฉานที่ ๔”

ผู้“หมดสุข-หมดทุกข์”ได้สำเร็จเสร็จจบแล้วเป็น
อรหันต์ ต่อจากนั้นไปจะเป็นผู้“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”อยู่โดย
เฉพาะในชีวิตที่ยังอยู่ใน“กาล”แห่งเอกภพมหาจักรวาล
ต่อไป ยังไม่ทำ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ยังดำรงตนเป็น
“อมตบุคคล”

“อมตบุคคล”จึงเกิดตายอีกก็ชาติก็ตามก็“ไม่สุข-ไม่
ทุกข์”เพราะทำจิตเป็น“อุเบกขา”ได้สำเร็จจริง

นอกจากช่วงของอารมณ์ที่เป็น“ลิงลมอมข้าว
พอง”ซึ่งเป็นช่วงที่เกิดขึ้นมาในโลก มันก็ต้องไม่เดียยสา
ไปกับชาวโลกเขาชั่วระยะหนึ่ง ตามบารมีของแต่ละ
พระอรหันต์หรือแต่ละโพธิสัตว์ที่เกิดมาบำเพ็ญ“สัมมา-
วิบาก”เพื่อพุทธภูมิทุกองค์ แม้แต่ปางที่จะประกาศตนเป็น
“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ขึ้นในกาลยุคกับปีนั้นๆแท้ๆ
ก็ตาม

ซึ่งสำคัญยิ่งที่ใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ ผู้มีอารมณ์“ไม่สุข
ไม่ทุกข์”แล้ว ผู้ปฏิบัติจะต้องอ่าน“อารมณ์”ของตนให้แม่น
ให้ตรงตามความจริงให้ได้ชัดคมลึกกว้างจริง ๆ ว่า “ไม่สุข-
ไม่ทุกข์”นั้นเป็น“ความรู้สึก”อย่างไร? เป็นไหน? กันแท้ๆ

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”ที่เป็น
“ความจริง”อันจริงที่สุดยิ่งกว่า“ความจริง”ในความเป็น
มนุษย์พึงมีพึงเป็นกันได้สำเร็จ

อรหันต์หรือโพธิสัตว์จึงจะตอบ“ความจริง”นี้แก่คน
ในโลกได้ว่า มี“อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”ตามเป็นจริงนั้นๆ

ผู้มี“ความรู้สึกไม่สุข-ไม่ทุกข์”นี้ คือ “ความรู้สึก
(เวทนา)”ชั้นโลกุตระแบบพุทธซึ่งเป็นอารมณ์ของ“ผู้มีจิตหมด
กิเลส” จิตสะอาดจาก“กิเลส”คือ “บริสุทธิ์จากกิเลส”แน่แท้
จึงไม่สุข-ไม่ทุกข์

ไม่ใช่“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”แบบเดิรติยที่ยังไม่มี
“สัมมาทิฐิ”ซึ่งยังปฏิบัติตนให้ “จิตบริสุทธิ์จากกิเลสาสวะ”
ยังไม่ได้

เดิรติยหรือเทวนิยมทำได้แบบ“จิตไม่ทุกข์-ไม่
สุข”ที่ยั่งยืนตลอด“กาล”ของเอกภพมหাজักรวาล โดยการ
ทำจิตหมดสิ้นเกลี้ยงกิเลสาสวะเด็ดขาดกันจริงๆไม่เป็น ยัง
ทำไม่สำเร็จ

ยังทำ“จิตไม่ทุกข์-ไม่สุข”กันอีกเลยนิรันดรไม่ได้

พุทธทำได้เพราะ“ดับเหตุแห่งทุกข์(และสุข)”อันสัมผัส
“อาการ”จริงเกิดอยู่ที่“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตใน
จิต-ธรรมในธรรม”ได้สำเร็จจริง

ไม่ใช่ไป“หลับตา”ปฏิบัติ ขอยืนยันอย่างเด็ดขาด

“หลับตา”ปฏิบัติ มันไม่มี“กายภายนอก-ภายใน”
ให้ปฏิบัติ ไม่มี“เวทนา ๑๐๘”ให้ปฏิบัติ ไม่มี“เจโตปริย-
ญาณ ๑๖”ให้ปฏิบัติ จึงไม่มีโอกาสที่จะเข้าถึง“โลกุตระธรรม”

เพราะไม่สามารถทำให้“จิตบริสุทธิ์สะอาดจาก

กิเลส”

“ความบริสุทธิ์จากกิเลส”ไม่ใช่แค่ปฏิบัติทำ “อารมณ”ให้ “ไม่สุข-ไม่ทุกข์(อทุกขมสุข)”ได้เท่านั้น แต่กำจัด กิเลสหมดไปจาก “จิต”สำเร็จจริง จิตบริสุทธิ์จากกิเลสาสวะ อย่างเป็นจริง

ดังนั้น จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายในกาย-เวทนาใน เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันจริง ๆ

การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กายในกาย-เวทนาในเวทนา- จิตในจิต-ธรรมในธรรม”นั้นเป็น“อจินไตย”ไม่ใช่เรื่อง “ตรรกะ”แค่นั้น

ซึ่งจะกำจัดได้ด้วย“ฉานวิสัย”ของพุทธ และ“บุญ”ที่ สัมมาทิฎฐิ “กิเลสาสวะ”จึงบริสุทธิ์เป็น“อุเบกขา”ที่มี “กระบวนธรรม ๕”เป็นอย่างน้อย ตามที่เคยอ้างอิงมาเสมอ ได้แก่ “ปริสุทธา ปริโยทาตา มุทุ กัมมัฏฐา ปภัสรา”

“ความบริสุทธิ์”จากกิเลสตลอด“กาล”คือ “อุเบกขา”

(๒๓๒)“อุเบกขา”ที่สัมมาทิฎฐิแบบพุทธยังเป็นอจินไตย

“อุเบกขา”เป็น“ฐาน”คือ “ที่ตั้ง”ของผู้หมดสุข-หมด ทุกข์

พระพุทธเจ้าทรงจำแนกธรรมความเป็น“อุเบกขา ๕” ว่ามีกระบวนธรรมเจริญก้าวหน้าไปด้วย“ปริสุทธา-ปริโย- ทาตา-มุทุ-กัมมัฏฐา-ปภัสรา”นี้คือ “จิตนิยาม”ที่“สุดพิเศษ”

“ปริสุทธา”คือ “ความบริสุทธิ์จากกิเลส” ซึ่งบริสุทธิ์ได้จริงถึงขั้น“อุเบกขา” จึงยังเป็น“อจินไตย”หนักหน้ายิ่งขึ้น

“อุเบกขา”หมายถึง“จิต”สะอาดบริสุทธิ์จากมลทินใด ๆ แล้วไม่มีกิเลสสวะกันอีกยังยืนตลอดกาลแล้วนั่นเอง

ซึ่ง“จิตที่ไม่มีกิเลสสวะ”จึงเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สำคัญยอด ไม่ใช่เรื่องจะคิดเอาเล่น ๆ ง่าย ๆ มันต้องมี“ปัญญา”จริง ๆ มี“สัญญา”สามารถเข้าไปกำหนดรู้“ภาวะจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ที่สำเร็จได้ของตนที่ทำได้แล้ว

พระพุทธเจ้าทรงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่“ความคิด”ที่คนในโลกต่างก็“คิด”เป็นกันทุกคน ซึ่ง“คิด”อะไรก็ได้หลากหลายมากมายไม่สามารถจะนับได้ จึงเป็น“อจินไตย”เรียกว่า “โลกจินตา” ๑ ใน ๔ ของ“อจินไตย”

กระทั่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้“กรรม”และ“วิบาก”ซึ่งเป็นการค้นพบ “ความจริงอันยิ่งใหญ่”ของสัตว์โลก

ที่ต้อง“เกิด-ตาย”แล้วก็“ตาย-เกิด”หมุนวนอยู่ในวัฏสงสาร “ตกต่ำ-ขึ้นสูง” ที่สำคัญยิ่งคือ มีสุข-มีทุกข์ ตามอำนาจกรรม และวิบาก อยู่ใน“กาล”ไม่รู้ที่จบที่สิ้น

และพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ฉานวิสัย”ที่เป็นแบบของพระองค์เองอันวิเศษยิ่ง ที่สามารถ“เผา”หรือ“กำจัดธาตุกิเลส”ได้แท้จริง ๆ และเป็น“การเผาถูกตัวตนของกิเลสจริงแท้” การเผากิเลสหมดไปสลายไม่เหลือเหลือ กิเลสสลายแปรไปเป็น“อากาศ”ได้จริงนี้ จึงเป็น“อจินไตย”ข้อยิ่งใหญ่

“โลกจินตา-กรรมวิบากฉานวิสัย”จึงเป็น“พุทธวิสัย”
แท้ ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบได้ด้วยพระองค์เองทุก
พระองค์ ไม่ใช่ไปรับ“ความรู้”มาจากใครที่ไหน

“ความบริสุทธิ์จากกิเลสอาสวะ”ถึงขั้น“อุเบกขา”นี้
ปฏิบัติสู่ความสำเร็จได้ด้วยวิธี“เนกขัมมะ”

“เนกขัมมะ”คือ การปฏิบัติจิตของตนให้ออกจาก
“กาม”ออกจาก“โลภียธรรม”อันเป็น“กิเลส”ที่เกี่ยวกับ“ภาย
นอก”ที่สัมผัสอยู่

เมื่อออกจาก“กาม”ได้จริงแล้วจึงจะสามารถปฏิบัติ
เพื่อออกจากกิเลสชั้น“รูปในจิต”ต่อไปได้

ถ้ายังไม่กำจัด“กาม”อันเป็น“กิเลสภายนอก”ก่อน
ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปกำจัดกิเลสชั้น“รูปในจิต”ต่อไปได้

“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” จึงนับเป็น“อจินไตย”
คือ จะพึงใช้แค่การขบคิดเอาไม่ได้เลย

ผู้ปฏิบัติบรรลุ“ความจริง”ภาวะนี้ได้ด้วยตนเองจริง
อย่าง“สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปวิเว”จึงจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงผู้ที่ปฏิบัติบรรลุสภาวะ“อุเบกขา”กันจริง ๆ เท่านั้น
จะเป็น“ผู้ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ชนิดที่จิตสะอาดจากเหตุคือ
กิเลสหมดเกลี้ยงสุดถึงขั้นสิ้น“อาสวะ”กันทีเดียว ถึงจะ
เรียกว่า“อุเบกขา”กันได้

ไม่ใช่แค่“หลับตา”เข้าไปกดข่มไว้ให้“จิตนิ่ง”เท่านั้น
แต่“อุเบกขา”มี“มิตี”อันนัยสำคัญอื่นละเอียดลึกล้ำ

(๒๓๓) “อุเบกขา” จึงเป็น “จิตสะอาด” ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งยวด

“อุเบกขา” ที่ “สัมมาทิฐิ” แบบพุทธรูปนี้ จึงเป็น “ความบริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสอาสวะ” ซึ่งมีใช่แค่ “ความเป็นกลาง-ความวางเฉย-ความสุขไม่มีทุกข์” สัมมัตถธรรมดา
ง่าย ๆ ตื่น ๆ เล่น ๆ แต่เป็น “อุเบกขา” ที่หมายถึง “จิตสะอาดจากกิเลสอาสวะ” กันจริง ๆ อันเป็น “เหตุ” ยิ่งใหญ่ มีวิธีวิเศษ
ไม่มีใครเหมือน ที่ทำให้สะอาดแล้วสะอาดเลย ไม่เวียนวน
กลับมามีกิเลสใหม่อีกเด็ดขาด

เพราะมี “ปัญญา” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “วิญญูณ-
อตฺตา-ปรมาตฺมัน-พระเจ้า-นิพพาน-ความมี-ความไม่มี-
อนัตตา-ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ซึ่งล้วนเป็นเรื่อง
ของ “อจินไตย” ยิ่งใหญ่ยิ่งยวด สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้ง
“อุเบกขา” ที่เป็น “โลกียะ” ทั้ง “อุเบกขา” ที่เป็น “โลกุตระ”

โดยเฉพาะความเป็น “ฉานวิสัย” สัมมาทิฐิแบบพุท
ธจริง ที่มี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้ง “กายนอก-ภายใน”
จึงสามารถเรียนรู้ลึกเข้าไปหา “ภายในกาย” อย่าง สัมมาทิฐิ
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “เวทนาในเวทนา” ครบ “เวทนา ๑๐๘” เป็นต้น

และมี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิตในจิต” ครบ “เจโต
ปริยญาณ ๑๖” จึงสามารถกำจัด “ตัวตนของกิเลส” ได้หมด
สิ้นทั้งหยาบ-กลาง-ละเอียด ทำให้สะอาดหมดจดไม่เหลือ
เศษเลย แม้แต่ธุลีละอองแห่งกิเลสอาสวะกันตามที่ “รู้” จริงแท้
ที่สุด มี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ธรรมในธรรม” ครบ

ทั้ง“โลกียธรรม”ที่มี“ภาวะ ๒” เช่น “มีดี-มีชั่ว” แล้วละชั่ว
ประพฤติแต่ดีเท่านั้นให้แข็งแรงมั่นคงยั่งยืนตลอดกาลให้
เป็น“ภาวะ ๑”จะได้เป็น“เจ้าแห่งภาวะ๑”ให้คงทนยั่งยืนก็
จะได้ชื่อว่า “พระเจ้า” คือ เป็น“เจ้า”แห่งความดีเลิศยอดเยี่ยมกว่า
ใครๆ “ตัวจริง” วิญญาณนี้จึงเป็น“ตัวจริงของพระเจ้า”

ที่สำคัญมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมในธรรม”
ครบทั้ง“โลกียธรรม”ทั้ง“โลกุตระธรรม”ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒”หรือ
“เทว”ต่างๆ ว่า “ดี-ชั่ว”ก็ดี “สูง-ต่ำ”ก็ดี “นอก-ใน”ก็ดี “เล็ก-
ใหญ่”ก็ดี “ผิวพรรณงาม-ผิวพรรณทราม”ก็ดี “กาย-จิต”ก็ดี
“สุข-ทุกข์”ก็ดี ความแตกต่างกันของ“ภาวะ ๒”ก็ดี “ความมี-
ความไม่มี”ก็ดี ครบ“เทว” เมื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะ ๒”แล้ว
ก็ทำจิตของตนให้เป็น“อุเบกขา” หรือเป็น“อนุปคัมมะ”

ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“อุเบกขา”ซึ่งอยู่กลางๆ
วางเฉย แบบเตียรถียก็ทำให้ภายในจิตมันนิ่งอยู่กลางๆ
วางเฉย ชนิดที่“หลับไม่รู้ตัวไม่เห็น”เป็น“งู”นอนหลับ เป็น
“พญานาค”ที่“สุดยอดแห่งการหลับ” กลายเป็น“สุดโง่”ไม่มี
ใดเทียบได้ไปเลย ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุเบกขา”แบบ“หลับไม่รู้
ตัวไม่เห็น”นี้

และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความแตกต่างกันอย่าง
ยิ่งกับทำให้จิตเป็น“อุเบกขา”ที่มีอารมณ์กลางๆ วางเฉย
ชนิดที่“จิต”บริสุทธิ์ สะอาดจากกิเลส ลึ้นสุดถึงขั้น“อุเบกขา”
ที่“สุดยอดแบบพุทธโลกุตระเพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความ

เป็น “ตัวตน” ของ “กิเลส” หยาบ-กลาง-ละเอียด และมีวิธีสุดวิเศษดับกิเลส “อาสวะ” ได้จริง แม้แต่ละอองก็ไม่เหลือเศษธุลีใดเลย

ซึ่งเป็น “อุเบกขา” ๒ ชนิดที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เห็นมั้ยว่า “อุเบกขา” ที่ “บริสุทธ” สัมมาทิฏฐิแบบพุทธนั้น มันไม่ใช่ “อุเบกขา” ที่ “บริสุทธ” แค่นั้น ๆ ง่าย ๆ

“ปริโยทตา” คือ “ความบริสุทธ” หรือ “บริสุทธา” จากกิเลสเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นของความบริสุทธนั้นเอง พัฒนาหลากหลายมิติมากมายนับหลากหลายเหลี่ยมมุมขึ้นเรื่อย ๆ

“มุกฺ” คือ “ธาตุจิต” ที่มี “ความวิเศษ (อตรินุสธรรม)” สูงส่งเจริญทั้ง “๒ ภาวะ” นั่นคือ ทั้งภาวะ “เจโต” ทั้งภาวะ “ปัญญา” ต่างก็วิเศษ (มหัศจรรย์, ปาฏิหาริย์) - วิสุทธ (สะอาด, ผ่องใส, ไม่มีมลทิน) - และวิศิษฐ์ (เลิศ, ประเสริฐ) ยิ่ง ๆ ขึ้นครบถ้วนกระบวนการธรรมสัมบูรณ์

“กัมมัญญา” คือ การกระทำที่ทำได้ด้วย “อัญญาธาตุ” ชนิดที่จิตเป็น “ปัสสรา” ซึ่งสะอาดจากกิเลสอาสวะจริง ๆ

จึงเป็น “อุเบกขา” ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งยอดเพราะ “จิตสะอาด” แท้ที่มี “ปัญญา” ถึงขั้นสามารถทำให้ “มีอยู่” ในโลก หรือทำให้สลายหายไปเป็น “ดินน้ำไฟลม” สิ้นสภาพความเป็น “จิตนิยาม” นิรันดร์

(๒๓๔) “วิญญาน” จริงๆ แท้ๆ ต้องเป็น “ธาตุรู้” ที่ไม่ลึกลับ

ก็เพราะมี “ธาตุรู้” ใหม่ที่เป็น “อัญญธาตุ” คือ “ธาตุรู้” ที่เป็น “ความรู้-ความฉลาด” ชนิดไม่เคยมีมาก่อนในโลกในเอกภพมหจักรวาล จึงไม่เหมือน “ความรู้-ความฉลาด” แบบเดิม ๆ เก่า ๆ ที่วนเวียนกันอยู่แต่ในกรอบของ “โลกีย-ธรรม” ของ “เทวนิยม” กันแล้วอย่างเด็ดขาด

ซึ่งสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เป็นคน “ตื่น ๆ” ร่วมชีวิต คนทั้งหลาย ยืนยัน กันกับคนทั้งหลายในโลก กระจะ กระจ่าง เปิดเผย

ไม่ใช่เอาแต่ “ลึกลับ” งม ๆ คลำ ๆ ต่างคนต่างก็ได้แต่จินตนาการกันไปสารพัดของแต่ละคน อยู่ใน “ภพ” ของตน ๆ

แม้เราจะยืนยันของตนว่าเป็น “๑” แต่มันไม่เหมือน “แบบพุทธ” เลย “ความเป็น ๑” ของพุทธนั้นทุกคนสัมผัสได้ด้วย “กายภายนอก” ต่อเนื่องกับ “ใจภายใน” คือ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ

นั่นก็เพราะ... พุทธนั้นได้ปฏิบัติไปพร้อมกับมี “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” ในขณะ “ปัจจุบัน” นั้นทีเดียว ซึ่งปฏิบัติในขณะมี “วิญญานฐิติ” ไม่ใช่ไป “หลับตา” ไม่ให้มี “วิญญานตั้งอยู่” ที่ตาก็สัมผัสรู้ อยู่ หลัด ๆ ที่หู, ที่จมูก, ที่ลิ้น, ที่กายภายนอก, ที่ใจภายใน ก็สัมผัสรู้ อยู่ กัน ได้ หลัด ๆ ไต้ง ๆ โทนโท

ซึ่งโลกภายนอก มีคนอื่น ๆ ร่วมรู้ ร่วมยืนยันสัมผัส
ด้วยกันตรงกันเข้าใจไปด้วยกันได้ เปิดเผยชัด ๆ กระจะ
กระจำง

ไม่มีอะไร“ลึกลับ”แฝงอยู่เหมือนชาว“เทวนิยม”
เด็ดขาด

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะธรรมที่เรียกว่า“วิญญูญาณ”
จริง ๆ

แต่ผู้ไป“หลับตา”ให้กลายเป็น“วิญญูญาณสัมภเวสี”
ที่ไม่เกิดอยู่กับ“ปัจจุบัน” ที่“ตา”ก็ไม่มี“การเห็น” ที่“หู”ก็ไม่มี
“การได้ยิน” ที่“จมูก”ก็ไม่มี“การได้กลิ่น” ที่“ลิ้น”ก็ไม่มี“การ
ได้รส” ที่“กาย”ก็ไม่มี“การสัมผัสรู้ภายนอกและรู้ภายใน”เลย

กลายเป็นคนตาบอดหูหนวก เป็นคนไร้ความรู้
อยู่ครบผู้พิการสมบูรณ์แบบ ผู้ขาด“ภาวะ๒”ใน“ปัจจุบันชาติ”

ถ้า“ปฏิบัติ”โดยหลงมอยู่แต่กับ“อดีต-อนาคต” ไม่มา
ปฏิบัติใน“ปัจจุบันชาติ(ทฤษฎีธรรม)”หรือ“ปัจจุบันธรรม(ทฤษฎีการะ)”
มันก็ไม่มีผลแท้ ไม่มีอานิสงส์จริง ก็ไม่มีความจริงบรรลุ

หากผู้ใดเรียนรู้ปฏิบัติใน“การะ”ที่เป็น“ปัจจุบัน” ที่มี
“ผัสสะ”ทางทวาร ๕ นั้นแหละ จึงมี“เวทนา”ปฏิบัติเรียนรู้
“อาการสุข-อาการทุกข์-อาการไม่สุขไม่ทุกข์”ที่เป็น“ของ
จริง-ภาวะจริง”กันหลัก ๆ ไต้ง ๆ โทนไท่อยู่ ณ บัดนั้นกัน
ทันที(สัมปติ)

จึงจะเป็น“ภาวะแท้-ของแท้-มีปรากฏการณ์จริง

(สังขาร)“ที่ไม่ลืกลับ” ทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ครบ“ภาวะ ๒”
อยู่ จับได้ไล่ทัน ยังไม่ไปไหน

เช่น ใน“สมมุติธรรม”ก็จะมี“อาการสุข”ที่เกิดจาก
“การยึดถือ(อุปาทาน)”ของคนตั้งแต่“๒ คน”ขึ้นไปยึดถือตรงกัน
เมื่อเรา ๒ คนขึ้นไปและอีกเท่าไรวีดยังมากก็ยิ่งยืนยันกันว่า
เป็น“ความจริง” ยิ่งมายิ่ง ๆ เท่าใด ๆ ก็ยิ่งนับเป็น“ความ
จริง”ยิ่ง ๆ เท่านั้น ๆ

ซึ่งก็เป็นไปตามที่“หมู่ตนกลุ่มคน”ที่“สมมุติ”กัน ต่าง
ยอมรับกันในหมู่ในกลุ่มของตน ๆ ก็เป็น“สมมุติธรรม”กัน

ผู้วิชาวินิจฉัย“สมมุติ”นี้กันอย่าง

แต่ตาม“ปรมาตถธรรม”แล้ว ผู้มี“ปัญญา”อันยิ่ง ก็
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า มันเป็น“มายา” มันไม่เป็น“ความจริง”เลย

(๒๓๕)“มายา”ตัว“สุข”นี้จึงครอบงำ“พระเจ้า”อยู่แท้

“มายา” ก็คือ ความไม่จริง ความหลอก

“มายา”ยังมีแต่“อัตตา” “มายา”ไม่มี“อนัตตา”

“มายา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนความจริง”กันเลย

มันมีแค่“เวทนา”ของคนที่ยึดกันว่า“มีอยู่”
เท่านั้น

ยิ่งมีคนก็ต่างมี“อุปาทาน”ไปตาม ๆ กัน และหลง
ยึดว่ามีจริงกับบอก“ความรู้สึก”ของแต่ละคน ออกมาสื่อสู่
กันให้รู้ร่วมกัน รับรอง“ตรงกัน” แล้วเรียกด้วยภาษาว่า

“สุข”เป็นต้น เราจะเอาอาการ“สุข”ที่เกิดในใจนี้แหละ
ใช้อธิบาย

ผู้“มีสุข”คือ “มี” แต่ผู้หลุดพ้นแล้ว“ไม่มีสุข”ก็คือ
“ไม่มี”

“ความไม่มี(นัตถิ, น โหติ)”จึงเป็นที่สุดแห่งที่สุดที่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงได้ ซึ่งเป็น“ความรู้”ของ“ปัญญา”ที่แต่ละคนได้

ภาวะนี้เป็น“โลกุตระ” มีในศาสนาพุทธเท่านั้น

ผู้ยังไม่เป็น“อรหันต์”จึงมี“มายา”นี้กันอยู่ และถูก
“มายา”นี้ครอบงำควบคุมตลอด

“พระเจ้า”จึงถูก“มายา”ตัว“สุข”นี้ครอบงำอยู่แท้

“อรหันต์”ที่มี“ปัญญา”สัมมาทิฏฐิแท้เท่านั้นที่หมด
สิ้น“สุข-ทุกข์”นี้สำเร็จเด็ดขาด คือในจิตหมดสิ้น“ภาวะ ๒”นี้

ซึ่ง“อรหันต์”ทุกองค์ยืนยัน“ความไม่มีเวทนา”ชนิดนี้
แก่กันและกันได้ว่า“ความไม่มี”เหมือนกันได้ รับรองความ
จริงนี้ตรงก็ได้ ต่างคนก็ต่างมี“ความจริง” ๑ เดียวกันนี้ทั้งนั้น

และเป็น“ความจริง”ที่“ลืมนตา”ตื่นเต็มๆ แล้วเกิด
“ความรู้สึก(เวทนา)”ยืนยันได้ตรงกันกับคนอื่นๆ ที่สามารถใน
โอกาสนั้น“สัมผัส”ภายนอกภาวะหนึ่งใดก็ตาม ร่วมกันเปิด
เผยอยู่

จึงไม่“ลืกลับ”ไม่มมๆ คลำๆ ไม่คลางแคลง พันวิจิ-
กิจาได้ถึงขั้น“พันวิจิกิจจาสวะ” และ“พันวิจิกิจจานุสัย”
กันทีเดียว

ศาสนาพุทธจึงไม่“หลับตา”ปฏิบัติ แม้จะเป็น“สมมุติธรรม” เพราะเสียเวลา สูญเปล่า มันไม่มีประโยชน์แม้แต่ในเบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์ แกมมีโทษไปหลงภาพ-หลงชาติ-หลงอดีต-หลงอนาคต “การหลับตา”ปฏิบัติเพื่อบรรลุผลใน“ขั้นอดีต”กับ“ขั้นอนาคต”ซึ่งมันเป็นของชาวเดียรฉัตรเขาปฏิบัติกัน

ผู้ปฏิบัติแค่เป็น“อรหันต์”ยังไม่จำเป็นต้องเสียเวลาที่จะต้องสนใจไปเรียนรู้เลย เพราะมันเรื่องนอกอรหันต์นอก“ใบไม้ในกำมือเดียว”ไปแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าสมณโคดมในปางสุดท้ายของพระองค์ทรงสอนแค่“ใบไม้ในกำมือเดียว”เบื้องต้นของพรหมจรรย์ คือสอนแค่“บรรลุอรหันต์”เท่านั้น พระพุทธเจ้าสมณโคดมไม่ได้ทรงสอนเรื่อง“พระโพธิสัตว์” จึงมีแค่เบื้องต้น

เว้นแต่ผู้บำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”เท่านั้น ที่จะต้องศึกษาเรียนรู้“เบื้องกลาง-เบื้องปลาย”ของ“โลกอื่น”อันเป็นเดียรฉัตรอื่นๆ ด้วย ให้ถ้วนทั่ว เพื่อรู้ทั้ง“เรา”ทั้ง“เขา”ให้ครบบริบูรณ์

จึงไม่เหมือนอาตมาที่บำเพ็ญบารมีอยู่นี้เพื่อ“พุทธภูมิ”มุ่งบรรลุ“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”สูงสุดแห่งที่สุด

ดังนั้น“เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์”ที่ต้องศึกษาเฉพาะของตนเองให้“อยู่จบพรหมจรรย์”เป็นเบื้องต้นก่อน ต่อจากนั้นจึงจะเป็นเรื่องของผู้บำเพ็ญต่อ“พุทธภูมิ”จึงจะเรียนเพื่อ

รู้ “พรหมจรรย์อื่น” ของผู้อื่นนอกไปจาก “ตนเอง” เบื้องต้น
แห่งพรหมจรรย์ผู้บำเพ็ญจึงไม่ต้องไปยุ่งเรียนรู้ “พรหม-
จรรย์” ชนิดอื่น ๆ หรือก มั่นพิศฐานะ พิศลำดับ พิศกาลเวลา

เทวนิยมเดียรฉัตรยังไม่รู้ “ลำดับ” ดังว่าเหล่านี้หรือ
ยังหลงมัวมัวมาจมนงายอยู่แต่กับ “อดีต” หรือ “อนาคต”
ที่เป็น “ทิฏฐิ ๖๒” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๑ เป็นต้นไป) ไม่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง “ความจริง” อันเป็น “ปัจจุบันชาติ (ตถุธรรม)” เป็น
สามัญชีวิตปกติสมบูรณ์ได้เลย เพราะยังไม่ชัดเจนในความ
เป็น “ปัจจุบันชาติ” เท่านั้น ว่าเป็น “ความจริง” ที่ “จริง” ที่สุด
ซึ่งต้องมี “จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก” อยู่ครบพร้อม

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงเสื่อมจาก “โลกุตระ” เป็นเดียรฉัตร
กันด้วยความมืด “อวิชา” งมหายไปกับ “กาล” อันเป็น “อดีต-
อนาคต” ทั้งใน “การปฏิบัติ” ทั้งใน “ความมีมรรคผล”

ชาวพุทธปฏิบัติธรรมกันในชีวิต “ตื่นล้มตาสัมม”
เป็น “ปัจจุบัน” ปกติ ที่มีชีวิตธรรมดา ทั้งในขณะ “ทำอาชีพ -
มีการงานทำกิจต่าง ๆ - การพูด - การคิด” ก็ปฏิบัติธรรมให้
เป็น “สัมมาอาชีวะ - สัมมากัมมันตะ - สัมมาวาจา - สัมมา-
สังกัปปะ” ล้วน “ล้มตาสัมม” ปฏิบัติทั้งนั้น ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ใน “มรรคอันมีองค์ ๘” สัมผัสได้เป็น “ความจริง” ไม่มี
“มายา” เราจัดการ “กรรม” ของเราเองด้วยตัวเองแท้ ๆ

(๒๓๖) “กรรมที่มีอาการสุจริตจริง” จึงจะหมดสิ้น “มายา”

คนย่อมมี“กรรม ๓”อยู่จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรม ที่มีอาการทุจริต”ของ“กรรม ๓”ที่ตนมีจริง แล้วต้องเลิกละ “กรรม”ที่ตน“ทุจริต ๓”นั้นให้ได้จริง ซึ่งมันก็เกิดใน“กรรม ของตน”ที่ยังมีชีวิตประจำวันดำเนินไปอยู่เป็นปกตินั่นเอง มากหรือน้อย หนักหรือเบาสำหรับผู้ยังไม่ใช้“อรัหัต”หรือ ยังไม่ใช่“โพธิสัตว์ระดับ ๔”ขึ้นไป

จึงจะสามารถเป็นคนมี“สุจริตกรรม ๓” เป็นคนหมด ลิ่น“มายา”บริบูรณ์ได้จริง

การปฏิบัติธรรมของคน“ผู้มีจักษุ” เช่น ผู้“หลับตา” ปฏิบัติกัฏฐิ ก็คือ ผู้เดินทางไปสู่ความเป็น“พญานาค” หรือ ผู้“ลืมตา”ปฏิบัติกัฏฐิ ที่หลง“ความรู้รอบโลก” ไม่รู้จักจบสิ้น ยังหาจุดสำคัญของการบรรลุ“อรัหัต”ไม่ได้ ก็คือผู้เดินทางไปสู่ความเป็น“พญาครุฑ”

ถ้าไม่มี“กรรม”ภายนอกตามชีวิตปกติของคนสามัญ ของสัตว์โลกที่เลี้ยงชีพตนไปเป็นธรรมดา แต่ไปหาเรื่อง ทำผิดปกติ“นั่งหลับตาปฏิบัติ” มันก็ไม่มี“ผัสสะ”อันเกี่ยวข้องกับภายนอกใดๆ กับใครเลย เรากำลังายอยู่แต่ใน“ภพ ภายใน”ของตน ล่องลอยไปเดียวดายในโลก“คนละภพ”กับ คนสามัญในโลกปกติทั่วไปอันมีภายนอก มี“ตา-ปัญญา-ญาณ-วิชา-แสงตะวัน(อาโลก)”อาศัยตามปกติชีวิตสามัญ มันก็แยกตัวเองเข้าไปอยู่ใน“ภพที่เป็นภวังค์”ผู้นั้นก็เป็น “สัมภเวสี” อยู่แต่ใน“ภพของจิตของตน”มันก็ต่างคนต่างไป

แยกกันคนละภพ คนละโลก มันก็พูดกันไม่รู้เรื่อง เพราะ
ต่างคนต่างก็อยู่คนละ“ภพ”

เช่น คนผู้“หลับตา”นั้นไม่มี“กามภพ”ที่จะสัมผัสกัน
ทาง“ตา หู จมูก ลิ้น กายภายนอก”กับผู้อื่น แต่ผู้หลับตาไม่รู้
ภายนอกนั้น ปิดทวาร ไม่เกี่ยวกับใครเลย มันก็ไม่รู้เห็นกัน

คุณจะสุจริต จะทุจริต จะทำได้ก็แต่ทาง“ใจ”ของตน
ผู้เดียว ส่วนกายสุจริต กายทุจริตก็ทำอะไร ทำอะไรไม่ได้

และ“เหตุ”ที่พาให้เกิด“ทุจริต-สุจริต”นั้นก็คือ เรา
ต้องมี“ผัสสะภายนอก” และ“ผัสสะภายใน” ในปัจจุบัน
ทุกปัจจุบัน ที่คนในโลกในสังคมนั้นๆ ต่างเข้าใจกันหรือรู้
ร่วมกัน ตกลงกันว่า“สมมุติสัจจะ”ฉะนี้ๆ สุจริต ฉะนี้ๆ ทุจริต

ถ้ามันไปหลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติ แล้วมันจะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”ที่ตนกำลังมี-กำลัง
เป็นในปัจจุบันนั้นๆ ว่า มัน“ทุจริต-สุจริต”กับใครกันล่ะ?
และมันจะทันท่วงทีหรือ?...? แล้วจะได้รับลงมือ“รู้ทัน
ทุจริต”นั้นๆ และหยุด“กิริยาอาการ”ของ“ทุจริตกรรม ๓”
ที่ก่อเป็น“ทุจริต”ขึ้นมาใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ ที่ยัง“ไม่ล่วงเลย
ไปเป็นอดีต”หรือไม่ใช่“หลงเป็นเรื่องอนาคต”ไป ซึ่งทั้ง
“อดีต”และ“อนาคต”นั้นมันไม่ใช่“ความจริง”ที่“สด”เท่ากับ
“ปัจจุบัน”แน่ๆ พิจารณาประเด็นนี้กันให้แยบคายถ่องแท้เกิด

จึงจะมี“ความจริงที่สุด”ของการจัดการกำจัด“กรรม
กันจริงๆ ในปัจจุบันนั้นๆ แท้”ชนิดที่“ถูกกรรม”และ“ถูกกาล

”ที่เป็น“กรรมมีอาการจริง”อยู่ใน“กาลขณะหลุด ๆ ปัจจุบัน”แท้“กำลังมีสันตติต่อเนื่องกันไม่ขาด”[ปฏิสัมพันธ์ของกรรมกับกาล = Karma and Time of Continuum] กว่า“อาการกรรมและกาลที่เลยผ่านไปเป็นอดีต” หรือ“อาการที่ยังมาไม่มาถึงอันเป็นอนาคต”

ใช้วิจารณ์ญาณกันให้คม ๆ แม่น ๆ ชัด ๆ แล้วปฏิบัติกับ“กรรมปัจจุบัน”ของตนนั้นแหละให้“สุจริต”บริบูรณ์ให้ได้ทั้งหมดซึ่งมันอาจจะเป็น“มิจฉาชีพ ๕-มิจจกัมมันตะ ๓-มิจจาวาจา ๔-มิจจาสังกัปปะ ๗”เหลืออยู่ ยังไม่หมดสิ้น

ก็ต้องเรียนรู้“กรรม๓(กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม)”ที่ตนกำลังมีอยู่นั้นว่า มีการโกธ(กุหนา)หรือไม่ (นี่คือ มิจฉาชีพข้อที่ ๑)

- ตนกำลังหลอกลวง(ลปนา)หรือไม่ (นี่คือ มิจฉาชีพข้อที่ ๒)

- ตนกำลังปฏิบัติธรรมเพื่อให้บรรลุตามหลัก“สิกขา ๓ (เนमितตกตา)”จริงจังอยู่หรือยัง“ตลปตะแลง (นี่คือ มิจฉาชีพข้อที่ ๓)”

- ตนปฏิบัติธรรมบรรลุ“มรรคผล”แล้ว แต่ตนยัง“รับใช้คนมิจฉาชีพอยู่”หรือไม่ (นี่คือ มิจฉาชีพข้อที่ ๔)

-ตนไม่รับใช้คนมิจฉาชีพแล้ว แต่ยังทำงานรับจ้างหรือรับทรัพย์สินเงินทองเป็นสิ่งตอบแทนแลกเปลี่ยน (นิเปลีกตา) มาให้แก่ตนอยู่ในหมู่ชนสาธารณโภคีหรือไม่ (นี่คือ มิจฉาชีพข้อที่ ๕)

“มิจฉาชีพ”ข้อที่ ๕ นี้แหละ ที่ผู้ศึกษาต้องทำความเข้าใจกันให้ดี ๆ พิจารณากันให้แตกฉานทีเดียว

“๕ ข้อ” ๕ ชั้น ตั้งแต่“ข้อที่ ๑ ถึงข้อ ๕” นี้ล้วนคือ
“มิจฉาอาชีพ”อยู่ทั้ง ๕”นะ!

แม้ที่สุด“ข้อที่ ๕” ที่ต้องเป็น“คนทำงานฟรี”แท้จริง
ไม่รับรายได้ข้าวของเงินทองใดๆ แลกเปลี่ยนตอบแทนคืน
(ลาภ ลาภสัง นิหิตังสนตา) มาให้ตนเลยเด็ดขาด ไม่ติดใจในลาภ-
ยศ-สรรเสริญ-สุข มีชีวิตอยู่รับใช้ทำงานเพื่อผู้อื่นสุด ๆ ชีวิต
ของเราแล้วแต่ใครอื่นจะเลี้ยงไว้(ปรปฐพัทธา เม ชริกา)

ภิกษุสมณะในยุคพระพุทธเจ้าปฏิบัติตนไม่มีเงินทอง
ไม่สะสมทรัพย์สิน ให้คุณให้สละเลี้ยงไว้ ภิกษุมิหน้าที่ปฏิบัติ
ตนให้หมดกิเลส แต่มี“ปัญญา”ยิ่ง ๆ แล้วสั่งสอนผู้คน

“คนไม่มีกิเลส”เลย จึงจะเป็นคนมี“ปัญญา”แท้
เป็นคนไม่มี“เชโก”เลย มีแต่“วิชา”ครบ“วิชา ๘”
นั้นเทียว เป็นคนมี“อาชีพ”สมบูรณ์ที่สุด เลี้ยงตนด้วยการไ
ม่ต้องรับทรัพย์เงินทองมาเป็นของตนอีกเลย

นี่คือ “สัมมาอาชีพ”ที่พ้น“มิจฉาอาชีพ”สูงสุด

(๒๓๗) พิสูจน์“คนที่ทำงานฟรี”คือ“กรรม”มิใช่ God

“สัมมาอาชีพ”ของพระพุทธเจ้านั้น สมาชิกในสังคม
สาธารณโภคีทุกคนล้วนทำงานฟรีกันได้จริง ๆ แม้จิตจะยัง
มี“ความอยากได้เป็นของตน” แต่ละคนพยายามละตัวตน
อย่างแท้จริง จริง ๆ เป็นคนทำงานเพื่อผู้อื่นเพื่อส่วนกลาง
สุด ๆ ฝึกฝนปฏิบัติตน ไม่ทำเพื่อตัวเอง ชีวิตตนให้ผู้อื่น

เลี้ยงไว้(ปรปฐพัทธา เม ชีวิกา) เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุกร) ไม่เรื่องมาก
สำหรับการกินอยู่หลับนอนของตน

พฤติกรรมภายนอก“ทำงานฟรี” ทำงานแล้วไม่รับ
รายได้เงินทองข้าวของแลกเปลี่ยนตอบแทนมาให้ตนเลย
อยู่ในหมู่ชนที่มี“สาธารณโภคี”กันจริงๆ นี่เป็น“ความจริง”
พิสูจน์ได้จริงๆ นับเป็นสังคมที่มี“เศรษฐกิจ”เยี่ยมยอด
ที่สุดในสังคมคนในโลก โดยเฉพาะในยุคทุนนิยมสามัญ
กาละนี้

สำหรับคนผู้ลดละ“กิเลส” บรรลุลุทธิธรรมจริง ก็หมด
“ตัวตน”จริง หมดสิ้นความเป็น“อัตตา” ไม่เห็นแก่ตัวแท้
แน่นอน

จึงเป็น“คนทำงานฟรี”ได้นี้เป็นเรื่องของ“กรรม”
ที่ตนพากเพียรปฏิบัติตนลดละ“ตัวตน”มาจริง ไม่ใช่เรื่อง
ของ God ซึ่งยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”หรือ
“ตัวตน”

ถ้าใครยังทำงานรับรายได้เงินทองข้าวของแลกเปลี่ยน
ตอบแทนมาให้ตนอยู่ แม้เล็กน้อย ไม่ทำงาน
“ฟรี”จริงๆ พระพุทธเจ้าก็ยังถือว่า ยังเป็น“มิชฉาชีพ”อยู่นะ!

แล้วผู้ทำงานฟรี มีชีวิตอยู่ยังงัย จะ“ยังชีพ”ไปได้
หรือ?

ซึ่งเรื่องนี้แหละที่เป็น“สุดยอดแห่งเศรษฐศาสตร์”ที่
ยิ่งใหญ่จริงๆ ที่ เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

ที่พระพุทธรูปเจ้าทรงทำให้เกิดให้มีได้แม้แต่ในยุคของ
พระพุทธรูปเจ้า อันเป็นยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์หรือเผด็จการ
สมบูรณแบบ เป็นยุคสมัยที่ยังเป็นสังคมทาสอยู่เต็มที่ และ
คนยุคนั้นยังไม่มี“สิทธิมนุษยชน”เต็มที่ สุด ๆ เหมื่อนยุค
ปัจจุบันนี้เลย ยังไม่มี“ความรู้เรื่องอิสระ”สุดยอดสมบูรณ์
แท้ ๆ ก็ยังพากันทำได้แล้ว ซึ่งเป็นเรื่องของ“กรรม”ที่เต็ม
สิทธิ์ของตนเอง ไม่ใช่เรื่องของ God เลย

“พุทธ”จึงแสดงถึงควมมี“อิสระเสรีภาพ”สุดสมบูรณ์
“อิสระภาพ”นี้เป็นเรื่องลึกซึ้งยิ่งใหญ่มาก ที่ศาสนา
“เทวนิยม”ยังเป็น“ทาสพระเจ้า”กันอย่างเต็มที่ ไม่สามารถ
หลุดพ้นมี“อิสระเสรีภาพ”ออกมาจาก“พระเจ้า”ได้

แม้แค่ความเป็น“ทาสพระเจ้า”ก็ยังไม่สามารถรู้ได้
ชัดเจนชัดแจ้ง และ“หลุดพ้นความเป็นทาสพระเจ้า”กันเลย

คนยังเป็น“ทาสพระเจ้า”ไม่มีวันปลดปล่อยกันอยู่
กว่าครึ่งกว่าค่อนในโลก สำหรับผู้ที่มี“ชีวะ”อยู่ในโลก แม้
ยุคปัจจุบันนี้ “เทวนิยม”จึงไม่พ้นจาก“สังคมทาส”ไปได้

ซึ่งคนในโลกส่วนใหญ่นั้นยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ความเป็นทาสพระเจ้า”ได้ง่าย ๆ หรอก แม้ปัจจุบันนี้
คนที่มี“เชโก”ก็ยังมีมากกว่าคนผู้มี“ปัญญา”อยู่แท้ ๆ จริง ๆ

“ปัญญา”เป็น“โลกุตระธรรม” ซึ่งไม่ใช่“ความฉลาด”
หรือ“ความรู้”ที่ชื่อว่า “เชโก”แบบเทวนิยมหรือแบบโลกียะ
แต่เป็น“ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระ” มีอิสระเสรีภาพ

เฉพาะตนเต็มทีที่จะ“นับถือ”ศาสนาพุทธ ทุกคนใช้สิทธิตาม“ความรู้-ความฉลาด”ของตนสมควรใจ“ยอมรับนับถือความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ” หรือแม้จะถึงขั้นเป็นสังคมา“สาราณียธรรม ๖”ก็เป็นคน“ทำงานพริอยู่ในสังคมา”นั้นอันมีระบบ“สาธารณโภคี”ที่ตนพอใจเองได้ด้วย ปฏิภาณไหวพริบของตนๆ แต่ละคนเองแท้ ไม่มีข้อบังคับใดของพระพุทธเจ้าบังคับ ครอบงำให้มา“ทำงานพริ”เลยในศาสนาพุทธ

แต่เป็น“กรรมของตน”มีอิสระเต็มที่ คิดเองทำเอง

(๒๓๘)“ปัญญา”นั้นมี“ภาวะ ๒”คือทั้ง“รู้ได้”ทั้ง“ทำได้”

ไม่ว่า“รู้สูงสุด-ทำได้สูงสุด”ปานใดๆ ทุกคนก็มี“สิทธิ์”อยู่ที่จะสามารถพากเพียรสะสม“สัมภารวิบาก”กันชาติแล้วชาติเล่าจนกระทั่งได้บรรลุถึงที่สุดนั้นหรือไม่เท่านั้นเอง

ผู้รู้อย่างเดียว ยังทำไม่ได้นั้น ยังไม่ใช่“ปัญญา”

ส่วนผู้ที่“ทำได้” แต่ยัง“ไม่รู้”นั้น คือ ยังไม่มี“ปัญญา” นั่นคือ ผู้“ทำได้”แต่ยังมิจนาทิจิฐิ จิง“ทำได้”ไปตามประสาของ“ทิจิฐิ”ที่ยัง“ไม่สัมมาบริบูรณ์”ของตนๆ

ซึ่งคุณสมบัติเช่นนี้มีเฉพาะ“ศาสนาพุทธ”เท่านั้น ที่“พระพุทธเจ้า”ตรัส“ความรู้-ความจริง”นี้ไว้จริงๆ โดยใช้ภาษา“บัญญัติ”ระบุกำกับ“สภาวะธรรม”นั้นๆ ไว้ทุกคู่ของ“บัญญัติกับสภาวะธรรม” และเรียกผู้มี“ความรู้”นี้ว่า คนมี“ปัญญา”

“ปัญญา”จึงไม่ใช่“ความรู้”สามัญทั่วไปที่“เทวนิยม”หรือคน“โลกียะ”มีกันได้ เพราะมี“ความพิเศษสุดยอดเยี่ยมใหญ่ในความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นของชาว“พุทธ”โดยเฉพาะที่“พระพุทธเจ้า”ตรัสรู้ด้วยพระองค์เองแท้ๆ แล้วนำมาประกาศให้มนุษย์รู้ตาม พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า“ปัญญา”

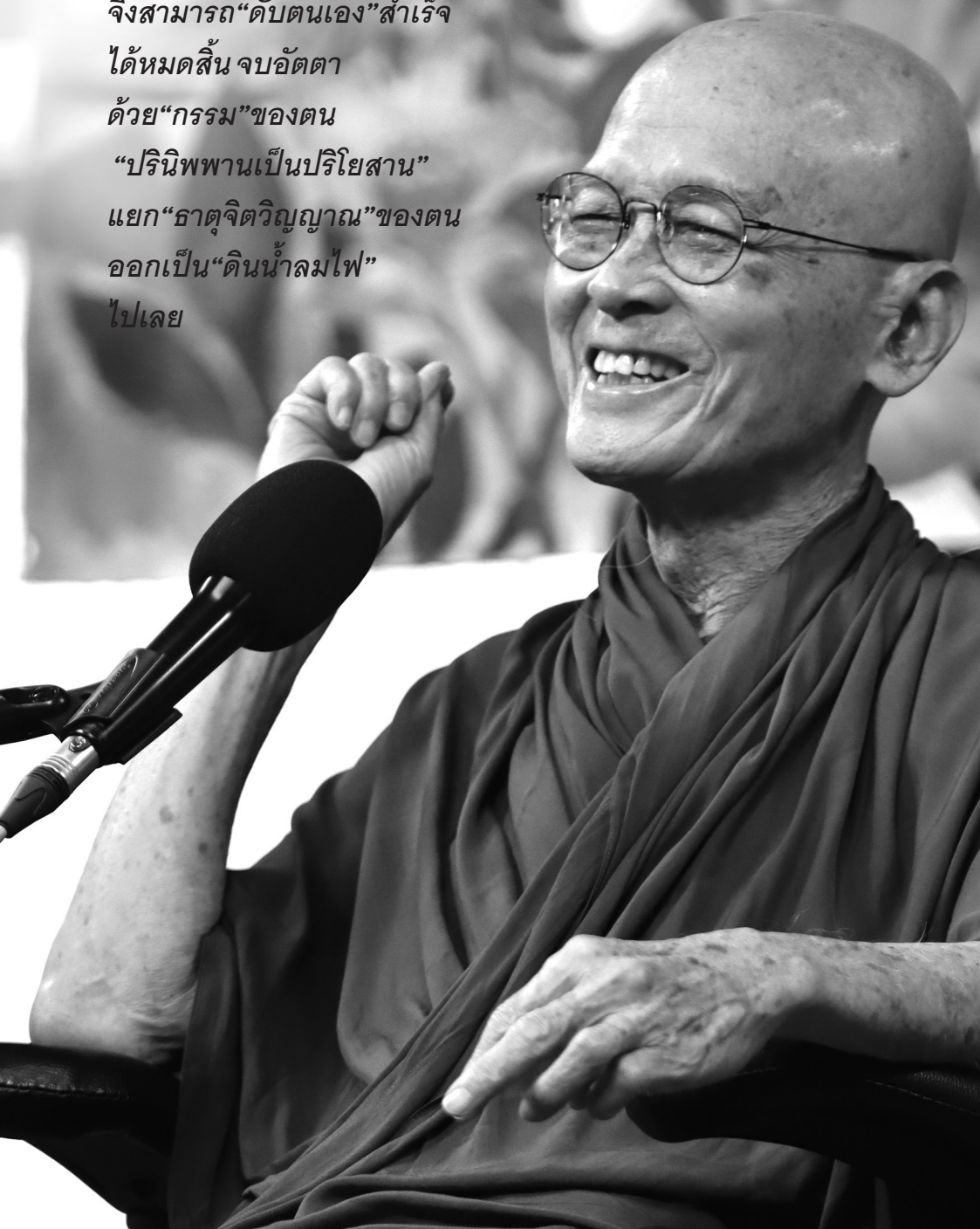
และทรงยืนยันว่า ความเป็น“อตตะ”เป็นของตนๆ เต็มสิทธิ ใครคนใดจะสมควรใจ“ยินดี(ฉันตะ)”เลือกรับนับถือพุทธศาสนาก็เป็น“สิทธิ”เต็มทีของตนตาม“ภูมิ”ที่พอรับได้เท่าใดๆ ก็เท่านั้นๆ ตามความสามารถของตนๆ หรือจะไม่พอใจนับถือพุทธ ก็มีสิทธิเต็มร้อยที่จะเกิดในจิตซึ่งเป็นความจริงของ“ศรัทธินิหทัย”ของตนๆ แต่ละคน

ซึ่งมีขีดมีขั้นตามที่แต่ละคนสามารถ หรืออาจจะมิ“ภูมิรู้”ทุกขั้นทุกตอน มีเขต มีระดับเท่าที่ได้เป็น“ของตนๆ”

“ปัญญา”จึงไม่ใช่“ความรู้-ความจริง”ที่มาจาก God หรือ“พระเจ้า”แต่อย่างใดเลย “ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกต่างจาก“เชโก”คนละตระกูล คนละทิศ คนละทาง คนละโลก คนละดวงดาว โดยแท้

“ปัญญา”จึงพิเศษเกินกว่าชาว“เทวนิยม”จะค้นคว้าขบคิดขึ้นมาเองได้ “ปัญญา”เป็น“อจินไตย”ที่เป็น“พุทธ-วิสัย” เป็น“ฌานวิสัย” ที่ต้องมีความรู้ใน“กรรมวิบาก” เป็น“เรื่องใหญ่”ของ“ชีวิตจิตนิยาม” ซึ่งผู้ไม่มี“วิชา”(คนอวิชา)ยังเรียกกันว่า “พรหมลิขิต”หรือ“แล้วแต่‘พระเจ้า’จะบัญชา”นั้นแล

ผู้มี“ปัญญา ๘”แท้จริง
จึงสามารถ“ดับตนเอง”สำเร็จ
ได้หมดสิ้น จบอัสดา
ด้วย“กรรม”ของตน
“ปริณิพพานเป็นประโยชน์”
แยก“ธาตุจิตวิญญาณ”ของตน
ออกเป็น“ดินน้ำลมไฟ”
ไปเลย

แต่จริงที่สุด คือ “ตนเองลิขิตตนเอง” แท้ๆ ต่างหาก
เพราะ “กรรมเป็นของของตน-ตนเป็นทายาทของ
กรรมของตน-กรรมโยนิ-กรรมพันธุ์-กรรมปฏิสรณ”

“กรรมจำแนกสัตว์ (กัมมังสัตเต วัชชติ)” และ “สัตว์
ทั้งหลายย่อมเป็นไปตามอำนาจของกรรม (กัมมุนา วัตติโลกิ)”

ผู้มี “ปัญญา ๘” แท้จริงจึงสามารถ “ดับตนเอง” สำเร็จ
ได้หมดสิ้น จบอึดตา ด้วย “กรรม” ของตน “ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน” แยก “ธาตุจิตวิญญาณ” ของตนออกเป็น “ดินน้ำ
ลมไฟ” ไปเลย ไม่เหลือ “ชีวะ” ต่อจากนั้นกันอีกเลย ก็ด้วย
ตนเองแท้ๆ

(๒๓๙) “ปัญญา” จึงมิใช่ “ความรู้-ความฉลาด” แบบโลก

“ปัญญา ๘” ยิ่งใหญ่ปานฉะนี้ ชาว “เทวนิยม” แม้จะ
ใช้ “โลกจินตา (ความคิดของชาวโลกีย์)” ปานใดก็ไม่อาจจะ
มี “ปัญญา” ที่เป็น “ความรู้-ความฉลาด” ชนิดที่เป็น “โลกุตระ” นี้ได้

พระพุทธเจ้าจึงทรงสรุปว่า ผู้มี “ปัญญา” หรือ “วิชชา”
สามารถรู้ปัจจัยการของ “เหตุและปัจจัย” ที่เป็น “ภาวะ ๒” ร่วม
ปรุ้งแต่งกันและกันตั้งแต่ต้นจนที่สุดชื่อว่า “ปัจจุสมุปบาท”

สามัญโลกียบุคคลจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ความจริง” นี้เองได้ ต้องสืบทอดจากผู้มี “ปัญญา ๘” มาแล้ว
เท่านั้น

นั่นคือ “ปัญญา” ที่เป็น “ความรู้-ความฉลาด ๘ ข้อ”

อันได้แก่ “วิชา”ของพระพุทธเจ้านี้ “เทวนิยม”หรือคนที่มีแต่“เงโก”นั้นจะไม่รู้จัก“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”ได้เองเป็นเด็ดขาด จึงมี“อัตตา”ที่จมอยู่กับ“ความโศก-ปริเทวะ-ความทุกข์-โทมนัส-อุปายาส”ประจำโลก นิรันดร์ ไม่หมดสิ้นลงได้

เพราะ“อวิชา”จึงไม่รู้จักรับพลังงาน“สังขาร”จับตัวกันตั้งแต่“๒ ภาวะ”เป็น“อตภาพ”หรือ“อัตตา”ที่เรียกว่า“วิญญาน”ขึ้นมาแล้วก็จะก่อ“กรรม”ทำเชืญเป็น“ผล”ตกผลึกเป็น“ตนเองของตนเอง”ไปตลอดกาลนาน จึงไม่มี“ปัญญา”ที่จะจัดการกับ“อัตตา”ของตนเอง แม้จะยังชีพมีชีวิตอยู่ในโลกต่อไปก็ไม่มี“ปัญญา”แท้จริงที่รับประกันได้ว่า “ไม่ทำบาปทั้งปวง-ทำแต่กุศลเสมอ-เพราะได้ทำจิตสะอาดหมดจดจากกิเลสจริงแล้ว”

เป็น“อรหันต์”คือ ผู้“ถึงที่สุดแห่งความลึกลับแล้ว”

“ความลึกลับ(รห)”นั่นคือ “ตัวเอง” คือ ลึกลับใน“ตัวตน”

ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวเอง”หรือ“ตัวตน”บาลีคือ“อัตตา”แล้วได้ศึกษาฝึกฝนอบรมตนจนที่สุดบรรลุความเป็น“อนัตตา”

จึงเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่มันมีความเป็น“อัตตา” และสามารถมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ว่า “อัตตา”นี้คือ “มายา” ซึ่งคนผู้มี“อุปาทาน”ยังมกมายอยู่ว่า

“อิตตา”นั้นเป็น“สุข” และหลงยึดถือว่า “สุขเที่ยงแท้”อยู่
นิรันดร์ด้วย จึงเป็นพวก“สุขนิยม” ก็คือ ชาว“เทวนิยม”นี้เอง
และยกให้ผู้ที่มิ“สุขนิรันดร์”เป็น“เจ้าผู้ยิ่งใหญ่แห่ง
สุข” หรือเป็น“พระเจ้า”ผู้ยิ่งใหญ่ ที่มี“อิตตา”อยู่นิรันดร์

ชาว“เทวนิยม”จึงยังจะมีชีวิต“ตายเกิด-เกิดตาย”
วนเวียนอยู่กับ“มายา”อันคือ“สุข”ว่าเป็น“สัจจะ”นิรันดร์อยู่
ไม่มีทาง“จบ”หรือทางเลิกเสพ“สุข”ลงได้สนิทเด็ดขาด
“สิ้นสุข-สิ้นทุกข์”นิรันดร์ไม่ได้

จึงตกเป็น“ทาส”ของ“มายา”หรือ“มารซาตาน”อยู่
ศาสนาพุทธนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ปัญญา ๘”เปิด
เผย“ความลับที่สุด”ที่เป็น“ความสุข-ความทุกข์”นี้แหละว่า
เป็น“มายา”ตัวร้าย ที่หลอก“คนโง่” จนพ้น“ความโง่(อริชา)”นี้
ได้ด้วย“การศึกษา ๓ (ไตรสิกขา)” คือ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

หรือทฤษฎีเต็มๆ ก็คือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

ขอตั้งข้อสังเกตไว้ตรงนี้อาจสำคัญมากในความเป็น
“จรณะสมบัติ-วิชชาสมบัติ”ซึ่งเป็น“พุทธคุณ”ข้อ ๑ ใน ๙ ข้อ
ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์นั้น มีข้อนี้ข้อเดียวที่เป็น
“หลักปฏิบัติ”เพื่อให้เกิด“คุณสมบัติ-คุณวิเศษ-คุณ-
ประโยชน์ ฯลฯ”แก่ตนแก่โลก

ซึ่งทั้งหมดของ“พุทธคุณ”ทั้ง ๙ ที่พระพุทธเจ้าตรัสเอง
ก็ดี และที่ผู้คนทั้งหลายนำมากล่าวสรรเสริญคุณของพระพุ
ทธเจ้าตลอดเวลาอยู่ ก็ดี นั้น “วิชาจรณสัมปันโน”

นี้แหละที่เป็น“ทฤษฎีคำสอน”อันจะให้ผู้ศึกษาเรียนรู้และนำไปปฏิบัติเพื่อบรรลุ“สาระเนื้อแท้แห่งวิชาการและความจริง”ที่เป็น“โลกุตระ” มีข้อเดียว ๑ เดียวเท่านั้น ใน“๔ ข้อ”

ที่ให้คนทั้งหลายนำมาใช้“ศึกษา-ปฏิบัติ-อบรมฝึกฝนตน”ให้ตนบรรลุตาม“ธรรมของพระพุทธเจ้า”แท้ๆ

นอกนั้นที่มีอีก ๘ คำ ๘ ข้อใน“พุทธคุณ ๙”ล้วนไม่ใช่“สาระเนื้อแท้แห่งวิชาการที่เป็นทฤษฎีปฏิบัติ”ของพระพุทธเจ้าแต่อย่างใด อีก“๘ คำ ๘ ข้อ”ใน“พุทธคุณ ๙”นั้นล้วนเป็นคำกล่าวยกย่อง ชมเชย เชิดชู บูชาพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ซึ่งเป็นแค่เพียง“ฉาया”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น จุดนี้สำคัญนะ!

(๒๔๐) ทุกคนมีสิทธิบรรลุ“ปัญญา”นี้ได้ถ้า“สัมมาทิฐิ”

ชัดเจนนะ ว่า “อีก ๘ คำ ๘ ข้อ”นั้นไม่ใช่“ทฤษฎีคำสอน”เป็นแต่เพียง“พระฉาया”ที่เป็น“คำยกย่องสรรเสริญคุณพระพุทธเจ้า”ทั้ง ๘ คำ

นับเป็นเครื่องชี้บ่ง“ยศศักดิ์ฐานะ”อันสูงส่งยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นเท่านั้น

ส่วน“วิชาจรณะ”นั้น เป็น“ทฤษฎีคำสอน”ที่ผู้ศึกษาจะนำมาเรียนรู้ปฏิบัติให้ตนบรรลุธรรมตามเป็น“อารยบุคคล”ได้ไปตามลำดับๆ สูงสุดก็ถึงขั้น“อรหันต์”

“จรณะ ๑๕”และ“วิชา ๘”นี้ใช้ศึกษาอบรมปฏิบัติ

ให้บรรลु“อรหัต” อันเป็น“ไปไม่กำมือเดียว”เท่านั้น

ผู้ที่บรรลุ“อรหัต”คือ ผู้บรรลุ“โลกุตระธรรม”สำเร็จผล
เมื่อผู้ใดใช้“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ปฏิบัติแล้วบรรลุ
เป็น “อรหัต” ก็เป็นอันเป็นผู้“สิ้นอาสวะ”สำเร็จ จึง“จบกิจ”

ซึ่งเป็น“ผู้สามารถทำ‘จิตนิยาม’ของตนให้สลายไป
จาก‘กาล’ได้สำเร็จ” หมดจบความเป็น“จิตนิยาม”ของตน
กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลย สิ้น“ชีวภาวะ”เกลี้ยงไม่เหลือ

นั่นคือ ไม่เหลือทั้งชีวะความเป็น“พืช”ทั้งชีวะความเป็น
เป็น“สัตว์”ของท่านผู้นั้นต่อไปอีกแล้ว “สิ้นกรรม-สิ้นธรรม”
อยู่ใน“กาล”แห่งเอกภพมหาจักรวาลอีกแล้ววันวัน

ส่วนผู้มี“การตั้งความปรารถนา,การตั้งใจแน่วแน่,
การตัดสินใจเด็ดเดี่ยว”เรียกว่า“ปณิธาน”เพื่อปฏิบัติตนไปสู่
ความเป็น“พระพุทเจ้า”นั่นคือ สัมภารวินา“โพธิสัตว์”

ซึ่งเริ่มได้ตั้งแต่เป็นแค่“สัตว์ได้ต้นโพธิ” คือ “สัตว์ที่
เหมือนเด็ก ๆ ไม่เดียงสา”ที่พูดตามเขาไปโละ ๆ และ ๆ พูด
เล่นไปเลอะ ๆ เทอะ ๆ ยังไม่รู้จริง ๆ แท้ ๆ อะไรเลย

นั่นคือ มีคนที่เพียงแต่ว่า เป็น“ปุถุชน”บางคนที่ตั้ง
ปณิธาน”เพื่อทำตนให้มี“โพธิ(ความรู้ที่เป็นโลกุตระ)” ทว่าคนผู้นี้
ยังไม่มีแม้แค่“ความรู้”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็น“โลกุตระ”
มันจึงเป็นเรื่องที่ยังไกลแสนไกลมากเหลือเกินที่คนผู้นี้จะมี
ความรู้เข้าใจถึงที่จะรู้จัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ยังไม่ต้องพูด
ถึง“รู้แจ้ง-รู้จริง”จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ หรือ

ดังนั้น ผู้จะนับได้ว่า เป็น“โพธิสัตว์”จริง จึงได้แก่ คน
ผู้มี“ภูมิโลกุตระ”เกิดขึ้นใน“จิต”บ้างแล้วแท้ๆ เริ่มนับได้จาก
มี“ภูมิโสดาปัตติผล”อันเป็น“อารยบุคคล”ขั้นที่ ๑ ขึ้นไป

จะไม่ใช่“คนผู้แค่ตั้งปณิธานขึ้นในจิตตน”แล้วเรียก
ด้วยภาษาว่า ตนเป็น“ปุถุชนโพธิสัตว์”นั้น มันยังไม่ใช่ เนื้อ
แท้ของโพธิยังไม่มี เป็นไปไม่ได้ ตนยังไม่“รู้จัก-รู้แจ้ง”ความ
เป็น“โพธิ”อันเป็น“ความรู้-ความจริง”ของ“โลกุตระธรรม”

ยิ่ง“รู้จริง”ในความเป็น“โลกุตระ” ที่จะจบบริบูรณ์
ด้วย“อนัตตา”หรือ“อเทว”ก็บอดสนิทกันเลย

ดังนั้น คน“ปุถุชน”ผู้ที่“ตั้งปณิธาน”ผู้นี้จึงยังไม่มีเศษ
เสี้ยวของความเป็น“โพธิ”อันเป็น“ความรู้โลกุตระ”ในตนเลย

ซึ่งตรงนี้ ก็ต้องเข้าใจให้คมชัดแม่นยำตรงสภาวะให้ดีๆ
ว่า ผู้ที่ยังไม่มี“โพธิธรรม”ในตนเลยยังเป็นเพียง“ปุถุชน”นั้น
ก็สามารถตั้งจิตหรือตั้ง“ปณิธาน”แล้วปฏิบัติตนเพื่อไปสู่
ความเป็นพระพุทธเจ้าได้อยู่ ตัดสิทธิ์ของคนไม่ได้หรอก

แต่ใน“จิตของปุถุชน”ผู้ที่ยังไม่มีแม้แค่“ความรู้จัก”ที่
สัมมาทิฏฐิความเป็น“อารยคุณ”ได้เลย คือยังเป็นเพียง
ชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % หรือคนที่ยังเต็มไปด้วย“พระเจ้า”
หรือ“เทว” หรืออย่างเก่งก็มี“คุณ”ได้แต่เพียง“กัลยาณคุณ”
จึงเป็นได้เพียง“กัลยาณชน”เท่านั้นอยู่ตลอดเวลา ยิ่งยาก
มากยิ่งขึ้น ที่สุดที่จะเข้าใจ“อารยธรรม”อันเป็น“โลกุตระ”ได้
ความใกล้ที่จะได้เป็น“โพธิสัตว์” จึงยังห่างไกล

สุดไกลอยู่

ผู้ที่นับว่าเป็น“โพธิสัตว์”นั่นคือ คนผู้ที่เริ่มมี“คุณพิเศษ” คือ ผู้มี“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”ในตนแล้ว อย่างน้อย ก็เป็น“โสดาบัน” เป็นเบื้องต้น จึงจะนับว่า เข้ากระแสความ เป็น“พระโพธิสัตว์”ได้ระดับ ๑ คือ คนผู้มี“ปัญญา”ที่ชื่อว่า “โพธิ”

ดังนั้น “โพธิสัตว์”คือ “สัตว์ที่มีโพธิ” ไม่ใช่แค่“สัตว์ที่ ตันโพธิ” หรือเพียง“ตั้งปณิธาน”เท่านั้น แต่ต้องเป็นผู้บรรลุ มรรคผลอย่างน้อยก็เป็น“โสดาปัตติผล”ขึ้นไป

แม้แค่“โสดาปัตติมรรค”ก็ยังนับว่าเป็น“โพธิสัตว์”ยัง ไม่ได้หрок ต้องถึงขั้น“โสดาปัตติผล”ขึ้นไปจึงจะนับว่า เป็น“โพธิสัตว์”ได้ เป็น“โพธิสัตว์”ขั้นที่ ๑ ที่ชื่อว่ามี“ปัญญา”

“พระโพธิสัตว์”หรือ“พระอาริยะ”ของพุทธที่สัมมา- ติปฏิและมี“อัญญธาตุ”เพียงพอจึงจะนับว่า เป็นผู้ที่มี“ปัญญา”

(๒๔๑)“ความรู้-ความฉลาด”ที่เข้าขั้นเรียก“ปัญญา”ได้

หากยังไม่เริ่มตั้งแต่มี“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“อัญญ- ธาตุ”ของ“โลกุตตรธรรม”ตั้งแต่ขั้น“โสดาบันบุคคล”ขึ้นไป

ถ้าไม่ได้สะสม“อัญญธาตุ”ใส่ใจจิตตจนถึงขั้น“นิยตะ” คือ ๗๕ % ขึ้นไป ก็ยังไม่นับว่า เป็นผู้เข้าเขตมี“ความรู้- ความฉลาด”เข้าขั้น“ปัญญา”ซึ่งเป็น“ความรู้-ความฉลาด” ขั้นนี้จึงจะนับได้ว่า “เที่ยง(นิยตะ)”ในความรู้-ความฉลาด

โลกุตระ

“ปัญญา”จึงไม่ใช่“แค่”เณโก”แน่นอน ชัดเจนแล้วนะ!
ความเป็น“โพธิสัตว์”นั้นผู้จะเข้าขั้นนับได้ว่า“เที่ยงที่
จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า”ผู้นั้นก็ต้องได้สะสมสัมภาร-
วิบากมามาก มีภูมิธรรมถึง“โพธิสัตว์ระดับ ๗”ขึ้นไป

ก็เคยไล่ลำดับให้ฟังมาแล้วว่า โพธิสัตว์มีกี่ชั้น?
อะไรบ้าง? สำหรับ“เถรวาท”ที่สวดท่องก็มี“ทิฏฐิ”ว่า“โพธิสัตว์”
คือผู้อยากเป็นพระพุทธเจ้าก็“ตั้งปณิธาน”ของตนเท่านั้น
แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญเพียรไปเถอะ “สะสมบารมี”ไป
ตามประสา“ปุถุชนโพธิสัตว์”(เถรวาทถือว่า“โพธิสัตว์”เป็น“อารยบุคคล”ไม่ได้)
สักวันหนึ่งก็จะไหล่พรวดขึ้นมาบรรลुเป็น“พระพุทธเจ้า”
เองแหละ ตามประสาของเถรวาท“อุจเฉททิฏฐิ” ...ก็ว่ากัน
อย่างนั้น!

ส่วน“มหายาน”ก็สวดท่องไปมี“ทิฏฐิแตกลาย”ออกไป
จนกลายเป็น“สัสสตทิฏฐิ”หลากหลายมากมายจนนับ
ไม่ถ้วน อาตมาไม่มีภูมิพอที่จะสรุปออกมาให้ฟังได้ ต้อง
ขออภัยจริง ๆ

สำหรับความรู้ของอาตมานั้นก็ได้สาธยายมาเสมอ
ด้วยภูมิ“ปัญญา”ที่อาตมามีตาม“กระบวนการ”ของ
“ปัญญา ๘” นี่เองไม่นอกไปกว่านี้ ขอให้เรียนรู้ดี ๆ แล้ว
ปฏิบัติตามให้เกิด “มรรคผล ๘ ลำดับ”นั้นเถิด ก็จะมีความรู้-
ความฉลาด”ที่เรียกได้ว่า“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง เป็น

“ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” และ“ปัจเจกสมุปบาท”ได้
ด้วยตนบริบูรณ์สมบูรณ์จริง

ก็จะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ๑.โสดาบันโพธิสัตว์
๒.สกิทาคามีโพธิสัตว์ ๓.อนาคามีโพธิสัตว์ ๔.อรหัตต-
โพธิสัตว์ ๕.อนุโพธิสัตว์ ๖.อนิยตโพธิสัตว์ ๗.นิยตโพธิสัตว์
๘.มหาโพธิสัตว์ ๙.ปัจเจกสัมมาสัมโพธิสัตว์หรือปัจเจก-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ได้แท้

“ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้นยังไม่ได้ชื่อว่า เป็น
พระพุทธรเจ้า“พระองค์ใดพระองค์หนึ่ง”ที่ชาวโลกรู้จักว่า
ท่านเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่“พระปัจเจกสัมมา-
สัมพุทธเจ้า”ก็ได้ตรัสรู้“ธรรมโลกุตระ”ด้วยพระองค์เอง
เท่าเทียมกับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์แท้ๆ

แต่เพราะท่านไม่ได้ตั้งศาสนาพุทธขึ้นในโลกมนุษย์
สำเร็จให้คนได้บรรลุ“โลกุตระธรรม”ตามในโลกแต่ละยุคของ
กาล จนกระทั่งเกิด“ศาสนาพุทธ”ขึ้นในโลกเป็นของ
“พระพุทธรเจ้าเองแต่ละองค์” ในแต่ละกัป ให้คนได้ศึกษา
ปฏิบัติบรรลุ“นิพพาน” บรรลุ“อนัตตา” บรรลุ“ปรีนิพพาน
เป็นปริโยสาน” สำเร็จ เท่านั้นเอง

ซึ่งก็เป็นเพราะ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”แต่ละ
พระองค์ มีเหตุผลส่วนพระองค์ เป็นต้นว่า “ท่านพอแล้ว”
ท่านไม่ต้องการ“ได้ชื่อ”ว่า“เป็นพระพุทธรเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง
ในโลก” ขึ้นทำเนียบพระพุทธรเจ้าองค์หนึ่งกับพระพุทธรเจ้า

ทั้งหลายของโลก ท่านจึง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป
ตัดข้อย่อยแต่พอตัวไปเสีย “โลกมนุษย์”ก็ไม่มี“พระพุทธ-
เจ้าพระองค์นี้”ในทำเนียบโลกเท่านั้นเอง

หรือท่านจะมีเหตุผลอื่นใดก็ตาม ก็คือ ท่านไม่ได้
ประกาศตนเป็น“เจ้าของศาสนาพุทธ”ขึ้นในโลก ทั้งๆ ที่
ท่านมี“สัมมาสัมโพธิญาณ”เท่ากันกับพระพุทธเจ้าทุก
พระองค์

ทั้งๆ ที่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์”ก็
ทรงมี“สัมภารวิบาก”มาเท่าเทียมกันกับ“พระสัมมาสัมพุทธ-
เจ้าทุกพระองค์” และทรงมี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เข้าขั้น
เรียกได้ว่า “ปัญญา”ที่เป็นของพุทธโดยเฉพาะดังเดียวกัน

“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่แตกต่างกับ
“เฉโก” หันหลังชนกันแล้วต่างก็ออกเดินทางตรงของตนๆ
ไป ๑๘๐ องศาคนละทิศ คนละชั่ว คนละโลก คนละ
ดวงดาว

(๒๔๒) “ปัญญา”มิใช่“ความรู้-ความฉลาด”ชั้นโลกีย์ สามัญ

ขอยืนยันว่า “ปัญญา”นั้นมิใช่“ความรู้-ความ
ฉลาด” ของปุถุชน หรือของ“เทวนิยม”โลกีย์สามัญ
มนุษย์โลกที่มีทีเป็นแค่“เฉโก”กันอยู่เดิม เพราะเป็น“ความ
รู้-ความจริง”ที่แตกต่าง“ทวนกระแสของโลกีย์สามัญ” ๑๘๐

องศากันทีเดียว

“ความรู้-ความจริง”ที่เป็นโลกุตระนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
รู้จบครบถ้วนหมดสิ้น“ทั้งโลกียธรรม-ทั้งโลกุตระธรรม”
ประดามี

ส่วนเดียรฉัตรหรือชาวเทวนิยมที่พูดพล่อยๆ กันว่า
“ปุณฺณโพธิสัตว์”นั้น ก็เป็นแต่เพียงเขาตั้งพยัญชนะขึ้นมา
เรียกตนเองไปตามความปรารถนาเปล่าๆ หรือตาม
“ปณิธาน”ที่มุ่งมาดของคนผู้นั้นเองเท่านั้น แต่สัจจะยังไกล
แสนไกล“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระ” เพราะยังไม่เริ่มแม้
ได้ยินได้ฟังความเป็น“โลกุตระ”จากพระโอษฐ์ของ
พระพุทธเจ้าหรือจากสัตตบุรุษหรือจากผู้รู้ที่อยู่ในฐานะครู
ผู้สัมมาทิฏฐิ จึงยังเรียก“ความรู้-ความฉลาด”นั้นว่า
“ปัญญา”ไม่ได้ ยังเป็น“ความรู้-ความฉลาด”แค่“เณโก”อยู่

ถ้าคนผู้นั้นยังไม่มี“คุณธรรม”ใกล้“คุณพิเศษ”ที่เป็น
“อารยคุณ”อันเป็น“โลกุตระธรรม”แท้ๆ เลย ก็ยังนับคนผู้นี้
ว่า ยังไกลอีกหลายไกลนักกว่าจะได้เป็น“โพธิสัตว์”

คนผู้นั้นต้อง“สนใจ”สมมุติหรือบัญญัติทั่วไปที่ว่า
เป็น“ศาสนาพุทธ”ก่อน แล้วได้ติดตามศึกษา“ความเป็น
พุทธ” จนกว่าจะเกิด“ความเข้าใจ(ทฤษฎีพุทธธรรม)”ว่า พุทธมี
“แก่นแท้แห่งสัจจะ”แตกต่าง(ลงคะ)จาก“ศาสนาเทวนิยม”ที่
ตนนับถืออยู่อย่างชัดเจนแจ่มแจ้งเป็น“สัมมาทิฏฐิ”ได้

เมื่อได้เริ่มรับ“แสงอรุณ ๗”อย่างเพียงพอมาก่อน

แล้วจริง จึงจะสามารถ“เห็นแสงอาทิตย์” เป็นลำดับต่อมา

เพราะไม่มีคนผู้ใดที่จะบังอาจ“เห็นพระอาทิตย์”
ได้ก่อนเลยเป็นอันขาด ถ้าผู้นั้นไม่“เห็นแสงอรุณ”มาเป็น
ลำดับๆ ก่อน ถึงจะ“เห็นพระอาทิตย์”ตามมาภายหลัง

แต่ถ้าคนผู้ใดขึ้นไปปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”กันเลย
ก่อนที่จะได้ผ่าน ๗ ข้อสำคัญของ“แสงอรุณ ๗(สุริยเปยยา ๗)”
นั่นคือคนผู้นี้ผิดทั้งขั้นตอนของหลักเกณฑ์ ผิดทั้งความ
จริงของธรรมชาติว่าเขาสามารถ“เห็นพระอาทิตย์”ได้ชนิด
ตัดลัดลำดับตามใจชอบเลย โดยไม่ต้อง“เห็นแสงอรุณ”
ก่อน พรวดพราดเข้าถึง“มรรคองค์ ๘”ทันทีเลย โดยไม่ผ่าน
“แสงอรุณ ๗”ก่อน มันก็ตัดลัด“ความเต็ม”ทั้งออกไปกัน
อยู่ชัดๆ

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มรรคองค์ ๘”เปรียบเป็น
“พระอาทิตย์” ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้อง“ผ่านการเห็นแสงอรุณ
มาก่อน” แล้วจึงจะ“เห็นพระอาทิตย์”ได้จริงต่อมา แล้วจึง
จะปฏิบัติดำเนินชีวิตไปกับ“พระอาทิตย์”ได้ตลอดวันอย่าง
“เต็มสภาพ” นั่นคือ ได้ผ่านการ“เห็นแสงอรุณ ๗”มาก่อน
แล้วเพียงพอ แล้วจึงจะดำเนินชีวิตไปกับ“พระอาทิตย์”ได้

เห็นลำดับแห่ง“ความจริง”นี้ให้ชัดเจน คมๆ แม่นๆ

จึงจะลงมือปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”ให้“สัมมามรรค”
จนเกิด“สัมมาผล”ของพุทธได้ดีบริบูรณ์สมบูรณ์กันจริงๆ

หาไม่แล้ว ก็จะได้แค่“มิջฉาผล”กันไปเท่านั้น ซึ่งใน

โลกก็มีกันอยู่ดินคาบที่ได้กันแต่“มิจฉาผล”แล้วหลงผิดว่า
ตนได้“สัมมาผล”ของพระพุทธเจ้า เป็น“อรหันต์เก้”กันไป
แล้วต่างก็หลงกันว่าได้“บรรลุอรหันต์” ก็น่าสงสารยิ่งจริงๆ

(๒๔๓) ต้องได้เห็น“แสงอรุณ ๗”ก่อนจะปฏิบัติ“มรรค ๘”

“แสงอรุณ ๗”นั่นคือ พอเริ่มต้นข้อที่ ๑ ของ“สุริย-
เปยบาล ๗” ก็คือ คนผู้นั้นได้นำชีวิตของตนมาดำเนินชีวิต
ความเป็นอยู่ร่วมกันกับมิตรดี(กัลยาณมิตรโต)สหายดี(กัลยาณสหาย)
สังคมสิ่งแวดล้อมดี(กัลยาณสัมปวงโก) กันเป็นข้อแรก จริง

“มิตรดี(กัลยาณมิตรโต)-สหายดี(กัลยาณสหาย)-สังคมสิ่งแวดล้อมดี(กัลยาณสัมปวงโก) นี่ พระพุทธเจ้าตรัสย้ำกับพระ
อานนท์ ว่า “เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์หรือของ
ศาสนา”เชียวนะ!

หลังจากพระอานนท์ได้แสดงความเห็นว่า “มิตรดี
(กัลยาณมิตรโต)-สหายดี(กัลยาณสหาย)-สังคมสิ่งแวดล้อมดี(กัลยาณ-
สัมปวงโก)”เป็น“ครึ่งหนึ่ง”ของพรหมจรรย์หรือของศาสนาพุทธ

พระพุทธเจ้าก็รีบล่ำทับกับพระอานนท์ทันทีว่า
ไม่ใช่ะอานนท์! “มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี”
เป็น“ทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์หรือของศาสนาพุทธ”
ทีเดียว

ทำไมหรือ? “มิตรดี-สหายดี-สังคมสิ่งแวดล้อมดี”จึง
เป็น“ทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์หรือของศาสนาพุทธ”

พระพุทธเจ้าตรัสย้ำยืนยันปานั้น มันต้องสำคัญ
แน่ๆ

เมื่อได้อยู่กับ“มวลมิตรดี-สหายดีสังคม-สิ่งแวดล้อม
ดี” ชนิดที่มี“ความยินดี(ฉันทะ)”ด้วยนะ! เราก็จะได้ปฏิบัติ
“ศีล”เป็นข้อ ๒ แน่นอน นี่ก็เป็นลำดับ ที่จะตัดลัดไปไม่ได้
เพราะสังคม“คนโลกุตระจริง”นั้น จะเป็นสังคมคนที่มี
“ศีล”จริงๆ เป็นเครื่องชี้บ่งถึงความเป็น“ชนอารียะ”
ตั้งแต่“ศีล ๕”เป็น“ศีลหลักพื้นฐานของสังคมนั้นๆ”แน่ๆ
แท้ๆ เนื่องจากทุกคนมี“ปัญญา” เชื่อมั่นใน“ศีล”ยิ่งว่า คน
ไม่มีศีล คือคนป่าเถื่อน ยังไม่แต่งผ้า ยังไม่มีวัฒนธรรมแม้
แค่“ความประเสริฐแห่งคนอารียะ”ยังเป็นคน“มีลักษณะ”อยู่

ไม่ใช่แค่พูดกันไปเล่นๆ เป็นราคาคุย แต่สังคมหรือ
ชุมชนที่เป็น“โลกุตระ”นั้นเป็น“สังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงใน“ศีล” เป็น“สังคมแต่ละคนต่างมีศีลกันเป็น
‘ปกติ’ทั้งสังคมจริงๆ” เพราะทุกคนมี“ความรู้” ชั้น“ปัญญา”
กันแท้ๆ จึงมี“ศีล”กันทั้งสังคมหรือทั้งชุมชนถ้วนทั่วทุกคน
มี“ศีล ๕”เป็นอย่างต่ำสามัญปกติของทุกคน แม้จะทนข่มฝืน
ก็“ยินดี(สันทะ)”ข่มฝืนอดทนพากเพียร เพราะเริ่มมี“อัญญ-
ธาตุ” นั่นเอง แม้จะยังไม่ถึงขั้นมี“ปัญญา”

สูงขึ้นไปอีกก็มี“ศีล ๘-ศีล ๑๐ มีจุลศีล, มัชฌิมศีล,
มหาศีล”ในสังคมชุมชนนั้นกันจริง

“ศีล”จึงเป็นลำดับสำคัญ“ข้อ ๒ ของแสงอรุณ ๗”

ถ้าแม้ใครก็ตามยังไม่ได้ผ่าน“แสงอรุณ”นี้ครบถ้วน ทั้ง“๗”ข้อ และมีความเข้าใจใน“๗ ข้อ”นี้ดีพอ ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”ได้บริบูรณ์บรรลุสัมบูรณ์ได้แน่นอน

ดังนั้น พวกที่“หลับตาปฏิบัติ”นั้นจึงเป็นเดียรฉัตรแท้ เพราะตัดลัดขั้นตอนไปกันตั้งแต่เริ่ม“แสงอรุณ ๗”ก็ไม่เริ่มต้นมีกันมาอย่างครบครันบริบูรณ์ทั้ง“๗ ข้อ”ก่อน

พวกเขาจึงเป็นผู้ปฏิบัติที่“ไม่มีทางบรรลุมรรคผลของพุทธ”เป็นเด็ดขาด เพราะ“เหตุ-ปัจจัย”เบื้องต้นถูกตัดลัดขั้นตอนไปอย่างทิ้งขว้าง ตามที่พวกเขาได้กระทำจริง ๆ

(๒๔๔) ปุณฺณยอมหลงจมมอยู่กับ“โลกียธรรม”กันจริง ๆ

ตั้งแต่“ควมิตรดี”ข้อที่ ๑ ที่สำคัญยิ่งยวด ข้อแรกก็ไม่มีเสียแล้ว ฉะนั้น คนพวกนี้เขาก็ไม่มี“ศีล”เป็น“แสงอรุณ ข้อ ๒”ที่จะปฏิบัติอย่าง“สัมมาทิฐิ”แน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะเกือบทั้งหมดในชาวพุทธยุคนี้ เขาไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตตบุรุษ”หรือผู้“สัมมาทิฐิ”จริงกันแล้ว แม้จะยืนยันทั้งคำสาธยายอธิบาย ทั้งการปฏิบัติที่เป็นจริงได้สำเร็จ ทั้งอ้างอิงพระไตรปิฎกกันไต่ ๆ ก็ยัง“มิดบอด”กันอยู่นั่นเอง

เริ่มต้น“แสงอรุณ”ข้อที่ ๑ เขาจึงยังไม่หันมาแยแสเลย “แสงอรุณ”ข้อที่ ๒ เขาจึงยัง“มีศีล”เต็มที่ ไม่ได้เด็ดขาด

“แสงอรุณข้อ ๓”คือ ความถึงพร้อมด้วย“ความยินดี (ฉันทสัมปทา)” ซึ่งแสงอรุณข้อนี้ลึกล้ำสุดๆ ที่เดียวเพราะ “ฉันทะ”นี้เป็น“ข้อต้นสุดสำคัญของสูตร”ต่างๆ เป็นต้นว่า “มุลสูตร ๑๐” หรือ“อิทธิบาท ๔” และ“สูตร”อื่นๆ แม้ใน “องค์ประกอบกรรม-องค์ประกอบความประพฤติ”ใดๆ ต้องมี“ความยินดี”

เพราะ“ความยินดี”นี้ ถ้าใครยัง“ยินดี”แม้แต่ใน “ลาม สักการะ และชื่อเสียง” อันเป็น“โลกียธรรม”อยู่เท่าๆ เท่านั้น ซึ่งยังไม่เข้าขั้น“บาป”ด้วยซ้ำ(โลกุตระ) เป็นแค่“อกุศล” (โลกิยะ) พระพุทธเจ้ายังตรัสว่า เป็น“อันตรายอันแสนเผ็ด”แม้ แก่ผู้บรรลู่“อรหันต์ชีนาสพ” ปานนั้นทีเดียว(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๕๘๐-๕๘๑) เขาจึงยัง“ยินดีในศีล”ไม่ได้ เพราะเขายังยินดีใน “ลาม สักการะ และชื่อเสียง”ยิ่งกว่าอยู่ในจิตลึกๆ ส่วนหนึ่งแท้

จึงไม่ต้องกล่าวเลยว่า ผู้ยังแบกหาม“ลาม สักการะ และชื่อเสียง”อยู่ใต้งั้นนั้น จะไม่มี“ความยินดี”ไปกับ“ลาม สักการะ และชื่อเสียง”จริง ก็แน่นอนว่า “ลาม สักการะ และชื่อเสียง ทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย เป็นอันตรายแม้ แก่ภิกษุผู้เป็นอรหันตชีนาสพ”แท้แน่ เพราะย่อมรบกวน “สุขวิหารธรรม”จริงที่สุดตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไปงะเลย

ดังนั้น “ความยินดี”นี้แล ที่เป็นทั้งที่สุดสำคัญอด ยิ่งแห่งเบื้องต้นพรหมจรรย์ และเป็นทั้งที่สุดสำคัญอดยิ่ง แห่งเบื้องปลายพรหมจรรย์ ปานนั้นกันทีเดียว

ยิ่งครบถ้วน“แสงอรุณ”ถึง ๗ ข้อ แล้วมันจะยิ่ง
ขาดพร่องกันขนาดไหน ก็คิดดูเอาเองได้!

ปรากฏการณ์จริง พุทธिकกรรมจริง ที่มีอยู่จริง มัน
ยืนยัน“ความจริง”ทุกประการว่า เสื่อมหรือเจริญในยุคนี้

ทุกวันนี้ในสังคมสงฆ์กระแสหลักที่เห็น ๆ กันอยู่
ตามความเป็นอยู่จริงปรากฏกันอยู่เต็มวงการสงฆ์กระแส
หลักนั้น มันก็เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระ
ไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๕๕ กันหรือไม่?

นั่นคือ พระพุทธเจ้าตรัสทรงยกตัวอย่างเปรียบเทียบ
ว่า ผู้แสวงหา“แก่นไม้” แต่ผู้แสวงหานั้นได้แค่“กิ่งและใบ” คร
อบครอง“กิ่งและใบ(แถมถ้าเต็มไปด้วย‘ดอกสวย’กับ‘ผลสุก’ที่ชั่วใจคน
ผู้ยังเป็นทาส‘ลาภ,สักการะและชื่อเสียง’อยู่แท้ มีหรือจะเสพติดแค่กิ่งและใบ)”
กันเท่านั้นเอง จึงไม่ได้“แก่นไม้”กันสักที เพราะหลงมจม
อยู่แต่กับ“กิ่งและใบ” และถ้า“ต้นไม้”จริงก็ย่อมจะเกิด‘ดอก
สวย’กับ‘ผลสุก’ขึ้นมาให้เสพอีกด้วย ก็แน่นอนย่อมเต็มไป
ด้วย“ความยินดี(ฉันทะ)”ที่จะหลงเสพหลงติดกันจริง ๆ ออก
จาก “กิ่งและใบที่สวยงามด้วยดอกสวย-ผลสุก”นั้นไม่ได้
สุดลึกล้ำแนบยิ่งกว่าแน

(๒๔๕) กระบวนธรรม ๗ ของ“แสงอรุณ”จึงสำคัญ ยอดยิ่ง

เห็นชัดเจนมัยว่า...“กิ่งและใบ แถม‘ดอกสวย’กับ

‘พลอร่อย’ทั้งหลายของต้นไม้” อันเปรียบได้กับ“ลาม สักการะ และชื่อเสียง”นั้น มันสุดแสนยั่ววนชวนตาชวนใจคน ขนาดไหน ผู้ไม่ลดละดับ“กิเลส”ให้ได้จริง มีหรือที่จะพ้นอำนาจที่ชวนตา-ชวนใจ“โลกียชน-เดียรฉัตร-เทวนิยม”กันได้ง่ายๆ

แม้“ต้นไม้ทั้งต้น”จะมีครบ“กิ่งและใบ-สะเก็ด-เปลือก-กระพี้-แก่น”อยู่แท้ๆ แต่คนผู้วิชาวาก็ไม่แยแส ไม่ใส่ใจจะมุ่งแสวงหา“แก่นไม้”แน่นอน ก็ะหลงเมามัวมีดมัวอยู่ แต่กับ“กิ่งและใบ แถม‘ดอกสวย’กับ‘พลอร่อย’ทั้งหลายของต้นไม้”นั้นแลอยู่ ตราบที่คนผู้นี้ยังไม่มี“ปรโตโมสะ”และ“โยนิโสมนสิการ”

“ปรโตโมสะ”เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ข้อที่ ๑ ของ“ทิฏฐิ” คู่สำคัญอันเป็น“เทว”คู่หูแท้กับ“โยนิโสมนสิการ”ของศาสนาพุทธ

“ปรโตโมสะ”นั้นสำคัญยิ่งยอดถึงขั้นต้องได้ยินได้ฟังจาก“พระโอรสของพระศาสดา”ที่เดียวถ้าแม้พระองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ ถ้าไม่จากพระโอรสโดยตรงก็ต้องได้ยินได้ฟังจาก“สัตตบุรุษ” รองลงมาก็จากผู้อยู่ในฐานะครูที่“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งเป็นข้อ ๑ ของ“แสงอรุณ ๗” คือ “มิตรดี” อันเป็นตัวตนของบุคคลที่มีเลือดเนื้อวิญญาณจริง ไม่ใช่แค่“วิญญาณ”ที่อยู่ในจินตนาการซึ่งยังสัมผัส“กาย”สัมผัส“ตัวตน”กันไม่ได้เท่านั้น

และ“โยนิโสมนสิการ”นี้เป็นข้อ ๗ ซึ่งเป็นข้อท้ายสุดของ“แสงอรุณ ๗” ที่ตัดลัดไปไม่ได้ เห็นความสำคัญยิ่งนี้กันมั้ย?

จนกว่าคนผู้นี้จะมี“ปรโตโฆสะ” เปิดจิตรับฟังเสียงหรือคำพูดคำสาธยายของ“ผู้อื่น”ที่ตนไม่รับฟังเพราะไม่เชื่อว่าเป็นพระพุทธรเจ้า หรือไม่เชื่อว่าเป็นสัตตบุรุษ หรือไม่เชื่อว่าเป็นผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฐิได้จริง ๆ ต่อเมื่อ“จิตเปิดสู่ความสว่าง”ได้“สำนึก”ขึ้นมาว่า“ตัวเองหลงตน”ที่“มิจชาทิฎฐิ” เป็น“ความผิด”อยู่แหมนานาน พอ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้” ก็จะทำให้เกิดความละอาย(หิริ)อย่างแรงกล้า(ตปพัง)ขึ้นมาจริง ๆ

..โน่นแหละ คนผู้นี้จึงจะเป็นผู้“ตื่น(ชาคร)”และลืมหลืมตามี“สติ”ขึ้นมา เป็น“ผู้ตื่นรู้(ชาครต)” แล้วจึงจะค่อยพากเพียรศึกษา“ผู้มีปรโตโฆสะ”ผู้นั้นจริง ๆ ขึ้นมา จะไม่ใช่ศึกษาอยู่เหมือนกันแต่ศึกษาแบบไม่“บริบูรณ์”จริง จนกระทั่งยอมรับว่า “อ้อ!...คนผู้นี้ที่แท้คือ สัตตบุรุษหรือคือบัณฑิตแท้จริงหรือหะอ!!!!” เมื่อหันย้อนกลับไป“มองตน”ก็เห็น“ความผิด-ความถูก”ที่แท้จริงขึ้นมาได้“ถูกสัจจะ”

เมื่อนี้คนผู้นี้ ก็จะทำให้เกิด“ความละอาย(หิริ)”อย่างแรงกล้า เกิดความเกรงกลัวอย่างแรงกล้า เกิดความรักอย่างแรงกล้า เกิดความเคารพบูชาอย่างแรงกล้ากันจริง ๆ แท้ ๆ ด้วยประการฉะนี้

เพราะ“รู้สึกผิดขึ้นมาในจิตสำนึกแท้จริง”ได้จริง ๆ

เห็นตามนี้ และเข้าใจว่า“จริง”ได้มั๊ย? เท่าที่สาธยายมานี้ ซึ่งในเมืองไทยยุคนี้ก็มีคน“ยังไม่สำนึก”แบบนี้ที่มีจริงเป็นจริงกันอยู่ไม่น้อยเลย

ความหลงมกมายอยู่กับ“ลาม สักการะ และชื่อเสียง”นี้มันทำให้คนผู้หลงผิดอยู่จริง ปฏิบัติจิตใจให้เป็น“โยนิโสมนสิการ”ไม่ได้ จึงไม่เกิด“สัมมาทิฐิ”เด็ดขาดแน่นอน

ก็ปฏิบัติได้แต่“เจโตสมาธิ”แบบเดียรฉัตรกันไปเท่านั้นเอง ซึ่งมีทั้งหมด“๖๒ ทิฐิ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๑ ไปจนกระทั่งข้อสุดท้าย ศึกษากันดี ๆ เกิด

“กระบวนธรรม ๗”ของ“แสงอรุณ”นี้จึงสำคัญอย่ายิ่งแท้

หากไม่ผ่าน“แสงอรุณ ๗”มาก่อนอย่างบริบูรณ์ ก็จะไม่สามารถปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘” เกิดผลครบถ้วน “สัมมาสมาธิ”ที่บริบูรณ์ด้วย“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เป็น“สมาหิโต”แน่ ๆ

(๒๔๘) “ฉาน”และ“สมาธิ”ของพุทธนั้นเป็น“โลกุตระธรรม”

ขอยืนยันว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมมาฉาน”หรือ“สัมมาสมาธิ”ของพุทธนั้น ต้องปฏิบัติ“จรรณะ ๑๕

วิชา๘” หรือปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”เป็น“เหตุ(อุปนิสา)”แล้ว
จะเกิด“ผล”เป็น“สัมมาสมาธิ”มรรคองค์ที่ ๘ ตามคำตรัสใน
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ “มหาจิตตาริสกสูตร” หรือ
ตาม “สามัญญผลสูตร” (เล่ม ๙ เริ่มข้อ ๙๑ ถึง ๑๔๐) และในสูตรอื่นๆ
อีกมาก อย่าไปหลงมกมายอยู่แต่กับ“หลับตา”ปฏิบัติกันเลย

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“อปณณกปฏิบัติ ๓”ก็ชัดๆ

“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มันคือ“ความผิผิว”ออกไป
เป็นเดียรฉัตร ที่ชาวพุทธได้หลงผิผิวออกนอกขอบเขตพุทธ
ไปเรื่อย ๆ ตามลำดับ เวลายาวนานเข้าก็เสื่อมลง ๆ กระทั่ง
“โลกุตระธรรม”หมดสิ้นหายไปจากชาวพุทธ

“ศาสนาพุทธ”ยาวนานมาถึง ๒,๕๖๔ ปีแล้วนี้ ชาว
พุทธได้หลงผิผิวกัน จึงพากันเสื่อมไปจาก“โลกุตระธรรม”
ของพระพุทธเจ้า กลับไปเป็นเดียรฉัตรกันเหมือนตอน
พระพุทธเจ้าอุบัติเริ่มขึ้นมาในโลกใหม่ๆ “โลกุตระ”ซึ่งเป็น
เครื่องชี้บ่งความเป็นศาสนาพุทธ ไม่มีในโลกยุคนี้กันแล้ว

“โลกุตระ”จึงเป็น“คุณวิเศษ”สำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์
ซึ่งถึงยุคนี้ก็เป็นยุคที่ชาวพุทธเสื่อมไปไม่มี“โลกุตระธรรม”จริง

ตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ตั้งแต่พระองค์
ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ กำลังประกาศศาสนาพุทธแก่ชาวโลก
ก้าวหน้ารุ่งเรือง ผิดกับยุคนี้ที่เสื่อมกันจริง ๆ อ่านดูใน“อา-
นิสูตร” ตรวจดูได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒-๖๗๓
ซึ่งไม่มีผิผิวไปจากคำพยากรณ์เลย ไม่ใช่อาตมาหาเรื่องนะ!

[๖๗๒] “ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว ตะโพนชื้ออานกะของพวกกษัตริย์ผู้มีพระนามว่า ทสราหะ ได้มีแล้ว เมื่อตะโพนแตก พวกทสราหะได้ดุดอกลิ้มอื่นลงไป สมัยต่อมาโครงเก่าของตะโพนชื้ออานกะ ก็หายไป ยังเหลือแต่โครงลิ้ม แม้ฉันใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล(อันคือยุคนี้) เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ติดาคตกแล้ว อันลิกมีอรรถอันลิกเป็นโลกุตระประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ จักไม่ปรารภนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน ควรศึกษา

แต่ว่า เขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์จนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร มีพยัญชนะอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต อยู่ จักปรารภนาฟังด้วยดี จักเจียโสตสดับ จักเข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา ฯ

[๖๗๓] ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้นที่ติดาคตกแล้ว อันลิก มีอรรถอันลิกเป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม จักอันตรธาน ฉะนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้ฉัน เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ติดาคตกแล้ว อันลิก มีอรรถอันลิกเป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรมอยู่ พวกเราจักฟังด้วยดี จักเจียโสตสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้นว่า ควรเรียน ควรศึกษา ดังนี้ ดูกรภิกษุ

ทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ ฯ”

“อาถิสสูตร” จากพระไตรปิฎก เนื้อความก็มีเท่านั้น
ตั้งใจพิจารณาตามที่อาตมาได้อธิบายมาแล้ว และ
จะได้สาธยายต่อไปให้คม ๆ แม่น ๆ กันดี ๆ เถิด!

(๒๔๗) “จอมมாயา” ตัวร้ายของ “เทวนิยม” คือ “สุข-ทุกข์”

หัวใจของศาสนาพุทธก็คือ “สุขและทุกข์” นี้แหละ
คนผู้ที่ยังต้องติดข้องอยู่ใน “โลก” และยังหมดสิ้น
ความเป็น “อัตตา” ไปไม่ได้ จึงหลงติดกลายเป็นคน “สุขนิยม”

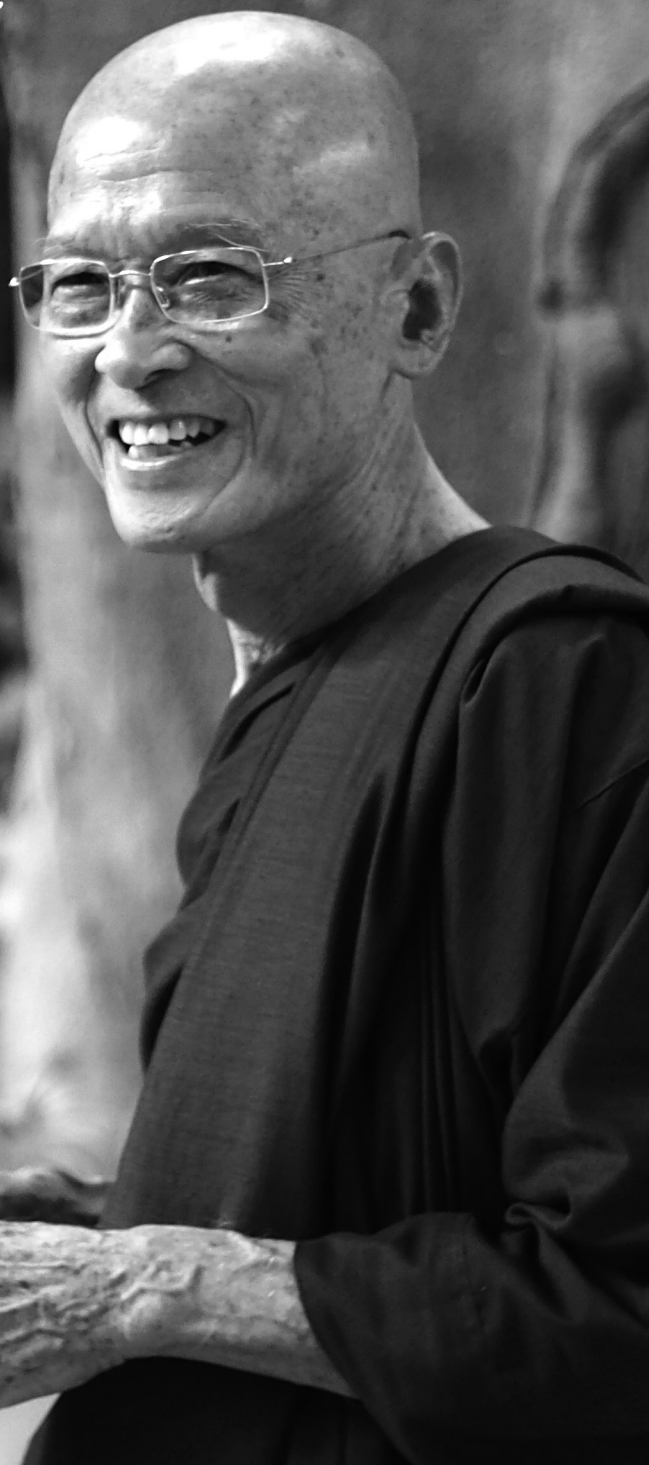
คนผู้ “หลุดพ้น” ความสุข-ความทุกข์ ภาวะ ๒ สำเร็จ
โดย ทำ “จิต” ของตนบรรลุสู่ “อนัตตา” ไม่ได้ ก็เพราะติด
“สุข” กันนี้เอง จึงต้อง “เกิด-ตาย” และ “ตายเกิด” ไม่มีจบสิ้น

แต่ชาว “เทวนิยม” ๑๐๐ % ที่เป็นชาวตะวันตก ยุโรป
อเมริกา ตะวันออกกลาง อาฟริกา เป็นต้น ไม่รู้จัก “การ
เวียนตาย-เวียนเกิด” ของ “อัตตา” หรือ “วิญญาณ” หรือความ
เป็น “เทว” เขาเคยได้ยินนิยายของ “บุพเพสันนิวาส” อยู่บ้าง

แต่เขาไม่รู้หรอกว่า นั่นคือ “บุพเพสันนิวาส” ของ
“ความเวียนตาย-เวียนเกิด” แห่ง “กรรม-วิบาก” ในความเป็น
“เทว” ซึ่งก็คือ “อัตตา” หรือ “วิญญาณ” ที่เป็นเรื่องราวต่าง ๆ

เพราะ “พระเจ้า” ของชาว “เทวนิยม” ๑๐๐ % มีชีวิต
อยู่เพียง “ชาติเดียว” ตายแล้วก็ “จบความรู้กัน” เพียงในชีวิต
เป็น ๆ “ชาติเดียว” ตายแล้วก็ไปอยู่กับ “พระเจ้า” ก็สิ้นสุด

ถ้าไม่มี“วิชา”หรือ“ปัญญา”
ที่เป็น“โลกุตระ”สัมมาทิฐิ
ก็จะไม่รู้จัก“จอมมลายา”
ที่ชื่อว่า “สุข-ทุกข์”
เป็นเด็ดขาด

จบความรู้กัน“อันตู่(คิดอะไรต่อไปจากนี้ไม่ได้แล้ว)”อยู่เท่านี้

ชาว“เทวนิยม” ๑๐๐%ไม่รู้ว่า“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”หรือ“เทว”นั้นมี“ความเกิดตาย-ตายเกิด”ที่“หมุนวน”อยู่ชนิดที่ไม่รู้จักจบสิ้นได้ง่ายๆ เลย จึงเชื่อสนิทว่า“วิญญาณ”หรือ“อัตตา”มีอยู่นิรันดร์ เป็นของ“พระเจ้า”ซึ่งก็คือ“มายา”

ถ้าไม่มี“วิชา”หรือ“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”สัมมาทิฏฐิ ก็จะไม่รู้จัก“จอมมายา”ที่ชื่อว่า“สุข-ทุกข์”เป็นเด็ดขาด

“สุข”และ“ทุกข์”เป็น“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”หรือ“กาย”คือ“จิต-มโน-วิญญาณ”คือ“อัตตา”ถึงขั้นคือ“ปรมาตมัน”สุด

“ทุกข์”จึงเป็น“ทุกข์อารยสัจ”นั่นคือ“ทุกข์”ที่คนผู้ประเสริฐหรือคนผู้ฉลาดจริง ๆ ที่ชื่อว่า“อารยะ”จะมุ่งเรียนรู้ แต่ถ้าคนผู้ยังไม่ใช่“อารยะ”ยังเป็นคนเถื่อนคนไม่เจริญที่ชื่อว่า“มัลลกะ”อยู่ ก็จะไม่สนใจเรียนรู้

คนในโลกที่ยังเป็น“มัลลกะ”อยู่ ชื่อว่า ยังเป็นคนป่าเถื่อน ส่วนคนที่ใช้ภาษาโลกเรียกว่า“อารยกะ”หรือ“อารยกะ”ในยุคนี้ นั้นก็ยังไม่ใช่“อารยกะ”ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระ”

อาตมาจึงขอใช้คำว่า“อารยกะ”แทนคำว่า“อารยกะกับ“อารยกะ”ให้แตกต่างจากที่ท่านใช้กันทั่วไป เพราะคำว่า“อารยกะ”ก็ดี “อารยกะ”ก็ดี ท่านผู้รู้ได้นำไปใช้เรียก“ความรู้-ความฉลาด”ที่เจริญเป็นองค์รวมตามแบบของท่านกันหมดแล้ว ที่ยังไม่เป็น“โลกุตระธรรม”

ซึ่งแบบของท่านมันเป็นแบบ“เทวนิยม”หรือยังเป็น

แค่“เฉโก”หรือ“ความรู้-ความฉลาด”ในกรอบของ“โลกียะ” อยู่ แล้ว“กำหนดหมายรู้กันในหมู่ท่าน”กันแล้วว่า เป็น “คนเจริญ-ความประเสริฐ”แบบที่ท่านกำหนดหมายกันนี้ สูงสุดแล้ว เท่านี้ ที่หมายถึง “คนเจริญ-ความประเสริฐ” และใช้คำว่า “อริยะ”หรือ“อารยะ”เรียกกันในยุคนั้น(ซึ่งไม่ใช่ “อารยะ”นั่นเอง)

และเชื่อกันยิ่งว่า จะไม่มี“ความรู้-ความฉลาด” แบบอื่นไหนอีก เกินกว่านี้ที่“พระเจ้า”ของพวกเขาสอนไว้ในคัมภีร์อันพระศาสดาของพวกเขานำมาประกาศแก่โลก ซึ่งชาว“เทวนิยม”ทั่วโลกอันเป็นคนส่วนใหญ่นั้น ยังไม่มี“ความรู้-ความฉลาดแบบโลกุตระ”ที่เรียกว่า“ปัญญา” จึงต่างก็เข้าใจร่วมกัน ตรงกัน และอยู่กับ“อารยธรรม”หรือ “อริยธรรม”ที่ท่านมีกัน และพัฒนากันอยู่ในโลกที่เห็นและเป็นอยู่สามัญทั่วไปทั้งหลายของคนส่วนใหญ่นั้นเอง ซึ่งยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสุข-ความทุกข์”นี้เอง

(๒๔๘)“ปัญญา”คือ“โลกุตระ” ส่วน“เฉโก”คือ“โลกียะ”

“เฉโก”มันจึงแตกต่างกันกับความหมายที่อาตมา กำลังเปิดเผย“ความแตกต่างอันยิ่ง”ของ“ปัญญา” อันเป็นแบบพระพุทธเจ้าที่อาตมาเรียกว่า “อริยธรรม”กันอยู่นี้

“ความแตกต่างกัน”นี้ เช่น “อารยชน”ผู้มี“ปัญญา” จะไม่แย่งกัน“รวบ” จะเห็น“ความจนชนิดที่เป็นอริยะ”

เป็น “ความประเสริฐ (เศรษฐกิจ หรือ เศรษฐศาสตร์)” แท้จริงกว่าด้วยซ้ำ
หรือมี “ปัญญา” ที่มี “ความรู้สุดพิเศษ-พิเศษ” นั่นคือ
ไม่แย่ง “ความรวย” ใครแล้ว ไม่เสพ “ความสุข” อีกละ ตามที่
เป็น “อารมณ์สุข” แบบ “โลกียรส” ที่ชาว “โลกีย์” ยังหลงมี
“อุปาทานจิต” ติดยึดกันอยู่ ซึ่งผู้มี “ความรู้-ความฉลาด”
แบบ “ปัญญา” เท่านั้น ที่จะ “ล้างกิเลสอุปาทาน” นี้ได้จริง

“เชโก” นั้นไม่สามารถกำจัด “อุปาทาน” หหมดสิ้นไปได้

“ปัญญา” จึงจะกำจัด “อุปาทาน” หหมดสิ้นไปได้แท้
ดังนั้น ผู้มี “ปัญญา” ที่อาตมาหมายจึงเป็น “อารยชน”

“เชโก” ยังไม่มี “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อุปาทาน”

เพราะชาว “เทวนิยม” ทั้งหลายยังแยก “จิต-เจตสิก-
รูป-นิพพาน” ไม่ได้ ยังแยกแค่ “จิตหรือวิญญาณ” ที่เป็น
“ภาวะ ๒” คือ “เทว” ก็ยังไม่ได้ ยังไม่มี “วิชา” ที่จะรู้ “ปฏิจ-
สมุปบาท”

“อารยชน” ที่อาตมาหมายถึงกันอย่างสำคัญคือ คน
ผู้เจริญที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “สุข” และ “ทุกข์” และรู้จัก
รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง (สัจธรรม)” ว่า ทั้ง “๒ ภาวะ” นี้เป็น “มายา”
ด้วย “ปัญญาอันยิ่ง” กันจริง ๆ

ไม่ใช่ลัทธิหรือศาสนาที่เรียนรู้แต่เรื่อง “ดี-ชั่ว” กัน
เท่านั้น

และเรียนรู้ปฏิบัติจนกระทั่งที่สุด “หลุดพ้น” ความ
เป็น “มายา” นี้สำเร็จเด็ดขาดได้ เป็นผู้ “อยู่เหนือความสุข-

ความทุกข์”กันจริง ๆ แท้ ๆ อันเป็น“ความรู้สึก(เวทนา)”ที่
“อจิ้นไต่ย”

“อริยชน”หรือ“อารยชน”(ซึ่งยังไม่ใช่“อารยชน”)คือ คนผู้
ยังไม่รู้จักไม่รู้แจ้งไม่รู้จริงใน“ทุกข์อริยสัจ”อย่าง“สัมมาทิฐิ”
นั่นเอง หรืออาจจะพอรู้แต่ยังไม่สัมมาทิฐิจนกระทั่ง
สามารถ“โยนิโสมนสิการ”ออกจาก“สุข-ทุกข์”ได้ ถึงขั้นเป็น
“ปรมัตตสัจจะ”จนเกิดความเป็น“ปรมัตตธรรม”ขึ้นในจิตตน

ภาวะ“สุข”นี้เป็น“สมมุติสัจจะ”ที่คนในโลก“โง่(อริชชา)”
ร่วมกันอยู่ในโลก จึงหลงติดกันงอมแงมมงายอยู่ไม่
“หลุดพ้น”ไปไหนได้เลย เพราะไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ทุกข์”ว่าเป็น“คู่แท้”ของ“สุข”ที่เป็นจุดสำคัญแท้ ๆ จริง ๆ
ของ“อารยบุคคล”ซึ่งผู้มีความรู้-ความฉลาดแบบ“โลกุตระ”
สามารถ “เรียนรู้ทุกข์ แล้วกำหนดรู้ทุกข์”เป็น“อารยะ”
ได้จริง ๆ แท้ ๆ ไม่ใช่แค่เป็น“อริยะหรือ“อารยะ”ที่ได้“มิจฉา-
ทิฐิ”กันไปหมดแล้ว ซึ่งจริง ๆ ผู้เป็นอริยะหรืออารยะเอง
ก็ไม่ได้ตัวกันหรอก

ดังนั้น ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ทุกข์อริยสัจนั้นควร
กำหนดรู้(ปริยฺญายะ)” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๗๔] ก็ใช่ว่า ผู้เป็น
แค่“อริยะ”หรือ“อารยะ”ทุกวันนี้จะสามารถ“กำหนดรู้”ได้
ถูก เพราะ“ทุกข์”และ“สุข”เป็น“ภาวะ ๒”ของ“เวทนา”ที่เป็น
“ยอดมายา”ตัวร้ายกาจที่สุดของ“สัตว์โลก”หรือของ
“จิตนิยาม”

ซึ่งเหล่า“อริยะ”หรือ“อารยะ”ได้มุ่งงายไปหลง
“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มี“กาย”ที่เป็น“ภายนอก”ให้ปฏิบัติ
ต่างหลงผิดเป็นเดียรฉัตรกันไปหมดแล้ว ปฏิบัติธรรมยังง
ก็สูญเปล่า

สำหรับชาว“เทวนิยม”ที่ไม่รู้พุทธเลย หรือรู้ยั้งก็ตาม
แต่ปักใจอยู่กับลัทธิ“พระเจ้า”เสียแล้วก็หมดสิทธิ์จะมี
“ปัญญา” ก็จะมีแต่“เงโก”ไปตลอดนิรันดร์กาล

เพราะแยก“ปัญญา”คือ“โลกุตระ”ออกจาก“เงโก”
คือ“โลกียะ”ไม่ได้นี่เอง

จึงไม่มี“ปัญญา”ที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แต่
“พระเจ้า”คือ“อัตตภาวะ”แท้ๆ คือ “ภาวะ”ของตนเองจริง ๆ
เมื่อคนผู้นั้นสามารถบรรลุธรรมชั้น“อนัตตา”กัน
จริง ๆ

**(๒๔๙)“เวทนา”คือ“เจตสิกธาตุ”ส่วนที่จะเรียนรู้“สุข-
ทุกข์”**

เพราะไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“ขั้น ๕”ที่มี“รูปขั้น-
เวทนาขั้น-สัญญาขั้น-สังขารขั้น-วิญญาณขั้น”

เมื่อไม่ได้เรียนรู้“รูป-นาม”ซึ่ง“นาม”ก็เริ่มจากตัว
สำคัญคือ“เวทนา”กับ“สัญญา”กับ“สังขาร”มันก็ไม่มีโอกาส
ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์” เพราะไม่สนใจปฏิบัติเพื่อจะ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุแห่งสุข-แห่งทุกข์” เพราะไป“หลับตา”

ปฏิบัติทำตนไม่มี“กาย”เสียแล้วอย่างตื่นๆ เชนๆ ง่ายๆ คือ ไป“หลับตา”ไม่มี“ภายนอก”นี้แหละเป็น“เหตุยิ่งใหญ่”

เมื่อ“หลับตา”ปฏิบัติ “เวทนา”มันก็ไม่มีให้เรียน เพราะไปมงาย“หลับตา”ปฏิบัติมันมันไม่มี“กาย” แล้วมัน จะมี“เวทนา”ได้อย่างไรเล่า?

เพราะผู้“หลับตา”ปฏิบัติ นั่นคือ คน“กาย”พิการ

ก็เนื่องมาจาก“มิจฉาทิฎฐิ”ในความเป็น“กาย” แค่ ความเป็น“กาย” ต้องมี“ภายนอก”เสมอ ก็เข้าใจ“ผิด”ไป แล้วสนิทแนแนนเลยนี้แหละ

จึงปฏิบัติธรรม“หลับตา”ตัดทิ้ง“ภายนอก”ไปเลย

“มิจฉาทิฎฐิ”ตัวแท้ตั้งแต่เริ่มต้นของ“ทิฎฐิ”ที่จะต้อง “พ้นมิจฉาทิฎฐิ”ข้อแรกของ“สังโยชน์ ๑๐”กันให้ได้ก่อนอื่น ก็ไม่มี พ้นมิจฉาทิฎฐิตั้งแต่เริ่มต้นไม่ได้

เมื่อกระดุมเม็ดแรกคือ “กาย” ก็กลัดผิดเสียแล้ว ขึ้น ปฏิบัติกันให้อุตสาหะวิริยะสาหัสสากรรจ์ไปปานใด ก็สูญเปล่าหมดสิทธิ์การบรรลุผลของพระพุทธเจ้าวันใด

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลาย ไตร่ตรองใคร่ครวญตาม ที่อาตมาเตือนนี้ อย่างซ้าซากมาหนักหนาจนบ้างเถิด

นั่นคือ ต้องมีความรู้ความเป็น“กาย”อย่าง“สัมมา-ทิฎฐิ”กันจริงๆ ไม่เช่นนั้นก็เรียนรู้“โลกุตระ”ไม่ได้เลย

เมื่อ“กาย”ก็ยังไม่เริ่มต้น“สัมมาทิฎฐิ”กัน แล้วจะเอา “เวทนา” แล้วจะได้เรียนรู้“จิตธรรม”ครบถ้วนได้อย่างไร

โดยกำจัด“กามคุณ ๕”ที่เป็น“กิเลส”ข้อต้นให้สำเร็จ
ก่อน อันเกิดจากการสัมผัสภายนอก”

มันต้องมี“กาย”อยู่เสมอในการปฏิบัติธรรม จึงจะ
สามารถมี“เวทนา”ให้ปฏิบัติได้ครบถ้วน“วิญญูณฐิติ ๗”

แล้วจึงจะกำจัดความเป็น“สัตว์”ตามที่อยู่วิเศษของ
“สัตตาวาส ๙”กันอยู่ให้หมดสิ้นความเป็น“สัตว์”หมดไปได้

ผู้มี“ปัญญา”ในความเป็น“กาย”สัมมาทิฐิได้แล้ว
จริงจึงปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญูณฐิติ ๗”ก็สิ้น“ทุกข์”ได้
หมดจบ

ดังนั้น จะรู้จัก“ความจริง”ของ“ทุกข์-สุข”แท้ๆ จึงต้อง
เรียนรู้ให้ถูกต้อง“ที่ตั้ง”แท้ๆ ของ“ทุกข์-สุข”นั่นคือ “เวทนา”

คือ ต้องมี“ตาสัมผัสรูป”อยู่จริง ณ บัดนั้น

หูก็ต้องได้ยินเสียงอยู่จริง ณ บัดนั้น

จมูก,ลิ้น,กายภายนอกทั้งหมดครบ ๕ ทวาร

จึงเรียกว่า“วิญญูณฐิติที่ตั้ง” ไม่ใช่“วิญญูณฐิติสัมภเวสี”

เรียนรู้“วิญญูณ”มี“ที่ตั้ง”กันให้ถูกต้องชัดแท้ให้ได้

ขึ้นเรียนรู้ขณะ“หลับตา” “วิญญูณ”มันก็ไม่มี“ที่ตั้ง”
(ฐาน)”เลย เพราะ“วิญญูณ”มันเป็น“สัมภเวสี” รู้กันให้ชัดๆ

ซึ่งมันต้องมี“กาย”เป็น“ฐานแรก” ขาดไม่ได้

ปฏิบัติมี“กาย”มี“ที่ตั้ง”ของ“วิญญูณ”จึงจะรู้
“เวทนา”

ถ้าไม่มี“กาย”กันแล้ว จะเอา“เวทนา”มาจากไหนกัน

ล่ะ?...ที่จะเป็น“ที่ตั้ง”ให้เราเรียนรู้“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”...!!!

ดังนั้น จึงต้องมี“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ครบให้
เรียนได้ในขณะที่มี“กาย”เสมอ จึงจะรู้“เวทนา-จิต-ธรรม”
ได้สำเร็จ

“หลับตาปฏิบัติ”ที่ขาด“กาย”ไปแล้ว จึง“โหมะ”ใน
ผลจริง ๆ

เพราะ“กาย”เป็น“องค์รวม”ของ“รูป-เวทนา-สัญญา-
เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”ครบ“รูป-นาม”ครบ“วิญญาณ”

หากไม่มี“กาย”ก็ไม่มี“องค์รวม”ของ“รูป”ซึ่งเป็นจุดที่
จะให้“นาม”ทำงานเป็น“ภาวะ ๒”ครบ“เทว”ครบ“วิญญาณ-
พระเจ้า” ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”ที่ได้เรียนรู้
จาก “สภาวะจริงของธาตุรู้”กันเป็น“ผลสำเร็จจริง”

ดังที่ชาว“เทวนิยม”ก็ดี และผู้หลง“หลับตา”ปฏิบัติ
ก็ดี ยัง“มิจฉาทิฎฐิ”กันอยู่นั้นแหละ ที่หมดสิทธิ์จะ“รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง”ด้วยความรู้-ความฉลาดที่เป็น“ปัญญา”อันเป็น
“โลกุตระ” ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้เป็นกันอยู่

เพราะไม่มี“กาย”นี้เอง ก็มี“เวทนา”ไม่ได้

เมื่อไม่มี“เวทนา”ที่มี“กาย”เป็น“ภาวะ ๒”ก็เรียนรู้
“สุข-ทุกข์”ไม่ได้เลย

แล้วมันจะเรียนรู้“อริยสัจ ๔”ตรงไหนกันล่ะ?

“เหตุ”สำคัญใหญ่ยิ่ง ก็คือ เข้าใจคำว่า “กาย”นี้
เอง“ผิด” คือ “มิจฉาทิฎฐิ”ไปจริง ๆ อย่างสนิทแน่นกันแล้ว

เข้าใจและเชื่อสนิทตาม“อาจารย์วาท” คือ อาจารย์
รุ่นหลังที่“มิจฉาทิฏฐิ”มาตั้งแต่รุ่นไหนอาตมาก็ตามไปรู้จัก
เริ่มต้นที่ผิदनันไม่ได้แล้วก็“มิจฉาทิฏฐิ” ใน“กาย”นี้แหละ
จึงพ้น“สักกายทิฏฐิ”อันเป็น“สังโยชน”ข้อที่ ๑ กันไม่ได้

(๒๕๐) ไม่มี“เวทนา”มันก็ทำ“อภิสังขาร”เป็น“บุญ”ไม่ได้

“กาย”และ“เวทนา”ที่จะให้“สัญญา”ทำหน้าที่
“กำหนดรู้”จึงจะทำ“อภิสังขาร”ให้เป็น“ฉาน”และเป็น
“บุญ”ได้ นั่นคือ “กำจัดกิเลส”ที่เป็น“เหตุแห่งสุข-ทุกข์”มี
“ผลสำเร็จ”กันจริง ๆ ภาษาบาลีคือ “ปุญญาภิสังขาร”

“ผล”ของ“บุญ”คือ“กิเลส”ถูกกำจัด “ผล”สุดคือ“สูญ”

ชัด ๆ ก็คือ“สุข-ทุกข์”นั่นเอง“สูญ”ไปจาก“วิญญาน”
จาก“จิต”ไม่เป็น“สมบัติ”ใด ๆ มีแต่“วิบัติ”ถ้ายเดียว ไม่ใช่
“ผล”คือ มีอะไรขึ้นมากในจิตอีก “ผล”สุดคือ“สูญ” ไม่มีอะไร
อีกจึงจะจบ

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สุข-ทุกข์” ที่เป็น
“ภาวะ ๒”ของ“เวทนา”ว่า เป็น“มายา”ในตน และต้อง
“จัดการ(อภิสังขาร)”กำจัด“สุข-ทุกข์”นี้ออกไปจาก“กาย”
ของตนกันได้ ญาณภาวะไม่มีที่อื่นเป็นที่อื่นไปไม่ได้ที่“บุญ”
จะมี“ผล”

ผู้รู้ได้จริงก็เป็น“อารยิกะ(คนเจริญทางโลกุตตรธรรม)” พ้น
ความเป็น“มีลักษณะ(คนป่าเถื่อน)” แต่ถ้าใช้ภาษาเรียกว่า

“อริยะ”หรือ“อารยะ”กันทุกวันนี้ก็ได้พากันเข้าใจเพี้ยนไปมีแค่เจริญแบบ“โลกีย์”เสียแล้ว เป็นได้แค่“กัลยาณธรรม”ไม่ถึงขั้น“โลกุตระธรรม”กันอย่างสัมมาทิฏฐิแล้ว เพราะชาวพุทธได้พากันเสื่อมไปตามที่พระพุทธรเจ้าทรงพยากรณ์ไว้จริงๆ

ผู้มี“อารยธรรม”จึงเป็น“อารยชน”แท้จริงที่รับรองกันในหมู่“อารยกะ”จริงเท่านั้น ๆ ตั้งแต่โสดาบัน ไปถึงอรหันต์ ถึงโพธิสัตว์ “อริยะ”จึงแตกต่างกันกับ“อริยชน”และแตกต่างกันกับ“อารยธรรม”อย่างมีนัยสำคัญ ด้วยประการฉะนี้

ความเป็น“กาย”นี้ คนทุกวันนี้ได้“มิจฉาทิฏฐิ”กันไปไกลมาก จนกระทั่งพยายามจะให้“สัมมาทิฏฐิ”กันแทบไม่ได้ ถ้า“สัมมาทิฏฐิ”ในคำว่า “กาย”ไม่ได้ก่อน ก็เรียนรู้“เวทนา-จิต-ธรรม”ต่อไปไม่ได้

“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ไม่แยกกันปฏิบัติเลย ต้องมี“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”ตลอดการปฏิบัติและการบรรลุอยู่ครบเสมอ อย่าหลงผิดไปแยก“กาย”ก็ต่างหาก “เวทนา”ก็ต่างหาก “จิต”ก็ต่างหาก “ธรรม”ก็ต่างหาก เป็นเด็ดขาด

“กาย”คือ “องค์รวม”ของ“รูป”กับ“นาม” ซึ่ง“รูป”ก็ต้องเรียนรู้ตาม“รูป ๒๘”ซึ่งมี“มหาภูตรูป ๔ กับอุปาทายรูป ๒๔”

และ“นาม”ก็มี“นาม ๕”“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”ให้เรียนรู้ปฏิบัติ ถ้าขาด“ผัสสะ” ก็ไม่มี“เวทนา” ให้“สัญญา”ทำหน้าที่“กำหนดรู้” ก็ไม่มีที่จะเรียน

ให้แยกว่าใน“เวทนา”นั้นต้องมี“เจตนา”เป็น“ตัวการสำคัญ”
ทั้งที่เป็น“กาม(ความใคร่ทางตาหูจมูกลิ้นกาย)”ทั้งที่เป็น“เนกขัมมะ
(การทำให้กิเลสตามออกจากจิต ซึ่งมันแยกกายแยกจิตไปเป็น ๑ เดียวโดดๆไม่ได้)”

ถ้าไม่มี“กาย”ก็ไม่มี“รูปขันธ์”ที่เป็น“๑ ในขันธ์ ๕”

“เวทนา”ก็คือ ส่วนหนึ่งของ“ขันธ์ ๕”ของคนทุกคน
นี่เอง

ซึ่งเรียนรู้ได้ในหมู่ผู้มี“ปัญญา” หรือเป็น“อาริยะ”กัน
เท่านั้นที่“รับรองกัน”ได้ อยู่ในความเป็นคนในสังคมทั้งหลาย
โดยใช้“สัญญา”เป็นเครื่องกำหนดรู้

และจะรู้“สุข-ทุกข์”ได้ ก็ต้อง“กำหนดรู้”กันที่
“เวทนา” ของคนผู้นั้นเอง แต่ละคนว่า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“เวทนา”จริง และทำ“เวทนา”ของตนให้“พ้นสุข-พ้นทุกข์”
ไปได้จริงหรือไม่

โดยเรียนรู้จาก“อุปธิ ๓”ได้แก่ กิเลส ขันธ์ อภิสังขาร
นั่นคือ เรียนรู้“กิเลส”ที่มีใน“ขันธ์ ๕” แล้วจัดการกำจัด
“กิเลส”ออกจาก“ขันธ์”ให้หมดสิ้น ด้วย“อภิสังขาร ๓” ได้แก่
๑.ปัญญากิสังขาร ๒.อปปัญญากิสังขาร ๓.อเนญซากิสังขาร
“ปัญญากิสังขาร”คือ การจัดการกำจัดกิเลสด้วย
“บุญ”ให้สำเร็จ ให้ได้

**(๒๕๑) “อรหัตต์” คือผู้ทำ“อภิสังขาร”กระทั่ง“หมด
บุญ”**

เมื่อ“กำจัดกิเลส”สำเร็จแล้ว “บุญ”ก็ไม่มีไม่ต้องใช้ “บุญ”จัดการกับกิเลสอีกแล้ว เพราะ“กิเลส”หมดแล้ว

ดังนั้น การจัดการกับจิตต่อไปจึงไม่ต้องใช้“บุญ” ไม่มี“บุญ” ไม่เป็น“บุญ” คำบาลีว่า “อบุญญ” เป็นการสิ้น “บุญ”เพราะมันสิ้น“บาป”แล้ว บาลีว่า “บุญญปาปปริกขิโน”

“อบุญญะ”จึงไม่ใช่“บาป” อย่าไปแปล“อบุญญะ”ว่า “บาป”เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้น คำว่า“บุญ”จะกลายเป็น “สัสสตภาวะ” ซึ่งผิดถนัดถนี่ที่สุด

เพราะ“บุญ”นี้เป็น“อุจเฉทภาวะ” คือ ภาวะ“ขาดสูญ”

“บุญ”เดิน“ทางตรงทางเดียว” ไม่มีโค้ง ไม่งอ ไม่วน ไม่มี“เอียงแม้แค่เศษธุลีขององศา”

“บุญ”ทำหน้าที่เดียวคือ “กำจัดกิเลส” เมื่อทำหน้าที่ กำจัด“กิเลสอาสวะ”หมดสิ้น“อาสวะ”แล้ว คนผู้นั้นก็คือ คน ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญปาปปริกขิโน)” คือ“บุญ”หรือ“บาป”ของ ผู้เป็นอรหันต์ ไม่มีกันอีกแล้ว ไม่ใช่หมดสิ้นแค่“บาป”

“บุญ”นี้แหละตัวสำคัญที่วนไปวนมาเป็น“๒”ไม่ได้เลย

ถ้า“บุญ”หรือ“บุญญ”ไม่เป็น“อุจเฉทภาวะ”คือ ไม่ใช่ภาวะ“ขาดสูญ”ของ“การตาย”หรือ“การดับสิ้นแล้ว” แม้จะทำหน้าที่ตนจบแล้วก็สูญสิ้นไม่ได้สักที เป็น“ภาวะ เส้นตรงเดียว”

แล้วละก็...

ถ้ายังหลงเข้าใจผิดอยู่ว่า“การตาย”ของกิจ“บุญ” หรือ

“การดับสิ้นหน้าที่ของบุญแล้ว” ก็ยังจะขึ้นให้“บุญ”กลายเป็น
“สมบัติ”เหมือน“กุศล” สักสม“บุญ”กันต่อไปเป็น“สมบัติ”
กันอีก ชาติแล้วชาติเล่า ไม่มีวันจบสิ้นสูญสลายลงสักที

นิพพานมันก็มีกันไม่ได้สักทีอยู่นั่นเอง

“นิพพาน”หรือ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ไม่มีกัน
เลยตลอดกาลเป็นนิรันดรออยู่ ดังที่ชาว“เทวนิยม”เป็นกัน
อยู่นั่นแล

แล้วเมื่อไหร่เล่า จึงจะมี“ความจบสิ้นสูญสลาย”เป็น
“นิพพาน”หรือสิ้นสุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”กันได้สักที!

หากหลงผิดไปแปลคำว่า“บุญ”หรือ“บุญญ”กันแต่
เพียง“ความ”หม่นวน”ของบุญ”กับ“บาป”ไม่รู้แล้ว

ไม่มีสิทธิ์เป็น“อุจเฉทภาวะ” คือ “ขาดสูญ”ไม่ได้

จุดสำคัญจุดนี้เองที่“ชาวโลกุตระ”มี“ฉานวิสัย”
อันเป็น“อจินไตย”ที่ชาว“โลกียะ”รู้จักรู้แจ้งจริงไม่ได้

“ฉาน”ที่ชาวเดียรถีย์หรือ“เทวนิยม”มีกันได้ เป็นกัน
ได้อยู่ทั่วไปสามัญนั้น จึงเป็น“ฉาน”ที่เป็น“บุญ”ไม่ได้

นั่นคือ ได้แค่“ฉาน”ที่เป็น“กุศล”เท่านั้นแค่นั้น

“ฉาน”ที่“กดขี่มิเกล”ไว้ได้ แต่ยัง“กำจัดมิเกล”ไม่ได้

“บุญ”เป็น“อุจเฉทภาวะ”ตรงกันข้ามกับ“สัตสต-
ภาวะ”แท้

“บุญ”ไม่ใช่“เทว”เด็ดขาด “บุญ”เป็น“นักฆ่ามิเกล”

“บุญ”มีความเป็น“๑”หรือ“๐”ไม่มีความเป็น“๒”

เด็ดขาด

ซึ่งเป็น“เอกภาวะ”แท้ๆ แม้แต่“บาป”ก็เช่นเดียวกัน

“บุญ”หรือ“บุญญ”นี้ถ้าใครเข้าใจว่า เป็น“เทวภาวะ” คู่กับ“บาป”ไปตลอดกาล ไม่มีวันหมดสิ้นสลายหายสูญไป จาก“อัตตา”จาก“กาล”จาก“สมบัติ”ได้เลยละก็ “ผิด”ถนัด ถนัดสุด ๆ

“บุญ”หรือ“บุญญ”นี้ทำหน้าที่กำจัดกิเลสอาสวะคือ “บาป” หมดเสร็จจริงแล้ว “บุญ”ก็เป็นอันสูญหายไปจาก “กาล”กันเลย

จึงมีบาลีเต็ม ๆ ชัดเจน คือ “บุญญปาปปริกขิโน”ที่ แปลว่า “บุญบาปหมดสิ้นไปแล้ว”ก็“ไม่มีบุญไม่มีบาป”ในที่ ไหน ๆ เลย ไม่มีทั้ง“รูป”ไม่มีทั้ง“นาม” ทั้งไม่มีในสถานที่ไหน และไม่มีทั้งในกาละใด ไม่มีเหลือค้างแม้แค่เศษละอองธุลี อยู่ใน“จิตนิยาม”หรือใน“พีชนิยาม” ที่สุดแม้แต่ใน“อุตุนิยาม” หรือมีใน“อดีต” ค้างใน“อนาคต” และหรือจะเกิดขึ้นอีก ใน“ปัจจุบัน”กันแล้ว

(๒๕๒)“อนัตตา”จะปรากฏได้กับ“อรหัตต์”ขึ้นไปเท่านั้น

ภาวะอันสะอาดหมดจดนี้ชื่อว่า “อนัตตา” ซึ่งไม่มี อะไรเลยในคนผู้มี“คุณธรรมชนิดนี้”เพราะบรรลุสัมมบรรณ แล้ว เพราะไม่มีแม้“อุปบุญญาภิสังขาร” เพราะเป็นผู้ไม่ต้อง มี“บุญ”กันอีกแล้ว กรรมจึงมีแต่ความควบแน่นเข้าไปอีกให้

เป็น“อเนกชาภิสังขาร”ยิ่ง ๆ ขึ้น จึงชื่อว่า ผู้หมดสิ้นไปแล้ว
ไม่มีเศษฐิติภาวะของ“อิตตา ๓”ในคนผู้นี้เลยทุก ๆ “อดีต-
ปัจจุบัน-อนาคต”ครบทั้ง“กาล ๓”บริบูรณ์ด้วย

มีแต่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”อื่นๆ ที่ตนไม่เคยผ่านพบไปตาม“กาล”ที่ตนจะยังชีวิตต่อไป และต่อไป

ภาวะ“อนัตตา”จะปรากฏกับผู้เป็นอรหันต์ที่มี
“ปัญญา”

ตราบที่ตนยังมีอยู่ใน“กาล”ที่มนุษย์“จิตนิยาม”จะพึง
รู้ได้ด้วย“ธาตุรู้”ที่มีประสิทธิภาพเป็น“คุณวิเศษยิ่ง”เรียกว่า
“ปัญญา” ซึ่งชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % หมดลัทธิรู้แม้จะเสพอยู่

เรื่องนี้เป็น“อจินไตย”แท้จริง เพราะสุขก็ดี ทุกข์ก็ดี
บาปก็ดี บุญก็ดี นั้นเป็น“พลังงาน”เท่านั้น แม้จะตกผลึกก็
ไม่เป็น“สสาร” เป็นได้แค่“พลังงาน”แล้วก็สลายตัวเองไป

แต่เป็น“พลังงาน”ที่อยู่ในภาวะของ“นามธรรม”
เพราะเป็น“พลังงาน”ของ“จิตนิยาม”ไม่ใช่“พลังงาน”
ของ“พีชนิยาม” หรือไม่ใช่“พลังงาน”ของ“อตุณิยาม”นั้นยิ่ง
แน่กว่าแน่เสียอีก

จึงทั้งเล็กละเอียดและทั้งเร็วยิ่งกว่า“ความร้อนแสง
เสียงแม่เหล็กไฟฟ้า” นักวิทยาศาสตร์จึงยากยิ่ง ๆ จะ
สามารถเรียนรู้

คนเมื่อหมดสิ้น“บุญ”แล้ว “กรรม”ของพระอรหันต์
ที่ยังมีกันต่อไปในชีวิตผู้ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานของ

อรหันต์ ยกเว้น“สมศีล”(บุคคลผู้สิ้นอาสวะพร้อมกับหมดสิ้นชีวิต)” โดย เฉพาะในวิภวของผู้ที่บำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”ต่อไป จึงไม่มี “บุญ”ในที่ไหน ใน“กาล”ใดกันอีกแล้ว จึงมีแต่“กุศล”เท่านั้น ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า“กุศลัสสุปสัมปทา”นั่นเอง เป็น“กรรม”ที่มีแต่“กุศล”ถึงพร้อมไปตลอด เพราะ “บุญ”ทั้งหลาย “บาป”ต่าง ๆ ประดามีมันหมดสิ้นดับสูญแล้ว นั่นคือ “สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุศลัสสุปสัมปทา”

เพราะ“จิต”ของคนผู้นี้“สะอาดหมดจด”สิ้นกิเลส แล้ว “สจิตตปริโยทปนัง” คนผู้ใดได้“จัดการกำจัดกิเลส” ของตนดับสิ้นฉะนี้ “จิตคนผู้นี้ก็ไม่มีกิเลสอีกแล้วยังยืน ตลอดกาล”เป็น“อมตบุคคล”ที่จะเกิด-จะตายเป็นเรื่องของ ตนเองจะจัดการ จะอยู่เกิด-ตายหรือตาย-เกิดไปตราบนิรันดร์ก็ได้

หรือจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สิ้นตัวตนไป สลายหายไปจาก“จิตนิยาม”หรือ“ตัวตนของตน”ก็มีสิทธิ์ ทำได้เอง

ไม่มีใครเป็น“เจ้าของ”อัตตาหรือวิญญาณเราเด็ดขาด เพราะท่านเป็น“อรหันต์”หรือสูงกว่า“อรหันต์”สามัญ ขึ้นไปแล้ว ท่านทำ“อนัตตา”ให้แก่ตนเองได้จริงแล้วบริบูรณ์

คนผู้ที่แปล “สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุศลัสสุป-สัมปทา”ว่า “การไม่ทำความชั่วทั้งปวง การทำแต่ความดี” กันอยู่เท่านั้น นั่นก็เพราะยังมี“ความรู้”เป็นแค่ความหมาย

ของ“โลกียะ”อยู่แค่นั้น ยังไม่ถึง“โลกุตระ” มันจึงยัง“ผิด”
แท้ๆ เพราะผู้ไม่ทำ“บาป” มันไม่ใช่“โลกุตระ”

ต้องแปล“สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสูปสัมปทา”
ว่า ไม่มีกิเลส(บาป)ทั้งปวงแล้วให้ชำระกิเลส(บุญ) กรรมใด ๆ
ที่จะเกิดกับท่านผู้นี้จึงไม่มีแม้แต่“ความสุข-ความทุกข์”หรือ
ที่แท้คือ มีแต่“อุเบกขา”ถ่ายเดียว

หรือจะให้ถูกเป็น“โลกุตระ”ที่สุดก็คือ ไม่ต้องทำทุกข์
ขึ้นมาเสียอีกแล้ว เพราะมีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง สุขดีอยู่แล้ว
ว่า มันคือ “มายา” คือ “มาร-ซาตาน” ตัวเลวร้าย และได้“ทำ”
ให้ “มาร-ซาตาน” ตายสิ้นซากไปจากตนสนิทวินครแล้ว

(๒๕๓) “เทวนิยม” จึงไม่มีสิทธิ์เกิด “ปัญญา” เป็น อรหันต์ได้

ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายในโลกนั้นยังหลงมัวเมาใน
ภาวะที่เป็น“สุข”อยู่ จึงชื่อว่า “สุขนิยม” เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่
จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“สุข”อันเป็น“ตัวมาร-ซาตานเอง”ที่อยู่
ใน“วิญญูณ”ตนเองแท้ๆ ที่ตนเองหลงมีดบอดสนิทว่ามัน
เป็น ๑ เดียวกันเลย จึงหลงตนเองว่าเป็น“เทว”งมงมอยู่กับ
๑ เดียว

เพราะคำว่า “บาป”นี้แหละ ที่เป็น“คู่หู(ภาวะ๒)”กับ
คำว่า “บุญ”นั้น มันเป็น“เทว”คู่สำคัญยิ่งยวดที่ผู้มี“ปัญญา”
เท่านั้นจึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงได้“ถ่องแท้แบบคาย(โยนิโธ)”หรือรู้

ที่สุด“ลงไปถึงที่เกิดโยนโล” ที่บาลีมีคำคู่สำคัญคือ “โยนิโสมนสิการ”

ผู้รู้ของพุทธยุคนี้ที่ท่านได้แต่มี“ความเห็นความเข้าใจ”เน้นหนักอยู่กับคำว่า “โยนิโสม” คือ เน้นอยู่แต่“การทำความเข้าใจ-ทำความเข้าใจ” แต่การลงมือปฏิบัติของท่านผู้รู้ยุคนี้ทั้งหลายยังไม่ถึงขั้น“มนสิการ” คือ ไม่ได้ปฏิบัติ“การทำความเข้าใจ”กันจนถึงขั้น“รู้จักตัวตนกิเลส”ได้และได้“ลงมือ”กำจัดกิเลสออกสำเร็จจริงอย่าง“สัมมาทิฐิ”กันอย่างมีผลบริบูรณ์

แม้จะเชื่อว่า ตัวเองได้“ทำ”กันจริงๆ แต่มันก็ได้สำเร็จแค่แบบโลกียะ คือ ยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่ ยังไม่เข้าถึงขั้น“แยกกายในกาย แยกเวทนาในเวทนา แยกจิตในจิต แยกธรรมในธรรม” หรือยังไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บริบูรณ์

นั่นก็คือ“ความรู้-ความฉลาด”ของท่านผู้รู้ดังกล่าวนี้ ยังไม่สามารถ“มนสิการ” ที่หมายถึง“การเข้าใจในใจ”ของตนให้เกิด“ผล”สำเร็จได้เป็น“สัมมาทิฐิ”สัมบูรณ์จริง ท่านผู้รู้ยุคนี้ ท่านได้เสื่อมจาก“โลกุตระ”ไปแล้วจริงๆ ตรงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าสมณโคดม จึงพากัน“เข้าใจในใจ(มนสิการ)”หรือมี“การเข้าใจในใจ(มนสิการ)”ได้เพียงผิวๆ เฝินๆ “ความเสื่อม”จึงเป็น“จริง”อยู่ชัดๆ เจนๆ ฉะนั้น

เหตุเพราะท่านผู้รู้ยุคนี้ได้เสื่อมจาก“โลกุตระ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส และอาตมาได้นำมาอ้างอิงแล้วๆ เล่าๆ ตรงคำพยากรณ์ยืนยัน“ความจริง”อยู่แท้ แต่ท่านผู้รู้ก็ไม่รับ

ท่านผู้รู้ยังยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ“โลกียะ”อย่างเดิม ๆ

อีกทั้งอาตมาก็ได้นำเอาคำตรัสของพระพุทธเจ้า
สมณโคดมเองที่ทรงพยากรณ์ไว้ใน“อาณิสสูตร”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗/๒)มาทั้งกล่าวทั้งเขียนอย่างสำคัญมากมา
หลายครั้งแล้ว ว่า ยุคนี้ก็ประมาณช่วงที่ศาสนาพุทธของ
พระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้อุบัติขึ้นมาถึงเข้าสู่“กึ่งพุทธกาล
ของพระสมณโคดม” ที่ก็เป็นที่รู้ทั่วไปว่า จะมี“พุทธกัป”
ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้เพียง“๕,๐๐๐ปี”

ชัด ๆ ไต้ง ๆ จึงเห็น ๆ กันอยู่ คือในกึ่งพุทธ ยุค ๒๕๐๐
นี้เองก็ปรากฏกันโทนโท “สัมผัส”ได้จริง ๆ แท้ ๆ

อาตมาเกิดมาในยุคนี้จึงเป็น“คนจริง-ความจริง”ที่
อุบัติขึ้นมาทำ“กิจ”นี้จริง ก็ทำได้ผ่านมากกว่า ๕๐ ปีแล้ว

มรรคผลก็ได้พิสูจน์กันแล้วว่า เกิด“โลกุตตรธรรม”กัน
ได้เป็นจริง ที่เรียกคนกลุ่มสังคมนี้ว่า“ชาวอโศก” แม้จะยัง
ไม่มากเท่าที่ควร เพราะมันยากสุดแสนยากจริง ๆ ที่จะเกิดได้
แต่ก็เกิดได้จริง ตามที่มี“คนจริง-สังคมสาราณียธรรม ๖ จริง-
ปรากฏการณ์จริง-ตรงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าจริง”

ซึ่งมี“สาราณียธรรม ๖” เกิด“สังคมเศรษฐกิจสาธารณ-
โภคิ”กันท่ามกลางโลกทุนนิยมสามัญ พิสูจน์ยืนยันความ
จริงได้สำเร็จผลทำคนให้ “กิเลส”ลดและ“ดับ”ไปได้จริง ๆ
จึงเกิดคนมีจิตตาม“พุทธพจน์ ๗” มีคุณวิเศษ“วรรณะ ๘”

หรือตามสูตรอื่น ๆ ทั้งหลายทั้งปวงของพระบรม-

ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ากันอย่างเป็นปกติการณ์จริงในยุคนี้ แม้แต่เป็นสังคมคนมี“ศีล”ที่ทำให้คนเป็น“อาริยะ”กันได้จริงๆ เพราะกำจัด“กิเลส”กันได้จริงๆ คนมี“อปัณณกปฏิปทา ๓”กันแท้ๆ มี“สัทธรรม ๗” มี“ฌานวิสัย”ที่สัมมาทิฏฐิ ตามพระพุทธรู้จักกันอย่างมีเนื้อไม้แก่นจับต้องได้

ซึ่งแตกต่างจาก“ฌาน”แบบเดียรฉัตรที่มีกันได้แต่ขณะ“หลับตาอยู่ในภวังค์”ไม่เหมือนพุทธที่“ฌานวิสัย”มีได้ ในขณะที่“ลืมหัดสมาธิคนปกติทุกประการ”

แบบเดียรฉัตรจึงไม่ใช่แบบพุทธกันก็เห็นๆ ยืนยันกันอยู่ไต่ๆ ว่ามัน“สวนกระแส”กัน มันขัดแย้งกัน ก็เป็นที่ปรากฏทั้ง ๒ แบบ ในโลกยุคนี้ มีให้เปรียบเทียบกันได้อยู่ชัดๆ แบบพุทธกับแบบเดียรฉัตร

เฉพาะอย่างยิ่งพุทธมี“อนัตตา”ปรากฏบริบูรณ์จริง

“อนัตตา”คือ “ความไม่มีอัตตา”หรือ“ความไม่มีตัวตน” ซึ่งผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่มีตัวตน” มันก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ตัวตน”ที่เป็น“กิเลส” จึงจะกำจัด“ตัวตน”ที่เป็น“กิเลส”กันจริงๆ นี่ได้สำเร็จไปตามลำดับ

“กิเลส”คือ “อวิชชา” คือ “อัตตา” คือ “ปรมาตมัน” คือ “พระเจ้า” คือ“ตัวเอง” คือ“เทว” คือ“ภาวะ ๒” คือ“สุขทุกข์” คือ“ภายนอก-ภายใน” คือ“กาย-เวทนา” คือ“จิต-ธรรม”

(๒๕๔) เพราะ“เทวนิยม”ไม่มี“กายภายนอก”ให้ศึกษา

และจุดที่จัดการกำจัด“กิเลส” พระพุทธเจ้าชี้ชัดให้ศึกษาให้ปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จก็คือ “เวทนา”นี่เองที่เป็นสุข-เป็นทุกข์ ซึ่งต้องเรียนรู้จาก“รูป”ที่เป็น“กายภายนอก”ตามลำดับ โดย“กำจัดกิเลส”ใน“กายภายนอก”นี้ เป็นลำดับต้น ซึ่งมี“รูปภายนอก”และ“รูปภายใน”เป็น“เทว”คือ“ภาวะ ๒” ยืนยันให้“สัมผัสศึกษาได้” จึงเป็นจุดเรียกว่า“กาย”นี้แหละที่ต้องเข้าใจคำว่า “กาย”ในตัวเอง(สักให้“สัมมาทิฐิ” พระพุทธเจ้ากำหนดเป็น“ข้อแรก”ของ“สังโยชน์ ๑๐”กันไฉน ชัด ๆ

เพราะถ้าแม้ใครคนใดยัง“มิจฉาทิฐิ”คำว่า“กาย”ในประเด็นนี้อยู่คือทำ“สัมมาทิฐิ”ให้เกิดกับ“สักกายทิฐิ”ไม่ได้ ก็เป็นอันล้มเหลวในการศึกษาปฏิบัติ“พุทธธรรม”ไปทั้งสาย

การเรียนรู้ธรรมะของศาสนาพุทธจึงต้องอาศัย“กาย”กับ“สัญญา”ศึกษาไปให้หลุดพ้นความเป็น“สัตว์”เป็นที่สุด

คนคือผู้“ข้องแล้ว”อยู่ในโลกตลอดกาลนานที่ไม่ได้ศึกษาความเป็น“กาย”กับความเป็น“สัญญา” แล้วปฏิบัติให้หลุดพ้นความเป็น“สัตว์” จึงต้องเป็น“สัตว์ทางใจ”ที่บาลีว่า “โอปปาติกสัตว์”หรือ“สัตตาวาส”อยู่

ไม่พ้นความเป็น“สัตว์(ผู้ข้องแล้ว)”ไปได้ แม้จะเรียก

สัตว์นั้นด้วยคำว่า “เทว” หรือ“เทวดา” ที่ยิ่งใหญ่สุด ๆ ปานใด ก็ยังไม่พ้นความเป็น“สัตตาวาส ๙”หรือ“โอปปาติกสัตว์”ไปได้

“กาย” กับ “สัญญา” เป็น“ธรรม ๒ อย่าง(เทว ธัมมา)” ซึ่งสำคัญเป็นที่สุด ปลายสุดยิ่งยวด ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ นำ มาให้มนุษย์ได้เรียนรู้ปฏิบัติไปสู่“นิพพาน”สำเร็จกันจริง ๆ

เพราะ“กาย”นี้คือ “จิต-มโน-วิญญาณ”ที่ต้องเรียนรู้ เพื่อรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงจาก“เวทนา = ความรู้สึก”เป็น“กรรมฐาน”

ซึ่ง“ทุกข์หรือสุข”นั้นมันอยู่ที่“เวทนา”คือ“ความรู้สึก” ของคนนี่เอง มันอยู่ที่อื่นไม่ได้ หรือที่อื่นไม่มีหรอก

มันต้องเรียนรู้“เวทนา”ที่เกิดจาก“สัมผัสเป็นปัจจัย” ในขณะ“ปัจจุบัน”ที่ยังไม่ละจาก“ผัสสะ”นี้เท่านั้น

เฉพาะอย่างยิ่งต้องมี“ภายนอก”เสมอ ขาดภายนอก ไม่ได้ และต้องเป็น“ภายนอกในกาลปัจจุบันนั้น ๆ ด้วยนะ!”

ถ้าใครขึ้นไปเรียนรู้นอก“ปัจจุบัน”อย่างมิจฉาทิฎฐิ เช่น เรียนรู้“ปัจจุบันในขณะที่หลับตาปฏิบัติ”แล้วอาศัย“ขั้นที่ระลึกเอาจากอดีต-จากอนาคต”ที่เป็น“ภายใน”เท่านั้น

ไม่ได้มี“การสัมผัส”ที่มี“ภายนอก”ใน“ปัจจุบัน”นั้น ๆ

ก็ล้วนเป็นผู้ไปหลงอยู่กับ“อดีต ๑๘”และ“อนาคต ๔๔” เป็นผู้ไม่รู้ไม่เห็น เป็นความแสหา เป็นความดิ้นรนของผู้มี ตัณหาทั้งนั้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓ ก็เป็นผู้จมอยู่ใน“มิจฉาทิฎฐิ ๖๒” ไม่มี“เวทนา”มาเป็น“ฐาน”ศึกษา หรือไม่มี“เวทนา”เป็น

“กรรมฐาน”กันเลย

เพราะการศึกษาไม่ครบ“กระบวนธรรม ๔” อันได้แก่
“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” โดยเฉพาะไม่มี“กายภายนอก”ชัดๆ

(๒๕๕) “กาย” กับ “สัญญา” คือ “เทว” คู่สำคัญทั้งต้น และจบ

แต่จะรู้แจ้งรู้จริงว่า “เวทนา” นี้เองเป็น“แหล่งปฏิบัติ”
อันเอกของศาสนาพุทธ ก็“สมาธิปฏิฐาน” กันให้ได้ก่อนเถิด
จะได้ปฏิบัติศึกษาจาก“เวทนา ๑๐๘”บริบูรณ์สมบูรณ์
และใช้กำหนดหมาย(สัญญา)อาการ“สุข” ที่เป็น“ความ
รู้สึก(เวทนา)”ภายในใจคน อันมีได้ของตนๆ ก็ของแต่ละคน
นี้แล เป็น“ตัว”ของ“อาการในจิต”ที่จะใช้ศึกษา

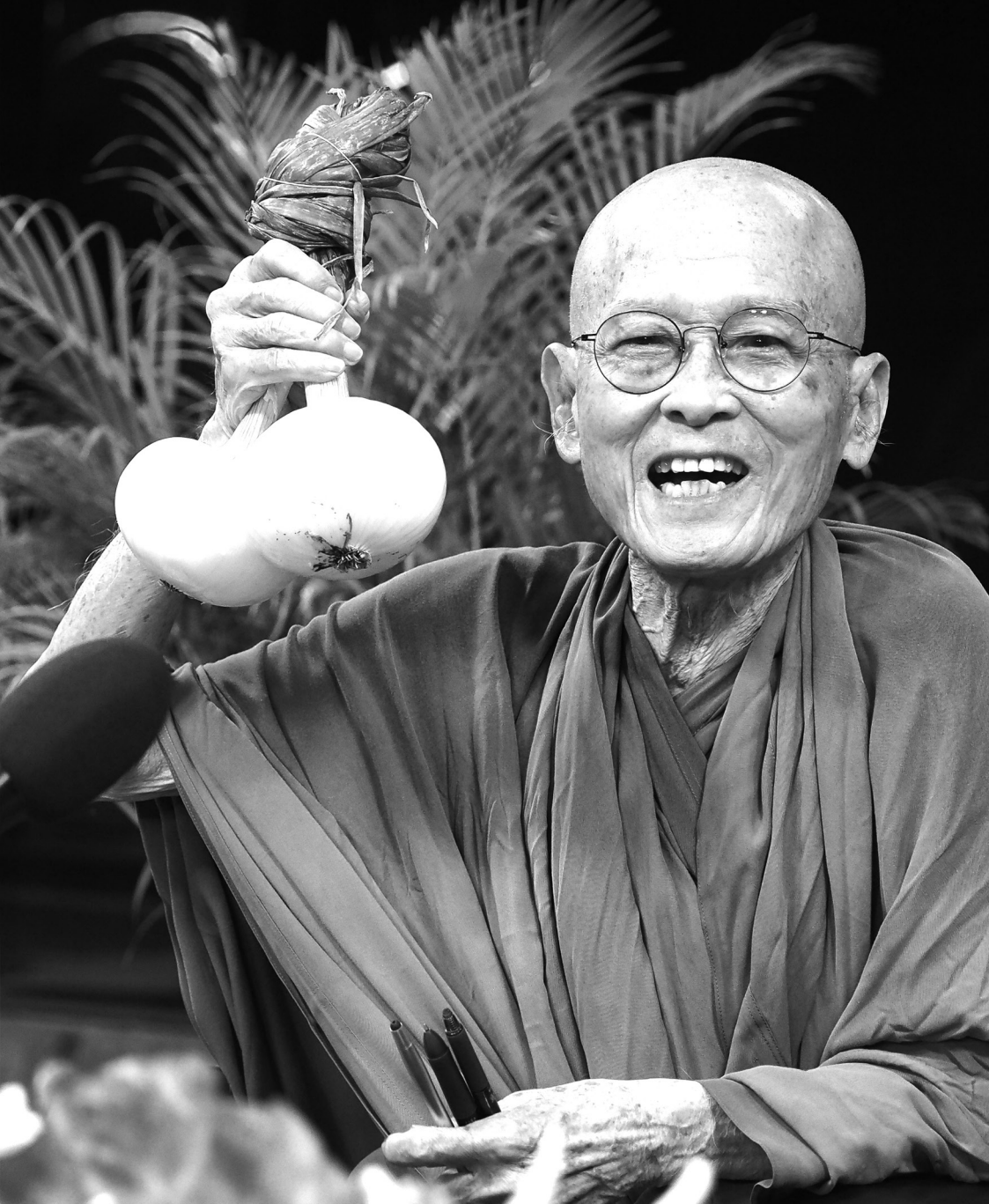
“ภายในจิตใจ”แต่ละคนนั้น“ต่างกำหนดรู้(สัญญา)”
ของตนเอง แต่ละคนย่อมเป็นของตนแต่ละคน ซึ่งจะตรง
กันเป็น“อย่างเดียวกัน(เอกัตตะ)”ก็ได้ หรือ“ต่างกัน(นัตตะ)”
ก็ได้

และที่สุดแห่งที่สุดเราก็จะสามารถ“กำหนดรู้”ที่
“จบ” ของที่“จบ”เป็นที่สุดของตนๆได้ ว่าหมด“ตัวตน” ก็
เรียนรู้จากความเป็น“กาย” กับความเป็น“สัญญา”นี้เอง

และในขณะที่เรียนรู้ปฏิบัติ ก็ต้องมีวิญญูณ“ดำรงอยู่
(ฐิต-ตั้งอยู่(ฐิต))”ให้เรียนรู้เป็น“ปัจจุบัน”นั้นๆ ด้วยนะ!

“กาย”นี้ก็มีทั้ง“ภายนอก”ที่คนอื่นร่วม“สัมผัส”ด้วย

“กาย”นี้ก็มีทั้ง“ภายนอก”ที่คนอื่นร่วม“สัมผัส”ด้วยกัน
“รู้”ด้วยกัน เป็น“สมมุติธรรม”นั้นๆ ไม่มีไม่ได้

กัน “รู้” ด้วยกัน เป็น “สมมุติธรรม” นั้น ๆ ไม่มีไม่ได้

และ “กาย” นี้มีทั้ง “กายภายใน” เฉพาะของตน ๆ ด้วย แต่ละคน “กำหนดรู้เอง” ของตนแต่ผู้เดียว อีกด้วยภาวะหนึ่ง ซึ่งมันก็ต่างหาก ของใครของมัน ไม่มีใครร่วมรู้ที่เป็น “กายภายใน” หรือ “สัญญาภายใน” ของแต่ละคนนี้ได้ด้วยแน่นอน เรียกส่วนนี้ว่า “สัญญา” เป็น “ปรมาตถธรรม” ของแต่ละคนแท้ ๆ

ส่วนที่อยู่ “ภายในจิต” ที่เป็น “ความรู้หรือความรู้สึก (เวทนา)” ของตน ๆ แต่ละคนก็ต้องเรียนรู้กำหนดหมายเอาเอง (สัญญา) ของแต่ละคน ของใครของมัน

ซึ่งจะเป็น “อย่างเดียวกัน (เอกัตตะ)” หรือ “ต่างกันเป็นคนละอย่าง (นานัตตะ)” ก็ตรงนี้แหละที่ต้อง “กำหนดหมาย” หรือ “สัญญา” กันอย่างสำคัญทีเดียว ร่วมอยู่กับผู้อื่น

นี่ก็คือ “สมมุติสัจจะ” ที่มีอยู่ในโลกนี้ทั้งหลาย มีกันร่วมกันจัดสรรกัน ล้วนในปัจจุบันเป็นเรื่องจริงใน “อดีต” หรือใน “อนาคต” นั้นไม่จริง

“อาการสุข” มันก็เพียงแค่ “ความรู้สึก (เวทนา)” ที่เรารู้ภาวะที่ “สัมผัสในปัจจุบัน” นั้น ๆ ตามที่มัน “เป็นอยู่จริง” บัดนั้นเท่านั้น

ผ่าน “ปัจจุบัน” ไปแล้ว ไม่มี “ความจริง” นั้นหรือ ทำความชัดเจนถ่องแท้ใน “ภาวะ” กับ “กาละ” กันดี ๆ “ปัจจุบัน” มันเล็กละเอียดยิ่งกว่า “จุดเล็ก ๆ” ที่เคลื่อนที่

ต่อเนื่องกันอยู่ เท่านั้น หาก“ขาด”ช่วงของ“ปัจจุบัน”ใดลง “ปัจจุบัน”ก็หมดสิ้นไปแล้วไม่มี“ปัจจุบัน”นั้นอีกแล้ว

“ของเก่า”คืออดีต “ของใหม่”คืออนาคต พยายาม กำหนด“ภาวะ” และกำหนด“กาละ”ให้แม่นยำ คมๆ ชัดๆ กันเถิด

แต่ถ้าใครหลงยึดเอา“อาการอย่างนั้น”ว่า มันคือ “รสอร่อย”ที่นำได้-นำเป็น-นำมียอยู่ เราก็“วิปlass”ไปตาม นั้นแน่

เพราะยึดมั่นทั้ง“กาละ”และทั้ง“ภาวะ”ว่า“เที่ยง”เสีย แล้ว

วิธีทำของพระพุทธเจ้า จึงให้“ทำใจในใจ”ของเราเอง ให้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า “อาการ”ของ“จิต”เราสามารถทำ “ใจ”เราให้มีภาวะของ“อุตฺตาตุ”ก็ได้ อยู่ในภาวะของ “พีชธาตุ”ก็ได้

(๒๕๖)“พุทธกับเดียรธีย์”คือ“เหว”คู่สำคัญทั้งต้นและจบ

เมื่อ“จิต”อยู่ในภาวะของ“พีชธาตุ”มันก็“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”แล้ว เพราะ“พีชนิยาม”นั้น“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ไม่มีเวทนา

และอย่ากำหนดวิปlassคลาดเคลื่อนในความเป็น “กาละ”อีกด้วย เราก็จะไม่หลงผิดหลงติดเสีย“ในสุข-

ในทุกข์”

ยิ่งเรียนรู้ความเป็น“จิต”หรือ“วิญญาน”ไปถึงว่า
แท้ๆ นั้นมันมีแค่“อุปธิ” คือ มีแค่“สภาวะอันเป็นที่ตั้งแห่ง
ทุกข์” คือ ที่แท้มันมีแค่“กิเลส”กับ“ขันธ ๕”ที่ยึดความ
เป็น“สังขาร”อยู่ด้วย“อวิชชา”เท่านั้น

ถ้าแม้เราศึกษาความเป็น“ธาตุ”ต่างๆ และจัดการ
เป็นผู้“ปรุงแต่งธาตุ”เหล่านั้นทั้งหลายเสียเองได้ด้วย“วิชา”
เราก็จะ“จัดการกับสังขาร”ทั้งหลายได้ เป็น“อภิสังขาร(จัดการ
ปรุงแต่งได้เองอย่างเก่งสำเร็จเด็ดขาด)”สามารถกำจัด“ตัวการ”ที่มันท
ำให้เรา“โง่”อยู่ไม่รู้จบสิ้นก็คือเจ้า“กิเลส(ชาตาน)”นี่เอง ที่มัน
เป็นเจ้าก็เจ้าการจัดการ“ปรุงแต่งขันธ ๕”ของเราอยู่ด้วย
อำเภอใจของมัน เราต้องเรียนรู้มันจริงๆ จังๆ ด้วยการ
ปฏิบัติจริง สัมผัสจริงจาก“ขันธ”ที่มี“รูปธาตุ”กับ“นามธาตุ”
“ธรรมะ ๒”นี่เองที่ปรุงแต่งกันอยู่ เรียกด้วยภาษาว่า“สังขาร”

เราก็เรียนรู้“สังขาร(ความปรุงแต่ง)”ทั้งหลายให้“รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง”ให้ถ่องแท้ กระทั่งสามารถ“สังขาร”ให้ได้เหนือ
กว่าที่“ธรรมชาติ”มัน“สังขาร”กันมาแต่ไหนแต่ไร นั่นคือ
เรียนรู้ฝึกฝนทำ“การปรุงแต่ง”จนเข้าขั้น“อภิสังขาร”ได้สำเร็จ

นั่นคือ มีผลเป็น“ปัญญากิสังขาร” คือ“สังขาร”จน
เกิด“บุญ” หมายความว่า เราปรุงแต่งจิตของเราจนเป็น
พลังงานไฟ เรียกว่า“ฌาน” แล้ว“ไฟ(ฌาน)”ก็เผากิเลสไปจน
หมดลง “กิเลสที่ถูกไฟ(ฌาน)เผาไปจนหมดลง”นี้คือ “บุญ”

“บุญ”ไม่มีอะไรที่จะ“ได้”เลย มีแต่“กิเลส”ต่างหากที่
เสียไป หายไป หมดไป แล้วก็เสร็จหน้าที่ของ“บุญ”

“บุญ”ก็หายไป “บุญ”ไม่ต้องมีในคนผู้นั้นอีกเลย
นิรันดร

“บุญ”คือ การกำจัดกิเลสจากสันดานจนสะอาดได้
สำเร็จ บาปคือ สันดานัง ปุณาติ วิโสธติ

“บุญ”เป็นภาษา เรียก“ผล”ของ“ฌาน”ที่เป็นไฟเผา
กิเลสหมดลงไปได้เสร็จ ก็เรียกคำนี้ว่า “บุญ”

ผู้มี“การทำใจในใจ(มกการ)”ของตน หรือ“ปรุ้งแต่งใจ
ของตน”กระทั่งมีประสิทธิภาพถึงขั้น“พลังงานไฟพิเศษ”ที่
สามารถ“เผากำจัด”ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้สำเร็จ
จริง เรียกว่าผู้ทำ“บุญญาภิสังขาร”สำเร็จ ซึ่งยิ่งใหญ่มาก

ผู้สามารถทำ“การปรุ้งแต่งพลังงานพิเศษ”นี้ขึ้นมาได้
จึงเป็นผู้มี“วิชา” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การปรุ้งแต่งจิตใจตน”
เรียกว่า“อภิสังขาร” และปรุ้งได้ถึงขั้น“บุญญาภิสังขาร”

ตามปกติปุถุชน เดียรติย์ เทวนิยม หรือผู้ยังไม่มี
“วิชา” ก็จะมี“ปรุ้งแต่งสังขาร”ให้เป็น“บุญญาภิสังขาร”ไม่ได้
เพราะยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”

(๒๕๗) จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”ชัดเจนบริบูรณ์นั้นยาก
ขั้นต้นของ“วิชา”จึงคือ การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”
และขั้นต่อไปก็“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ว่า สังขารมีวิญญาณ

เป็นปัจจัย และวิญญาณก็มีนามรูปเป็นปัจจัย และต่อ ๆ ไปถึงนามรูปมีอายตนะเป็นปัจจัย อายตนะมีผัสสะเป็นปัจจัย ผัสสะมีเวทนาเป็นปัจจัย เวทนามีตัณหาเป็นปัจจัย ตัณหา มีอุปาทานเป็นปัจจัย อุปาทานมีภพเป็นปัจจัย ภพมีชาติเป็นปัจจัย ชาติก็มีชราเป็นปัจจัย ชราก็มีมรณะหรือ โศกะหรือปริเทวะ หรือทุกข์ชะ หรือโทมนัส หรืออุปายาส เป็นปัจจัย

ผู้มี“วิชา”จึงจะทำ“บุญ”ชั้น“อภิสังขาร”เป็น “บุญญาภิสังขาร”ได้จริง ก็คือ ผู้ที่“ทำใจในใจ”ของตนเกิด “ฌาน”ตามวิธีปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”หรือ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”

ซึ่ง“ฌานวิสัย”ที่ได้นั้นสำเร็จ“บุญ” จึงเป็น“โลกุตระ” “สำเร็จบุญ”หมายความว่า “ฆ่ากิเลสตายได้จริง”

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน(อัตตา)”ของกิเลส และมีวิธีสร้าง“พลังงานที่ยิ่งใหญ่เหนือกว่ากิเลส”จึง“ฆ่ากิเลสได้”

ไม่ใช่ไป“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“ฌาน”นิ่ง ๆ หยุด ๆ เย็น ๆ แห้งแข็งอยู่แค่นั้นดอกนะ!!!

แต่เกิด“พลังงานไฟ” จึงเรียกว่า “ฌาน” แปลว่า“ไฟ”

“หลับตาปฏิบัติ”เกิด“ฌานวิสัย”ที่เป็น“โลกุตระ ฌาน”แบบพุทธรู้ไม่ได้ จึงเกิด“บุญ”ที่“สัมมาทิฐิ”จริงไม่ได้

เพราะ“ฌาน”เดียรถีย์ไม่ใช่“ธาตุไฟ”ที่เป็น“พลังงานพิเศษ”แบบ“โลกุตระ”อันมีประสิทธิภาพพิเศษ

นั่นคือ “ฉานวิสัย”แบบเดียรธีย์“ชำระกิเลส”ให้หมดสิ้นไปจากสันดานไม่ได้ เพราะจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “กิเลส”ตามที่เกิดอยู่หลุด ๆ ไต้ง ๆ เป็น“ปัจจุบันชาติ”

“หลับตาปฏิบัติ”จะมีแต่“กิเลสในอดีตชาติหรือในอนาคตชาติ”ไม่เป็นกิเลสใน“ปัจจุบันชาติ”ที่ครบพร้อมทั้ง “จักขุ(ลมตาอยู่) ปัญญา(ความรู้ ความฉลาดที่เป็นโลกุตระ) ญาณ วิชา อาโลกิ(แสงสว่างจากพระอาทิตย์)”

“ฉานวิสัย”ของพุทธ มันคนละ“ฉาน”กันกับ“ฉานเดียรธีย์”คนละโลก อย่างมีนัยสำคัญมากมาย

ดังนั้น “ฉาน”แบบเดียรธีย์นั้นจึงเป็น“ฉาน”ที่ไม่ใช่ “พลังงานวิเศษ”แบบพุทธที่จะ“เผา”กิเลสได้อย่างพิเศษ ที่มี“ตัวตนของกิเลสเกิดอยู่ในปัจจุบันชาติ”นั้น ๆ หลุด ๆ

จะไม่ใช่“กิเลสตกค้างไปเป็นอดีตแล้ว” หรือ“กิเลสที่ยังเดินทางมาไม่ถึงซึ่งเป็นอนาคตอยู่”

“ฉานหลับตา”จึงไม่เหมือน“ฉาน”ของพุทธที่เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”หรือปฏิบัติ“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ที่“สัมมาทิฐิ”อันมีอยู่ใน“ปัจจุบันชาติ”นั้น ๆ หลุด ๆ ไต้ง ๆ ให้ผู้ปฏิบัติทำตาม“เสขปฏิบัติ”ไปจนบรรลู่ “อเสขธรรม”สำเร็จจบกิจบริบูรณ์

“ฉานหลับตาปฏิบัติ” จึงไม่มี“กิเลสจริง”ที่เกิดอยู่ใน“ปัจจุบันชาติ”จริง จึงทำให้สำเร็จ“บุญ”จริง ไม่ได้

ยากมากที่คนยุคนี้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“หน้าที่ของ

บุญ” หรือยากมากที่คนยุคนี้จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “พฤติของบุญ”

(๒๕๘) “บุญ” ทุกวันนี้ เข้าใจกันว่า ไม่แตกต่างจาก “กุศล”

เพราะ “ฉานหลับตา” นั้น ไม่ได้ปฏิบัติ “สํารวมอินทรีย์-
โภชนเนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ” ตามหลักที่ชี้บ่งว่า “การ
ปฏิบัติธรรมของพุทธต้องมีปฏิปทา ๓” นี่จึงจะ “ไม่ผิดไปจาก
ศาสนาพุทธ” จึงจะสำเร็จ “บุญ” ซึ่งไม่ใช่สำเร็จแค่ “กุศล”

ทุกวันนี้คนเสื่อมไปจาก “โลกุตระ” จริงๆ เพราะไม่มี
“ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ประสิทธิภาพของ “บุญ”

พากันหลงผิดสนิทไปเข้าใจว่า “บุญ” คือ “กุศล” เสียนี้!
หลงพากันเชื่อหัวปักด้วยซ้ำว่า “บุญ” คือ “กุศล” แท้ๆ
ซึ่ง “ผิดถนัดถนี่” เป็น “ขาวกับดำ” เป็น “สว่างกับมืด”
หันหลังชนกันเดินตรงไปเป็นเส้นตรง ๑๘๐ องศา นั่น
ทุกวันนี้ชาวพุทธเสื่อมกันขนาดนี้ ปานจะนี้

“บุญ” ก็ดี “กาย” ก็ดี “ฉาน” ก็ดี “สมาธิ” ก็ดี “ปัญญา” ก็ดี
“วิมุตติ” ก็ดี “นิพพาน” ก็ดี เป็นต้น ชาวพุทธต่างพากัน “มีจนา
ทิฏฐิ” จนยากสุดยากที่จะช่วยทำ “สัมมาทิฏฐิ” ฟุ้งขึ้นมาได้

แต่อาตมาก็ได้พยายามแล้ว สามารถยกกู้ขึ้นมา
ได้อยู่อย่างน่าอัศจรรย์ แม้จะได้น้อยเหลือเกิน ก็สุดวิเศษ
แล้ว

ไม่เช่นนั้น “โลกุตระธรรม” สูญหายไปสิ้น ชากแน่นอน

กระนั้นก็ดี การกอบกู้“โลกุตรธรรม”ขึ้นมาได้ จนมี “ปรากฏการณ์”ขึ้นมาอย่างเป็นจริง มีคนจริงประพาศได้ กระทั่งเป็นสังคมจริงของ“โลกุตรธรรม”ที่เกิดจาก“นามธรรม”ของแต่ละคนที่มีคุณธรรมขั้นวิเศษนั้นจริง รวมตัวกันขึ้นเป็น “รูปธรรม”ของคนองค์รวม มี“คุณวิเศษ”อันชื่อว่า“อารยธรรม ที่เหนือโลกียธรรม”จริง ๆ เกิดเป็นสังคมที่ครบ“สาราณียธรรม ๖”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒) ซึ่งคน“โลกียธรรม”ที่เป็น ปุณฺณชนอยู่ ยังเข้าใจยากมาก หรือเข้าใจยังไม่ได้

โดยเฉพาะเป็นสังคมที่คนในสังคมแต่ละคนมีลาภ โดยธรรม(ลาภธัมมิกา)แล้วก็นำมารวมเป็นอันเดียวกัน ร่วมกิน ร่วมใช้กองเดียวกัน เรียกว่า “สาธารณโภคี”ที่ผู้คนในสังคม นั้นต้องมี“โลกุตรธรรม”กันสำเร็จจริง ๆ จึงสามารถอยู่กัน เป็นสังคม“สาราณียธรรม ๖”กันได้สำเร็จจริง

เพราะจิตแต่ละคนเจริญด้วย“พุทฺธพจน์ ๗”อันได้แก่ สาราณียะ ปิยกรณะ ครุกรณะ สังคหะ อวิวาทะ สามัคคียะ เอกิภาวะ และเจริญด้วย“วรรณะ ๙”อันได้แก่ สุภระ สุโปสะ อัปปิจฉะ สันตุฏฐิ สัลলেখะ ฐูตะ ปาสาทิกะ อปจยะ วิริยารัมภะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐)

“โลกุตรธรรม”นั้นเป็น“ธรรม”ที่คนสามารถสร้าง พลังงานจิตให้เกิดประสิทธิภาพถึงขั้นที่เรียกว่า “บุญ”

“บุญ” คือ การชำระกิเลสจากสันดานให้สะอาดหมดจด บาลีว่า “สันตานัง ปุณาติ วิโสธติ”

ขอยืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “บุญ” ไม่ใช่ “กุศล”
ทุกวันนี้เข้าใจกันว่า “บุญ” ไม่แตกต่างจาก “กุศล”
ซึ่ง “ผิด” ถนัด หรือ “มีจรรยาวัฏฐิ” แล้วจริง ๆ

(๒๕๙) “บุญ” มีหน้าที่ “ฆ่า-ประหาร” แต่ “บุญ” ไม่ใช่ “ใจ”

เพราะ “บุญ” ไม่มีหน้าที่โดยตรงที่จะสร้าง “ความดี”
แต่ “บุญ” มีหน้าที่หลักโดยตรงเป็น “นักฆ่า” คือ “ฆ่ากิเลส”

“บุญ” คือ ผู้ “ฆ่ากิเลส” ให้ตายสลายหายไปจากจิต
เสร็จจบจริงแท้ จิตที่เหลือจึงได้เป็น “โลกุตระบุคคล” ต่อจาก
“ฉาน ๔” บริบูรณ์ เป็นคนผู้ “เจริญ” เต็มที่แท้สมบูรณ์แบบ

พระพุทธเจ้าสรุปลงที่คำว่า “โลกุตระธรรม” นี้แหละ
คือ เครื่องซึ่งถึง “ความเจริญ” หรือ “ความเสื่อม” ของคนแท้ยิ่ง

“ความเจริญที่แท้ยิ่ง” คือ ผู้สามารถ “ฆ่ากิเลสตาย”
หายไปได้จากจิตตนอย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาลเป็น “อรหันต์”
โดยคนผู้นั้นไม่เสื่อมไปมีกิเลสฟื้นคืนมาอีกเด็ดขาด ตราบ
กระทั่งคนเป็น “อรหันต์” ผู้นั้นจะ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ผู้เป็น “อรหันต์” ทุกรูปคือ ผู้สร้างพลังงานจิตของตน
มีประสิทธิภาพถึงขั้น “บุญ” ที่กำจัดกิเลสได้หมดเกลี้ยงจริง

เนื่องจาก “จิต” ของคนผู้นั้นมี “ความรู้-ความฉลาด”
ยิ่งยอดเข้าขั้น “ปัญญา” ซึ่งเป็น “คุณวิเศษ (อภิมนุสธรรม)” ที่มี
ใน “โลก” ของชาว “พุทธ” เท่านั้น จึงชื่อว่า “โลกุตระ”

“โลก” ของชาว “เทวนิยม” ยังไม่สามารถรู้จกัรู้แจ้ง

รู้จักจริง“บุญ”ได้หรือก ชาว“เทวนิยม”ยังเข้าใจว่า “บุญ”คือ “กุศล”อยู่ทั้งนั้น จึงได้นำเอาภาษาคำว่า“บุญ”ไปใช้ ไปเรียกผู้ทำ“กุศล”ได้เก่งกาจว่า “นักบุญ”กันหน้าตาเฉย

แม้แต่ชาวพุทธแท้ๆ ที่ยัง“ไม่สัสมาทิฏฐิ”ในความเป็น“บุญ”หรือก ก็ยังเข้าใจว่า “บุญ”คือ“กุศล”อยู่นั่นเอง แม้ทุกวันนี้ ชาวพุทธแท้ๆ ส่วนใหญ่ กล่าวได้ว่า ก็ยังเข้าใจ “บุญ” เป็นอย่างเดียวกับ“กุศล”อยู่ ยัง“มิจนาทิฏฐิ”กันทั้งนั้นๆ

ส่วนเดียรฉัตรชาวเทวนิยมทั้งหลายในโลกไม่สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จักจริง“บุญ”ได้“สัสมาทิฏฐิ”แน่วยิ่งกว่าแน

“บุญ”กับ“กุศล”นั้นแตกต่างกันด้วยนัยสำคัญยิ่ง

“บุญ”มีหน้าที่“ประหาร”ก็จริง แต่“บุญ”ไม่ใช่“ใจร”

เพราะ“บุญ”ไม่ได้ทำลาย“ความดี”หรือไม่ได้กำจัด สิ่งที่เป็น“คุณ”เป็น“กุศล”เลย “บุญ”ทำลายแต่ภาวะที่เป็น “โทษ(กมล)”หรือเป็น“บาปอกุศล”เท่านั้น คือ ทำลายเฉพาะ สภาวะที่ทำให้“จิต-เจตสิก”ให้เลวร้ายตกต่ำ

พระอรหันต์ และพระโพธิสัตว์ แม้พระพุทธรเจ้าผู้ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็ยัง“ไม่สันโดษในกุศล” เป็น คำตรัสจากพระโอรุฐ์ของพระพุทธรเจ้าเองแท้ๆ

พระอรหันต์ และพระโพธิสัตว์ แม้พระพุทธรเจ้า คือ ผู้ไม่มีความเป็น“บุญ” เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญญบาปปริกขิณ)” แล้วทุกพระองค์ และสิ้นสุด“บุญบาป”ชนิดที่ไม่มีเวียนวน กลับมา“มีบุญมีบาป”กันอีกนิรันดร แม้ท่านจะยังวนเวียน

เกิดแล้วตายอีกบำเพ็ญหน้าที่“โพธิสัตว์”อยู่อีกก็ร้อยพัน
แสนล้านชาติก็ตาม นอกจากภาวะของ“สิงลมอมข้าวพอง”
ไปตาม“สัมภารวิบาก”ที่แต่ละท่านจะพึงมี

“บุญ”เป็น“คุณวิเศษ”จริง ๆ ที่ผู้ยังมีเลือด“เทวนิยม”
อยู่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“คุณวิเศษ”ของ“โลกุตระ”ได้อย่าง
เป็น“สัมมาทิฐิ”กันง่าย ๆ หรือ

ชาว“เทวนิยม”จึงคือ ผู้ยังทำ“บุญ”ไม่เป็น ชาว“เทว
นิยม”ทำเป็นแต่“กุศล”แค่นั้นจริง ๆ

ทำ“บุญ”ยังไม่มีอานิสงส์เป็น“บุญ”

นั่นคือ ทำได้แต่“ความดี” ชาว“เทวนิยม”ยังทำให้
“ความสุข”หมดสิ้นไปจาก“จิตนิยาม”ของตนไม่ได้ หรือไม่
“อุกคิต”ว่าจะทำกันหรือ ไม่ระแวงระไวว่า จะต้อง“หมด
ความสุข”ไปจาก“จิตนิยาม”กันเลยเสียด้วยซ้ำ

เพราะต่างก็ยังล้วนเป็น“สุขนิยม”กันแท้ ๆ

(๒๖๐) “บุญ”แตกต่างจาก“กุศล” เป็น“ดาว”คนละดวง

ชาว“เทวนิยม”ในโลกมากมายหลากหลาย จึงยังไม่
สามารถเจริญเป็นสังคัม“โลกุตระ”ได้ เพราะสร้าง“พลังงาน
จิต”ให้เป็น“บุญ”ไม่ได้ ก็คือทำจิตให้กำจัดกิเลสไม่ได้นี่เอง

ได้แต่“หลงผิด”ว่า ตนทำจิตให้“ไม่มีกิเลส”ด้วยการ
กดข่ม วิธีต่าง ๆ หลากหลายมากมาย ทั้งในวิธี“หลับตา”และ
วิธี“ลืมตา”ปฏิบัติ แต่ก็ยังเป็นแค่“การกดข่ม”ได้ชั่วระยะ

หนึ่ง หรือหลายระยะ หลายช่วง และสามารถทำได้ยาวนาน จนตนเอง“ลืมตนเอง(อัตตาเก่าที่เคยอาศัย)สนิท” แม้ตนเกิดมา มี “ขันธ ๕”อีกชาติแล้วชาติเล่า นับชาติไม่ถ้วน ก็ไม่สามารถ จะตามระลึกชาติจาก“ขันธ”ที่ตนเองเคยอาศัยมาก่อนนั้น ได้เลย ซึ่งมีมากกว่ามากในโลก แม้แต่ชาวพุทธเองก็ระลึก ชาติจากขันธอดีตไม่ได้ง่าย ๆ ผู้ระลึกได้พระพุทธรเจ้าจึงนับ ว่าเป็น“อนุศาสนีปาฏิหาริย์”กันทีเดียว(ซึ่งแตกต่างจาก“อาเทศนา- ปาฏิหาริย์”อย่างมีนัยสำคัญ)

“โลกียะ”จึงเป็นได้แค่“กุศล” ยังเป็น“บุญ”ไม่ได้

แม้ชาวพุทธที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ตั้งแต่ความเป็น “กาย”กันทีเดียว ผู้ยังพ้น“สักกายทิฏฐิสังโยชน”ไม่ได้ จึง ยากมากที่จะพูดความเป็น“โลกุตระธรรม”กันรู้เรื่อง

ความเป็น“บุญ”กับ“กุศล”จึงเป็นเครื่องชี้วัด“ความ เจริญ-ความเสื่อม”ของชาว“พุทธ” ซึ่งหมายเอา“การฆ่า กิเลสได้จริง” ซึ่งเห็นได้จาก“ชาวพุทธ”ในยุคนี้ทุกวันนี้ ที่ได้ เสื่อมไปจาก“โลกุตระ”ตรงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธรเจ้า

ชาวพุทธที่เสื่อมกัน ซึ่งก็คือชาวพุทธทุกวันนี้ แล แท้ ๆ ที่เสื่อมไปจาก“โลกุตระธรรม” ตามที่พระพุทธรเจ้าทรง พยากรณ์ไว้ใน“อาณิสสูตร” ตามที่ได้อ้างอิงมาบ่อยแล้ว

ชาวพุทธส่วนใหญ่จะพากันหลงผิดไปยึดถือเอา “มิจฉาทิฏฐิ” หรือไปหลงยึดนับถือบูชาปราชญ์ในยุคสมัย พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้กันตามที่เป็นอยู่จริง

แม้ผู้“สัมมาทิฏฐิ”จริงนำเอา“โลกุตระธรรม”แท้ๆ มา
ยืนยันอธิบายสาธยาย และนำพาพิสูจน์ความเป็นความมี
ของ“โลกุตระธรรม”กันอยู่ปานใด จนกระทั่งมี“มวลชน”
ส่วนหนึ่ง สามารถเข้าใจตาม และปฏิบัติบรรลุโลกุตระธรรม
ได้ มารวมตัวกันยืนยันเป็นสังคม“สาราณียธรรม ๖”กัน
ได้ๆ ถึงขั้นมาเป็นคนทำงานฟรี พัน“มิชชันนารี”ข้อที่ ๕
(ลาภณะ ลาภัง นิชคิงสนดา)” สมาชิกในสังคม“สาราณียธรรม ๖”อยู่
กันอย่าง“สาธารณโภคี” ซึ่งเป็น“เศรษฐศาสตร์สุดวิเศษ
ยอดเยี่ยม”เห็นกันโชนโชนหลุดๆ ก็ยังยากยิ่งกว่าจะทำให้
คนตาบอดเห็นท้องฟ้าได้

คนตาบอดเห็น“กุศล”เป็น“บุญ”ไปแล้ว และเชื่อบุญ
ชาวพุทธในยุคนี้ได้เสื่อมจาก“โลกุตระธรรม”กันตรงตาม
คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้ากันจริงๆ ไม่ผิดพลาดเลย

เห็น“บุญ”เป็นอย่างเดียวกับ“กุศล”กันแน่ๆ แท้ๆ แล้ว

คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าเป็นจริง ถูกต้องจริงตาม
ที่เห็นอยู่และเป็นจริงอยู่ในทุกวันนี้(ในยุค พ.ศ. ๒๕๐๐นี้) ฉะนั้นแล

อาตมาไม่ได้ใส่ไคล้ ไม่ได้ตุ้มตึง ไม่ได้หาเรื่องหาราว
เด็ดขาด ขอยืนยัน ว่า อาตมาพูดไปตามเนื้อผ้า ซึ่งมันเห็น
เนื้อผ้าของคนในดาวแต่ละดวงว่า เป็นจริงตามคนในดาว
คนละดวง

ตรวจสอบดูเนื้อผ้าได้จากชาวพุทธประดามีที่จริง
กันอยู่เถิด ทั้งในท่านที่ทำหน้าที่บริหารดูแลปกครองชาว

พุทธอยู่ตามที่ยกย่องนับถือกันในสังคมประเทศไทย ทั้งปริมาณของมวลส่วนใหญ่ของชาวพุทธในโลกปัจจุบันนี้

(๒๖๑) เจาะลึกเข้าไปให้เห็นความแตกต่างของ“เทว”

“ความประพฤติจริง”ของชาวพุทธส่วนใหญ่แท้ๆ ในทุกวันนี้ต่างหาก เป็นไปอยู่จริงของชาวพุทธที่เป็นตัวชี้บ่ง“ความจริง”ประกาศ“หน้า”และ“เนื้อ”ของ“ความจริง”ตนเองต่อโลก

แม้ทุกวันนี้จะมี“ชาวพุทธ”อีกกลุ่มหนึ่งมี“เนื้อแท้”แตกต่างไปจากชาวพุทธส่วนใหญ่ ซึ่งได้พิสูจน์ความเป็น“บุญ”ว่า แตกต่างจาก“กุศล” เป็นมนุษย์ต่างดาว คือ “ชาวอโศก” ซึ่งเป็นคนในดาวคนละดวงกันจริง ๆ กับชาวพุทธทั่วไปส่วนใหญ่หรือพุทธกระแสหลัก ทำให้เห็นความเป็น“เทว”หรือ“ภาวะ ๒” ของคน“๒ โลก”กันได้อย่างมีปรากฏการณ์จริงในกาล แม้จะเป็นยุคกึ่งพุทธกาล

นั่นคือ เป็นคนที่เรียกว่า โลกียะ กับคนที่เรียกว่า โลกุตระ อันเป็น“ภาวะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่ของโลก

ที่พูดสาธยายอยู่นี้ ไม่ได้ก่อความแตกแยกดอกนะ! โปรดอย่า“หาเรื่อง” กำลังอธิบายสังขธรรมเป็นวิชาการ

คนผู้ไม่มี“ปัญญา”เป็นเครื่องตรัสรู้หรือเป็นโลกุตระ นั้นจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้จริง ๆ

คนผู้ไม่มี“โพชฌงค์ ๗ (องค์แห่งธรรมเป็นเครื่องตรัสรู้)”อันมี

“องค์ธรรม ๗” เป็นเครื่องชี้บ่ง โดยเฉพาะ“ธรรมวิจย-
สัมโพชฌงค์”จะเห็น“ความแตกต่าง”นี้ไม่ได้ ถึงขั้นลึกเข้าไป
ในความเป็น“ปรมัตถธรรม” แต่กระนั้นขั้น“สมมุติธรรม”
เท่านั้นก็เชื่อว่าคงพอเห็นกันได้อยู่บ้าง

ผู้มี“ปัญญา”ขั้นที่ท่านเรียกว่า“ปัญญาตรัสรู้”ที่เป็น
ปัญญาขั้น“โลกุตระ”จริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”
นี้ได้จริง และยอมรับ“ความจริง”นี้

ส่วนผู้“ไม่มีปัญญาตรัสรู้(โพชฌงค์ ๗)”นั้นไม่สามารถ
รู้แน่ จึงไม่ยอมรับ“ความจริง”นี้ เพราะคนผู้นั้นยังไม่มี
“ปัญญาตรัสรู้” หรือไม่มี“ปัญญาขั้นโพชฌงค์ ๗”นั่นเอง

“บุญ”นั้นแตกต่างจาก“กุศล”จริง ๆ อย่างมีนัยสำคัญ
ทั้ง ๆ ที่“บุญ”นั้นมันมีหน้าที่คนละโลกกันเลยทีเดียว
“กุศล” “บุญ”มันแตกต่างกันกับ“กุศล”คนละโลก ดาวคนละ
ดวงแท้ ๆ แต่ผู้ไม่มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ไม่ได้จริง ๆ ตามความเป็นจริง ซึ่งมันบังคับกันให้“รู้”ไม่ได้

นี่คือ“เทว”คู่สำคัญที่ควรจะให้แยกให้ออกเป็นต้นว่า...
“กุศล”นั้นเรื่องของ“ความดี” เรื่องการสร้าง“สมบัติ”
แต่“บุญ”นั้นมันเรื่องของ“ความวิบัติ(ความฉิบหาย)”
เรื่องของ“การทำความฉิบหายคือประหารกิเลสให้ฉิบหายไป”
มันดูเป็นเรื่อง“ร้ายแรง”แท้ ๆ ไม่ใช่เรื่อง“กอบก่อ”
“บุญ”ไม่มีหน้าที่“สร้างธาตุจิต”ใด ๆ ขึ้นมาเลย
“บุญ”มีหน้าที่ประหารท่าเดียว หน้าที่เดียว เดียว ๆ

“จิต” สะอาดออกไปตามสัจจะเอง เมื่อ“เหตุ”กับ
“ปัจจัย”(ภาวะ๒)นั้นต่างทำงาน“สัจจะเป็นสัจจะ”ถูกต้อง มัน
ก็กลายเป็น“ความถูกต้อง”ของมันเอง

“บุญ”ไม่เคยยึดเคยคิดว่า ตน“ทำดี”ให้แก่ตนเองเลย

“บุญ”มีหน้าที่ทำ“ความฉิบหายในส่วนของจิตที่
บาป-ส่วนของจิตที่เป็นอกุศล”ถ่ายเดียวตามสัจจะ หน้าที่
เดียว เดียวๆ โดดๆ ต่างหาก

ทำเสร็จหน้าที่ “บุญ”ก็“สูญหายสลายไป”ทันที ไม่
อยู่รอรับความชมเชยใดเลย “บุญ”จึงไม่มี“ดี”

“บุญ”มีเชื้อชาติ“โลกุตระ” ไม่เป็น“เทว”

“บุญ”เป็นผู้ประหาร“เทว”สำเร็จเด็ดขาดแท้ๆ

“บุญ”เองนั้น เสร็จงานไม่เหลือตกค้างอยู่ในที่ไหน
อีกเลย ทั้งใน“อดีต”ทั้งใน“อนาคต” “บุญ”เกิดใน“ปัจจุบัน”
ที่สิ้นสุดตามหน้าที่ของ“บุญ”นั้นๆ เท่านั้น แล้วก็หายไป

(๒๖๒)“บุญ”ไม่ใช่“เทว”และ“บุญ”ไม่มีในผู้“หลับตา”

“บุญ”มีในกาละที่เป็น“ปัจจุบัน”ขณะนั้นเท่านั้น

“บุญ”ไม่มีใน“อดีต”และไม่มีใน“อนาคต”เด็ดขาด

“บุญ”ไม่มี“คู่”ใน“กาละ” “บุญ”ไม่ใช่“เทว”

“บุญ”ทำหน้าที่ ตรงกันข้ามกับ“บาป”แท้ๆ

“บุญ”ไม่ได้เป็น“คู่”ของ“บาป”เลย

“บุญ”เป็น“ธาตุเดี่ยวๆ โดดๆ”

ที่จริงนั้น “บาป” ก็เป็น “ธาตุเดี่ยว ๆ โดด ๆ”
แต่คนผู้ยังมีจิตทิฐิเท่านั้นที่ไปเข้าใจเอาเองว่า
“บุญ” หรือ “บาป” นั้น เป็น “คู่” กัน
ซึ่งที่แท้จริง “บุญ” หรือ “บาป” ไม่ใช่พลังงานจิตที่เป็น
“คู่” กันเหมือน “สุขกับทุกข์” “สุขกับทุกข์” นั้นแยกกันไม่ได้
“บาป” หรือ “บุญ” ทำหน้าที่คนละอย่าง ที่มันตรงกัน
ข้ามกันด้วยซ้ำ “บุญกับบาป” แยกกันเด็ดขาด
“บุญ” หรือ “บาป” ต่างก็เป็น “ธาตุเดี่ยว” อิสระในตัวเอง
แต่คนผู้ยังมีจิตทิฐิเท่านั้นที่ขี้ดู้ จับคู่กัน
และ “บุญ” หรือ “บาป” ไม่มีใน “ผู้ที่หลุดตา”
เพราะ “หลุดตา” นั้นไม่มี “แสงสว่างของพระอาทิตย์”
ที่มีอยู่เป็น “ภาวะภายนอก” ครอบ “๒” กับ “ภาวะภายใน”
การหลุดตาปฏิบัติจึงสูญเปล่าโดยแท้
โดยเฉพาะในโลกที่ไม่มี “สติ” ตื่นลืมหันตา รู้ทุกอย่าง
เต็มครอบทั้งภายนอกและภายใน ครอบ “๒ ภาวะ” ในขณะที่มี
แสงสว่างกลางวันของพระอาทิตย์ ครอบ “เทว”
“บุญ” ก็ดี “บาป” ก็ดี ไม่มีในขณะ “หลุดตา” เด็ดขาด
ปรุลงในขณะ “หลุดตา” เป็น “อกุศล” นั้นเป็นไปได้ แต่
“บุญ” หรือ “บาป” เป็น “ผล” ไม่ได้สำเร็จในขณะ “หลุดตา”
คนผู้ไม่ตื่นขึ้นมารู้ตัวทั่วพร้อมทั้งภายนอกและทั้ง
ภายในเป็น “ภาวะ ๒” เมื่อไม่มี “๒” จึงนับว่า “บุญ” ไม่ใช่
“เทว” หรือ “บุญ” ไม่มีในผู้ “หลุดตา”

“บุญ”ไม่มีใน“โลก”ที่“ปิดตา” หรือไม่มีในโลกที่“ไม่เปิดตา” “บุญ”ไม่มีในโลกที่ไร้“แสงสว่างของพระอาทิตย์ (อาโลก)” “บุญ”ต้อง“ลืมหิน”มีแสงสว่างภายนอกเต็มสภาพ ไม่มีอะไร“มืด” ไม่มีอะไร“มัวัวัว” ไม่มีอะไร“ลึกลับ”เด็ดขาด

และที่สำคัญยิ่งยวดที่สุดคือ “บุญ”มี“ปัญญา ๘”ที่เป็น“ความรู้-ความฉลาด”อันสามารถเหนือ“ความรู้-ความฉลาด”อื่นใดที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อตตะ-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ” เพราะมี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่า “บุญ”ไม่มี“๒ ภาวะ”

ถ้าแม้“บุญ”มี“๒ ภาวะ” วณแล้ววนเล่าได้อยู่ตลอดเวลา มันก็ไม่มีเสร็จ“จบ” เพราะมี“ความโค้ง”อยู่ จะโค้งน้อยปานใดก็ตาม ก็ยังไม่ใช่“บุญ”

หากมี“ความโค้ง”ก็ต้องมี“ความวน”

“บุญ”ไม่มี“ความโค้งงอ”เลยแม้ร้อยแม้พัน

“บุญ”มีแต่“ความตรง”ถ่ายเดียว หาเปอร์เซ็นต์ความโค้งงอไม่ได้เลยแม้แค่เศษเสี้ยวของ“จุดทศนิยม”ใด

“บุญ”มี“ภาวะเดียว” ทำหน้าที่เดียวเสร็จแล้ว“จบ”

“บุญ”ไม่มีการ“วน”มาเป็น“บาป”อีกเด็ดๆ

บาลีว่า “อบุญญ”จึงแปลว่า “ไม่มีบุญอีกแล้ว”...จบ

แต่ถ้าใครที่ยังแปลคำว่า “อบุญญ”วนกลับไปเป็น“บาป”อีก ผู้นั้นจึงยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า “บุญ”อยู่

“อบุญญ”จะวนไปแปลว่า “บาป”อีกไม่ได้เด็ดขาด

ต้องแปลว่า “บุญจบเด็ดขาดแล้ว-บุญหมดสิ้นแล้ว”
“บุญ”ไม่มี“คู่”ในกาละ “บุญ”ไม่ใช่“เทว”นั้นแน่ๆ

(๒๖๓) “บุญ”เป็น“อ”โดยแท้ จึงไม่เป็น“เทว”เด็ดขาด

“บุญ”เป็นตัว“อ”โดยแท้ แต่เพื่อผู้อื่นอยู่ในปัจจุบัน
นั้นๆ ก็อนุโลมไปกับเขาได้เป็นเพียง“๑” ซึ่งไม่มี“อิตตา”เลย

“บุญ”จึงแตกต่างจาก“กุศล”ที่มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

“บุญ”เป็น“อจินไตย”ใครจะใช้“ความขบคิด”อย่างไร
ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พลังงานจิต”ชนิดนี้ได้

“ผู้หมดบุญหมดบาปแล้ว”แท้จึงทำกรรมเช่นเดียว
กันกับ“อกุศลกรรม”ของผู้ยังมี“กิเลสในจิต” แต่จิตของท่าน
ผู้ไม่มี“กิเลสเพื่อตนเองเลย”แล้วนี้ ท่านทำกรรมนั้น โดย
“อนุโลมเพื่อผู้อื่น”ที่ท่านต้อง“ทำด้วย”เท่านั้น เรียกว่า “ทำ
ด้วยจิตว่าง”ดังที่เคยได้ยินกันมานั่นเอง

“บุญ”เป็น“อ”โดยแท้ “บุญ”จึงไม่เป็น“เทว”เด็ดขาด
ศาสนาพุทธเท่านั้นที่สามารถทำ“วิญญาณ-เทว-
อิตตา-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ”ให้“อ”ไปได้จริงเด็ดขาด
จึงเป็นเรื่อง“อจินไตย”มากๆ คนผู้ทำได้จริงเท่านั้น
ที่จะเป็นผู้มี“ปัญญา”จริง “บุญ”จึงไม่ใช่“เชโก”

“บุญ”เป็น“พลังงาน”ที่สุด“พิเศษ-วิเศษ”ยิ่ง
หากแม้คนผู้ใดทำ“พลังงานสุดพิเศษ”นี้ในตนเป็น
“ปัญญา”ได้ คนผู้นั้นก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อิตตา-วิญญาณ-

เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ” และจัดการภาวะทั้งหลายที่เป็น“อตฺตา-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ” ให้ “อยู่ภายใต้อำนาจของตนเอง” ได้เด็ดขาด ทำได้จริงเฉพาะผู้เป็นอภิญญหรือผู้สวดติโกจริงเท่านั้น

จึงพิสูจน์ได้อย่างสมบูรณ์ว่า “อตฺตา-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ” นั้น ไม่มีใครเป็น“เจ้า” หรือไม่มีใครเป็น“เจ้าของ” นอกจาก“ตนเอง”แต่ผู้เดียวโดยแท้

“ตนเอง”เท่านั้นที่เป็น“เจ้า”หรือเป็นผู้จัดการอตฺตา-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ”ของตนเองเด็ดขาดแต่ผู้เดียว ที่สุดถึงขั้น“อนตฺตา”ไปเอง หรือ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ทำ“จิตนิยาม”ของตนให้สลายกลายไปเป็น “ดินน้ำไฟลม” สุนฺดรีน“อตฺตา-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ”ของตนเองได้จริง ๆ แท้ ๆ

(๒๖๔) “บุญ”ไม่มี“ภาวะ ๒” และไม่มี“ความวน”เลย

พุทธศาสนาสามารถพิสูจน์“ความจริง”นี้ที่เป็น “อตฺตา-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ”ในชีวิต เป็น ๆ ของคนผู้มี“ธาตุรู้”อยู่ใน“ปัจจุบันชาติ”ทีเดียว และมีคนอื่นอีกสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงร่วมยืนยันด้วยได้

มิใช่ภาวะ“ลึกลับ”เหมือน“อตฺตา-วิญญาน-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ”ของชาว“เทวนิยม” หรือของผู้“หลับตา”ปฏิบัติ

ศาสนาพุทธมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะเหล่านั้น
“ไม่ลืกลืมเลย”

ข้ามิหนำเปิดเผย“ความลืกลืม”ทั้งหลายนั้นอย่าง
กระจะกระจำให้แก่มนุษย์โลกรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม

โดยเฉพาะ“บุญ”ไม่ใช่“ภาวะ ๒” และไม่มี“ความวน”
เลย

ถ้าขึ้น“บุญ”เป็น“ภาวะ ๒”อยู่ ก็ไม่มี“ภาวะ ๐”กันสักที
และขึ้น“บุญ”ยังเป็น“ความวน”ไม่มี“ความตรง”ที่
ตรงเป็น“๑”แล้วก็วิ่งไปสู่“๐” ชนิดที่ไม่มี“ความโค้ง”เลย
แม้แต่“จุด ๐ องศา”กันสะเด็ดจริง ๆ มันก็ไม่มีวัน“จบกิจ”

“บุญ”คือ“ความตรง”ที่สุดและเป็น“ที่สุด”ในตัวเอง
ชนิดที่“จบกิจของหน้าที่บุญเสร็จเด็ดขาด” ก็ไม่ต้องหาที่สุด
กันอีกแล้ว เพราะ“มันสุดแห่งที่สุดแล้ว”

“บุญ”ไม่ใช่“มายา”เลยแม้แต่นิดน้อยปานใด ๆ
“บุญ” เป็น“สัจจะ”ที่“จริง”ยิ่งใหญ่สำคัญสุด ๆ ในวงการทำ
“ความตาย”

ในประเด็นแห่ง“ความตาย”กันแล้ว “บุญ”ยิ่งใหญ่
กว่า“ฉาน” เพราะ“บุญ”เป็น“ที่จบที่สุดแห่งที่สุดของฉาน”

ถ้าขึ้น“บุญ”กับ“บาป”เป็น“คู่หู”กันแท้ ๆ “บุญ”ก็ต้อง
สุดยอด“สิริมหามายา”ที่“อจินไตย”ยิ่ง ๆ สุดยอดแห่งยอด

“บุญ”คือตัว“ฆ่าบาป”โดยตรงแท้ ๆ ได้สำเร็จเสร็จ
กิจเป็นที่สุดแห่งที่สุดต่างหาก

“บุญ”จึงต้องมี“ความเก่งกล้าวิเศษกว่าบาป”
 “บุญ”เป็น“มือดาบมือสุดท้าย”ของ“ฉาน ๔”
 “บุญ”มิใช่“อากาสนัญญาตนะ”หรือไม่ใช่“วิญญา-
 ณัญญาตนะ”ด้วยซ้ำ “บุญ”จบสุดเมื่อมี“อากิณัจญญาตนะ”
 ถ้าขึ้น“บุญ”ยัง“วน”มามี“อากาสนัญญาตนะ”ซ้ำ
 แล้วซ้ำอีก มันก็ไม่มีที่“จบสุดเด็ดขาด”กันสักทีเท่านั้นเอง
 “บุญ”ทำหน้าที่แค่“วิญญาณฐิติ ๗”เสร็จก็“จบกิจ”
 “บุญ”ไม่มี“ภาวะ ๒” และไม่มี“ความวน”เด็ดขาด
 “บาป”คือ“กิเลส-ผีร้าย”ตัวแท้ แต่“บุญ”มีหน้าที่“ฆ่า
 กิเลส-ฆ่าผีร้าย” “บุญ”ไม่ใช่“คู่หู”แสนสนิทของ“กิเลส”เลย
 “บุญ”นั้นมีใช้“คู่หู”ที่ต้องติดกับ“บาป”ไปตลอดกาล
 “บุญ”มีหน้าที่“ประหารบาป-ฆ่ากิเลส”เดี่ยวเดี่ยว
 เป็นจอมยุทธ์อิสระที่สุด และ“ไร้ตัวตน”ไม่มีใดเปรียบ
 “บุญ”มีหน้าที่“๑”โดดๆ คือ“กำจัดกิเลสบาป”เท่านั้น
 “บุญ”จึงไม่ใช่“ภาวะ ๒” อย่า“สับสน”เป็นอันขาด
 เมื่อ“หมดบาปไปสิ้น”แล้ว “บุญ”ก็หมดหน้าที่ไปสิ้น
 “อรหันต์” จึงคือ ผู้ไม่มี“บุญ”เลยเด็ดขาดแล้ว
 และเป็น“มือฆ่าบาป”เองแท้ๆ ตัวสำเร็จโทษบาป
 “บุญ”ไม่ใช่มนุษย์-สัตว์ ไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่พรหม
 “บุญ”ไม่เป็น“พืช” ไม่เป็น“จิต”
 “บุญ”เป็น“กรรม(กระทำ)” แต่“บุญ”ไม่สะสม“วิบาก”
 “บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรม” เพราะ“บุญ”ไม่“ทรงไว้”หรือไม่

“ทรงอยู่”นอกกาละ“ปัจจุบันชาติ(ภพธรรม)”

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน” ทำหน้าที่เสร็จจบแล้ว ก็
สลายหายไปจาก“ปัจจุบันชาติ”นั้น

“บุญ”ไม่มีใน“อดีต”หรือไม่มีใน“อนาคต”เลย

“บุญ”ฆ่า“ภาวะ ๒” และจบที่ภาวะ“๐”เด็ดขาด

(๒๖๕)ผู้สร้าง“พลังงานบุญ”จึงเป็น“จอมยุทธ์สุดยอดเยี่ยม”

ผู้สามารถ“สร้างพลังงานบุญ(บุญกุศล)”จึงสุดยอด
“จอมยุทธ์” ซึ่งก็คือ ผู้มี“ปัญญา”แท้ๆ อย่างน้อยก็ขึ้น
“อรหันต์”เป็นต้นไป

“อรหันต์(แท้)”ที่คนผู้มี“มิจฉาทิฐิ”เขาเป็นกันอยู่ จึง
ไม่ใช่คนผู้มี“ปัญญา ๘” เพราะ“ปัญญา ๘”ไม่ใช่“ความลึกลับ”

“อรหันต์”คือ “ผู้ไม่ลึกลับแล้ว”ในความเป็นเทวดา
เป็นมาร เป็นพรหม แม้ยึดความเป็น“สัตว์-มนุษย์”เสียเอง
ตามพยัญชนะ “อรหันต์”ก็คือ อรห + อันต

“อรห”แปลว่า ความไม่ลึกลับ “อันต”แปลว่า เป็น
ที่สุด อรหันต์ จึงเท่ากับ “ความไม่ลึกลับ + เป็นที่สุด”

และ“บุญ”ก็ไม่ใช่“มาร” “บุญ”คือตัว“ฆ่ามาร”แท้ๆ

“กิเลส”มันคือผีร้าย มันไม่ใช่เทวดา ไม่ใช่พรหม
ไม่ใช่มนุษย์ “กิเลส”อยู่ที่ตัวใครตัวนั้นก็คือ“มาร-ซาตาน”
เองตัวจริงตัวแท้ ที่“เจ้าตัว”จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มัน”ได้
ง่าย ๆ เลย

“อรหันต์”คือ ผู้มี“ปัญญา”
ที่หมดสิ้นความ“ลึกลับ”เป็นที่สุด
จนกระทั่งสามารถ
สร้าง“พลังงานบุญ”ขึ้นมา
“ฆ่าตัวตน”ในตัวเองได้สำเร็จ
หมดสิ้นสุดเป็น“อนัตตา”

ชาว“เทวนิยม”นั่นเอง ที่ไม่รู้จักรู้แจ้ง“ตัวเอง”อยู่จริง
เนื่องจากยังเป็น“สุขนิยม” ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้
แจ้งรู้จริง“มายา”ตัวร้ายกาจคือ “สุข”นี้แหละแท้ๆ

เพราะ“สุข”มันคือ “นักมายากล”ชั้นยอดที่หลอก
“ตนเอง”และยอดหลอกคนทั้งหลายได้เก่งสุดๆ ว่ามันเป็น
“เทวดา” ยอดเทวดา ๖ ชั้นมันเป็น“พรหม” ยอดพรหม ๒๐
ชั้นด้วยซ้ำ

มันเป็น“พระเจ้า” มันไม่ใช่“ผี” ไม่ใช่“ซาตาน”ดอกนะ!
แต่แท้จริงนั้น มันคือ“ภพ” คือ“ชาติ” ที่ผู้“อวิชชา”ยัง
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แต่ความเป็น“สังขาร”ไปตลอดสาย
ของ “ปฏิจสมุปบาท”เลยทีเดียว

ผู้มี“ปัญญา”สัมมาทิฐิแท้จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“ความลับ” ที่“ลึกสุด”นี้ ที่อยู่ในฉายาว่า “อิตตา”หรือ
“วิญญูณ-เทว-ปรมาตมัน-พระเจ้า ฯลฯ”ในชีวิตเป็นๆ
ของคนผู้มี“ธาตุรู้”อยู่ใน“ปัจจุบันชาติ”ทีเดียว และพิสูจน์
“ความจริง”ได้ชนิดที่ถอนรากถอนโคน ไม่เหลือเชื่อความ
เป็น“จิตนิยาม”เลย

“อรหันต์”คือ ผู้มี“ปัญญา”ที่หมดสิ้นความ“ลึกลับ”
นี่เป็นที่สุด จนกระทั่งสามารถสร้าง“พลังงานบุญ”ขึ้นมา
“ฆ่าตัวตน”ในตัวเองได้สำเร็จหมดสิ้นสุดเป็น“อนัตตา”

ศึกษาปฏิบัติให้บรรลุ“ปรมัตถธรรม”กันให้แตกฉาน
เถิด

หากใครเข้าใจคำว่า “บุญ” ไม่ได้อย่างสัมมาทิฐิ มันก็ไม่มีทางบรรลุ “นิพพาน” ของพุทธศาสนาเด็ดขาด

“บุญ” คือการฆ่า “ธาตุร้าย” ถ่ายเดียว ม้วนเดียวจบ

“บุญ” ไม่มี “ภาวะ ๒” ที่เป็น “ความวน” เลยเด็ดขาด

แต่ “กุศล” นั่นคือ การสร้าง “ธาตุดี” มี “ภาวะ ๒” คือ “อกุศล” วนแล้ววนเล่า “ไม่เที่ยง” เป็น “ความมี” อยู่นิรันดร์ “กุศล” กับ “อกุศล (หรือเอาคำว่า “บาป” ไปมั่วๆปนๆด้วย ทั้งๆที่ “บาป” มันคือ “ตัวกิเลส” แท้ๆ) “กุศล” เป็น “สมบัติผลัดกันชม” ของชาวโลกีย์ หรือเดิรเถี่ย “เทวนิยม” ตลอดกาลนาน

“กุศล” แตกต่างจาก “บุญ” กันยิ่งยวดฉะนี้เอง

ซึ่ง “บุญ” นั้นเป็นพลังงาน ทำ “วิบัติ” ให้ไม่มีอะไรเหลือเป็น “สมบัติ” เลย แล้วก็ “จบ” กันเด็ดขาดที่ “ไม่มี”

ส่วนผู้ที่ยัง “มิจฉาทิฐิ” หรือไม่มี “สัมมาทิฐิ” รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “ปัญญา ๘” ซึ่งสำคัญยิ่งเริ่มตั้งแต่ “ปัญญาข้อ ๑” กันเลย ก็จะต้องอีกนานเท่านั้น กว่าที่จะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงสัจจะแท้

นั่นก็เพราะยังไม่เริ่มตั้งแต่ “ปัญญา” ข้อที่ ๑ มาเลย

จึงไม่มี “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่เริ่มด้วย “ศีล” แล้วก็ต้องมี “อปัณณกปฏิปทา ๓” จึงจะไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ

“อปัณณก” แปลว่า ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ

“ปฏิปทา” แปลว่า ข้อปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติ

(๒๖๖) เพราะ“ศรัทธา”ยังไม่เป็น“สัมมาศรัทธา”

หากไม่มี“ศีล”เป็นข้อต้น และไม่มี“อปัณณกปฏิบัติ” ๓ ข้อ”นี้ตามมา มันเกิด“สัทธรรม ๗”ไม่ได้ เพราะ“ศรัทธา”มันไม่เป็น“สัมมาศรัทธา” เช่น ไปมัวเมาหลงผิด“ศรัทธา”การปฏิบัติแบบ“หลับตา” หรือหลงยกย่องบูชา“สิ่งลึกลับ” ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา ๘” จึงไม่มี“โลกวิทู”บริบูรณ์ เพราะตัดลัดไปเอาแต่“โลกในภวังค์”หรือ“โลกลึกลับ”กันเลย โดยข้าม“โลกกาม”ไปซัดๆ เพราะทิ้งความเป็น“กาย”ไม่มี“สัมผัสภายนอก” เช่น ชาว“เทวนิยม”หรือพวกที่นิยม“หลับตา”ปฏิบัติ เป็นต้น

หรือไม่ก็ไป“ศรัทธา”วิธีอื่นๆ ที่ไม่มี“ศีลอันเป็นอริยะ-สังรวมอินทรีย์อันเป็นอริยะ-สติสัมปชัญญะอันเป็นอริยะ-สันโดษอันเป็นอริยะ”ที่จะเกิด“สามัญญผล(ผลที่เกิดเป็นสมณะที่ ๑-๒-๓-๔)” มันก็ไม่สามารถทำกิเลสหมดไปได้ตามลำดับๆ

“หลับตาปฏิบัติแบบเดียรถีย์”จึงไม่สามารถจะทำจิตให้เกิดคุณวิเศษเป็น“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”ได้

จะไม่มีสิทธิ์เกิด“สมณะ ๔ เหล่า”ตามลำดับ ยืนยันกันชัดเจน มีกฎมีเกณฑ์ชี้บ่งไว้ เช่นว่า โสดาบันคือผู้พ้นสังโยชน์ ๓ บ้าง ได้แก่ พันสัkkายทิฏฐิ พันวิจิกิจฉา พันสีลพตปราคาส หรือผู้มีคุณธรรม ๔ บ้าง ได้แก่ โสดาปัตตนะ (จิตเข้ากระแสโลกุตระ) อวินิปาตธรรม (จิตไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา) นิยตะ

(ผู้เที่ยงแท้ต่อนิพพาน) สัมโพธิปรายนะ(ไปสู่ที่สูงที่สุดถ้ายเดียว)

เพราะ“มิจฉาทฐา”แท้ ๆ จึงปฏิบัติผิดแบบ ผิดทางผิดวิธีของพุทธ ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เวทนา” อันเป็น“ฐาน”ของการปฏิบัติธรรมตำแหน่งสำคัญที่สุดในศาสนาพุทธ

ถ้าไม่ปฏิบัติกันที่“เวทนา”ก็ไม่สามารถมีตำแหน่ง(ฐาน)ที่จะได้เรียนรู้“อริยสัจ ๔” ก็เรียนรู้“ทุกข์”กันที่“เวทนา”นี้ไม่ได้

เพราะ“ทุกข์”คือ“เวทนา” อันเป็น“ความรู้สึก”แท้ ๆ ที่ทุกคนมี มันก็ต้องเรียนรู้“ความไม่รู้สึกสุข-ไม่รู้สึกทุกข์”กันที่“ความรู้สึก”ตรงภาษาว่า “เวทนา”นี่เอง ต้องเรียนตรงนี้“เวทนา”นี้ และปฏิบัติกำจัดกิเลสกันตรง“เวทนา”นี้

จึงจะสามารถทำ“เวทนาในเวทนา”สำเร็จได้บริบูรณ์

นั่นคือ สามารถทำ“เวทนาในเวทนา”ให้“เวทนา”บางส่วนมีคุณธรรมเป็น“ธาตุอุตุ” หรือแม้แค่เป็น“ธาตุพีช”ได้นั้น ก็เป็น“ผลสำเร็จ” นั่นคือ “พ้นสุข-พ้นทุกข์”ไปได้จริงตามลำดับ

เพราะ“ธาตุอุตุ”เป็น“อนุภาทินนกกสังขาร”

“อนุภาทินนกกสังขาร”ได้แก่“สังขาร”ที่ไม่อยู่ในระดับ“จิตนิยาม” ทำให้เป็น“อุตุนิยาม”หรือ“พีชนิยาม”ได้สำเร็จ

ความสำเร็จยิ่งใหญ่นี้ของพุทธ สามารถทำ“เวทนา”ให้“พ้นสุข-พ้นทุกข์”เป็นผล ซึ่ง“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”นี้แหละที่

ยิ่งใหญ่กว่าแค่เรื่อง“ทำแต่ดี-ไม่ทำชั่ว” อันเป็น“ภาวะ ๒” ที่เป็น“โลกียะ”อยู่เท่านั้น เป็น“สมมุติธรรม”ที่ขึ้นอยู่กับโลก

แต่“สุขทุกข์”นี้เป็น“ปรมาตถธรรม”เป็นเรื่องส่วนตัวของคนแต่ละคน เป็น“โลกุตระ”ที่มีกิเลส“กาม”เป็น“เหตุ”ชั้นหยาบ ชั้นต้น ซึ่งต้องจัดการกำจัดก่อนกิเลสภายในไปเป็นลำดับๆ เรียกว่า “เนกขัมมะ”ไปเป็นขั้นตอนพระพุทธเจ้าตรัสไว้เป็น“กระบวนธรรม ๑๐๘”ทีเดียวให้ปฏิบัติ

จนถึงที่สุดเป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” อันเป็นพื้นฐานของ“เวทนา”ชั้นนิพพาน

ผู้บรรลุนิพพานแล้ว ก็ไม่มี“บุญ” เป็นผู้“สิ้นบุญ สิ้นบาป”ไปเลย บาลีคือ “บุญญปาปปริกขิणे”

(๒๖๗) “บุญ”ไม่ใช่“ธรรม” จึงแตกต่างจาก“กุศล”

“บุญ”ไม่ใช่“ธรรม” จึงแตกต่างจาก“กุศล”ที่มี“ธรรม”

“ธรรม”คือ “การทรงอยู่” แต่“บุญ”เป็นพลังงานที่ทำหน้าที่ในปัจจุบันนั้นๆ แล้ว ก็หายไปจากปัจจุบันนั้นทันที ไม่ทรงอยู่ในที่ไหนอีกเลย ในที่ไหนๆ ภาพไหนๆ ก็ไม่มีอยู่

“บุญ”เป็นพลังงานใน“ปัจจุบันชาติ(ภพภูมิตถ)”เท่านั้น

“บุญ”เมื่อ“จบกิจ”คนผู้“จบกิจแล้ว”ก็ไม่มี“บุญ”อีก ในอดีต ในอนาคต ไม่ทรงอยู่เป็นตัวตนในที่ไหนเลย

ผู้เป็นอรหันต์แล้ว ทำกรรมใดอีกก็ไม่เป็น“บุญ”แล้ว เรียกว่า “อบุญญ” คือไม่เป็น“บุญ”อีกแล้ว และแน่นอนไม่

เป็น“บาป”แน่ๆ เพราะ“จบกิจ”นั้นไม่มีบุญไม่มีบาปอีกแล้ว
ทั้ง ๒ ภาวะ กรรมใด ๆ ก็เป็น“๐”ปราศจากบุญ-บาปสนิท

แต่“กุศล”นั้นไม่มีการ“จบกิจ”แม้เป็นอรหัตต์แล้ว
ก็ตาม หรือเป็นถึงขั้นพระพุทธเจ้า กรรมก็ยังมี“กุศล”อยู่

จนกว่าผู้้นั้นจะทำ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ไป
แล้ว จึงจะไม่เหลือ“กุศล”อีกแล้วในกาลสำหรับผู้้นั้น

“บุญ”จึงแตกต่างจาก“กุศล”ที่มีนัยสำคัญฉะนี้เอง

ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมคนใดไม่กำจัด“กิเลสภายใน”อันเป็น
“กิเลสเบื้องต้น”ให้ได้ก่อน แล้วจึงจะฆ่า“กิเลสภายใน” ที่
เป็น“กิเลสขั้นรูป”แล้วจึงจะได้ฆ่า“กิเลสขั้นอรูป”ต่อไปได้ จน
กระทั่งฆ่าหมดเป็นที่สุด“เวทนาในเวทนา”ถึงขั้น“เนกขัมม-
สิตอุเบกขาเวทนา”เป็นลำดับสุดท้าย ก็คือ“ทำกิเลสภายใน
ออกจากจิตตน”ให้สำเร็จก่อนอื่น ก็จะไม่มีผลเป็นเบื้องต้น
ลำดับหนึ่ง ซึ่งนักปฏิบัติ“สายหลับตา” ตามที่พระปาสาย
อาจารย์มั่น ภูริทัตโตทั้งหลาย ลูกศิษย์คือ มหาบัว ญาณ-
สัมปันโนเป็นต้น จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แค่เสพติด“กาม-
คุณ ๕” เช่น เสพติดหมากพลู ซึ่งเป็นการเสพติด“กามคุณ ๕”
แท้ๆ ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงเสพหมากพลูและอื่นๆ อยู่โดย
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแม้แค่“เสพกาม” จึง“เสพกาม”กันหน้าตา
เฉยอย่างไม่เดียงสา

ส่วนผู้ทำ“เนกขัมมะ”ได้ก็จะทำกิเลสออกจากจิตได้
ไปตามลำดับ เริ่มออกจากกามคุณ ๕ คือ กามราคะ แล้ว

จึงจะออกจากอุปราคาะ และที่สุดออกจากอรุปราคะ ปลาย
สุดก็สำเร็จ“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ได้สำเร็จ คือ ทำ
“เวทนา”ให้บริสุทธิ์จากกิเลส“จบกิจ” มี“องค์ธรรม ๕” เช่น
“ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มฤ-กัมมัณฺญา-ปภัสรา” ตามที่เคย
สาธยายมา ซึ่งแตกต่างจาก“กุศล” เพราะมีที่“จบกิจ”

ส่วน“กุศล”นั้นไม่มีที่“จบกิจ” “กุศล”มีได้ไม่สิ้นสุด

บรรลุลุทธิเป็นอรหัตต์แล้ว ยังมีกรรมอยู่ก็ทำกรรม
เป็นกุศลได้อยู่ แม้แต่จะบรรลุลุทธิเป็นพระพุทธานุเจ้าแล้ว
ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็ยังมี“กรรม”ที่เป็น“กุศล”
อยู่ต่อไป ตาม“กรรม”ที่ทำ “กรรมก็ต้องเป็นอันทำ” มีวิบาก

ตราบที่ยังเป็นคน ยังไม่ตายจบ“ปรินิพพานเป็น
ปริโยสาน”เป็นที่สุดแห่งที่สุด ก็ยังมี“กรรม ๓”อยู่ทั้งนั้น

(๒๖๘) “บุญ”จบกิจแล้ว จึง“อ”แตกต่างจาก“กุศล”

ผู้จะ“ปริสุทธา”คือ จิตบริสุทธิ์จากกิเลสได้จริงนั้นจะ
ต้องทำ“บุญ”เป็นสัมมาทิฏฐิ นั่นคือ ทำพลังงานเป็น “บุญ”
สำเร็จกิจ และเมื่อสำเร็จ“บุญ”นั้นจบบริบูรณ์แล้ว ก็จบ“บุญ”
คนผู้นั้นก็ไม่มี“บุญ”นั้นให้ทำอีกแล้ว นับตั้งแต่เป็น
“อรหัตต์” และเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๔”ขึ้นไป

ผู้มี“ปัญญา”รู้จักแจ้งรู้จริง“บุญ”อย่างชัดเจนบริบูรณ์
ก็คือผู้รู้จักแจ้งรู้จริง“บุญ”ได้บริบูรณ์

ผู้สามารถทำ“บุญ”สำเร็จจริงเป็น“สัมมาทิฏฐิ”แท้จึง

ยากสุดแสนยาก ถ้าใครไม่เรียนรู้จากความตรัสรู้ของ
พระพุทธเจ้า ก็หมดสิทธิ์จริง ๆ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้ง“ความ
จริงโลกุตระธรรม” ซึ่งต้องเริ่มศึกษาจาก“พุทธที่สัมมาทิฏฐิ”

นอกศาสนาพุทธนั้นไม่มี“โลกุตระธรรม” ไม่มี“โพธิ-
ปักขิยธรรม ๓๗” ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่เป็นองค์ประชุม
ของธาตุอย่างสัมมาทิฏฐิ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิตที่เป็นเจโตปริยญาณ ๑๖”ไม่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ธรรมที่เป็นทั้งโลกียะและทั้งโลกุตระ”

เริ่มจากสามารถทำ“เนกขัมมะ”กันเป็นมรรคเป็นผล
ตามข้อ ๕ ของ“อนุปฺพฬิกถา ๕”

อันได้แก่“ทานกถา-ศีลกถา-สัคคกถา-กามาทีนวกถา-
เนกขัมมานิสังสกถา”

ก็ต้องเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทาน(การให้)”ที่มี“อานิสงส์
เป็นบุญ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ศีล(ข้อปฏิบัติ)”ที่มีอานิสงส์เป็น“บุญ”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัคค(แดนมายาเรียกว่าสวรรค์)-โทษของกาม(กามา-
ทีนวะ)-การออกจากกาม(เนกขัมมานิสังสา)”อย่างสัมมาทิฏฐิกัน
จริง ๆ จึงจะทำ“เนกขัมมะ”กันเป็น กันได้ ถูกต้องถ่องแท้

ผู้ที่สามารถจะทำ“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ได้
สำเร็จก็ต้องแยก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตใน
จิต-ธรรมในธรรม”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง

เริ่มตั้งแต่ความเป็น“กาย” ก็ต้องสัมมาทิฏฐิ เป็นการ
“พันสังโยชน์”ข้อที่ ๑ คือ “พันสัkkายทิฏฐิ”กันไปทีเดียว

“สัkkาย” มีคำว่า “สัkk” กับ “กาย”

“สัkk” คือ “ตนเอง” คือความเป็น “ตนเอง”

“กาย” คือ “องค์ประชุม” ของรูปกับนาม คือ “ภาวะ ๒”
ขึ้นไปเสมอ ไม่ใช่ภาวะ “รูปธรรม” เดียวๆ “กายต้องมีนาม”

“กาย” ไม่ใช่ “ภาวะของสรีระ” ที่เป็น “วัตถุ” เดียวๆ

“กาย” เป็นภาษาบาลี แตกต่างกับกับ “สรีระ” คนละ
สถานภาพเลยด้วยซ้ำ “กาย” ไม่ใช่ภาวะเดี่ยวๆ โดดๆ

“สรีระ” ก็เป็นภาษาบาลี แตกต่างกับกับ “จิต” คนละ
สถานภาพไปเลย “สรีระ” ไม่มี “จิต” ร่วมด้วย มีสถานะ
“รูปธรรม” เป็นหลัก

ส่วน “กาย” นั้นคือ กอง, หมู่, ผูก, ประชุม ตั้งแต่ ๒
ธาตุขึ้นไป เช่น หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา
และสังขาร เป็นต้น เห็นมั้ยว่า กายไม่ได้เน้นระบุลงไป
ที่ “รูปขันธ์” แต่เน้นระบุลงไปที่ “นามขันธ์” อยู่ชัดๆ

(๒๖๙) “กาย” เป็นภาวะ “๒” ขึ้นไปต้องมี “นาม” เสมอ

เมื่อเวทณาก็ดี สัญญาก็ดี สังขารก็ดี ประชุมกันขึ้น
ก็เรียกว่า “กาย” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “กาย” กันได้ด้วย
การ “สัมผัสกัน” ของ “นามกับรูป” มี “ภาวะ ๒” ขึ้นไปเสมอ

“กาย” จึงไม่ใช่ “สรีระ” ที่เป็นแค่ “รูปรูป” แต่เป็น
“นาม ธรรม” อยู่ร่วมด้วยตลอดเสมอ

ผู้มีจกาทิฏฐิ จะเข้าใจว่า “กาย” เป็น “สรีระวัตถุ” ถ้าย่อย

เท่านั้น ไม่มี“นามธรรม”ร่วมด้วยเลย จึง“ผิด”อยู่

“กาย” มีสถานะเป็น“นามธรรม”หรือมี“จิต”เป็นหลัก
ที่ประชุมกันขึ้น แต่ก็แน่นอนว่า ย่อมเป็น“รูปธรรม”ที่คน
สามารถสัมผัส“รู้”ได้

ส่วน“สรีระ”นั้นมีสถานะเป็น“รูปธรรม”เพียงอย่าง
เดียว ไม่มี“นามธรรม”เลย

“จิต” มีสถานะ“นามธรรม”เป็นหลัก ไม่ใช่“รูปธรรม”
เป็นหลัก แต่มีสภาวะ“รูปธรรม”ได้ด้วย คือ “กาย”ก็“ถูกรู้”ได้
“ภาวะที่ถูกรู้”คือ “รูป” ส่วน“ภาวะผู้รู้”คือ “นาม”

“กาย”จะมี“จิต”เป็นหลักอยู่เสมอ เป็น“ภาวะ ๒”จึง
จัดอยู่ในภาวะ“นามธรรม” ที่“ถูกรู้”ได้

หากมีแต่“ภายนอก”ที่ไม่มี“จิต”ร่วมด้วย“ไม่ใช่“กาย”
ดังนั้น ใครไปหลงเข้าใจว่า “กาย”คือ“สรีระ”เท่านั้น
จัดอยู่ในภาวะ“วัตถุธรรม”ถ่ายเดียว ความเห็นนี้“ผิด”แท้ๆ

นั่นก็คือ “กาย”ต้องมี“สรีระ”ด้วย มี“จิต”ด้วย ภาวะ ๒
แต่“สรีระ”นั้นภาวะเดียว ไม่มี“กาย”เลย ไม่มี“จิต”ได้
ถ้าใช้ภาษาว่า “กาย” ต้องมี“จิต”ด้วยเสมอ

เพราะ“กาย”นั้นมี“สรีระ”ด้วยและมีทั้ง“จิต”อยู่ด้วย
แต่ทุกวันนี้ ชาวพุทธไทยได้หลงผิดยึดเอาคำว่า “กาย”
ไปหมายเอาแค่“สรีระ”โดดๆ เดียวๆ ไม่มี“จิต”ร่วมด้วยเลย
ทุกวันนี้ชาวพุทธจึง“มิจฉาทิฏฐิ”เป็นเดียรฉัตรไปหมด
เพราะเข้าใจว่า-เห็นว่า ความเป็น“กาย”คือ“วัตถุรูป”

“กาย”หรือ“จิต” เป็นพลังงานที่มี“ธาตุรู้”ทั้งกายทั้งจิต
“กาย”คือ “องค์ประชุม”ตั้งแต่“๒ หน่วย”เป็นต้นเสมอ
ไม่ใช่“ธาตุเดี่ยวโดด” และมี“จิต-มโน-วิญญาณ”เป็นสำคัญ

ดังนั้น “กาย”จึงเป็นพลังงาน“คู่”ที่มี“จิต”รวมอยู่ตลอด
ส่วนใดใน“ร่าง(สรีระ)”ของเรา หากส่วนนั้นจะยังมีชีวิต และ
ส่วนนั้นถ้า“สัมผัส”กับอะไรก็ไม่มี“สุขเวทนา-ทุกขเวทนา”
นั่นคือส่วนนั้น“ไม่มีความรู้สึกของเวทนาเกิด”แล้ว นี่แหละ
คือ“ไม่มีเวทนา”ที่ไม่น่ามี(อสุภ)ได้แล้ว ส่วนนี้เป็น“พีชนิยาม”

ใน“จิตนิยาม”ของใครที่สามารถทำใจในใจได้เช่นนี้
คือ ไม่มี“เวทนา”ที่มีสุข-มีทุกข์ในจิตได้แล้ว นี่คือผู้ใกล้
นิพพาน

ผู้ใดสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้“ดับเวทนาทั้ง
หรือเวทนาเกิด(อภิชะ)ในตนได้แล้ว” เหลือแต่“เวทนาแท้” ที่
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตามความเป็นจริง อย่างถาวรยั่งยืน นี่คือ
จุด“นิพพาน”

ประเด็นนี้แหละมีนัยสำคัญมาก นั่นคือ ภาวะที่
“ไม่มีความรู้สึกเกิด” หมายเอาเฉพาะ “ไม่มีความรู้สึกสุขและ
ทุกข์” เท่านั้น

แต่ยังมี“ความรู้หรือความรู้สึก”ว่า สิ่งที่เราสัมผัสอยู่
นั้นมันมีสภาพ“จริง ๆ แท้ ๆ”ของมันเป็นอะไร-คืออะไร
ตามที่มันเป็น-มันมีอยู่จริงนั้น ๆ ซึ่งไม่ใช่“จิต”เป็น“อัสัญญี”
คือ จิตยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นจริง”ตามภาวะนั้น

ตรงๆ “๑” เดียว เป็น “เวทนาแท้” แต่ไม่มี “เวทนาเท็จ” หรือ “เวทนาเก้” แล้ว จึงชื่อว่า “เอกัคคตารมณ์” มีภาวะแท้ “๑” เดียว

คือ “จิต” ก็มี “อาการ” ของ “นามธรรม” อยู่แท้

(๒๗๐) “สุข” กับ “ทุกข์” เป็นภาวะ “๒” ที่มี “กาย” ให้เรียนรู้

ภาษาหรือบัญญัติหรือสมมุติสัจจะว่า “เวทนา” ซึ่งก็คือ “ความรู้สึก” และ “ความรู้สึก” นี้แหละ สำหรับผู้ยังเป็น “เทวนิยม” หรือปุถุชนที่ยังยึดเอา “สุข” แต่จะไม่เอา “ทุกข์” อยู่ยังเป็น “ภาวะ ๒” ยังทำให้ “เวทนา” เป็น “๑” หรือ “๐” ยังไม่ได้

ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุขกับทุกข์” นี้ คือภาวะ “๒” ที่แยกกันไม่ได้เป็นเด็ดขาด แต่ผู้ไม่รู้หลงยึดเอาแต่ “สุข” จะไม่เอา “ทุกข์” กันอยู่เท่านั้น ที่ได้แต่ไขว่คว้าหา “สุข” ให้ตนเสพ

โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ทุกข์” กับ “สุข” แยกกันไม่ได้

ผู้นี้ก็ยังเป็น “เทวนิยม” ตีภาวะ “๒” ยังไม่แตก ยังคงเป็น “สุขนิยม” คือยึดมั่นถือมั่น (อุปาทาน) จะเอาแต่ “สุข” ทว่า “สุข” ขาด “คู่หู” คือขาด “ทุกข์” ไม่ได้ จึงยังเป็น “เทว” ที่ตีไม่แตก

ที่ต้องเรียนรู้จากความเป็น “กาย” อันเป็น “ภาวะ ๒”

เพราะ “สุข-ทุกข์” เป็นภาวะ “คู่” ที่แยกกันเด็ดขาดไม่ได้

มันเป็น “เทว” คือ “๒” ใจ! ผู้ถูกหลอกก็หลง “มายา” แท้

ดังนั้น “สุข” จึงเป็น “มายา” ของ “ทุกข์” เป็น “นักมายากล” ที่หลอกตนเอง และหลอกผู้อื่น ที่หลงยึดจะเอาแต่ “สุข”

ซึ่งมันเป็นไปได้ หากเอา“สุข”ก็ต้องมี“ทุกข์”อยู่ด้วย
มันเป็น“สัจจะ”ของความเป็น“เหตุ” คือ “ภาวะ ๒”แท้
ฉะนั้นเอง เราจึงต้อง“ดับเหตุ”คือ“ดับทั้งคู่ ๒ ภาวะ”เลย
“การดับ”คือ“การทำใจในใจ”ของเราเองนี่เอง

เรา“ทำใจในใจของเรา(มนสิกโรต)”ให้เป็น“อทุกขมสุข”
หรือที่สุด“ปรมาตถธรรม”คือ“อุเบกขาเวทนา”ได้สำเร็จเป็นผล
นั่นคือ เรา“สัมผัส”กับ“วัตถุเหตุ”ที่แต่ก่อนเราเคย
เกิดสุข-เกิดทุกข์”แต่บัดนี้เราสัมผัสอยู่ก็ไม่เกิด“สุขทุกข์”ได้
แล้ว เป็น“อทุกขมสุข=เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”สำเร็จจริง
ฉะนั้นคือ ภาวะ“ความรู้สึก”ที่เป็น“อหัตตผล”

ล้วนเป็น“เวทนาในเวทนา” หรือ“มีกายกับนามธรรม”
ซึ่งเป็นเรื่องของ“ความรู้สึก”คือ “เวทนา”ทั้งนั้น

การปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงจัดการ“เวทนาใน
เวทนา” นี่เอง ที่เป็น“กรรมฐาน”หนึ่งเดียว แท้ๆ สำคัญยิ่ง
ผู้“ลืมนตา”ปฏิบัติ มี“กาย” มี“เวทนา” ไม่ใช่“สมณะ”
ซึ่งไม่ใช่“กสิณ ๔๐”ที่ปฏิบัติแบบ“สมณะ”ของเดียรถีย์

พุทธนั้นปฏิบัติจัดการกับ“พลังงานจิต”คือ “เวทนา”
นี้แลเป็น“กรรมฐาน” ให้สำเร็จตามเป้าหมาย คือ “ดับสุข-
ดับทุกข์”ในขณะที่มี“กาย”นี่เอง ไม่ใช่ไป“ดับจิต”อย่างพาชือ

“เวทนา”นี้จัดเข้าอยู่ในภาวะ“พลังงาน”ไม่ใช่“สสาร”

“กาย”ก็ไม่ใช่“สสาร” เป็นภาวะที่จัดอยู่ในฐานะ“พลัง-
งาน”ที่มี“สสารภายนอก”สัมผัสอยู่กับ“จิตภายใน”ชื่อว่า“กาย”

“กาย”มี“พลังงานจิต”ที่อาศัย“สสาร”ทำงานคู่กัน
แยก“กาย”แยก“จิต”กันให้แม่นๆ คมๆ ชัดๆ เกิด
แล้วจะปฏิบัติ“ธรรมนิยาม ๕”สามารถแยกกาย-
แยกจิตได้สำเร็จเป็น“อุตฺตธาตุ-พีชธาตุ-จิตธาตุ”ด้วย“กรรม”
ให้“ทรงไว้”เป็น“ธรรม”ตามที่เราประสงค์ให้เกิดให้เป็นได้
สำเร็จจริง

แท้จริงนั้น“กาย”ไม่ต้องไปสำคัญกันที่“สสาร”หรือ
มาศึกษาสำคัญมันหมายความว่า“จิต-มโน-วิญญาณ”กันตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เกิด (ดังที่มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)

และเราสามารถทำ“จิต”ของเราให้เป็น“พีชนิยาม-อุตฺต
นิยาม”ในขณะยังมี“ชีวิต”อยู่เพื่อ“อาศัย”ได้สำเร็จจริงด้วย

(๒๗๑) “อาการ”คือ“กิริยา”ของ“จิต-เจตสิก”ต้องเรียนรู้

ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้“อาการ”ของ“จิต”ของ“เจตสิก”
ที่ตนปฏิบัติจัดการกับ“มโนปวิจาร ๑๘”ของตนได้แท้ นั่น
คือ ต้องเรียนรู้จาก“เวทนา ๑๐๘” และทำ“จิต”ของตนให้
เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”สู่ผลสำเร็จ ให้จงได้

“หลับตา”ไม่มี“ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย(ภายนอก)”มีแต่
“จิตในจิต”ให้เรียนรู้ปฏิบัติ จึงเป็นการศึกษาที่ไม่บริบูรณ์
ไม่เต็มความเป็นจริงของคนที่มีความรับรู้ทั้งภายนอก-
ภายในเป็นธรรมดาของคนหรือสัตว์โลกสามัญปกติ

ผู้ศึกษาปฏิบัติขั้นโลกุตระจะต้องเรียนรู้“กายในกาย

-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ” ของ “เวทนา ๑๐๘” และได้ ปฏิบัติจัดการ (อภิสังขาร) “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ให้เกิด “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” สำเร็จ ก็เกิด “รากฐานของ นิพพาน” ในจิต

ผู้ปฏิบัติจัดการ (อภิสังขาร) “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” คือ ผู้ทำ “อภิสังขาร” หรือ “การทำใจในใจ (มนสิการ)” ด้วยการมี “สัมผัสเป็นเหตุ (สมุทัย)” แล้วจะได้ “เวทนาเป็นที่ประทุมลง (สโมสรมหา)” และจะได้ “สมาธิเป็นหัวหน้าหรือเป็นประธาน หรือเป็นใหญ่สำคัญยิ่ง (ปมุข)” (ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

“สมาธิ” ที่เกิดจากการปฏิบัติด้วยวิธีดังกล่าวนี้ เป็น “สัมมาสมาธิ” ของพุทธ เพราะเป็น “สมาธิ” ที่เกิดจาก “โพธิ-ปักขียธรรม ๓๗”

อันแตกต่างจาก “สมาธิ” ที่ได้จากการปฏิบัติ “หลับตา” แล้วสะกดจิตให้เป็น “เคหสิตอุเบกขา” ตามที่ชาวโลกียะ ชาวเดียรติย์ปฏิบัติกันอยู่เท่านั้น

“อุเบกขา” ที่ได้จากการปฏิบัติแบบเดียรติย์โลกียะ ก็ จะได้ “อุเบกขา” ในลักษณะ “เคหสิตอุเบกขา” แบบของเขา

ส่วน “อุเบกขา” ที่ได้จากการปฏิบัติแบบพุทธโลกุตระ ก็จะได้ “อุเบกขา” ในลักษณะของ “เนกขัมมสิตอุเบกขา”

“เคหสิตอุเบกขา” เป็น “โลกียธรรม” กำหนดกันชัด ๆ ส่วน “เนกขัมมสิตอุเบกขา” เป็น “โลกุตระธรรม”

“เนกขัมมสิตอุเบกขา”นั้นเป็น“ความรู้สึกไม่สุข-ไม่ทุกข์”หรือ“อุเบกขาเวทนา”ที่สามารถเรียนรู้“กามคุณ ๕” และสามารถ“กำจัดกามโทษ(กามาทินวะ) ๕”หรือปฏิบัติจนจิตใจเรา“ออกจากกาม”ได้สำเร็จ คำว่า“การออกจากกาม”นี้ภาษาคือ “เนกขัมมะ” ซึ่งออกจากกามในขณะที่มีสัมผัสทั้ง“กายภายนอก”และมีทั้ง“นามธรรม”รับรู้ร่วมภายในอยู่

ผู้ปฏิบัติทำ“จิต”ตน“ออกจากกาม”ได้กระทั่งถึงขั้น“อุเบกขา” ก็เป็นผู้มี“เวทนา”หรือ“ความรู้สึกไม่สุข-ไม่ทุกข์”ในขณะที่มีทั้งสัมผัสภายนอก-ภายในทั้ง ๒ ภาวะครบ

“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”นี้เป็น“รากฐานของนิพพาน”แท้ๆ เชียวนะ!

นี่คือ “ความสำเร็จ”อันยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธ

(๒๗๒) โดยเฉพาะ“อาการ”ของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม”

เห็นมั้ยว่า ผู้ปฏิบัติธรรม ถ้าไม่สามารถแยกกาย-แยกจิตได้อย่างสมาธิปฏิฐาน ก็จะไม่มีความรู้ความเข้าใจ “ธรรมนิยาม ๕” จากเป็น“ปริยัติ”มาก่อน แล้วมาปฏิบัติให้มี “สภาวะ”เกิดในจิตตน ถึงขั้นเป็น“พีชนิยาม”เป็น“อุตุนิยาม”ไม่ได้หรอก!

ในศาสนาพุทธจึงสำคัญมากที่ผู้ปรารถนาปฏิบัติเพื่อสู่“นิพพาน”จะต้องทำ“จิต”ของตนให้เข้าถึงหรือบรรลุสภาพ“อุตุนิยาม”หรือ“พีชนิยาม”ให้ได้ ก็จะได้ “นิพพาน”

“หลับตา”ไม่มี“กาย”จึงหมดลัทธิบรรลุนิพพานแน่ๆ
“กาย”นั้นมีทั้ง“รูปขันธ์”และ“นามขันธ์”เพราะ“กาย”
คือ “ภาวะ ๒” เป็นภาวะของ“องค์ประชุม”ไม่ใช่ภาวะเดี่ยว
พจนานุกรม“บาลี-ไทย”ทุกฉบับยังยืนยันตรงกัน
ในความเป็น“จิตนิยาม”นั้นมี“ขันธ์ ๕”ใน“ขันธ์ ๕”มี
“วิญญาณ”นี่แหละที่เป็น“เพาะ”คือ“ธรรมะ ๒ (เพว แปลว่า ๒)”
ที่ต้องตีแตกแยกแยะให้ได้ จึงจะสามารถศึกษาความเป็น
“เพว”หรือความเป็น“วิญญาณ”ตั้งแต่“วิญญาณ”ขั้นต้น ใน
ความเป็น“วิญญาณ”ของเราเอง อันเป็น“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า
“วิญญาณ”แท้ๆ ในตัวเรา ที่มีภาวะ“วิญญาณของจริง”

“วิญญาณ”ตัวหนึ่งเป็นภาวะที่“ถูกรู้(object)”เรียกว่า
“รูป” และอีกตัวหนึ่งเป็นภาวะ“ผู้รู้(subject)”เรียกว่า“นาม”

ด้วยการ“แยกรูป-แยกนาม”ความเป็น“วิญญาณ”ที่
เป็น“เพว”นี้เอง ศึกษา“เพว”ไปที่ละคู่ คือ “รูป”กับ“นาม”

ตั้งแต่“คู่แรก”แยกเป็น“รูป”กับ“นาม”คือ“ธรรมะ ๒”
ซึ่งก็คือ “เพว”คู่แรกที่ใช้เรียน“กำหนดรู้(สัญญา)”ความเป็น
“วิญญาณ”หรือ“ธาตุรู้”ของเราเอง

โดยจับเป็นคู่ๆ คือ “กายในกาย” ซึ่ง“กาย”ก็จะมีทั้ง
“กาย”ที่มี“ภายนอก”ร่วมอยู่ด้วย และทั้ง“กาย”ที่มี“ภายใน”
และทั้ง“เพว”คู่ต่อไปที่ใช้เรียน“กำหนดรู้(สัญญา)”คือ
“เวทนาในเวทนา” ทั้ง“จิตในจิต”และ“ทั้งธรรมในธรรม”

ออกไปเป็น“รูป ๒๘” และ“นาม ๕”มาใช้ศึกษา และ

ปฏิบัติจัดการให้สำเร็จถึงที่สุด โดยทำให้“กาย-เวทนา-จิต-
ธรรม”นี้เองเป็น “อุตฺตาตุ”ที่ไม่ใช่“กาย”ได้สำเร็จจริง

หรือทำให้เป็น“พีชธาตุ” ซึ่งก็ไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว
แต่ยังเป็น“ชีวะ”ที่ยังอยู่ในร่างของเรา เราก็ได้อาศัย เป็น
“เวทนา”ที่“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”

หรือ“ธาตุจิต”ที่มี“กิเลส”อยู่ในจิตของเรานี้ เราจะมี
“ปัญญา”จัดการกำจัดกิเลส(บุญภัสสขาร)ได้จริงสำเร็จ

ด้วย“กรรม”ของเราเอง ที่เป็น“ธรรม”คือ “ภาวะที่
ทรงอยู่”ในตัวเรา กระทั่ง“จิตบริสุทธิ์สำเร็จสะอาดผ่องใส”

“กรรม”ใดที่“ไม่ทำชั่วทั้งปวง”(สัพพปาปัสส อกรรมง)อีก
เด็ดขาดแล้ว ดังนั้น“กรรม”ของคนผู้นี้ที่มีอยู่ในชีวิตจึงมีแต่
“กุศล(กุสลัสสุปปัมปทา = กรรมที่ไม่มีบุญไม่มีบาปแล้ว(บุญญาปาปปริกชีณ)”
เพราะได้ทำจิตให้บริสุทธิ์ผ่องใสจากกิเลส (สลิตตปริโยทปนัง)
สำเร็จเรียบร้อยแล้วบริบูรณ์

ด้วยการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นาม-รูป”ในความเป็น“เทว”
หรือ“วิญญูณ”ของตน และจัดการกับความเป็น“วิญญูณ”
คือ “เทว”ได้ถึงขั้นทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สัมบูรณ์

(๒๗๓)“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ความนี้คือ อย่างไร?

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”หมายความว่าอย่างไร?

หมายความว่า เป็นการ“ตาย”ของพระอรหันต์ แต่ละ
องค์ ตั้งแต่“อรหันต์”ขั้นต้นธรรมดา จนกระทั่ง“อรหันต์”

ที่เป็น“โพธิสัตว์”ทุกระดับ กระทั่งถึง“พระพุทธเจ้า”ที่ท่าน
ใดจะตาย(มรณะ,กายัสสะ เกทา)ลงเป็นครั้งสุดท้ายของทั้ง“รูป”
และทั้ง“นาม” หรือความเป็น“อัตตา”หรือ“ชีวะ”หรือ
“วิญญูณ”ด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”นี้แล้ว ก็ไม่
เหลือ“รูปนาม” ไม่เหลือ“อัตตา” ไม่เหลือ“ชีวะ” ไม่เหลือ
“วิญญูณ” ไม่เหลือ“เทว”ใดของท่านอีกเลย

หมดสิ้นความเป็น“จิตนิยาม” แม้แต่ความเป็น“พีช-
นิยาม”ก็ไม่เหลือ ตายแล้ว“อัตตา”ก็กลายเป็น“อุตุนิยาม”ไป

หลังจากการตาย(ปรัมมรณา)ทั้งทางร่างกายและตาย
ทั้งทางจิตวิญญูณไปแล้ว ก็ไม่เหลืออะไรที่เป็น“ส่วน”ใน
ความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน”ของพระอรหันต์ผู้นี้อีกแล้ว

แม้แต่จะไปอยู่กับ“พระเจ้า”ก็ไม่มีอะไรไปเลยแน่นอน
ทุกสิ่งอย่างทั้ง“นาม”ทั้ง“รูป”ของ“อัตตา”อรหันต์ผู้นี้
จะถูกแยกส่วนไปเป็น“อุตฺตธาตุ”หมดสิ้น ไม่เหลือความเป็น
“ชีวะ”ตกค้างอยู่ในที่ใดของมหาจักรภพจักรวาลอีกเลย
เป็นการ“จบ”สิ้นเกลี้ยงหมดทุกสัดส่วนของความเป็นความ
มีของ“อรหันต์”ผู้นี้ ไม่ว่าจะเป็นอรหันต์ธรรมดาเบื้องต้น
หรืออรหันต์โพธิสัตว์ระดับใด ๆ แม้แต่ความเป็นอรหันต-
สัมมาสัมพุทธเจ้า ก็หมดจบสุดสิ้นเกลี้ยงทั้งนั้น

ด้วยการกระทำของ“ตนเอง” แยกธาตุจิตวิญญูณ
ของตนเองเลยทีเดียวนะ “พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์จะมายุ่งกับเรา

“อัตตา”หรือ“อาตมัน”เป็นของเราเองแท้ ๆ เด็ดขาด

ดังนั้น เมื่ออรหันต์ทุกท่าน แต่ละท่านที่“ตาย”แบบ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ความเป็น“อัตตา”ของผู้นี้ก็หมดความปรากฏอยู่ในวัฏสงสารมหาจักรวาลใด ๆ แล้ว ไม่เหลือแม้แต่“นาม” แม้แต่“วิญญาณ” แม้แต่ความเป็น“เทว” แม้แต่ความเป็นเศษเชื้อของ“พีชนิยาม”ก็พยายามสลายให้เป็น“อุตุธาตุ”ไปให้ได้สิ้นเกลี้ยง ไม่ให้เหลืออยู่ในที่ใด ๆ ในจิตวิญญาณของตนอีกแล้ว

“อัตตา”ของท่านผู้นี้แตกแยกส่วนสลายไปเป็น“อุตุธาตุ”หมดสิ้นแล้ว ไม่มีการกลับมารวมกันเป็น“ชีวะ”ได้อีกเด็ดขาดนิรันดร์ เหลือแต่วัตถุ เป็น“รูป”หรือ“รูปรูป”เท่านั้น

“รูป”หรือ“รูปรูป”นั้นเป็นภาวะที่ไม่อยู่ในฐานะ“นาม”ไม่ว่า จะเป็น“รูป”ชั่วคราว หรือ“รูป”ถาวรตลอดกาลก็ตาม

“รูป”ก็คือ “ภาวะที่ถูกรู้” ส่วน“นาม”ก็คือ “ภาวะธาตุรู้”ที่เป็นประธานตัวสำคัญของเรา ซึ่งเป็นใหญ่เสมอในตน

เมื่ออยู่ในภาวะที่เป็น“กาย”ก็จะเป็นใหญ่ใน“กายตน” ไม่มีใครเป็นใหญ่ใน“กาย”เราเท่าตัวเราเอง

นอกจากเราจะอ่อนแอ ไร้หรืออวิชชา ไม่สามารถยังจิตของตนให้อยู่ในอำนาจของตนได้จริงเท่านั้น

สมดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “วิญญาณเป็นประธานสิ่งทั้งปวง”นี่เอง

ผู้ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สำเร็จ จึงต้องเป็นผู้รู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”เป็น“จิต”สัมมาทิฏฐิเต็ม

(๒๗๔) “กาย”กับ“จิต”จึงต้องเรียนรู้สำคัญให้ครบ

เมื่อเรามี“ปัญญา”หรือ“วิชา”ที่เป็น“ธรรมวิจัย สัมโพชนงค์”สามารถแยกแยะ“วิญญาน”หรือ“นาม-รูป”ได้ เราก็ได้“นาม-รูป”นี้เองเป็น“ธรรมะ ๒”หรือ“เทว”ที่“อาศัย” ใช้ศึกษา“วิญญาน” ตั้งแต่่ง่ายที่สุด ไปกระทั่งถึง“วิญญาน” ที่ยากที่สุด-ยิ่งใหญ่ที่สุด หรือเล็กละเอียดที่สุด ได้

โดยเฉพาะความเป็น“กาย”กับ“จิต”และกับ“สัญญา”

เราจึงสามารถรู้จักแจ้งรู้จริงความเป็น“จิตนิยาม”ทั้งหลายได้ละเอียดลออในความเป็น“เทว”หรือ“อัตตา”

ซึ่งศึกษาได้จากความเป็น“กาย”เป็น“จิต-เจตสิก-รูป”ถึงขั้น“นิพพาน”กันทีเดียว

ล้วนเรียนรู้ได้จากภาวะ“รูป-นาม”ของสิ่งทั้งหลาย

โดยเฉพาะ“วิญญาน”ยิ่งใหญ่สุดที่เรียกว่า“พระเจ้า” ซึ่งล้วนคือ ความเป็น“เทว”ที่ศึกษาได้จาก“ภาวะ ๒”ทั้งนั้น

ความเป็น“๒”คือ“รูป-นาม” ซึ่งก็“คู่แรก”นั่นเอง เป็น คู่แรกที่พระพุทธเจ้าทรงกำชับกำชาให้อุปัชฌาย์ต้องสอน ลูกศิษย์ที่บวชขึ้นมา ให้เรียนรู้“การแยกกาย-แยกจิต”กันให้ ได้ว่า เมื่อใดส่วนใดที่เป็น“กาย” ส่วนใดที่เป็น“จิต”ซึ่งมี “มูลกรรมฐาน ๕” คือ ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง เป็น“ฐาน” เรียนรู้ในคนทุกคนมี“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”ทั้งนั้น ที่จะใช้เป็นเครื่องมือพิจารณาเรียนรู้“การแยกกาย-แยกจิต”ได้ “มูล-กรรมฐาน ๕”นี้จึงสำคัญ

พระพุทธเจ้าทรงให้อุปัชฌาย์ต้องสอน-ต้องแจกแจง
แก่สัททวิhariก(ลูกศิษย์)รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การแยกกาย-แยกจิต”
จนแจ่มกระจ่างได้ก่อนอื่น กันทีเดียว

จึงจะสามารถทำ“นิพพาน”ให้ตนได้สำเร็จ

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธ จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า
เมื่อใด ส่วนใด ของ“ผม”ก็ดี ของ“ชน”ก็ได้ ของ“เล็บ” ก็ได้
ของ“ฟัน”ก็ได้ ของ“หนัง”ก็ได้ จะพิจารณาโดยใช้ “ผม,ชน,
เล็บ,ฟัน,หนัง”นี้แหละอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นอุปกรณ์เรียน
รู้ว่า ขณะใด ส่วนใดของ“เล็บ”เป็นต้น มันได้กลายเป็น
“อุตุธาตุ”ไปแล้ว มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว

ในที่นี้อาตมาขอเอา“เล็บ”เป็น“ตัวอย่าง”อธิบาย
การ“แยกกาย-แยกจิต”ก็แล้วกัน จะได้เข้าใจว่า “อุตุนิยาม-
พินนิยาม-จิตนิยาม” และ“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” ซึ่งเป็น
“ธรรมนิยาม ๕” ที่เป็นวิทยาศาสตร์ยิ่งใหญ่สุดยอดอัน
พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาประกาศไว้ให้มนุษย์ได้รู้ ตาม
และปฏิบัติตามจึงจะบรรลุ“นิพพาน”ได้สำเร็จจริง

เพราะสามารถ“แยกกาย-แยกจิต”ได้ นั่นคือ ทำให้
“กาย”ก็ดี “จิต”ก็ดี กลายสภาพไปเป็น“อุตุ”สำเร็จได้จริง ๆ

ซึ่ง“จิต”เมื่อมันถูกเราเอง“แยกจิต”เราเองให้“กลาย”
ไปเป็น“อุตุ”เสียแล้ว “จิต”ก็ลดหรือหมดภาวะไป สภาพ
ความเป็น“จิต”ก็กลายเป็น“พิน”ไปบ้าง เป็น“อุตุ” ไปบ้าง
ที่สุดสามารถทำ“จิต”ให้กลายไปเป็น“ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ”

คือเป็น“มหาภูต ๔”ไปเลย ซึ่งเป็นภาวะที่“ไม่มีความรู้สึก” คือไม่มี“เวทนา”ได้จริงเพียงแค่“ชีวิต”นั้นยังอยู่ใน “ร่าง(สรีระ)” ของเราอยู่แค่นั้นเอง ซึ่งมี“การตาย”ของ“ธาตุชีวิตินทรีย์” บางส่วนที่ยังอยู่ใน“จิต”ของเราอยู่

นี่คือ การทำ“ความตาย”จาก“ชีวิต”ได้แล้ว

ทำได้เช่นนี้เรียกว่าทำ“นิพพาน”ได้ขั้น“ปรินิพพาน”

คือทำในขณะที่เรายังเป็นๆ หรือยังไม่ยอมทำ“ตน” ให้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ความเป็น“จิต”ของเราก็กัง เหลือใน“วัฏสงสาร”อยู่ เรียกว่า “สอุปาทิเสสนิพพาน”

แต่ถ้าเรา“ทำการตาย”ให้ตนเองด้วย“นิพพาน ๓”คือ “สุญญตนิพพาน(ตายอย่างสูญ)-อนิมิตตนิพพาน(ตายอย่างไม่มีนิมิต)- อัปปนิหิตนิพพาน(ตายอย่างไม่ต้องจิตใดไว้อีกแล้ว)”ซึ่งถึงขั้นทำตาย อย่าง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ความเป็น“จิตนิยาม”ของ เราก็กไม่เหลือใน“วัฏสงสาร”อีกเลย เรียกว่า“อนุปาทิเสส- นิพพาน”กันตรงนี้

นั่นคือ เมื่อคนผู้นี้“ตาย”ด้วย“นิพพาน ๓”ดังกล่าวนี้ “หลังการตายกายแตก(กายสละ ฌาปมรรณ)”ไปด้วย“นิพพาน ๓”นี้แล้ว ก็เป็นอัน“ไม่มีกาย-ไม่มีจิต”กันอีกแล้ว “แยกกาย- แยกจิต”แตกแยกกัน กลายเป็น“อุตุ”ไปหมดแล้ว

พยายามเข้าใจความเป็น“อุตุนิยาม”ที่“สูญ”สิ้นจาก ความเป็น“พีชนิยาม-จิตนิยาม”แล้วให้ดีๆ สำคัญมาก

ผู้สามารถทำได้จริงแค่ขั้นไหน ก็เป็นจริงได้แค่นั้น

“เล็บ”ส่วนที่“ติดเนื้ออยู่”นี้
จะเป็น“กาย”ก็ได้ จะไม่เป็น“กาย”แล้วก็ได้
ส่วนใดที่เมื่อ“หยิกเล็บตรงนั้น”
ถ้ากดแรงๆ เราก็รู้สึกเจ็บอยู่
ถ้าอย่างนี้“เล็บ”ส่วนนั้นเรียกว่า“กาย”
เพราะยังมี“เวทนา” คือมี“ความรู้สึก”

การแยก“กาย”แยก“จิต”จึงยิ่งใหญ่ปานฉะนี้
จึงต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้ได้สำเร็จให้ครบ ๆ

(๒๗๕) อธิบาย“กาย”กับ“จิต”ลงไปอีกให้ละเอียดๆ

ที่นี้ก็มาอธิบายย่อเรื่องความเป็น“กาย”เป็น“จิต” ที่
แยกกันได้ด้วยความเป็น“รูป”เป็น“นาม”ซึ่งสำคัญมาก
พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เรียนรู้แยกได้จาก“มูลกรรมฐาน ๕”
อย่างนี้ ได้แก่ ผมหรือชนหรือเล็บหรือฟันหรือหนัง

อาตมาขอเอา“เล็บ”ก็แล้วกัน เป็นอุปกรณ์ในการ
อธิบายขยายความ ดูมันจะสะดวกและง่ายกว่าส่วนอื่น

“เล็บ”ที่คนทุกคนมีเหมือนกัน สามารถใช้เรียนรู้ได้
พิจารณาตามดี ๆ

“เล็บ”หรือ ผม-ชน-เล็บ-ฟัน-หนัง“มูลกรรมฐานทั้ง ๕”
นั้นแหละ เอาอย่างใดอย่างหนึ่งมาเรียนรู้พิจารณา

“เล็บ”ส่วนที่มัน“ติดเนื้ออยู่”นี้ มันจะเป็น“กาย”ก็ได้
จะไม่ใช่เป็น“กาย”แล้วก็ได้

เป็นต้นว่า ส่วนใดที่เมื่อเรา“หยิกเล็บตรงนั้น” ถ้า
กดแรงๆ เราก็รู้สึกเจ็บอยู่ ถ้าอย่างนี้“เล็บ”ส่วนนั้นของเรา
ก็ยังเรียกว่า“กาย” เพราะยังมี“เวทนา” คือมี“ความรู้สึก”

แต่ถ้า“เล็บ”ส่วนที่มีชีวิตต่อเนื่องกับ“เนื้ออยู่”นี้ ทว่า
เป็น“ภายนอกออกมาจากเนื้อ”แล้ว ไม่มี“เวทนา”แล้ว
กระแทกแรงๆ อย่างใดก็ไม่เจ็บแล้ว ส่วนนี้ลี เป็น“พีช”อยู่

ยังไม่ใช่“อุตุ” เพียงแต่มันไม่มี“เวทนา”คือ ไม่มี“ความรู้สึก” แต่มันยังมีชีวะในตัวเรา มันจึงแค่คือ“พีช”

เพราะ“เล็บกับเนื้อ”ยังเป็น“กายสังขาร”ของเราอยู่ “กายของเรายังมีส่วนเป็นจิตร่วมอยู่ด้วย”

ยกเว้นผู้ยังไม่มี“ปัญญา” คือ ผู้ยังเป็น“อภยากฤต หรืออภยากต”อยู่ ก็แยก“กาย”แยก“จิต”ที่ว่านี้ไม่ออก หรือ ยิ่งผู้“อวิชา”คือยังเป็นเทวนิยม ๑๐๐ % อยู่ก็ไม่รู้แน่นอน

แต่ถ้า“เล็บ”ส่วนที่ยังติดร่างภายนอกของเราอยู่นี้ แหละ ทว่าถ้าส่วนใดที่เรา“ตัด”ก็ไม่เจ็บ เรา“สัมผัส” กระแทก “เล็บ”ส่วนนี้ก็ไม่เจ็บ ส่วนนี้แหละที่เป็น“พีช” ก็เหมือน “มนุษย์พีช”ที่ภายนอก“สัมผัส”อย่างไรก็ไม่รับรู้แล้ว ทว่ายัง เหลือความเป็น“ชีวะ”ถ้าให้อาหารเลี้ยงอยู่มันก็ยังมีชีวิต พิธอยู่ต่อไปได้ ดังนี้เป็นต้น แต่เป็น“ชีวิตพีช”นะ!

นับเอาตรงที่ไม่มี“ความรู้สึก”คือไม่มี“เวทนา”แม้ตัด “เล็บ”ส่วนนี้ของเราแท้ๆ เราก็“ไม่มีความรู้สึก”เจ็บปวด อะไรเลย นั่นก็คือ “ชีวะ”ที่“ไม่มีเวทนา” อย่างนี้แหละ ไม่ใช่“กาย”ไง! แม้จะยังมี“ชีวะ”อยู่ “จิต”กลายเป็น“พีช”

ทำความรู้ที่“สัญญา(สำคัญนัย)”กันให้ดี ๆ เกิด

ความเป็น“สัญญา”นี้ต้องใช้งานกันตั้งแต่เริ่มต้นไป จนกระทั่ง“จบกิจ”เสียวนะ! ถึงขั้น“จบด้วยวิญญูณฐิติ ๗” ซึ่งต้องเรียนรู้กันด้วย“กาย”ด้วย“สัญญา” อันเป็น“เทว” คู่สำคัญสุดท้าย

แหวะออกนอกเรื่องไปแล้ว ทีนี้กลับมาขยายความ
ละเอียดกันต่อไปอีก

เพราะ“เล็บ”ส่วนที่ไม่มีประสาทรับความรู้สึกนี้ไม่ใช่
“จิตนิยาม”แล้ว อย่างนี้“เล็บ”ส่วนนี้ก็คือ “พีชนิยาม” มันยัง
“มีชีวิต” แต่มันเป็น“พีชนิยาม” เพราะมันไม่มีเวทนา ไม่มี
ความรู้สึก ..พอจะชัดเจนขึ้นนะ!

สรุปอีกที “เล็บ”ส่วนที่ตัดขาดออกจากร่างไปเลยนั้น
คือ“อุตุ”แน่นอน เพราะมันเป็นดินน้ำไฟลมไปแล้ว พัน
ความเป็น“สรีระ”ไปแล้ว ...ชัดเจนนะ!

ทีนี้“เล็บ”ส่วนที่ยังไม่ขาดจาก“ร่าง”ของเราก็ตาม
แต่มัน“ไม่มีความรู้สึก”หรือเราไม่เจ็บไม่ปวดเพราะมันแล้ว
นั่นคือ มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้ว เราไม่มี“สุข” ไม่มี“ทุกข์”
เพราะมันแล้ว เราจะ“สัมผัส”อะไรก็รับรู้สิ่งนั้นไปตาม
ความเป็นจริง คือมีแต่“ธาตุปัญญา”เท่านั้น ที่แยกตัณหา-
ทมิฬได้บริบูรณ์

เว้นแต่คนผู้ใดมี“อุปาทาน”ว่า มันเป็น“เรา”มันเป็น
“ตัวตน(อัตตา)”ของตน ถ้าอย่างนั้นละก็ แม้จะตัดมันออกไป
จากร่างเป็นผุยผงอย่างไร คนผู้นี้ก็ยังมี“เวทนา”กับสิ่งส่วน
นี้อยู่แน่นอน เพราะ“กิเลส”ตัว“อุปาทาน”ที่ยึดว่ามันเป็น
“เรา”อยู่นั่นไง! มันเป็น“เวทนาเก้” เป็น“มายา”แท้

เมื่อเล็บส่วนที่ขาดออกไป “ส่วนที่ขาดออกจากร่าง
เราไปแล้วนี้”มันคือ “อุตุ”ไม่นับว่ามันเป็น“กาย”แล้ว ส่วนนี้

มันเป็น“ธาตุดิน,น้ำ,ไฟ,ลม”ไปแล้ว ...ชัดเจนนะ!

(๒๗๖) “อารยชน”คือผู้“เหนือกว่า”ด้วย“ปัญญา”จริง

อีกอนึ่งมันก็“ไม่มีชีวิตแล้ว” มันไม่ใช่แม้แต่ความเป็น
เป็น“พืช”แล้ว แต่มันยังอยู่ใน“กาย” แม้ยังอยู่ใน“จิต”เรา
แท้ๆ ทว่ามันมีภาวะเป็น“อุตุธาตุ”ในกาย-ในจิตเราแล้ว

ผู้มี“ปัญญา”จึงมี“สัญญา”(ไม่ริบลาแล้ว)กำหนดรู้-
กำหนดหมายได้อย่างวิเศษกว่าหรือ“เหนือ”สามัญปุถุชน
กัลยาณชน ตามที่เป็นจริง ไม่ใช่ไปหลงยกย่องกันเล่นๆ

แต่เป็น“ความจริง”ที่“อารยชน”มีได้เหนือกว่าแท้ๆ

“อุตุธาตุ”ก็คือ“ธาตุ”ที่ไม่ใช่“นาม” ไม่ใช่“จิตนิยาม”
และไม่ใช่“พีชนิยาม”ด้วย เพราะเป็น“มหาภูต ๔”ไปแล้ว

“อุตุธาตุ”ก็ดี “พีชธาตุ”ก็ดี ผู้ที่เป็นอรหันต์ทำ“จิต”
ของตนให้เป็น“อุตุธาตุ”ก็ได้ “พีชธาตุ”ก็ได้ จึงจะเป็นผู้
บรรลु“นิพพาน”ในพุทธศาสนา

ดังนั้น ผู้ศึกษาพุทธธรรมที่ไม่สามารถสมาธิปฏิภาณใน
ความเป็น“ธรรมนิยาม ๕”จึงหมดสิทธิ์ที่จะเป็นอรหันต์ได้

เช่น พระพุทธโฆษาจารย์ ที่เขียน“วิสุทธิมรรค” ซึ่ง
พุทธกระแสนหลักของไทยใช้เรียนรู้อันเป็น“ตำราหลัก”
นั่นเอง เป็นต้น

ที่ยังไม่สมาธิปฏิภาณ ก็คือ ไม่สามารถแยก“กาย” แยก
“จิต”ได้ถูกต้องนี้เอง

ผู้ยังพันวิจิกิจฉาในความเป็น“ธรรมนิยาม ๕”ไม่ได้
จึงยังยากมากที่จะบรรลุธรรมชั้น“หมดสิ้นอาสวะ”

ต้องเป็นผู้“สิ้นวิจิกิจฉา”ในความเป็น“สักกายทิฏฐิ”
อันเป็น“สังโยชน์” ๒ ข้อต้นนี้ให้จริงก่อนอื่นเลย

ไม่เช่นนั้นคนผู้นั้นก็จะไม่สามารถทำความเป็น
“กาย” หรือไม่เป็น“กาย”ให้แก่นตนสำเร็จได้เป็นแน่แท้

เพราะส่วนใด ขณะใดที่เป็นส่วนไม่ใช่“กาย”แล้ว แต่
ยังเป็นส่วนที่อยู่ในร่าง(สรีระ)ของเราอยู่ ยังเป็น“พืชนิยาม”

คนผู้นี้ก็ยังแยกความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ไม่ได้ ก็
ยากที่จะบรรลุธรรมจนสิ้นอาสวะบริบูรณ์เป็นอรหันต์

ผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย-เวทนา-
จิต-ธรรม”และสามารถแยก“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-
จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้จริงเท่านั้น ที่จะเป็นผู้หมดสิ้น
ความเป็น“เวทนา”ที่เป็น“สุข”เป็น“ทุกข์”ไปได้สำเร็จ จบกิจ
อันต้องศึกษาและปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”บรรลุสุดจบถึงขั้น
“ทำ” เวทนาปัจจุบัน ๓๖-อดีต ๓๖-อนาคต ๓๖ เป็น“๐”
ได้จริง ๆ ครบทั้ง ๓ กาละ อย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดกาล
นิรันดร์ ปานฉะนั้นเลย จึงจะถือว่าเป็นอรหันต์

อรหันต์เป็นผู้สามารถ“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตน
ให้“หมดสุข-หมดทุกข์”ได้สำเร็จในขณะที่ยังมี“ชีวิตเป็น ๆ”
อยู่นี่เอง

นี่แหละคือ ผู้สามารถทำจิตในจิต คือ“มนสิการ”ของตน

ให้“จิตธาตุ”เป็น“พีชธาตุ”หรือ“พีชธรรม”ที่มีความเป็น“ชีวะ”
อยู่นี้แล สำเร็จจริง ๆ จึงพ้นทุกข์-พ้นสุขแท้

ผู้มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-
ทุกข์”นี้แล คือ ผู้ยังไม่มี“ปัญญา” ซึ่งเป็น“โลกุตระธรรม”

จึงจะสามารถ“พ้นสุข-พ้นทุกข์” หรือใน“จิตหมดสิ้น
สุข-ทุกข์” แต่ไม่ใช่หมายเอา“พีช”เป็น“อรหันต์”ดอกนะ!

ผู้มี“ปัญญา ๘”ครบบริบูรณ์จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ความจริง”หรือ“สัจธรรม”ที่ว่านี้ ได้ครบสมบูรณ์ถ้วน

(๒๗๗) “ปัญญา”จึงเป็น“ธาตุรู้”ที่มี“คุณวิเศษ”ใน ตัวเอง

พีชหรือพีชไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ ผู้เป็นอรหันต์ก็คือผู้ทำ
จิตตนให้หมดสุข-หมดทุกข์ภายในจิตตนได้แล้ว นี่คือ
ความยิ่งใหญ่ใน“การทำใจในใจของตน(มนสิการ)”ของพุทธ

อรหันต์ทำตนเป็น“มนุษย์พีช”ก็ได้ เป็นตั้งแต่ยังมี
“จิตนิยาม”เต็ม ๆ อยู่เหมือนคนปกติทั้งหลายที่“ลืมตา”เห็น
โลก เห็นแสงสว่างพระอาทิตย์ เหมือนคนอื่นๆ ในโลก

แต่ท่านมี“จิตนิยาม”ที่สามารถทำจิตตนเองได้ยิ่งเห
นือกว่า“จิต”ของปุถุชน เหนือกว่า“จิต”ของกัลยาณชน
และแน่ ๆ กว่า“พีช”กว่า“สัตว์” ที่มีนัยสำคัญพิเศษวิเศษสุด

เฉพาะอย่างยิ่ง “ทำได้ยิ่งกว่า ปุถุชนหรือกัลยาณชน
เท่านั้น” จึงนับว่า ท่านเป็น“อารยชน”จริง มิใช่พูดเพ้อ

ในความเป็น“พืชหรือพืช”นี้ มีคุณสมบัติที่ยังไม่มี “ความรู้สึก”อันเป็น“เวทนา” ยังไม่มีความเป็น“วิญญาณ” จึงยังไม่มี“วิบากกรรม” เพราะยังไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข ไม่มีการ จองเวร-จองกรรม ทั้งรัก-ทั้งชัง ที่พยายาม-ที่รักผูกพันข้าม ชาติ ไม่รู้จักจบสิ้นลงได้ชาติแล้วชาติเล่า เป็นนิยายให้เล่า กันในโลกนับไม่ถ้วน

ผู้มี“ความรู้-ความฉลาด”ชั้น“ปัญญา”เท่านั้นจะ ทำได้

“นัยสำคัญ”ประเด็นที่เป็น“คุณสมบัติ”อันพิเศษก็คือ “การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของเราให้มี“คุณสมบัติ”ของ“ธาตุรู้” อยู่เพียงแค่“พืชธาตุ”ได้สำเร็จ เราก็“พ้นสุข-พ้นทุกข์” และ “ธาตุรู้(สัญญา)”นี้ก็ไม่ใช่ธาตุรู้ที่เป็น“พลังงาน”ไปเบียดเบียน สิ่งใด ๆ

นักศึกษาปฏิบัติธรรมที่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็น“กาย” และความเป็น“สัญญา”อย่าง“สัมมาทิฐิ”จึง จะสามารถ“กำหนดรู้(สัญญา)”ธาตุทั้งหลายในตนได้เพียงพอ

ความเป็น“กาย”กับความเป็น“สัญญา” ๒ อย่างนี้เอง ที่เป็น“เทว(ภาวะ๒)”สุดยอดเยี่ยมใหญ่ ซึ่งจะทำให้เรามีความ สามารถใน“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนให้เป็นไปตามที่เรา มี“ปัญญา” แล้วเราก็ทำ“สัญญา”ตามที่เราจะ“กำหนดหมาย”

นั่นคือ รู้ว่าควร“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ของเราให้เป็น “มาร”หรือเป็น“เทพ”หรือเป็น“พรหม”หรือเป็น“มนุษย์”

เราก็สามารถ“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจ(วสวัตติ)”ได้จริงแล้ว

เราก็“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจที่ควรจะเป็น(วสวัตติ)”
ในปัจจุบันนั้นๆ ตามควร เราก็เป็นประโยชน์ไปอยู่ในโลก
ตราบที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราก็มี“กรรมและกาลอยู่ใน
ปัจจุบัน”นั้นๆ

(๒๗๘) “กรรม”และ“กาล”ที่มี“คุณวิเศษ”ในตัวเอง

“กรรมและกาลอยู่ในปัจจุบัน(karma and time of continu-
um)”จึงเป็นภาวะทั้งหมดที่มนุษย์พึงมีในตน เท่าที่คน
ผู้นั้นจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือมี“ปัญญา”ในความเป็น“กรรม”
กับ“กาล”

ผู้เป็น“มนุษย์”ที่สัมมาทิฐิแท้ จะเป็น“ผู้ยังจิตให้
เป็นไปในอำนาจ(วสวัตติโก,อภิกุ,อนุปคัมมะ)”ได้ ตามบารมีแห่ง
“ภูมิธรรม”ของตนๆ ก็อาศัย“ความรู้(ปัญญา)-ความจริง
(สัจธรรม)”อันเป็น“เทว”คู่เอกนี้แล มี“กรรมและกาลอยู่ใน
ปัจจุบัน”อยู่ในโลก ไปจนกว่าจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ผู้มี“ปัญญา”ก็คือ ผู้มี“กรรม”และ“กาล”ที่มี“คุณ-
วิเศษ”ในตนเอง เป็น“เจ้าของ”จิตวิญญาณของตนแท้

ชีวิตมนุษย์ทั้งหลายก็อาศัย“ภาษา”หรือ“บัญญัติ”
ไม่ว่า“พยัญชนะ”หรือ“สมมุติสัจจะ”นั้น ส่วนหนึ่งสำหรับสื่อ
กันกับผู้อื่นกับสังคม ส่วนนี้ยังไม่เข้าไปถึง“ปรมาตถสัจจะ”

นั่นคือ ยังไม่ถึง“สุข-ทุกข์” ยังรู้แค่“ดี-ชั่ว”เท่านั้น

ผู้ยังมีแต่เพียง“ความรู้ดี-ชั่ว” ยังไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”และ“พ้นสุข-พ้นทุกข์” ก็ยังไม่มี
นิพพาน ยังทำ“อุตุธาตุ-พีชธาตุ”ในจิตตนยังไม่เป็น เพราะ
ยังปฏิบัติไม่เข้าถึง“ปรมัตถธรรม” ยังไม่เป็น“ปรมัตถสังขะ”

“ปรมัตถ”คือ“เนื้อแท้ของความจริงที่เป็นแบบพุทธ”

“สังขะ”คือ“ความจริง” ในที่นี้คือ“ความจริงของพุทธ”

“ธรรม”คือ“ความทรงอยู่” ในขณะที่ยังมี“ชีวิตอยู่”

“ปรมัตถธรรม”คือ ความเป็นความมีจริงที่เป็น
“สภาวะธรรม” อันเป็นอภิธรรมชั้น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”
ในคนผู้นั้นจริง ๆ ผู้นั้นมี“จิตเป็นภาวะนั้น-จิตมีภาวะนั้นใน
ตน”แท้ ๆ

ส่วน“สมมุติธรรม”คือ ความรู้ที่ยังเป็นแค่“ภาษา”
หรือ“บัญญัติ”ไม่ว่า“พยัญชนะ”หรือ“สมมุติสังขะ” คือแม้
จะพยายามเรียกว่า“สังขะ”ก็ยังเป็นแค่“ความรู้”ที่เวียนกัน
บอกกันด้วย“ภาษา”หรือสื่อภายนอกให้รู้กันได้เท่านั้น ยัง
ไม่เข้าไปถึงเนื้อแท้ของ“ความจริง”ชั้น“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน”

จึงเกิดได้แค่“ความรู้”ใน“จิต-เจตสิก”ที่ยังไม่มี“รูป”
ของความเป็น“นิพพาน”ให้“สัมผัสรู้”กันชนิดที่มีสภาวะจริง

มันต้องมี“สภาวะธรรม”เกิดขึ้นแท้จริงใน“จิต”ของคน
ผู้นั้น อันเป็น“ปรมัตถธรรม”กันจริง ๆ ที่สำคัญต้องมีครบทั้ง
“กาย”ทั้ง“จิต” ทั้งภายนอก-ทั้งภายใน เป็นภาวะคู่คือ“เหตุ”

“เทว”ต้องมี“สภาวะคู่”ที่“สัมผัส”ได้ด้วย“ทวาร ๕”
ภายนอกเรียกว่ามี“กาย”ของคนมีชีวิตเป็น ๆ และมี“จิต”
ภายในหรือ“วิญญาณที่รับรู้ได้-รู้สึกอยู่ในขณะสัมผัสอยู่
หลุด ๆ นั้น ๆ” จะไม่ใช่“วิญญาณ”ที่ลึกลับ อยู่ไหนก็ไม่รู้ ที่
“สัมผัส”ด้วย“ทวาร ๕”ไม่ได้เลย เป็นอันขาด

จึงจะเรียกว่า“ธรรม”คือ“ความทรงอยู่”อัน“มีกาย-
มีจิต”ของตนครบ“ภาวะ ๒”เป็น“เทว”แท้ ที่ชื่อว่า“วิญญาณ”
ที่อาศัย“สภาวะธรรมะ ๒”ยืนยันว่าเราเป็นเรามีเราได้อยู่
หลุด ๆ ไต้ง ๆ แสดง“สภาวะ”จริงนั้น ๆ อยู่ไหนที่ ณ ปัจจุบันนี้

ซึ่งยืนยันกับ“คน”ผู้อื่นในโลก“สัมผัส”ด้วย“ทวาร ๕”
ภายนอกได้ด้วยกัน จึงจะเป็นการรับรองกันได้ว่า เป็น
“ความจริง”ที่มีจริงเป็นจริงร่วมกัน ตรงกันตั้งแต่คน ๒ คน ขึ้น
ไป ยิ่งมากคนเท่าใด ๆ ก็ยิ่งนับว่า“ความจริง”ยิ่ง ๆ เท่านั้น ๆ

ดังนั้น ผู้“หลับตาปฏิบัติ”ก็ดี ผู้เป็น“เทวนิยม”หรือ
เดียวยธียังมี“ความลึกลับ”อยู่ก็ดี ยังไม่มี“โลกุตระ”ก็ดี จึง
ล้วนคือ ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”ทั้งนั้น

(๒๗๙) “ปัญญา”คือ“คุณวิเศษ”ของคนที่มียุอยู่ใน“กาล”

ผู้มี“ธาตุรู้”ถึงขั้น“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“จิตนิยาม”ดังว่านี้ได้ด้วยกัน และ“สัมมาทิฏฐิ”ในทิศ
เดียวกัน

ถ้าผู้ใดมี“ปัญญา”จริง สามารถจัดการกับ“จิต”ของตน

(อภิสังขาร) “ทำบุญญาภิสังขาร(จัดการมากเลิศสำเร็จได้)”เป็นต้น ได้นั่นคือ“ทำใจในใจ(มนสิการจิต)”ของตนให้เป็น“พีชธาตุ”ก็ดี เป็น“อุตุธาตุ”ก็ดี อย่างเป็น“ผล” นั่นคือ“หมากเลิศได้” จึงนับเป็น“คุณวิเศษ”แล้ว เพราะเป็น“ปัญญา”จริง

เมื่อเราทำได้สำเร็จจริง เราก็อาศัย“พีชธาตุ”นั้นๆ ได้อย่างวิเศษสุดของความเป็น“วสวัตติโกหรืออภิกุ”

“วสวัตติโกหรืออภิกุหรืออนุปคัมมะ”คือ คนผู้ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจสำเร็จได้ ซึ่ง“จิต”นี้เป็นได้ทั้ง“มาร”ผู้มีอำนาจ เป็นได้ทั้ง“เทว”ผู้มีอำนาจ เป็นได้ทั้ง“พรหม”คือ“พระเจ้า”ผู้มีอำนาจทั้งหลาย ขึ้นอยู่กับ“สัมมาทิฐิ”ของตน

ซึ่งก็คือ เป็นได้ที่“มนุษย์”นี้เอง เช่น มารผู้มีอำนาจที่เป็นใหญ่ใน“อบายภูมิ” ก็จะควบคุม“อบายสมบัติ” ก็จะฆ่าแกงแย่งชิง“สมบัติ”ที่ยังเป็น“อบาย”คือ นรก ซึ่งเป็นผู้มี“ความโลภจัด-โทสะแรง-โมหะมืด”แสดงกรรมออกมาอย่างยอดเยี่ยม เป็น“ที่๑” เบ็ดเสร็จเด็ดขาด เป็นผู้มีอำนาจบาตรใหญ่ได้สำเร็จ ก็เป็น“เทวดา” เป็น“พระเจ้า”และหลงยึดมั่นถือมั่นว่า เป็น ๑ ยิ่งใหญ่กว่าใครทั้งหมด ตลอดนิรันดร์ด้วย ดังที่“ศาสนาเทวนิยม”ทั้งหลายต่างก็เชื่อมั่นและยึดถือกันยิ่ง มีมากมายประจำโลก แม้ในโลกทุกวันนี้ก็มีกันอยู่

นี่คือ ผู้หลงจมอยู่ใน“ภพ-ชาติ”ชั้น“จาตุมหาราช”

“มาร”ก็คือ“เทวดา”หรือ“เทว”ก็คือ“มาร”หรือ“มาร”ก็คือ“พระเจ้า” ซึ่งผู้มี“อวิชา”ยังไม่สามารถมี“ปัญญา”จะหยั่งรู้“ความจริง”ที่เป็น“๑ ใน ๒” และเป็น“๒ ใน ๑”นี้ได้

ผู้มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้ แต่ผู้ยังไม่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้ ก็เป็น“ความจริง” คือ มี“ความแตกต่างกัน”ตาม“ความเป็นภาวะ ๒”หรือ“เทว”

เห็นความเป็นอันเดียวกันของ“เทว” ก็คือความเป็น“มาร”กับเป็น“พระเจ้า”ในความเป็น“เทวดา” กับความเป็น“จาตุมหราช”มั๊ย?

ที่จริงแล้ว“จาตุมหราช”นั้นเป็น“ยักษ์”ไม่ใช่“เทวดา”
“ยักษ์”กับ“เทวดา”แตกต่างกันมั๊ยล่ะ?

“ยักษ์”คือ “จาตุมหราช”เป็น“ยักษ์”ที่แบ่งอำนาจไปทั่ว“๔ ทิศ” เมื่อสามารถแย่ง“กามหรืออตฺตา”ได้ ก็หลง“ภพ”คือ “ดาวดึงส์”เสพกาม-เสพอตฺตา

ซึ่งผู้ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“๒ ใน ๑”หรือ“๑ ใน ๒”ของความเป็น“เทว”ก็จะแยก“ยักษ์”กับ“เทวดา”ไม่ออก เพราะไม่สามารถแยกแยะได้ จะโดยเพราะยึดมั่นถือมั่นว่า ความเป็น“๑”ของตนนั้นใครจะบังอาจ“แยกไม่ได้”ก็ดี หรือไม่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”ก็ตาม ก็คือ“ตนยึดมั่นถือมั่น”อยู่ทั้งนั้น ว่า

“สังขารทั้งหลายเที่ยง” ล้วนยัง“อวิชชา”ไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสายนั้นเอง
ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เป็น“เหตุ”ก็จะแยกแยะ “ความแตกต่าง”ที่ว่านี้ไม่ได้

“ปัญญา”จึงเป็น“คุณวิเศษ(อตรินุสธรรม)”แท้ ๆ ของคน
ที่มีอยู่ใน“กาล” ที่ผู้เป็น“คน(มนุษย์)”สามารถพิสูจน์“ความ
จริง”นี้จาก“วิญญูญาณ”หรือ“พระเจ้า”หรือ“อตฺตา”ตนเองได้
เพราะยังไม่มี“ปัญญา ๘”โดยแท้ จึงไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”อันเป็น“โลกุตตรธรรม”ทั้งหลายนี้

(๒๘๐) “มาร”กับ“เทวดา”ซึ่งเป็น“เหตุ”คู่สำคัญที่ยากรู้
มาวิเคราะห์หวัจย“มาร”กับ“เทวดา”กันดูให้ชัด ๆ ขึ้นซิ!

“จาตุมหาราช”ที่“สมมุติ”กันเป็น“รูป”ก็มีหน้าตา
ดูร้ายรูปร่างล่ำสันบึกบึนแข็งแรง มีอาวุธร้ายไว้เข่นฆ่าผู้อื่น
และเที่ยวได้รุกรานผู้อื่นอยู่เป็นนิจ ไม่หยุดหย่อน ซึ่งจัดกัน
เป็น“เหตุ”หรือ“เทวดา”ชั้นที่ ๑ ของ“เทวดาในสวรรค์ ๖ ชั้น”
ตามที่ยังมี“ภพ”มี“ชาติ” ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
รู้จบในความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ” ก็จะมี“อวิชชา”อยู่จริง

“จาตุมหาราช”ก็คือ “ผู้แย่งอำนาจมาให้ตน” ซึ่ง
ล้วนเป็น“อตฺตา”เต็มที่จะใหญ่ยิ่งทั้ง ๔ ทิศอยู่“เป็น ๔
เทวดามหาราช”ผู้ยังมี“อวิชชา”เต็มเปี่ยม ในคนแท้ ๆ ทุก
วันนี้ก็ยังแย่งกันเป็น“เจ้าโลก”อยู่นั่นเอง

“จาตุมหาราช”จึงเป็น“เทวดา”ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปใน
อำนาจ“กามคุณ ๕”ได้ยิ่งใหญ่เรียกว่า ดาวดึงส์ ก็คือ แยก
จากผู้อื่น เบ่งอำนาจเป็น“กามเทพ”เสพสัมผัส“กามคุณ ๕”
เป็นเจ้าของแสดงอำนาจแบบ“กามเทพ”อยู่ใน“กามภพ” จะไม่
ให้ใครออกจาก“กามภพ”เรียกว่า“เทพบุตรมาร” เพราะคน
ผู้นี้หลงจมอยู่กับ“กาม”ซึ่งเป็น“มาร”แท้ ที่หลง“เสพกาม”ก็
จะรักษากามไว้ให้มีเวลานาน ซึ่งก็คือ ความเป็น“ยาม”
หมายความว่าความ“ยาว”นานของเวลาหรือกาลตาม
ปรารภณา

แต่อย่างไร มันก็อยู่นานตลอดไปไม่ได้ มันไม่เที่ยง
มันต้องมีพัก มีหยุด ก็คือ “ดุสิต” แต่“เทวดา”ที่“อวิชชา”ก็ยัง
ล้วนเป็น“เทวดา”ที่ยังไม่มี“ปัญญา”หรือไม่มี“วิชชา” ยัง
เป็น“เทวดา”ที่“อวิชชา”อยู่ทั้งนั้น

แม้“เทวดา”ชั้นอื่นอีก ๒ ชั้น ก็ล้วนคือ “มาร”แท้ๆ
ที่ยิ่งใหญ่สามารถเนรมิตเองชื่อว่า นิมมานนรดี และมีผู้อื่น
ร่วมเนรมิตให้ คือ พรนิมมิตวสวัตติ ซึ่งจัดอยู่ใน“ภพอัตตา”

ล้วนคือ ความเป็น“ภพ” เป็น“ชาติ”มีตัวมีตนทั้งสิ้น
ไม่ใช่ความเจริญ ซึ่งต่างเป็นความหลงติด“สุข”อยู่ทั้งสิ้น

เช่น คำว่า “ดาวดึงส์”ที่บาลีว่า “ดาวดึงส”แปลว่า ๓๓
ซึ่งหมายถึง “ภพชาติเกิด-ภพชาติปลอม” ที่ตนหลงเนรมิต
สร้างขึ้นมาเองเป็น“อาการที่ ๓๓” ซึ่งลมๆ แล้งๆ ปลอมๆ
เท็จจริง แต่“หลงภพ-หลงชาติ”คือ “หลงสร้างภพ-สร้าง

ชาติ”ด้วยการ“ยึดมั่นถือมั่นว่ามีจริงเป็นจริง”ไง!

ฉะนั้นแล คือ “โลกแห่งอุปาทาน”แท้ๆ คือ “โลกแห่งความยึดมั่นถือมั่น”อยู่นั่นเองว่า“มีจริง-เป็นจริง” แล้วก็สร้างขึ้นมาหลอกตนเองได้จนสำเร็จด้วยจิตตนเอง เรียกด้วยภาษาว่า “มโนมยอัตตา” คือ “อัตตาที่สำเร็จด้วยจิต”

ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”จึงล้วน“มีภพ-มีชาติ”อยู่ดังนี้ทั้งนั้น จนกว่าจะเกิด“ปัญญา” มี“สัมมาทิฏฐิ”ที่เจริญ มี“ภูมิสูง”ขึ้นจริง จึงจะปฏิบัติตน“ออกจากกาม(เนกขัมมะ)” และหรือ“ออกจากภพ(สวรรค์หรือนรก อันเป็น“ภาวะ๒”คือ“เทว”อีกคู่หนึ่ง)” ซึ่งยังหลงว่าเป็น“สวรรค์”อยู่ จึงจะพ้นความเป็น“มาร” พ้นความเป็น“อัตตา”ออกมาได้จริง สำเร็จ

เมื่อยังไม่มี“ปัญญา” ก็จะเป็น“เทว”หรือ“เทวดา”ผู้มีอำนาจเป็นใหญ่ในตน ไม่สามารถทำ“ความบริสุทธิ์สะอาดจากกาม”ให้แก่ตนได้ จึงเป็นผู้ยังไม่สะอาดบริสุทธิ์จาก“กาม”จาก“อัตตา”ไม่ได้ อันเป็น“๑ ใน ๒”ของ“เทว”

ซึ่งมัน“ยากที่จะรู้”จริง ๆ

(๒๔๑) “เทว”ซึ่งคือ“ภาวะ ๒”คู่สำคัญที่ยากสุดยากที่จะรู้

“กาม”ก็ดี“อัตตา”ก็ดี ก็คือ “เทว”คือ “ภาวะ ๒”นี้แหละ ที่ผู้“อวิชชา”จะยัง“หลงอัตตา”ว่า “เป็นตน ๑ เดียว”

เมื่อไม่มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ” ก็ไม่สามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ของ“อัตตา”ของ“กาม” ได้หรอก

ถ้าไม่ศึกษา“ภาวะ ๒” คือ “กาม”กับ“อัตตา”ให้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงว่า ที่แท้มันเป็น“อนัตตา”จริง ๆ ก็วยัง“อวิชชา”
คือ ไม่มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่ชื่อว่า “ปัญญา”อยู่นั่นแล

ก็จะต้องศึกษาความเป็น“กาม” เป็น“อัตตา”นี้แหละ
ซึ่งเป็น“เหตุ”คู่ยิ่งใหญ่ของ“อวิชชา” นั่นคือไม่รู้หรือหลงผิด
“๒”ว่าเป็น“๑”อยู่อย่างสลับซับซ้อน ตามลัทธิ“เทวนิยม”

ซึ่ง“เทวนิยม”จะหลงยึด“เหตุ”คือ“๒”นี้แหละว่า“๑”

หรือหลงว่า “ทุกข์”เป็น“สุข”นี้แหละตัวร้าย

เพราะ“อวิชชา”อยู่แท้ ๆ ไม่มี“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงว่า “อนัตตา”ต่างหากคือ “ความจริง”

เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่จะตีแตกแยกแยะ“ภาวะ ๒”ได้

และเมื่อตีแตกแยกแยะความเป็น“เหตุ”นี้ออกไม่ได้
“เทวนิยม”จึงจำนนต่อความเป็น“๒ (เหตุ)” ให้เป็น“เจ้านาย”
อยู่นิรันดร์ นั่นคือ “พระเจ้า”มีอำนาจสู่“มาร”ไม่ได้ เพราะ
ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เหตุ”ว่า เป็น“มาร” หลงผิดว่า
เป็น“พระเจ้า”ด้วยซ้ำ เพราะหลงนับถือว่า เป็น“เจ้าของสุข”

นั่นก็คือ ไม่สามารถจัดการกับ“เหตุ”หรือ“มาร”ได้

“ปัญญา”ของพุทธ จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เหตุ”
และสามารถ“ดับความเป็นมาร”ให้หมดสิ้นไปได้เป็น“สูญ”
และจะอนุโลม-ปฏิโลมเหลือ“เหตุ”ให้“ทรงอยู่(ธรรม)”อาศัย
ทำงานอยู่กับมนุษย์ในโลกก็ได้ตามประสงค์ เพื่อประโยชน์
ของสัตว์โลก เท่าที่ตนเองจะ“ทรงอยู่”ใน“กาล”

นี่คือ “อมตบุคคล” ความเยี่ยงมยอดชีวิตที่มีได้เป็นได้
มีประสิทธิภาพเป็นผู้“อภิญญา”หรือผู้“อนุปคัมมะ”

แล้วตนเองก็“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ธรรมะ ที่จะทรงไว้ซึ่ง
“การเกิด-การตาย”ตามแต่เราจะจัดการความเป็น “ชาติ”
นั้นๆได้ และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเกิด ๕” และจัดการให้เกิด
หรือไม่ให้เกิดได้แท้เป็น“อมตบุคคล”จริง ผู้“อยู่เหนือ”
การเกิด-การไม่เกิดของตน อย่างเด็ดขาดด้วยตนเอง

“ความเกิด ๕”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นั้น ได้แก่ “ชาติ-
สัญชาติ-โอภกัณติ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒
ข้อ ๑๑๔) ซึ่งความหมายของ“ความเกิด ๕” ก็คือ

ชาติ คือ การเกิดทั่วไป เป็นคำกลางๆ หมายถึงการ
เกิดทุกสิ่งทุกอย่าง (ชาติ ขี ทุกขา) ยังไม่มีการ“กำหนดรู้(สัญญา)”
ใดๆ เข้าไปในความเป็น“ชาติ”

สัญชาติ คือ การเกิดตามที่ตัวเองมี“ความจำได้”
ติดตนเองมา ก็กำหนดตนเองด้วยตนเอง เป็นอัตโนมัตติ ที่
เรียกกันว่า“สัญชาติญาณ” คือ สัญญาเดิมของตนเองสั่งการ

โอภกัณติ(โอภ+อันติ) คือ การเกิดในโอกาสปัจจุบันกาล
ที่มี“โอภ”แล้ว เป็น“อันติ”แล้ว

“อันติ”คือ เป็น“ที่สุด”แล้ว

“โอภ” คือ ความเป็น“น้ำ”แล้ว หรือความเป็น“ที่อยู่”
เป็น“ที่อาศัย”แล้ว หรือเป็นอะไรภาวะหนึ่งขึ้นมาแล้ว

นั่นคือ ทำ“จิต”ให้เป็น“น้ำ”ได้แล้ว เป็นต้น

ซึ่งภาวะนี้แหละคือ ทำ“ความมี”ให้แก่“จิตตน”เป็น
อื่นไปจาก“จิตนิยาม”ด้วย“ปัญญา”ได้แล้วในโลก ผู้นี้คือ
ผู้ทำ“การเกิด”ขึ้น“ที่เรียกว่า “นิพพัตติ”

ส่วน“อภินิพพัตติ”คือ การทำได้สูงสุดถึงขั้น“อรหัตต์”

(๒๘๒) ผู้“อมต”ซึ่งคือ ผู้ทำ“ภาวะ๒”ที่ยากสุดๆได้สำเร็จ

ใน“ความมี-ความไม่มี”ดังนี้เอง ที่เราต้อง“จัดการ
(อภิสังขาร)”ให้มันเป็นไปตามที่เรามี“ปัญญา”เห็นควรที่จะ
ให้ “มี”ก็ทำตามควร หรือที่สุดเห็นไม่ควรให้“มี” ก็ทำ“ไม่มี”
นั้นได้จริง

จึงเป็นผู้เห็นควรทำ“จิตธาตุ”ของเราให้เป็น“อุตุธาตุ”
ก็ดี ให้เป็น“พีชธาตุ”ก็ดี เราก็ทำได้ด้วย“กรรม” และจะให้
“ทรงไว้”หรือ“ไม่ทรงไว้”นั่นคือ “ธรรม”ที่อมตบุคคลสามารถ
จะให้ “ทรงไว้”หรือให้ “ไม่ทรงไว้”ก็ทำได้สำเร็จแท้

ชีวิตผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“ชาติ”ต่างๆ ดังนี้
จึงจัดการกับ“ชาติของตน”อย่างเหมาะสมได้ด้วยความจริง

พิสูจน์ความเป็น“ตนเอง” เป็นผู้รู้รอบถ้วนครบ

เช่น ทำความเป็น“อุตุธาตุ”ให้แก่จิตตน หรือทำ
“พีชธาตุ”ให้แก่จิตตน อันมี“จิตธาตุ”ตนเองเป็นตัวจัดการ(อภิ-
สังขาร)อย่างมี“ปัญญา”และ“ทำได้” ผู้ทำได้นี้คือ ผู้มี“นิพพัตติ”

และผู้สามารถทำ“ชาติ”หรือ“การเกิด”ได้ถึงขั้น
สูงสุดได้เช่น เป็น“อรหัตต์” ก็คือ ผู้มี“อภินิพพัตติ”หมดบุญ

หมดบาป

ดังนั้น อรหันต์ จึงเป็นคนที่ทำกรรมใดต่อไป ก็ไม่
เป็น“บุญญาภิสังขาร(สังขารอย่างเป็นบุญ คือ มากิเลส)”อีกแล้ว หรือ
คือ“อบุญญาภิสังขาร(สังขารอย่างไม่เป็นบุญแล้ว คือ ไม่ต้องใช้บุญแล้ว จบกิจ
บุญแล้ว “บุญ”ก็หายไป หหมดสิ้นไป)” อรหันต์คือคนไม่มี“บุญอีก” มีแต่
สะสมความมั่นคง ไม่หวั่นไหวให้ยิ่งๆ ขึ้น ซึ่งไม่ใช่“บุญ”
วนกลับไปสังขารกันอีกดอกนะ!

และเป็นผู้“อมตะ”ซึ่งจะทำ“เกิด”อยู่ให้ตนเอง หรือ
จะทำ“ตายปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้ตนเองก็สำเร็จ
สัมบูรณ์

ซึ่งผู้มี“ปัญญา” จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น
“ธรรมนิยาม ๕” ก็จัดการทำได้ตามที่ตนสามารถแท้จริง
ไม่ว่าจะทำให้เป็น“อุตุนิยาม”หรือทำให้เป็น“พีชนิยาม”
ก็สามารถใน“กรรม(การกระทำ)”สามารถใน“ธรรม(ทรงไว้)”ให้
เป็นไปได้นั้น

“พีชธาตุ”เป็น“แดนอาศัย”ในความเป็น“ชีวะ”อยู่ จึง
ต้องศึกษากันอย่างสัมมาทิฐิ ผู้ทำจิตตนให้เป็น“พีชธาตุ”
ได้ จึงจะพ้นกรรมพ้นเวร พ้นทุกข์พ้นสุข และ“พ้นเกิด
พ้นตาย”กันจริงๆ แท้ๆ เป็นผู้สำเร็จ“ปรินิพพาน”สัมบูรณ์

“จิตธาตุ”นั้น คือ“จิตนิยาม” ที่เป็น“วิญญูณธาตุ”
มี“วิปากกรรม” และมีทุกข์-มิสุข มีการจองเวร-จองกรรม ที่
พยายาม-ที่รักผูกพันข้ามชาติ นับเป็น“สัตว์”ตั้งแต่เริ่ม“สัตว์

เซลล์เดียว”มาเลย แล้วมันจะสังสมกรรมวิบากมาจนกระทั่งพัฒนามาเป็น“สัตว์คน” จนกระทั่งพัฒนาขึ้นเป็น “อารยชน”

แต่ถ้าผู้ใดสามารถทำให้เป็น“ธาตุ”ที่ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข ไม่มีการจองเวร-จองกรรม ที่จะพยาบาท-รักผูกพันข้ามชาติ ได้จริง จึงปลดปล่อยพ้นจริงจาก“การเป็นภาวะ๒” เป็น“ผู้ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข”ไม่มีการจองเวรจองกรรมที่จะพยาบาท หรือ รักผูกพันข้ามชาติกันสำเร็จได้ จัดการ“จิตตน”เป็น“สูญ” ไปได้จริง

ซึ่งยากสุดยากแน่นอน แต่รู้ก็ยากแล้ว ทำได้จึงยิ่งยาก

(๒๔๗) ผู้สามารถมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึงนิพพานได้

ซึ่งต้องผ่านการเป็น“อเวไนยสัตว์”ที่มี“อวิชชา”คือยัง ไม่สามารถเรียนรู้รู้ความเป็น“กาย”เป็น“จิต”ได้มาก่อนทั้งสิ้น แล้วจึงจะเป็น“เวไนยสัตว์”คือผู้มี“วิชชา”สามารถ เรียนรู้รู้ความเป็น“กาย”เป็น“จิต” แล้วจัดการให้เป็นไปตาม ที่รู้ได้

กว่าจะสำเร็จถึงที่สุดทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ได้จึงต้องมี“ปัญญา ๘”กันบริบูรณ์กันจริง ๆ

การมี“ปัญญา”จึงไม่ใช่เรื่องของ“ความรู้-ความฉลาด” แค่ขั้นที่เรียกด้วยภาษาว่า “เฉโก”ตามที่โลกียภูมิหรือ “เทวนิยม” มีกันอยู่เท่านั้น

แม้จะเป็นคนที่โชคดีพบศาสนาพุทธที่เป็นศาสนาที่
แยกกาย แยกจิตได้อย่างสมบูรณ์ ก็ยังมี“อเวไนยสัตว์”ผู้ไม่
สามารถจะแยกกาย-แยกจิตได้กันอยู่นับไม่ถ้วน มันไม่ง่าย
เลย ในเรื่องการแยก-กายแยกจิตตามที่เรากำลังสาธยายนี้

ซึ่งแม้เป็น“อเวไนยสัตว์”ที่สามารถเรียนรู้ความเป็น
“กาย”เป็น“จิต” แยกกาย แยกจิต เป็นอุตุ-พีช-จิต ได้สำเร็จ
ก็ต้องปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ”กันจริง ๆ จึงจะบรรลุธรรมจริง

เพราะทุกวันนี้ ผู้เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์เกือบทั้งนั้น
ก็ไม่มี“ความรู้”สามารถแจกแจง“การแยกกาย-แยกจิต”ให้
ศิษย์รู้ชัดแจ้งชัดเจนกันถึงขั้นแยก“ธรรมนิยาม ๕”กันได้แล้ว

นั่นคือ “ความรู้-ความฉลาด”มีไม่ถึงขั้น“ปัญญา”

ศาสนาพุทธเสื่อมต่ำกันไปขนาดนี้จริง ๆ

“การแยกกาย-แยกจิต”นี้ เป็น“มูลกรรมฐาน” คือ
“พื้นฐานของการปฏิบัติข้อต้น” ที่ผู้มุ่งมาบวชเพื่อนิพพาน
ทุกคนจะต้องเรียนรู้การแยก“กาย”แยก“จิต”นี้อย่างสัมมา-
ทวิปฏิญาณให้ได้

หากไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”ก็พ้นความ
เป็น“สัตว์”ไม่ได้แม้แค่ความเป็น“มาร”ใน“สัตตาวาส ๙”ข้อต้น

ดังนั้น จึงมีแต่ทำตนให้เป็น“เทวดา”หลง“สุข” หรือ
เป็น“พรหม”หลง“ภพ”กันอย่างไม่พ้นความเป็น“ภพ”เป็น
“ชาติ”กันอยู่ด้วย“มิจฉาทิปฏิญาณ” ก็เป็นอันหมดสิทธิ์ที่จะผู้
สามารถเรียนรู้“ปรมัตถธรรม”ที่สามารถเข้าถึง“โลกุตระธรรม”

แม้แต่ความเป็น“กาย”ก็ไม่มี“สัญญา”หรือ“สัญญา”
ไม่ถูกต้อง จึงกำหนดรู้ไม่ได้ว่า อย่างไรเป็นมารอยู่ อย่างไร
เป็นเทวดาอยู่ อย่างไรเป็น“พรหม”อยู่ อย่างไรเป็นมนุษย์
ที่จะปฏิบัติให้พ้น“สัตตาวาส ๙”

ก็ยังหลงความเป็นเทวดา ๖ ชั้นอยู่ เต็มๆ แท้เลย
ยังหลงความเป็นพรหม ทั้งรูปภพ ๑๖ ทั้งอรูปภพ ๔
ผู้“ไม่มีวิชา”ในความเป็น“กาย”แล้วจะมี“พรหมกาย”
หรือ“ธรรมกาย”อันพระพุทธรเจ้าตรัสว่า หมายถึง“กายของ
พระองค์”กันทีเดียวนั้น ก็เป็นอัน“หลงเตลิดเปิดเปิงไปไกล
แสนไกลจากวิเวก”หรือ“เป็นผู้ข้องอยู่ในถ้ำ เป็นผู้อันกิเลส
มากปิดบังไว้แล้ว นรชนเมื่อตั้งอยู่ ก็หยั่งลงในที่หลง นรชน
เช่นนี้ย่อมอยู่ไกลจากวิเวก ก็เพราะกามทั้งหลายในโลก
ไม่เป็นของอันนรชนละได้โดยง่าย ฯ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๐)

อย่างเช่น สมัชชบูลย์ สุทธิผลหรือธรรมชโย มหาบัว
ญาณสัมปันโน หรือที่หลง“หลับตา”ปฏิบัติกันทั้งหลาย
นั้นแหละที่ยังเต็มไปด้วย“กามคุณ ๕”อย่างไม่ประสีประสา
กันเลย เหมือนเด็กๆ ที่ไม่เดียงสา ที่ไม่รู้จักโต ยังสอนภาษา
คนโตกันไม่ได้สักที ก็“พันสังโยชน์”ข้อที่ ๑ คือ“ลักกายทิฏฐิ”
ไม่ได้ จึงเริ่มต้นไม่ได้ ตั้งแต่ความเป็น“กาย”

ซึ่งไม่สามารถเริ่ม“โลกุตระธรรม ๓๗ (โพธิปักขิยธรรม ๓๗)”
อันตั้งต้นกันจากการเรียนรู้“กายในกาย”กันไปเป็นลำดับ
เพราะความเป็น“กาย”คือ จุดซึ่งเริ่มต้นของโลกุตระ

ว่า จะเป็นผู้“เข้ากระแสโลกุตระ”ได้หรือไม่ก็ได้ก็ตรงจุดนี้
แท้ๆ คือ “กาย” อันเป็น“สังโยชนข้อ ๑” ที่ว่าต้อง“พัน
สัณทกกายทมิฬ”นั้น ซึ่งเป็นจุดแรกที่ต้อง“พันมัจฉาทมิฬ”ให้ได้
กันจริงๆ ต้องสัมผัสมาทมิฬในความเป็น“กายของตน”อย่าง
ถ่องแท้ ลงไปถึงที่เกิดให้ได้ และต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“กาย”หรือไม่เป็น“กาย”ต้องแยกกันได้ อย่างแยกกายจริง ๆ
ทำเป็นผิวเผิน ศึกษากันผ่านๆ ไม่ได้เป็นอันขาด
ไม่เช่นนั้น ไม่มีทางที่จะบรรลุธรรมของพุทธแท้ๆ
ลองสาธยายการแยกกาย-แยกจิตกันดูอีกทีซิ

(๒๔๔) ผู้แยก“กาย”แยก“จิต”ไม่ถ่องแท้ก็นิพพานไม่ได้

ถ้าแยกกาย-แยกจิตไม่สัมผัสมาทมิฬ ก็ไม่สามารถปฏิบัติ
ปรมัตถธรรม หรือทำ“กรรม”ให้เป็น“ธรรม”คือ“ทรงไว้”ซึ่ง
“ธรรมนิยาม ๕”ไม่สำเร็จ เพราะจะต้องทำ“จิตธาตุ”ของตน
ให้เป็น“อุตุธาตุ” เป็น“พีชธาตุ”ไม่ได้แน่นอน

“จิตธาตุ-พีชธาตุ-อุตุธาตุ” ๓ ภาวะนี้แหละที่ต้อง
แยกชัดเจนให้ได้ จึงจะสามารถทำ“จิต”ของตนให้หลุดพ้น
จาก“สุข-ทุกข์” จึงจะทำ“นิพพาน”ได้ ซึ่งไม่ใช่แค่“หลุดพ้น
จาก“ทำชั่ว-ทำดี”สำเร็จ”เท่านั้น

“การทำแต่ดี-เลิกการทำชั่วได้สำเร็จ”เท่านั้น ยังไม่ใช่
การทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้สำเร็จ

จึงยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม”ของศาสนาพุทธ

“กรรม”นั้น เจ้าตัว“ทำเอง”
จะเกิดจะเป็นได้ก็ด้วยตัวเอง“ทำ”
เราเป็น“เจ้าของกรรม”
ไม่มี God ไม่มีใครเป็น“พระเจ้า”
เหนือเรา

ดังนั้น จึงต้องเรียนรู้“กาย-เวทนา-จิต”มาก่อน ภาวะ
ที่ ๑-๒-๓ แล้วจึงจะเรียนรู้“กรรม”และ“ธรรม”กันได้ครบถ้วน
ส่วนภาวะที่ ๔ อันคือ“กรรม”นั้น เจ้าตัว“ทำเอง” จะ
เกิดจะเป็นได้ก็ด้วยตัวเอง“ทำ” เราเป็น“เจ้าของกรรม”ไม่มี
God ไม่มีใครเป็น“พระเจ้า”เหนือเรา ไม่มีใคร“เป็นเจ้ากรรม
นายเวร” ที่จะมากำหนดให้เราทำกรรมอย่างนั้น เป็นอย่าง
นี้เด็ดขาด “กรรมจึงเป็นของตน(กัมมัสสกะ)”แท้ๆ

และ ๕. สำหรับภาวะความเป็น“ธรรม”นั้น ผู้สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูปธรรม”และ“นามธรรม” หรือยังรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“โลกียธรรม-โลกุตระธรรม”ก็คือ ตัวเราเอง จัดการเอง
ทำสำเร็จเอง เจ้าตัวจะต้อง“รู้ตัวเอง” หรือ“ทำตัวเอง”ทั้งสิ้น
“อัตตาหรืออาตมัน”คือ “ตัวเอง”หรือ“เหตุ”ตัวแท้
หากไม่เรียนรู้“ตัวเอง”จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แล้วจัดการทำ
“การดับ” หรือทำ“การเกิด”ความเป็น“ตัวเอง”อย่างมี
ประสิทธิภาพแท้จริงได้ ชนิดที่มี“พลังเหนือจิตวิญญาณ”
ตนเอง ก็ไม่ใช่“สัจจะ”ที่แท้

แต่ถ้าผู้ใดที่ยัง“ไม่รู้”แม้แค่“ตัวเอง” หรือยัง“ทำตัวเอง”
ไม่ได้ ผู้นั้นก็ยังต้องตกเป็น“ทาส”ตัวเอง และเป็น“ทาส”สิ่ง
อื่นภาวะอื่นอยู่ ที่มันมีอำนาจเหนือเราจัดการกับเรา หาก
เราไม่มี“อำนาจ”หรือ“อธิปไตย”ด้านทานได้

โดยเฉพาะผู้ยัง“ไม่รู้จักตัวเอง”นั้น คือผู้เป็น“ทาส
ตัวเอง”ร้อยเปอร์เซ็นต์แน่แท้ หรือตกเป็น“ทาส”ของผู้เป็น

“นาย” ที่ตนเองสยบทั้งนั้น แม้ที่สุดเป็น“ทาสพระเจ้า”
อย่างลึกลับ

“ตัวเอง”หรือ“อัตตา”นี้แหละคือ “พระเจ้า”และ
“พระบุตร”ที่มี ๒ ภาวะ”ของความเป็น“เทว”อยู่ในองค์
เดียวกันแท้ๆ

ที่แม้“ศาสดา”ผู้เป็น“เทวนิยม” ยัง“อวิชชา”ดีไม่แตก
แยกแยะไม่ได้ในความเป็น“ตน(อัตตา)” ย่อมยังไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”ตามความเป็นจริงที่มี“๒ ภาวะ”นั่นเอง

“ผู้ไม่รู้ตัวเอง” ก็คือ ผู้“มิจฉาทิฎฐิ” ซึ่งยังไม่รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“เทว” หรือดีแตกแยกแยะ“เทว”อันคือ“ตัวเอง(อัตตา)”
หรือ “วิญญูณ” ตั้งแต่ขั้นยังเป็น“กาย”ไม่ได้ หรือยังไม่
“สัมมาทิฎฐิ”

“ตัวเอง”ที่ว่านี้ก็คือ “อัตตา” ที่มีส่วนที่เป็น“กิเลส” ที่
อยู่ในความเป็น“วิญญูณบริสุทธิ์”ของเรานั้นเอง

“อัตตา-อาตมัน”คือ “วิญญูณ”ที่เรียนรู้ได้ด้วย
“นาม” กับ“รูป” อันเป็น“ภาวะ ๒”หรือ“ธรรมะ ๒”ที่“ทรงอยู่”
หรือจะทำให้“หมดไป-ไม่ทรงอยู่ในกาล”สำเร็จ

(๒๔๕) “สุข-ทุกข์”คือโลกุตตรธรรม ซึ่งพิเศษกว่า“ดี-ชั่ว”

ดังนั้น ผู้เป็น“เจ้าของชีวิต”จึงจะต้องมีความรู้-ความ
สามารถจริง ๆ ที่จะทำอะไรอะไร“ทรงอยู่-ทรงไว้”เป็น“ธรรม”

เช่น“ภาวะ ๒”ง่าย ๆ ก็“ดี”กับ“ชั่ว”เราก็“ทรงไว้ซึ่งดี”

ให้ได้ “ไม่ทรงไว้ซึ่งชั่ว” ให้ตน เป็นต้นดังนี้ ซึ่งผู้สูงสุด“โลกียะ” ต่างรู้จัก และปฏิบัติกันอยู่ ก็อยู่ที่มี“ดี”สูงสุดกันเท่านั้น

“เทวนิยม”สูงสุดเป็นที่สุดกันตรงนี้ สำหรับ“โลกียะ” ซึ่งมีได้สูงสุดก็นับว่า “ผู้เป็นที่ ๑”ยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่ที่สุด

ซึ่ง“โลกุตระ”ก็ไม่ขัดแย้ง เราก็ต้องทำให้ได้ก่อนจริง ในจุดนี้ แต่ก็ยังไม่ใช่เรื่องของ“สุญญตา” หรือ“อนัตตา”

หรือความ“ไม่มีตัวตน” ที่สลายไปหมดทั้ง“ธรรม ๒”

“การหมดสิ้นธรรม ๒”นี้แหละคือ “นิพพาน”

“เทวนิยม”ยังไม่สามารถ“สลาย”ความเป็น“ธรรมะ ๒” อันเป็น“สุข-ทุกข์”ให้เป็น“๐”ได้ หรือยังทำ“วิญญูณธาตุ” ให้เป็น“อุตฺตาตุ”ไม่ได้

ซึ่งไม่มี“ทฤษฎี”ให้เรียนรู้ ให้ปฏิบัติเพื่อความเป็น“๐”

จึงต้องเรียนรู้จาก“ธรรมะ ๒ หรือภาวะ ๒” ก็“เทว”นี่เอง

แต่“เทวนิยม”และเดิยรติย์ทั้งหลายไม่ได้แยกแยะ

“ธรรม ๒”หรือ“เทว” กลับหลงตนว่า “ตนเป็น ๑ ใครอย่า บังอาจแยกแยะความเป็น ๑”ที่เป็นตัวตนของศาสดาหรือ ของพระเจ้าเป็นอันขาด นี่ต่างหากคือ “ประเด็นใหญ่”

จึงดีไม่แตก หรือไม่ยอมให้ใครแยกแยะคือดีแตก ตนเองที่หลงตัวเองว่า“เป็น ๑ ยิ่งใหญ่กว่าใคร”ออกเป็นอันขาด

แค่ความเป็น“เทว”ขั้นต้นนี้ “ภาวะ ๒”ก็ผิดไปแล้ว

ยังเป็น“โลกียะ”กับ“โลกุตระ”อันเป็น“ภาวะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่มากยิ่งขึ้น คือ สามารถแยก“ธรรมะ ๒”ที่เป็น“สุข”เป็น

“ทุกข์”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ทั้งในสภาวะของ“บัญญัติ”และของ“สภาวะธรรม”ซึ่งก็มี“ภาวะ ๒” ก็ต้องมี“ความรู้”ที่เป็น“ปัญญา”แท้ๆ“สัมมาทิฐิ”ก่อน จึงจะแยกได้

แล้วจึงจะ“ทำ”สำเร็จได้

“ภาวะ ๒”ที่สำคัญยิ่งยวดนี้ใหญ่ยิ่งคือ “สุข”กับ“ทุกข์”

โลกียะหรือ“เพุณียม”ทั้งหลายนั้นหลงความเป็น“สุขนิยม” นั่นคือ “เสพติดสุขอย่างมกมายว่าเที่ยงแท้” ไม่มีความรู้เรื่อง “ทุกข์”หรือความเป็น“ทุกข์อย่างผู้เจริญผู้เจริญ คืออารยบุคคลจริงพึงรู้ได้ ผู้ไม่ใช่อารยบุคคลแท้รู้ไม่ได้”ที่เป็น“คู่หู”ของมัน

ซึ่ง“สุขกับทุกข์”นี้เป็น“คู่หู”ที่แยกออกจากกันไม่ได้

“สุขกับทุกข์”เป็น“โลกุตรธรรม”ซึ่งพิเศษยิ่งกว่า“ดีกับชั่ว” บรรดาชาว“โลกียะ”รู้กันและทำกันได้แค่“ดีกับชั่ว”เท่านั้น

“โลกียะ”ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สุขกับทุกข์”ว่า จริงๆ มันคือ“มายา” คือ“มาร” คือ“ความหลอกลวงยิ่งใหญ่”ซึ่งแท้จริงนั้นมันคือ“ตนเองโง่-ตนยังหลงหลอกตนเอง เสพสุขที่เป็นมายา”อยู่แท้ๆ ยังไม่บรรลु“อนัตตา”นั่นเอง

ขึ้น“ทำได้อย่างเป็นจริง”จึงยังเป็นไปไม่ได้ใหญ่เลย

(๒๘๖) ทั้ง“รู้”ทั้ง“ทำ”คือ “ภาวะ ๒”ที่ยืนยันได้กับทุกคน

“รู้”กับ“ทำ” ก็เป็น“ภาวะ ๒” ที่ผู้ปฏิบัติต้องได้“ทั้ง ๒”

ทั้ง“ตัวเราเอง” และทั้ง“สิ่งอื่น-คนอื่น”ก็ขึ้นอยู่กับเราเอง ผู้เป็น“เจ้าของกรรม”ว่า จะสามารถทำให้ตัวเราเอง

ได้ หรือทำกับผู้อื่นได้ โดยไม่เกิดความเสื่อมเสีย หรือเสียหาย และจะทำให้มันคงยืนนาน หรือชั่วคราว ก็เป็นสมรรถนะของแต่ละคนนั้นๆ ที่จริงใจ เท่าที่ผู้้นั้นสามารถทำได้ตามบารมี

ถึงกระนั้นผู้“รู้”แม้จะมีความรู้ชั้น“โลกุตระ”แท้ๆ แต่ไม่“ทำ”มันก็ไม่เกิด ไม่เป็นอะไรขึ้นมาเป็น“ของตน”ได้หรอก มันจะครบถ้วนบริบูรณ์เป็น“สมบัติ”ของตนได้ มันก็ต้องเป็นผู้ประพฤติ“กรรม”นั้นด้วยตนเองจนกระทั่งบรรลุผล จึงจะชื่อว่า เป็นผู้ทำ“ธรรมะ ๒”นั้นได้ และ“ทรงไว้ซึ่งธรรม”นั้น

ดังนั้นใครคนใดจะมีธรรม“ทรงไว้”หรือ“ทรงอยู่”ในตนเป็นผู้“ทรงธรรม”ที่สามารถจะประกาศ“ธรรม”นั้นให้แก่โลก แก่สัตว์ แก่มนุษย์ได้ ก็ต้องเป็นผู้มี“การกระทำ”คือมี“กรรม”นั้นๆ ได้ในตนมาแล้ว จนตนเองเป็นผู้“ทรงธรรม”

จะชื่อว่า ผู้“ทรงธรรม”ใด ตนก็ต้องมี“กรรม”นั้นในตนสำเร็จผลมาก่อน ซึ่งไม่มีใครจะเอา“กรรม”ของใครๆ มาเป็น“ธรรม”ให้ตน หรือจะเอา“กรรม”ของตนไปเป็น“ธรรม”ให้ใครๆ มันก็เป็นไปไม่ได้ทั้งนั้น

“กรรม”ของใครก็“กรรม”ของมัน คือ ของตนเองทั้งสิ้น
“กรรม”เป็นของของตน-ตนเป็นทายาทกรรมของตน
“กรรม”ที่เรา“ทำ” จะแบ่ง“กรรม”ของเราให้ใครก็ได้
ไม่มีใครแบ่ง“มรดกกรรม”ของใครให้แก่ใครได้เด็ดขาด

“ตนเท่านั้นที่รับมรดกกรรมของตน” แบ่ง“กรรม”กัน
ก็ไม่ได้จริง ๆ อย่าเข้าใจ“อุตริ”หรือเข้าใจผิดถาวรว่าจะแบ่ง
“กรรม”ของตนไปให้แก่ผู้อื่นผู้ใดได้เป็นอันขาด

เช่น หลงผิดกันจริง ๆ ว่า เราทำ“กรรม”ชนิดหนึ่ง
ที่เรียกว่าทำ“ทาน” แล้วจะส่ง“กรรม”คือ“ทาน”ที่เรา“ทำ”นี้
ไปให้ผู้อื่น นั่นเป็นเรื่องตลกที่สุด มันเป็นไปได้ไม่ได้

ยิ่งจะแบ่ง“ทาน”ที่เรา“ทำ” ไปให้แก่ผู้ตาย ก็ยิ่งตลก
และทะเลาะทะเลาะไปกันใหญ่เลย มันเป็นไปได้เด็ดขาด

“ทาน”อันเป็น“กรรม”ที่เรา“ทำ” มันก็คือ เรา“ทำ”
กรรมที่เป็น“ทาน”คือ เราทำ“การให้”นั้น มันก็ต้องเป็น
“ของเรา”

คนอื่นใด“ทำ” มันเป็นคนของผู้นั้น“ทำ”

ผู้ไม่ได้“ทำ” มันจะมี“กรรม”นั้นได้อย่างไร?

ใคร“ทำ” ก็ของใคร จะเป็นของผู้“ไม่ได้ทำ”ยังงี้?

“กรรม”คือ“การกระทำ”ที่“ทำ”ให้ปรากฏได้“สัมผัส”
ได้ “ตน”ก็“สัมผัส”ได้ ผู้อื่นก็“สัมผัส”ได้ ตั้งแต่“กายกรรม”
และ“วจีกรรม” ซึ่งมี“มโนกรรม”เป็นประธานทีเดียว

ผู้ใด“ทำ”แล้ว ผู้นั้นก็เป็น“ผู้ทรงกรรม”นั้น

“กรรม”เป็นอัน“ทำ” กรรมที่ใครทำลงไปแล้ว จะว่า
ตนไม่ได้“ทำ”นั้นไม่ได้ ใครทำกรรมดี ก็ได้“ผลดี”เป็น“ของ
ตน” ใครทำกรรมชั่ว ก็ได้“ผลชั่ว”เป็นของตน ตามจริงนั้น ๆ

ใครทำ“กรรมดี”ก็เป็น“วิบาก(ผล)ดี”ของตน ใครทำ

“กรรมชั่ว”ก็เป็น“วิบาก(ผล)ชั่ว”ของตน เป็นของใครอื่นไม่ได้
โยงกันไม่ได้ “กรรม”สุจริตข้อสุดท้ายที่สุดใน“กรรม”เองแท้ๆ

ผู้ทำ“กรรม”ใดแล้ว ก็เป็น“ผู้ทรงกรรม”ใน“กรรม”นั้น
ไม่ว่า “ดี”หรือ“ชั่ว” อย่างนี้เป็น“สมบัติ” เป็น“สิ่งมี”และ“ไม่มี”
แตกต่างจากคำว่า“บุญ”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งที่สุด

(๒๘๗) “บุญ”ไม่ใช่“กุศล” และ“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”

“บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ” “บุญ”สะสมไม่ได้

“บุญ”เป็น“การชำระกิเลสในสันดานให้สะอาดหมด
จด(สันดานัง ปุนาติ วิโลเชติ)” เมื่อหมดสิ้น“บุญ”ก็“วิบัติ” สุกฺข...จบ
การชำระ คือ การทำให้ “วิบัติ” ไม่ใช่การสะสม
“สมบัติ”

“บุญ”ไม่มีอะไรให้สะสม “บุญ”มีแต่ทำลายกิเลส
ผู้ยังหลงว่า “บุญ”คือ ภาวะสะสมได้ ผู้นั้นมีจกาทิฏฐิ
ผู้ทำ“กรรม”ที่สำเร็จ“บุญ” คือ ผู้ได้“ทำลายกิเลส
ออกไปจากจิต” ซึ่งเป็นผู้“เสียไป” ไม่ใช่ผู้“ได้อะไร”มาให้
ตนสะสม

ผู้ทำ“บุญ”สำเร็จแล้ว ก็ไม่มี“บุญ”อีกแล้ว ก็“สุญ”ไป
“บุญ”เป็น“พลังงานกรรม”ที่“ทำ”สำเร็จแล้วก็เป็น“๐”
จึงจะเป็น“นิพพาน” “สุญสิ้นไปแล้วทั้งบุญทั้งบาป”
ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว“ทั้งบุญทั้งบาป”ในจิตหรือในคน
ผู้นั้น

“สูญสิ้นไปแล้วทั้งบุญทั้งบาป” บาลีคือ “บุญญาปาป-
ปริกฺขิณ” นี่คือ ภาษายินยันต์จะสูงสุด จบ ไม่มีอะไร
“วน”อีก

ดังนั้น ภาษาคำว่า “อบุญญ” จึงไม่ใช่กลับ“วน”ไป
หมายถึง “บาป” ไม่ใช่กลับไปมี“บาป”กันใหม่อีกอย่างไม่
รู้จัก“จบ”

ถ้าขึ้น“บุญ”สำเร็จกิจแล้ว ก็ยัง“วน”กลับมา“มี”อยู่อีก

“นิพพาน”ก็สำเร็จไม่ได้สักทีกันเท่านั้นเอง

“บุญ”ทำกิจจบก็เป็น“สูญ” คือ“การหมดตัวหมดตน”
ไป สูญสิ้น“อัตตา”แล้วเด็ดขาดชาว“โลกุตระ”ทำกันได้จริง

“บุญ”ไม่ใช่“กุศล”เลยสักนิด “บุญ”กับ“กุศล”คนละ
ชนิด

“บุญ”ตรงกันข้ามกับ“กุศล”คนละขั้วด้วยซ้ำ

“บุญ”ไม่มี“ภาพ”ไม่มี“ชาติ” บุญมีหน้าที่“ฆ่า”เท่านั้น
แต่“กุศล”สร้างภาพ-สร้างชาติ สะสมไว้ให้“อาศัย”

“บุญ”ไม่ใช่เครื่อง“อาศัย”แต่เป็นเครื่อง“อาฆาต”แท้
“อาฆาต”คือ การฆ่า การประหาร

“บุญ”เป็น“อาฆาตูก”คือ เพชฌฆาตผู้มีกิจเดียว.. “ฆ่า”

บุญ“ฆ่ากิเลส”หมดสิ้น “บุญ”ก็หายวับไปจาก“จิต”

หรือจาก“อัตตา”หรือจาก“อาตมัน”ของคนผู้นั้น นิรันดร์

ผู้หมดสิ้น“บาป”แล้ว ก็หมดสิ้นหน้าที่“บุญ”แล้ว

“บุญญาปาปปริกฺขิณ” แปลว่า สิ้นบุญสิ้นบาปไปแล้ว

“บุญ”สำเร็จได้ด้วย“กรรม”ของมนุษย์
God อ่านว่า ก๊อด คือ พระเจ้า นั้น ไม่มี“บุญ”
God หรือพระเจ้า “ทำบุญ”ไม่เป็น ยังไม่มีทฤษฎี
พระเจ้า ยังไม่รู้จักรัก“กรรม”ที่มีฤทธิ์เดชถึงขั้น“บุญ”
ชาว“เทวนิยม”เอาคำว่า“บุญ”ของ“พุทธศาสนา”ไป
ใช้ผิด ๆ ทำให้คำว่า“บุญ”ผิดเพี้ยนไปจาก“สัจจะ”และเทะหมด
“เทวนิยม”หรือเดียวิทย์ศาสนาที่มี“พระเจ้า” ยังไม่รู้
“บุญ” และไม่รู้เรื่อง“กรรมวิบาก”สัมมาทิฏฐิได้เลย
เพราะ“กรรม”ก็ดี “วิบาก”ก็ดี เป็น“อจินไตย”
อจินไตย ๔ คือ สิ่งที่ยัง“รู้ไม่ได้” ๔ ประเภท
ได้แก่ พุทธวิสัย, ฌานวิสัย, กรรมวิบาก, โลกจินตา

(๒๘๘) “วิสัย”ที่เป็น“อจินไตย” คิดเอาด้วยตนเองไม่ได้

พุทธวิสัย คือ “วิสัย”ของพระพุทเจ้า เป็นต้น
“วิสัย” หมายถึง ภาวะที่“ตัวเอง”เป็นได้ในตนแล้ว
และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะที่ตนเองเป็นได้มีได้นั้น ๆ”

ถ้าขั้น“พุทธวิสัย” ก็ของพระพุทเจ้าที่ท่านมีท่าน
เป็นได้แล้วของท่าน ผู้ยังไม่มีไม่เป็นเท่ากับท่าน ก็ยังไม่ใช่
“วิสัย”

“ฌานวิสัย” ก็คือ ภาวะ“ฌาน” ที่มีกันทั้งแบบโลกีย์
อย่างหนึ่ง และแบบพุทธก็อีกอย่างหนึ่ง

ถ้าแบบ“โลกีย์”ก็เป็น“วิสัย”สามัญทั่วไป ที่ใคร ๆ ก็รู้ได้

เป็น“กรรมวิสัย” ก็มี“ผลวิสัย”ตามที่ตนมี“กรรม”นั้นๆ
ชาว“โลเกีย”นั้น ยังไม่มีทฤษฎี“ทวนกระแส”คือ ปฏิเสธ
จึงยังไม่สามารถมี“วิสัย”ที่จะรู้กรรม-รู้วิบากที่มันส่ง
ผลให้แก่ตนชาติแล้วชาติเล่า หมุนไปหมุนมา ววนวนซับซ้อน
เป็นความซับซ้อนสุดลึกล้ำ ที่มีเหตุ-มีผล มี“ภาวะ ๒ (เทว)”
และทุกอย่างมาจาก“เหตุ”จึงเป็น“ผล”อย่างซื่อสัตย์ที่สุด

ไม่มีใคร“แทรกแซงหรือบิดพลิ้วกรรม” ไม่มีอำนาจ
หรือฤทธิ์แรงใด ล่วงละเมิด“กรรม”และ“วิบาก”ได้เลย

“วิบาก”หมายถึง“ผล”ที่เกิดจาก“เหตุ”นั้นๆ

“กรรม”อย่างใดก็ต้องมี“ผล(วิบาก)”ตาม“กรรม”อย่างนั้น
พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้“กรรมวิบาก”นี้ด้วยพระองค์
เอง ทรงเรียนรู้จากการเอาตัวเอง“เกิด-ตาย” เอาตนเอง
เป็นผู้“ทดลอง”ทุกอย่าง ทุกกรรม-ทุกวิบาก นับชาติไม่ถ้วน

แบบ“โลเกีย”นั้น เป็น“วิสัย”ที่ทุกคน“รู้เอาเอง”ได้
ศึกษาตามสามัญปัญญาชนทั้งหลายได้ เพราะเป็นโลกสามัญ
ทั่วไปอยู่ประจำโลกนิรันดร์ ไม่เคยหายไปจากโลก มีสูง-ต่ำ
มีดี-ชั่ว อันเป็น“โลเกียธรรม”ประจำโลก

แต่แบบพุทธเป็น“วิสัย”ที่คนทั่วไป“รู้เอาเอง”ไม่ได้
เพราะเป็น“โลกวิสัย” ไม่ทั่วไป ไม่มีอยู่ประจำโลก

“โลกุตระ”มีได้ในโลกเป็นคราวๆ และมี“ช่วง”ที่โลก
ไม่มี“โลกุตระธรรม”ซึ่งก็มีได้ เรียกตามศัพท์ว่า “พุทธันดร”

ผู้จะมี“โลกุตระธรรม”ได้ ต้องได้ยินได้ฟังจากปากผู้ที่

ได้ที่มามาก่อน หรืออย่างน้อยก็รู้มาก่อนอย่างสัมมาทิฐิ จากพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ถ้ารู้มา“ไม่สัมมาทิฐิ”ก็มี “วิสัย”ไม่ได้

“กรรม”ที่เป็น“โลกียะ”นั้น ยังมี“ภพ”เป็นของตน ถ้าผู้ทำกรรมที่เป็น“กุศล-อกุศล”ก็เป็น“สมบัติ”ส่วนโลกียะ

ผู้ทำแต่“กรรมกุศล”หรือ“กรรมดี”ก็มีภพเป็น“ภพดี”ที่เรียกกันว่า “สวรรค์” ภพไม่ดีเรียกว่า “นรก” ซึ่งก็เป็นจริง

“กรรม”สูงสุด คือ “กรรม”ที่หมดภพ จบชาติ เรียกว่า “นิพพาน” ผู้ทำ“กรรม”ถึง“นิพพาน”ได้แล้ว เป็น“ธรรม”สูงสุด ที่หมดสิ้นทั้ง“สวรรค์”ทั้ง“นรก” อันเป็น“ภาวะ ๒”หรือ“เหตุ”

ผู้“ทรงธรรม”สูงสุดสูงสุดด้วย“กรรม”ก็เป็น“เหตุ”สูงส่ง ขึ้นไปในตนเอง สูงสุดจึงคือ“พระเจ้า”ในตนเองแท้ๆ ที่ “สัมผัส”ได้จริง และ“ทำให้สำเร็จได้เองจริง” ไม่ลืกลับสัมผัส ยืนยันได้

เป็น“ความทรงธรรม”ที่มี“กรรม”สัมผัสยืนยันอยู่ใต้งๆ ร่วมรู้กับคนในโลกได้ ที่มีทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ครบ “ธรรมะ ๒”

“ธรรมะ”ที่สัมผัสได้ด้วย“ทวาร ๕”ภายนอก ไม่ลืกลับ

(๒๔๙) “ภาวะที่ลืกลับ”สัมผัสได้ยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม”

ความ“ทรงธรรม”ที่ไม่มี“กรรม” มีแต่ God สัมผัสไม่ได้ ยังลืกลับอยู่ จึงยืนยัน“ความจริง”ไม่ได้ครบถ้วนบริบูรณ์

เพราะลัทธิ God ไม่ได้ศึกษา“กรรม”อย่างสมบูรณ์
God จึงไม่หมด“สวรรค์” เทวนิยม ยังมี“สุขนิยม”
ส่วนของพุทธนั้นมีความเป็นผู้“หมดสวรรค์-หมด
นรก” หมด“เทว” หมดความเป็น“๒” เป็น“วิบัติ”ทั้ง“๒”ส่วน
โลกุตระนั้น จึงหมดสิ้นความเป็น“เทว” กำจัด“เทว”
สูงสุดจึงเป็นผู้ไม่มี“เทว” ไม่ว่า“เทว”จะยิ่งใหญ่ปานใด ๆ
“กรรม”คือ“พฤติกรรมของมนุษย์”ที่ยืนยันหรือพิสูจน์
ประสิทธิภาพกับมนุษย์ด้วยกันได้ ทั้ง“ความรู้”และ“ความจริง”
และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น คือ ไม่ลึกลับเหมือน God
“กรรม”จึงมี“ความจริง”เต็มครบยืนยันภาวะมนุษย์
เทวดา มาร พรหม ซึ่ง“สัมผัส”ได้สมบูรณ์ถ้วนยิ่งกว่า God
God อ่านว่า ก๊อด แปลว่า พระเจ้า ยังไม่ใช่“กรรม”
“กรรม”จึงเป็น“ความยิ่งใหญ่ที่สุด”ที่สัมผัสได้และ
พิสูจน์ได้ เท่าที่ใครจะทำตนให้มีความประเสริฐดีงามเข้า
ชั้น“คุณวิเศษโลกุตรธรรม”อันมีประชาชนคนทั้งหลาย
“ยินดีและยอมรับ”ที่จะให้เรา“ทำประโยชน์แก่เขาได้ทุกสิ่ง
อย่าง” ชนิดที่เขาศรัทธาเลื่อมใส ไว้วางใจใน“กรรม”ของเราว่า
จะเป็น“กรรม”ที่ดีประเสริฐอย่างยิ่ง บริสุทธิ์อย่างยิ่ง มี
ประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่มี“อคติ”ใดเลย หวังดีต่อทุกสรรพสิ่ง
เท่าที่ผู้นั้นมี“บารมี”สูงส่งเท่าใด ๆ และทำได้อยู่นั่น ๆ
เป็นผู้สามารถจะทำ“กรรม”ใด ๆ ได้ ชนิดที่คนทั้งหลาย
ยอมรับเทิดทูนบูชา อนุญาตให้ท่านทำได้อย่างอิสระเสรี

ที่สุด

เพราะ“กรรม”ที่ท่านทำนั้น เป็น“กรรม”ที่สุดประเสริฐ ยิ่งใหญ่ สามารถเกิด“ผล”เป็น“อุตุธาตุ”ก็ได้ เป็น“พีชธาตุ”ก็ได้ เป็น“จิตธาตุ”ก็พิเศษ โดยส่วนเป็น“โลกียธรรม”ก็ล้วนเป็น“กุศล”ทั้งสิ้น ซื่อสัตย์ยิ่ง และไม่ลำเอียงเลยแม้แต่น้อยนิด

ส่วนที่เป็น“โลกุตระธรรม”ก็ถึงขั้น“สัญญาเวทิตนิโรธ”หรือ“ดับกิเลส”กันได้จริง สำเร็จ“นิพพาน”แท้

นั่นคือ ผู้สร้างหรือบันดาลได้ทุกสรรพสิ่ง สร้างหรือบันดาลได้แม้กระทั่ง“วิญญาณ” ให้เป็น“อุตุธาตุ” หรือ“พีชธาตุ”

ด้วย“การกำหนดรู้”คือ “สัญญา” และรู้ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน“ความรู้สึกแล้ว-สเวยอารมณ์แล้ว”ด้วย นี่คือ “เวทิต”ของตน ซึ่งเป็นการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชนิดที่“กิเลส”ในจิตของเรามันดับสนิทแล้ว” นี่คือ “นิโรธ”

ภาวะ“สัญญา”ที่บริบูรณ์ ก็คือ “ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงรอบถ้วนครบทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” และทั้ง“ภายนอก”ทั้ง “ภายใน” ทั้งการเกิดผลเป็น“อุตุธาตุ-พีชธาตุ”ที่เป็นจริง

(๒๙๐) “คุณวิเศษ(อุตฺติมนุสฺสรธรรม)”ที่คนโลกีย์ ยังมีกันไม่ได้

๑. การเกิดผลเป็น“อุตุธาตุ”ได้นั้นเป็นคุณวิเศษ(อุตฺติ-

มนุสธรรม)แท้ ๆ ทาง“โลกุตตรสัจจะ”ของผู้ทำ“จิตธาตุ”ของตน ให้ไม่มีอารมณ์(เวทนา) ซึ่งเป็นเหมือน“วัตถุธาตุ”ที่ยังอยู่ใน ร่างกายเรา(สรีระ) ร่วม“สังขาร”อยู่ในชีวิตเรา ได้สำเร็จ

“จิตธาตุ”ส่วนที่เราทำได้ก็กลายเป็น“อุตุธาตุ”ไปแล้ว

ซึ่ง“อุตุธาตุ”นี้มัน“ไม่ใช่กาย”ไปแล้ว และไม่เป็น แม้แต่ “ชีวะ” จึงเรียกมันว่าไม่มี“เวทนา” นั่นก็คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”สำเร็จจริง “ไม่มีบาป-ไม่มีบุญ” ดังที่“อุตุธาตุ”เป็น อยู่มีอยู่

นี่คือ ความไม่เป็น“กาย”หรือไม่ใช่“กาย” ที่ต้องศึกษากันอย่างสำคัญยิ่งใหญ่อจรง ๆ ถ้าไม่“สัมมาทิฏฐิ”กันในเรื่องนี้ก็บรรลุอรหัตต์มิได้ “นิพพาน”คือ เวทนาที่“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”

“อุตุธาตุ”นั้นมีแต่“สัญญา”กับ“สังขาร”เท่านั้น

“อุตุธาตุ”มันไม่มี“เวทนา” มันยังไม่ใช่“วิญญูณ”

“จิตธาตุ”ในส่วนนี้จึงไม่ใช่“กาย”เราเลย “จิต”ของเราส่วนนี้ได้“แยก”ขาดจากกันทาง“ความรู้สึ(ก)เวทนา”ของเราไปเลย มันไม่มีส่วนทำ“ปฏิกิริยา”กับ“จิต”ส่วนใหญ่ของเราแล้ว มันไม่มีฤทธิ์สร้าง“ความรู้สึ(ก)”ให้เกิดขึ้นในจิตเราเด็ดขาด(ทำ“เวทนาในเวทนา”ได้สำเร็จ) แม้“อุตุธาตุ”นี้จะมีอยู่ จะกระทบสัมผัสทาง “ภายนอกของเราอยู่”อย่างไร “จิตเรา”ก็เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุข-ไม่ทุกข์ ไม่โกรธ-ไม่รัก ไม่ดูด-ไม่ผลัก “ไม่เกิด-ไม่ตาย”

“อุตุธาตุ”มันคือ “ธาตุ”ที่ไม่มี“ชีวะ”ของเรา “ธาตุ”ที่ขาดจาก“ความรู้สึก”ของเราไปเป็นคนละส่วน-คนละธาตุ-คนละรูป-คนละนาม-คนละขึ้น-คนละอันเลย นั่นคือ ภาวะที่ต่างแยกกันไปเด็ดขาด สำเร็จเป็นลักษณะของ“อุตุธาตุ”แท้ๆ

แต่มันยังไม่ออกไปจากร่างกายที่เป็น“สังขาร”ของเราตอนนี้ยังเป็น“อุตุธาตุ”หรือ“วัตถุ”ที่ร่วม“สังขาร”อยู่ใน“ร่าง”เรา

๒. “พีชธาตุ” ส่วนนี้คือ“ไม่ใช่กาย” เป็น“พีชธาตุ”ไปแล้ว เพียงแต่มันยัง“แยก”ขาดจากกันไปเลยไม่เด็ดขาด มันยังมีส่วน“ร่วม”เป็น“ชีวะ”ด้วยกัน มีการเกี่ยวข้องกันอยู่ แต่ก็เด็ดขาดในส่วนไม่เป็น“ความรู้สึก(เวทนา)”ที่เด็ดขาดนั้นแล้ว

คำว่า “กาย”นี้ ถ้าใครไปหมายเอาแค่ว่า กายคือวัตถุ หรือกายคือ แค่มหาภูต ๔ เท่านั้น กายคือภายนอกถ่ายเดียว อย่างนั้น ไม่ถูกต้องเด็ดขาด ผิดไปอย่างมหวมหันต์กันเลย

เพราะความเป็น“กาย”นั้น ขาดความเป็น“จิต”ไม่ได้

“กาย”เป็น“ภาวะ ๒” ที่ไม่ขาดความเป็น“นาม”ใน“จิตนิยาม”ของสัตว์โลก ถ้าขาด“นามหรือความเป็นจิต”ไปจากส่วนนั้นเมื่อใด ส่วนนั้นก็คือ “ไม่มีกาย”

เพียงแต่เรา“ทำ”ส่วนของ“จิต-เจตสิก”บางส่วนให้เป็น“อุตุธาตุ-พีชธาตุ”ได้สำเร็จ แต่ยังอาศัยใน“ชีวิต”อยู่

นี่เองคือ ความยากสุดแสนยาก ที่จะเข้าใจกันได้

คนนอกศาสนาพุทธ หรือแม้แต่ชาวพุทธเองที่ยังไม่

สัมมาทิฏฐิในประเด็นนี้จึงยังไม่สามารถเข้าใจหรือรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“กาย” ก็ไม่สามารถทำให้“ไม่มีกาย”ได้แน่ๆ
นี่คือ “คุณวิเศษ(อุตรมโนธรรม)”ที่คนโลกียะยังมีกันไม่ได้

(๒๙๑) รายละเอียดชัดๆ ของการแยก“กาย”แยก“จิต”

มาสาธยายความเป็นกาย-เป็นจิต ที่แยกกันโดย
ปริยายสำคัญ ย้ำซ้ำซากกันดูอีกที กำหนดตามกันดีๆ ให้ดี

พระพุทธเจ้าท่านให้ใช้“ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง”เป็น
ฐานในการเรียนรู้ เพราะมันมีในตัวคนทุกคนแล้ว และมัน
ก็“มีความรู้สึก”ก็ดี “ไม่มีความรู้สึก”ก็ดี มันก็เป็นอยู่โดย
ธรรมชาติ อยู่แล้ว ก็ต้อง“รู้จักรู้แจ้งจริง”ให้แทงทะลุถ้วนรอบ

ในที่นี้อาตมาขอใช้“เล็บ”ก็แล้วกันเป็นวัตถุปรกณ์
ในการอธิบาย การ“แยกกาย-แยกจิต”ว่า เมื่อไหร่“ไม่เป็น
กาย”แล้ว ส่วนนี้ไม่มี“เวทนา”แน่ๆ เมื่อไหร่เป็น“ชีวะ”
อยู่ด้วยกัน แต่ไม่มี“เวทนา” และเมื่อไหร่เป็น“จิต”ที่มี
“เวทนา”อยู่

ซึ่งต้องเรียนรู้จากพระพุทธเจ้า หรือจาก“สัตตบุรุษ”
รองลงมา หรืออย่างน้อยก็ผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฏฐิ จึง
จะจริง

“โลกุตระธรรม”นี้ ใครๆ จะบังอาจ“รู้เอง”นั้น “ไม่เป็น
ฐานะที่จะมีได้” นั่นคือ มันเป็นไปได้ที่ปุถุชนสามัญ
ทั่วไป หรือชาว“เทวนิยม”อันเป็นชาวโลกียะทั้งหมด จะ

คิดค้นเอง หรือบำเพ็ญกรรมเองด้วยวิธีใด ๆ โดยไม่ได้
“เริ่ม” ได้ยินได้ฟังมาจาก “ผู้มีเชื้อโลกุตระธรรม” มาจาก
พระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ เป็น “ปัญญา” ข้อที่ ๑ ตามที่ได้
ยืนยันมาตั้งแต่ต้นนั้นแล้ว หรืออย่างน้อยก็ต้องได้ยินได้
ฟังได้จากผู้ที่ “สัมมาทิฏฐิ” มาก่อน อยู่ ๆ จะบำเพ็ญเองจน
รู้เองนั้น “ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้ (เนตัง ฐานัง วิชชติ)” จริง ๆ (พระไตร-
ปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗ ถึงข้อ ๙๐)

เพราะ “ปัญญา” หรือ “ความรู้โลกุตระขั้นตรัสรู้” นี้
พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่ใช่จะได้มาง่าย ๆ ท่านต้องใช้
พระอุตสาหะวิริยะในการศึกษาอบรมตนฝึกฝนตามพุทธ-
ศาสนา เริ่มจากได้รับรู้ หรือได้ยินได้ฟังถ่ายทอด “สัมมา-
ทิฏฐิ” มาก่อน จะจากใครก็ตามที่สัมมาทิฏฐิ จนที่สุดก็ต้อง
มาได้เป็นโพธิสัตว์พบ “พระพุทธเจ้า” เองอีกเป็นแสนเป็น
ล้านพระองค์ จึงจะได้ตรัสรู้เป็น “พระพุทธเจ้า” ไม่ใช่แค่อยู่ ๆ
“พระเจ้า” ก็เลือกใครก็ได้มาเป็น “พระบุตร” ให้เกิดเป็น
“พระศาสดา” ขึ้นในโลกเท่านั้น ซึ่ง “พระบุตร” ก็สืบสว
รวเรื่องของตนเองมายืนยันไม่ได้

ได้แต่บอกว่า “พระเจ้า” ผู้ลึกลับทรงบัญชาให้มาเป็น
“ผู้ประกาศโอองการของพระเจ้า (prophet)” ยืนยันตนเองไม่ได้

นี่ก็เพราะ “เทวนิยม” ไม่ได้บรรลุ “อจินไตย ๔” หรือ
ไม่รู้เรื่อง “กรรมวิบาก” อย่างสัมมาทิฏฐิ จนสัมบุรณ์

แต่แท้ ๆ จริง ๆ นั้น “พระบุตร” ก็คือ “พระเจ้าเอง”

นั่นเอง ที่เป็น“ผู้มีความรู้ด้วยตนเอง” เป็น“เจ้าของธรรมเอง (ธรรมสามิ)” เท่าที่ตนมีได้เอง แบบของตนเอง

เพียงแต่“พระบุตร”ไม่มีทฤษฎีที่“รู้จักตัวเอง” นั่นคือ ไม่รู้จักความเป็น“เทว”ของตนเอง ดีแตกแยกแยะ“เทว”ไม่เป็น หรือแท้ ๆ คือ ไม่เรียนรู้ความเป็น“อัตตา หรือ อาตมัน” จึงไม่รู้

ซึ่งมันต้องทั้ง“รู้”และทั้ง“เป็นได้เอง” ทั้ง“พิสูจน์กับตนเอง” และทั้งพิสูจน์กับ“มนุษย์โลก”อีกมากที่รับรองอีกด้วย

และ ทั้งเป็นความรู้ที่“บริบูรณ์-สัมบูรณ์”ครบถ้วน กระบวนการไม่มีอะไรเหลือ“เศษ”หลงเหลือ“ส่วนเศษ”อีกเลย

(๒๙๒) การแยก“กาย”แยก“จิต”ในความเป็น“วงวน (โลก)”

ในความเป็น“โลก”คือ ความเป็น“วงวน”ที่คนผู้ศึกษา ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความเป็น“วงวน”นั้น ๆ อย่างละเอียด และต้องหลุดพ้นจาก“วงวน”หรือ“โลก”นั้นอย่างมีที่สิ้นสุดจด“ไม่วนเวียนอีกแล้ว” ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างรอบถ้วนว่า “ความไม่วน-ความหมดสิ้นจบวน-หยุดวน” กันจริง ๆ

ซึ่งจะไม่ใช่แค่“รู้ก็ไม่ใช่ ไม่รู้ก็ไม่ใช่” หรือ“รู้อย่างไม่มีที่สุด”ก็ไม่ได้ ต้อง“รู้”อย่าง“มีที่สุด” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบทีเดียว

และ“รู้ส่วนที่ไม่มีที่สุด”ด้วยว่า เป็น nuclear fission ที่ทำตัวเองเป็น isolated คือ แยกออก, ปลีกตัวออกไปจากกลุ่มหรือเป็น isolation การแยกตนให้อยู่ต่างหากได้สำเร็จ nuclear fission ที่เราตามหา“ที่สุดของมันมิได้” นั้นมันก็เป็น“ธาตุคู่(เทว)”ของ nuclear fusion เราก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนว่า มันเป็นส่วนที่“หาที่สุดมิได้” และ “ส่วนที่หาที่สุดได้”เราก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้ชัดให้ครบ ได้ ด้วยตนเอง จาก“การกำหนด‘ความรู้สึก’ในตนเองนี้เอง”

ว่า“ความรู้สึก”ใด เป็นวงวน(โลก)ที่“หาที่สุดมิได้(อันตานั้นตั้ง)” และ“วงวน(โลก)ใดที่มีที่สุด(อันตานั้นตึกา)” เราก็เป็นผู้มี ที่สุดที่จบ มีที่“ดับสนิทรอบ” แต่ละรอบ และที่สุดแห่งที่สุด “ปรินิพพาน(นิพพานรอบถ้วนแต่ละรอบๆมากมายหลายรอบ)” ที่ได้พิสูจน์ จาก“วงวนเล็ก”หรือ“วงวนชั้นหยาบ”ในขณะมีชีวิตอยู่ ไป ตามลำดับ เล็กละเอียดยิ่งขึ้นๆไปได้จริง มากมายหลายระดับ จนมั่นใจรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การดับวงวนของกายกับจิตกันอีก แล้วเด็ดขาด”ได้จริง กระทั่งเป็น“ปริโยสาน(ที่จบสนิทดับรอบได้ หมดทุกรอบ)”สำเร็จแล้ว กันให้ชัดๆ

เรียกด้วยภาษาว่า “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” เราก็ หายไปจาก“วงวน(โลก)”หรือไม่มีไปในวัฏสงสารแล้ว เมื่อ “ตายกายแตก(กายสละ เทา)” หลังจากการตาย(ปรัมมรณา)ตัวตน ก็แตกแยกธาตุ“จิตของตัวเอง”ให้แตกแยกธาตุกันออกไป ไม่เป็น“ธาตุจิต”กันอีกแล้ว แต่กลายเป็น“อตุธาตุ”ดิน,น้ำ,

ไฟ,ลม ที่ไม่สามารถกลับมาจับตัวกันเป็น“ชีวิต” ที่มี “จิตวิญญาณ”ได้อีกเลย เราก็“จบชีวิตของตน”หายไป ไม่มี “ตัวตน(อัตตา)”ได้สำเร็จแล้วจริง ในวัฏสงสารนี้ หรือใน “กาล”นิรันดร์

เพราะเรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”ได้จริง และสามารถมี“การกระทำจิตเราเอง”(มกรรมในจิตนิยาม) จาก“ธรรม ที่เราทำได้และทรงอยู่(ธรรมในกรรมนิยาม)”ให้จบเป็น“พีชธาตุ” แล้วเราก็อาศัย“พีชธาตุ”นี้เป็นผู้“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ในขณะที่ เป็นอรหันต์คนหนึ่งอยู่ในโลก ก่อนเราจะตายไป

ล้วน“ทำได้”จริงทั้งสิ้น ณ ปัจจุบันนี้ก็ยังพิสูจน์ได้

ดังนั้น เมื่อตายไป ก็ทำ“จิตตน”ให้แตกแยกออกเป็น “อุตุธาตุ” ไม่ต้องเกิดมาเป็น“ชีวิต”กันอีก สำเร็จเสร็จจบ ไม่มี“วงวน”หรือไม่กลับวนไปเป็น“ชีวิต”กันอีก

ความสำเร็จขั้น“นามธรรมคือเจตสิก”ใน“กาย”นี้ ยิ่งใหญ่ลึกล้ำในปรมัตถธรรมขั้น“วิเศษ(อุตรมณัสธรรม)”

แต่ ณ บัดนี้ เรายัง“มี” คือมี“ชีวิต”อยู่ ก็อยู่กับภาวะ “มี”ที่เป็น“ชีวิต” อีกทั้งเราสามารถจัดการกับ“จิต”ของเรา ให้เป็น“พีชธาตุ”ก็ได้ เป็น“อุตุธาตุ”ก็ได้ นี่คือ “คุณวิเศษ”

เป็น“คุณวิเศษ”เพราะสามารถทำได้“เหนือคนสามัญ” หรือ“เหนือปุถุชนปกติทั่วไป”เป็นพิเศษอีกต่างหาก

(๒๙๓) ผู้สามารถจัดการกับ“จิต-เจตสิก”ของตนได้

ก็พิเศษ

เมื่อใด“องค์ประกอบของธาตุ” มันจะมี“ฐานะของ
อตุธาตุ” เมื่อใด“องค์ประกอบของธาตุ”มันจะมี“ฐานะของ
พีชธาตุ” และเมื่อใด“องค์ประกอบของธาตุ”มันจะมี“ฐานะ
ของวิญญานธาตุหรือจิตธาตุ” เราจัดการได้ ทำสำเร็จได้

ผู้ทำได้ปานฉะนี้คือ ผู้สามารถทำ“จิต-เจตสิก”ของ
ตนได้อย่างพิเศษเหนือชั้นกว่า“ปุถุชนสามัญปกติ”เขาทำ

เราล้วนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง และทำได้จริงด้วย“กรรม”
ของเราเอง จาก“ธรรม”ที่เรา“ทรงไว้” ทั้งในขณะมี“ชีวิต”
เป็น ๆ อยู่ และแม้ถึงขั้นสุดท้ายที่“ตายลง”เราก็ทำได้สมบูรณ์

การ“ทำ(กรรม)”ได้เพียงนี้ เป็นต้นว่าสามารถทำ“ตาย”
ในขณะ“มีชีพ”เป็น ๆ นี้เอง นั่นคือ ทำส่วนที่มันเป็น“กิเลส”
ให้“ตายไป” ได้คือทำส่วนที่เป็น“กายตายไปได้” “จิตนิยาม”
ของเราก็มี“อตุธาตุ”เป็นส่วนที่“พ้นสุข-พ้นทุกข์”อยู่ในจิต
หรือเป็น“พีชธาตุ”ก็ได้ เราก็อาศัย“พีชนิยาม”ในขณะที่เรา
มี“จิตนิยาม”เต็ม ๆ อยู่นี้เองด้วย เป็น“ทูอินวัน” หรือเป็น
“ธรรม ๒ ใน ๑”

นั่นคือ ทำ“ธรรม ๒ (เทว ธัมมา) เช่น “เวทนา” มีการทำ
‘เวทนา๒’ให้เป็นเวทนา ๑’ได้สำเร็จ(ทวยณะ เอกสโมสธนา ภวันติ)”
ได้แก่ “การฆ่าเวทนาแก่ ให้เหลือแต่เวทนาแท้เวทนาเดียว
ได้” นี่แหละ “ทำธรรม ๒ ให้เป็นธรรม ๑”

จากคำตรัสพระพุทธเจ้า ที่ว่า “เทว ธัมมา ทวยณะ

เวทนายะ เอกสมิทธนมา ภวันติ” ท่านผู้รู้แปลไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ฉบับหลวง คือ “ธรรมทั้งสองเหล่านี้รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”

ตรงนี้เองคือ “หัวใจ” ของศาสนาพุทธที่รู้จัก “เหตุแห่งทุกข์” แล้วกำจัด “เหตุ” นั้นสำเร็จ “ทุกข์-สุข” ก็ดับไปจากจิตเราจริง เพราะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “อภิธรรม” อันได้แก่ “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ชัดคมแจ่มแจ้ง และสามารถ “แยกนามแยกรูป” หรือ “แยกกายแยกจิต” ที่เป็น “เทว ธัมมา” ได้จริง

ดังนั้น ผู้มี “ปัญญา” จะแยกความเป็น “ธรรมะ ๒” คือ “ธรรมะ” ที่อยู่ในสภาพ “เทว” ทั้งหลายออกได้ จะแยก “รูป” แยก “นาม” ได้ แยก “กายในกาย” ได้ แยก “เวทนาในเวทนา” ได้ แยก “จิตในจิต” ได้ แยก “ธรรมในธรรม” ได้

การแยก “กาย” เป็น ๒ แยก “เวทนา” เป็น ๒ แยก “จิต” เป็น ๒ แยก “ธรรม” เป็น ๒ ล้วนคือ แยก “เทว” ออกได้

นั่นคือ “ปัญญา” ของเรา นี้ เมื่อเราสามารถแยก “นาม” แยก “รูป” ของ “วิญญาณ” ออก เพื่อเรียนรู้ส่วนที่เป็น “กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” ได้ ในขณะที่เราก็มีชีวิตสามัญ ปกติอยู่ครบพร้อมทั้ง “ขันธ ๕” และทำอาชีพ (อาชีวะ) อยู่ ทำการงานทุกอย่าง (กัมมันตะ) อยู่ พุด (วาจา) อยู่ ขบคิด (สังกัปพะ) อยู่ เป็นชีวิตปกติสามัญไม่ได้หยุดการงานที่ทำเลี้ยงชีพประจำของตนไปเพื่อปฏิบัติธรรมนะ หรืออ้างว่าไป “บวช” แล้วจะมีอภิสิทธิ์เลย

อย่าคิดอภิสิทธิ์พาลเกรเป็นอันขาด ว่า ถ้าใครไป
บวชเป็น“นักบวช”หรือเป็น“ภิกษุ”แล้ว จะเป็นผู้หนึ่งงานหนัก-
ไปสมัครงานเบา กลายเป็นคน“ได้เปรียบ” นั่นมัน“ทิวฐิ
ลามกหรือทิวฐิบาป(ปายกังทิวฐิคตัง)” ซึ่งเป็น“มิจฉาทิวฐิ”แท้ๆ
ชัดๆ !!!!

(๒๙๔) “จิต-เจตสิก”ที่เป็น“ปัญญา”นั่นเองที่ตีวิเศษ ขึ้นๆ

เพราะแม้จะ“บวช”เป็นภิกษุก็มีใช้ว่าจะไม่ทำงาน เอา
แต่นั่ง“หลับตาสงบ” เติมนจกรม ไปวันๆ ซ้ำเทศน์ก็เทศน์
หนักแต่ให้คนทำทาน แถมทานแบบมิจฉาทิวฐิ สอนกันแต่
ทำทานที่สร้าง“อุปาทาน”ใส่จิตตนเป็นภพ เป็นชาติ ยิ่งๆ
ขึ้นไปอีก เป็น“สาเปกโข(สร้างภพความหวังในจิตตน)-ปฏิบัติจิตโต(
มีจิตผูกพันเป็นภพในจิตตน)-สันนิธิเปกโข(มุ่งการสั่งสมภพใส่จิตตน)-ปริ-
ภุญชิสสุสามีติ(คิดว่าทานแล้วตนตายไปจะได้เสวยผลนี้ในภพหน้า)” ซึ่งล้วน
แต่เป็นการ“สร้างภพ” ใส่จิตตนทั้งนั้น

กลายเป็นคนมีแต่“ทิวฐิผิด”มี“ตัณหาหนาหนัก”
ยิ่งๆ ขึ้น ถ้าไม่รู้ทั้ง ๔ ประเด็นนี้ ก็แสดงถึงว่า ยัง“อวิชชา”
ในเรื่องของ“ความเกิดภพเกิดชาติ”อยู่เต็มๆ ทีเดียว

มันก็ได้แต่“ตัณหา”มากยิ่งขึ้น และ“ทิวฐิ”ผิดซ้ำผิดซ้ำก
ทับถม“ความเห็นผิดเป็นถูก”ให้สับสนใส่อาสวะหนาหนัก
ยิ่งๆ ขึ้น จึงหลงทิศหลงทางวนเวียนยิ่งกว่าเขาวงกตเสียอีก

ก็จัดการกับ“จิต-เจตสิก”ของตนไม่ได้ หรือได้ก็ผิด ๆ ที่ถูกนั้นภิกษุต้อง“สมาธิปฏิฐาน”ใน“การทำทาน”กันจริง ๆ ก่อน จึงจะสอนการทำทานอย่างมีอานิสงส์ถึงขั้นโลกุตระ

ถ้าผู้ขยันสอน หรือชวนประชาชน“ทำทาน” แต่ตนเอง“มิจฉาทิปฏิฐาน”อยู่ ดังกล่าวมานั้น สอนต่อไป ก็ยิ่งเพิ่ม อวิชชา

เมื่อยิ่งขยันหมั่นเพียร สอนหรือยิ่งชวนคน“ทำทาน” ตามที่ตนมิจฉาทิปฏิฐาน ยิ่งมากกว่าเก่า ยิ่งติดต่อนั่นนานไป ก็ยิ่งได้แต่ความเป็นภพ เป็นชาติ ชับซ้อนเชิงซ้อนให้แก่ตน ตนก็ยิ่ง“อวิชชา”หนาหนักเพิ่มขึ้น ๆ แล้วจะลดละกิเลสได้ เมื่อไหร่

“ปฏิฐาน”ก็มิจฉา แถมภาคปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ก็ไม่สมประกอบ ถ้าเป็นอย่างนี้ ต่อให้ขยันหมั่นหนักฝึกตน มันก็ไม่ได้ทำให้มีอินทรีย์ ๕ พละ ๕ เจริญยิ่ง ๆ ขึ้น โดยเฉพาะ มี“ปัญญา”ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นจริง พัฒนาเป็น“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”นี้เอง คือ ความเจริญของ“ปัญญา”ที่มัน “ได้ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเพิ่มขึ้น ๆ ตามกระบวนการของ “ปัญญา ๘”ของพระพุทธเจ้านั้นแหละ

จึงจะสามารถทำงานได้ดีขึ้น มีประโยชน์ยิ่งขึ้น อันเป็นงานที่“ไม่ผิดวินัย-ไม่ผิดศีล”อยู่อย่างขยันขันแข็ง ก็ เกิดงานที่ดีเหมาะสม(กัมมัญญา)ยิ่งขึ้น ๆ เสียอีก ไม่ใช่มีงาน น้อยลงเลย หรือไม่ใช่ว่างานหนักกลับไปสมัครงานเบา

เหมือนพวกที่เอาแต่หาที่หยุดไม่ทำงาน นั่งหลับตา แล้วหลงผิดว่านี่คือ วิธีปฏิบัติธรรมของพุทธแท้ๆ

ภิกษุก็ยังทำอาชีพอ(การทำงานตามสัมมาอาชีวะ)ที่ตนต้องทำ มีผลผลิตมีแรงงาน ถ้าตีราคาแล้วมีมากพอเลี้ยงชีพตนเอง คู้มตนเอง และแถมมีผลมากเกินไปตนกินตนใช้ด้วย จึงจำแนกแจกจ่ายผลส่วนเกินนั้นๆ เพื่อแผ่แก่ผู้อื่น ไม่ยึดไว้เป็นของตนด้วยซ้ำ(จึงจะเป็นอนัตตา) ภิกษุต้องทำได้ปานนี้

ภิกษุไม่ใช่ไม่มีงาน ไม่มีอาชีพ ภิกษุก็ทำงาน ที่ตนต้องกินต้องใช้ ต้องอาศัยในชีวิต เหมือนฆราวาสนั่นเอง เท่าที่งานนั้นไม่ผิดธรรมวินัย ต้องมี“การทำงาน(กัมมันตะ)” มี“อาชีพ”ที่ตนต้องกินต้องใช้ โดยไม่ละเมิดธรรมวินัย และไม่ป็นภาระหนักแก่ฆราวาสเขาหนักยิ่งขึ้นๆ ให้ชาวคอมมิวนิสต์ เขาดูว่าเอาเดือดขาด

ต้องเป็นคนผู้มี“ปัญญา”จริง ๆ จึงจะ“สัมมาทิฐิ” ไม่เอียง ไม่เียง กันได้สัดส่วนที่สมดุลจริง

(๒๔๕) “สุข-ทุกข์”เป็นเครื่องชี้ปัญญา “ดี-ชั่ว”ชี้แค่โลโก

แต่ทุกวันนี้ ความเสื่อมของชาวพุทธ มันสุดโต่งไปข้างพระนิยมนาอย่างพระมหากัสสปะกันมาก เพราะยึดพระไตรปิฎกฉบับที่พระมหากัสสปะพาภิกษุ ๕๐๐ รูป(เท่านั้น)รวบรวมนั้นมา ดังที่พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐที่ไทยเรายึดถือปฏิบัติกันอยู่ ความสุดโต่งไปข้างพระปาจึงมีอยู่ให้เห็น

“อาชีพ”หรือ“อาชีวะ”
ของสังคมชุมชนที่สามารถ
บรรลุผล“สาธารณโภคี”
รวมตัวเป็นชุมชนมี“สาราณียธรรม ๖”
จึงเป็นเครื่องชี้บ่ง
ยืนยัน “โลกุตตรธรรม”
ของพระพุทธเจ้ากันจริงๆ

กันอยู่ตามที่ปรากฏ เข้าใจ“สุข-ทุกข์”กับ“ดี-ชั่ว”ว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่พิเศษอย่างเป็น“ปัญญา”กันไม่ได้

ซึ่งที่จริงก็ดีกว่าชาวมหายานที่สุดโต่งเพื่อเจอไปกับ“โลกจินตา”กันอย่างหาที่สุดมิได้ดังที่เห็นและเป็นอยู่

“ชาวมหายาน”จึงเลอะเทอะเปอะไปหมดทำความเป็น“ปัญญา”เหลวกลาย หาจุดที่จะ“สัมมาทิฐิ”กันไม่ได้เลย

มหายานจึงเต็มไปด้วย“นิรมาณกาย-สัมโมคคกาย-อภิสมานกาย”สุดเหวี่ยง ด้วยอวิชชาอยู่ไม่กลับกันแล้ว ทั้ง“อุจเฉททิฐิ” ทั้ง“สัสสตทิฐิ” จึงปิดประตูที่จะมี“ปัญญา”มี“อภิปาตนะ ๘”ได้เป็น“อนุปคัมมะ”หรือผู้“อภิกุ”แน่นอนที่สุด

ผู้ที่สัมมาทิฐิจริงแท้เท่านั้น ที่จะทำ“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”สมดุลได้ ชนิดที่มี“ปัญญา ๘”กำกับจริง

“อาชีพ”หรือ“อาชีวะ”ของสังคมชุมชนที่สามารถบรรลุลผล“สาธารณโภคี” กระทั่งรวมตัวกันอยู่เป็นชุมชนคนผู้มี“สาราณียธรรม ๖”กันได้ จึงเป็นเครื่องชี้บ่งที่ยืนยัน“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้ากันจริง ๆ มหัศจรรย์ยิ่ง

เพราะคนในชุมชนมี“อาชีพ”ทำงานพัน“มิจฉาชีพ”ทั้ง ๕ ข้อ ได้ โดยเฉพาะ“พันมิจฉาอาชีวะ”ข้อที่ ๕ กันได้จริง ๆ

ซึ่งก็จะต้องเป็น“คนหลุดพ้นในการยึดสุข-พันทุกข์-อาริยสัจ”ได้จริง ๆ แท้ ๆ จึงจะเป็น“สังคมสาธารณโภคีได้”แท้ ๆ

อาชีพหรืออาชีพคือ การงานที่ทำอยู่ในชีวิตเพื่อ
ยังชีพตนได้ และต้องเป็นอาชีพที่ดี ไม่ทุจริต ไม่เป็นบาป
ไม่เป็นอกุศล ไม่ผิดวินัย ไม่ผิดศีล ก็เป็น“สัมมาอาชีพ”ที่
ทำได้ ซึ่งพาสังคมที่เราอยู่ร่วมเจริญพัฒนา ไปด้วยสัมมา-
สติ-สัมมาวายามะ พยายามขยันทำไปเป็นความพากเพียร
วิริยารัมภะ ปกติ

ซึ่งจะ“สมดุล”ได้จริง ก็จะต้องเป็นผู้“หมดสุข-
หมดทุกข์” เป็น“โลกุตระธรรม”ของพุทธ ไม่ใช่แค่“ละชั่ว-ทำ
แต่ดี”ที่เป็น“โลกียะ”ตามที่ชาว“เทวนิยม”รู้จักยึดถือได้แค่นี้
เท่านั้น

งานภิกษุเป็นงานที่เป็นประโยชน์ต่อตนโดยตรงคือ
ลดกิเลส และต่อผู้อื่นโดยอ้อม คือ ได้เห็น ได้เรียนรู้ตาม
ปฏิบัติตาม ลดกิเลสตาม ซึ่งมีค่ายิ่งสำหรับตนเอง
กว่างานใด ๆ ในโลก เพราะเป็นความจำเป็นยิ่ง สำคัญยอด
ทั้งตัวเอง และทั้งมวลมนุษย์ในสังคมในโลก

ยิ่งบรรลुสูงขึ้นเราก้ยังเป็นประโยชน์ตนมากขึ้น ๆ
พร้อมกันนั้นประโยชน์ผู้อื่นก็ยิ่งมากยิ่งขึ้น ๆ ตามลำดับ
จนกว่าเราจะบรรลุสูงจบเป็นที่สุด หมดประโยชน์ตน เราก้
เป็นคนที่มีแต่ประโยชน์แก่ผู้อื่นอย่างเดียว

งานหัวใจของภิกษุคือ การลดกิเลส ฆ่ากิเลส ล้าง
ตัวตนกำจัดอดีตตา ไม่มีตัวตน จึงไม่เห็นแก่ตัวอย่างเป็นจริง
ผู้จะ“พ้นสุข-พ้นทุกข์อาริยสัจ”ก็ต้อง“หมดสิ้นอดีตตา”

กันจริง ๆ บรรลุ“อนัตตา”กันแท้ ๆ

ผู้ไม่เรียนรู้“อนัตตา”คือ“ตัวตน” ก็กำจัด“ตัวตน”ไม่เป็น

(๒๙๖) ผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”จึงจะ“พ้นสุข”

ผู้จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข”และ“ทุกข์อาริยสัจ”ต้องมี
“ปัญญา”จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”หรือ“อนัตตา”หรือ“พระเจ้า”

จึงจะเป็นผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์อาริย-
สัจ” และสามารถ“ดับสุข-ทุกข์อาริยสัจ”ใน“ตนเอง”ได้สำเร็จ
เด็ดขาด

“เทว”คือ “วิญญาน” ซึ่งก็คือ “ตัวตน(อัตตา,อาตมัน)”

“เทวนิยม”ไม่เรียนรู้“ตัวตน”ซึ่งคือ“เทว”ที่เป็น“ตนเอง”
จึงทำลาย“ตัวตน”ไม่ได้ ก็เพราะไม่มี“ปัญญา”นั่นเอง

ยังมี“ความรู้-ความฉลาด”แค่“เฉโก”อยู่เท่านั้น ซึ่ง
เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังไม่เริ่มมี“อัญญธาตุ”กันเลย

ซึ่งชาวพุทธผู้ยังเป็น“เทวนิยม” ที่ไม่มี“ปรโตโฆสะ”
ยึดมั่นถือมั่นใน“ความเห็นเดิม”ของตนของอาจารย์เดิมอยู่
อย่างเหนียวแน่น ก็ไม่“เริ่ม”มี“อัญญธาตุ” “ปัญญา”ก็ไม่เกิด

ผู้มี“ปัญญา”จึงจะรู้จัก“ตัวตน”ในตนได้แท้จริง

ซึ่งเริ่มพ้นสังโยชน์ข้อที่ ๑ คือ “พันธักกายทิฏฐิ”

นั่นคือ ยังมีจกาทิฏฐิในความเป็น“กาย”อยู่

ดังนั้น ผู้เริ่มตั้งแต่“สังโยชน์ข้อที่ ๑”ก็ยังไม่“เริ่ม” จึง
ไม่มีประตูออกจากถ้ำ หรือไม่มีทางที่จะเดินไปสู่นิพพานแน่

เพราะยังไม่“เริ่ม”มีปัญญานี้เอง ยังไม่ออกจาก“ฉนโก”
จนกว่าผู้ปฏิบัติพุทธธรรมคนใด เริ่มมี“สัมมาทิฐิ”
ตั้งแต่“สังโยชนข้อ ๑” คือ จากความเป็น“กาย”นั่นเองแท้ๆ
นั่นก็คือ เป็นผู้“พ้นสักกายทิฐิสังโยชน”นี้แล
จากนั้นจึงจะใช้“ปัญญา”นี้แหละปรุงแต่งอย่างยิ่ง
(อภิสังขาร)จัดการอย่างเก่ง(อภิสังขาร)จนสามารถ“ทำใจในใจ
(มนสิการิต)”ให้เกิดพลังงานไฟ คือ เกิดพลังงาน“ฉมาน”อย่าง
“สัมมาทิฐิ”ตามกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
(มีเซหัลปตาสะกตจิตทำฉมาน) จึงจะเป็น“ฉมาน”(จรณะที่ ๑๒-๑๔) ที่เกิด
“พลังงานไฟ(ฉมาน)”ขึ้นมาเผาไหม้ “ไฟราคะ-ไฟโทสะ-
ไฟโมหะ” ได้จริงแท้

“ฉมาน”ของพุทธศาสนา คือ “ฉมานในจรณะ ๑๕”
เริ่มตั้งแต่“มิตฺติล”เป็นหลักกำกับ แล้วจึงจะเกิด“อริศีล-
อริจิต-อริปัญญา” และ“อริมุติ” ไปตามลำดับ จึงจะมี
“วิมุติ”ตามลำดับ

ตามประสิทธิภาพหรือตามฤทธิ์ของ“บุญ” คือ ชำระ
กิเลสออกจากสันดาน ให้สะอาดหมดจด(สันดานัง ปุนาติ วิโสเรติ)

ฉมาน คือ ไฟ ซึ่งเป็นพลังงานที่ใช้ภาษาเรียกว่า“ไฟ”
แต่เป็น“ไฟทางจิตวิญญาณ” อันมีประสิทธิภาพสามารถ
เผาผลาญกิเลส กิเลสคือไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้
สำเร็จ เมื่อไฟ(ฉมาน)เผากิเลสหมดเสร็จลง ก็เรียกว่า“บุญญ”
หรือ“บุญ”นี้เอง

“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” ก็ใช้ภาษาเรียกว่า “ไฟ” คำไทยเดียวกันกับ“ฉาน” ซึ่งเป็น“อุณหธาตุ”เผา“กิเลส ๓” นั้นทุกวันนี้ชาวพุทธส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดได้“มิจฉาทิฏฐิ” ในความเป็น“ฉาน”ในความเป็น“บุญ”ไปอย่างสนิทสนมแล้ว

“ฉาน”กับ“บุญ”นี้เป็นพลังงานทางจิต เป็นเจตสิก สลายเดียวกัน ต่อเนื่องกัน ที่ชาวพุทธได้พากัน“มิจฉาทิฏฐิ” ไปนาน ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ไปเข้าใจผิดเป็น“ฉานหรือ บุญ”แบบโลกีย์เทวนิยม กันสนิททีเดียว จนกระทั่งจะดึง กลับมาสู่“ความถูกต้อง”กันยากสุดแสนยากจริง ๆ อาตมา ละก็เหนื่อยสุด ๆ

แต่ยังไม่ท้อนะ!!! ก็ต้องพยายามต่อไป

(๒๙๗) หน้าที่ของ“ฉาน”กับ“บุญ”ที่ละเอียดลึกล้ำ ขึ้นไป ๆ

เรามารู้ถึง“ฉาน”กับ“บุญ”กันให้ลึก ชัด คม แม่น ตรง กันก่อนอีกดูซิ ที่จริงเคยอธิบายในประเด็นนี้มา หลายครั้งแล้ว ต่างกรรม ต่างวาระ แต่ก็เห็นใจว่า มันทั้งลึก ทั้งล้ำ ทั้งละเอียด มันวิเศษพิเศษ ทั้งเป็นลำดับที่น่า อัศจรรย์ยิ่ง ก็คงต้องพูดกันอีกหลายครั้งแน่นอน

“ฉาน”ที่กำลังพูดถึงนี้ เป็น“ฉานวิสัย”ของพุทธที่ “สัมมาทิฏฐิ”นะ! ซึ่งเป็น“อจินไตย”จริง ๆ ไม่ใช่“ฉาน”ที่เป็น“โลกียฉาน”ของเดียรฉัตรหรือของเทวนิยมที่ใคร ๆ ก็รู้ได้

ไม่ยากเย็นนั้นเด็ดขาด เพราะ“ฉานวิสัย”ของพุทธนี้ต้องเป็น
พลังงานจิตที่ผู้ปฏิบัติมี“สัมมาทิฐิ”ตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”
จริง ปฏิบัติได้ผลแท้ถูกต้องถ่องแท้แบบกาย เผากิเลสลงไป
สำเร็จจริง ตามลำดับ“ฉาน ๑-๒-๓-๔”

และที่สู่เสร็จงานนั้นแล้ว “ฉานที่ ๔”นี้แลถือว่า
เป็นคุณสมบัติของ“บุญ” คือ มีอประหาร“ดาบสุดชั้นปลาย
ของฉาน” หรือดาบท้ายที่เผด็จสุดเด็ดขาดว่า “กิเลสสวะ
ตาย” จะแน่ ๆ หรือไม่แน่ ไม่ได้เด็ดขาด แน่ ๆ เด็ดขาด
ถ่ายเดียว และแม้จะผ่าน“ฉานที่ ๔” กิเลสสวะตายดับสิ้น
แล้วก็มี“บุญ”นี้แหละก็ยังย้ำซ้ำท้ายยืนยันว่า “กิเลสสวะ
ต้องตายแน่ ๆ-ตายเด็ดขาด” ไม่มีทางรอดได้เลย

“บุญ”คือ พลังงานที่เป็นฤทธิ์วิเศษวิเศษ ที่เมื่อ“ฉาน”
ได้เหากิเลสได้หมดสำเร็จลง นั้นแหละภาษาก็คือ“บุญ”

แม้กิเลสสวะจะถูก“ฉาน”กำจัดประหัตประหารมา
ตามลำดับถึง“ฉานที่ ๔”สุดท้ายตายแล้ว “บุญ”ก็ยังซ้ำอีก

“กิเลสสวะ”ที่เจอ“ดาบบุญ”ที่เป็น“ดาบสุดท้าย”นี้
จึงเป็น“การตายของกิเลสสวะ” ที่“ตายสนิท”แน่นอน
เด็ดขาดสุด ๆ ไม่รอดแน่ ๆ เป็น“ความจริงที่จริงแท้ชั้นยอด
สุด ๆ เปลี่ยนแปลงไม่ได้แล้ว(axiom)”

ครั้นกำจัดกิเลสสวะหมดสิ้นลง “บุญ”ก็หายสลาย
ไปทันทีไม่มีส่วนใดที่เรียกว่า“บุญ”เหลืออยู่ในคนในใคร
หรือทรงอยู่-ทรงไว้ ในที่ไหน ๆ ทั้งในอวกาศ และแม้ใน

จักรวาล ไม่มีเด็ดขาดทั้งในภาวะของ“รูป”ของ“นาม” เป็น
“อปฺปญฺญ” คือ ไม่เป็น“บุญ”กันอีกแล้ว เพราะมัน“สิ้นบุญ
สิ้นบาป(บุญบาปปรกฤษโณ)”ไปสัมบูรณ์แล้ว

ซึ่งแตกต่างจาก“ฌาน” ที่จะต้องยังอยู่กับจิตของ
อรหันต์ขึ้นไป แม้ที่สูงสุดถึงขั้นเป็น“พระพุทธเจ้า” ก็ยังใช้
“ฌาน” ทำงานอยู่ตราบที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

แต่“บุญ”นั้นอรหันต์ก็ตาม พระพุทธเจ้าก็ตาม เสร็จ
กิจ“บุญ”ก็หมดไปเลย สำหรับผู้นั้นๆ เป็น“อปฺปญฺญ”เด็ดขาด

“อปฺปญฺญ”คือ ภาวะที่ไม่เป็น“บุญ”อีกแล้วในคนผู้นั้น

“อปฺปญฺญ”ไม่ใช่ภาวะที่สลับกลับไปกลับมาของ
“บุญ” กับ“บาป” วนเป็น“โลก”ที่เป็น“ภาวะ ๒(เทว)”อันไม่รู้จัก
หมดสิ้น

“บุญ”คือ ภาวะที่มีหน้าที่กำจัด“กิเลส”แท้ๆ ตรงๆเลย
หน้าที่เดียว

“บุญ”เป็น“คู่”ของ“บาป”ก็จริง!

แต่คนต่างหาก ที่“มิจฉาทิฏฐิ”ไปเข้าใจผิดว่า“บุญ”
กับ“บาป”นี้ ยังเป็น“โลก” เป็น“โลกีย์” ยังจะต้อง“วนไป-
วนมา”อยู่ ไม่มีที่จบที่สุด

ตามความจริงสูงสุดแล้ว “บุญบาป” เป็น“เอกังสะ”
เป็น“ธาตุ”ที่ทำงานหน้าที่เดียว เสร็จแล้วก็สลายหายไป

“บุญ”จะ“วน”หรือจะ“ไค้ง” จะ“งอ”อีกไม่ได้เลย

“บุญ”นั้น“ตรง”อย่างเดียว ตรงที่สุด

จึงมีที่สุด บาลีว่า“บุญญาปาปปริกขีโณ” นั่นคือ ภาวะที่
“หมดสิ้นบุญสิ้นบาป” เสร็จกิจแล้ว “จบกิจ”แล้ว “บุญ”ก็หมด

ผลสำเร็จของ“บุญ”จึงไม่มี“วิบาก”(ไม่มี“ผล”เป็น“สมบัติ”)
เมื่อ“บาป”หมดเกลี้ยง บุญก็“ไม่มีอยู่”ในที่ไหนกันอีกแล้ว
ไม่ว่าในอวกาศ และในจักรวาล ในกาล หรือในวิภังคสงสาร
จึงจะ“สูญ”สุด ๆ ทำ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”สัมบูรณ์ได้

ถ้า“บุญ”ยังขึ้นเข้าใจกันว่า บุญ“มี”กันนิรันดร หมุน
วนเคียงคู่อยู่กับ“บาป”ตลอดกาล เหมือน“กุศล” มันก็เลย
ไม่มี“ภาวะสูญ” ได้เลยหนะสิ!

“บุญ”กับ“ฌาน”จะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตรง
นี้เอง นั่นคือ “บุญ”เป็น“เอกังสะ-เอกมันตะ”โดยส่วนเดียว

“บุญ”ไม่มี“โดยส่วนสอง”เด็ดขาด

แต่“ฌาน”นั้น เป็น“พลังงานของจิต”ที่ต้องทำงาน
อยู่กับจิตตลอดเวลา ซึ่งมี“ภาวะ ๒”เป็น“เหตุ”ที่ปรากฏตัว
อยู่เสมอ ไม่ลืกลับ สัมผัสได้ทั้งภายใน-นอกภายในไม่ขาดกัน
เลยนั่นคือ “อตตะ”เป็น“พระเจ้า”ของ“จิตวิญญาน”อยู่ใน
ภาคของ“บัญญัติ”หรือ“สมมุติสัจจะ”ว่า“อตตะ”อยู่ ว้างไป
จากจิตไม่ได้ แม้ว่าจะเป็น“ฌาน”ที่อยู่ใน“ภาวะหยุดนิ่ง”
แบบเดียรธีย์หรือโลกียะก็ตาม หรือจะเป็น“ฌาน”ที่อยู่ใน
“ภาวะเคลื่อนไหวเสมอ”แบบโลกุตระก็ตาม

“ฌาน”ยังไม่หายไปเมื่อเสร็จงาน ไม่เหมือน“บุญ”
ซึ่งจุดนี้“พิเศษยิ่งยวด” สำหรับพิเศษประเด็นนี้

(๒๔๘) “ฉาน”กับ“บุญ”ที่ยังละเอียดยังลึก ยิ่งล้ำขึ้นอีก

มันต้องชัดเจน แน่นยำ ลึกล้ำใน“หน้าที่”ของแต่ละ
“พลังงานจิตหรือพลังงานเจตสิก”

“ฉาน”จึงเป็น“พลังงาน”ที่อยู่ในตระกูล“เคลื่อนไหว
(dynamic)หรือธรรมานุสารี” ที่ค่อนข้างใช้ประสิทธิภาพแบบ
“พลังงานลบ” แม้จะมี“อุเบกขา” ก็ไม่ใช่“พลังงาน”ความ
อยู่เฉยๆ ไม่มีประสิทธิภาพของการทำงานเหมือนลัทธิ
หรือตระกูล“ศรัทธานุสารี”

“ฉาน”คือ พลังงานที่ทำงานเสมอ แม้จะเป็น“รูป-
ฉาน ๔” ไม่ใช่“ธาตุ”ที่แข็งตัว จับตัวเข้าไปให้แข็งๆ ทื่อๆ

ซึ่งแตกต่างจากพลังงาน“บุญ” ที่ไม่อยู่ในตระกูลใด
เลย ทั้ง ๒ ตระกูล คือ ตระกูล“ศรัทธา”หรือตระกูล“ธรรม”

แต่“บุญ”นั้นเป็น“พลังงาน”ที่“ไม่มีตระกูล” ไม่ว่า
“ตระกูลศรัทธา(ลัทธิธรรมานุสารี)”หรือ“ตระกูลธรรมานุสารี”

นี่คือ ความพิเศษของ“บุญ”ที่วิเศษยิ่งกว่าใดหมด

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธาตุ”ที่จะตกผลึกสะสม เป็น“ผลบุญ”
ให้ปรากฏอยู่ในที่ไหนๆ ได้เลย “บุญ”เป็นพลังงาน ไม่ใช่
สสาร เมื่อพันธกิจในปัจจุบันนั้นๆ ไปแล้ว จึงสูญสลายหายไปทันที

“บุญ”แตกต่างจาก“ฉาน”มากยิ่งขึ้นในประเด็นนี้

แต่“ฉาน”ก็“สมาธิเลิศ”นะ!

ทว่า“บุญ”ไม่ใช่“กุศล”เลยเป็นอันขาด

“บุญ”ไม่เหมือน“กุศล” มี“มิตติ”วิเศษ พิเศษยิ่งใหญ่ว่า
ส่วน“ฌาน”นั้นมีส่วนที่เหมือน“กุศล”ในการทำ“ดี”
ขออย่าว่า “บุญ”ไม่ใช่“กุศล” “บุญ”ไม่ใช่“ความดี”
“บุญ”คือ “ความร้ายกาจ” คือ นักฆ่ากิเลส
“บุญ”ไม่ฆ่าอินโดนอกจาก“กิเลส”

ส่วน“ฌาน”นั้น จะยังเป็น“พลังงาน”ที่ผู้บรรลุเป็น
“อรหันต์”แล้ว ยังมี“ชีวิต”อยู่ ก็ยังอาศัย“ฌาน ๔”นี้ไปใช้
กับชีวิต”อยู่ตลอด แม้ชีวิต“สูงแคใด”ก็ยังใช้“ฌาน”ต่อไปอยู่
นี่คือ ความแตกต่างอย่างสำคัญระหว่าง“ฌาน”กับ
“บุญ” ประเด็นนี้ก็สำคัญยิ่งยวด ที่ต้องสัมมาทิฐิรู้กันให้ได้

ดังนั้น ผู้ศึกษาธรรมะของพุทธ จึงต้องเรียนรู้ความ
เป็น“กิเลส”หรือ“ตัวตน”ที่เป็น“กลี” ให้ถูกต้อง“ตัวตน(อัตตา)”
ของมันให้ถ่องแท้แม่นยำจริง ๆ ชนิดต้องเรียนรู้จาก“รูป-
นาม”คู่แรกที่เรียกว่า“กาย”กันเป็นการสำคัญที่สุด

สังโยชน์ข้อแรกจึงได้แก่ “สักกายทิฐิ” ที่จะต้องทำ
ความเห็นให้แจ้ง กระทั่ง“พ้นความเห็นผิด”เป็น“สังโยชน์”
ข้อต้น ชนิดที่ต้องเห็นกันชัดเจนชัดแจ้งอย่างหมด“วิจิกิจฉา”
สังโยชน์ข้อที่ ๒ คือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันชนิดที่หมดสิ้น
“ความสงสัย”คือ หมดสิ้นวิจิกิจฉากันทีเดียว

คำสอนของพระพุทธเจ้าต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ ล้วนมี
นัยสำคัญยิ่ง ศึกษา“ความต่าง-ความเหมือน”กันดี ๆ

“บุญ”นั้นแตกต่างกับ“กุศล”คนละขั้วกันเลย

“กุศล”คือ“การสร้างที่ดี” เป็น“ความดีงาม” และมีให้
เจ้าตัวอาศัย ไปตลอดที่ยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

เมื่อคนผู้นี้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปแล้ว ไม่มี
“ตัวตน”ของ“เจ้าของกุศล”อีกแล้ว กุศลจึงต้อง“ยกเลิก”ไป

เจ้าของ“กุศล”ก็ไม่ได้อยู่อาศัย“กุศล”นี้อีกแล้ว

เฉพาะภาวะ“บุญ”นั้น ไม่ใช่“เครื่องอาศัย”เลย เป็น
แต่“เครื่องใช้ฆ่ากิเลส”เท่านั้น

“บุญ”นั่นคือ “นักฆ่าตัวฉมัง” เป็น“ความร้ายกาจ”

ซึ่ง“บุญ”อาศัย“ฉมาน”เป็น“เครื่องมือช่วยกันฆ่า”

เมื่อ“ฉมาน” ฆ่ากิเลสสละสิ้นเสร็จจริง ก็ชื่อว่า“บุญ”

ส่วน“กุศล”นั่นเป็น“ธาตุดี” กุศลไม่“ทำร้าย” ทำแต่ดี

แต่“บุญ”ทำ“ร้าย”เท่านั้น คือ “ฆ่า” ไม่ได้สร้างอะไร

จะบอกว่า สร้าง“จิตให้สะอาดจากกิเลส”ไง!

ความสะอาดจากกิเลส ก็“จิต”เอง เป็นตัวสะอาดเอง

สำหรับ“บุญ” ไม่ได้เป็น“ตัวผู้สะอาด” ถ้าจะนับกัน

จริงๆ แล้ว เมื่อ“บุญ”ฆ่ากิเลสตาย “บุญ”นับว่า “ผู้มีมือเปื้อน

เลือด”ด้วยซ้ำ ตามธรรมดาการฆ่าสัตว์อยู่ในโลก

นัยสำคัญแท้ๆ นั้น “บุญ”ต้องเป็น“เอกังสะ,เอกมันตะ”

“เอกังสะ หรือเอกมันตะ”นั่นแปลว่า โดยส่วนเดียว,
ความเป็นหนึ่ง, แขนงอน, ที่สุดด้านหนึ่ง(เท่านั้น)

(๒๙๙) “บุญ”ที่ยิ่งละเอียด ยิ่งลึก ยิ่งล้ำจึ้น ยิ่งยากจะรู้

ดังนั้น ความเป็น“ฉาน”จึงจัดอยู่ในตระกูล“มี”
ส่วนความเป็น“บุญ” ต้องจัดอยู่ในตระกูล“ไม่มี”
“บุญ”เป็น“พลังงาน”เท่านั้นที่เกิดใน“ปัจจุบันชาติ
(ทิฐกาล)” มีได้ใน“ปัจจุบันขณะ” และหายไปทันที เมื่อสิ้น
ขณะ นั้นๆ จึงไม่มี“บุญ”นอกปัจจุบัน หรือนอก“ทิฐกาล”
ไม่ว่าขณะใด ขณะหนึ่ง เสร็จงานแต่ละขณะของแต่ละ
ปัจจุบัน “บุญ”ก็ไม่มี“ภาวะ” ไม่มี“สมบัติ”ใดๆ

“บุญ”คือ“วิบัติ” เมื่อเสร็จกิจสมบูรณ์ คือ กำจัด
กิเลสหมดสิ้นอาสวะแล้วบริบูรณ์ “บุญ”ก็จบ“วิบัติ”ไป
เพราะ“บุญ”ไม่ตกค้างทั้งใน“รูปสมบัติ”หรือทั้งใน“นาม
สมบัติ”

“บุญ”ไม่มี“สมบัติ”ใดเหลืออยู่ ณ ที่ใดเลยใน“โลก ๓”
คือ“บุญ”หมดสิ้นทั้งใน“กามโลก” ทั้งใน“รูปโลก” ทั้งใน
“อรูปโลก” ทั้งใน“มนุษย์โลก-เทวโลก-พรหมโลก” หรือแม้
ในนรก

“บุญ”มีแต่“รูปวิบัติ” มีแต่“ฆ่ากิเลส”ถ่ายเดียว

“บุญ”ไม่มีความรู้สึกรู้สาอะไรเลย

“บุญ”ไม่มี“เวทนา” “บุญ”ไม่มีใน“วงวน”ใดๆ

“บุญ”มีแต่ใน“เส้นตรง” และมี“ที่สุด”

ไม่มีเหลือทั้งในอดีต ทั้งในปัจจุบัน ทั้งในอนาคต
ตกค้างอยู่ใน“สัญญา”ของใครๆ “บุญ”จึงไม่ชื่อว่า“สมบัติ”

และ“บุญ”ไม่มีแม้แต่ใน“กิเลสวิภว-กรรมวิภว-

วิปាកวิภูฏ” นั่นคือ ไม่มีทั้ง“วงจรกิเลส”ไม่มีทั้ง“วงจรรวม”
ไม่มีทั้ง“วงจรวิปาก”เหลือในที่ใด ๆ เลย

วงจร คือ “ความเหี่ยวไป”ที่ยังหมุนวนมีภาวะคงอยู่
“บุญ”จึงไม่มี“วงจร”ของ“กิเลส” ไม่มี“วงวน”ของ
“กรรม” ไม่มี“วงวิภูฏะ”ของ“วิปาก”

ดังนั้น “บุญ”เมื่อเสร็จกิจ แม้แต่สถานะของปัจจุบัน
ก็ดี หรือจบกิจสัมบูรณ์ก็ดี “บุญ”ก็ไม่มีภาวะใด ๆ ณ ที่ใดเลย

“บุญ”หมดสิ้นไม่มีแม้ความเป็น“วงจร”ปรากฏอยู่
เหลืออยู่ในอวกาศ ในจักรวาลใด หรือในวัฏสงสาร ทั้งสิ้น

เพราะจะไม่เหลืออยู่เลยทั้งใน“สังขารโลก(สภาวะธรรม
ทั้งปวงที่มีการปรุงแต่งตามเหตุปัจจัย)” ทั้งใน“สัตวโลก(โลกคือหมู่มสัตว์)”
ทั้งใน“โอกาสโลก(โลกอันมีในอวกาศ,จักรวาล)”

หมายความว่า ไม่มีกิเลส-ไม่มีกรรม-ไม่มีวิปากใด ๆ
ปรากฏภาวะในที่ไหน ๆ อีกแล้ว ทั้งในอวกาศ ทั้งในจักรวาล

เมื่อ“บุญ”จบงานลง ทำหน้าที่กำจัด“บาป”หมดสิ้น
แล้ว“บุญบาป”ก็หมดสิ้นไปด้วยกันทั้งคู่ “บุญบุญบาปปริกชีณ”

บุญ เป็น“พลังงาน”ต่อจาก“ฌาน”ที่สำเร็จการเผา
ไหม้คือ“ผลสำเร็จของการเผาไหม้กิเลส(achievement of combus-
tion),จุดสำเร็จของการหมดสิ้นกิเลสเกลี้ยง(decomposition point
combustion)”ลงได้สะอาดหมดจด

ถ้ากิเลสหมดสิ้นไม่เหลือแล้ว ก็เป็นอัน“หมดบุญ”
คือ “บุญ”หมดหน้าที่แล้ว “บุญ”ก็ไม่มีขึ้นมาอีกในจิตของ

ผู้ นั้น และ“บุญ”จะไม่สั่งสมไว้ในที่ใด ๆ เลยด้วย

“บุญ”ทำงานถ่ายเดียว เสร็จจบแล้วหายสูญไปเลย
(one way traffic หรือ nuclear fission) ไม่มีอยู่ในที่ใด ๆ อีก

ส่วน“ฉาน”นั้นเป็นพลังงานจิต ที่ได้รับการปรุงแต่ง
ขึ้นจนเป็น“พลังงานไฟ”ร้อน เรียกว่า“ไฟ” “ฉาน”ไม่ใช่จิต
ที่เย็น ดังที่มิจฉาภิภูฏิกัณ หรือ“ฉาน”ไม่ใช่ภาวะที่หยุดนิ่ง

“ฉาน”คือ พลังงานที่เรียกว่า“ไฟ” เป็นภาวะเคลื่อนไหว
ที่ร้อนแรง ที่ผู้“ทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนหรือทำ“การ
ปรุงแต่งจิตของตน(มนสิการ)จนเป็นไฟ(บุญญาภิสังขาร)”ได้สำเร็จ
ถ่องแท้อย่างสัมมาภิภูฏิกัณ “ฉาน”จึงมีประสิทธิภาพเผผลาญ
กิเลสลงได้ เมื่อสำเร็จลงก็มีภาษาเรียกว่า“บุญ”

“กิเลส”เป็น“ตัวตน”ที่ปรุงแต่งกันอยู่

ผู้ศึกษาปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงต้องเรียนรู้“ตัวตน”
ของตน เริ่มต้นก็เรียกว่า ต้องรู้จัก“สักกาย” คือ ตัวตนของตน

(๓๐๐) มาทบทวนกันดูดีๆ โดยเริ่มกันที่“สังโยชน์ ๑๐”

เบื้องต้นของ“สังโยชน์ ๑๐”คือ “สัก”กับ“กาย” ที่ต้อง
ทำ“ภิภูฏิกัณ”ของตนให้พ้น“มิจฉาภิภูฏิกัณ”ทั้งใน“สัก”ทั้งใน“กาย”

นี่คือ สังโยชน์ข้อที่ ๑ ซึ่งจะต้องเริ่มกันตรงนี้ เป็น
กระดุมเม็ดแรก หากกลัดกระดุมเม็ดแรกผิด ก็ผิดไปทั้งหมด
เอาละ.. มาเริ่มต้นกันที่“สักกายะ”

“สัก”คือ ของตน(การยึด) ส่วน“กาย”คือ วิญญาณ(การรู้)

เป็น“รูปนาม”ที่ปรุ้งแต่งกันอยู่เป็น“ตัวตน(อัตตา)”

ผู้รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“สัมผัสตัวตน”ของตนได้ คือ ผู้มี
“นาม-รูป”สัมผัส“วิญญาณ”ของตนได้

ต้องเรียนรู้“วิญญาณ”ที่เป็น“ตัวตน”นี้แหละ

“ตัวตน”มี ๓ ประการ ได้แก่ โอปาริกัตตา-มโนมย-
อัตตา-อรูปัตตา (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒)

การลดกิเลส ฆ่ากิเลส ล้างตัวตน กำจัดอัตตาได้ จึง
จะหมดตัวตน ไม่มีตัวตน แล้วก็สามารเป็นผู้เสียสละหรือ
ขาดทุนให้ผู้อื่นได้จริงใจ สะอาดบริสุทธิ์จริง คนผู้นี้ก็เป็น
“ผู้มีประโยชน์ต่อผู้อื่น”ตลอดกาล รับผิดชอบต่อมนุษย์ รับผิดชอบต่อสังคม
ด้วยจิตใจบริสุทธิ์แท้ๆ

เพราะเป็นคนผู้ “ไม่มีตัวตน”สำเร็จกันจริง ๆ

คนผู้นี้จึงจะเป็น“ผู้รับใช้”ผู้อื่น หรือมวลมนุษยชาติได้จริง

“รับใช้”ไม่ใช่“รับจ้าง”เด็ดขาด มีนัยสำคัญเหลือหลาย

ผู้รับผิดชอบต่อสังคมคือ ผู้ยิ่งใหญ่ ระดับพระเจ้า

“รับใช้”คือคุณค่าของมนุษย์สุดยอด และเปี่ยมฤทธิ์

“รับใช้”ไม่เห็นแก่“เบียดจ้าง” ที่สุดเด็ดขาด ไม่มีการรับ
“เบียดจ้าง”แลกเปลี่ยน ตอบแทนคืนมาให้ตนทั้งรูปทั้งนาม

ตามสามัญสังคมมันมีการแลกเปลี่ยน มีการทดแทน
มีการแจกแบ่ง“ผลงาน” สละแรงงานช่วยผู้อื่น หรือไม่ซื้อ
ขายกัน-ไม่จ้างกัน ผู้สามารถให้แก่ผู้ยังด้อยกว่า ที่ยังขาด
พร่อง “ผล”นั้นๆ ก็เฉลี่ยกันไป ให้ผู้ด้อยกว่า เดือดร้อนกว่า

อยู่เสมอ ให้สมานกัน ให้ทั่วถึง อย่าให้เกิด“ช่องว่างของ
ผู้ทุกข์ร้อน-ผู้เสียเปรียบ”กันมากเท่าใดได้ ก็ยิ่งดีเท่านั้น
ฉะนั้นแลเรียกว่า ทำ“เศรษฐกิจของสังคม”ให้ดีอยู่เย็นเป็นสุข

ผู้สามารถว่า มีได้มากกว่า ก็เฉลี่ยแจกจ่ายแก่ผู้ที่มี
มีน้อยกว่า จึงจะเสมอสมานกันไปได้ด้วยดี จึงเป็นละลด
ตัวตน

ผู้ยังมี“ตัวตน”ก็จะมี“บำเรอตนเอง”อยู่ก็เบียดเบียน
ตน-เบียดเบียนผู้อื่นอยู่ คนผู้นี้ก็คือ ตัวการผู้ทำลายเศรษฐกิจ
กิจด้วย อยู่แท้ๆ เป็นคนผู้ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ คือ
คนรวยที่ไม่ยอมเสียสละ มีแต่ตั้งหน้าตั้งตารวยท่าเดียว
นั่นแหละ ผู้ทำลายเศรษฐกิจ หรือคือผู้ไม่ยอมร่วมมือ
พัฒนาเศรษฐกิจ

ผู้ละลด“การบำเรอตัวตน” จนหมด“ตัวตน” ไม่มีตัวตน
ทำ“กิจ”อยู่ดังกล่าวนี้ รับผิดชอบต่อสังคม จึงเป็นผู้ทำให้
เศรษฐกิจในสังคมดีวิเศษ ได้เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญ
เบิกบานใจอยู่กับหมู่พวกที่จนด้วยกัน เป็น“สาธารณโภคี”

“เศรษฐกิจดี” ไม่ใช่ไปมกมายยึดเอาแต่“ผลได้-รายได้”
ที่มีมาให้ตนมากมายๆ หรือพรรคพวกของตนยิ่งๆ ขึ้น ตั้งแต่
วัตถุ จนกระทั่งตรรกะละเอียดไปถึงนามธรรมอยู่เท่านั้น

นั่นมันแนวคิดของ“สังคมทุนสามัญ”แท้ๆ ที่มีแต่
“ความเห็นแก่ตัว-เห็นแก่ได้”อยู่อย่าง“ไม่รู้จักพอ”

“เศรษฐกิจดี”ต้องนับเอาความจริงของ“ความอยู่ดี

กินดี-ความช่วยเหลือเกื้อกูล-ความสงบสุข-ความอบอุ่น
ด้วยสามัคคีมีเมตตาทั้งของสังคมส่วนรวม”มาเป็นตัวชี้วัด

ดังนั้น จึงมีบทเรียนของทุกศาสนาทุกสังคมที่มีความ
ความรู้ว่า“การให้แก่ผู้อื่น”คือ “ทาน-บริจาค”หรือ“เสียสละ”
นี้แหละเป็น “ความดี”เบื้องต้นของสามัญผู้ที่เป็นมนุษย์รู้จักกัน
ทั่วเป็นสำนึก

โดยเริ่มต้นจากการมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”
อันเป็น“สังโยชน์”ข้อที่ ๑ ไปตามขบวนการของ“สังโยชน์ ๑๐”

(๓๐๑) “สังโยชน์ ๑๐”ก็เริ่มจาก“กามคุณ ๕”เป็นขั้นต้น

และเริ่มจากความเป็น“กามคุณ ๕” อันเป็น
“ภายนอก”ซึ่งเกี่ยวเกาะอยู่กับความเป็น“กาย”นี้เอง

แล้วก็สละ“กาม”ออกให้ได้ ภาษาบาลีว่า “เนกขัมมะ”

จึงมีบทเรียนเริ่มจาก“การทำทาน”ที่มี“ผล”ลดละ
“กาม”ได้ “การทำทาน(การให้ผู้อื่น)”เป็น“ความเจริญทางวัตถุ
ภายนอก” ส่วนการลดละกิเลสที่“ยึดเป็นตัวตน-เป็นของตน”
ได้จริงเข้าไปถึงจิตใจ เป็น“ความเจริญทางจิตใจ”

จิตใจคนมันมีความเป็น“ตัวตน”เรียกว่า“อัตตา”
นี่แหละที่ศาสนาพุทธเรียนรู้กันถึงขั้นมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงใน“ตัวนี้”ที่เป็น“กาย”เป็น“กาม” ตัวการสำคัญที่เรียกว่า
“อัตตาหรืออาตมัน”นี้เอง แล้วลดเจ้า“ตัวตน”นี้ชนิด
สัมผัส“ตัวตน”ให้ได้จริง ๆ แล้วมีวิธีปฏิบัติที่ดี ทำได้มี

ประสิทธิผลแท้ จึงจะกำจัด“ตัวตน”ที่เริ่มจาก“กาย” ไปหา “เวทนา” ไปหา“จิต” ไป หา“ธรรม”ได้ หหมดสิ้นความเป็น “ตัวตน”จริง ๆ บริบูรณ์

โดยเฉพาะ“จิตใจไม่เห็นแก่ตัว” เพราะได้เรียนรู้ ศึกษาฝึกฝนทำ“จิตตน”ให้“ลดความเห็นแก่ตัว”กระทั่ง “จิตหมดสิ้นความเห็นแก่ตัว”ที่เรียกกันติดปากว่า“ไม่มีตัวตน”นั่นแหละ

จึงจะเป็นผู้ทำ“อาชีพร”พัฒนาเข้าสู่“สัมมาอาชีพร” ตามลำดับที่มีบทเรียนของพระพุทธเจ้าสมบุรณแบบครบ ถ้วน“พันมิจจาชีพร ๕”ได้สำเร็จเสร็จสมจริง ๆ ซึ่งเป็น“รูป ธรรม”ที่มีความเกาะเกี่ยวอยู่กับอื่น ๆ ทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” เรียกว่า“สังโยชน”

ก็ต้อง“ปลดความเกาะเกี่ยว”นั้น ๆ ตั้งแต่อาชีพรหยาบ ต่ำที่เป็น“รูป”ก็ดี เป็น“นาม”ก็ดี ไปตามลำดับ ๆ ก็จะเป็น “ผู้หลุดพ้น”จากกิเลส-จากความเกาะเกี่ยวนั้น ๆ -จากโลก เป็นลำดับ ๆ โดยเรียนรู้ปฏิบัติไปตามที่มีหลัก“สังโยชน ๑๐”เป็น “หลักให้ผู้ปฏิบัติ”อยู่จริง ตรวจสอบไปเสมอ ๆ

ซึ่งตามหลัก“มรรค องค์ ๘”ก็จะมี“สัมมาอาชีพร”เป็น หลักที่หยาบใหญ่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ เป็นต้น ก็จัดการกับ กิเลสที่ทำ“อาชีพร”นี้แหละ ก่อนลำดับอื่น

จะไม่ใช่ไปหลงเอาแต่“หลับตา”จัดการกับกิเลสที่ทำ อยู่กับ“สังกัปปะ(ความนึกคิด)” นั่นมันเป็นการหลงผิดลำดับไป

เริ่มกันที่“จิตในจิต”ก่อน“กายในกาย-เวทนาในเวทนา”

ต้องเริ่มที่“กายในกาย” คือ “ภายนอก” ที่หยาบที่ใหญ่ ก่อนอื่น อันคือ“อาชีพ”ซึ่งขยายใหญ่กว่า“กัมมันตะ”กว่า“วาจา” ก่อน“สังกัปปะ”

กิเลสที่เกี่ยวเกาะมาจากภายนอกคือ“ภายนอกกาย”ที่สัมผัสกับ“วัตถุ” แล้วมาเกิด“กิเลส”ที่เป็นอาการทางจิตใจ จึงกำจัดกิเลสคือ “อาการของจิตใจ”กันตรงนี้

“กาย”คือ ตรงไหน? ต้องกำหนดหมาย(สัญญา)ให้ถูกต้องจริง จึงจะจัดการกำจัดกิเลสกันตรงตัวมันได้

เมื่อกำจัด“กิเลส”ลงไปได้สำเร็จจริงตามลำดับ ก็คือจัดการ“กิเลสชั้นอาชีพ”นั้นแหละเป็นขั้นต้นก่อนขั้นอื่นๆ

“มิจฉาอาชีพ ๕ ชั้น”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ได้แก่ ๑.การโก่ง(กุหนา=โก่งทงกายวาวใจเต็มๆ)

๒.การหลอกหลวง(ลปนา=เหลือโก่งทงวาว)

๓.การตลบตะแลง(เนमितตกตา=เหลือแต่โก่งทงใจ)

๔.การยอมมอบตนในทางผิด(นิปยลิกตา=ตนเองไม่โก่งได้

ครบแล้ว แต่ยังรับใช้คนโก่งอยู่)

๕.การเอาลามต่อลาม(ลาเภณ ลากัง นิชิตังสนตา)

พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ มีอยู่ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๗๕ ชัดเจน

คนผู้เจริญ ก็คือ ผู้“หลุดพ้น”จากความเกี่ยวเกาะอยู่กับ“ความต่ำหยาบ”ก็เลิกได้ และเจริญขึ้น สูงขึ้นไปตาม

ลำดับ ๆ ภายนอกคือ ขั้น“กาม”เสร็จแล้ว จึงจะต่อไปภายในขั้น“รูปธรรม” แล้วจึงขั้น“อรูปธรรม”

“การหลุดพ้น”คือ ผู้มี“ทั้งจิต(เจต)”ทั้งปัญญามีอำนาจอยู่เหนือ(อุตตระ) และยังมี“สัมผัสกับเหตุวัตถุภายนอก”นั้น ๆ อยู่ไม่ได้หลบหนีหรือหลบตาจากเหตุภายนอกเลย ตั้งแต่เริ่มจาก“หลุดพ้นอาชีพต่ำหยาบ”ได้ แล้วก็ปฏิบัติพัฒนาตนให้สูงขึ้น ๆ ไปเรื่อย ๆ นี่คือ ความหลุดพ้นขั้น“อาชีพ”

ซึ่งเป็นความหลุดพ้นทาง“กาม”ทาง“กายภายนอก”มันจะต้อง“หลุดพ้น”ทั้ง“๕ ทวาร” จึงเรียกว่า “พ้นกามคุณ ๕” เป็น“ความหลุดพ้นจากกิเลสขั้นต้น” คือขั้น“อาชีพ”

(๓๐๒) แล้วก็มีปัญญาคือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงขั้นต่อไปจนจบ

ขั้นต่อมาจาก“อาชีพ” คือ ทำการกระทำต่าง ๆ (กัมมันตะที่เป็นสัมมา)อยู่ เราก็ทำ และทำด้วยกำลังที่เต็มของเรา ไม่ได้เอาแต่พักหรือเอาแต่หยุดการเคลื่อนไหว ทว่าขยันอย่างพากเพียร(วิริยารัมภะ) พุดก็พุด(วาจา)ก็ทำทุกอย่างปกติตามเหมาะสมตามควรที่ควรพัก(อนายุหัง)ก็พัก-ที่ควรเพียร(อุปฏฐัง)ก็เพียรครบพร้อมทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ไม่ขาด เราก็เรียนรู้จาก“รูป(ภาวะที่ถูกรู้ เช่น รูป ๒๔ หรือรูป ๒๘ เป็นต้น)”ของ“เวทนา(ภาวะที่เป็นความรู้สึก)”นี้เอง ซึ่งมีกระบวนการของ“เวทนา ๑๐๘”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ได้ผลสำเร็จไปตามลำดับ ๆ

นั่นคือ เรามี“ปัญญา” แยกแยะ“เจตสิก”ส่วนหนึ่งของ“จิต”ที่เรียกว่า“เวทนา”เราก็สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง และสามารถ“ทำ” หรือ“จัดการ”กับ“เวทนา”ได้ถูกต้องดีบริบูรณ์

เราจึงสามารถทำ“เวทนา”ที่แยกแยะ“เวทนา”ออกไปในมิติต่าง ๆ เป็น“เวทนา ๑๐๘”อันเกิดจาก“เหตุ”จาก“ปัจจัย”ที่ปรุงแต่งร่วมกันอยู่ เป็นกระบวนการถึง ๑๐๘ นั้นเอง

และสามารถทำ“การเกิด-การตาย”ของ“เวทนา”ได้ตาม“ความรู้”ที่เป็นโลกุตระหรือขั้นปัญญากันจริง ๆ

และสามารถทำ“การตาย”ที่วิเศษสุด คือ “จิตนิยาม” นั้นเอง “ตาย”ชนิดที่“ตาย”อย่างไม่พิน ตายอย่างเด็ดขาด ตายอย่างแยก“ธาตุจิต”ออกเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปสำเร็จจริง

และเรื่อง“ตาย”ในตอนท้ายสุดปรีณิพพานเป็นปรีโย-สถานนั้น ผู้จบความเป็น“อรหันต์”ขั้นต้นก็“ทำ”ได้แล้วทุกองค์

ยังเป็น“อรหันต์”ที่บำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”ต่อไป ก็ยัง จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“นิพพาน”ได้ดียิ่งขึ้น ๆ ลึกยิ่งขึ้น

รู้จัก“นิพพาน”ก็คือ รู้จัก รู้แจ้ง“เจตสิก”ของเราที่จะยังเป็น“ปริสุทธา-ปรีโยทาตา-มฤ-กัมมัณฺญา-ปภัสรา”ที่เจริญมีอาการ“ตั้งมั่น”หรือ“มั่นคง”ที่เรียกด้วยพยัญชนะว่า“สมาธิ”นั้นเอง ยิ่ง ๆ ขึ้นเป็นที่สุด พยัญชนะก็ว่า“สมาหิต (ตั้งมั่นแล้ว)”

จะเป็นผู้ที่ยิ่งชำนาญเชี่ยวชาญใน“สังกัปปะ ๗”

ได้แก่เขี้ยวชาญใน“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยุปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขาร” หรือขำนาญใน“เวทนา ๑๐๘” ได้แก่ “เวทนา ๒-เวทนา ๓-เวทนา ๕-เวทนา ๖-เวทนา ๑๘-เวทนา ๓๖-เวทนา ๑๐๘”

ผู้มี“ปัญญา”จริง รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สังกัปปะ ๗”และหรือ“เวทนา ๑๐๘”แล้วปฏิบัติจนสามารถฆ่า“กิเลสตาย”

“กิเลส”ในตัวเราไม่เกิดอีกเด็ดขาด

พูดง่ายๆ เท่ๆ ก็คือ เราทำตน“ตาย”ได้ในขณะที่เรายังมีชีวิตเป็นๆ นี่แหละ เราก็มี“นิพพาน(สอุปาทิเสสนิพพาน)”อยู่แล้ว และทั้งจะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน(อนุปาทิเสสนิพพาน)”ตามที่เราประสงค์ตายเป็นที่สุดเราทำได้ทั้ง ๒ สภาพจะเป็นอย่างไร เราทำได้จริงๆ ไม่กลางแกลงสงสัย(พันวิจิจณา)เลย

เพราะ“นิพพาน”คือ ธรรมที่ไม่มีกิเลสเหลือเลย

(๓๐๓) จึงมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการทำ“นิพพาน”

ดังนั้นผู้ทำ“สอุปาทิเสสนิพพาน” ทั้งทำ“อนุปาทิเสสนิพพาน”ได้สำเร็จ ก็คือ ผู้มี“นิพพาน”เป็นแล้ว ทั้งคู่

เพียงแต่ว่า ความเป็น“สอุปาทิเสสนิพพาน”คือ เราเป็น“อรหันต์”แล้วในชาตินี้ เราเป็นผู้มีนิพพานในตนแล้ว แต่เรายังมีชีวิตอยู่ชาตินี้ ยัง“ไม่ตายกายแตกไป”เท่านั้น

นี่ ๑ และ ๒ เรายังไม่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ยังจะเวียนว่าย“ตายแล้วเกิด”และ“เกิดแล้วตาย”เป็นชีวิตโพธิสัตว์ต่อไปอีก ซึ่งเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน ๒ ชนิดได้แล้ว” คือ เป็นผู้ทำ“สอุปาทิเสสนิพพาน” ทั้งผู้“อนุปาทิเสสนิพพาน”ได้สำเร็จ

“สอุปาทิเสสนิพพาน”ก็คือ การทำ“นิพพาน”เป็นแล้ว แต่ยัง“เหลืออุปาทิ”ไว้ที่บาปว่า “สอุปาทิเสส” คือยัง“เหลืออุปาทิ” ส คือ เกี่ยวกับตัวตน อุปาทิ คือ ขันธ์ ๕ และเสส คือ เหลือ คำว่า“สอุปาทิเสส” ก็คือ ยังเหลือขันธ์ ๕ ไม่ดับ “สิ้นรอบ(ปรินิพพาน)ความเป็นชีวะ ยังไม่“ดับสิ้นขันธ์ ๕”ไปทั้งหมด”

ดังนั้น “โพธิสัตว์ ๘ ชั้น”ที่บำเพ็ญบารมีอยู่นั้นแหละ คือ ผู้ยังไม่ทำการตายชนิดที่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ยัง“ตายแล้วก็เกิดอยู่”ด้วย“สอุปาทิเสส” เพราะยังไม่ทำ “อนุปาทิเสส”ครบ“นิพพาน ๒ ชนิด” จึงวนเวียนอยู่ใน “โลก”สั่งสม“สัมภารวิบาก”ให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอยู่

แต่ถ้าเมื่อตายลงไปในชาติ นี้เราก็ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” เราก็สามารถแยกธาตุของเราเป็น“อุตฺตธาตุ”ไปเลย ไม่มีความเป็น“จิตธาตุ”ของเราอีกแล้วในวัฏสงสาร ก็เป็น “อนุปาทิเสสนิพพาน” ไม่มีเราในวัฏสงสารต่อไปอีกแล้ว

ผู้เป็น“อรหันต์”แล้ว คือ ผู้ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้แล้วอย่างนี้ ดังนั้น “อรหันต์”ที่ไม่ต่อภพ“พุทฺธภูมิ”

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”เท่านั้น
เข้าใจทั้ง“แบบอรหันต์”
และทั้ง “แบบโพธิสัตว์”

ทั้ง ๒ แบบ

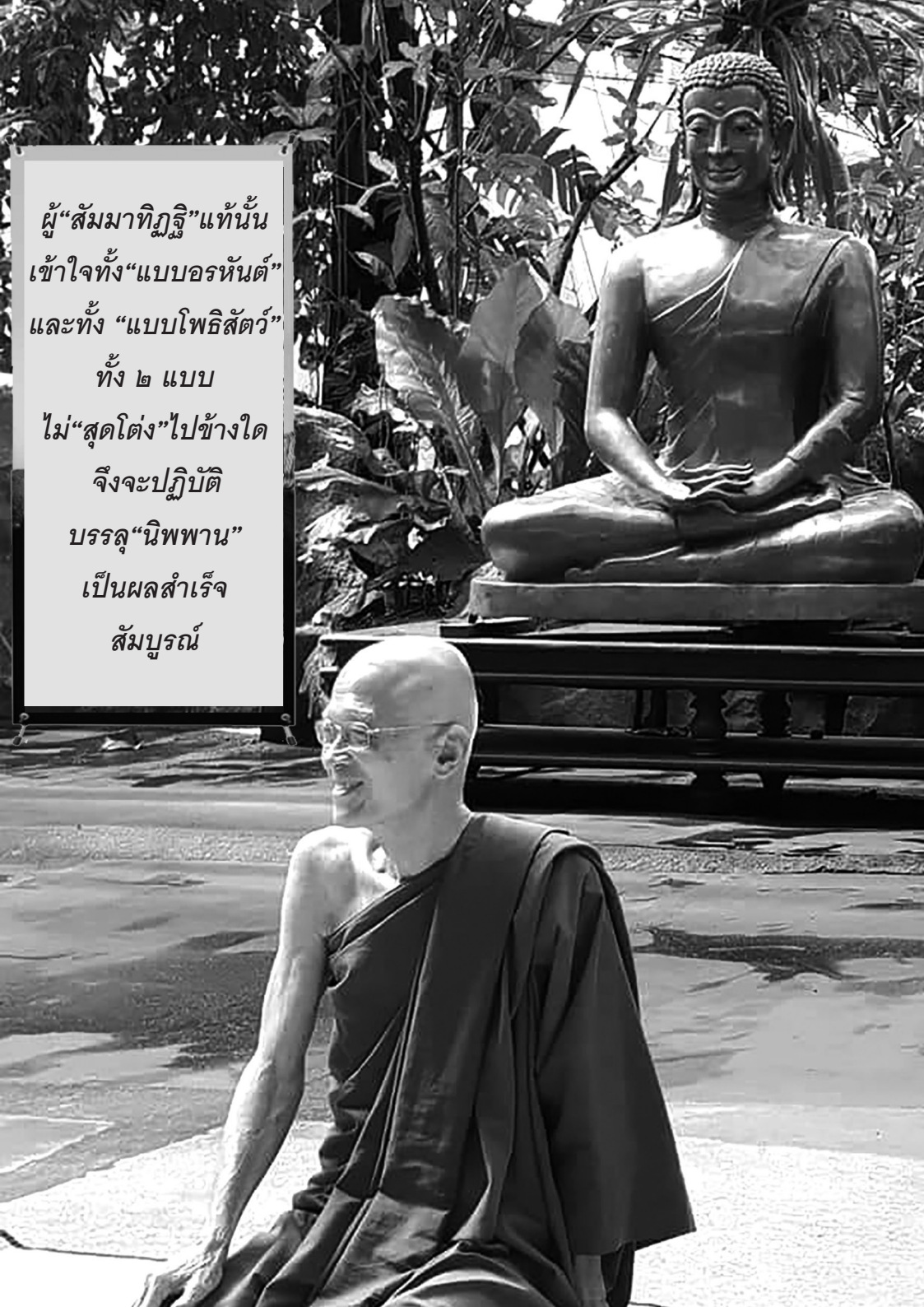
ไม่“สุดโต่ง”ไปข้างใด

จึงจะปฏิบัติ

บรรลุ“นิพพาน”

เป็นผลสำเร็จ

สมบูรณ์

จึงตายลงก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปได้เลย

ชาว“ลัทธิเถรวาท”สาย“พระมหากัสสปะ”แท้จะเอาแต่“อรหันต์”ไม่เอา“โพธิสัตว์” จึงเอียงโต่งไปข้าง“อุจเฉททิฏฐิ”

ลัทธิเถรวาทสายพระมหากัสสปะจึงไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงเรื่อง“โพธิสัตว์” แถมชี้ดู หาวว่า นอกรีตพระพุทเจ้าเสียด้วย

“ลัทธิพระมหากัสสปะ”ไม่เข้าใจ“ภาวะ ๒”ของสังขารจึงชื่อว่า ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ทุกวันนี้ในเมืองไทยยุคนี้ก็เป็นผู้สืบทอด“ลัทธิพระมหากัสสปะ”เป็นส่วนใหญ่เป็นกระแสหลัก

จึงยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ค่อนข้าง“อุจเฉททิฏฐิ”อยู่จริง ผู้“สัมมาทิฏฐิ”เท่านั้นเข้าใจทั้ง“แบบอรหันต์”และทั้ง“แบบโพธิสัตว์”ทั้ง ๒ แบบ ไม่“สุดโต่ง”ไปข้างใด จึงจะปฏิบัติบรรลุนิพพาน”เป็นผลสำเร็จสัมบูรณ์

“นิพพาน”ของพระอรหันต์นั้นเป็น“นิพพาน”เฉพาะตนเอง ที่ตนทำได้สำเร็จแล้ว และยังมี“นิพพาน”ของพระโพธิสัตว์แต่ละชั้น ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นิพพาน”ของผู้มี“จิตอื่น”ที่แตกต่างจากตนเองไปมีมากมายหลากหลาย จิตนับไม่ถ้วน และที่สุดแห่งที่สุด“นิพพาน”ของพระพุทเจ้า

คนผู้นี้จึงเป็นผู้มี“ปัญญา ๘”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง การทำ“นิพพาน”ได้ อย่างมีลำดับนั่นเอง

(๓๐๔) “โพธิสัตว์” จึงคือ “อรหันต์” ต่อไปได้อีกหลายชั้น

ผู้ที่เป็ “อรหันต์” ได้แล้ว แต่เมื่อตายลงในแต่ละชาติ ก็ยังเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสารได้อีกอยู่ ยังบำเพ็ญ ตนเดินทางเพื่อไปสู่ความเป็น “อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ยังไม่ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไปจากวัฏสงสาร อย่างนี้ คือ “โพธิสัตว์” ผู้ต่อภพภูมิเพื่อไปสู่ความเป็น “พระพุทธเจ้า” ผู้ “สัมมาทิฐิ” ก็ไม่ม่ง ไม่มีสงสัย ไม่มีวิจิกิจฉาไม่ค้ำแย้ง รู้ตามได้ เห็นตามดีว่า ความเป็น “อรหันต์” มีมากมายหลายชั้น

ผู้บรรลธรรม “จบกิจ” เป็น “อรหันต์” ทุกคน ถ้ามั่น ปรรณนาจะเกิดอีก จึง “ตั้งจิต” เกิดอีกใน “ชาติ” ต่อไปเพื่อ ภพภูมิสูงขึ้นไปอีกสู่ความเป็น “พระพุทธเจ้า” ซึ่งเป็นผู้รู้จก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น “นิพพาน” ที่มีนัยสำคัญทั้งภาวะ “นิพพาน” ทั้งภาวะ “ปรินิพพาน” ทั้งภาวะ “ปรินิพพานเป็น ปริโยสาน” ไม่ “อุจเฉททิฐิ” และต้องไม่หลงผิดใน “สัสสต- ทิฐิ” อีกด้วย

“โพธิสัตว์” ระดับ ๔ ขึ้นไป คือผู้จบกิจบรรลุ “อรหันต์” แล้วจึงเป็นบุคคลผู้เป็น “อมตะ” ตาม “มูลสูตร” ข้อที่ ๙ ซึ่ง เป็นผู้ จะ “ตาย” ลงในชาตินั้นก็ได้ “ตั้งจิต” เกิดใน “ชาติ” ต่อไป อีกก็ได้

ในชาว “เถรวาท” นี้แหละ มักจะ “มิจฉาทิฐิ” ว่า ผู้จบกิจ เป็น “อรหันต์” แล้วทุกองค์ เมื่อตายลงก็จะต้อง “สูญ” ไปเลย ไม่ละเว้นใคร ไม่สามารถจะ “เกิด” ใน “ชาติ” ต่อไปได้อีกแล้ว

ซึ่งคนผู้ใดมี“ทิฏฐิ”คือ มี“ความเห็นหรือความเข้าใจ”
ดังนั้นนี้ ชื่อว่า เป็นผู้“มิจฉาทิฏฐิ” คือ“อุจเฉททิฏฐิ” หมายถึง
คนผู้เชื่อว่า “อรหันต์”ทุกองค์ เมื่อ“สิ้นลมหายใจตายลงไป”
ก็ต้อง“สูญ”คือ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปกันทุกองค์
ไม่สามารถ“ตั้งจิต”ต่อภพภูมิได้อีกต่อไปเลยเด็ดขาด

ซึ่ง“ความเชื่อ”หรือ“ทิฏฐิ”ชนิดนี้ เป็น“อุจเฉททิฏฐิ”
ที่เชื่อว่า ถ้าเป็น“อรหันต์”แล้ว หาก“ตาย”ลงเมื่อใด ก็มีแต่
“สูญ” ไปเลยถ้ายึดถือ จะไม่สามารถต่อภพภูมิใดๆ ต่อไป
ได้อีกเลย

ถ้าขึ้นเข้าใจดังว่านี้ ศาสนาพุทธก็สิ้นลง หรือด้นไป
เลย สูญพันธุ์ไปนิรันดร์ หมดสิ้นความเป็น“โลกุตระ”
กันไปไม่มีอีกแล้วในเอกภพมหจักรวาล ในกาล

เพราะไม่รู้จักความเป็น“โพธิสัตว์” ดังที่สายพระมหา-
กัสสปะหรือสายที่เรียกกันว่า“พระป่า” หรือเอียงโต่งไปข้าง
“พระมหากัสสปะ”กันนี้แหละเป็นกันอยู่

หรือที่ประเทศไทยกระแสหลักเป็นกันอยู่นี้แหละ

สายพระป่านี้เป็น“สายศรัทธาธุสारी”แท้ๆ “ปัญญา”
ไม่สามารถมีถึงขั้น“ปฏิสัมภิทาญาณ(ผู้มีปัญญาแตกฉาน)”ได้ง่าย

พระบ้านที่เป็น“ธรรมานุสारी”ก็เถอะ ที่จะมี“ปัญญา”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอารยธรรมเป็น“ปฏิสัมภิทาญาณ”นั้นก็
ไม่ถนัด

แม้คนผู้ดูเหมือนจะเป็นผู้มี “ปฏิสัมภิทาญาณ” แต่

ที่แท้ยังเป็นแค่ผู้“ปทปรมะ” ที่เต็มไปด้วย“โลกจินตา” เท่านั้น

ซึ่งไม่ใช่“อรหัตต์”แน่ๆ แค่วรรลุ“โสดาบัน”ก็ยังไม่ได้ แต่เป็นผู้“รู้มาก”ยังมีความรู้มากก็มลายไปกับ“ความมาก” นั้นและผู้ที่ยึดตนเช่นว่านี้จะรู้“ตัวเอง”ได้ ก็ยากแสนยาก เต็มที่

หากยังไม่เริ่มต้นตั้งแต่ต้องได้พบพระพุทธเจ้าหรือ “สัตตบุรุษ” หรือผู้อยู่ในฐานะครูสัมมาทิฏฐิ ซึ่งเป็น“ผู้พ้น สักกายทิฏฐิ”จริงๆ เช่น มีปัญญา รู้จัก รู้แจ้งแต่คำว่า “กาย” ชนิดที่“พ้นมิชฌาทิฏฐิ”อยู่ เป็นต้น

คนผู้นี้จึงจะสามารถทำ“ธรรมนิยาม ๕”ให้แก่ตน ได้แท้

(๓๐๕) “ปัญญา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “การตาย-การเกิด”

คนผู้สามารถทำ“นิพพาน”ได้ ทำนิพพานเป็น จึงต้อง “สัมมาทิฏฐิ” อย่างน้อยก็ต้อง“พ้นสักกายทิฏฐิสังโยชน์” และอย่างสำคัญก็ต้องสัมมาทิฏฐิในการแยกกายแยกจิต เป็น“ธรรมนิยาม ๕”

ดังนั้น คนผู้เกิด-ตายต่อ“ชาติ”วนเวียนมาเกิดหรือ จะตายก็สามารถทำให้ตนเองทำ“การตายแล้วจะเกิดอีกหรือไม่เกิดอีกของแต่ละชาติ” ก็สามารถทำได้ จึงเรียกว่า“อมตะ”

นั่นคือ จะ“ตาย”ด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป

ใน“ชาติ”นั้น ไม่เวียนว่าย“ตาย-เกิด”อีกแล้ว ย่อมทำได้
จริง ๆ จึงเรียกว่าผู้เป็น“อมตะ” ซึ่งเป็นอิสรเสรีภาพของ
มนุษยชาติสุดยอดในความเป็นคนที่ได้ “อัตตภาพ”เป็น
“จิตนิยาม”

ซึ่งเรื่องนี้เป็น“อจินไตย”ของชาว“เทวนิยม”จริง ๆ

“เทวนิยม”คิดไม่ออกหรืออกในเรื่อง“ตายเกิด-ตาย
สูญ”นี้โดยเฉพาะชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % นั่นคือ ชาว“เทว-
นิยม”ที่นับถือ“พระเจ้า”ผู้เชื่อว่า ชีวิตคนเกิดมามีกัน“ชาติ
เดียว” ตายลงก็ไปอยู่กับ“พระเจ้า” รู้ยังเท่านั้น จึงมีความรู้
เรื่อง“อัตตา”ของตนเพียง“ชาติเดียว”เท่านั้น และไม่เชื่อว่า
“อัตตา”จะมี“การเกิด-การตาย”วนเวียนอะไรกันเลย

“ชาติ”อื่นๆ ที่ตนเองเคยเกิด-เคยตายมานับชาติ
ไม่ถ้วน จึงไม่สามารถ“ระลึกชาติ”ก่อนๆ ได้เลย หรือแม้จะ
“ระลึกด้วยตนเองไม่ได้”ก็จะเชื่อว่ามี“การเกิด-การตาย”
คือ การเวียนตาย-เวียนเกิดกันนับชาติไม่ถ้วนของ“อัตตา”

และจะมีคนผู้“ระลึกชาติก่อนที่เคยเกิด”ได้จริง ๆ
เรียกว่า เป็นผู้มี“บุพเพนิวาสานุสติญาณ”

แต่เพราะ“เทวนิยม”เขาเชื่อกันว่า “ตายแล้วชาติ
เดียวก็จบ แล้วไปอยู่สวรรค์กับพระเจ้า”ทั้งนั้น ส่วนใครจะ
ตกนรก“พระเจ้า”จะเป็นผู้บงการเอง ทุกคนไม่รู้อะไรในคว
ามเป็น“อัตตา” และไม่รู้เรื่อง“กรรม”เรื่อง“วิบาก” เรื่อง
“กรรมเป็นของของตน-ตนเป็นทายาทของกรรม-กรรม

พาดนเกิดตนเป็นไป-กรรมเป็นเผ่าพันธุ์-กรรมเป็นที่พึ่ง
ที่สำคัญยิ่งใหญ่นี้”

ความรู้ใน“อตฺตา-อาตมฺน-ปรมาตมฺน-วิญญาน-
เทว”นั้นเป็นเรื่อง“กรรมวิบาก”แท้ๆ ที่เป็น“อจินไตย”จริงๆ
ซึ่งไม่ใช่เรื่องสามัญทั่วไปที่คนทุกคน ใครๆ ก็รู้เรื่อง
“กรรมวิบาก”ได้ดี ยิ่งเป็น“การระลึกชาติก่อนๆ ได้เป็นอัน
มาก” ก็ยิ่งเป็นเรื่องยากยิ่งๆขึ้นไปอีกมากกว่ามากนัก

ศาสนาพุทธเป็น“ศาสนา”ที่สามารถเรียนรู้ปฏิบัติสู่
“ความรู้-ความจริง”ที่ว่านี้ได้แท้จริง ครบ“วิชา ๘”

“การระลึกชาติก่อนๆ ได้เป็นอันมาก”นั้นเป็น ๑ ข้อ
ใน ๘ ข้อ ของ“วิชา ๘” ซึ่งศึกษาอบรมปฏิบัติให้เกิดให้มีได้

“วิชา ๘” คือ “ปัญญา”แท้ๆ ของศาสนาพุทธได้แก่
๑.วิปัสสนาญาณ ๒.มโนมยิทธิญาณ ๓.อิทธิวิธญาณ
๔.ทิพโสตญาณ ๕.เจโตปริยญาณ ๖.ปุพเพนิวาสา-
นุสสติญาณ ๗.จุตูปปาตญาณ ๘.อัสวักขยญาณ(พระไตร-
ปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๗-๑๓๔) ที่ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“อนุสาสนี
ปาฏิหาริย์” (ไม่ใช่แค่“อิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์” อยู่เท่านั้น)

(๓๐๖) “ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความโลกิยฆราวาส

“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”คือ ปาฏิหาริย์ตามคำสอน
ของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติ“ศีล” ก็ปฏิบัติได้ผลตามคำสอน
เช่นว่า ศีลข้อ ๑ ไม่ฆ่าสัตว์ วางอาวุธ วางศาสตรา ไม่สร้าง

อาวุธศาสตราฆ่ากัน วางมือที่จะฆ่าสัตว์จริง ๆ มีใจเอ็นดู
สัตว์ทั้งหลาย โดยเฉพาะมีใจเอ็นดูคนที่เป็นมนุษย์ด้วยกัน
จริง ๆ หวังประโยชน์เพื่อสัตว์เพื่อมนุษย์ทั้งปวงอยู่แท้ ๆ

ผู้มี“ปัญญา”จึงรู้“จิตตนเอง”ว่า ลดโลภโกรธหลงได้แท้
ซึ่งผู้มี“ปัญญา”และปฏิบัติบรรลุลหรรณได้ครบ“วิชา ๘”
นี่คือ ผู้เป็น“อรหันต์”แน่ ๆ จะมี“จิตใจ”ดั่งว่านี่จริงแท้

แม้คนผู้ใดจะมี“ปัญญา”ไม่ถึง“วิชา ๘” มีเพียง
“วิชา ๑ ถึง ๕” ก็สามารถบรรลุ“อรหันต์”ได้เป็นต้นไปแล้ว
นั่นคือใน“วิชาข้อที่ ๕”ได้แก่ “เจโตปริยญาณ ๑๖”
นั่น เป็น“ความรู้”รายละเอียดของ“จิต”แท้ ๆ ผู้ศึกษามา
ตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”มาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”เป็น“ลำดับ”
อย่างดีจริง ๆ ไม่วกไปวนมาให้สับสนกันจริง ๆ ก็จะสามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“จิตทั้ง ๑๖ ประเภท”ว่า เมื่อตนปฏิบัติมี
มรรคผลสำเร็จตาม“เจโตปริยญาณ ๑๖”นี้จริง ก็คือ ผู้“จบกิจ”
ได้จริง ๆ มี“สัมมาสมาธิ(สมาธิโต)”ของพุทธและมี“สัมมาวิมุติ
(พ้นอวิชชานิพพาน)”ของพุทธ ถูกต้องจริงเป็น“สัมมาผล”แท้

ไล่เรียง“เจโตปริยญาณ ๑๖”ที่ตนมีตนเป็นได้จริง ๆ
อารยชนผู้นี้ก็เลยไม่สับสนในความเป็น“สอุปาทิเสส-
นิพพาน” กับ“อนุปาติเสสนิพพาน”เลย ว่า อย่างไรคือ
“สอุปาทิเสสนิพพาน”และอย่างไรคือ“อนุปาติเสสนิพพาน”
“สอุปาทิเสสนิพพาน”คือ ผู้บรรลุ“อรหัตตผลหรือ
นิพพานบางส่วน”ยังไม่หมดสิ้น“อุปาทิ”เป็น“เสขบุคคล”อยู่

ยังไม่ใช่ผู้หมดสิ้น“อุปาติ(เชือกเลส)”สิ้นเกลี้ยงนั่นเอง
“สอุปาติเสสนิพพาน” คือ “ส + อุปาติ + เสส + นิพพาน”

ส่วนผู้บรรลุ“อรหัตตผลหรือนิพพานครบถ้วนหมด
สิ้นอาสวะ”ก็เริ่มนับเป็น“อรหันต์”ได้แล้ว เรียกว่า“ปัญญา
วิมุตติบุคคล” ขั้นที่ ๖ ใน ๗ อริยบุคคล บุคคลนี้หมดสิ้น
“อุปาติ” เป็น“อเสขบุคคล-ผู้สิ้นาสพ”อยู่ คือ “อน + อุปาติ +
เสส + นิพพาน” ผู้นิพพานที่ไม่เหลือ‘อุปาติ’แล้ว เป็น
“อนุปาติเสส นิพพาน” ซึ่งมีคำว่า “อน” ที่แปลว่า “ไม่”

ทั้ง“อ”ทั้ง“น”ล้วนคือ “ไม่”ด้วยกัน“ครบถ้วน๒ ภาวะ”
ซึ่งยืนยันความเป็น“เทว”แล้ว ว่า “ไม่” แน่แน่นอนบริบูรณ์ทั้ง
“สระ” ทั้ง“พยัญชนะ”เต็มสัมบูรณ์แล้ว!

“อุปาติ”คือ เชื้อ, วิกากขันธที่กิเลส มีต้นหาเป็นต้น
เข้าไปยึดไว้แล้ว

“อน”ก็คือ “ไม่” และ“เสส”ก็คือ“เหลือ” “อนุปาติเสส”
มันก็คือ “ไม่เหลือเชื้อ, ไม่เหลือวิกากขันธหรือไม่เหลือ
ต้นหาที่กิเลสเข้าไปยึดไว้แล้ว” ..มันก็“จบ”สัมบูรณ์แล้ว

“ความโลภ-โกรธ-หลง”ของเราไม่มีแล้วจริง

(๓๐๗) “ปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว”และ“ดับเทว”

“เทว”ที่หมายถึง ความเป็น“๒”ของคุณ“สอุปาติเสส-
นิพพาน” กับ “อนุปาติเสสนิพพาน” มันชัดที่สุดแล้ว

ผู้บรรลุ“อนุปาติเสสนิพพาน”จึงหมายถึง ผู้บรรลุ

“อรหังต” หรือหมายถึง“โพธิสัตว์ระดับที่ ๔” ก็ชัดเจนแจ่มแจ้ง

สำหรับผู้บรรลุ“อรหัตตผล”หรือขั้นสิ้นอาสวะเป็น นิพพานครบถ้วนก็คือผู้มี‘ปรีนิพพาน’ มี“นิพพานครบถ้วน รอบแล้ว” เป็น“ผู้‘จบกิจ’เป็นอรหังต”บริบูรณ์

“ปรี”แปลว่า รอบ, ถ้วน, สิ้นเชิง, ทั้งหมด, เต็มที่, ล้น เหลือ

ดังนั้น ผู้มีภูมิธรรมขั้น“ปรีนิพพาน”จึงคือ ผู้บรรลุ ธรรมเป็น“อรหังต”แล้วรอบ, ถ้วน, สิ้นเชิง, ทั้งหมด, เต็ม ที่, ล้นเหลือ

ก็“จบกิจ”แล้ว ไม่ต้องปฏิบัติเพื่อเป็น“อรหังต” หรือ จบความเป็น“โพธิสัตว์ ระดับ ๔”กันได้แล้ว

ก็สามารถทำ“ปรีนิพพานเป็นปรีโยสถาน”ได้แล้ว

“อรหังต”คือ ผู้“ไม่เหลือ‘อุปาทิ’ในจิตตนแล้ว”

จึงสามารถ“ตายลง”ด้วย“อนุปาติเสสนิพพาน” ได้เลย ธาตุจิตตนเองก็แยกแตกเมื่อทำ“กาละตาย” เป็น ผู้ไม่เหลือแม้ความเป็น“ชีวะ” หหมดสิ้นทั้ง“พีชธาตุ-จิตธาตุ” อันเป็น“ชีวะ ๒”

“กาย”ก็จะ“ตาย”แตกแยกกันไปจริงจึงตอน“ทำกาละ ตายลงเป็นชาติสุดท้าย”ของคนผู้บรรลุธรรม“อนุปาติเสส- นิพพาน”

นี่แลคือผู้ที่สามารถทำ“ตนเอง”ให้“ตาย”ชนิดไม่เหลือ “ภาวะ ๒” คือ“รูปกายและนามกาย” หรือไม่เหลือ“วิญญูณ-

อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน-เทว”กันเป็นที่สุดได้จริง ๆ

ก็เป็นผู้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “เทว” และ “ดับเทว” ได้จริง

จึงไม่ใช่จะแค่ “คิดเอา-พูดเอา” เองง่าย ๆ

มีแต่คนผู้ “มิจฉาทิฏฐิ” หรือผู้ “หลงตน” ผู้ “ไม่รู้จริง” ที่ “คิดเอา-พูดเอา” ง่าย ๆ โดยที่ตนไม่มี “ปัญญา ๘” แท้จริงเลย

แค่ “กาย” ภายนอก หรือแค่ “กามคุณ ๕” มหาบัวก็
ไม่รู้จัก ว่าตนยังเสพติด “กามคุณ ๕” อยู่ แค่สิ่งเสพติด ขึ้น
หายาบ ๆ ง่าย ๆ ที่สามัญสำนึกของปุถุชนทั่วไปก็รู้ได้ คือ
หมากพลู

แต่มหาบัว ญาณสัมปันโน ท่านยังเสพติดหมากพลู
หน้าตาเฉย ก็ “การเสพติด” ตื่น ๆ ง่าย ๆ แค่นี้ ท่านยังไม่รู้จัก
รู้แจ้ง รู้จริงเลย แล้วจะมี “นิพพาน” ไม่ว่า “นิพพาน” แบบไหน
กันได้อย่างไร?

“สอุปาทิเสสนิพพาน” ท่านมหาบัวก็หมดสิทธิ์ที่จะ
รู้จัก แค่รู้จักก็ไม่มีแล้ว ยิ่งรู้แจ้ง ก็ยิ่งไม่มีแน่ “ความรู้จริง” ก็
ไม่มีแน่

ไม่บรรลु “อนุปาติเสสนิพพาน” แต่มหาบัวท่านพูด
ด้วย “ความไม่รู้ (อวิชชา) ของตนเอง” จริง ๆ อาตมาต้องขออภัย
ที่ยกมาเป็นตัวอย่างในทีนี้ (ขอขอบคุณท่านมหาบัวไว้ ณ ที่นี้จริงๆ)

(๓๐๘) มา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “นิพพาน ๒ ประเภท” กันให้ชัด ๆ

ขอแยกแยะ “สอุปาทิเสสนิพพาน” กับ “อนุปาติเสส

นิพพาน”ให้ชัดๆ ขึ้นกันอีกที ว่า อย่างไรกันแท้

“สอุปาทิเสสนิพพาน” กับ “อนุปาทิเสสนิพพาน” ทั้ง ๒ อย่างนี้ ต่างก็คือ คนผู้มี “นิพพาน” กันทั้งคู่

“นิพพาน”คือ คนผู้มี “การดับกิเลสของตนเอง” ได้
ก็มี “ดับกิเลสได้แล้วบางส่วน” นี้อย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่าง
กันแน่ กับ “ดับกิเลสได้หมดสิ้นไม่มีเหลืออีกเลยตลอดกาล”
ดังนั้น ผู้ “ดับอาสวะของตนเองได้” บางส่วน แต่ยัง
“ดับกิเลสาสวะในตนเองยังไม่หมดสิ้นทุกส่วน” จึงยังชื่อว่า
“สอุปาทิเสสนิพพาน” ก็ชัดๆ กันเช่นนี้ คือ กิเลสยังเหลือ
..ใช่มั้ย?

ที่นี้ ก็มากำหนดหมายกันที่คำว่า “เหลือ” เราจะ
หมายเอาอะไรล่ะ ที่ “เหลือ” ..? หรืออะไรที่ “หมดสิ้นแล้ว..
ไม่เหลือ”

๑. ที่เหลือนั้นก็คือ “กิเลสเหลือ” ยังเป็น “อรหัตต์” ไม่ได้
“เหลือ” ชนิดนี้ก็คือ “สอุปาทิเสสนิพพาน”

๒. “กิเลสหมดสิ้นยังยืนตลอดกาลแล้ว” เป็น “อรหัตต์”
ได้แล้ว แต่ยังบำเพ็ญธรรมจากความเป็น “อรหัตตสาวก”
สูงขึ้นๆ สู่ความเป็น “อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ให้ได้

“เหลือ” ชนิดนี้ก็ชัดเจนแล้วว่า ผู้นี้เป็น “อรหัตต์” ได้
แล้ว ; กิเลสไม่เหลือแล้ว” แต่ “เหลือ” ความเป็น “โพธิสัตว์” ที่
จะบำเพ็ญต่อ “อรหัตต์” หรือ “โพธิสัตว์ชั้น ๔” ก็เป็น “ชั้น ๕”
สูงขึ้น

“อรหันตสาวก”กับ“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”นี้
แตกต่างกันแน่นอน..ใช่มั๊ย? ทุกคนคงไม่สับสนไม่สงสัยนะ!

มันก็มีเรื่องของ“กิเลส”ยังมีเหลือใน“ขั้น ๕” กับ
“กิเลสที่ไม่มีเหลืออีกแล้วในขั้น ๕”เป็น“อรหันต์”แท้

ทวนอีกที...ผู้“ดับกิเลสของตนเองหมดสิ้นอาสวะ”
ได้แล้ว“ทุกส่วน” ก็คือ คนผู้เป็น“อรหันต์” เป็นผู้“จบกิจ”
สำหรับตน ไม่เหลือ“อุปาทิ” จึงเท่ากับผู้มี“อนุปาทิเสส-
นิพพานธรรม”แล้ว นั่นคือ เป็นคนผู้“ไม่เหลือเชื้อ, ไม่เหลือ
วิบากขั้นที่กิเลสเข้าไปยึดไว้แล้ว” อันมี“ตัณหา”เป็นต้น
“เข้าไปยึดไว้แล้ว”

ดังนั้น จึงเป็นผู้“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้แล้ว
แต่ยังไม่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”จึงคือผู้“เหลือ”
“สอุปาทิเสสนิพพาน”คือ “ส + อุปาทิ + เสส + นิพพาน”
“ส”คือ กับ,เป็นไปกับ,ของตน(ก็ยังมีของตน)

“อุปาทิ”คือ เชื้อ,วิบากขั้นที่กิเลส(มีตัณหาหรืออุปาทาน
เป็นต้น)เข้าไปยึดไว้แล้ว

“เสส”คือ เหลือ

“นิพพาน”คือ เป็นผู้บรรลु“อรหันต์”

“อรหันต์”คือ ผู้“ไม่ลืกลับแล้ว..เป็นที่สุด”

“ไม่ลืกลับ”ในอะไร?

นั่นคือ “ไม่ลืกลับ”ในความเป็น“กิเลสที่ตนมี”เป็นต้น
และ“ไม่ลืกลับ”ใน“การดับกิเลสของตนให้หมดสิ้นไปได้จริง”

จึงเป็นคนที่“กิเลสสวระของตน”หมดสิ้นแล้ว แต่
“ชีวิต”ของตนยัง“เหลือ” ยังไม่ทำ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”
คนผู้นี้จึงชื่อว่า ผู้“สอุปาทิเสสนิพพาน”

“สอุปาทิเสสนิพพาน”ของพระอรหันต์จึงคือ
“นิพพานที่เหลืออุปาทิ” ดังนั้น “อุปาทิ”ที่“เหลือในอรหันต์”
จึงไม่ใช่ “กิเลส”แน่ แต่ยังมี“สิ่งอื่นที่เหลือ”ซึ่งเป็น“เชื้อ”
ที่เหลือ หรือเป็น“วิบากขันธ์ที่กิเลส(มัตถมหาหรืออุปาทานเป็นต้น)
เข้าไปยึดไว้แล้ว”นั่นเองที่เหลือ ด้วยการ“สมาทาน”(ตรงกัน
ข้ามกับ“อุปาทาน”)

“สิ่งที่เหลือ”ของผู้“อรหันต์”ที่บำเพ็ญเป็น“โพธิสัตว์”
ต่อภพภูมิไปอีกนี้ ถ้าเรียกว่า ผู้มี“สอุปาทิเสสนิพพาน”
จึงหมายเอาส่วนที่ไม่ใช่“กิเลสสวระ”เด็ดขาด อย่างสิ้นสนะ!

และ“เชื้อหรือวิบากขันธ์ที่กิเลส(มัตถมหาหรืออุปาทาน
เป็นต้น)เข้าไปยึดไว้แล้ว”นั้นมันไม่มีแล้ว มันหมดสิ้นไปจาก
“อรหันต์”แล้ว จึงเป็นผู้“อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ”

“อนุปาทิเสสนิพพาน”คือ “อน+อุปาทิ + เสส + นิพพาน”
“อน”คือ ไม่ ซึ่งเป็นผู้“ไม่” ชนิดที่เด็ดขาดแล้วจริง
นั่นคือ “ไม่”ทั้ง“อ” “ไม่”ทั้ง“น” ครบ ๒ ภาวะไง!

“เสส”คือ เหลือ แต่เป็นผู้“ไม่เหลือ”ภาวะ ๒ เลย

“อนุปาทิเสส”จึงเท่ากับ“ไม่เหลืออุปาทิ”ทั้ง ๒ ภาวะ
เมื่อคนผู้นั้น“ไม่มีอุปาทิแล้ว” ก็คือ เป็นผู้“ไม่เหลือ”
เชื้อ,วิบากขันธ์ที่กิเลส เช่น ตัณหาเป็นต้น เข้าไปยึดไว้แล้วจริง

จึงเป็นผู้สามารถทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ให้
แก่ตนเองได้แท้ แต่ยังมีเหลือ“ชีวิต”ที่จะทำ“การตาย-การเกิด”
ให้กับ“ชีวิตของตน”ไปในวัฏสงสารอีกอยู่

ผู้สำเร็จเป็น“อรหันต์”แล้ว ผ่าน“วิมุตติ”แล้วนั้น

จึงจะชื่อว่า ผู้“อมตะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร ๑๐)

เป็น“อมตบุคคล”คือ ผู้ทำ“วิมุตติ”ได้สำเร็จเด็ดขาดแล้ว

(๓๐๙) ผู้ทำ“นิพพาน ๒ ประเภท”ได้ คือ “อมตบุคคล”

“อมตบุคคล”จึงเป็นผู้“ไม่เหลือกิเลสอาสวะแล้ว” คือ ผู้
“อนุपाติเสสนิพพานธาตุ”(ผู้ทำธาตุให้เป็นนิพพานได้แล้วไม่เหลือเชื้อกิเลส)
”แท้” แต่ยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” คือ ผู้มี“อนุปาติ-
เสสนิพพานธาตุ”นี้ ยัง“เวียนว่ายตาย-เกิด”อยู่ใน“กาล” ยัง
ใช้ชีวิตบำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”ต่อภพภูมิไปอีก

ก็กลับมาใช้ภาษาเรียก“อรหันต์”ที่ต่อภพภูมิเป็น
โพธิสัตว์”นี้ว่า ผู้“สุอุปาทิเสสนิพพานธรรม”

“สุอุปาทิเสสนิพพานธรรม”ของ“อรหันต์”ที่ต่อภพ
ภูมิเป็นโพธิสัตว์”จึงไม่ใช่“สุอุปาทิเสสนิพพานธรรม”
ของ“ปุถุชนหรือเสขบุคคล” คือ ผู้ยัง“ไม่ใช่อรหันต์”

แต่“สุอุปาทิเสสนิพพานธรรม”ของ“อรหันต์”นั้น มัน
ของ“อรหันต์”ไง! มันคนละขั้นชั้นของ“ภูมิธรรม”กันอยู่ชัด ๆ

เพราะภาษาเป็น“สมมุติธรรม”ที่ใช้เรียก“สภาวะ-
ธรรม”เท่านั้น ไม่ใช่“ความเที่ยง”แต่ประการใด

เมื่อใด“สภาวะธรรม”ของคนผู้นั้นเปลี่ยนไปแล้ว แต่
นำ“ภาษา”มาใช้เรียกคนที่มี“ขั้นชั้น”สูงขึ้นไปแล้ว มันก็ต้อง
ตาม“ภาวะธรรม”ให้แน่นๆ คม ชัดๆ ตรงๆ

“อรหันต์”เป็นผู้ทำ“นิพพาน”บริบูรณ์ได้ เป็น“อรหันต์”
แล้ว แต่เป็น“โพธิสัตว์”ยังไม่จบสูงสุดเท่านั้น ยังต้องบำเพ็ญ
“โพธิกิจ”ต่อสูงขึ้นๆ อีก ตามปณิธานของตน จนกว่าจะ
บรรลุสูงสุดเป็น“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”โน้นแหละ จึง
จะเป็นผู้ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สุดแห่งที่สุด

สำหรับ“อรหันต์”คือผู้มี“วิมุตติ”แล้ว รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“การตาย-การเกิด”ของ“กิเลสสาสวะ”แล้ว แต่จะสามารถเป็น
“โพธิสัตว์”ผู้กำหนด“การตาย-การเกิด” ให้แก่ตนเองตาม
ต้องการได้เองจริงแท้ได้เสียก่อน จึงจะชื่อว่า “อมตบุคคล”

ต้องผ่าน“วิมุตติ”และ“บำเพ็ญ”โพธิสัตว์ภูมิสูงขึ้นไป
อีกถึงขั้นที่พอจะสามารถเป็นผู้กำหนด“การตาย-การเกิด”
ให้แก่ตนเองตามต้องการได้เอง จึงจะชื่อว่า ผู้“อมตะ”ได้

“อมตะ”จึงได้แก่ “ผู้อยู่เหนือความตาย-ความเกิด”
หมายความว่า เป็นผู้ที่ยังเกิดอยู่หรือจะตายสูญไปเลยก็
ทำได้ จะเลือกทำแบบไหน ก็ทำได้ด้วยตนเองเด็ดขาด

“โพธิสัตว์”ขั้นสูงเกินกว่าขั้นที่ ๔ ไปแล้ว คือ“อรหันต์”
ผู้บำเพ็ญบารมีสูงขึ้นไปอีก กระทั่งมี“ภูมิธรรมสูง”รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“นิพพาน ๓” และสามารถทำ“นิพพาน ๓”นั้นได้สำเร็จครบ
“นิพพาน ๓”ได้แก่ “สุญญตนิพพาน-อนิมิตต-

นิพพาน-อัปปณิหิตนิพพาน”

“สุญญตนิพพาน”คือ “นิพพานที่ทำกิเลสสวระให้
สูญหายตายสนิทสิ้นได้”

“อนิมิตตนิพพาน”คือ “นิพพานที่ผู้้นั้นตายลง‘ไม่ทำ
เครื่องหมายอะไร’ในจิตอีกเลย”

“อัปปณิหิตนิพพาน”คือ “นิพพานที่ผู้ตายลง‘ไม่ตั้ง
จิตให้มีอาการใดขึ้นในจิต’อีกแล้ว” จึง“ตาย”อย่างสนิท
สุดท้ายจริง

หากโพธิสัตว์ผู้นี้ จะยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ด้วย“นิพพาน ๓”นี้ในชาติที่เป็น“อรหันต์”แล้วนั้น ก็สามารถ
“ตั้งจิต”เกิดอีกต่อภูมิโพธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีสู่“พุทธภูมิ”
ที่สูงสุดให้ได้ ไม่ตายลงด้วย“นิพพาน ๓” นั่นเอง

จึงสามารถ“เกิด”มาต่อภพต่อภูมิบำเพ็ญสู่“โพธิสัตว์”
ยิ่ง ๆ ขึ้น ต่อภพภูมิบำเพ็ญเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๕-๖-๗-๘-๙”
ไปอีก ให้ได้ ก็มีสิทธิ์ แต่จะสำเร็จหรือไม่ถึงที่สุดจะเป็น
พระพุทธเจ้าได้หรือไม่นั้น ก็สุดแท้ตามที่เป็นไปได้จริง

“อมตบุคคล”จึงสูงกว่า“อรหันต์ขั้นต้นๆ”ไปตามลำดับ
จนกระทั่งสามารถเป็น“อรหันต์หรือโพธิสัตว์”ที่สามารถ
กำหนด“วันตายได้เป็นปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ทันที

ไม่ต้องไปตกอยู่ใน“สุทธาวาส ๕”เลยได้จริง นั่นคือ
“โพธิสัตว์”ท่านนี้ตายลงไม่ไปเสียเวลาอยู่“อนาคามีภูมิ ๕
ประเภท”นั้นเลย เช่น “พระพุทธเจ้าสมณโคดม” ซึ่งเป็น

ตระกูล“ปฏิสัมพันธ์ญาณ”แท้ๆ ตรงๆ ที่แจ่มแจ้งใน“โลกุตระ-
ธรรม”ละเอียดลออถ้วนรอบสุมิจิตรพิสดารสัมบูรณ์จริง ๆ

(๓๐๐) ทำความรู้จัก“อรหันต์”กับ“โพธิสัตว์”กันให้ดี ๆ

“โพธิสัตว์”กับ“อรหันต์”นั้นมีนัยสำคัญที่ไม่สามารถ
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ง่าย ๆ

แต่ถ้าบำเพ็ญไปไม่ถึงที่สุดบรรลุเป็นพระพุทธเจ้า
ตนเองทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เฉพาะตนเองไปเสีย
ก็หมดสิ้นความเป็น“จิตนิยาม” แยกธาตุ“จิต”ตนเองเป็น
“อุตุ” กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไป เลิกหมดสิ้นไม่เหลือความ
เป็น “ชีวะ”ใด ความเป็น“อรหันต์”ก็ดี เป็น“โพธิสัตว์”ก็ดี ก็
หมดไป ไม่เหลือเชื้อหรือซากแห่งความเป็น“ชีวะ”เด็ดขาด

ซึ่ง“อรหันต์”ผู้ไม่ต่อภพภูมิไปเป็นพระพุทธเจ้านั้น
ย่อมมี แน่นอน ที่ตายลงในชาตินั้น“ปรินิพพานเป็นปริ-
โยสาน” ไปเลย

“อรหันต์”ผู้ไม่ใช่“โพธิสัตว์” และไม่รู้จักความเป็น
“โพธิสัตว์” เช่น สายเถรวาทพระมหากัสสปะ ก็อย่างนี้ แต่
สามารถ“ทำนิพพาน”ให้แก่ตนได้แล้ว นั่นคือ ทำ“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”ได้ แล้ว“อรหันต์”ที่ไม่สนใจ“โพธิสัตว์ภูมิ”ถึง
เวลา“กายแตกตาย”ก็ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปทั้งนั้น

“อรหันต์”ก็คือผู้จะทำ“ตายต่อภพ”ก็ได้ “ตายไม่ต่อ
ภพ”ให้แก่ตนก็ได้ แต่ผู้ใด“ไม่ต่อภพภูมิ” ไม่สมควรใจเลย ก็

เป็น “อมตบุคคล” ที่ “อนุปาติเสสนิพพานธาตุ” แท้ๆ เต็ด-
เดี่ยวไม่ได้

นี่คือ “นิพพาน” ประเภทที่ ๑

ส่วน “นิพพาน” อีกประเภท ก็คือ ผู้ “อนุปาติเสส-
นิพพาน” ไปเลยก็ได้แล้ว สามารถทำได้จริง แต่ยัง “ไม่ยอมทำ
ยังตั้งปณิธานต่อภพภูมิไปอีก จึงชื่อว่า ผู้ยังเหลือ “อุปาติ (เชื้อ
ชีวิต, ยังต่อภพภูมิมีขั้น ๕ เวียนเกิดเวียนตายต่อไปอยู่)” จึงยังกลับไปใช้ภาษา
เรียกผู้มี “อนุปาติเสสนิพพาน” ได้แล้วนี่ ว่า ยังเป็นผู้มี “สอุ-
ปาติเสสนิพพานธรรม” หรือจะเรียกว่า “อนุปาติเสสนิพพาน
ธาตุ” กันอยู่ภาษาวนมาซ้ำ แต่สภาวะธรรมสูงขึ้นไปแล้ว

“นิพพาน” ทั้ง ๒ ประเภทคือ “อนุปาติเสสนิพพาน”
แล้ว นั่นคือ “กิเลสสวระ” ของตนหมดสิ้นเด็ดขาดแล้ว คน
ผู้นี้จึงชื่อว่า “อรรหันต์ (ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความลึกลับ” ใน “อัตตา” บริบูรณ์เป็น
ที่สุดแล้ว และดับสิ้นอัตตาตนเองได้แล้ว)” เมื่อ “อรรหันต์” ผู้นี้ “ตายกาย
แตกลง” ก็ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ไปทันที ไม่สนใจใน
ความเป็น “โพธิสัตว์” เลย ก็แน่นอนที่จะไม่รู้จัก “โพธิสัตว์” ก็
เป็นคนผู้ไม่มีความรู้รอบในความเป็น “โพธิสัตว์” ไม่สมควรใจ
จะเรียน ไม่ใส่ใจเรียน ก็เป็นธรรมดา

คนผู้นี้ไม่สนใจ “ความเป็นพระพุทเจ้า” ต้องการ
บรรลุนิพพานไปเฉพาะตนเท่านั้น ก็ย่อมไม่รู้แม้แค่ “รู้จัก”
ความเป็น “โพธิสัตว์” มันก็ไม่รู้ตามความไม่สนใจที่จะรู้

นั่นคือ ผู้เรียนรู้แค่ทำ “วิมุตติ” ทำ “ความหลุดพ้น” จาก

วิภูสวสาร ต้องการแค่“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”ไปเท่านั้น
ก็ยอมไม่มีภูมิที่จะเป็น“โพธิสัตว์” คนผู้นี้จึงเป็น
“อมตบุคคล”ไม่ได้

เมื่อตนทำ“วิมุตติ”ได้ ก็ทำ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”
ไปเลย โดยทำ“จิตตนเอง”ให้“ไม่มีกาย”ถาวรยั่งยืนไปเลย
คนผู้นี้ก็“จบกิจ”ตนเท่านั้น แค่เป็นผู้มี“ปัญญาวิมุตติ” เป็น
สูงสุด คนผู้นี้“ตายไปแล้ว”ต้องไปตกอยู่ใน“สุทธาวาส ๕”
อีกนานแสนนาน เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อภิธรรม”ที่ลึกซึ้ง

จึงทำ“ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน”ในขณะที่“ลืมตา”
แล้วก็“ตายกายแตก”ไปพร้อมกับ“ปรินิพพานเป็นปรีโย-
สาน”ตามที่มี “ฉานวิสัย”ของพระพุทธเจ้าอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”
จึงมี“ปัญญา ๘” เรื่อง“ฉานวิสัย”ที่“สัมมาทิฏฐิ”นี้เป็นเรื่อง
ยากมากยิ่งๆ ที่จะพูดกันด้วยภาษาให้เข้าใจกันได้ง่าย ๆ

เพราะไม่มี“ปัญญา ๘”ครบ“๘”จึงไม่สามารถจะ
ปฏิบัติสู่“ความดับ”ได้ ชนิดที่ไม่ต้องไปตกอยู่ใน“ภพ”ของ
“รูปภพ” กับ“อรูปภพ”อีกนานเท่าอนันต์ ดังที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ว่า “ปัญญา ๘ เป็นดังนี้” ตามที่อาตมาได้สาธยาย
มานั่นเอง

(๓๑๑) “ปัญญา ๘”นี้เป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า

“ปัญญา ๘”นั้นมีตั้งแต่ข้อ ๑-๒-๓-๔-๕-๖-๗-๘

หากไม่พัฒนาให้เกิดจริงเป็นจริงไปตามลำดับ ๑ ถึง ๘

“ปัญญา”มันก็ไม่เจริญพัฒนาบริบูรณ์สมบูรณ์ เด็ดขาด

เพราะ“ปัญญา”เป็น“โลกุตตรธรรม” ที่เริ่มตั้งแต่ ปัญญาข้อที่ ๑ ซึ่งต้องได้ฟังจากพระโอรสผู้พระพุทธเจ้า ว่าเป็นความตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง(สัมมาสัมพุทธโธ)

หรือจากผู้ได้รับ“ความรู้-ความจริง”จากสัตตบุรุษ หรือจากผู้อยู่ในฐานะครูที่สัมมาทิฐิเท่านั้น มาก่อน

คำว่า“พระองค์เอง”ที่เป็นมนุษย์มี“กาย”มี“สัญญา” มี“วิญญาณ”เป็นของตนเอง ซึ่งไม่ใช่“กาย”หรือไม่ใช่“สัญญา” หรือไม่ใช่“วิญญาณ”ที่“พระเจ้า”เป็นเจ้าของ หรือ“พระเจ้า” ที่ลึกลับอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้เป็นผู้สร้าง“วิญญาณ”ขึ้นมาเด็ดขาด ที่ไม่มีมนุษย์คนใดบังอาจจะ“เป็นพระเจ้าหรือเป็นพระศาสดา”ได้เลยเป็นอันขาด สงวนสิทธิ์“ความเป็นพระเจ้าหรือ ความเป็นพระศาสดา”ไว้เฉพาะ“พระเจ้าหรือพระศาสดา” เท่านั้น

แม้“พระศาสดา”ก็ได้แค่อาศัยร่างความเป็น“มนุษย์” มาประกาศ“ความรู้-ความจริง”นี้ที่“พระเจ้า”เป็น“เจ้าของ ความรู้-ความจริง”ให้มนุษย์ในโลกได้มี“ความรู้”รับรู้“ความจริง”บ้างเท่านั้น และเรียกพระศาสดาว่า “ผู้ประกาศหรือ ประกาศก(prophet)คำสอนของพระเจ้าให้คนในโลกรู้”

และสิทธิ์ที่สงวนนั้นไม่มีมนุษย์คนใดที่จะสามารถ มี“ความจริง”หรือมี“ความรู้”เหมือน“พระเจ้า”ได้เลยเป็น เด็ดขาด “พระเจ้า”ผู้เดียวเท่านั้นที่มี“ความรู้-ความจริง”นี้

“พระเจ้า”เท่านั้นที่เป็น“เจ้าของความรู้-ความจริง”

ซึ่งยึดมั่นถือมั่นกันว่า “ความรู้”นี้เท่านั้นเป็น“ความจริง”ตลอดกาลนิรันดร์ และเป็น“ความจริง”ที่“คงที่-เที่ยง” ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยเด็ดขาด ไม่ขึ้นกับ“กาละ-เทศะ-ฐานะ”เลย

แม้“กาละ-เทศะ-ฐานะ”จะเปลี่ยนไป จะเคลื่อนที่ไป อยู่ตลอดเวลาอยู่เท่าๆ ปฏิเสธไม่ได้อยู่ได้ๆ โทนโทก็ตาม

จึงตรงกันข้ามกับศาสนาพุทธ ที่มนุษย์นี้แหละที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญูณ” และความเป็น“พระเจ้า” ด้วย“ความรู้”และพิสูจน์“ความจริง”ในความเป็น“วิญญูณ” หรือ“พระเจ้า”กระทั่งถึงขั้น“ดับวิญญูณ”หรือ“ดับพระเจ้า”ด้วยตนเองไปได้จริงสำเร็จเป็นที่สุด ด้วย“ปัญญา” อันเป็น “ความรู้”ขั้น“โลกุตระ” มีพระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสรู้

“ปัญญา”นั่นคือ “ปัญญา ๘”ที่เป็น“เจตสิก”ของ “วิญญูณ”เท่าๆ ที่ตรัสรู้โดยพระพุทธเจ้า

“วิญญูณ”หรือ“พระเจ้า”นั่น ก็คือ “ตัวเอง(อัตตา)”นี่เอง เรื่องนี้สำคัญและยิ่งใหญ่ ซึ่งชาว“เทวนิยม”ยังหลงผิดหรือไม่อาจมี“ปัญญา”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “วิญญูณ” หรือ“พระเจ้า”อยู่กระทั่งทุกวันนี้

“พระเจ้า”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวเอง “พระศาสดา”ที่เป็น“เทวนิยม”ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวเอง

มีศาสนาพุทธเท่านั้น ที่สามารถมี“ปัญญา”รู้จัก

รู้แจ้งรู้จริง“ตัวเอง”หรือ“อัตตา” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “วิญญาณ”หรือเป็น“พระเจ้า”ได้อย่างสมบูรณ์สุด

(๓๑๒) ปัญญา คือ รู้“รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ”

ดังที่พระพุทธเจ้าได้สรุปไว้ใน“ปัญญา ข้อที่ ๘”นั่นเอง
สำหรับ“ปัญญาข้อที่ ๘”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๙๒)มีว่าดังนี้

“อนึ่ง เธอพิจารณาความเกิดขึ้นและความเสื่อมใน
อุปาทานชั้น ๕ ว่า รูปเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งรูปเป็น
ดังนี้ ความดับเป็นดังนี้

เวทนาเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งเวทนาเป็นดังนี้
ความดับเป็นดังนี้

สัญญาเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งสัญญาเป็นดังนี้
ความดับเป็นดังนี้

สังขารทั้งหลายเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งสังขาร
เป็นดังนี้ ความดับเป็นดังนี้

วิญญาณเป็นดังนี้ ความเกิดขึ้นแห่งวิญญาณเป็น
ดังนี้ ความดับเป็นดังนี้”

ผู้มี“ปัญญา”ครบ“ข้อ ๘”บริบูรณ์ จึงจะทำได้สมบูรณ์

“ทำได้สมบูรณ์”หมายความว่า ต้องเป็นผู้มี“ปัญญา”
ที่“สัมมาทิฐิ”ในความเป็น“กาย” และเป็น“สัญญา” จึงจะ
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”

ว่า เป็น“ดังนี้” และ“ความเกิด”แห่งขันธทั้ง ๕ นั้นๆ เป็น “ดังนี้” และที่สำคัญยิ่งคือ “ความดับ”แห่งขันธทั้ง ๕ เป็น “ดังนี้”สำเร็จ

ผู้มีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“ดังนี้” และทำ ความเป็น“ดังนี้”ให้ถึง“ความดับ”สำเร็จทุกประการ บรรลุเป็น “อรหันต์” และ“อรหันตโพธิสัตว์” หรือที่สุดแห่งที่สุดเป็นได้ ถึง“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”ปานนั้น แต่ละคนมีสิทธิ์

ใครจะเลือกเป็นแค่“อรหันต์” หรือจะเลือกเป็น “โพธิสัตว์”เพื่อเป็น“อรหันตโพธิสัตว์”ไปตามลำดับ จน กระทั่งที่สุดเป็น“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ก็สามารถใช้ สิทธิ์ได้ตามชอบ

คนทุกคนจะเรียนรู้บำเพ็ญตนให้ถึงความเป็น“ดังนี้” ปานใดๆ ทำความเป็น“ดังนี้”ให้ถึงที่สุดก็ได้ตามความเพียร อุตสาหะจนกระทั่งถึงที่สุดเป็น“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ล้วนเป็นของฟรี อาตมาจึงสมควรใจที่จะมีความเป็น“ดังนี้” บ้าง เพราะเป็นของฟรี และอาตมาก็เป็นอิสระเสรีแท้ๆ

ถ้าสามารถจริง เราก็เป็น“พระพุทธเจ้า”ที่จะอุบัติขึ้น มาประกาศศาสนาพุทธ มีชื่อขึ้นทำเนียบ“ความเป็น พระพุทธเจ้า” องค์ใดองค์หนึ่งในโลกจริง ซึ่งอาตมาก็มีสิทธิ์

เพียงแต่ว่า จะสามารถ“บำเพ็ญตนให้บรรลุจริง” เสมอเหมือน“พระพุทธเจ้า”ได้หรือไม่ก็เท่านั้นเอง

แต่อาตมาก็ได้พากเพียรผ่านความสำเร็จมาได้ถึง

“โพธิสัตว์”ระดับ ๗ แล้ว ซึ่งผ่าน“สัมภारวืบาก”มาจริง จึง รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่เป็น“วืบาก”ต่างๆ ว่าเป็น“ดังนี้”ๆ อย่างแท้จริง ตามที่ได้พูดอย่างไร ทำได้อย่างนั้นมาจริง (ยกอาวาทิ ตลภากรินันแล ก็ล้วนนำ“วืบาก”ที่ได้ผ่านมาของตนมาพูด ทั้งนั้น ซึ่งผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมวืบาก” ก็ยังไม่เชื่อ

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาน” ว่าเป็น“ดังนี้” และ“ความเกิด”แห่งขันธ์ทั้ง ๕ นั้นๆ เป็น“ดังนี้” และที่สำคัญยิ่งคือ “ความดับ”แห่งขันธ์ทั้ง ๕ เป็น“ดังนี้” ได้สำเร็จ นั่นเอง

ผู้มี“ปัญญา” จึงเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาน”ตาม“ความรู้”และ“ความจริง”ที่เป็น

(๓๑๓) “พระเจ้า”คือ “ความรู้-ความจริง”ที่สูงสุดแท้

“พระเจ้า”ของศาสนาใดๆ ก็ตาม ล้วนก็คือ “ความรู้-ความจริง”ที่สูงสุดแท้ๆ

แต่“พระเจ้า”ของศาสนาเทวนิยมทั้งหลาย ยังลืกลับ และยืนยันว่า คนหรือมนุษย์จะมี“ความรู้-ความจริง”เท่าเทียม “พระเจ้า”ไม่ได้เด็ดขาด

“พระเจ้า”ของศาสนา“พุทธ”ก็คือ “ความรู้-ความจริง” แต่ไม่ลืกลับ และเป็น“ความรู้-ความจริง”ที่มนุษย์พึงได้พึงมี พึงเป็นให้ถึงที่สุดให้ได้อย่างกระจะกระจ่างสว่างเปิดเผย ด้วย มีรอบ มีกรอบ มีขั้นชั้น เป็นลำดับมากมายขั้นชั้น ซึ่ง

เป็น“คุณธรรมอันวิเศษ”ที่มนุษย์พึงมีพึงเป็นพึงพิสูจน
“ความรู้-ความจริง”นี้ ทุกคนมีสิทธิ์ ถ้าผู้ใดสามารถปฏิบัติ
บรรลุได้

“ความรู้-ความจริง”หรือ“พระเจ้า”จบกิจแค่“อรหันต์”

“ความรู้-ความจริง”หรือ“พระเจ้า”ไปตามความเป็น
“โพธิสัตว์”ที่“จบกิจ”แต่ละระดับของ“อรหันตโพธิสัตว์”

“ความรู้-ความจริง”หรือ“พระเจ้า”ที่“จบกิจ”เป็น
“พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ทุกคนล้วนมีสิทธิ์ทั้งสิ้น ใครปรารถนาเป็น“พระเจ้า”
ที่สูงชั้นใด ก็พากเพียรเอาให้ได้ของแต่ละคนก็แล้วกัน

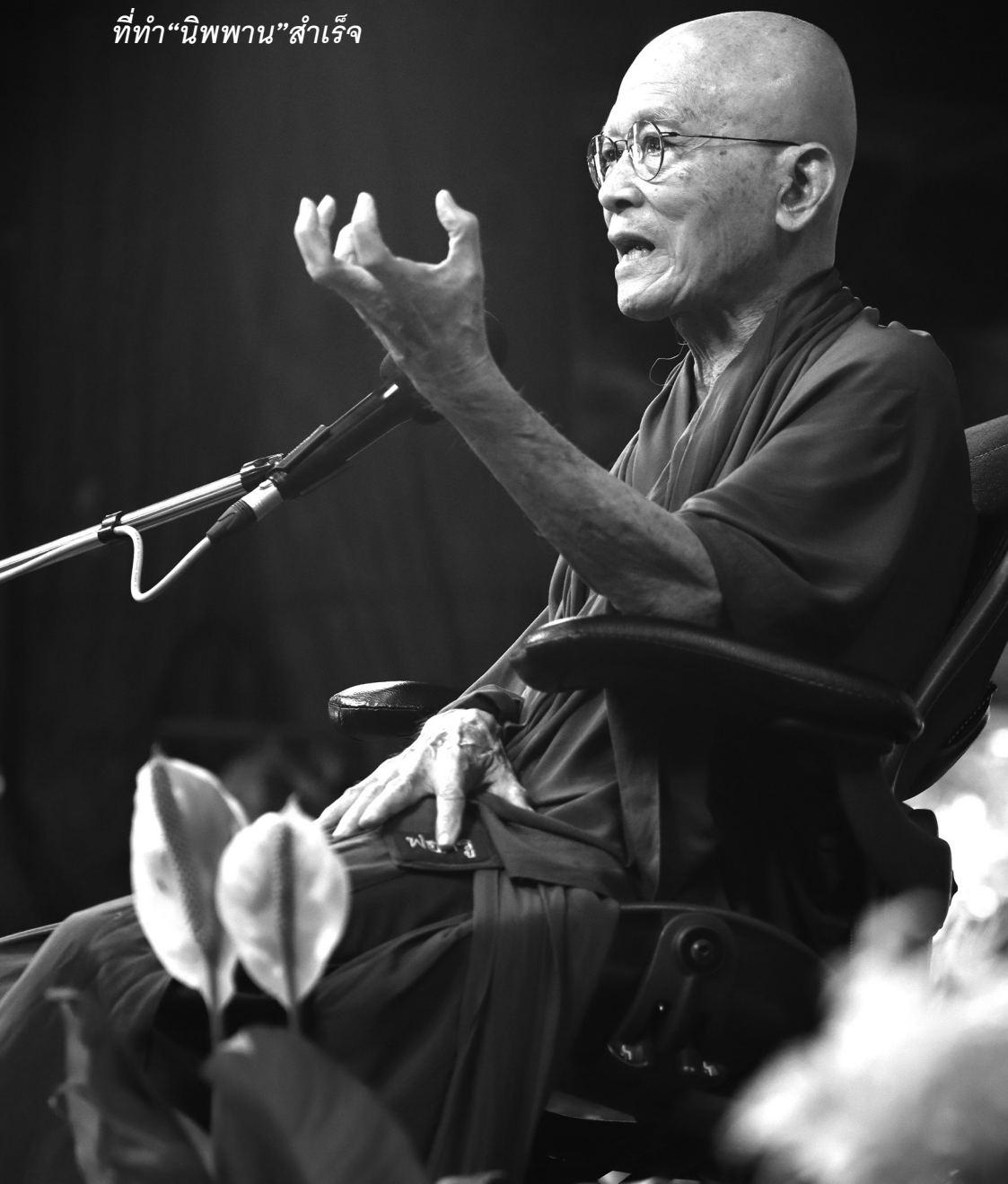
เพราะความเป็น“พระเจ้า”ของ“พุทธ”ไม่“สงวนสิทธิ์”
ว่า เป็นของ“พระพุทธรูป”องค์เดียว หนึ่งเดียวเท่านั้น ใครๆ
จะมีความเป็น“พระเจ้า”ก็ได้ แม้จะเป็น“พระพุทธรูป” ก็มีสิทธิ์

“ความรู้-ความจริง”จะสูงสุดแห่งที่สุดปานใดก็มีสิทธิ์

ผู้บรรลุเป็น“พระเจ้า”สูงสุดแต่ละชั้น เช่น “อรหันต์”
ขั้นต้น คือ“โพธิสัตว์ระดับ ๔”แล้ว“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ไปในชาติที่เป็น“อรหันต์”นั้น ก็ได้ ก็เป็นอันสูญสิ้น“อตฺตา
เทว พระเจ้า วิญญูณ”ของตนๆ ไปจากกาล จากวิภูสงสาร
หรือจากเอกภพมหจักรวาล แยกธาตุ“อตฺตา เทว พระเจ้า
วิญญูณ”ของตนๆ ไปเป็น“ดิน น้ำ ลม ไฟ” ไปเลย

ไม่ใช่“ตายแล้ว”จะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”บนสวรรค์
นิรันดร์เลย เพราะ“อตฺตา”ก็ดี “เทว”ก็ดี “พระเจ้า”ก็ดี

“จิต”หรือ“วิญญาน”
ที่เป็น“พระเจ้า”ชั้นสูงสุดของคนนั้น
คือ ความเป็น“อรหันต์(โพธิสัตว์ระดับ ๔)”
ที่ทำ“นิพพาน”สำเร็จ

“วิญญูญาณ”ก็ดี ล้วนเป็น“ของตน” ที่“เกิด”โดยตนเองทำเอง-
“ตาย”โดยตนเองทำเอง และ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
สูญสิ้นแยกธาตุจิต“ตนเอง”ไปเป็น“ดินน้ำลมไฟ”ด้วยตนเอง
“จิต”หรือ“วิญญูญาณ”ที่เป็น“พระเจ้า”ชั้นสูงสุดของ
คนนั้นคือ ความเป็น“อรหันต์(โพธิสัตว์ระดับ ๔)”ที่ทำ“นิพพาน”
สำเร็จ

หรือจะบรรลुเป็น“พระเจ้า”สูงสุดชั้น“อรหันต์โพธิสัตว์”
ต่อจาก“โพธิสัตว์ระดับ ๔”คือ“อรหันต์”หรือ“โพธิสัตว์”แต่ละ
ชั้น แล้วสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปในชาติที่เป็น
“โพธิสัตว์”นั้น ก็ได้ ก็เป็นอันสูญสิ้น“อตฺตา-วิญญูญาณ-
เทว-พระเจ้า”ของตนๆ ไปจากกาล จากวัฏสงสาร หรือจาก
เอกภพมหาจักรวาล แยกธาตุ“อตฺตา-เทว-วิญญูญาณ-
พระเจ้า”ของตนๆ ไปเป็น“ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ”ไปเลยได้ทุกขั้นตอน
ซึ่งต้องศึกษากันอย่างเต็มที่จริงจัง มีจิต“ฉันทะ”เป็น
“มูลกา(รากแก้ว)” เพราะมันไม่ใช่เรื่อง“โลกียธรรม”สามัญ

“พระเจ้า”ของ“เทวนิยม”หรือเดียวยุทธนั้น“ยึดอิสระ”
หรือ“ริบเสรีภาพ”ของคนอื่นที่เป็น“อตฺตา”ทุกๆ “วิญญูญาณ”
ไว้เป็นของ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียว และ“บงการ”อตฺตาหรือ
วิญญูญาณของคนทุกคน ถือว่า“พระเจ้า”สร้างทุกสรรพสิ่ง
แม้แต่เอกภพ

“พระเจ้า”เป็น“เจ้าข้าวงเจ้าของ”กันถึงปานนี้ทีเดียว
“เทวนิยม”เชื่อถือกันว่า “พระเจ้า”เป็นเจ้าของ“จิต-

วิญญูณ-อิตตา-เทว”ทั้งหลายทั้งหมด

แต่ความเป็น“พระเจ้า”ของพุทธศาสนานั้นพิสุจน์ว่าตนเองแท้ๆเป็น“เจ้าของจิต-วิญญูณ-อิตตา”หรือแยกเป็น“ขันธ ๕”ได้แก่ “รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญูณ”แล้วทำ“ความเกิด-ความดับ”ตนเอง ก็ทำ“ตนเอง”ได้เลย

พุทธมโหสิสรเสรีสัมบูรณ์เต็มที่ ไม่มีอะไรหรือใครๆเหนือ“ตนเอง”อีกได้เป็นอันขาด ปฏิบัติจนเกิด“ปัญญา ๘”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบความเป็น“อิตตา-เทว-วิญญูณ-พระเจ้า”

“พระเจ้า”ของพุทธศาสนา จึงไม่ลืกลบ และสามารถพิสุจน์ความเป็น“พระเจ้า” ที่สุด“ดับความเป็นพระเจ้า”ไปเป็น “ดินน้ำลมไฟ”สำเร็จเป็นที่สุดแห่งที่สุดได้ตั้งแต่เป็น“อรหันต์”

ซึ่งจะมี“ปัญญา ๘”นี้เอง ที่เป็น“ความรู้-ความจริง”หรือเป็น“พระเจ้า”ที่พิสุจน์“ความจริง” ได้บริบูรณ์สมบูรณ์

(๓๑๔) “อุปาทิเสสนิพพาน”กับ“อนุอุปาทิเสสนิพพาน”

สำหรับผู้เป็น“อรหันต์”จริงแท้ โดยเฉพาะอรหันต์ที่เป็น“อุกโตภาควิมุติ” ผู้“จบกิจ”ขั้น“อนุอุปาทิเสสนิพพาน”สมบูรณ์แบบได้จริง ทุกองค์ที่สามารถเลิก“อิตตา” เลิก“เทว”ของตน เลิก“วิญญูณ”หรือเลิก“พระเจ้า”ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”ที่เป็น“อนัตตา”เจนจบครบถ้วนตาม

กระบวนการของ“ปัจจุสมุปบาท”ที่เดิวนั้น

ด้วยการแยกแยะ“จิตนิยาม”ของตนออกได้อย่าง
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงและสามารถทำให้สลายกลายเป็นดินน้ำไฟ
ลม(อตุณิยาม)ได้สำเร็จ ก็เลิก“อัตตา-อาตมัน-ปรมาตมัน-เทว-
วิญญาน-พระเจ้า”ที่ตนมี ตนเป็นนั่นไปเลยนิรันดร พิสูจน์
ว่า “วิญญาน”นั้น เป็น“อนัตตา”สมบูรณ์แบบสุด ๆ

“อรหันต์”ชนิดนี้คือ ผู้“อนุปาติเสสนิพพาน”ได้แล้ว
และ“อรหันต์”ผู้นี้เมื่อ“ตายกายแตก(กายัสสะ เกทา)”
ในชาตินั้น“ไม่ตั้งจิต(อัปคตัง)”ต่อภพภูมิกันอีกแล้ว เป็น
“อรหันต์”ชาติเดียว นี่คือ ผู้“อนุปาติเสสนิพพาน”แท้ ๆ

ผู้เป็น“อรหันต์”ชาติเดิวนั้น จึงไม่ประสีประสากับ
ความเป็น“โพธิสัตว์” หรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“โพธิสัตว์”หรอก ตัวอย่างในยุคพระพุทธเจ้าสมณโคดม ก็
เช่น “พระมหากัสสปะ” และผู้มีจิต“สุดโต่ง”ไปข้างสาย
“พระปาล”หรือ“ศรัทธาอนุสารี”นั้นแหละ เป็นต้น

ผู้เป็น“โพธิสัตว์”แท้ ๆ จึงจะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงความเป็น“โพธิสัตว์”ที่“สัมมาทิฐิ”ทั้ง ๒ แบบ

“๒ แบบ”นั้นคือ “สอฺปาติเสสนิพพาน”กับ“อนุปาติ-
เสสนิพพาน”

แต่“๒ ตระกูล”คือ “ศรัทธาอนุสารี”กับ“ธรรมานุสารี”

ผู้ที่“สัมมาทิฐิ”ได้ทั้ง ๒ แบบ “๒ ตระกูล”ได้แก่
ผู้เข้าขั้นมี“ทิฐิปัตตะ”เพราะ“พณฺมิจฉาทิฐิ”ตั้งแต่ความ

เป็น“กาย” นั่นคือ ผู้“พันสัฏกกายทิกฺขุสังโยชน”ได้จริง

“ศรัทธาอนุสารี”ก็ดี “ธรรมานุสารี”ก็ดี ทั้ง ๒ ตระกูล ๒ จริต ต้องมี“ทิกฺขุ”บรรลु“สัมมาทิกฺขุ”ทั้ง ๒ แบบให้ได้

คนจริต“ศรัทธาอนุสารี”ผู้ไม่มี“สัมมาทิกฺขุ”นั้นจะไม่ศึกษาความเป็น“สอุปาทิเสสนิพพาน”เลย มีแต่มุ่งจะเอา“นิพพาน”หรือมุ่งเอาแต่“การปฏิบัติตามวิธีที่ตนเชื่อมั่นว่าเป็นวิธีถูกต้องแล้ว”ที่จะบรรลุ“นิพพาน”

จึงไม่มีความรู้ใน“นิพพาน ๒ ชนิด” คือ“สอุปาทิเสสนิพพาน” กับ “อนุปาติเสสนิพพาน”

โดยมุ่งมั่นปฏิบัติ “หลับหูหลับตาปฏิบัติ” ที่จะดับ“อุปาทิ” ไม่ให้ “เหลืออุปาทิ”ในจิตของตน จนเป็นผู้บรรลุธรรม มี“วิบากขันธ”ที่ปราศจาก“กิเลสสาธวะ”ลูกเดียว

“อุปาทิ”คือ เชื้อ หรือธรรมชาติอันต้นตอเป็นต้นเข้าไปยึดเอา หรือวิบากขันธที่กิเลส(มีต้นเหตุเป็นต้น)เข้าไปยึดไว้แล้ว แต่ไม่มีความรู้จรรู้แจ้งรู้จริงใน“อุปาทิ”ทั้งหลายเลย เพราะไป“หลับตา”ปิด“ทวาร ๕ ภายนอก”เสียหมดแล้ว จึงหมดสิทธิ์ที่จะมี“ปัญญา”รู้จรรู้แจ้งรู้จริง“อุปาทิ” ได้

แล้วมันจะ“กำจัดอุปาทิ”กันได้อย่างไรเล่า?

ในเมื่อตนเองก็ไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จรรู้แจ้งรู้จริง“อุปาทิ”นั้นๆ เลย มีแต่เอาแต่“หลับตา”ไม่มี“ทวาร ๕”ที่เป็นภายนอกคือ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย“สัมผัส”รู้อะไรเลย

“อุปาทิ”คือ “ขันธ”ที่เป็น“วิบาก(ผล)”อันมีกิเลสหรือ

ต้นหาเป็นต้น “ตนเอง”ก็“เข้าไปยึดไว้”เสียแล้ว

มันก็ชัดแสนชัดว่า มีแต่“กิเลสหรือต้นหา”นั่นแท้ๆ ที่“เข้าไปยึดไว้แล้ว” ซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันก็ยังหนักหนาสาหัส กันใหญ่ เพราะมันมีแต่“กิเลสหรือต้นหา”ที่“ตนเอง”ไม่รู้จัก มันเลย นี่ต่างหากที่“เป็นใหญ่-เป็นเจ้าเรือน-เป็นผู้จัดการ ทุกสิ่งทุกอย่าง” เป็นผู้มีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดในตน และที่“ตนเอง”นั่นแหละที่ไม่มีสิทธิ์แม้แค่“รู้จักกิเลส หรือต้นหา”ของตนเองเลย ยิ่ง“อวิชชา”อยู่ร่ำไป

(๓๑๕) ผู้ตัดลัดเอาแต่“อุปาทิสถนิพพาน”ทำเดียว

คิดดูดี ๆ เกิด ว่า มัน“มีดบอด”หนักขนาดไหน?!!

ในเมื่อผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มีสิทธิ์แม้แค่รู้จัก “กิเลสหรือต้นหา”ตนเองใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ ที่เข้าไปยึดไว้ ได้เลยสักอย่าง

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนที่สุด ว่า “เจโตสมาธิ”ซึ่ง เป็นการปฏิบัติ“สมาธิ”ของชาวตระกูล“เจโต”หรือชาว “ศรัทธานุสารี”นั้น การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง มันก็มีแต่“อดีต ๑๘” กับ“อนาคต ๔๔”เท่านั้น(ตาม“พรหมชาลสูตร”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ สูตรแรก) ไม่มี“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐกาล)”ที่จะ“กำจัดกาม ๑-กำจัดอัตตตา ๔” (รวมเป็น ๕)ด้วย“ฌาน ๔”ที่เป็น“ฌาน”อัน“สัมมาทิฏฐิ” ตาม “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ที่เป็น“พุทธคุณ”ของพระพุทธเจ้าเลย “หลับตา”ปฏิบัตินั้นเป็นวิธีปฏิบัติของเดียรถีย์แท้

“มาน”ที่ได้ก็เป็น“มานที่มีจิตวิญญู” ซึ่งเป็น“มาน
โลกียะ” ไม่ใช่“มานโลกุตระ”

ทุกวันนี้ชาวพุทธเสื่อมจริง ๆ ได้พากันไปหลงยึดเอา
“วิธืหลับตา”ของเดียรธีย์ ที่ไปได้“บุญนอกขอบเขตพุทธ”
กันอย่างสนิทสนมเนียนลึก เพราะ“หลับตา”ปฏิบัติ กันเต็ม
สังคมพุทธ จึงสุดที่จะพูดเรื่อง“เวทนา”

ได้ “มิจจิตวิญญู” ในความเป็น“บุญ”ไปแล้วจริง ๆ

จึงจมมกายอยู่กับ“สงสาร” ไม่มีการหลุดพ้นสงสาร
ไปได้แน่นอน ผู้มี“ปัญญา”ก็สุดทนจะเห็นคนจมอยู่ใน
สงสาร ในเวทนา โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนาในเวทนา”

แม้เริ่มต้น“กายในกาย”ก็“มิจจิตวิญญู”กันแล้ว

กำหนดหมายให้ชัด ๆ แม่น ๆ ตรง ๆ “สอุปาทิเสส-
นิพพาน”นั้นก็อย่างหนึ่ง “อุปาทิเสสนิพพาน”ก็อีกอย่าง
หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ชนิดเดียวกันแน่นอน

เฉพาอย่างยิ่ง คุณธรรมที่เป็น“อรหันตสัมมาสัม-
พุทธเจ้า” กับ “อรหันตสาวก”นั้น มันก็แตกต่างกัน อยู่นะ!

คนผู้เอาแต่“อรหันต์”ท่าเดียว ตัดลัดทุกอย่างทั้ง
ไม่มีลำดับเบื้องต้น-ชั้นกลาง-ชั้นปลาย จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“การเกิด-การตาย”ของคน ของกิเลส เพียง“รอบเดียว”

แต่คนที่เป็ “โพธิสัตว์”นั้นจะต้อง“เกิด-ตาย”
และ “ตาย-เกิด”วนเวียนใช้ความเป็น“มนุษย์ที่มีขันธ ๕”
ครบบริบูรณ์ มีขั้นตอน เรียนรู้ลำดับบริบูรณ์ เพื่อบำเพ็ญ

บารมีไปอีกมากกว่ามาก จนกว่าจะบรรลुเป็น“พระพุทธเจ้า”
ได้ตามปณิธาน

“พระโพธิสัตว์”ที่บำเพ็ญบารมีต่อ“อรหันต์”เท่านั้น
จึงยังเป็นผู้“สุอุปาทิเสสนิพพานธาตุ”ต่อไปอีก

ไม่เหมือนคนผู้ที่“ตายกายแตก”ลงในชาติที่บรรลु
“อรหันต์”นั้น เมื่อตายก็ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ในชาตินั้น ก็สิ้นจบ“อัตตา”ของท่านเป็นนิรันดร์ ชาติต่อไป
ไปไม่มี“อัตตา”ผู้นี้แล้ว ก็จบสิ้นการตายลงดับ“ธาตุ”ของตน
อรหันต์ผู้นี้ก็คือผู้“อนุอุปาทิเสสนิพพาน”ถึงที่สุดแห่งที่สุด
ไม่มี“ธาตุ”ใด “เหลือ(เสส)”อีกแล้วเด็ดขาด

คนผู้นี้จึงชื่อว่า ผู้“อนุอุปาทิเสสนิพพานธาตุ” ก็เป็น
“อรหันต์”ชาติเดียว “เกิด-ตาย”ในวัฏสงสาร“รอบเดียว”

“สุอุปาทิเสสนิพพาน”ของ“อรหันต์”ก็เป็นแค่ผู้มี
“อุปาทิ”วนเวียนอยู่ในวัฏสงสาร“รอบเดียว”

แต่สำหรับ“อรหันต์”ผู้ที่ยัง“ตั้งจิตพุทธภูมิ”บำเพ็ญ
“โพธิสัตว์”ต่ออยู่ ผู้นี้ตั้งใจ“เวียนเกิด-เวียนตาย”อยู่ในโลก
อีกนับ“รอบ”ไม่ถ้วน ผู้นี้จึงต้องเรียกว่า ยังเป็น“อรหันต์”
ผู้สุอุปาทิเสสนิพพาน”อยู่ เพราะยังไม่ทำ“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”

“สุอุปาทิเสสนิพพาน”คือ ผู้มี“นิพพาน”แล้วแต่
เหลือ“อุปาทิ”เป็น“วิบากขันธ”อาศัยบำเพ็ญบารมีต่อไปอยู่

(๓๑๖) “โพธิสัตว์” จึงคือ ผู้ต่อภูมิ“อรหัตต์”ออกไปอีก

แต่ท่านก็คือ ผู้มี“วิบากขันธเป็นอรหัตต์”แล้ว ซึ่ง “วิบากขันธที่เป็นอรหัตต์แล้ว”นั้นแหละที่ยัง“เหลือ(เสส)”อยู่ ยังไม่ทำ“อนุปาทิสเสนิพพาน”ไปเลยใจ!

“สอุปาทิสเสนิพพาน”ชนิดนี้ จึงคือ “โพธิสัตว์”จริง ๆ ที่ยังไม่ยอมหมดสิ้น“ตัวตน(อัตตา)”แค่ได้เป็น“อรหัตต์”แล้ว หรือเป็น“โพธิสัตว์”ระดับ ๔ แล้ว ท่านผู้นี้ยังต้องการจะบำเพ็ญตนให้สูงขึ้นไปถึง“อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”อยู่

และ“อรหัตต์”ชนิดนี้ จะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปในชาติใดชาติหนึ่งย่อมได้เสมอ

ทว่าท่านยังไม่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ท่านยัง “เหลือ”เชื้อที่ยังสืบท่ออยู่ ที่ภาษาบาลีว่า “เสส”นั่นเอง

ท่านจึงเป็นผู้ที่“มีอนุปาทิสเสนิพพาน”ในตนได้แล้ว แต่ยังบำเพ็ญตนเป็น“สอุปาทิสเสนิพพาน”ต่อไปอยู่

เป็นผู้มี“อมตะ”แท้ “จะเกิด-จะตาย”ก็ทำได้เอง

ยังอาศัย“พญัญชนะ” ๒ แบบที่ว่า “อนุปาทิสเสนิพพาน” กับ “สอุปาทิสเสนิพพาน” มาใช้เรียกขานอยู่

ฟังเฉพาะ“พญัญชนะ”มันเหมือนกับว่า“คนผู้พุด กลับไปกลับมา” เป็นคนกลับกลอก ยัง“สับสนผิดเพี้ยน”

แท้ ๆ จริง ๆ “พญัญชนะ”ต่างหากที่“กลับไปกลับมา” แต่ไม่ใช่“กลับกลอก” นั่นคือ พญัญชนะที่ระบุดูความเป็น “นิพพาน ๒ ชนิด”ได้แก่“สอุปาทิสเสนิพพาน” กับ“อนุปาติ-

เสสนิพพาน”นั่นแท้ ๆ ที่ใช้สื่อ“ความเป็นนิพพาน”ของ
“อรรหันต์”กับ“โพธิสัตว์” ที่มี“ตาย” มี“เกิด”สลับกันไปมา

แต่“สภาวะธรรม”นั้นถูกต้องแน่นอน มันคือ“วิบาก
ชั้น”ที่บรรลุดุธรรม ระบุ“วิบากชั้น”ที่“วนสูง”ขึ้นไป ๆ เป็น
ชั้น ๆ ดัง“ความวนของกันหอย”ที่วนเร็วแหลมขึ้น ๆ ไป
จนถึงที่สุด ซึ่ง“พญฺชนะ”มันต้องใช้คำ ๒ คำนี้ชี้บ่งบอก
ลักษณะความเป็นจริงของ“นิพพาน”ที่มีพัฒนาการเจริญ
ขึ้นขึ้นไปเรื่อย ๆ เพื่อสื่อ“ความจริง”ของ“สภาวะธรรม”

ผู้มี“ปัญญา”นั้น “ไม่สับสน” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“ความวน”ทั้งความเป็น“สภาวะธรรม”ของ“อรรหันต์”กับ
“โพธิสัตว์”ที่วนไปวนมาอยู่ ใน“๒ ภาวะ”

และทั้ง“การเกิด-การตาย”ที่เป็น“๒ ภาวะ”ของ“กิเลส”
อีกทั้ง“การเกิด-การตาย”ของ“อุปาทิ(เชื้อหรือวิบากชั้น)”
ที่บ่งบอกให้รู้กันด้วย“พญฺชนะ” นั้นแล

เช่น พญฺชนะ ว่า เวทนา ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภาวะ
ที่เป็น“อารมณ์”หรือเป็น“ความรู้สึก”ของตนได้จริง

ผู้บรรลุดุธรรมส่วนใดแล้ว ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ได้แล้ว”
ส่วนนั้น และส่วนใด“เหลือ”ก็ต้องรู้ว่ายังมีส่วน“เหลือ”

คำว่า “เหลือ”คำนี้แหละจึงต้องตามเข้าไปดูให้ลึก
ถึง“สภาวะธรรม”ที่เป็น“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”กันแท้ ๆ ว่า
ยังคงเป็น“๒ ภาวะ”อยู่ หรือ“รวมตัวลงเป็น ๑”ได้แล้ว

ผู้ทำ“ความเป็น ๑ หรือ ๐ ได้แล้ว”ก็เป็นผู้สำเร็จผล

ผู้บำเพ็ญ“โพธิสัตว์”ที่บรรลุนิพพานเป็น“อรหันต์” ซึ่งผ่าน“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อาริยบุคคล”ขั้น ๔ แล้ว คือ ผู้ทำ“จิตของตน”ปราศจากกิเลส มี“จิตเป็น ๑” และทำ“กิเลสในจิตเป็น ๐” แต่ท่านก็ยัง“ไม่ยอมตายลง” ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เป็นสุดท้าย ท่านยังตั้งปณิธานบำเพ็ญบารมีต่อไปอีก จึงได้ชื่อว่า “โพธิสัตว์”ระดับ ๕ ต่อสูงขึ้นมาจาก“อรหันต์”หรือ“โพธิสัตว์ระดับ ๔” หรือจาก“อรหันต์”ที่พ้นจาก“อาริยบุคคล ๓(โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี)” บรรลุนิพพาน“อรหันต์”ได้ เป็น“อรหันต์”แล้ว หรือเป็น“โพธิสัตว์”ระดับ ๕

“อรหันต์”ที่“จบกิจ”แล้ว แต่ยังไม่“จบกิจโพธิสัตว์” ก็ต่อ“ระดับ ๕” ไปอีก

ความเป็น“โพธิสัตว์”ระดับ ๕ สูงขึ้นไปนี้จึงเป็นทั้ง“อรหันต์”แท้ๆ และเป็นทั้ง“โพธิสัตว์”ที่จะต้องบำเพ็ญบารมีต่อไปอีกหลายชั้นกว่าจะบรรลุพระพุทธรเจ้าขั้นที่“๙”

“พุทธหินยาน”โดยเฉพาะสายพระมหากัสสปะนั้น ไม่มีความรู้เรื่อง“โพธิสัตว์”เลย ท่านสุดโต่งไปข้าง“อรหันต์”

เพราะ“พุทธหินยาน”เอาแค่“อรหันต์”เฉพาะตนอย่างเดียว เท่านั้น จริตจึงเป็นอย่างที่ท่านเป็นกัน

(๓๑๗) จริตของมนุษย์๒ตระกูล “ศรัทธา”กับ“ปัญญา”

ก็เป็น“ธรรมดาธรรมชาติ”ของความเป็น“เทว”ใน

เอกภพมหาจักรวาล ที่มนุษย์ย่อมมี“ภาวะ ๒” คือ มี“ศรัทธา-
นุสารี”กับ“ธรรมานุสารี” หรือมี“เจโต”กับ“ปัญญา” หรือมี
“สุอุปาทิเสสนิพพาน”กับ“อนุอุปาทิเสสนิพพาน” ฯลฯ

ตระกูล“เจโต”หรือ“ศรัทธานุสารี”แท้ๆ ๑๐๐ % นั้น
จะไม่รู้เรื่อง“โพธิสัตว์”กันเลย เพราะมุ่งเอาแต่“อรหันต์”จึง
มีแค่“ภาวะเดียว” ไม่ศึกษา“ภาวะ ๒” ดีแตกแยกแยะ“เทว”
ไม่ได้ จึงจมและวนอยู่แต่ในภูมิของ“ศรัทธา” ไม่มี“ความรู้-
ความฉลาด”ที่เป็น“ปัญญา” เพราะไม่มี“อัญญาตฺ” จึงเข้า
สู่“โลกุตระภูมิ”มิได้ ก็มีธรรมได้แค่“ศรัทธาวิมุตติ”เท่านั้น

ออกนอกกรอบของ“ศรัทธาวิมุตติ”ไม่ได้

“ศรัทธาวิมุตติ”หมายความว่า ผู้มี“วิมุตติ”ตามความเชื่อ
ถือหรือ“ศรัทธา”ของตนเท่านั้น “นัยสำคัญของศรัทธา”อยู่
ในกรอบของความเป็น“ศรัทธานุสารี”ยังไม่มี“ธรรม”ที่เข้าข่าย
“ปัญญา ๘”เลยตั้งแต่“ปัญญาข้อที่ ๑”ก็ดีหรือแม้จะผ่าน
“ปัญญาข้อที่ ๑”แล้ว แต่ยังไม่เข้าข่าย“ปัญญาข้อที่ ๒” จึง
นับว่า เป็นผู้มี“ปัญญา”เต็ม“๘”ไม่ได้อยู่ดี

หรือแม้จะผ่าน“ปัญญาข้อที่ ๒”แต่ไม่“สัมมาทิฏฐิ”
ใน“ปัญญาข้อที่ ๓”ก็นับว่า เป็นผู้มี“ปัญญา”เต็มไม่ได้

หรือต่อให้สามารถมี“ความรู้-ความฉลาดผ่านข้อ
ที่ ๓”ไปได้ แต่“ปัญญาข้อที่ ๔-๘”ไม่บริบูรณ์ ก็ย่อมถือว่าเป็นผู้ยังไม่มี“ปัญญา ๘”เต็มครบสมบูรณ์ตามที่มิได้จริง
จึงยังไม่ใช่ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ที่จะปฏิบัติบรรลุมรรค“อรหันต์”

หรือบรรลุนิพพาน”เป็น“สัมมานิพพาน”ได้เด็ดขาด

ดังนั้น ผู้ยังไม่เริ่มมี“อัญญาธาตุ”กันเลยสักจุดหรือ
สักหน่วย ย่อมไม่มีหวังที่จะมี“ปัญญา”แน่ยิ่งกว่าแน่

เฉพาะอย่างยิ่งชาวตะวันตก หรือตะวันออกกลางที่
เป็นตระกูล“ศรัทธาธุสรี” ๑๐๐ % กันอยู่ แท้จริง

ตระกูล“เจโต”หรือตระกูล“ศรัทธา”นั้นสายเดียวกัน

ส่วนตระกูล“ธรรมาธุสรี” ท่านจัดอยู่ในสาย“ปัญญา”
หรือมีจิตอยู่ใน“ตระกูลปัญญา”

เพราะ“ศรัทธา”กับ“ปัญญา”นั้นมี“ความแตกต่าง
กัน”อยู่แน่ๆ ตามความเป็น“เทว”ของโลกคู่หนึ่งแท้ๆ

ดังนั้น คนผู้ที่ไม่สามารถศึกษาพุทธศาสนาและ
ปฏิบัติจนกระทั่งมี“อัญญาธาตุ”ในจิตถึงขั้นเกิน ๕๐-๖๐ %
ขึ้นไป(ดังที่พราหมณ์โศณทัตถะมีได้)ก็ยังนับว่า เริ่มเข้าข่ายมี“ปัญญา”
ไม่ได้

“อัญญาธาตุ”คือ “ธาตุจิต”ที่เป็น“อื่น”คือ เป็น“ธาตุ”
เข้าชั้น“โลกุตระ” ซึ่งแตกต่างไปจาก“ธาตุ”ที่เป็น“โลกียะ”

คำว่า“ธาตุ”นั้นเป็น“มูลเดิม-สภาวะที่เป็นต้นเดิม”
หมายเอา ภาวะสื่อความแน่นหนักไปในทาง“เอกพจน์”

ส่วนคำว่า“ธรรม”เป็นความพัฒนา“องค์ประกอบ”ก็
เรียก หรือสื่อความเป็น“เอกพจน์”ก็ใช้เรียก เป็นคำกลางๆ

“ปัญญา”นั้นเป็น“โลกุตระธรรม” ต้องเป็นผู้มี“อัญญา-
ธาตุ” ที่แตกต่างไปจากผู้มีแต่“โลกียธรรม”อยู่เท่านั้น

และผู้มี“ปัญญา”ต้องมี“ฉาน”เข้าชั้น“ฉานวิสัย”ที่
“สัมมาทิฐิ”เกินกว่าความเป็น“อาศัย”และเป็น“นิสัย”
เท่านั้น ต้องเข้าชั้นเป็น“วิสัย” ที่เรียกได้ว่า มี“ฉานวิสัย”
ที่“สัมมาทิฐิ”จึงจะ“เที่ยงแท้”ที่จะบรรลุ“อรหัต”

คนที่ไม่เคย“อาศัย”การเรียนรู้และปฏิบัติธรรมของ
พุทธเลย เรียกเต็มๆได้ว่า ผู้ไม่เคย“อาศัย” คือผู้ที่ไม่ได้
เอา“ตัวตน”เข้ามาเรียนรู้ปฏิบัติธรรมของพุทธ จนกระทั่ง
เริ่มเรียกได้ว่า “ได้มีการอาศัย”ความเป็น“พุทธศาสนา”กัน
บ้างแล้ว คนผู้นี้ก็ไม่ได้เคย“อาศัย”พุทธเลย

ต่อเมื่อได้มาเรียนรู้และปฏิบัติธรรมของพุทธจึงจะ
เริ่มนับได้ว่า เป็นผู้เคย“อาศัย”ธรรมที่เป็นพุทธขั้นต้น

ต่อมาผู้ที่ปฏิบัติธรรมของพุทธกระทั่งมี“นิสัย”มาก
เพียงพอ แต่ยังไม่แน่ หรือยังไม่“สัมมาทิฐิ”เข้าชั้น“นิยต”
หรือ“นิจจัง”ก็ยัง“ไม่เที่ยงแท้”ว่า จะเป็นผู้บรรลุอรหัตได้

ต้องผู้มี“สัมมาทิฐิ”และปฏิบัติบรรลุธรรมเข้าชั้น
“นิยต”หรือ“นิจจัง”จึงจะเป็นผู้“เที่ยงแท้”ต่อการจะบรรลุสูง
สุด คือ “สัมโพธิปรายณะ” แปลว่าผู้บรรลุจุดหมายขั้นสุดทำ
ได้แน่ๆ ชนิดที่รู้ด้วย“ปัญญา”กระจะกระจำง มีรายละเอียด
ทุกชั้นตอน

ซึ่งแตกต่างจาก“ศรัทธา”คนละชั่ว คนละทิศ แน่นอน
จึงเป็น“ความรู้-ความจริง”กันคนละชั่ว คนละทิศ

(๓๑๘) “ศรัทธาธุสสารี”กว่าจะมี“ทิฏฐิปัตตะ”สุดแสนยาก

“ศรัทธาธุสสารี”จึงยากมากที่จะบรรลุ“ทิฏฐิปัตตะ”

เพราะกว่า“จิต”ผู้นั้นจะมี“อัญญาธาตุ”เพียงพอ ซึ่ง
เป็นธาตุของ“โลกุตระ”เกิน ๕๐ % ขึ้นไปเป็น ๖๐-๗๐...%
จึงจะรับรู้“โลกุตระธรรม”ได้ ก็เพราะมี“อัญญาธาตุ”มากพอ

ตัวอย่างบุคคลผู้ที่มี“อัญญาธาตุ”คนแรกของศาสนา
พระพุทธเจ้าสมณโคดม ก็ได้แก่ “โกณฑัญญะ” ซึ่งเป็น
พราหมณ์ ๕ รูปกลุ่มแรกที่เรียนรู้อยู่กับพระพุทธเจ้าต่อนั้น

เมื่อในจิตของ“โกณฑัญญะ”มี“อัญญาธาตุ”เกิดขึ้นถึง
ขั้นที่จะเรียนรู้“โลกุตระธรรม”ได้ พระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบ
จึงได้อุทานขึ้นว่า“อัญญา สิ วตโก โกณฑัญโญ”ซึ่งแปลว่า
“โกณฑัญญะมีธาตุรู้ในโลกุตระ(มีอัญญาธาตุเกิดในจิตเพียงพอที่จะเรียน
โลกุตระได้)ขึ้นมา แล้วหนอ!”

ซึ่งไม่ใช่เรื่องของ“ความรู้สามัญธรรมดา” แต่เป็น
เรื่องของ“ความรู้ใหม่” ที่เป็น“ความรู้อื่น”อันยังไม่เคยมีมา
ก่อนเลย ในโลก“โลกียะ”เพราะ“ความรู้ใหม่”นี้เป็น“ความรู้
อื่น”ที่แตกต่างจาก“ความรู้เดิมอันมีเป็นสามัญในโลกซึ่ง
เป็นโลกียะ”

“ความรู้ชนิดใหม่” มันเป็น“ความรู้อื่นอันแตกต่างไป
ปคนละโลก”จริง ๆ เป็น“ความรู้ที่ทวนกระแสโลก(ปฏิโลตง)”
กันทีเดียว ซึ่งเป็นความรู้พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “ปัญญา”

ไม่ใช่“ความรู้เดิม”ที่เป็นแบบ“เชโก”สามัญที่มีกันอยู่

เพราะเป็นความรู้ที่เป็น“โลกุตระ” คือ “เหนือชั้นกว่า (อุตตระ)ความรู้เก่าเดิมนั้น” ต้องใช้คำเรียกใหม่นี้ว่า “ปัญญา” ผู้มีความรู้ชั้น“ปัญญา”จึงจะเข้าใจความเป็น“โพธิสัตว์” คนที่เป็น“โลกียะหรือเทวนิยม”นั้นไม่มี“ปัญญา”ที่จะเข้าใจ“โพธิสัตว์” มันจึงยากมากจริงๆที่คนโลกิยภูมินั้นจะมี“ฉานวิสัย”ที่เป็น“โลกุตระ”ของพุทธ

ตราบใดที่คนผู้นั้นไม่ได้เริ่มเรียนรู้“โลกุตระ” และเริ่มสะสม“หน่วยกิต”ของความเป็น“อัญญาต”มาเลย ก็สุดวิสัยที่คนผู้นี้จะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระธรรม”

คนผู้เป็น“ตระกูลศรัทธาอนุสาวรี”แท้ ๑๐๐ % นั้นจะสามารถหลุดพ้นออกจาก“ศรัทธาวิมุตติ”มาเป็น“ทิฏฐิปัตตะ”ได้นั้น ก็ยากสุดแสนยาก

คนโลกิยภูมิหรือชาวเทวนิยมนั้น จะมีแต่“ศรัทธาวิมุตติ”และมี“ฉาน”แบบโลกียะกันเท่านั้น อยู่ทั่วไปเป็นแกนหลักสังคมตลอดกาลนาน

“โลกุตระธรรม”นั้นไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่จะเกิดในคนจำนวนมากของโลกมาแต่ไหนแต่ไร เพราะ“โลกุตระธรรม”เป็นความรู้ประหนึ่ง“ยอดของพีระมิด”เสมอมา

คนตระกูลนั้นย่อมมี“จิต”อยู่ในสาย“ศรัทธาจิต”แน่นอน เนื่องจากยังจมมกายนอยู่ในภูมิโลกิยนานจริงๆ เพราะ“ติดรสสุข” เป็น“สุขนิยม” ซึ่งยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“คุณวิเศษ”ที่ทวนกระแสโลก(ขลุ่สัดง) เป็น“โลกุตระ”

ไปคนละข้างกันง่ายเลย

มันยากมากยิ่งขึ้นๆ จริงๆ ที่จะรู้“โลกุตระธรรม” ได้

เพราะ“ศรัทธาอนุสारी”ยังไม่มี“ปัญญา”พอที่จะรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ฌาน”แบบ“โลกุตระ”ได้ ก็ตรงที่ยังไม่มี“อัญญ-
ธาตุ” คือไม่มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“ธาตุอื่น-ธาตุใหม่”
ซึ่งก็คือ“ธาตุจิตตระกูลใหม่”นี้มากเพียงพอ

“อัญญธาตุ”นั่น คือ ธาตุจิตตชนิดใหม่ ที่มี“คุณลักษณะ
ของความเป็นโลกุตระ” ที่ตรัสรู้โดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ซึ่งปุถุชนหรือคนโลกีย์ที่เป็น“เทวนิยม” จะมี“อัญญธาตุ”
บ้างแล้ว แต่ยังไม่ถึงถึง ๕๐ % ขึ้นไปเป็น ๖๐-๗๐ % ประ-
สิทธิภาพมันยังไม่พอจะรู้แจ้ง

“ศรัทธาอนุสारी”จึงสุดยากมาก ๆ ยิ่งที่จะมี“วิมุตติปัตตะ”

(๓๑๙) “ศรัทธาอนุสारी”จมอยู่ใน“ศรัทธาวิมุตติ”นาน และมาก

เพราะ“ศรัทธาอนุสारी”เป็นตระกูล“ศรัทธาจริต” ซึ่งมี
“ความรู้-ความฉลาด”ช้ากว่าตระกูล“ธรรมาอนุสारी”มากถึง
เท่าตัวทีเดียว เช่น “ธรรมาอนุสारी”ใช้เวลาบำเพ็ญธรรมบรรลु
“อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้ใช้เวลาเพียง ๒๐ อสงไขย
มหากัปเท่านั้น

แต่“ศรัทธาอนุสारी”ใช้เวลาบำเพ็ญธรรมกว่าจะบรรลु
ธรรมเป็น“อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”ต้องใช้เวลาอย่างมาก

ถึง ๔๐ อสงไขยมหากัปปีทีเดียว

เห็นมัยว่า แตกต่างกันกว่าเท่าตัวเชียวนะ!

“จริต”ของคนสาย“ศรัทธา”นั้นเป็นสายที่“จิตจะเกิด
ความรู้-ความฉลาด”ซึ่งจะรับ“อัญญธาดู”ได้ยากกว่า“จริต”
ของคนสาย“ปัญญา” ซึ่งยากมากยิ่งขึ้นถึงกว่าเท่าตัวปานนั้น

ที่ว่า“ยากมาก ๆ”นี้ก็เพราะ“ธาดูใหม่”นั้นแม้จะเป็น
“หน่วยกิตแรกของอัญญธาดู” มันก็เป็น“คุณวิเศษ”ที่พิเศษ
ยิ่งจริง ๆ ภาษาบาลีว่า “อุตรिमनुสธรรม”

“อัญญธาดู”จึงเป็น“ธาดูแห่งคุณวิเศษ”ที่อยู่เหนือ
กว่าปุถุชนมนุษย์สามัญอันมี“ความรู้-ความฉลาด”กันอยู่
ในโลกเอกภพมหจักรวาลทั้งหลาย หรือในกาล มีกันอยู่

กว่าจะรู้ได้ว่า “อัญญธาดู”เป็น“ธาดูวิเศษ”ที่น่าสนใจ
ที่ควร“ยอมรับ”นั้น จึงสุดแสนนาน

กว่าจะรู้ว่า เป็น“ของแปลกประหลาดมหัศจรรย์”
อย่างใหญ่อย่างมากมายจริง ๆ” เพราะเป็น“ของใหม่”ที่
เกินกว่าคนในโลกเอกภพมหจักรวาลทั้งหลายหรือในกาล
ที่เขามีกันอยู่

กว่าจะมี“ปฏิภาณ”หรือไหวพริบที่จะแวบวับออก
มารับความเป็น“อัญญธาดู”นี้ได้กันง่าย ๆ

เพราะกว่าคน“เทวนิยม”จะสามารถเกิด“ตื่นรู้”ว่า
“โอ!..พระเจ้า..my God” ธาดูชนิดนี้นี่มันเป็นเรื่องใหม่ชนิด
สุดวิเศษ เกินกว่า“พระเจ้า-God”ที่ชาว“เทวนิยม”มากมาย

กว่าครึ่งโลก เกือบจะทั้งโลกนับถืออนุชายกย่องว่า ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแล้วนะ! แต่“อัญญธาดุ”นี้มัน“เหนือชั้น(อูตริมนุส-ธรรม)” วิเศษเกินกว่านั้นจริง ๆ เสียอีกนะนี่!!!!

กว่าจะเกิด“ความยอมรับ”เพราะเกิด“ความรู้”หรือ มีไหวพริบปฏิภาณขึ้นมาเข้าใจ“ความจริงใหม่”นี้ได้ มันก็ต้องสั่งสม“อัญญธาดุ”ให้เกิดในจิตตนมี“หน่วยแห่งอัญญธาดุ”เกิดในจิตมากเกิน ๕๐ % ขึ้นไปเป็น ๖๐-๗๐ % จึงจะเป็น “ไหวพริบ”หรือเป็น“ปฏิภาณ”คือ มี“ธาตุรู้ที่พริบไหว”รับรู้ได้และ“ยอมรับ”นั้น มันไม่ใช่เรื่องสามัญปกติธรรมดาเลย

ก็เนื่องมาจากคนตระกูล“ศรัทธาจริต” กว่าจะมี “ไหวพริบ”ว่า ตนควรจะ“ยอมรับ” และกว่าจะแสวงหา “อัญญธาดุ”ที่เป็น“โลกุตระ”ขึ้นมาใส่ใจจิตนั้นมันต้องเริ่มมี “ธาตุ”ที่เป็น“อัญญะ”เกิดขึ้นในจิตและสะสมตกผลึกมากเพียงพอเกิน ๕๐ % ถึง ๖๐-๗๐ % ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั่นแหละ

ดังนั้น กว่า“ศรัทธาจริต”จะเริ่ม“ยอมรับ”ขึ้นมานั้น มันจึง“นานมาก” และไม่ใช่“ความง่าย”จริง ๆ มันเป็น“ความยาก”สุดแสนยากสาหัสสากรรจ์ ทั้ง“จริต”ทั้ง“ปฏิภาณ” กว่าจะมีหน่วยกิตของ“ธาตุยอมรับ”เพียงพอ ที่จะ“รับ”นั้นต้องมีมากเพียงพออย่างแท้จริง

(๓๒๐) “ผู้พูดอย่างไร ก็ทำได้เช่นนั้น”คือ ผู้มีความจริง
“เทวนิยม”ไม่รู้จักแม้แค่“การเกิด-การตาย”ที่มีของ

“จิต” ของ“วิญญูณ” ในแต่ละความเป็น“อตตะ” ซึ่งจิต-วิญญูณนั้น“หมุนวน”อยู่กับ“การตาย-การเกิด”ของ“จิต”ของ“วิญญูณ”อย่างนับชาติไม่ถ้วน

แค่“การเกิด-การตาย”ของ“จิต”ของ“วิญญูณ”เท่านั้น “เทวนิยม”ก็ไม่มีการศึกษา จึง“ไม่มีความรู้”ในเรื่อง“การเกิด-การตาย”ของ“จิต”ของ“วิญญูณ”เลย

อย่าเพิ่งไปพูดถึงความเป็น“กรรมวิบาก” หรือยิ่งเรื่อง“ฌานวิสัย”ที่สัมมาทิฏฐิกับผู้ยังไม่มี“อัญญธาตุ”นั้นเลย เพราะมันยังเป็น“อจินไตย”อีกนานเท่านาน

ชัดเจนนะ! ว่าชาว“เทวนิยม”นั้นยังมีแค่“โลกียภูมิ”ที่รู้จักกันอยู่แต่“ความดี-ความชั่ว” ยังไม่รู้จัก“ความสุข-ความทุกข์”กันเลย จึงยังอีกนานที่จะ“รู้แจ้ง-รู้จริง”กันเรื่อง“สุข”เรื่อง“ทุกข์”อย่างเป็น“ปัญญา”

“เทวนิยม”แม้จะสามารถทำ“ฌาน”ได้ ก็ยังเป็น“ฌาน”แค่อยู่ในกรอบของ“โลกียะ”ที่รู้ได้แบบ“เฉโก”เท่านั้น

ปุถุชนหรือคนโลกียะจึงเป็นผู้รู้ได้-มีได้แค่“ฌาน”ที่ออกจากกรอบของ“โลกียฌาน”ไม่ได้ ยังไม่มี“วิสัย”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ฌานวิสัย”ที่เป็น“โลกุตระ” แม้จะได้“อาศัย”หรือมี“นิสัย”บ้างแล้วส่วนหนึ่งก็เถอะ แต่ยังไม่เพียงพอ

เพราะ“ฌานวิสัย”ของพุทธที่เป็น“โลกุตระ”เป็น“ฌานลืมตา”ที่จะเป็นจะมีได้ก็ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”และปฏิบัติตาม “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ให้มีมรรคมีผลจริง ๆ มาก

“เงโก”คือ “ความรู้-ความฉลาด” ซึ่งเป็น“โลกียะ”
“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”

ถึงขีดถึงขั้น

ผู้“หลับตาปฏิบัติ”นั้นไม่มี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย” ยัง
“มีตอยู่ในแก้ว”จึงยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในเรื่อง“ฉานวิสัย”อันเป็น
“โลกุตระ”ซึ่งยัง“อจินไตย”อยู่ชัดๆ หรือยัง“อวิชชา”อยู่แน่แท้

ดังนั้น ผู้ที่ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” ก็ไม่สามารถบรรลุธรรม
ที่เป็น“โลกุตระ” จึงสับสน และถกเถียงกันแม้แค่ว่าในความเป็น
“สุกขาภิเสสนิพพาน”กับ“อนุสสภิเสสนิพพาน”อยู่ ก็
เป็นธรรมดา

ผู้รู้ได้แบบนี้ เป็นได้ตามความเป็นอย่างนี้ คือ ผู้มี
“ปัญญา”และทำ“กรรม”เองตามที่ได้เรียนมาและปฏิบัติ
สำเร็จจริงถูกตรงพระอนุสาสนี(คำสอนของพระพุทธเจ้า)

อาตมาพูดยืนยันกันได้อย่างนี้ ก็เพราะว่าอาตมามี
“ปัญญา”อย่างนี้ และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างนี้กระทั่งเป็น
โพธิสัตว์มี“ปัญญา”ขั้น“สยง อภิปัญญา”ในชีวิต“ชาตินี้”ปางนี้

ส่วนผู้ที่ไม่มี“ปัญญา”อย่างนี้ ก็พูดอย่างนี้ไม่ได้
เฉพาะอย่างยิ่ง“ทำอย่างนี้ๆ”ให้บรรลุผลสำเร็จไม่ได้

เพราะไม่รู้จริงอย่างนี้ ไม่มี“ปัญญา”จริงอย่างนี้

มีแต่“เชโก” อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่วนเวียน
อยู่ใน“วงวน”เดิมๆ ที่ยึด“ความเที่ยง”ของ“ศาสดา”หรือ
ของ“พระเจ้า”ที่ตายตัว ไม่ขึ้นกับ“กาละ-เทศะ-ฐานะ”เลย

“เชโก”คือ “ความรู้-ความฉลาด” ซึ่งเป็น“โลกียะ”

“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”

นะ! ย่อมแตกต่างกันอย่างมี“นัยสำคัญ”แน่นอน ..ใช่มั๊ย?

อาตมามี“ความรู้”ที่เรียกว่า “ปัญญา”อย่างนี้

ซึ่งแตกต่างจากผู้ที่ยังมีแค่“เงโก”นั่นก็คือ“ความรู้”
อีกอย่างหนึ่ง ยังไม่ใช่“ความรู้”คือ“ปัญญา”ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสรู้

แยก“เงโก”กับ“ปัญญา”ออกให้ชัด ๆ ดี ๆ แม่น ๆ

ตรง ๆ

“ผู้พูดอย่างใด ทำได้อย่างนั้น”จึงคือ ผู้มี“ความจริง”

อาตมาจึงเป็นผู้“รู้ความจริง” ผู้พูด“ความจริง” และ
ทำ“ความจริง”ให้เกิดให้เป็นให้มีจริงขึ้นมาได้สำเร็จ

“พูดอย่างไร ก็ทำได้อย่างนั้น” เพราะมี“ปัญญา”
แท้จริง

ผู้มีแค่“เงโก”จึงมีได้แค่“พระเจ้า” ที่ยัง“ลึกลับ” สัมผัส
“ความเป็นพระเจ้า”ด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”ไม่ได้

แต่ความเป็น“พระพุทธเจ้า”นั้นสัมผัส“ความเป็น
พระพุทธเจ้าด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ” ได้

และผู้เป็นคนที่มิชีวิต มีกาย-ใจเดินดินกินข้าวแกง
นี้แหละที่สามารถบำเพ็ญเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
“อัตตา” หรือ“พระเจ้า”หรือ“เทว”หรือ“จิตวิญญูณ”ครบ
หมดทุกภาวะ ว่า ที่สุดนั้นล้วนเป็น“อนัตตา”

(๓๒๑) “โลกียภูมิ”นั้นยังไม่มี“ปัญญา”มีกันแค่“เงโก”

“โลกียภูมิ”นั้นบรรลุป็น“พระพุทธเจ้า”ไม่ได้เด็ดขาด
เหตุก็เพราะ“ยังไม่มีปัญญา” ยังมีกันแค่“เจโก”แค่นั้น
ต้องได้เริ่ม“ปัญญาข้อที่ ๑”เสียก่อน จึงจะเริ่มต้นมี
หน่วยของ“อัญญธาตุ” และต้องสะสมหน่วยกิตของ“อัญญ-
ธาตุ”ไปจนกระทั่งถึง ๕๐-๖๐ หน่วยขึ้นไปโน้นจึงจะสามารถ
มีพอพัฒนาบรรลุลูกุตรธรรม”เป็นอาริยบุคคลและอรหันต์
แม้เป็นได้ถึง“พระพุทธเจ้า”คนแต่ละคนก็มีสิทธิ์จะเป็น
ความเป็น“พระพุทธเจ้า”ไม่สงวนสิทธิ์

สำหรับอาตมานั้นผ่าน“อรหัตตผล”และเป็น“อรหันต-
บุคคล”ไต่มาได้ถึงขั้น“โพธิสัตว์ระดับ ๗”แล้ว และกำลัง
ไต่ขึ้นไปหาระดับ“๘” และยังมีปณิธานแน่วแน่ที่จะบำเพ็ญ
ให้ถึงที่สุด จนกระทั่งบรรลุลูกุตรธรรม”สูงสุดเป็น“พระพุทธเจ้า”
ให้ได้ ซึ่งก็ได้บำเพ็ญมาจนกระทั่ง“รู้ได้ด้วยตนเอง”แล้วว่า
ตนเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๗” อาตมาก็ได้เปิดเผยบอกต่อ
สาธารณะเพื่อให้มวลมนุษย์ทั่วไปทั้งปวงในโลกเกิด“ความรู้”
ที่เป็น“ปัญญา”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัจธรรม”ครบถ้วน
เปิดเผย“ความจริง” กระจ่างกระจ่าง ไม่มีอะไรปิดบังเลย และ
ในใจอาตมาก็ไม่มีอุปกิเลสใดๆ แม้แต่“สาธุะยจิต” ที่เป็น
ความอยากโอ้อวดใดๆ สักนิดสักน้อย ก็ไม่มีเลยจริงๆ

อาตมามีแต่“ความจริง” บอกความจริงของตน
อย่างจริงใจชื่อ ๆ อาตมาก็ได้สาธยายตามที่ตนรู้ตนมีจริง
ใครเห็นดีเห็นงาม พอใจก็มาเอา มาปฏิบัติตาม และมีคนมา

ปฏิบัติตามกระทั้งบรรลุมรรคผล ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-
วิมุติญาณทัสสนะ และได้เป็นได้มีพฤติกรรม พฤติการณ์
ตามทีเห็นและเป็นจริงกันอยู่ ชื่อว่า “ชาวอโศก” หรือ
“สันติอโศก” ที่เกิดจริงเป็นจริงในสังคมไทย เป็นชุมชนหมู่บ้าน
กระจายอยู่ทั่วประเทศไทยยุคนี้ทุกวันนี้

ซึ่งชาวอโศกก็เป็นคนเหมือนกับทุกคนที่มีชีวิตเป็น
อยู่ด้วย “กรรมวิบาก” ของตน และสามารถทำ “อานวิสัย” ได้
สำเร็จ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจริง” ของ “อดีต-อนัตตา”
และทำ “อนัตตา” ได้สำเร็จใน “ชีวิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน” นี้
ด้วย “ปัญญา” อันยิ่ง ที่เป็น “ความรู้-ความฉลาด” แบบโลกุตระ
ส่วนใครจะไม่เชื่อก็เป็นธรรมดาของคนผู้ไม่มี “ปัญญา”
พอที่จะรู้อย่างนี้คือ “ความจริง” เขาก็ไม่เชื่อ ไม่ใช่เรื่องแปลกนี้

เพราะเขายังมี “ความรู้-ความฉลาด” ที่มีคุณลักษณะ
ของ “เอโก” อยู่ ยังเป็น “ปัญญา” ไม่ได้ นั่นเอง

และอาตมาก็เปิดเผยตนเองจนหมดเปลือกหมดเนื้อ
หมดหัวใจไปแล้ว ไม่ได้มั่งกู่ ไม่ได้อำพราง หรือไม่ปิดบัง
ไว้เลย

ที่อาตมามี “เจตนา” แท้ ๆ ที่เห็นว่าควรบอกตัวเอง
นั้น เพราะคนในยุคนี้ มันเป็น “ยุคที่คนเลื่อมไปจากศาสนา
ถึงขั้นไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นโลกุตระธรรม” ตามที่
พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ ก็เห็นและเป็นกันอยู่ ผู้มี
ไหวพริบปฏิภาณบ้าง ก็เห็นได้ชัด ๆ รู้กันต้ง ๆ มีทั้งรูปธรรม

มีทั้งนามธรรม มีปรากฏการณ์จริงยืนยันทนอยู่ในประเทศไทย
นี้ เห็นได้มั้ยล่ะ?

ว่า “โลกียภูมิ” นั้นยังไม่มี “ปัญญา” มีกันแต่ “เจโก”

(๓๒๒) “ความจริง” ในความเป็น “โลกุตระ” จึงปรากฏขึ้น

มันคือ “ยุคเสื่อม” ที่เป็นจริง ตรงตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้นั้นแท้ๆ และเมื่ออาตมานำ “โลกุตระธรรม” เปิดเผย
ออกมาสาธยายให้คนไทยได้รู้ขึ้น ก็มีคนสามารถรู้กันได้
และมีคนมาปฏิบัติตาม บรรลุผลตาม จนเกิดความรัก
ความเคารพ ความสรรเสริญขึ้นมา กระทั่งสามารถมี “รูป-
ธรรม-นามธรรม” ของชุมชน “สาราณียธรรม ๖” ที่มี “สาธารณ-
โกศ” ได้แท้ และคนเกิดคุณธรรมที่เป็น “วรรณะ ๙”

ซึ่งจะเกิดจริงเป็นจริงขึ้นมาได้ในประเทศไทยยุคนี้
ก็ต้องมี “ปัญญา” กันจริง และลงมือประพฤติกันด้วย “กรรม”
ที่ “สัมมาทิฐิ” จริงๆ จึงจะเกิดภาวะของ “โลกุตระธรรม” ขึ้น
มาในยุคนี้สำเร็จ เป็น “ปรากฏการณ์” ให้เห็นๆ สัมผัสได้ มี
อยู่ไหนไหน ไต้งๆ หลัดๆ เป็น “ปัจจุบันชาติ(ทิฐุธรรม)” แท้ๆ

อาตมาจึงเป็น “โพธิสัตว์” ตัวจริง ผู้มี “ปัญญา” รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง “โลกุตระธรรม” ที่ได้เกิดปรากฏขึ้นมาทำหน้าที่นำ
“โลกุตระธรรม” ออกมาเปิดเผย สาธยาย จำแนก ปลุกฝังลง
ไปในวงการพุทธศาสนา ที่เสื่อมไปจริงแล้วตามคำพยากรณ์
ของพระพุทธเจ้า อันเป็นความจริงอยู่ในยุคนี้

มันไม่ผิดไปจาก“ความเป็นจริง” ที่ต้องเป็นต้องมี ตามที่เกิด ที่เห็นได้กันจริง ๆ มีสิ่งแสดงอยู่ มีปรากฏจริง

อาตมาได้แสดงความจริงที่เป็น“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“โลกุตระธรรม” มาถึงวันนี้ก็เกิน ๔๐ ปี เข้า ๕๐ ปีเข้าไป แล้ว มันมีอะไรลึกซึ้ง มีอะไรแปลกแตกต่างไป ที่แตกต่าง ไปจาก“โลกียธรรม”กันอยู่ชัด ๆ ใครเห็นได้บ้างมั๊ยว่า ... จริงมั๊ย?

ซึ่งมีนัยสำคัญที่วิเศษวิเศษ วิสุทธิ จริง ๆ

ยืนยันชัดเจนว่า “ปัญญา”เป็น“ธาตุรู้”ที่วิเศษ วิเศษ วิสุทธิ มีประสิทธิภาพเยี่ยมยุทธ์เกินกว่า“เชิง”จริง ๆ อย่างไร

“ปัญญา”จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความแตกต่าง” ที่มี“เวทนา”ของคน“โลกียะ”ว่า อย่างนี้ ๆ และที่มี“เวทนา” ของคน“โลกุตระ”นั้นก็อย่างนั้น ๆ เป็นคนละอย่างกัน

ซึ่งผู้เกิด“ปัญญาข้อที่ ๓”ในตนขึ้นมาจริง จะชัดเจน รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่า “ความสงบ มี ๒ อย่าง”ขึ้นมาอย่าง ไม่เคยมีมาก่อนเลย

“สภาวะธรรม”ที่เป็น“ความสงบ”กับ“พญานะ”มันก็ แตกต่างกัน ผู้มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แยกแยะ“ความแตกต่างกัน”นั้น ๆ ได้

และ“ความสงบ”แบบ“โลกียะ”หรือแบบเดียรฉัตรของ “เทวนิยม”รู้จัก และมีกัน ได้อาศัยกันนั้น มันก็แตกต่างกัน อย่างลึกล้ำยิ่งนัก ซึ่งเป็น“ความแตกต่าง”กันคนละโลก

คนละดวงดาว คนละจักรวาลกันเลย ที่เป็นอย่าง“อื่น”
แบบ“อื่น” ที่“ทวนกระแสกัน(ปฏิโลตัง)”

ซึ่งใช้ภาษาสื่อสภาวะนี้ด้วยคำว่า “อัญญ”นี่เอง

แค่คำพูด แค่ภาษาหรือแค่บัญญัติที่ขี้บ่งให้รู้กันนั้น
มันยังไม่ใช่“สภาวะธรรม”ที่ผู้บรรลุเข้าไปเป็นไปมี“นาม”
มี“รูป”หรือมี“กาย” ความเป็น“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”นั้น

มันต้องถึงขั้นเรียนรู้และปฏิบัติจนกระทั่งมีสภาวะ
และอาการของ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” หรือ
“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ขึ้นในตน ในจิตตนกันจริง ๆ

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสงบ” ซึ่งมี“๒ อย่าง” ที่ผู้
ยังไม่มี“ปัญญา ๘” เริ่มจาก“ปัญญาข้อที่ ๑”เป็นต้นไป จะ
ไม่สามารถมี“ความรู้”โดยการ“สัมผัสความจริง”นั้น ๆ ได้
ด้วย“กาย”ที่มีทั้ง“ภายนอก-ภายใน” ทั้งแบบ“เทว-อเทว”
หรือทุกแบบที่มี“ภาวะ ๒”เทียบวัดเห็น“ความแตกต่าง”กัน
ได้อย่างวิจิตร วิเศษ ภูมิ วิสุทธิ วิเศษ กันสูงสุดแห่งที่สุด

(๓๒๓) “ความสงบ” ๒ อย่าง ที่รู้กันได้ยากสุดแสนยาก

“ความสงบ”อย่างหนึ่งเป็น“โลกียะ” ส่วน“ความ
สงบ”อีกอย่างหนึ่งนั้น ก็จะเป็น“โลกุตระ”

จึงเรียกว่า “ความสงบ ๒ อย่าง”

ผู้จะมีความรู้นี้ต้องมี“ปัญญา”ข้อที่ ๓ ใน“ปัญญา ๘”
อย่าง“สัมมาทิฐิ”กันจริง ๆ ก่อน

ถ้าไม่มี“ปัญญา ข้อที่ ๓”นี้แล้ว คนโลกีย์ผู้ยังอวิชชา จะเข้าใจ“ความสงบแบบโลกุตระ”ไม่ได้เลย จึงทำ“ความสงบ ที่เป็นโลกุตระ”ไม่ได้

แม้แต่ชาวพุทธที่ยัง“มิจนาทิกุญฺฐิ”อยู่ก็ยังทำ“ความสงบ”แบบโลกุตระไม่ได้ ทำได้กันอยู่แต่“ความสงบ”แบบโลกียะ

ตามธรรมดารวมชาติของคนโลกียะเดียรถีนั่น มี“อวิชชา”เป็นปกติสามัญ ยังไม่มี“ปัญญา”กันเลย เพราะ “พินฺสกกายทิกุญฺฐิ”ยังไม่ได้ จึงเข้าใจ“ความสงบ”ในความ เป็น “กาย”นั้นอย่างหนึ่ง เช่น จะเห็นความสงบ“กาย”เพียง แค่จับเอาตรงที่“ร่างส่วนภายนอก”นั้น ๆ หยุด ๆ ซ้ำ ๆ จนถึง ขั้นไม่เคลื่อนไหว หรือเคลื่อนไหวน้อยกว่า เป็น“ความสงบ”

ก็จะเป็นได้แค่ทำ“ความสงบ”ให้แก่“กายวิญญูติ(ทริยา ให้รู้ชัดด้วยการไหวกายนอก,การบอกกล่าว,การชี้แจง)”เท่านั้น ยังไม่ถึง ขั้น“กายปัสสัทธิ(ความสงบระงับแห่งนามธรรมหรือเจตสิก, ความสงบแห่งกอง เวทนา,สัญญาและสังขาร)” เป็นแน่แท้

ซึ่งแตกต่างกันกับผู้ที่มี“ปัญญา” จึงจะรู้อันได้แก่ ความเข้าใจ(ทฺฐิ)ก่อนว่า “ความสงบกาย”คือทำ“กายสังขาร สงบ(ปัสสัสมัง กายสังขารัง)”นั้น เป็นไฉน?

แล้วจึงจะปฏิบัติตาม“ปัญญาข้อที่ ๔” นั่นคือ ทำ “ความสงบ”นั้นต้องประกอบไปด้วย“ศีล”เป็นหลักของ “ความสงบ”นั้น ๆ จึงฝึกหัดทำ“ความสงบกาย”ตามศีลไป

ทีละข้อได้สำเร็จอย่าง“สัมมาทิฐิ”

เช่น ความสงบของผู้มี“ศีล”ข้อที่ ๑ เกี่ยวกับ“สัตว์” เราก็จะปฏิบัติให้ตนบรรลุลุทธิตาม“ศีล”ข้อ ๑ นี้ เราก็พยายามระงับ“ราคะ,โทสะ,โมหะ”ที่จะเกิดเมื่อเรากำลัง“สัมผัสสัตว์หรือเกี่ยวข้องกับสัตว์ตัวนั้นอยู่” แล้วเราก็ทำจิตให้ไม่เกิด“ราคะ-โทสะ-โมหะ”ได้สำเร็จ ซึ่ง“กายภายนอก”เราก็สัมผัสสัตว์ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,โผฏฐัพพะนั้นอยู่นั้นแหละ จึงนับเป็น“ความสงบ” ที่จิตไม่มี“ราคะหรือโทสะหรือโมหะ”ได้สำเร็จอยู่ในขณะปัจจุบันนั้นๆ

ฉะนั้นหาก คือ “ทำความสงบ”ได้ ที่เป็นโลกุตระ ซึ่งไม่ได้หมายเอาแค่ไม่ให้“ร่างภายนอก”อันมี“เนื้อตัวภายนอก” มีตาหูจมูกลิ้นกาย มีแขนมีขาสัมผัสสัตว์ หรือมี“หน้าเข้าไปแนบหน้าแตะกับหน้า”ของกันและกัน ให้หยุดเคลื่อนไหว ให้หยุดนิ่งไป แล้วนับเอาตรงนี้ว่า“ความสงบ”

เพราะผู้ที่มี“กายสังขารสงบระงับได้จริง”นั้น แม้แต่“ร่างภายนอก”อันมี“แขน,ขา,เนื้อตัวภายนอก”สัมผัสกันหรือ“หน้าเข้าไปแนบหน้าแตะกับหน้า”ของอีกคนหนึ่งอยู่ ก็ไม่มี “อกุศลจิต” ได้แก่ ไม่มี“ราคะ,โทสะ,โมหะ”เกิดใน“จิต”เลย อย่างนี้ต่างหาก ที่หมายเอาแท้ๆว่าเป็น“ความสงบ”

ข้ามิน่า คนผู้มี“จิตสูง”จะเกิด“กุศลจิต” เช่น รัก, เอ็นดู,กรุณา,เมตตา,ปรารถนาดี ช่วยเหลือเกื้อกูลเอาด้วย เมื่อทำได้มากได้ช้านานก็เป็น“พหุสุต”ตาม“ปัญญา

ข้อที่ ๕” แล้วจึงจะมีการสะสมทักษะเป็น“ปัญญาข้อที่ ๖-๗-๘”เจริญเป็นปฏิภาณวิปัสสนาลำดับ

“ความสงบ”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงยากสุดแสนยากที่คนจะเข้าใจอย่าง“สัมมาทิฐิ”ครบถ้วนได้แล้วจึงจะปฏิบัติเป็น“สัมมาปฏิบัติ” บรรลุมรรคผล

(๓๒๔) “ความสงบ”ที่เรียนรู้ได้จาก“มูลกรรมฐาน ๕”

ผู้ยัง“มิจฉาทิฐิ”ก็จะพาชื่ออยู่แค่ว่า “กายสงบ”คือ การทำให้ไม่มีกิริยาเคลื่อนไหว(กายวิญญัตติ)ของร่างกายนอกเท่านั้น ที่จะให้มันนิ่ง ที่จะให้มันหยุดการเคลื่อนไหวลงไป

จึงยัง“มิจฉาทิฐิ”อยู่แต่ว่าตนได้ทำ“ความสงบ”ได้สำเร็จแล้ว

ซึ่งยังไม่เป็น“โลกุตระ” คือยังไม่หมายถึง“ความสงบ” เพราะเหตุ“กิเลสภายในจิต”ที่เกิดในขณะมี“กายภายนอก”

สัมผัสอยู่หลุดๆ นั้น“กิเลส”นั้นแหละมันลดลง กิเลสมันดับไป

ฉะนั้นจึงจะเป็น“ความสงบ”ที่เป็น“ปรมาตถธรรม”ที่มีผลสำเร็จขั้น“โลกุตระธรรม” ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติด้วย“กรรม”ที่“สัมมาทิฐิ”ก่อน แล้วจึงจะ“สัมมาปฏิบัติ”สำเร็จผล

เพราะอะไรๆ จะเป็นไปได้ก็ด้วย“กรรม”ที่เดินทางไปกับ“กาล”นี้แล เป็นเครื่องยืนยัน“ความจริง(สังขธรรม)”ทั้งหมด

มาทบทวน ย้ำซ้ำซากกันดูอีกที (แต่มีอะไรใหม่ๆเพิ่มนะ!)

“อุตุธาตุ”คือ ธาตุที่“ขาดความรู้สึกไปจากชีวิตเราแล้ว” เด็ดขาด ความเป็น“อุตุ”นี้คือ ธาตุที่ไร้ความเป็น“ชีวิต”

แล้ว ไร้ความรู้สึกแล้วเด็ดขาดแล้ว เช่น ธาตุ“ดิน,น้ำ,ลม,ไฟ”

ดังนั้น ในคนผู้ใดที่มี“จิต”ส่วนที่เราเองสามารถทำให้เป็น“อตุธาตุ”ได้ เราเองก็จะ“รู้สึกเอง”ได้ว่ามันเป็น“อตุ”นั้นอย่างนี้ๆ เอง ก็มี“ปัจจัยตั้ง”ว่า “อาการ”มันเป็นเช่นใด

ซึ่งธาตุ“ดินน้ำลมไฟ”นั้นจะเป็นธาตุที่ผสม-ประกอบ อยู่ในร่างกายเราอันมี“อาการ ๓๒”ของเรานี้อยู่ และมีส่วนที่เราจะเรียนรู้ แล้วทำ“จิตของเรา(จิตนิยม)”ให้เป็น“อตุธาตุ-พีชธาตุ” โดยศึกษาจาก“มูลกรรมฐาน ๕”คือ ผม,ขน,เล็บ, ฟัน,หนัง นี่แหละ เรียนรู้พิจารณาเอาจาก“ผม”ก็ได้ จาก“ขน”ก็ได้ จาก“เล็บ”ก็ได้ จาก“ฟัน”ก็ได้ จาก“หนัง”ก็ได้

มีนัยเยี่ยงเดียวกัน ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง คือ“มูลกรรมฐาน ๕”นี้ จะเอาอะไรก็ได้มาเป็นตัวอย่าง(specimen) ใช้ประกอบการเรียนรู้ อาตมาขอเอา“เล็บ”ก็แล้วกัน มาเป็น“ตัวใช้อธิบาย”สาธยายถึง“ภาวะ”ที่มันเป็น“กาย”อยู่นั้นเมื่อใดมีในขอบเขตขนาดไหน จึยังนับว่าเป็น“กาย”ของเราอยู่

และเมื่อใดมันไม่เป็น“กาย”เราแล้ว มันไม่มี“ความรู้สึก(เวทนา)” มันไม่สุขหรือทุกข์นั่นเอง แม้มันจะยังอยู่ในร่าง(สรีระ)ของเรา ยังเป็นชีวิต แต่มันไม่ใช่“กาย”ของเราแล้วนะ นับว่า มันเป็น“กาย”ของเราไม่ได้แล้ว เพราะมันเป็น“พีชธาตุ”หรือบางส่วนเป็น“อตุธาตุ”ไปแล้วด้วยซ้ำ

ซึ่งแม้แต่ส่วนใดที่มันเป็น“พีชธาตุ”ไปแล้ว มันยังเป็น“ชีวิต”อยู่ในตัวเรา แต่ไม่เรียกส่วนนั้นว่ามันคือ“กาย”แล้ว

เราก็ต้อง“กำหนดรู้(สัญญา)”ด้วยการเรียนรู้ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ส่วนนี้แหละที่เรายังอาศัยมันอยู่เป็น“ชีวิต”เพื่อรับใช้มนุษยชน ทำประโยชน์อยู่ในโลก และส่วนใดที่มันตายสนิทเป็น “อตุฏฐาตุ”ที่ยังเหลือติดอยู่ในร่างของเรา เราก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

(๓๒๕) ความเป็น“กาย” หรือไม่เป็น“กาย”นั้นอย่างไร?

ฉะนี้เอง “พีช”หรือ“พีชธาตุ”ทั้งหลายจึงไม่นับว่า มี “กาย” ไม่เรียกส่วนใดที่เป็นพีชว่า“กาย”กันแล้ว จะเรียกว่า สะเก็ด ว่าเปลือก ว่ากระพี้ ว่าเนื้อ ว่าแก่น ของพีชก็เรียกได้ แต่ไม่เรียกว่า“กาย”นะ! แม้จะเป็นส่วนของ“พีช”ก็ยังไม่ตาย

แม้บางส่วนมันเป็น“อตุ”ไปแล้ว มันหมดชีวิตแล้ว

หรือ“พีชมันไม่มีเวทนา-ไม่มีความรู้สึก” แต่มันมี “ธาตุรู้”ที่กำหนดรู้(สัญญา)“รู้จักธาตุ”ส่วนที่เอาไปปรุงแต่ง เป็น“ตัวตน”ของมันเองเท่านั้น

“พีช”มันไม่มี“โทสะ” ยังไม่รักไม่ชัง จึงยังไม่มีบาป ไม่มีบุญ พีชไม่มีการจองเวร ไม่มีการผูกพันเป็น“วิบาก” ใดๆ ข้ามชาติเลย เพราะชื่อว่า“พีช”มันยังไม่มี“กาย”

“พีช”ยัง“ไม่มีเวทนา” ยัง“ไม่มีวิญญูญาณ” มันมีแต่ “รูป-สัญญา-สังขาร” ๓ เล้านี้เท่านั้น

พลังงานจิตที่เป็น“พีช”จึงไม่มีเวทนา ไม่มีวิญญูญาณ

ดังนั้น “ธาตุพีช”จึงไม่ใช่“ธาตุจิต” “ธาตุรู้”ของพีช ไม่ใช่“ธาตุรู้”ขั้น“จิต”แล้ว แม้มันจะมี“ชีวิต”อยู่ ชีวิตของพีช

ก็ไม่มี“กาย” ไม่เรียกส่วนภายนอกของพีช ว่า“กาย”กันแล้ว

พระพุทธเจ้าจับเอา“ความสำคัญ”ของ“เวทนา(ความรู้สึก)”ส่วนนี้เอง มาเรียนรู้และปฏิบัติให้“เวทนา”ไม่มี“กาย” นั่นคือ ไม่มี“สุข-ทุกข์” ไม่มี“บาป-บุญ”เลยนะ! ในขณะที่มี “สัมผัสภายนอก”อยู่ และสำเร็จเป็น“เวทนา”อยู่ได้จริงนั้นแล

ต้องปฏิบัติทำให้“กายภายนอก”สำเร็จแล้วก่อน จึงจะได้ปฏิบัติ“กาย(องค์ประกอบ)ภายใน” หรือปฏิบัติภายในได้

นั่นก็คือ ปฏิบัติกำจัดกิเลสของ“กายภายนอก”ให้หมดก่อน แล้วจึงจะเหลือกิเลสของ“กายภายใน”ให้กำจัดอีกได้

ถ้าไม่มี“กาย”ก็ไม่มี“ปัจจุบันชาติ(ทิฐฐธรรม)”ที่มี“แสงสว่าง(อาโลก)”มี“ทวาร ๕”เปิดทำหน้าที่ของ“ตา,หู,จมูก,ลิ้น, ใจ”อยู่ในปัจจุบันนั้น ก็จะไม่มี“เวทนา”ที่เป็นจริง

มันก็มีแต่“สัญญา”ที่เป็น“ความจำ”ระลึกขึ้นมา“รู้”ใน“ภวังค์”คือ มีแต่“สัมผัส”ได้แก่“จิตในองค์แห่งภพภายใน”เท่านั้น “ภาวะที่รู้ขณะนั้น แม้จะ“จำได้ว่า อารมณ์อย่างนี้ๆ แหะเลคือกิเลส” มันก็เป็นแค่“ความจำ”ยังไม่ใช่“ความจริง” มันยังไม่ใช่“กิเลสจริง”ที่เกิดใน“ปัจจุบันชาติ” ซึ่งต้องมี“ภายนอก-ภายใน”ครบถ้วน“๒ ภาวะ”

“ภาวะที่ปรากฏอยู่ขณะที่ไม่มีภายนอก”ด้วยนี้จึงชื่อว่า เป็น“กาย”ยังไม่ได้

การปฏิบัติของคน“หลับตา”นั้น ไม่มี“ภายนอก” จึง

เป็นความพิการ เป็นคนไม่เต็มเต็ง เป็นคนไม่มี“กาย”

ชัด ๆ คือ ภูม้นก็เท่ากับหนวก ตามันก็เท่ากับบอดอยู่
คน“ไม่มี‘กาย’ภายนอก”ที่จิตร่วมทำงานก็เป็นคน
พิการ

คนปฏิบัติธรรมของพุทธจะไม่พิการอย่างนั้น จะต้อง
มี“กาย”มี“จิต”ครบทั้ง“ภายนอกและภายใน”ปฏิบัติอยู่เสมอ
ผู้เข้าใจความเป็น“กาย”ผิดไป ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ใน
ความเป็น“กาย” ก็ยอมปฏิบัติผิดไปตั้งแต่เริ่ม“กระดุม
เม็ดแรก”เลย

การปฏิบัติทั้งหมดมันก็ผิดไปด้วยตลอดสาย
เพราะคนผู้นี้ยังไม่“พ้นสังโยชน์”ตั้งแต่ข้อที่ ๑

(๓๒๖) พิสูจน์“นิพพาน”ได้จากการเรียนรู้ใน“เวทนา”

“สังโยชน์ข้อที่ ๑” จึงสำคัญมาก ที่ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”
ในความเป็น“กาย” แต่ถ้าใครหากยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น
“สัkkายทิฏฐิ”อยู่ ก็หมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติบรรลุปุทธธรรมที่
เป็น“โลกุตระ”แน่นอนเด็ดขาด

เพราะคนมี“ชีวิต”ต้องมี“สรีระและจิต”สังขารกันอยู่
แต่แยก“กาย”แยก“จิต”นั้น ถ้ามันไม่มี“ปัญญา”ที่สัมมาทิฏฐิ
มันก็แยก“ผิด”ความเป็น“กาย”แน่นอน แต่ถ้าผู้มี“วิชา-
สัมมาทิฏฐิ” ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”และ“จิต” ก็จะทำ
ความเป็น“กาย”ให้“ไม่มี”หรือให้หมดความเป็น“กาย” ถึง

ชั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” นั่นคือ แยก“กาย”ให้มันเป็น “ดินน้ำไฟลม”ไปเลยได้สำเร็จทุก“กาย”ทุก“จิต”

ผู้ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้คือผู้มีภูมิธรรม เป็น “อรหัตต์”(อารยบุคคลชั้นที่ ๔)ขึ้นไป

คนผู้จะเป็น“อรหัตต์”จึงไม่ใช่คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ซึ่งมันเท่ากับทำความเข้าใจการปฏิบัติใส่ตน แล้วจะ“บรรลु ธรรม” เป็น“อรหัตต์” กันได้ง่ายๆ อย่างที่ชาวพุทธสาย “หลับตา”ปฏิบัติเข้าใจกันตื้นๆ เฝินๆ ง่ายๆ นั้นหรอก

ในความเป็นชีวิตของ“จิตนิยาม”จึงต้องเรียนรู้โดย แยก“กาย”ไปเป็น“จิต-เจตสิก-รูป” แล้วจัดการด้วย“กรรม” ให้เป็น“ธรรม”ที่“ทรงไว้(ธรรม)” โดยจัดการแต่“เวทนา” เท่านั้นให้เป็น“นิพพาน”หรือ“ปรินิพพาน”สำเร็จอยู่

และสามารถยังไม่“ทำกรรม”ถึงชั้น“ปรินิพพานเป็น ปริโยสาน”ไปจาก“กาละ” ชนิดที่เป็น“ที่สุดแห่งที่สุด”ก็ได้

โดยที่ตนยังไม่หมดสิ้นทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ที่แยกให้เป็น “ดินน้ำไฟลม”ไปเกลี้ยงนิรันดร์ ไม่เหลือ“อุปาธิ”คือไม่เหลือ “เชื้อ”ที่ยึดกันไว้เป็น“จิตนิยาม”กันอีกแล้วสำเร็จแท้

ซึ่งเป็นการพิสูจน์ความเป็น“อนัตตา”แท้ๆ ยืนยันว่า ไม่มี“พระเจ้า”หรือใครเป็น“เจ้าของจิต-เจ้าของกาย”เราเลย

ตัวเราเองแท้ๆ เท่านั้นที่เป็นเจ้าของ“จิต-กาย”ของเรา

นั่นคือ “กาย”ก็ดี “จิต”ก็ดี ไม่มีความเป็น“อัตตา” หรือไม่เป็น“ปรมาตมัน”ตามที่ชาว“เทวนิยม”ยึดถือว่า เป็น

ของ“พระเจ้านิรันดร”แต่อย่างใดเลย

คนหรือ“จิตนิยาม”ที่ยังไม่ตายสลายไปเป็น“ดินน้ำไฟลม” จึงสามารถ“แยกกาย-แยกจิต”ทำ“นิพพาน”หรือทำ“ปรินิพพาน”ได้จริงในขณะที่ยังไม่ทำ“การตายกายแตก”ได้ และที่สุดแห่งที่สุดเมื่อทำ“การตายกายแตก” แล้วเราจึงจะแยก“กาย”แยก“จิต”ไปเลย สู่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ก็เป็นอันหมดสิ้น“จิตนิยาม”หรือหมดสิ้น“อตฺตา-อาตมัน-ปรมาตมัน-วิญญาน-พระเจ้า”ไปได้ขาด

การแยก“กาย”แยก“จิต”จึงเป็น“กรรมฐาน”ที่สำคัญสุด ๆ ของศาสนาพุทธ ซึ่งต้องเรียนรู้ให้“สัมมาทิฏฐิ”กันจริง ๆ

ถ้าแม้คนผู้ใดเข้าใจ“กาย”ไม่“สัมมาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นนี้แล้ว การเรียนรู้พุทธศาสนาเพื่อไปสู่“นิพพาน”ก็“สูญเปล่า(โงะ)”เป็นอันแน่นอนยิ่งกว่าแน่นอน

(๓๒๗) การแยก“กาย”แยก“จิต”จะรู้จักรู้จริงที่“เวทนา”

ผู้จะบรรลุ“นิพพาน”จึงต้องเรียนรู้การ“แยกกาย-แยกจิต”ให้ได้ จาก“มูลกรรมฐาน ๕”ซึ่งมันเป็นอวัยวะ(ผม, ขน, เล็บ, ฟัน, หนัง)ที่เห็นได้รู้ได้ภายนอกของคนทุกคน ดังที่อาตมาก็สาธยาย เช่น อาตย์“เล็บ”(๑ในกรรมฐาน ๕)ของเราเพื่ออ่าน“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”ที่เป็น“ภายใน”ในการเรียนรู้“การแยกกาย-แยกจิต”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”ได้ชัดง่ายบริบูรณ์

จึงจะสามารถปฏิบัติให้เกิด“นิพพาน” จนกระทั่ง
“ปรินิพพาน”ให้ตนเองได้จริง และ“ตายสูญสิ้นเป็นชาติ
สุดท้าย” ถึงขั้นทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้สำเร็จแท้

เพราะสามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้สำเร็จตั้งแต่เร
ายังมีชีวิตอยู่ก็ได้อาศัยภาวะนี้อยู่อย่างมีชีวิตที่ทำแต่“ดี”
ไม่ทำ“ชั่ว” และชีวิต“ไม่สุขไม่ทุกข์” กระทั่งถึงขั้นที่สุดก็
“ตายกายแตก(กายสละ เภท)”ไปชนิดที่แยก“อัตตา”ของตนให้
เป็น“ดินน้ำไฟลม”หมดสิ้น“วิญญาน”ได้อย่างแท้จริง

นั่นคือ ต้องมี“ปัญญา”อันยิ่งๆ นี่จริงๆ โดยการ
เรียนรู้“กาย”รู้“จิต” เรียนรู้“เวทนา”นี้แล จึงจะบรรลุ
“นิพพาน”ได้

ถ้าแม้ใครไม่“สัมมาทิฐิ”ความเป็น“กาย”เป็น“จิต”
เสียก่อนในเบื้องต้น โดยการเรียนรู้จาก“มูลกรรมฐาน ๕”
ได้แก่ “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง” แล้วเรียนรู้จาก“ผม”หรือจาก
“ขน”หรือจาก“เล็บ”หรือจาก“ฟัน”จาก“หนัง” อย่างใดอย่าง
หนึ่งได้ทั้งนั้นว่า เมื่อใดเรามี“กาย” เมื่อใดเราไม่มี“กาย”

นั่นคือ แยกแยะวิจัยวิจารณ์จาก“ความรู้สึกละเวทนา”
ของตนเอง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนแจ่มแจ้งใน
รายละเอียดแห่งความเป็น“กาย” หรือความไม่เป็น“กาย”
ได้จาก“เวทนา” นี้เอง จึงจะบรรลุธรรมว่า“ธรรมนิยาม ๕”
เป็นอย่างไรกันแท้

ถ้าเรียนรู้จากอะไรอื่นจะไม่สามารถ“รู้ความจริง”

ของความเป็น“กาย”ที่แยกขาดไปจากความเป็น“จิต”ได้
ส่วนนั้น ก็จะเหลือความเป็น“พีช”ให้เราได้อาศัย ซึ่ง
“เวทนา”ส่วนนี้ก็จะ“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”และ“ไม่เบียดเบียนใคร
ให้เป็นบาปอกุศล”

คนต้องศึกษา“จิต”ให้มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”โดย
การเจาะลึกละเอียดลงไป“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในเจตสิกที่เป็น
“เวทนา”นี้เท่านั้น จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจาก“อาการ
ของความรู้สึก(เวทนา)”นี้เองได้ครบถ้วน และทำได้จริง

“เวทนา”ก็คือ“จิต” เป็น“เจตสิกของจิต”นั่นเอง

ซึ่ง“เวทนา”นี้มันเป็น“ความรู้สึก”ของคนเป็นๆ ยังมี
ชีวิตอันจะพึงเรียนรู้“ความจริง”ที่บ่งบอกให้เรารู้จักรู้แจ้ง
รู้จริงได้ ว่าอาการอย่างไร? ขณะใด? เมื่อใด? ที่“ความรู้สึก”
ของเรามันเป็น“กาย”อยู่ และเมื่อใดมันไม่เป็น“กาย”แล้ว

การแยก“กาย”แยก“จิต”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันแท้ และ
“ทำใจในใจ(มนสิการัตถ์)”ของตนได้สำเร็จ ก็ทำที่“เวทนา”นี้แล

(๓๒๘) “เวทนา”ที่ไม่มี“นิรณ ๕”ของพุทธเป็น“อจินไตย”

เมื่อเราสามารถทำให้“จิต”ของเรา“มันไม่เป็นกาย”
ได้ เราก็เริ่มเกิด“ฉาน” และมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อาการในจิต”ของเราคือ“ฉาน”ว่า เราทำ“เวทนา”สำเร็จ
ขั้นต้นเป็น “ฉาน ๑ (ปฐมฉาน)” นั่นคือ จิตของเราขณะนั้น
ไม่มี“นิรณ ๕”

“จิต”ไม่มี“นิวรณ์ ๕”นี้แหละคือ “เวทนา”ที่“ไม่มีสุข-
ไม่มีทุกข์” และไม่ทำ“บุญ”ไม่ทำ“บาป” ซึ่งเป็นประเด็น
“ธรรม” ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ได้ตรัสรู้อย่างมีนัยสำคัญ
ยิ่ง

การทำ“ฌาน”ให้“จิตไม่มีนิวรณ์ ๕”นั้น เดียรติย์ที่
ไม่ใช่พุทธเขาก็สามารถทำได้แต่“ฌาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธนั้น
มันเป็น“ฌาน”ที่ไม่ได้“ฆ่ากิเลส(พหวน)” เป็นแค่“ฌานกดข่ม
กิเลส(วิกขัมภนะ)”ไว้ได้ในขณะ“หลับตา” หรือแม้จะข่มได้ใน
ขณะ“ลืมตา”ก็ตาม ซึ่งไม่ใช่การทำ“บุญ”สำเร็จแบบพุทธ

นั่นคือ ไม่ได้“ฆ่ากิเลส”ลงสำเร็จ ด้วยพลังงาน“บุญ”
จนกระทั่ง“กิเลสตาย”กันจริงๆ

เพราะความเป็น“ฌาน”ก็ดีหรือความเป็น“บุญ”ก็ดี
ตามแบบเดียรติย์นั้น ไม่สามารถจะกำจัด“กิเลส”ได้แท้

เนื่องจากไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต เจตสิก รูป
นิพพาน” หรือไม่รู้“ชั้น ๕” ไม่รู้“อุปธิ ๓ (กิเลส ชั้น อภิสังขาร)”

“นัยสำคัญ”นั่นคือ “เดียรติย์”กับ“พุทธ”มี“ความรู้-
ความฉลาด”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ฌาน” และแยก
“ฌาน”ของเดียรติย์ กับ “ฌาน”ของพุทธได้ว่า มี“ความ
แตกต่างกัน” ชนิดที่เป็น“อื่น(อัญญะ)”ไปจากกันแยกเป็น“๒”
อย่างได้เด็ดขาด คนละโลก คนละดวงดาว คนละภาษา
คนละเชื้อ คนละ“เทว”กันเลย

“ฌาน”ของพุทธเป็น“ฌาน”ที่ขณะปฏิบัติก็ในขณะ

“ลืมนตา” ที่มีชีวิตปกติสามัญ ดำเนินอาชีพ(สัมมาอาชีพะ)-
มีการทำงาน(สัมมากัมมันตะ)-พูดอยู่(สัมมาวาจา)-คิดอยู่(สัมมาสังกัปปะ)
และเกิด“ผล”สำเร็จของ“ฌาน”ก็เป็นอยู่ในชีวิตปกติสามัญ
ที่ดำเนินชีวิตอยู่นั่นเอง ไม่มีอะไรแปลกแยกจากขณะดำเนิน
ชีวิตขณะ“ตื่นอยู่(ชาครต)”ปกติสามัญไปเลย เพราะจิตเป็น
“สมาหิต” คือ มี“จิตตั้งมั่น”ที่เป็นอัตโนมัติถาวรยั่งยืน

จิตมีผลเป็น“ฌานวิสัย”แบบพุทธร นั่นคือ “เวทนาไม่มี
นิรวรณ ๕”ชาวเดียรถีย์หรือเทวนิยมจึงเป็น“อจินไตย”แท้ๆ

“อจินไตย”นี้คือ สุตวิสัยที่จะรู้ได้แค่การขบคิด หรือ
แค่ศึกษาด้วยบัญญัติด้วยพยัญชนะอยู่เท่านั้น ต้องปฏิบัติ
อย่างสมาธิปฏิฐาน-สมาบัติ-สมาปปฏิเวธ จนกระทั่งบรรลุ
มรรคผล สำเร็จความเป็น“ฌาน ๔”ได้บริบูรณ์จึงจะ“รู้”ได้

“ฌาน”แบบพุทธรที่“สมาธิปฏิฐาน”จริง ๆ นั้นเป็น
“อจินไตย”จริง ๆ ผู้ยังเป็นชาวเทวนิยมอยู่ก็ดี เป็นเดียรถีย์
ก็ดี จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ง่าย ๆ เลย

(๓๒๙) “อรหันต์”จึงมี“ฌาน”คือไม่มีนิรวรณ ๕ ตลอดเวลา

“ฌาน ๔”คือ “ฌาน”ที่มี“ขั้นชั้นของฌาน”ตามลำดับ
ความเป็น“ฌาน”นั้นได้แก่ “จิต”ที่ปราศจาก“นิรวรณ ๕”เริ่ม
ปฏิบัติพอมีมรรคผลเป็น“ฌาน ๑” ก็เป็น“จิต”ที่“ไม่มีนิรวรณ ๕”
ได้แล้ว แต่ขั้นตอนนี้ก็ต้องใช้ความพยายามรักษาผลด้วย
ความเป็น“วิตกวิจารณ์”ช่วยประคอง“ผลฌาน”นั้นไว้ด้วย

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ฌานที่ ๑ มีวิตก วิจารณ์ ปิติ สุขเกิดจากวิเวกอยู่” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ “สามัญญผลสูตร” ข้อ ๑๒๗-๑๓๐)

เมื่อชำนาญขึ้น “วิตกวิจารณ์” ก็จะลดลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไม่ต้อง“วิตก” ไม่มี“วิจารณ์” ก็จะเหลือแต่“ปิติ-สุข (วุปสมสุข)-เอกัคคตา”เป็น“ฌาน ๒”

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ไม่มีวิตกวิจารณ์ มีปิติ สุข เกิดจากสมาธิอยู่”

และเมื่อชินชาแล้วก็จะมี“สุข”ที่เป็น“วุปสมสุข” ที่เป็น “เอกัคคตา”ยิ่ง ๆ ก็เข้าขั้น“ฌาน ๓”

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ปีติสิ้นไป ได้สุขด้วยนามกาย (มีภาวะ ๒ ภายนอก-ภายใน) มีสติ มีอุเบกขาอยู่”

สุดท้าย“จิต”ไม่เหลือ“สุข”เลย “จิต”ว่าง ๆ กลาง ๆ เฉย ๆ เป็น“อุเบกขา” เพราะละทิ้งสุข-ทิ้งทุกข์ทั้งภายนอก ทั้งภายใน

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า ละสุข ละทุกข์ ดับโสมนัส โทมนัสก่อน ๆ ได้ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่

“อรหัต”จึงมี“ฌาน”คือไม่มี“นิวรณ์ ๕”อยู่ตลอดเวลา นั่นคือ “เวทนา”ของอรหัตเป็น“อุเบกขา”อยู่ตลอดเวลา เทียงแต่ยั่งยืนไม่แปรเปลี่ยน ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ

เพราะทำได้สำเร็จด้วยการปฏิบัติที่“ไม่ใช่หลับตา ปฏิบัติ แต่ลืมตาปฏิบัติ”มาตลอดมาเป็นปกติสามัญของ

ชีวิตธรรมดา ๆ

มันจึงไม่มีอะไรแปลกไปจากชีวิตสามัญปกติ
ธรรมดาเลย

“ฉาน” ในขณะปฏิบัติยังไม่บรรลุผลหมดทั้ง ๔ ก็
ลืมหัดปฏิบัติ และที่สวดบริกรรมก็ลืมหัดอยู่เหมือนตอนปฏิบัติ
นั้นแหละ

การปฏิบัติ“ฉาน”แบบพุทธที่“ลืมหัด” กับ“ฉาน”
ที่ปฏิบัติกันแบบ“หลับตา”จึงมีทั้งมรรคทั้งผลที่มีนัยสำคัญ
แตกต่างกันแท้

“นัยสำคัญ”คือ ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น มรรคก็ดี ผลก็
ดีจะไม่เชี่ยวชาญในความเป็น“ฉาน”ที่เกิดอย่าง“อัต-
โนมัตติ”ทั้ง“มรรค”ทั้ง“ผล”เท่ากับความเชี่ยวชาญชำนาญ
ชนิดที่เป็น“อัตโนมัตติ”ของผู้“ลืมหัด”ปฏิบัติได้แน่นอนที่สุด

จนกว่าจะได้ฝึกฝนจนเข้าขั้น“อัตโนมัตติ”อย่างไม่ต้อง
ไปจัดการอะไร ไม่ต้องไปใช้ความพยายามใดๆ อีก เราก็สา-
มารัตทำ“ฉานทั้ง ๔” ได้โดยง่ายโดยไม่ยากไม่ลำบาก
ใน“ฉานทั้ง ๔”

จะทำจิตให้เป็น“ฉาน ๑”ก็ได้ทันทีไม่ต้อง“วิตกวิจารณ์”
จะทำจิตให้เป็น“ฉาน ๒”ก็ได้ทันที ไม่ต้อง“ปีติ” จะทำจิตให้
เป็น“ฉาน ๓”ก็ได้ทันที ไม่ต้อง“สุข” จะทำจิตให้เป็น“ฉาน ๔”
ก็ได้ทันทีไม่ต้อง“วิตกวิจารณ์-ปีติ-สุข”ใดๆ เป็น“อุเบกขา”ได้เลย
ผู้เป็น“อรหันต์”แล้ว จิตจึงเป็น“อุเบกขา”อยู่เสมอ

โดยไม่ต้อง“วิตกวิจารณ์-ปิติ-สุข”ใด ๆ อีกแล้ว อยู่ด้วย
“เมตตา-อุเบกขา”

เพราะจิต”สะอาดบริสุทธิ์ด้วยกิเลสอาสวะ”เพียงแต่
ยังเย็น ตลอดจนกาล ไม่แปรเป็นอื่น ไม่มีอะไรมาหักล้างได้
ไม่กลับกำเริบบริบูรณ์สมบูรณ์นิรันดร์ได้จริง

“พุทธ”ปฏิบัติจิตให้เกิด“ฌาน”โดยไม่ต้อง“หลับตา”
ไม่ต้องปลีกเวลา“ทำฌาน”ต่างหากจากชีวิตสามัญปกติเลย
พุทธไม่จำกัด-ไม่จำเพาะสถานที่เพื่อ“ทำฌาน”

พุทธไม่ต้องออกป่าให้ห่างออกไปจากสังคมสามัญ
ของชีวิตปกติธรรมดาเลย เมื่อ“จิต”เป็น“ฌาน ๔”ได้สำเร็จ
จึงอยู่กับสังคมที่มีการกระทบกระทั่ง สัมผัสจะแรงจะเบา
อย่างไร ขนาดไหน “ฌาน”ก็ยังคงเป็น“ฌาน”แข็งแรงอยู่
ไม่มีความหวั่นไหว ไม่มีการเคลื่อนออกไปจากความเป็น
“ฌานทั้ง ๔”นั้นไปไหนเลย “ฌาน”เป็นสามัญของจิตที่เราจะ
ใช้“พลัง”ตั้งแต่“ฌาน ๑ ถึง ๔”ได้โดยไม่ยากไม่ลำบากเลย

เพราะในการปฏิบัติก็ปฏิบัติเป็น“ปกติวิสัย”

ไม่ได้สร้าง“วิสัย”ให้แปลกแยกไปจาก“ปกติชีวิต
สามัญ”ที่เป็นอยู่อย่างคนธรรมดาที่ฟังตื่นลืมตา-หลับตา
เป็นอยู่เลย

(๓๓๐) “ฌานวิสัย”แบบพุทธ สดลึกซึ้งจนจึง“อจินไตย”แท้
พุทธทำอาชีพ-ทำงาน-พูด-คิดอยู่เป็นสามัญชีวิต

ปกติ ก็สามารถมี“ฌานทั้ง ๔”ได้เสมอตลอดเวลา

“ฌาน”ของพุทธนั้นไม่ต้อง“เข้า”ไปอยู่ในภวังค์ จึงไม่ต้อง“ออก”จากภวังค์แต่อย่างใด นั่นคือ พุทธไม่มี“การเข้าฌาน-การออกจากฌาน”เลย ไม่ว่ามรรค หรือผล

“ฌาน”ของพุทธเป็น“ฌาน”ที่ได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากใน“ฌานทั้ง ๔” เพราะไม่ต้องปลีกแยกแปลกต่างไปจากชีวิตปกติสามัญที่มีชีวิตของคน“ตื่น”อยู่ ไม่ได้“หลับ”

คน“หลับ”หรือคน“หลับตาอยู่ในภวังค์”ปฏิบัติ“ฌาน”แบบพุทธไม่ได้ เพราะไม่มี“ทิวฐกาล”หรือไม่มี“ปัจจุบันชาติ”

ความเป็น“ฌาน”ของพุทธนั้นคือ การปฏิบัติธรรมตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” ที่เป็น“หลักสูตร”ยิ่งใหญ่ในการ“ฆ่ากิเลส”ลงได้ไปตามลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นจบสุดเป็น“บุญ”จบกิจ “ไม่ต้องมีบุญ-มีบาป(บุญบาปปริกชีโณ)”กันอีกแล้ว

นั่นคือ “กิเลสาสวะ”ใน“จิต”หมดสิ้นสนิทอย่างเที่ยงแท้(ฉจจ) ยังยืน(ฐ)ง ตลอดกาล(สัสตัง) ไม่แปรเป็นอื่น(อวิปริณามธัมม) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุပ္ปัง) จึงจบเป็นคน“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญบาปปริกชีโณ)”ของคนที่มีชีวิต“ลืมตา”

ซึ่ง“เทวนิยม”หรือ“दैยริถีย”ผู้มีภูมิโลกียะอยู่จะเข้าใจไม่ได้ง่าย ๆ เลย เพราะ“ฌานวิสัย”ของพุทธเป็น“อจินไตย”แท้

“ความรู้-ความฉลาด”ของदैยริถียหรือเทวนิยมยังไม่ถึงขั้นมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”แม้แต่“กาย”แม้แต่“สัญญา”ที่เรียนรู้“จิต-เจตสิก-รูป”สำเร็จถึงขั้น

“นิพพาน” ได้

พุทธกับเดียรถีย์หรือเทวนิยมจึงต่างก็เป็นผู้มี“กายต่างกัน สัตตญาต่างกัน” ตาม “วิญญูณฐิติข้อที่ ๑” นั้นแหละ และจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”ด้วยการทำให้จิตไม่มี“นิรวณ ๕”แบบสัมมาทิฏฐิหรือกเดียรถีย์หรือเทวนิยมแม้จะทำให้จิต“ไม่มีนิรวณ”หรือ“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ได้ ก็ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”มี“กาย”ก็ต่างกันอยู่ ถ้าไม่เรียนรู้และปฏิบัติตามคำตรัสพระพุทธเจ้าใน “วิญญูณฐิติ ๗” ข้อที่ ๒ ที่ว่า “กายต่างกัน สัตตญาอย่างเดียวกัน” นั้นแหละ ไปจนกระทั่งครบ“วิญญูณฐิติ ๗” ก็จะ“ไม่รู้จริงรู้แจ้งด้วย”ปัญญา ๘”บรรลุธรรมได้บริบูรณ์

แต่ถ้าใครยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ความเป็น“วิญญูณฐิติ”ก็จะแตกต่างไปจากผู้“สัมมาทิฏฐิ”แน่นอน

ผู้ทำ“ฉาน”ของพุทธจึงหมายถึงผู้“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”คือ ผู้ดับ“นิรวณ ๕”หรือทำความไม่มี“กายในกาย” และทำความไม่มี“เวทนาในเวทนา”ได้สำเร็จ เพราะ“ดับกิเลสในเจโตปริยญาณ ๑๖”ได้บริบูรณ์ จึงเป็น“ธรรม”ที่เข้าชั้น“โลกุตระ”แท้

แต่เดียรถีย์หรือผู้“หลับตา”ปฏิบัติจะไม่สามารถทำ“กายในกาย”และทำ“เวทนาในเวทนา”ได้สำเร็จ เพราะไม่สามารถทำการ “ดับกิเลสในเจโตปริยญาณ ๑๖”ได้ ละเอียดไปตามลำดับบริบูรณ์ ซึ่งเป็น“ธรรม”ที่เข้าชั้น

“โลกุตระ”ได้เป็นอันขาด

เดิยรถีย์เขาก็ทำของเขาแบบหนึ่ง พุทธก็ทำของตน
ไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งแยกกัน อันทำสำเร็จแตกต่างกันเด็ดขาด

“ฌาน”จึงมีทั้งแบบของเดิยรถีย์ ทั้งแบบของพุทธ

และจะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ก็ต้องมี“กาย”
ให้“สัญญา”ทำการกำหนดรู้ทั่วถ้วนความเป็น“เวทนา”การ
แยก“กาย”แยก“จิต” ได้แท้จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“อาการ”ที่มี“กาย”อยู่ หรือ“ไม่มีกาย”แล้ว ซึ่งเรียนรู้อุบัติ
พิสูจน์ความจริงได้กันที่“เวทนา” นี้เอง

(๓๓๑) “ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย”ด้วยประการอย่างนี้

พุทธสามารถทำ“ฌาน”ที่มี“วิสัย”ถึงขั้นสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงภาวะที่“ไม่มีกาย”ได้สำเร็จ เพราะมี“ปัญญา”
รู้รอบถ้วนได้ว่า “จิต”ก็ดี “วิญญาณ”ก็ดี “อตฺตา”ก็ดี “ปร-
มาตมัน” ก็ดี “พระเจ้า”ก็ดี “เทว”ก็ดี นั้นมี“ธรรมชาติ”ของ
“ดิน,น้ำ,ไฟ, ลม”กับ“จิตวิญญาณ” “ปรุงแต่ง(สังขาร)”กันอยู่
เรียกว่า “กาย”

และที่สุดพิสูจน์ความเป็น“กาย”เป็น“จิต” กระทั่งถึง
ขั้นพิสูจน์“อตฺตา”ได้สำเร็จว่า แท้ๆ แล้วจบเป็น“อนตฺตา”

ซึ่งพิสูจน์ได้จากการเรียนรู้กันที่“เวทนาในเวทนา”
ในความเป็นกระบวนการของ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา -
จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

ถ้าความเป็น“ฉาน”ไม่มี“เวทนา”เป็นเครื่องที่บังหรือ
ไม่มี“เวทนา”เป็นกรรมฐาน ให้ศึกษาปฏิบัติ มันก็สูญเปล่า
ในการศึกษาค้นหา“ความจริง”อย่างเด็ดขาดแท้จริงกว่าแท้
เช่น การปฏิบัติที่“หลับตา”ปฏิบัตินั้นแหละ จะไม่มี
“เวทนา”ให้ศึกษา ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เลย

เพราะ“หลับตา”อยู่นั้นไม่มี“ผัสสะภายนอก”ที่เป็น
“กาย” มันก็ไม่เกิด“เวทนา”เป็น“ที่ตั้ง(ฐาน)”ให้ศึกษาในจิต
“จิต”ผู้ไม่มี“กาย” มันก็มีแต่จิต“สัมภเวสี”อยู่เท่านั้น

“สัมภเวสี” คือ “จิตที่ล่องลอยอยู่ในภพ” อันไม่มี
“กามภพ”ที่เป็น“กายภายนอก”เลย มันหายไปตั้ง ๕ ทวาร

“จิตวิญญาน”ขณะนั้นจึงมีแต่“จิตภายในจิต”ที่เป็น
“ภวังค์”มี“รูปภพ-อรูปภพ”อยู่เท่านั้น ก็ไม่ได้ศึกษาปฏิบัติ
จัดการ“กามคุณ ๕”อันเป็น“กิเลส”เบื้องต้นให้ได้ก่อนอื่น

ก็เป็นเดิยรติย์ หรือเป็นการล้มล้างพระพุทธรพจน์
ที่ว่า ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้ามีการศึกษาไปตามลำดับ
อย่างนำอัสจรรย (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

การศึกษาของผู้ไม่มี“กาย”ภายนอก มีแต่“จิต”
ล่องจ้อน เพราะตัดลัดขั้นตอน ก็ไม่เต็มครบบริบูรณ์ใน
ความเป็น“คน” จึงเต็มไปด้วย“อวิชชา” มันไม่สามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”สัมบูรณ์ถ้วนด้วย“สังขาร-วิญญาน-
นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-
ชาติ-ชรา-มรณะ-โคก-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาส”

...การปฏิบัตินี้ก็พิกลพิการไปแล้ว

เดียรธีย์เขาก็มี“ฉาน” พุทธก็มี“ฉาน” แต่เดียรธีย์
ไม่ศึกษาโดยเอา“เวทนา”เป็นกรรมฐาน เหมือนพุทธ

พากันไป“หลับตา”เป็น“กรรมฐาน(ฐานการปฏิบัติ)”

ชาวพุทธที่“หลับตา”ปฏิบัติ จึงเป็นเดียรธีย์ฉะนี้แล

แม้ว่าผู้ทำ“ฉาน ๑ (ปฐมฉาน)”ได้ ใน“ความรู้สึก”จะ
ไม่มี“นิรวรณ ๕”กันทั้งแบบของเดียรธีย์ หรือทั้งแบบของพุทธ
ต่างก็ทำ“ฉาน ๑”ที่ไม่มี“นิรวรณ ๕”นี้ได้กันทั้งเดียรธีย์ ทั้งพุทธ
แต่“ทิวฐิ”ของผู้ปฏิบัติทั้ง ๒ แตกต่างกันไปเป็นอจินไตย

เพราะ“ทิวฐิ”ของแต่ละแบบนั้นแล ที่สำคัญยิ่งซึ่งมัน
มี“ความแตกต่างกัน”อย่างมีนัยลึกล้ำแฝงเชิงสุดยากที่จะรู้

นั่นคือ แม้จะมี“ผล”ของ“ฉาน ๑”นี้ทำให้ไม่มี
“นิรวรณ ๕” ได้เหมือนกัน แต่“กายต่างกัน สัญญาอย่าง
เดียวกัน” ไง!

ต้องศึกษากันที่“สัญญา”ของทั้งคู่ ก็กำหนดหมาย
กันว่า “ไม่มีนิรวรณ ๕” จุดนี้ตรงกัน แต่“กาย”คือ “รูป-นาม”
หรือ“ภายนอก”กับ“ภายใน” ส่วนนี้มันแตกต่างกันอยู่นะ!

“หลับตา”ปฏิบัติมันไม่มี“กาย”ภายนอก ชัดเจนมั๊ย?

แต่“ลืมตา”ปฏิบัติมัน มี“กาย”ภายนอก นี่แตกต่างกัน

เห็นมั๊ยว่า เป็นเพราะ“ทิวฐิ(ความรู้-ความเห็น)”ในความเป็น
“กาย”และ“สัญญา”นี้แหละ ที่แตกต่างกันไปคนละอย่าง

ดังนั้น คนใดที่“วิญญาณฐิติ ข้อที่ ๑”มันแตกต่างกัน

ไปแต่ต้นแล้ว “เทว”หรือเทพจะทุก“ความเป็น ๒”มันจึง
แตกต่างกันแหลกแยกกันไปหมดจนเรียนรู้ไม่ได้กันทีเดียว
“เดียรธีย์”ก็มี“มิจฉาทิฏฐิ”ไปแบบเดียรธีย์
ส่วน“พุทฺธ”ก็มี“สัมมาทิฏฐิ”ไปแบบพุทฺธสำคัญสุด
“ความแตกต่างกัน”จึงอยู่ที่“ทิฏฐิ”นี้เองแหละ

(๓๓๒) “จุดตัดสินใจ”ทุกสิ่งทุกอย่างจึงใช้“ทิฏฐิ”สุดสำคัญ

“ทิฏฐิ”จึงเป็น“จุดตัดสินใจ”ความแตกต่างขั้นสุดยอด
ระหว่าง“เทวนิยม(หรือ“เดียรธีย์”ทั้งหลาย)”กับ“พุทฺธ”สำคัญสุด

เครื่องตัดสิน“เทว”ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒”ของ“สังขาร”ทุก
“สังขาร”ไม่ว่าใน“สังขารโลก”ไม่ว่าใน“สังขารจิต” โดยเฉพาะ
ที่นับเนื่องเป็น“จิตวิญญาน-พระเจ้า-ปรมาตมัน-อัตตา”
หรือ“เทว”คู่ใด ก็ตาม ทุก“คู่”ทีเดียว ไม่ละเว้นเลย

แม้แต่จะใช้“ตัดสิน”ว่า ภาวะใดเป็น“พระเจ้า”หรือ
ภาวะใดเป็น“พระพุทฺธเจ้า”ก็ใช้“ทิฏฐิ”นี้แหละ“ตัดสิน”กัน

“เทวนิยม”หรือลัทธิใด ศาสนาใด ที่มี“ทิฏฐิ”ว่า
“เทวผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของตน”ที่ตนนับถือเป็น“พระเจ้า”สูงสุด
ยิ่งใหญ่ที่สุดของตนนั้น ใครก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาแยกหรือมา
วิฉัยเป็น“๒”หรือแยกจาก“๑”เป็น“๒”หรือเป็นอื่นเด็ดขาด

เพราะยึดถืออย่างเด็ดเดี่ยวว่า “พระเจ้า”ของตนนั้น
เป็น“๑”สุดยอด อะไร ๆ ของ“พระเจ้า”เป็น“๑”ตายตัว ไม่ขึ้น
กับ“กาละ-เทศะ-ฐานะ”ใด ๆ ทั้งนั้น

ห้าม“วิจัยวิจารณ์”เด็ดขาด แม้แต่“วิตกวิจารณ์”ก็ไม่ได้ มี
แต่ให้“เชื่อ”อย่างสนิท ห้ามแย้งใดๆเด็ดขาด

จงปฏิบัติตามคำสั่งคำสอน“พระเจ้า”ถ่ายเดียว

เพราะ“พระเจ้า”นั่นคือ ผู้สวดยอแต่เพียงแท้เป็น“เจ้า
แห่งความรู้-ความจริง”นิรันดร์แล้ว“๑”เดียว ตายตัว

“เที่ยงแท้ตลอดกาล”ในทุก“กาละ-เทศะ-ฐานะ”

ไม่เปลี่ยนแปลงไปกับ“กาละ-เทศะ-ฐานะ”ใด

ไม่มีวันสลาย ไม่มีวัน“๐”สิ้นไปได้ แม้แต่ใครจะวิจัย
เป็น“๒” หรือจะ“วิจัยวิจารณ์”ก็ไม่ได้เด็ดขาด

ยึดถือกันว่า พระเจ้า“เที่ยง”และ“แท้”ที่สุดเป็นที่สุด

ลัทธิหรือศาสนาใดที่มี“ทิวฐิ”เช่นนี้แหละที่“แตก-
ต่าง” จาก“พุทธ”อย่างมี“นัยสำคัญ”สวดยอทีเดียว

เครื่อง“ตัดสิน”ทุกสิ่งทุกอย่าง จึงใช้“ทิวฐิ”นี้แลเป็น
“จุดตัดสิน”สำคัญที่สุดแห่งที่สุด ท้ายสุดปลายยอดสุดๆ กัน

ไม่ว่าจะ“ตัดสิน”ความเป็น“โลก”กับความเป็น“อิตตา”
หรือไม่ว่าจะ“ตัดสิน”ความเป็น“ภาวะ ๑”กับความเป็น
“ภาวะ ๒ (เทว)”ของ“ภาวะคู่”ใดๆ หรือจะ“ตัดสิน”ความเป็น
“ภาวะ ๑”กับความเป็น“ภาวะ ๐”ก็ตาม

หรือแม้แต่ความเป็น“[∞] (Infinity, อินฟินิตี้, หาที่สุดมิได้)”กับ
ความเป็น“๐”พุทธก็หมด“ปัญหา” เพราะมีแต่“ปัญญา”ที่
สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสรรพสิ่งประดามี ไม่ว่า“อิตตา”
และ“โลก” หรือไม่ว่า“พระเจ้า”อันเป็น“จิตวิญญาณ” และ

“โลก,เอกภพ,มหาจักรวาล” ก็“กำหนดหมาย” ได้ทั้งนั้น

ดังนั้น “การกำหนดหมาย”คือ“สัญญา”นี้ แม้จะใช้ “กำหนดหมาย”ได้ว่า เป็นอย่างเดียวกัน เช่น กำหนดหมายว่า “ในจิตไม่มีนิรวรณ ๕”ตามที่หมายกันทั้ง“ความรู้”และทั้ง “ความจริง”ใน“จิต” ก็ยังมี“ทิวฐิ”นี้แลเป็น“เครื่องตัดสิน”ว่า อย่างใดเป็น“เดียรถีย์เทวนิยม” อย่างใดเป็น“พุทธ”กันแน่?

เช่น ใน“วิญญานฐิติ ๗”ข้อที่ ๒ ที่ว่า “กายต่างกัน สัญญาอย่างเดียวกัน” ทั้งเดียรถีย์ทั้งพุทธต่างก็มี“สัญญาอย่างเดียวกัน” แต่กระนั้นชัดๆ ว่า “กายต่างกัน” เป็นต้น

คำว่า “สัญญา”นี้แหละอันเป็นคำบาลี ที่แปลเป็นไทย ว่า “ความกำหนดหมาย” ที่สามารถ“กำหนดรู้”ความจริง

ทั้งเดียรถีย์ ทั้งพุทธต่างก็มี“สัญญาอย่างเดียวกัน” ว่า “จิตไม่มีนิรวรณ ๕”ใน“ฌาน ๑”และต่างก็ทำ“ความไม่มีนิรวรณ ๕ ในจิต”ได้ คล้ายกัน แต่“ทิวฐิ”ของเดียรถีย์กับ พุทธเข้าใจความเป็น“กาย”ไปคนละอย่าง “แตกต่างกัน”

เดียรถีย์หรือเทวนิยมนั้น ยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้ รายละเอียดของความเป็น“กาย”ก็จะแยกไม่ออกว่า “ฌาน ๑” มี“ความแตกต่างกัน”อยู่ตรงไหน?

เดียรถีย์หรือเทวนิยมกับพุทธนั้นยังมี“ความแตกต่างกัน”ก็อยู่ตรงที่มี“ทิวฐิ”ในความเป็น“กาย”นี้เอง ที่เป็น “จุดตัดสิน” ว่า “๒ ลัทธิศาสนา”นั้นมี“ความแตกต่างกัน”

นั่นก็คือ “ทิวฐิ”ในความเป็น“กาย” ซึ่ง“เดียรถีย์หรือ

เทวนิยมมี“ทิวฏฐิ”ในความเป็น“กาย”เป็นอย่างหนึ่ง

ส่วน“พุทฺธ”ก็มี“ทิวฏฐิ”ในความเป็น“กาย”แตกต่างกัน
อีกเป็นอย่างหนึ่ง

“จุดตัดสินใจ”ทุกสิ่งทุกอย่างจึงใช้“ทิวฏฐิ”เป็น“เครื่อง
ตัดสินใจ”กัน ตั้งแต่ภาวะต้น กระทั่งภาวะสุดท้าย สุดสำคัญ

(๓๓๓) “ทิวฏฐิ”ในความเป็น“ฌานวิสัย”จึงเป็น“อจินไตย”

เพราะ“ความรู้”และ“ความจริง”ที่เป็น-ที่ได้ตามแบบ
“เนโก”ของเดียรติยคือเทวนิยมนั้นก็อย่างหนึ่ง ซึ่งแตกต่าง
จาก“ความรู้”และ“ความจริง”แบบ“ปัญญา”ของพุทฺธนั้นมัน
ก็แตกต่างกันไปอีกอย่างหนึ่ง

ซึ่งมี“นัยสำคัญ”อย่างซับซ้อน ลึก ล้ำ ละเอียด ลับ

เทวนิยมหรือเดียรติย“ไม่ลึก”แต่“ลับ”

ส่วนพุทฺธนั้น“ลึก”และ“ไม่ลับ” แถมทั้งล้ำ ทั้งละเอียด

“ล้ำ” คือ เลยไป หรือเกินกว่า ทั้ง“ความรู้-ความจริง”

“ละเอียด” คือ ครอบคลุมทุกมวลล้วน“ลออ”

“ลออ” คือ สวยงาม

แต่“เดียรติยหรือเทวนิยม”นั้นทั้งยัง“ไม่ล้ำ” ทั้งยัง
“ไม่ละเอียด” ทั้งยัง“ไม่ลออ”เลยสักอย่าง

“เดียรติยหรือเทวนิยม”ยังไม่มีความสามารถรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงใน“อจินไตย ๔”ได้หรอก

เช่น “ฌานแบบพุทฺธ” เป็นต้น ซึ่งเป็น“วิสัย”ที่รู้ได้

ยากสุดยากแสน จึงเป็น“อจินไตย”โดยแท้ เพราะ“ฌาน
แบบพุทธร”มีครบถ้วนทั้ง“ล้า” ทั้ง“ละเอียด” ทั้ง“ล่อ” ฯลฯ
นั่นคือ “ฌานแบบพุทธร”มีทั้ง“ความเกินกว่า”คือ“ล้า”
มีทั้ง“ความครบถ้วนมวลทั้งหลาย”ไม่มีเศษส่วน

ของ“มวล”ใดหลงเหลืออบกพร่องตกหล่นเลยคือ“ละเอียด”

มีทั้ง“สวยงาม”สุด ๆ คือ“ล่อ”

มีทั้งความเปิดเผย แสดงให้ใคร ๆ เห็นได้อย่าง
กระจ่างกระจ่างสว่างแจ้ง ไม่มีเศษใด“ลับ”

และมีทั้ง“ความไม่เหลือ”ธุลีละอองใด ๆ อีกแล้ว

เช่น “ฌานวิสัย”นี้เอง ที่เป็น“ภาวะเปิดเผย”ที่กระจ่าง
กระจ่างสุด ๆ “ไม่ลับ”หรือ“ไม่ลึกลับ”แต่อย่างใดเลยเป็นต้น

“ฌานของพุทธร”จึงแตกต่างกับ“ฌานเดียรฉัตรหรือ
ฌานเทวนิยม”อย่างเป็น“อจินไตย”จริง ๆ

เป็นต้นว่า “ฌานวิสัย”ของเดียรฉัตร กับ“ฌานวิสัย”
ของพุทธรนั้น เป็น“อจินไตย”แน่แท้ สำหรับผู้ยังไม่มี“อัญญ-
ธาตุ”มากเพียงพอ เข้าขั้นที่จะเป็น“ปัญญา”ก็จะไม่สามารถ
“รู้” เป็นอันขาด แม้แต่ขั้นเริ่มแรก“รู้จัก”ความเป็น“กาย”

นั่นก็คือ คนผู้เป็นเดียรฉัตรหรือเทวนิยมที่ได้“ฌาน ๑”
นั้น ก็เป็น“ฌาน”ที่ไม่มีความเป็น“กาย”

เพราะ“หลับตา”ทำฌานแบบมี“ความรับรู้(จิต)”
เข้าไปอยู่แต่ใน“ภายใน”ถ่ายเดียว โดยไม่มี“สัมผัส”ทาง
“โณภูมิจัณณะภายนอก ๕”

“ฉาน”ของพุทธ จึงแตกต่างกันไปคนละแบบ คนละอย่างกับเดียรธีย์เทวนิยมหรือพุทธที่มีจณาภิภูฐิ ซึ่ง“กาย”ของเดียรธีย์เทวนิยมหรือพุทธที่มีจณาภิภูฐิ เขาไม่มี“ภายนอก” เพราะ“ฉาน”ของเขา“หลับตา”ทำ“ฉาน”กัน

“ฉาน”ของเขา มันไม่มี“กายภายนอก”เลย เขาจึง“รู้จักรู้จริง”อยู่แต่“ในภายในจิต”เท่านั้น ไม่รู้แจ้งภายนอก

(๓๓๔) “สัมมาภิภูฐิ”ใน“ฉาน”ของพุทธ สูดยากยิ่ง

“ฉาน”ขณะที่“หลับตา”ของเดียรธีย์เทวนิยมหรือพุทธผู้มีจณาภิภูฐิจึงแตกต่างกันคนละฟากฝั่ง อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

เดียรธีย์เขาต้องหลับตา “เข้าฉาน-ออกฉาน”กัน

แต่แบบของพุทธไม่มีการ“เข้าฉาน-ออกฉาน”นะ!

จะปฏิบัติจิตให้เกิด“ฉาน”ก็ในขณะที่มีชีวิตสามัญปกตินี้แหละ แม้จะเกิด“ผล”จิตเป็น“ฉาน”ก็ได้ในขณะที่มีชีวิตสามัญปกติธรรมดาของคน“ตื่นๆ อยู่”ไม่ได้“หลับตา”

เพียงแต่ว่า ความเป็น“ฉาน”นั่นคือ “จิต”ขณะนั้นของผู้ที่มันไม่มี“นิรณ ๕”อยู่ในจิตขณะนั้นเท่านั้นแหละ

นี่คือ “ฉานจิต”ของคนทุกผู้ ทุกศาสนา

พระอรหันต์คือ คนผู้มี“ฉาน”อยู่ตลอดเวลา เป็นผู้ “ไม่มีนิรณ ๕”ทั้งในขณะที่ตื่นอยู่หรือหลับอยู่

ผู้จะปฏิบัติจิตให้เกิด“ฉานของพุทธ”นั้น ก็ปฏิบัติใน

ขณะในความปกติสามัญของชีวิตที่“มี”รูปทั้งภายนอก-รูป
ทั้งภายใน(เป็นภาวะที่ถูกรู้พร้อมกันอยู่ขณะตื่นๆ“สว่างแจ้ง” มี
สติเต็ม มี“ทวาร ๕”สัมผัส“รู้(ซานติ)-เห็น(ปัสสตี)”ครบ

ไม่ใช่ไปหลงติดปฏิบัติกันในขณะ“หลับตา”

“ฌาน ๑”ของพุทธคือ “จิตที่มีวิตกวิจารณ์”อยู่ แต่
เจ้าของจิตก็สามารถทำให้“จิต”ไม่มีอาการของ“นิรณ ๕”
ได้สำเร็จในขณะนั้น “จิต”ที่ทำได้แรกๆ จึงมี“ปีติ” และ“จิตก็
สุขสงบ(รูปสมฺมสุข)” เรียก“จิต”นี้ว่า “เอกคตจิต”

ซึ่งทำให้เกิดได้เป็นได้ในชีวิตปกติสามัญของคน
ตื่นๆ อยู่“มี”ความรู้สึก(เวทนา)เมื่อสัมผัสภวะนั้นเกิดพร้อม
กันอยู่ทั้ง“ภายนอก-ภายใน”นี้แล

“ฌานของพุทธ”คือ ความปกติสามัญของชีวิตที่“มี”
ความกำหนดหมายรู้(สัญญา)เมื่อมีการสัมผัสภวะนั้นเกิดพร้อม
กันเกิด“รู้”ความเป็นองค์ประกอบของภวะที่เราสัมผัสอยู่
ทั้งภายนอก-ภายในพร้อมกันอยู่หลุดๆ ปัจจุบันนั้น

“ฌานของพุทธ”คือ ความปกติสามัญของชีวิตที่“มี”
จุดมุ่งหมาย(เจตนา)เมื่อมีการสัมผัสภวะนั้นเกิดพร้อมกัน
อยู่

“ฌานของพุทธ”คือ ความปกติสามัญของชีวิตที่“มี”
ความรู้ได้ด้วยการกระทบสัมผัส(ผัสสะ)ที่มีภายนอกด้วย

“ฌานของพุทธ”คือ ความปกติสามัญของชีวิตที่“มี”
การกระทำใจในใจ(มนสิการ)กันให้สำเร็จได้ชนิดที่มีทั้ง

ภายนอก-ภายในครบพร้อมอยู่

จึงสามารถ“ทำใจในใจ(มนสิกโรต)”ได้จริงในขณะที่
“กาละ”เป็น“ปัจจุบันชาติ(ทฐธรรม)”นั้นๆ อยู่ที่เดียว

ครบทั้ง“นามธรรม ๕”ได้แก่ “เวทนา-สัญญา-เจตนา-
ผัสสะ-มนสิการ”และทั้ง“รูปธรรมที่อาศัยพร้อมภายนอก-
ภายใน ๒๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

ส่วน“ฌาน”ที่“หลับตาปฏิบัติ”นั้นไม่มี“ภายนอก ๕”
ในการปฏิบัติ ก็ได้แต่“ผล”แบบ“ฌานหลับตา”ของเดียรธีย์

เดียรธีย์จึงมีแต่“การเป็นฌาน”ที่ยัง“ไม่ตั้งมั่น”
จนกระทั่ง“การเป็นฌาน”อย่างตั้งมั่นยิ่งแบบพุทธและ
ที่สุดมี“ฌาน”โดยไม่ยากไม่ลำบากใน“ฌาน ๔”เป็นอัตโนมัติ
มี“อุเบกขา”ปกติในชีวิตสามัญไปตลอดกาลนาน

ซึ่งไม่ต้องมีการ“เข้าฌาน-ออกฌาน”เลย

ผู้ที่ยังมีการปฏิบัติจะต้อง“เข้าฌาน-ออกฌาน”นั้น
คือ ผู้ยังเป็นเดียรธีย์ ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“ฌาน-
วิสัย”ของพุทธอยู่ คือ ผู้ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”แท้

(๓๓๕) “สัมมาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”ของพุทธ สุดยากยิ่ง

“ฌานวิสัย”แบบพุทธนั้นเป็น“ฌาน”ได้ตลอดเวลา
ทั้งในที่“มืด”ตอน“หลับตา” ทั้งในที่“สว่างแจ้ง”ด้วยแสงอาทิตย์
“ลืมตา”ทั้งรู้(ซานาติ)-ทั้งเห็น(ปัสสตี)-ทั้งได้ยิน(สุต)-ทั้งได้กลิ่น
(ฆานสัมผัสโล)-ได้รส(รสา) ทั้งได้สัมผัสภายนอกอยู่ (โฆฏฐัพพะ) ก็

สามารถ“รับรู้”กับ“ภายในจิต”ตลอดเวลาเป็นชีวิตปกติ
สามัญธรรมดาของคนทุกคน ต้องมีความเป็น“กาย”อยู่
ด้วยเสมอในความเป็น“ฌานของพุทธ”

ในขณะที่“เวทนา(ความรู้สึก)”ของผู้มี“ฌาน ๑”นั้นไม่มี
“นิรณ ๕”คล้ายกัน ตามที่กำหนดหมาย(สัญญา)ของแต่ละ
ลัทธิแต่ละศาสนา เดียวกันกับพุทธ มันยังแตกต่างกันแท้

ความไม่มี“นิรณ ๕”ของเดียรติย์เขาก็มีได้ในขณะ
ที่มี“ฌาน ๑” ความเป็น“เวทนา”เขารู้สึกได้ของเขาอยู่“ใน
ภายใน”แต่เขาต้อง“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”นะ!

เขาจึงเรียกว่า“เข้าฌาน” เมื่อออกจาก“ภวังค์”เขาก็
เรียกว่า“ออกฌาน” หรือ“ออกจากฌาน”

ส่วนของพุทธนั้น “ฌาน ๑”มี“เวทนา”ก็รับรู้ได้ทั้ง
ขณะมี“ภายนอก”ที่“สัมผัส”อยู่ด้วยทวาร ๕ เปิดรับรู้ครบ
ไม่ได้“หลับตา” มีความเป็น“กาย”เป็น“จิต”อยู่พร้อมไม่ต้อง
เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์” ไม่“หลบหลับ”เข้าไปอยู่ในภพภายใน

ดังนั้น“เวทนา”จึงมีความรู้สึกทั้ง“ภายใน”ด้วย ทั้ง
“ภายนอก”ด้วย มันก็แตกต่างกันแนบยิ่งกว่าแน

และพุทธเมื่อเป็นอรหันต์“จิต”เป็น“ฌาน”ที่ได้โดย
ไม่ยากใน“ฌานทั้ง ๔”แล้ว ก็จะกำหนดใช้ความเป็น“ฌาน
๑-๔”ตามที่มี“จิต”ทำงานอยู่กับองค์ประกอบของ“กาละ-
เทศะ-ฐานะ”นั้นๆ อันมีองค์ประกอบแตกต่างกันไป

ดังนั้น การมี“สัญญา(ความกำหนดหมาย)อย่างเดียวกัน”

คือ “ไม่มีนิพพาน” ได้ตามที่หมายนั้น แต่“กาย”ต่างกันแล้ว
เดียรธีย์ไม่มี“ภายนอก” แต่พุทธมี“ภายนอก”
มันแตกต่างกันตรงนี้ ตรงที่“กายต่างกัน”!
ทั้งวิธีปฏิบัติคือ “มรรค” เดียรธีย์กับพุทธก็มี“กาย”

คนละแบบ คนละอย่าง ซึ่งเป็น“กายต่างกัน”
แม้“ผล”ที่เกิดที่เป็นขึ้นมาจะได้“คล้ายกัน”
“เวทนา”ได้รับรสมี“ความรู้สึก”คล้ายกัน
แต่“ทิฏฐิ”นั้นแตกต่างกัน ตรง“ทิฏฐิ”นี้แลสำคัญยิ่ง!
และ“ความแตกต่างกัน”มันอยู่ตรงความเป็น“กาย”
นี่เองเป็น“นัยสำคัญ” ที่จะต้องทำ“สัมมาทิฏฐิ”ให้ได้ชัดเจน
เมื่อเดียรธีย์ก็“กำหนดหมาย”ความเป็น“กาย”ไป
แบบหนึ่ง แต่ชาวพุทธที่“สัมมาทิฏฐิ”ก็“กำหนดหมาย”
ความเป็น“กาย”แตกต่างไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นคนละแบบ
กันนี้แหละ จึงทำให้มีคน“๒”ชนิด มีความรู้“๒”ชนิดอยู่ในโลก
คือ เป็น“คนโลกิยะ” กับ“คนโลกุตระ” ซึ่ง“ทิฏฐิ”มัน
แตกต่างกัน และจุดสำคัญที่“สัญญา”ต้องกำหนดหมายก็
ตรงความเป็น“กาย”นี่เอง เป็นเรื่องใหญ่ ทั้งเบื้องต้น ทั้ง
เบื้องกลาง และทั้งเบื้องปลายกันทีเดียว

ความเป็น“กาย”ที่สัมมาทิฏฐิเป็น“โลกุตระ”นั้นเข้าขั้น
“อจินไตย” เพราะผู้จะมี“ฉานวิสัย”ได้บริบูรณ์ ผู้“สัมมา-
ทิฏฐิ”แบบพุทธจริง ๆ ก็ต้องมี“กาย”และ“สัญญา”ที่ถูกต้อง
ถ่องแท้ ทั้ง“สัมมาทิฏฐิ” ทั้ง“สัมมาปฏิบัติ” และทั้ง“สัมมา-

ปฏิเวธ” “วิญญูญาณฐิติ ๗”จึงจะปฏิบัติได้สัมบูรณ์แท้
นั่นคือ เบื้องต้น คนผู้นี้ต้อง“พ้นสัณกายทิฏฐิ”ก่อน
เบื้องกลางก็คือ ปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา๘”ได้
เบื้องปลายคือ ทำ“วิญญูญาณฐิติ ๗”สำเร็จถึงขั้นสุด
เป็น“อาภิญจัญญายตนะ”พ้น“สัตตาวาส ๙”จึงจะจริงจบกิจ
โดยไม่ต้องมี“เนวสัณญานาสัณญายตนะ”
เห็นชัดเจนแจ่มแจ้งจริงแล้วนะว่า “ความรู้”เรื่อง“กาย”
นั้น มันสำคัญยิ่งจริง ๆ ขนาดไหน?

ผู้หมดสิทธิ์ ที่จะบรรลุธรรมชื่อว่า “นิพพาน” ได้แก่..
ผู้ยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”นั่นคือผู้ยัง
ไม่มี“ความรู้”เข้าขั้น“ปัญญา”เริ่มตั้งแต่“พ้นสัณกายทิฏฐิ
สังโยชน์” แค่“ทิฏฐิ”คือเข้าใจความเป็น“กาย”ก็ผิดอยู่ นี่ ๑
และผู้ใดยังไม่เข้าใจการแยก“กาย”แยก“จิต”ที่เป็น
“ธรรมนิยาม ๕”ตาม“มูลกรรมฐาน ๕” นี่ ๒

ผู้มี“ปัญญา”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”
“สัมมาทิฏฐิ”จริง และสามารถทำ“จิตนิยาม”ของตนกระทั่ง
ให้ไม่มี“กาย”ได้สำเร็จ เพราะแยก“กาย”แยก“จิต”ให้ตน
อาศัยได้ตาม“ธรรมนิยาม ๕”ชนิดที่ไม่เป็น“มายา” แต่เป็น
“สริมหามายา”นั้นเทียว

ผู้จะ“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”ของพุทธได้
ครบถ้วนบริบูรณ์จึงสุดยากยิ่ง จึงไม่สามารถปฏิบัติเข้าถึง
ความเป็น“โลกุตตรธรรม”กันได้ เพราะแค่การพิจารณา“กาย

ในกาย”อันเป็นข้อต้นของ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ข้อที่ ๑ ผิด!
จึงหมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ให้
บรรลู่“โลกุตตรธรรม ๓๗”บริบูรณ์สัมบูรณ์ได้
ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่เห็นความสำคัญเรื่อง“กาย”
นี้กันแล้ว

(๓๓๖) “คน”ปกติ อย่าไปทำตนเองให้เป็น“คนไม่ปกติ”

“คน”ปกติมี“ขันธ ๕”ที่“ตื่น ๆ อยู่”ไม่ใช่คน“หลับตา”
หรือผู้ตก“ภวังค์” นั่นคือ ต้องมี“ภาวะ ๒” ได้แก่ มี“กาย”
อยู่เป็นธรรมดา มีทั้ง“จิตภายใน(นาม = ภาวะผู้รู้)”ที่กระทบ
สัมผัส“ภาวะภายนอก(รูป = ภาวะที่ถูกรู้)”อยู่ ครบ ๒ ทำงานมี
“ความรู้จัก(สัมปชัญญะ)สิ่งที่สัมผัสอยู่”เต็มสติ เต็ม“ธาตุรู้”

แต่ถ้าไป“หลับตา”เสีย หรือ“ตกภวังค์”มันก็ไม่มี
“กายภายนอกที่จะ‘เห็น(ผัสส)’อะไรต่ออะไรตามปกติ”คน
ตื่น ๆ อยู่

ผู้ไป“หลับตา”ปฏิบัติ จึงเท่ากับไปทำตนให้เป็นคน
พิการ คนไม่ปกติ มีอวัยวะไม่ครบสมบูรณ์

ดังที่ พระพุทธเจ้าตรัสกับ“อุตตรมาณพ” ว่า อยู่ดี ๆ
ปฏิบัติธรรมดี ๆ ไปทำตน“หลับตา-ปิดหู”ให้“ตาบอด-
หูหนวก”ทำไม? (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ อุตตรมาณพ ๔๕๓)

มันก็ไม่เป็น“ฉานวิสัย”แบบพุทธ ที่ต้อง“ลืมตา”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงทุกสิ่งอย่างทั้ง“ภายนอก-ภายใน”อยู่ เป็น“คน

ผู้ตื่นอยู่(มีชาคริยา)”ที่จะเกิดความ“ตรัสรู้”ตามพระพุทธรเจ้า
มี“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชา อาโลก”ได้บริบูรณ์สมบูรณ์

“เหตุ”ก็เพราะไป“หลับตา”ปฏิบัติ นี่เอง จึงไม่ถูกทาง
ที่จะเกิด“ฌาน”แบบพุทธได้เลย

เริ่มตั้งแต่ขั้น“อาลัย”ก็ไป“หลับตา”ปฏิบัติไม่“ลืมตา”
ตามหลัก“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘” มันก็ไม่เจริญขึ้นเป็น“นิสสัย”
แล้วจะสูงขึ้นอีกเป็น“วิสัย” มีลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ได้
แน่นอน

การปฏิบัติเริ่มต้นก็ไม่ได้“อาลัย”วิธี“ลืมตา”ตามหลัก
“จรรณะ ๑๕ วิชา ๘”กันมาตั้งแต่ต้น และต่อๆ มาเป็น
“นิสสัย” แล้วจึงจะถึงขั้น“วิสัย” เป็นขั้นๆ ไปตามลำดับ

“ฌานวิสัย”แบบพุทธที่“สัมมาทิฐิ” มันก็มีไม่ได้ ก็
ไม่สามารถเจริญขึ้นเป็น“นิสสัย” ก็หมดสิทธิ์สูงขึ้นเป็น“วิสัย”

เพราะไปมกมายอยู่แต่กับการปฏิบัติ“หลับตา”ซึ่ง
เป็น “การแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ”สมบูรณ์แบบแล้ว

“บุญ”ก็สำเร็จผลไม่ได้เด็ดขาด ผู้“มิจฉาทิฐิ”ใน
คำว่า “บุญ” จึงโหมะในความเป็น“ฌานวิสัย”ของพุทธ

“ฌานวิสัย”จึงเป็นเรื่อง“อจินไตย”จริงยิ่งๆ

ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”ก็ได้แต่“ฌาน”แบบเดียรธีย์หรือ
แบบโลกีย์เท่านั้นอยู่นั่นแหละ ไม่สามารถจะแตะแม้คำว่า
“รู้จัก (สัมปชัญญะ)”ความเป็น“ฌานวิสัย”แบบพุทธได้เลยเด็ดขาด

เนื่องจากเป็นคนปกติอยู่ดี ๆ ก็ไปทำให้ตนเป็นคน

พิการ เป็นคนไม่ปกติไปเสียแต่ต้น

อย่าไปทำตนเป็น“คนไม่ปกติ”เลย

เพราะ“ฉานวิสัย”แบบพุทธนั้นเป็น“อจินไตย”ของ
คนผู้“หลับตา”หรือชาว“เทวนิยม”จริง ๆ

ขอยืนยันว่า“ฉานวิสัย”ของพุทธ ไม่ใช่“ฉาน”ทั่วไป
สามัญปกติที่รู้กันทั่วไปเป็น“สาธารณะ”

“ฉานของพุทธ”เป็น“ฉาน”ที่พิเศษ จึงแตกต่างจาก
“ฉานของลัทธิศาสนาอื่นๆ”

“ฉานของพุทธ”นั้นวิเศษเป็น“อุตริมนุสธรรม” ซึ่ง
ยากแสนยากที่จะรู้ได้ จะบรรลุ“ฉาน”ของพุทธได้ กันง่าย ๆ

ยิ่งไป“หลับตา”ทำให้ตนไม่เต็มความเป็น“คนที่มี
ชีวิต ตื่น ๆ สามัญอยู่เต็ม ๆ ชีวิต” ซึ่งไม่ครบทวารนอกทวาร
ในนั้น มันก็เหมือนคน“ตาบอด” ที่ไม่มี“ทวารภายนอก”
“เห็น”เป็นปกติแล้ว อย่าไปทำให้มัน“พิการ”เป็นคนไม่ปกติ
กันเลย

โดยเฉพาะชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % ที่ไม่ใช่ชาวอินเดีย
หรือชาวเอเชีย ที่ไม่เคยมีปัญญา แม้แต่ข้อที่ ๑ มาเลย เป็น
เบื้องต้น ก็เป็น“อจินไตย”ตลอดกาลอยู่แน่นอน

ซึ่งจะไม่สามารถ“รู้”ความเป็น“ฉานของพุทธ”นี้ได้

ไม่ใช่ดูถูกดูแคลน หรือข่มแบ่งแต่อย่างใด ที่พูดนี้คือ
วิชาการ คือความรู้ที่ต้องทำความเข้าใจให้ดี ๆ ให้ถูกต้อง
ถ่องแท้ กันจริง ๆ

“หลับตา”ปฏิบัตินี้แลคือ ประเด็นใหญ่ที่อาตมาพูด มาซ้ำซากแล้ว ๆ เล่า ๆ จนคอจะแตกแล้วว่า การปฏิบัติธรรม ของพระพุทธรูปร่างนั้น ไม่ใช่วิธี“หลับตา” แต่ต้องใช้วิธี“ลืมตา” มี“สัมปชัญญะ”รู้จักภาวะต่าง ๆ ทั้ง“ภายนอก”และ“ภายใน” อยู่ครบพร้อมทั้ง“ขันธ ๕”เต็ม“สติ”ของตน

จึงจะเป็นคนเต็มคนสามัญบริบูรณ์ ไม่พิกลพิการ

(๓๓๗) “สิริมหามายา”กับ“สิทธิตะ”ที่แท้คืออย่างไร

มันต้องมี“การสัมผัส”ของ“ทวารกายภายนอก” ต่อเนื่องกับ“จิตภายใน”เป็น“ภาวะ ๒ (๓๗)”อยู่เสมอตลอดเวลา ที่ปฏิบัติธรรม“มีกาย” แล้วทำ“ความไม่มีกายภายในจิต”ให้ได้

ซึ่งการทำ“ความไม่มีกายภายในจิต”ให้ได้ ในขณะที่เราก็มียุติธรรม“เต็ม” ตัวนี้แหละคือ “สิริมหามายา” ของพุทธ ผู้สามารถทำ“ความเกิด”ให้ตนบรรลุลำเร็จเป็น “สิทธิตะ”ได้

“สิทธิตะ”จึงเกิดจาก“สิริมหามายา”จริง ๆ แท้ ๆ

การประสูติเจ้าชาย“สิทธิตะ”ของพระนางสิริมหามายาจึงทรงประทับ“ยืน”ประสูติเป็นนิมิต“วิสามัญ”ว่า ธรรมะขั้นสิทธิตะ”นั้นไม่ใช่ต้อง“นอนประสูติ” หรือนอน หรือ“หลับตา”บรรลุธรรมที่เกิดเป็นธรรมะขั้น“สิทธิตะ”

“สิทธิตะ”จึงคือ “ธรรมของคน”แท้ ๆ ที่เป็นคนปกติ ย่อม“ทำความเกิด”เป็น“สิทธิตะ”ได้ในตนทุกคน ไม่ใช่ต้อง

ไปทำตนเองให้”พิกลพิการ” ไปจากความเป็นคนปกติ
สามัญ อย่าเข้าใจผิด ไปทำตนให้ผิดปกติ พิกลพิการไปเลย

แต่ถ้าไป“หลับตา”เสีย มัน“ไม่มีกาย”ที่เป็น“ภายนอก”
แล้ว นั่นคือ มันเกิด“ความไม่มี”ที่ขาดความสำคัญของ“จิต
นิยาม”ตามที่สัตว์โลกมี“ชั้น ๕”อยู่ครบ“รูป-เวทนา-
สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”อันปกติสามัญไปแล้ว มันขาด
“จุดสูงสุดสำคัญสามัญ”ไปชัด ๆ มันก็ปฏิบัติบรรลุนิพพาน
กันไม่ได้

“ความไม่มี”ที่ขี้บ่ง“นิพพาน”ได้ก็คือ “ความไม่มีสุข-
ไม่มีทุกข์”นี้เอง ที่เป็น“ภาวะ ๒ (เทว)”เมื่อใครทำจิตของตน
ให้เป็น“จิต”บริสุทธิ์(อุเบกขา)จากกิเลสอาสวะสนิทได้จริง

มิใช่“ไม่มีกาย”ไม่มี“จิต” ด้วยการไปดับ“สัญญา”
อย่างพาซื้อเต็ดขาด นั่น..มันแค่ภาวะ“อัสถุณีสัตว์”

แท้ ๆ ต้องเรียนจากการทำ“ความรู้สึกรู้สึก”ให้ไม่มี“เวทนา”
ที่คนผู้นั้นจะต้องทำ“ความจริง”ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”
ให้ได้สำเร็จ เป็น“ผู้ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”กันที่“เวทนา” ต่างหาก

พระอรหันต์คือ คนที่“กิเลสในจิต”เท่านั้นที่ตาย

อรหันต์ยังมี“ชีวิต”ได้อยู่ ยังมี“จิต-เจตสิก-รูป-
นิพพาน”

แต่ถ้า“จิต-เจตสิก-รูป”ไม่ครบ“๓ เสา”เป็นสังขารธรรม
ให้ศึกษา มันก็“ไม่มีกาย”นี้เอง ที่จะทำให้“ความเกิด”ให้แก่
“สิทธิัตถะ”สำเร็จเป็นจริงได้ จึงทำความเป็น“นิพพาน”ไม่ได้

“สิทธิัตถะ”คือ “ผู้มีความต้องการอันสำเร็จแล้ว”

“มารดา”ที่มีความเป็น“สิริมหามายา”และทำ“ความเกิด”ให้เกิด“สิทธิัตถะ”ขึ้นมาในโลกเสร็จ ๗ วันก็ต้องตาย

ความเป็น“๗ วัน”คือ นิमितแห่ง“ความต้องการที่สำเร็จแล้ว” เมื่อเกิดผลสำเร็จแล้ว ก็ต้องเลิก ตัดปล่อย “ความเกิด(ชาติ)”ไป นั่นคือ เมื่อมี“สิทธิัตถะ”แล้ว ก็ไม่ต้องมี “การเกิด(กิเลสในจิตตน)อีกแล้ว”

“สิทธิัตถะ”คือ ผู้“มีความต้องการสำเร็จแล้ว”นั้น

“มีความต้องการ”อะไรล่ะ? ที่จะให้“สำเร็จ”

ก็ต้องการ“นิพพาน”หรือ“กิเลสหมดไป”นั้นแหละ

“สิริมหามายา”คือ “มารดา” จึงไม่ใช่แค่“มารยา” เด็ดขาดแต่คือ“ความจริง(สัจธรรม)”ที่เป็นผู้ให้“ความเกิด” แก่“สิทธิัตถะ” ที่แท้ที่จริงที่สุด หรือคือ ผู้ให้“ความเกิด” “นิพพาน”ได้แท้

คนธรรมดาแท้ๆ นี่แหละ เป็น“มารดา” และทำ “ความเกิด”ให้สำเร็จเป็น“สิทธิัตถะ”สำเร็จ“ในจิตตน”จริงๆ ได้

แต่ถ้าคนผู้ใดยังไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เนื้อแท้(สาระ สัจจะ ซึ่งมีทั้ง“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมัตถสัจจะ”)”ของคำว่า “มารดา”ก็ดี “มารยา”ก็ดี “มารยาท”ก็ดี หรือยังความเป็น “มาร”นี่แหละตัวสำคัญยิ่ง คนผู้นั้นก็ยังทำผิด“ความจริง” หรือผิด“สัจจะ”อยู่แน่นอน

(๓๓๘) เข้าใจ“สิริมหามายา”กับ“สิทธิัตถะ”เพิ่มขึ้นไปอีก

คุณต้องรู้จักผู้แจ้งรู้จริง“ภาวะสัจจะ”ของทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมาตตสัจจะ”ที่เป็น“เหตุ”ครบทั้ง“๒ ภาวะ”บริบูรณ์ โดยเฉพาะความเป็น“มารดา”ก็ดี “มารยา”ก็ดี “มารยาท”ก็ดี “มาร”ก็ดี ซึ่งมี“ความแตกต่าง”กันอยู่อย่างมี“นัยสำคัญ”ยิ่ง

แต่ถ้าขึ้น“มารดา”นั้น ยังเป็นได้แค่“มารยาท”หรือแค่“มารยา”ที่ยังไม่เป็น“ใจ”ที่“จริง”แท้ “ความจริง(สัจธรรม)”อันบริบูรณ์ก็ยังไม่เกิด ผู้นั้นทำ“กรรม”ใดอยู่ ก็ยังไม่เต็ม“ความจริง” ด้วย“ปัญญา ๘”ที่สมบูรณ์ ผู้ทำ“กรรม”นั้นยังไม่ตรงไม่เต็มบริบูรณ์สมบูรณ์“ความจริง” อยู่แน่นอน

และถ้าผู้ใดยังขึ้นทำ“กรรม” หรือทำ“กิริยา”นั้นเป็น“มาร”อยู่ ความจริงของ“กรรม”นั้น ก็ยัง“หาความจริงไม่ได้”

“กรรม”ที่เป็น“ความจริง” กับ “กรรม”ที่เป็น“มาร” จึงคือ “ภาวะ๒”หรือ“เหตุ”ที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ปัญญา”

ผู้มี“ปัญญา ๘” จึงคือ ผู้“รู้จักผู้แจ้งรู้จริง”ดีเยี่ยมยิ่ง

นั่นก็คือ ผู้รู้จัก“มาร”และไม่ทำความเป็น“มาร”บันทึกลงเป็น“วิบาก”ใส่ตนเอง ตามหลักสัจจะที่“กรรมเป็นอันทำ” ใครทำ“กรรมใด” กรรมนั้นก็เป็น“ความจริง” กรรมนั้นก็เป็นที่ตนเอง-ตนเป็นทายาทของกรรมที่ตนทำเองแน่นอน-กรรมพาตนเองเกิดพาตนเองเป็นไปสารพัดบันทึกลงเป็น “วิบาก”ตนเอง แล้วกรรมทั้งหลายก็ตกผลึก

เป็นเผ่าพันธุ์ของตนเอง-คนจึงต้องมี‘กรรม’เป็นที่พึง
“อาศัย”แนบยิ่งกว่าแน

“กรรม”เป็นผู้กำหนดและเป็นผู้ทำการเกิดความเป็น
“อัตตา”คือ ความเป็น“ตน” ซึ่งก็เป็น“สัตว์”ที่มีความเป็น
“กาย”ของตัวเองอยู่

และผู้ที่มีความเป็น“จิต”ที่พร้อมด้วย“ปัญญา ๘”
เป็น“วิชา” ถึงขั้นเป็นผู้ได้อาศัย“อนัตตาธรรม” ประกาศ
“ธรรม”แสดง“โลกุตตรธรรม”ให้ปรากฏแก่มนุษย์โลก

“เทวนิยม”เป็นผู้แยก“กาย”แยก“จิต”ยังไม่ได้ ยัง
มีติดบอดอยู่กับ“เทว”ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒” และเป็น“๒”ที่หลงว่า
เป็น“๑”นิรันดรเอาด้วย เพราะยัง“อวิชา”

เมื่อยัง“อวิชา”อยู่ก็ยังทำ“การเกิดกาย”เป็น“ตน”
ให้ตนมี“จิตสุข” แต่“สัจจะ”มันก็มี“จิตทุกข์”อยู่ ก็เป็น“เทว”
อยู่ และเป็น“มายา” หลอกตัวเองอยู่

ผู้นี้มี“ปัญญา”ผู้ให้กำเนิด“สิทธิัตถะ”ชื่อว่า“สิริมหา-
มายา”ซึ่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มาร”ที่เป็น“จอมมายา”คือ“กิเลส”
ของตนดีที่สุด

และได้กำจัด“มาร” กำจัด“มายา” ไปจาก“จิตตน”
ถึงขั้น“สิทธิัตถะ” คือ ภาวะที่“มีความต้องการสำเร็จแล้ว”

แต่ผู้“ไม่รู้จักมาร”นั้น เป็นคนผู้“อวิชา” คือ ผู้ไม่มี
“ปัญญา”เลย เป็นคนผู้มีแต่“เอนโก” จึงยังสร้าง“มารใส่จิต
ตนเอง”อยู่เสมอ ด้วย“ความไม่รู้(อวิชา)”แท้ๆ ที่เป็น“มายา”

จึงเป็นคนที่ไม่มีแม่แค่จะ“รู้จัก”ภาวะที่เป็น“มาร” และเป็น “เทว” อันเป็น“ภาวะ ๒”คู่หนึ่งในโลกแห่ง“วิญญาน” หรือ “จิต-เจตสิก”ซึ่งไม่ต้องพูดถึง“ความรู้”ที่จะ“รู้แจ้ง-รู้จริง”กันเลย เพราะแม่แค่“ภาวะ ๒”คือ “เทว” คนผู้นี้ก็ไม่สามารถจะ“รู้”ใดๆ ทั้งนั้น

เนื่องจากชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % จะห้าม“วิจัย-วิจารณ์” หรือไม่ให้“ตีแตก-แยกแยะ”ความเป็น“เทว”ผู้ยิ่งใหญ่ชั้น “พระเจ้า”เด็ดขาด

ชาว“เทวนิยม”จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทว” หรือความเป็น“ภาวะ ๒”อย่างถ่องแท้แยกกาย(โยนิโล)หรือ ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโล)เหมือนอย่างคนผู้มี“ปัญญา”

(๓๓๙) “เทว”หรือ“ภาวะ ๒”จึงยิ่งใหญ่สูงที่สุดแห่งที่สุด

“สิริมหามายา”กับ“สิทธิัตถะ”จึงได้แก่ “ภาวะ ๒”หรือ “เทว”ที่สัมบูรณ์พร้อมไปหมดครบถ้วนทุกกระบวนการที่มี

เช่น เกิดความเป็น“สัตตาวาส ๙”เป็นต้น กระทั่งดับ ความเป็น“สัตว์ทั้ง ๙”ในตนให้“ตาย”สำเร็จจริง อยู่ในโลก แต่ก็ยังมีภาวะเป็น“วิญญานฐิติ”อันคือ “จิตนิยาม”ที่เป็น“พระโพธิสัตว์”ช่วย“รื้อชนสัตว์”ชนิดปรากฏตัวตน ให้ มนุษย์โลกสัมผัส“ตัวตน”อยู่จริง

ซึ่งเป็น“พระโพธิสัตว์”ที่ปรากฏตัวตน แสดงความเป็น“สิริมหามายา”กับ“สิทธิัตถะ”อันเป็น“ภาวะ ๒”ให้แก่

คนในโลกได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“เทว”ไปตามลำดับ ๆ จนกระทั่งจบสุดถึงที่สุดแห่งที่สุด อันสูงสุดลึกล้ำ

ผู้บรรลुเป็น“พระพุทธเจ้า”ได้สำเร็จ ก็ยังมีความเป็น “สรีรหามายา”กับ“สิทธิ์ตะ”ที่สัมบูรณ์ความเป็น“เทว”สุด ๆ

ที่“ลงตัว”ครบ ๒ ภาวะในโลกในเอกภพมหจักรวาล ทั้ง“คู่”ของความเป็น“วิญญาน”คือ “กายกับจิต” ทั้ง“คู่”ของ ความเป็นบุคคลคือ “พระมารดากับพระบุตร”

“สรีรหามายา”นั่นคือ “กาย”แท้ ๆ ที่เป็น“พระมารดา” ผู้“ทำความเกิด”ยิ่งใหญ่ที่สุด

“สิทธิ์ตะ”ก็คือ “จิต”แท้ ๆ ที่เป็น“พระบุตร”ผู้“เกิด (โอปปาติกโยนิ = การเกิดทางจิต)”ยิ่งใหญ่ที่สุด

“เทว”คือ“ภาวะ ๒”ที่ยิ่งใหญ่สูงสุดแห่งที่สุด ในโลก แห่ง“จิตวิญญาน” หรือในโลกของ“บุคคล” จึง“ไม่ลึกลับ” พิสูจน์ผู้ทำ“ความเกิด”และทำ“ความดับ”ให้แก่“อดีต” หรือ “วิญญาน”หรือ“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”ขณะเป็น ตัวคนผู้มีชีวิตอยู่ ด้วย“กรรม”ซึ่งเป็นของตนเองแท้ ๆ ที่คน ด้วยกันเรียนรู้ปฏิบัติสัมผัส“ความจริง”นี้ได้ เป็น“พระเจ้า” ชื่อว่า“พุทธ” เรียกเต็ม ๆ ว่า “พระพุทธเจ้า” เปิดเผย“ตัวตน” อยู่ไหนไหนในโลกมนุษย์ที่คนด้วยกันรู้จักได้ รู้แจ้งได้ รู้จริงได้

ถึงที่สุดทำ“นิพพาน”ได้จริง ทำ“ปรินิพพาน”ได้จริง ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แยก“ธาตุจิต”ให้สลายตาย ลึ้นสนิท“จิต”กระจายแตก(เลท)ไปเป็น“ดินน้ำไฟลม”ได้จริง

หมดสิ้น“ความลึกลับ”พบเห็น“พระเจ้า”ที่เป็น“ตัวตน”
บุคคลจริง ผู้สามารถทำ“ความเกิด(สิริมหาสมา)” และทำ
“ความดับ”หรือ“นิพพาน”ตามที่มี“ความต้องการ”ได้“สำเร็จ
แล้ว(สิทธิตะ)”บริบูรณ์สมบูรณ์ในความเป็น“เทว”ยิ่งใหญ่สุด

“เทว”ที่สูงสุดยิ่งใหญ่ที่สุดของพุทธนี้ จึงไม่ใช่แค่
“พระเจ้า”หรือ God ที่“ลึกลับ” ซึ่งคนหรือใครๆ “สัมผัส”ไม่ได้

ผู้ทำ“กรรม”เองให้เกิดเองจึงคือ“สิริมหาสมา”เอง
และผู้“มีความต้องการสำเร็จแล้ว”จึงเป็น“สิทธิตะ”
ที่พิสูจน์“ปรมาตมธรรม”ให้บรรลุ“๒ ภาวะ”นี้ในตนเอง
ครบ“เทว”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ ได้สำเร็จบริบูรณ์สมบูรณ์จริง

“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้รู้และเป็นได้ตามที่รู้ ในความ
เป็น“สิริมหาสมา”กับ“สิทธิตะ” ก็อยู่ใน“ตนเอง”นี้แล

ไม่ใช่แค่“รู้”เป็น“บัญญัติ”อยู่แค่นั้น เหมือนปราชญ์
ผู้ฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอน
ก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลนี้เรียกว่า
บุคคลผู้“ปทปรมะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘)

บุคคลผู้“ปทปรมะ”ก็คือ ยังไม่มี“ปัญญา”ที่“สัมมา-
ทิฏฐิ”เริ่มตั้งแต่ความเป็น“กาย” อันเป็น“สังโยชน์ข้อที่ ๑”
กันทีเดียว หรือยังแยก“กาย”แยก“จิต”ไม่เป็น ซึ่งเป็นการ
แยก“กาย”แยก“จิต” ตามที่พระพุทธเจ้าให้เรียนรู้จาก“ผม
หรือขนหรือเล็บหรือฟันหรือหนัง” อันเป็น“มูลกรรมฐาน ๕”
จึงจะทำให้เกิดเป็นบุคคลผู้“อาริยะ”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม-

นิยาม ๕ (อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม)”ได้ว่า เมื่อใดใน“จิต”มีความเป็น“กาย”อยู่ เมื่อนั้นมี“ภาวะ ๒”คือ ยังมี“สุข-ทุกข์”อยู่ นั่นคือ “มาร”ชนิดยิ่งใหญ่สำคัญมากยิ่งขึ้น

แต่ถ้าเมื่อใดในจิต“ไม่มี”ความเป็น“กาย”เพราะคำว่า“กาย”นั้นต้องเป็น“ภาวะ ๒”ของ“เวทนา”ที่หมายเอาความ“สุข”กับ“ทุกข์”นั่นแหละที่เป็น“คู่หู”ของ“เทว”แท้ๆ

ต่อเมื่อไม่มี“ทุกข์”มีแต่“สุข”ก็เหลือ“เวทนา ๑” ถ้าอย่างนี้ก็“เป็น”ความสำเร็จตามที่ใจยังมีต้องการสุข”นี้อยู่ ก็นับว่า “สุข”ของชาว“เทวนิยม”หรือผู้ยังเสพ“สุข”ไม่รู้“ทุกข์”

แต่“สุข”กับ“ทุกข์”นี้เป็น“คู่หู”ที่แยกกันไม่ได้ มันเป็น“สังขารธรรม”หรือ“สังขตธรรม”ซึ่งชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทว”คือ“ภาวะ ๒”นี้ว่า มัน“ปรุ่งแต่งกันอยู่” มันคือ “มายา”หรือ“มาร”แท้ๆ ที่คนผู้ยัง“อวิชชา”ยังเสพหรือยังติดยึด“เทว”คือ“ภาวะ ๒”นี้อยู่

ซึ่งยังทำ“อภิสังขาร ๓”ให้สำเร็จเป็น“ปุณฺณญาภิสังขาร-อปุณฺณญาภิสังขาร-อเนญฺชาภิสังขาร”ไม่ได้

จึงยัง“ไม่รู้”(อวิชชา)”หรือ“โง่(อวิชชา)”นั่นเอง อยู่กับความเป็น“มายา”ของ“ภาวะ ๒”คือ“เทว”นี้ เพราะไม่มี“ปัญญา”

ขอยืนยันนะว่า คนผู้“ปทปรมะ”นั่นคือ ผู้ไม่มี“ปัญญา”

แต่อาจจะเป็นผู้รู้มาก เชี่ยวชาญในความเป็น“เชิง”

แม้จะเป็นปราชญ์หรือผู้รู้ยิ่งขั้นเป็น“ศาสดา”องค์ใดองค์หนึ่งในโลก ก็เก่งสุดได้แค่คนผู้เป็น“ปทปรมะ”เท่านั้น

“ปทปรมะ”คือ “บุคคลใดฟังพุทธพจน์ก็มาก กล่าวก็มาก จำทรงไว้ก็มาก บอกสอนก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลในชาตินั้น บุคคลผู้นี้เรียกว่า บุคคลผู้ปทปรมะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๘)

ในโลกของมนุษย์จึงมีคนที่เป็น“ผู้รู้”ที่จัดเป็น“คู่เอก”ได้แก่ ผู้เป็น“พระโฬิสต์ว์”กับผู้เป็น“ปทปรมะ”

ซึ่งคน ๒ คนนี้มี“ความรู้-ความฉลาด”และมี“ความจริง”แตกต่างกันไปคนละชั่ว คนละทิศ คนละทาง คนละโลก นั่นคือ ผู้เป็น“ปทปรมบุคคล”ยังคือ“ปุถุชนโลกียชน” ส่วนผู้เป็น“พระโฬิสต์ว์”คือ“อารยชนโลกุตระชน”

(๓๔๐) “พระโฬิสต์ว์”กับ“ปทปรมะ”คือ “เทว”คู่สำคัญ

เพราะบุคคลผู้“ปทปรมะ”นั้นยังไม่มี“ปัญญา”เริ่มตั้งแต่ไม่“พ้นสักราชทิฏฐิ” และแยกกายแยกจิตใน“ธรรมนิยาม ๕”ก็ยังไม่เป็น ยังไม่ถูกต้อง ยังไม่มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ของพุทธ ยัง“รู้”โลกุตระธรรมไม่ได้

แต่“พระโฬิสต์ว์”คือ ผู้มี“ปัญญา”ที่บรรลุลอกุตระตั้งแต่เริ่มขั้นต้น“อารยบุคคล”...

เป็น“พระโสดาบันโฬิสต์ว์” ระดับที่ ๑ มาเลยแต่ต้น

แล้วก็ เป็น“พระสกทาคามีโฬิสต์ว์” ระดับ ๒

และ“พระอนาคามีโฬิสต์ว์” ระดับ ๓

“พระอรหันต์โฬิสต์ว์” ระดับ ๔

“พระอนุโพธิสัตว์” ระดับ ๕

“พระอนิยตโพธิสัตว์” ระดับ ๖

“พระนิยตะโพธิสัตว์” ระดับ ๗

“พระมหาโพธิสัตว์” ระดับ ๘

“พระพุทธเจ้า” ระดับ ๙”

แต่สำหรับ“ปทปรมะ”คือ “จิตไม่ได้เกิดเป็นอาริยะ”
เลยใน“ชาติ”นั้น ไม่ได้บรรลุธรรมของพุทธในชาตินั้น ๆ เลย
(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๐๔) ดังที่ได้อ้างอิงผ่านมาแล้ว

ไม่ว่าจะเป็นชาว“เทวนิยม” ๑๐๐ % ก็ดี หรือชาว
พุทธแท้ ๆ ๑๐๐ % ก็ตาม แต่ยังเป็นผู้“ปทปรมะ”อยู่

คนผู้“ปทปรมะ”จึงแตกต่าง“พระโพธิสัตว์”อย่างยิ่ง
เป็น“เทว”คือ “ภาวะ ๒”คู่สำคัญ ที่ต้องเรียนรู้ปฏิบัติกันจริง ๆ

ซึ่ง“พระโพธิสัตว์”แท้ ๆ ที่เป็น“อาริยะบุคคล”แล้วนั้น
(ไม่ใช่ปุถุชนผู้ตั้งจิตปรารถนาเท่านั้นนะ!)จึงเป็นผู้มี“ปัญญา”ที่เรียนรู้
ทั้งปริยัติ ทั้งฝึกฝนปฏิบัติอบรมตนไปด้วย ตาม“จรณะ ๑๕
วิชา ๘” กระทั่งบรรลุธรรมไปตามลำดับ จึงเป็นผู้“รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็น“โลกจินตา-กรรมวิบาก-ฉานวิสัย”

และจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พุทธวิสัย”ไปตามบารมีของ
พระโพธิสัตว์แต่ละองค์ ซึ่งก้าวหน้าไปตามลำดับ ๆ พัน
“อจินไตย ๔”ทั้งในเรื่อง“กรรม”เรื่อง“วิบาก” ทั้งในเรื่องของ
“ฉานวิสัย”ชนิดที่ถูกตรงพุทธวิชา กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ว่า คนนั้นสารพัดจะ“คิด”อะไรต่ออะไรขึ้นมาใส่ลงไป

“ความคิด” เป็น“โลกจินตา”แท้ๆ นับไม่ถ้วน

พระโพธิสัตว์จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติให้“พ้นอจินไตย ๔”
นี้จริงจัง จนกระทั่งเป็นผู้บรรลุที่สุดแห่งที่สุด“พุทธวิสัย”
สูงสุดเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง

ซึ่ง“พ้นอจินไตย”ได้ก็ด้วย“กรรม”ของตนเองทั้งสิ้น

“กรรม”นั้นต้องมี“การกระทำ”ครบทั้ง ๓ ภาวะชื่อว่า
“กัมมันตะ”คือ มีครบ“อันตะ(ที่สุด,ยอด,ตาย)”ทั้ง“กาย-วาจา-ใจ”

ที่สุดของ“กรรม”ครบถ้วน จึงไม่ใช่มีแค่“พูด” มีแค่
“ความคิด” ที่มีแค่“๒ ภาวะ”เท่านั้น

“กรรม”โดยเฉพาะ“กัมมันตะ”จึงไม่ใช่มีแค่“ความคิด”

ภาวะที่มีแค่“ความคิด”เท่านั้น นั่นคือ มีแค่“ตรรกะ”
หรือ“บัญญัติ”ที่มีแต่“พยัญชนะ”ผิวเผิน ยังไม่เข้าถึง“สัจจะ”

มีความแจ่มแจ้งชัดเจนขึ้นนะ ว่า “มารดา”คือ ภาวะ
เป็น“ผู้ทำความเกิด” ซึ่งเป็น“ผู้ทำให้มี‘กรรม’นั้นๆ เกิดขึ้นมา”

และผู้สามารถ“ทำให้เกิด”ได้ชื่อว่า“สิริมหามายา”
นั้นต้องมี“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เหตุ”อย่าง
ถ้วนครบหมดสิ้น ไม่ว่าจะเล็กละเอียดลึกล้ำขนาดไหน จะ
ยิ่งใหญ่มโหฬารพันลึกปานใดๆ ก็ตาม

และผู้“เกิด”ที่เป็น“ผลเกิด”นั้นได้ชื่อว่า“สิทธิัตถะ”
ซึ่งก็ต้องเป็น“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เหตุ”
อย่างถ้วนครบหมดสิ้น ไม่ว่าจะเป็น“เหตุ”ที่เล็กละเอียด
ลึกล้ำขนาดไหน จะยิ่งใหญ่มโหฬารพันลึกปานใดๆ ก็ตาม

“เทว”หรือ“เทพ”นั้น มีอยู่“๓ ประเภท”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๐ ข้อ ๖๕๔)ได้แก่ “สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ”

“สมมุติเทพ”คือ เทพหรือ“เทว”ที่เป็นโลกียะอยู่ ส่วน“อุบัติเทพ”คือ เทพหรือเทว”ที่เข้าถึง“โลกุตระ” และ“วิสุทธิเทพ”คือ เทพหรือ“เทว”ที่บรรลุนิพพาน เป็น โลกุตระชั้น“อรหัตต์”หรือ“โพธิสัตว์”ระดับ ๔ ขึ้นไป

“เทพ”หรือ“เทว”ที่เป็น“โลกุตระ”นั้น มี“ปัญญา”ที่รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“มารดา” หรือ“มารยาท” หรือ“มารยา” หรือ“มายา” หรือ“มาร”นี้แหละตัวร้ายที่“รู้”กันจริงๆ ให้เป็น“อารยธรรมา”

ไม่ว่า “มารดา”หรือ“มารยาท”หรือ“มายา”หรือ“มาร” ล้วนคือ “กรรม”ของ“ตนเอง”ที่เป็น“ผู้กระทำเอง”ทั้งสิ้น ไม่ว่า ทำให้“เกิด” ด้วย“ปัญญา”หรือด้วยความด้อย“ปัญญา”หรือ ด้วย “ความไร้ปัญญา”ของ“ตนเอง(อหังการ)”แท้ ๆ ที่เรียกว่า “เจโก”อยู่

คนทุกคนเป็นผู้ทำ“กรรม”ของตนเอง“ให้เกิด”ด้วย “ตนเอง”ทั้งนั้น “ตนเอง”ก็เกิดเป็น“ผล(วิบาก)”ของตนเอง ไม่ใช่ ใครได้อื่น“ให้เราเกิด” ซึ่งยืนยัน“กรรม”ที่เป็น“ความจริง” ไม่ใช่ God ไม่ใช่“พระเจ้า”บงการให้“เราเกิด”เด็ดขาดแน่นอน ซึ่งเป็น“กรรมโยนิ”แท้ๆ เรา“ทำกรรมเราเองเกิดเอง” จึงเป็นผู้บรรลุนิพพานในชาตินั้นๆ เองคือ“พระโพธิสัตว์” “พระโพธิสัตว์”กับ“ปทปรมะ”จึงเป็น“เทว”คู่สำคัญ กรรม“มารยาท”ก็คือ กรรมกิริยาที่ทำออกมาด้วย

“อนุโลม-ปฎิโลม”เฉพาะทาง“กาย”และ“วาจา”ตาม“สมมุติ
สัจจะ”เพื่อความเหมาะสม ที่“ควรจะทำ”ในปัจจุบันนั้นๆ
เท่านั้น

โดยการควบคุมด้วย“สติ”และ“ปัญญา”ที่เป็น
โลกุตระ ก็เป็นแบบ“ปัญญา” แต่ถ้ายังเป็น“เณโก”ก็เป็นแค่
“โลกียะ”

ซึ่งคนมี“มารยาท”ด้วย“ปัญญา”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น“โลก”หรือ“สังคม”กับความเป็น“อัตตา”หรือเป็น
“ตน” และจัดการกับความเป็น“กิเลส”ของตนได้ถึงขั้น
“อนัตตา” จิตก็จะ“บริสุทธิ์”จากกิเลสเป็น“อุเบกขา” แล้วท
ำ“กรรม”ด้วยความประมาณให้มี“สมดุล”ไปกับ“โลก”
หรือ“สังคม”อยู่เสมอ

“กรรม”ที่คนไม่ควร“ทำ”เลย หรือไม่ต้อง“มี”เลย
หรือไม่ต้องทำให้“เป็น”เด็ดขาดก็คือกรรมที่เกิด“มาร”นี้เอง

(๓๔๑) “ปัญญา”นี้แลที่“ยิ่งใหญ่”จัดการ“เทว”ได้สูงสุดฯ

“ปัญญา”จึงยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุด ที่จะทำ“กรรม” ให้
เกิด“เทว”หรือ“มาร”ด้วยตนเอง ซึ่งไม่ใช่“พระเจ้า”แน่นอน

“กรรม”นี้เองที่“จัดการด้วยปัญญาอันยิ่ง(ปัญญาภิ
สังขาร)”กำจัดกิเลสในความเป็น“เทว”ได้เด็ดขาด ชนิดที่
ทำให้ความเป็น“มาร”หรือเป็น“ผี”หรือเป็น“ซาตาน”ใน
“เทว”สูญสิ้นไป จนกระทั่งทำความเป็น“เทว”ที่คือ “ภาวะ ๒”

ให้เป็น “ภาวะ ๑” และเป็น“ภาวะ ๐”สำเร็จได้ด้วยความ
เป็น“ฉาน” และเป็น“บุญ”สำเร็จเด็ดขาดอย่างสูงสุดถึงที่
สุดแห่งที่สุด

ดังนั้น กว่าคนผู้จะสามารถทำ“กรรม”ได้ดีที่สุด
ก็ต้องมี“ปัญญา” อันจะสามารถทำ“พลังงานซึ่งเป็นวิญญาณ
หรือจิต”ให้เป็น“ฉาน”แบบพุทธที่“สัมมาทิฏฐิ” จนกระทั่ง
สำเร็จถึงขั้น“บุญ”จัดการกับ“มาร”หรือ“ผี”หรือ“ซาตาน” หรือ
ที่แท้ก็คือ“กิเลสาสวะ”ของตนนั่นเอง ได้จริง ๆ

ผู้ยังเป็น“เทวนิยม” ๑๐๐ % อยู่เท่านั้น ไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งแท้จริง“กรรม”และ“วิบาก”ด้วย“ปัญญา”กันหรอก

จึงไม่สามารถทำ“ฉาน”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ถูกต้องตาม
“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เป็น“ปัญญา ๘”ของพุทธ รู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“ฉานวิสัย”ถูกแท้พ้นจาก“อจินไตย”กระทั่งถึงขั้น
ปฏิบัติบรรลุปุญญาภิสังขาร” กำจัด“กิเลส”อย่างสัมพัทธ์
“ตัวตนของกิเลส”ได้ชนิดที่มี“ทวาร ๖”

และไม่ใช้“หลักตาปฏิบัติ” จึงทำให้กิเลสหมดสิ้น
ไปจริง มีธรรมะ“อยู่เหนือ(อตรินุสธรรม)”ความเป็น“เทว”ทุก
“เทว” ไม่ว่า“เทว”เล็ก“เทว”น้อย กระทั่ง“เทว”ที่ใหญ่ยิ่งที่สุด
แห่งที่สุดปานใด ๆ ได้จริง ๆ

และที่สุดแห่งที่สุดอีกสุดท้าย คือ ทำ“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”ได้จริง ๆ ใน“โลกแห่งจิตวิญญาณ”หรือ
“จิตนิยาม”

จึงเป็นผู้พิสูจน์ความเป็น“อนัตตา”สำเร็จได้ด้วยตนเองแท้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ“โลกแห่งจิตวิญญาณ-จิตนิยาม”

นั่นคือ ชาวเทวนิยม ๑๐๐ % นั้น ยังไม่รู้จัก“กรรม”ที่จะทำตนให้สำเร็จเป็น“ฌาน”กระทั่งถึง“บุญ”ได้แน่ๆ

“เทวนิยม”มีแต่“กระทำ”ตาม“มาร”ผู้แฝงตนอยู่ใน God หรือ“พระเจ้า” ที่สั่งให้“ทำ” อย่างเคร่งครัดเท่านั้น ในโลกของ“โลกียะหรือเทวนิยม” เพราะยังไม่มีรู้เรื่อง“กรรม”

ซึ่งเรื่อง“กรรม”เรื่อง“วิบาก” และเรื่อง God หรือ“พระเจ้า”นั้น เป็น“อจินไตย”แท้ๆ ต้องมี“ปัญญา”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรมวิบาก”และ God หรือพระเจ้า

“อจินไตย”คือ ภาวะ“เกินกว่าวิสัย”ของคนทั่วไปในผู้ยังเป็น“เทวนิยม”หรือผู้มีภูมิแค่ชั้นโลกียภูมิ ซึ่งยังไม่มี“ความรู้”ถึงขั้น“ปัญญา” จะไม่สามารถ“ขบคิด” แม้จะศึกษาค้นคว้าให้เก่งกาจขนาดไหนก็รู้จัก“กรรม”และ“วิบาก”อย่าง“รู้แจ้งรู้จริง”ไม่ได้บริบูรณ์เด็ดขาด

คุณอาจจะเข้าใจได้ในความหมายของคำต่างๆ ที่ว่า “มารดา”หรือ“มาตา”ก็ดี “มารยาท”ก็ดี “มารยา”หรือ“มายา”ก็ดี แม้แต่คำว่า “มาร”หรือ“ซาตาน”ก็ดี แต่ความละเอียดลึกซึ้งของ“สภาวะธรรม”ทั้งหลายที่เป็น“กรรม”เป็น“วิบาก”เข้าขั้น“ความปรากฏ”ให้สัมผัสด้วย“ด้วยตาหูจมูกลิ้นกาย & ทวาร ภายนอกได้ ในความเป็น“มารดา”ก็ดี “มารยา”หรือ“มายา”ก็ดี แม้แต่คำว่า “มาร”ก็ดี นั้น จึงไม่สามารถจะ

“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” “เหตุ” ที่เป็น “สภาวะธรรม” ได้สูงสุดสมบูรณ์
มันต้องมี “ความรู้-ความฉลาด” ขึ้น “ปัญญา” ที่เป็น
“โลกุตระ” จึงจะสามารถ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ” ได้หมดสิ้น

(๓๘๒) “สภาวะธรรม” มี จึงจะจัดการ “เหตุ” ได้ด้วย “กรรม”

เช่น สภาวะธรรมของความเป็น “มารดา” ก็ดี มีอาการ
อย่างไร? และ “มารยาท” ก็ดี “มารยา” ก็ดี “มายา” ก็ดี มี
อาการอย่างไร? “มาร” มีอาการอย่างไร? ย่อมแตกต่างกัน
อยู่จริง ..ใช่มั๊ย?

คนต้องมี “การกระทำ” ที่ศัพทาคือ “กรรม” นี้แหละ โดย
“ตนเอง” ได้ “ประพฤติกิจจริง” หรือได้ “กระทำจริง” ตามคำสอน
ของพระพุทธเจ้า จนกระทั่ง “เกิดผลของกรรม” ตั้งแต่ขั้นรู้
ได้ง่าย หยาบใหญ่ คือ “กรรม” ทาง “กาย” ก่อน แล้วก็ “กรรม”
ทาง “วาจา” แล้วจึงจะละเอียดขึ้นไปอีกถึง “กรรม” ทาง “จิต”
หรือ “ใจ”

คุณต้องมี “การทำใจในใจ (มนสิการ)” อย่าง “โยนิโส
(ถูกต้องแยบคายต่อแท้=โยนิโสมนสิการ)” กันจริงๆ ชนิดที่ลึกเข้าไปถึง
“มูลก” คือ ลึกเข้าไปถึง “รากเค้า” ของจิตในจิต (มนสิ) กัน
ทีเดียว “มนสิการ” นั้นต้องลงไปถึง “รากเค้า (มูลก)” ที่พระพุทธเจ้าตรัส
ความเป็น “รากเค้า” ทั้งหลายไว้ถึง “๑๐ ชั้น” ตรวจสอบได้
จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘

“จิตวิญญูญาณ” ของคุณจึงจะบรรลุความไม่เป็น

ผู้“กระทำให้ในใจ”สำเร็จได้ทุก“เทว”
คือผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
คือ มี“ปัญญา”ใน“ภาวะ๒”
ได้สัมบูรณ์สุด ๆ

“มาร” ได้สำเร็จเด็ดขาด

แม้แต่ยังเป็น“มารยาหรือมายา”เราก็ไม่ให้เกิดในจิตตนให้ได้ จนกระทั่งสำเร็จเด็ดขาด

แต่ก็มี“ความสามารถอย่างยิ่ง” ที่อาจจะอนุโลม-ปฏิโลมเป็น“มารยาท”ที่ควรทำอยู่ ตาม“กาละ-เทศะ-ฐานะ”

ส่วนความเป็น“มารดาหรือมาตา”นั้น ทุกคนต้องทำตนให้เกิด“มารดาหรือมาตา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ที่เป็น“สิริมหามายา”ของตนเอง ในตนเองให้ได้

กำหนด“มนสิการ”ของตนได้สำเร็จจริงหมดทุกภวะนั้นคือ (๑)ทำภวะ“มารดาหรือมาตา”ให้ได้ (๒)อย่าให้เป็นแค่“มายาหรือมารยา” (๓)ต้องทำ“สิริมหามายา”เพื่อให้“กำเนิดนิพพาน”หรือให้สำเร็จ“บุญ”ได้กันจริง ๆ ถูกตรง แม่น คม ชัด ลึก สัมบูรณ์ และ (๔)ทำภวะให้“ไม่เกิดมาร”ได้เด็ดขาดสำคัญยิ่ง

ผู้“กระทำใจในใจ”สำเร็จได้ทุก“เทว” คือผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง คือ มี“ปัญญา”ใน“ภวะ ๒”ได้สัมบูรณ์สุด ๆ

ผู้“มิจนาทิฏฐิ”หรือผู้จมมอยู่กับ“อวิชชา”ตลอดกาล เป็น“เทวนิยม” ๑๐๐ % ซึ่งไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตั้งแต่แค่คำว่า “กาย” ได้นั้น ก็ไม่สามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“มารดา-มารยาท-มายา-มาร(ชาตาน)”ตาม“ความเป็นจริง” ที่คม ตรง แม่น ชัด ลึกซึ่ง สัมบูรณ์แน่นอน

เพราะยังเป็นคนผู้ตีแตกแยกแยะความเป็น“เทว” หรือความเป็น“ภาวะ ๒”คือ“กาย”คือ“จิต”ยังไม่ได้นั่นเอง

เพราะเป็นคนไม่“พันสัฏกายทิฏฐิสังโยชน” อันเป็น “ความเห็น”ขั้นต้น ขั้นแรกแท้ๆ ไม่สามารถเกิด“สัมมาทิฏฐิ”

ดังนั้น การรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ไม่ได้ ก็เป็นอันหมด สิทธิทำ“กรรม”ให้บรรลุธรรมใด ๆ ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ได้เลย

ผู้ทำ“กรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”ไม่ได้ คือผู้ไม่รู้จัก“เทว”

“เทว”คือ ความเป็น“๒” เช่น “กาย”กับ“จิต”เป็นต้น ยิ่ง“เทว”ที่มีทั้ง“กายภายนอก”กับ“กายภายใน”ก็ยิ่ง หมายถึง“ความเป็น ๒”ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปอีก

และยิ่ง“เทว”คือ “จิตในจิต”ก็ยิ่งหมายถึง“ความเป็น ๒”ยิ่งละเอียดยิ่งใหญ่ ยิ่งยวด ลึกซึ้งล้าลึกขึ้นไปอีก

ถ้าผู้ใดมีจกาทิฏฐิตั้งแต่คำว่า“กาย”ก็ปฏิบัติธรรมผิด ไปหมดตลอด จึงไม่มีสิทธิที่จะบรรลุ“นิพพาน”แน่ว่าแน่ว่าแน

เพราะเริ่มจาก“กาย”ก็ไม่มี“ทิฏฐิ”ที่พัน“มิจจาทิฏฐิ” นั่นคือ ยังไม่พันแม้แค่“สัฏกายทิฏฐิสังโยชน” กลัดกระดุม เม็ดแรกก็ผิดแล้วไปแล้ว เม็ดอื่นๆ ต่อไปก็ย่อมผิดไป ทั้งหมดแน่นอน

ดังนั้น จึงหมดสิทธิที่จะมี“ปัญญา”เด็ดขาด

ซึ่งความเป็น“กาย”นี้แหละที่คนผู้เป็น“อวิชชา”ต้อง “หมดสิ้นอุปาทาน”ในความเป็น“กาย”กันได้จริงๆ

แต่ในขณะที่“อวิชชา”หรือ“โพธิสัตว์”ยังไม่

“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปหมดสิ้น คนผู้นั้นก็ยังอาศัย
ความเป็นชีวิตใช้“ทำงาน”อยู่ยังไม่ทำที่สุดด้วย“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”

จึงเป็นคนผู้มี“ปัญญา” และไม่มี“กิเลสอาสวะ”สนิทแล้ว
และ“ปัญญา”ต้องเป็นปัญญาที่ถึงขั้น“สิริมหายา”
ผู้สามารถทำ“ความเกิด”ให้แก่“สิทธิัตตะ” ได้จริง

นั่นก็คือ ต้อง“พ้นความเป็นมาร” หรือต้องเข้าใจ
ความเป็น“มารยาท”ที่เราจะต้องใช้อยู่บ้าง อย่างสุดสำคัญ
ยิ่ง และไม่ทำ“มายา”หรือ“มารยา”เลยด้วย

จึงจะทำ“กรรม”ต่าง ๆ ได้สำเร็จผลสูงสุดเป็น“อรหันต์”
และเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรม”ดียิ่ง จึงเป็นผู้จัดการ
ทุกสิ่งอย่างด้วย“กรรม”ทั้งสิ้น

“กรรม”นี้แล ยิ่งใหญ่สำคัญนัก เพราะเป็น God หรือ
เป็น“พระเจ้า”เสียเองได้แท้ ด้วย“ปัญญา”ที่เกินกว่า“เนโก”

(๓๔๓) “การทำใจในใจ”แบบพุทธจึงเป็น“อจินไตย” จริงยิ่ง

“มารดา”ก็ดี “มารยาท”ก็ดี “มารยาหรือมายา”ก็ดี
ยิ่งคำว่า “มาร”ก็ดี ผู้บรรลุเป็น“อรหันต์” ได้แล้ว ย่อมแยก
กาย-แยกจิตที่มันมีความแตกต่างกันเหล่านี้ออก และ
ปฏิบัติจัดการ“การกระทำ”คือ“กรรม” ให้บรรลุผลสำเร็จ
บริบูรณ์สูงสุดได้

ผู้ยังไม่สามารถ“แยกกาย-แยกจิต”ในการปฏิบัติธรรมได้นั้น เพราะไม่มี“ปัญญา”แยกได้ว่า ส่วนใดเป็น “กาย” ส่วนใด“ไม่เป็นกาย” ชนิดที่ไม่โมหะแล้ว ไม่สับสนแล้ว

ผู้นั้นก็ไม่สามารถจัดการได้ด้วย“ฉานวิสัย”ที่สัมมา-ทิฏฐิแบบพุทธ เนื่องจากไม่มี“ปัญญา” ๘ “จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ”ทั้งภายนอก-ทั้งภายใน ทั้ง “ความแตกต่าง”ที่เป็นรายละเอียดของ“ภายนอก-ภายใน” และของความเป็น“เทว” คือ“ภาวะ ๒”ในสรรพสิ่งต่าง ๆ

จึงแยกเอา“กิเลส”ที่อยู่ใน“จิต”ขณะที่มี“กายภายนอก” สัมผัสสัมพันธ์อยู่เป็นชีวิตปกติธรรมดาสามัญก่อน เป็นเบื้องต้นในการปฏิบัติธรรมของพุทธ ไม่เป็น หรือไม่ได้

ผู้ทำ“ฉานวิสัย”แบบพุทธได้ คือ ผู้มีปัญญา ใช้ “ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์”เลือก“เผา”เฉพาะ“ความเป็นกิเลส”จาก“จิตในจิต”เป็นผลสำเร็จ เป็น“สิทธิ์ตะ”กันถูกตรึงแท้ ๆ จริง ๆ

ก็เป็นคนผู้“สิทธิ์ตะ”คือผู้“มีความต้องการสำเร็จแล้ว”

ขณะใดเมื่อใดที่เราปฏิบัติตามทฤษฎีของพระพุทธ-เจ้าเป็น“สัมมาทิฏฐิ”จริงได้ “ความรู้สึก”ของเราก็สามารถ “แยก”เป็น“๒”และทำ“๒”ให้เป็น“๑”ได้ แล้วอาศัย“๑”ที่อยู่ใน “๒”ได้ โดยไม่สับสนว่า เมื่อใดเป็น“๑” เมื่อใดอาศัย“๒”

ตามบาลีในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ คือ “เทวธัมมา ทวเณระ เวทนายะ เอกสโมสธนา ภวันติ”

ผู้ทั้งรู้ และทั้งทำได้ตามนี้จึงจะเป็นผู้บรรลุ“นิพพาน”
ทำ“นิพพาน”ให้ตนเองได้ ก็เป็น“ผู้มีความต้องการสำเร็จแล้ว”

ดังนั้น ผู้ศึกษา“มูลกรรมฐาน ๕” สามารถแยก“กาย”
แยก“จิต”ในรายละเอียดของ“จิต”ได้ ด้วยการทำส่วนที่เป็น
“เวทนาเจตสิก”ให้เป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้จริง“สัมมาทิฏฐิ”

จึงจะทำ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-
ธรรมในธรรม”ให้สำเร็จเสร็จจบกิจสัมบูรณ์ได้

ถ้าผู้ใด ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” หรือยัง“อวิชชา”ใน
“มูลกรรมฐาน ๕”ไม่สามารถแยก“กาย”แยก“จิต” ให้ได้ใน
“ธรรมนิยาม ๕” ก็หมดสิทธิ์ที่จะปฏิบัติธรรมบรรลุ“นิพพาน”

“มูลกรรมฐาน ๕”นั้นอาตมาก็มักจะใช้“เล็บ”เป็น
ตัวอย่างในการอธิบาย ใช้ปฏิบัติศึกษาโดยแยกให้เห็นว่า
เมื่อใดที่“เล็บ”เรานี้แหละ มันไม่ใช่“กาย”เราแน่ๆ เพราะ
ส่วนนั้นมันขาดออกไปจาก“ร่างกาย(สรีระ)”เราแล้ว เช่น เล็บ
ส่วนที่ถูกตัดขาดออกจากปลายนิ้วไปเลย

“เล็บ”ส่วนที่ถูกตัดออกไปนี้ มันก็ไม่ใช่“กาย”เรา
แล้ว มันเป็นส่วนส่วน“หลุด”ไปแล้ว มันไม่มี“ชีวิต”แล้ว

ส่วนของ“เล็บ”ส่วนนี้รู้ได้ง่าย เด็กๆ ก็เรียนรู้ได้ ว่า
“เล็บ”ที่ถูกตัดทิ้งขาดออกไปจากร่างกาย นี้ มันไม่ใช่“กาย”
มันเป็นดินน้ำลมไฟไปแล้ว

แต่ถ้า“เล็บ”มันยังมีติดอยู่ในตัวเรา เป็น“ชีวะ”อยู่ใน
ตัวเราอยู่นี้แหละ ตอนนี้อันตรายอย่างสำคัญกันทีเดียว

เพราะมันไม่ใช่เรื่องของ“รูปธรรม”แล้ว แต่เป็นเรื่อง
ของ“นามธรรม”สำคัญกันแท้ๆ จริงๆ

เมื่อใด“เลิပ်”ส่วนนี้มันยังนับว่า“กาย” เมื่อใดส่วนใด
ที่มันไม่ใช่“กาย”

และเราสามารถ“ทำใจในใจ” ให้มันไม่ใช่ “กาย”
สำเร็จได้

แม้“เลิပ်”ส่วนที่มันไม่ใช่“กาย”เราแล้วนี้ มันยังเป็น
“ส่วนของชีวะในตน”อยู่ ยังไม่พ้นความเป็น“สรีระ”ของตน

แต่“เลิပ်”ส่วนที่มันพ้นความเป็น“กาย”ไปแล้วนั้น
มันต้อง“รู้”ด้วย“เวทนา” ใน“จิตนิยาม”ของเรา ซึ่งมันไม่มี
ความรู้สึก“เจ็บและไม่เจ็บ” หรือที่สำคัญมากคือ เมื่อ
กระทบอะไรต่ออะไรที่มี“สัมผัสภายนอก”อยู่เป็นปกติใน
ชีวิตสามัญ มันไม่สุข-ไม่ทุกข์ในขณะที่“มีสัมผัส”นั้นแหละ
คือ ภาวะ“นิโรธ”

“การทำใจในใจ”ของตนให้สำเร็จได้ปานฉะนี้แหละ
คือ “ความรู้สึก(เวทนา)”ที่มีภาวะนิโรธหรือนิพพาน

ซึ่งขบคิดหรือเดาเอาไม่ได้ง่ายๆ เลย ชื่อว่า“อจินไตย”

ผู้ที่“ทำใจในใจ”ของตนมี“ผล”ได้จริงสำเร็จได้สัมผัส
ผลนั้นแหละ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”แท้

(๓๔๔) “ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”แบบพุทธจึงเป็น“อจินไตย”

“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”ในขณะที่ทวารภายนอกก็

มี“สัมผัส”เป็นปกติอยู่นั้นแหละคือ “จุดสำเร็จสำคัญ”ของ “เวทนา” ตรงนี้เองนักปฏิบัติธรรมของพุทธต้องเรียนรู้ “ความรู้สึก(เวทนา)”นี้ในขณะที่มี“สัมผัสภายนอก”อยู่ และ ปฏิบัติจนกระทั่งเราสามารถทำให้ “เวทนาของเราไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์เกิดในจิต”สำเร็จ เพราะกิเลสตัวเหตุ“ไม่ปรุงแต่ง เวทนาในจิต”แล้ว

ซึ่งไม่ใช่“เวทนา”ไม่สุข-ไม่ทุกข์ตอน“หลับตา”ปฏิบัติ แต่“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”เนื่องจาก“กิเลส”ถูกฆ่า ตายสนิท ไปจริง ๆ หรือไม่ใช่แค่“กิเลส”ถูกข่มไว้ ถูกสะกดไว้ด้วย “ฌานแบบเดียรธีย์-ฌานที่มีจกขุ-ญาณ” ในขณะที่หลับตาเท่านั้น

ซึ่ง“ความไม่สุข-ไม่ทุกข์”แบบพุทธนี้ เป็น“อจินไตย” แต่ถ้าปฏิบัติแบบพุทธ“สัมมาทิฏฐิ”จริงแท้ ก็สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะธรรม”ที่เป็น“อจินไตย”นั้นได้ด้วย“ปัญญา” อันเกิดจากการทำ“เวทนา ๑๐๘”ตามกระบวนการ“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”สำเร็จบรรลุดังขั้น“จิตสะอาดจากกิเลสอาสวะ” เป็น “ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัฏฐาน-ปภัสรา”

ในขณะที่มี“จักขุ-ปัญญา-ญาณ-วิชา-อาโลก”กัน แจ่ม ๆ พร้อมทั้ง“ตา(จักขุ)”ก็เห็นสัมผัสความจริงนั้น ๆ อยู่ โทนโท่ เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ขั้น“โลกุตระ(ปัญญา-ญาณ-วิชา)” ในโลกที่มี“แสงของพระอาทิตย์(อาโลก)”แจ่มสว่างแท้ ๆ

และ“เห็น(ผัสส)”กิเลส“ตายสนิท”ไปจากจิตจริง ๆ ด้วย“ฌานแบบพุทธ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ ๆ ซึ่งปฏิบัติด้วย

“จรรยา ๑๕ วิชชา ๘” จนกระทั่ง“จิตตั้งมั่น” ชนิดที่เรียกว่า
จิตเป็น“สมาธิ”แบบ“สมาหิต” (ไม่ใช่แค่“สมาธิ”ทั่วไปที่เป็นโลกียะ)
กิเลสไม่เกิดอีกเด็ดขาด เพราะ“จิตตั้งมั่น”ขั้นจบเด็ดขาดแท้

“สมาหิต”นี้เป็น“สมาธิ”ของพุทธที่ไม่เหมือน
“สมาธิโลกียะ”เลย ต่างกันคนละโลกทีเดียว เพราะ“สมาธิ”
ที่เป็น“สมาหิต”นั้นเป็น“สมาธิโลกุตระ”ที่ได้ปฏิบัติจน
“กิเลสสภาวะ”ได้ดับสิ้นไปจากจิต มี“เจโตปริยญาณ ๑๖”ชนิดที่
“ลืมหัดปฏิบัติ”รู้อยู่(ชานาติ)-เห็นอยู่(ชัสสติ)เป็นปัจจุบันนั้นทีเดียว

มันจะไม่เหมือน“สมาธิ”ที่ได้จาก“หลับตาปฏิบัติ”
หรือยิ่งผู้มี“ความเสื่อม ๔ ประการ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส
กับ“อัมพัฏฐมาณพ”ใน“อัมพัฏฐสูตร”พระไตรปิฎก เล่ม ๙
อยู่ปลายท้ายข้อ ๑๖๓ และในพระไตรปิฎกเล่มอื่นๆ ข้อ
อื่นๆ ก็ยังมีกล่าวพาดพิงถึงการออกป่า การปฏิบัติอานา-
ปานสติแบบนั่งอยู่กับที่ และปฏิบัติ“หลับตา”แบบดาบส
ฤๅษี เดิรยี่

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่ได้ปฏิบัติตาม“จรรยา ๑๕
วิชชา ๘”นั้น จึงไม่มี“ฌาน”แบบพุทธ มีแต่“ฌานโลกีย์”
และไม่มีโอกาสที่จะเกิด“คุณวิเศษ”เป็น“เจโตปริยญาณ ๑๖”ได้

เพราะไม่ได้“พบ”พระพุทธเจ้า ไม่ได้“พบ”สัตตบุรุษ
ไม่ได้“พบ”ผู้อยู่ในฐานะครูที่“สัมมาทิฏฐิ” ไม่ได้ฟังธรรม
ที่“สัมมาทิฏฐิ” จนมี“ปัญญา ๘”ไปตามลำดับ

ซึ่งผู้จะรู้ และทำได้เป็นลำดับๆ ละเอียดลอออย่าง

นำอัสจรรย์ ปานะนี้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ “ปหาราทสูตร” ข้อ ๑๐๙)
นั้น ก็เพราะได้เรียนรู้และปฏิบัติด้วยกระบวนการของ
“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”มาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”นั่นเอง

และปฏิบัติธรรมด้วยกระบวนการ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
เกิด“สัมมามรรค-สัมมาผล” ซึ่งไม่ใช่มรรคผลแบบโลกีย์

ไม่ไปหลงมงายโง่ปฏิบัติ“หลับตา”เป็นเดียรถีย์อยู่
จึงมี“อุเบกขาเวทนา”ซึ่งเป็นคุณพิเศษของ“ฌาน ๔”
ตามแบบพุทธมี“ปัญญา”จริง ที่เกิดผล“เจโตปริยญาณ ๑๖”
และได้ปฏิบัติจัดการ“เวทนา ๑๐๘”เป็นผลสำเร็จ

จบบริบูรณ์ด้วย“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ที่“จิต-
เจตสิกตั้งมั่น”เป็น“อจินไตย”แท้ๆ สำหรับชาว“โลกียะ”

(๓๔๕) ชาวโลกุตระมี“ปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้ง“อจินไตย”

“ปัญญา-ญาณ-วิชา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่
เป็น“อาริยะ-โลกุตระ” ซึ่งชาว“โลกียะ-เทวนิยม”ยังมีไม่ได้

เพราะชาว“โลกียะ,เดียรถีย์,เทวนิยม”ยังไม่สามารถ
มี“เจโตปริยญาณ ๑๖”ด้วยความเป็น“ปัญญา-ญาณ-วิชา”

“เจโตปริยญาณ ๑๖”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าเรามี
“ราคะจิต-โทสะจิต-โมหะจิต”ได้จริง และทำให้ไม่มีในตัวเราขึ้น
มาได้สำเร็จเป็น“วิตราคะจิต-วิตโทสะจิต-วิตโมหะจิต”แท้ๆ
เป็นต้น

และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างละเอียดตลอดไป

ตามลำดับของ“เจโตปริยญาณ ๑๖”จนครบถ้วนเป็นที่สุด
 ผู้จะเรียนรู้ได้ ก็ต้องเรียนรู้ตรงความเป็น“เวทนา”
 นี้เอง ที่เป็น“กรรมฐาน”หนึ่งเดียวของศาสนาพุทธ
 ไม่เชื่อผิดเห็นผิด(มิจฉาทิฐิ)ไปหลงยึดเอา“กรรมฐาน
 ๔๐”แบบสมณะของเดียรถีย์มาปฏิบัติอย่างผู้หลับตา ไม่ตื่น
 เพราะ“ตื่น”จากมีติดบอด ไม่มองมายได้แท้ๆ จึงสามารถ
 ปฏิบัติให้ “เวทนา”บริสุทธิ์ สะอาดจาก“กิเลส” ได้จริงแท้
 ด้วยการปฏิบัติจัดการ“เวทนา๑๐๘”เป็น“กรรมฐาน”
 ผู้สามารถทำ“เวทนา”ให้ไม่มี“สุข-ทุกข์” ได้จริง นั่น
 คือ ผู้ทำ“เวทนา” ให้เป็น“อุเบกขา”ที่ปราศจากกิเลสได้
 สัมบูรณ์เป็น“ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มฤ-กัมมัณฺญา-ปภัสรา”
 จึงสุกพิเศษ เพราะมี“คุณวิเศษ(อตริมนุสสรรม)”ตามแบบพุทธ
 เนื่องจากไม่ไปมัวหลงติดอยู่กับ“กรรมฐาน”ที่มีแต่
 “เนโก” จึงสามารถเริ่มมี“สัมมาทิฐิ” และปฏิบัติบรรลु
 “โลกุตตรธรรม”ได้จนครบถ้วน“ปัญญา ๘”สัมบูรณ์
 เดียรถีย์เขาก็สามารถทำให้จิต“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”ได้
 บ้างเหมือนกันนะ! แต่“จิต”ของเดียรถีย์ไม่สะอาดจากกิเลส
 ไม่บริสุทธิ์จากกิเลสไปได้จริง เพราะยัง“มิจฉาทิฐิ”
 คนผู้“มิจฉาทิฐิ”นั้นเขายังไกลจากความเกิด“เจโต-
 ปริยญาณ ๑๖”และ“เวทนา ๑๐๘”อยู่ไกลแสนไกลมาก
 เพราะคนผู้“มิจฉาทิฐิ” โดยเฉพาะพวกที่“หลับตา”
 ปฏิบัตินั้นเขาไม่ได้ปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”เขาไม่มี

“จักขุ”(คือไม่ลืมตาและมีสติเต็มรู้ทั้งภายนอก-ภายในอยู่)-ปัญญา(ความรู้ที่เป็นโลกุตระ), ญาณ(ความรู้โลกุตระยิ่งๆ ขึ้น), วิชา(ความรู้โลกุตระทั้งหมด), - อาโลกิ(แสงสว่างของพระอาทิตย์ที่ลืมหายไป)

นั่นคือ “วิชา ๘” อันเกิดจากการปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชา ๘”ที่เป็น“โลกุตระ” เขา“ไม่มี”เลย

เพราะ“วิชา ๘”จะเกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”เท่านั้น การ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น เกิด“ปัญญา-วิชา”ไม่ได้

ถ้าไป“หลับตา”ปฏิบัติ เพื่อให้ “ปัญญา ๘”หรือ “วิชา ๘”มันเกิด มันเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะไม่มี“อุปณก-ปฏิบัติ ๓”ปฏิบัติ ดังนั้น “ฌาน-ปัญญา-วิชา”แบบพุทธก็ไม่มี

จึงไม่เกิด“ปัญญา ๘”ที่เป็นหมวดธรรมหมู่หนึ่ง และไม่มี“วิชา ๘”ซึ่งเป็นหมวดธรรมอีกหมู่หนึ่ง

“ปัญญา ๘”เป็นหมวดธรรมที่เป็นมรรค ส่วน“วิชา ๘”นั้นเป็นหมวดธรรมที่เป็น“ผล” จึงเป็นธรรมคนละหมวด

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”หรือยัง“อวิชา”ก็ไม่เกิด“ฌาน”ที่มีปัญญาของพุทธและ“บุญ”แบบพุทธอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แน่ๆ

เพราะไม่ได้ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”จึงไม่เกิด“ปัญญา ๘”และไม่เกิด“วิชา ๘”เด็ดขาด

เดิรติยหรือโลกิยะหรือเทวนิยมนั้น เมื่อยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”หรืออวิชาอยู่ ก็ปฏิบัติ“ฌาน”ไม่เป็น“บุญ”แบบพุทธ “ฌาน”แบบเดิรติย-แบบโลกิยะ-แบบเทวนิยมนั้น

ปฏิบัติให้เก่ง ให้เคร่งครัด ให้นักหนาสาหัสสุดฤทธิ์ปานใด
ก็แค่ “ความรู้-ความฉลาด” ที่เป็น “เงา” เท่านั้น

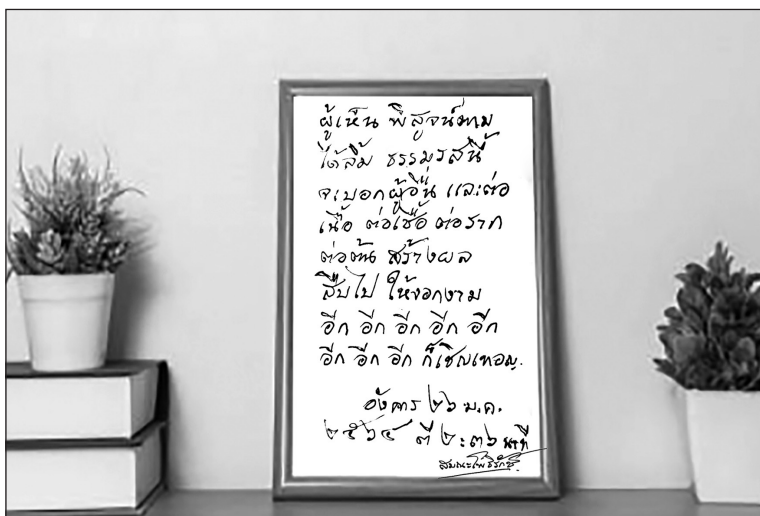
ดังนั้น ชาวเดียรฉัตรหรือผู้“หลบตา”ปฏิบัติจึงไม่เกิด
“ปัญญา”หรือไม่เกิด“ฉาน”แบบพุทธที่“สัมมาทิฐิ”แน่ๆ

เพราะ“ฉาน”แบบพุทธเป็น“อจินไตย”แท้จริง คน
ผู้ไม่มี“ปัญญา ๘”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เด็ดขาด

ถ้าไม่มี“ปัญญา”เริ่มตั้งแต่“ปัญญาข้อที่ ๑”ก็ไม่มี
ทางปฏิบัติให้“สัมมาทิฐิ”เกิด“ฉาน”แบบพุทธแน่ยิ่งกว่าแน่

ชาว“โลกุตระ”มี“ปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอินไตย

(อ่านต่อปัญหา ๘ เล่ม ๓)

สาธยายขยายความกันมามากมายถึงขนาดนี้ พอจะสะดุดใจกันไหมว่า “กรรม” กับ God นั้น มันคือภาวะเดียวกันโดยแท้ไม่อื่นไปจากกันเลย แม้แต่นิดเดียว

เพียงแต่ว่า God นั้นคงยังไม่มีใคร“สัมผัส”ได้กันไปอีกตลอดกาลนิรันดร์ ยังคง“ลึกลับ”คือ God นั้นแหละก็“ไม่มีใครรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”อยู่เช่นนั้นไปกับ“กาล(Time)”อันไม่จบ มีมีที่สุด

ศาสนาเทวนิยมจึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ก็ไม่“รู้จบ”ด้วย“Karma กับ Time (กาล) of Continuum”แน่แท้

ส่วน“กรรม”นั้น“รู้จริงสว่างแจ้ง”ครบทั้ง“กรรม”กับ“กาล”จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ก็ไม่“รู้จบ”^{*} ด้วย“Karma กับTime(กาล) of Continuum”

ชาวพุทธผู้เอาแต่“หลับ” หรือชาวศาสนาอื่นที่เอาแต่“หลบ”ทั้งหลายเอ๋ย! “ตื่น”กันเสียทีเถิด จะ“หลับไหล”จะเอาแต่“หลบหลง”คล่ำๆงมๆ มิได้ๆ บอๆ กันไปถึงไหนหนอ?

การทำ“ฉาน”ก็หันมาปฏิบัติ“ฉาน”กันแบบ“ลืมนตา”กัน มีกระบวนการของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘ กันดูบ้าง

^{*}หมายเหตุ แก้ไขคำผิดในหนังสือ“รวมคนจะมีธรรมะได้อย่างไร?(เล่ม ๔) หน้า ๒๐๗

ส่วน“กรรม”นั้น“รู้จริงสว่างแจ้ง”ครบทั้ง“กรรม”กับ“กาล”จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ก็ไม่“รู้จบ”^{*} ด้วย“Karma กับTime(กาล) of Continuum”

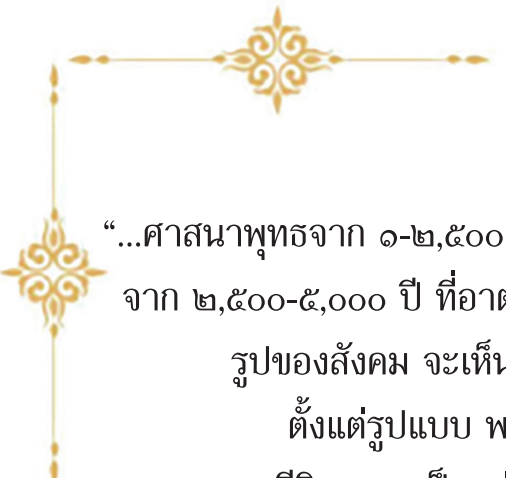
ข้อความที่ถูกต้องคือ...ส่วน“กรรม”นั้น“รู้จริงสว่างแจ้ง”ครบทั้ง“กรรม”กับ“กาล” จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ก็“รู้จบ”^{*} ด้วย“Karma กับ Time(กาล) of Continuum

“ศาสนาพุทธเป็นอเทวนิยม เป็นกรรมนิยม
ซึ่งพระพุทธเจ้าได้พบสิ่งที่สูงสุด
อาตมาก็จะเดินทางนี้ จะอีกกี่ชาติๆ ก็เดินทางนี้
จนกว่าจะพบสิ่งที่สูงสุด อย่างที่พระพุทธเจ้าเป็น...”

(๙ พ.ค. ๒๕๔๕ โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าฯ (จปร.)

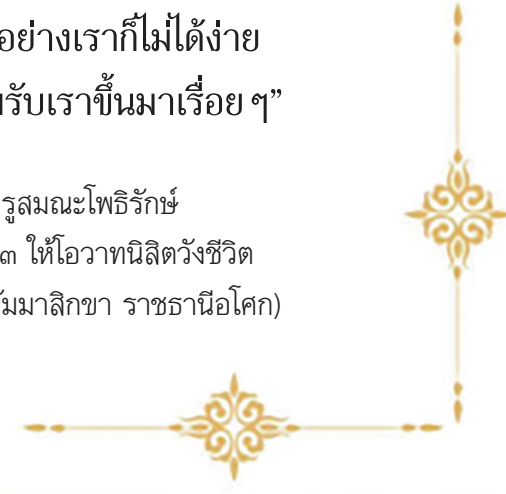
อ.เขาชะโงก จ.นครนายก แสดงธรรมแก่สมาชิก ธ.ก.ส.)

“...ศาสนาพุทธจาก ๑-๒,๕๐๐ ปี ก็รู้อย่างที่ผ่านมา
จาก ๒,๕๐๐-๕,๐๐๐ ปี ที่อาตมาจะมาพัฒนาขึ้นนี้
รูปของสังคม จะเห็นได้ว่าต่างกัน
ตั้งแต่รูปแบบ พฤติกรรม
ชีวิตความเป็นอยู่ กิจกรรม
พิธีกรรม และวัฒนธรรม

ตั้งแต่นี้ไปโลกโลเกีย จะดำเนินไปอย่างนั้น
โลกุตรอย่างที่อาตมาทำนี้ ก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง
รูปจะต่างกันเลย แต่อยู่ด้วยกัน จะเป็นเรื่องที่แปลก
ความเป็นอยู่ไม่เหมือนกัน จะมีลักษณะปะทะกันบ้าง
พวกเราจะอยู่กับเขาได้ แต่เราจะไม่เป็นอย่างเขา
เขาจะมาอย่างเราก็ไม่ได้ง่าย
แต่ก็จะยอมรับเราขึ้นมาเรื่อย ๆ”

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
(๑๙ ธ.ค. ๔๓ ให้โอวาทนิสิตวังชีวิต
และศิษย์เก่าสัมมาสิกขา ราชธานีโคก)

อาตมาประกาศว่าอาตมาเป็นโพธิสัตว์
จะมาสืบทอดศาสนา จะมานำศาสนา
ไปให้ถึงยุคสิ้นกับ สิ้นพุทธศาสนา
ซึ่งพุทธศาสนาของพระพุทธโคดมนี้ ๕,๐๐๐ ปี
อาตมาจะมานำพาให้ศาสนาไปถึง ๕,๐๐๐ ปี
ก็ต้องสืบทอด จะต้องเอาเนื้อแท้ๆ
ของพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้า
คือ "โลกุตระ" มาสืบสานต่อ
อาตมาประกาศไปตามจริง ไม่ได้อวดอ้าง
ไม่ได้อยากเด่นอยากดังอะไรหรอก จริงๆ
แต่ใครจะเชื่อไม่เชื่อ ก็ไม่มีสิทธิ์ไปบังคับใคร

♦ สมนะโพธิรักษ์

(๙ ตุลาคม ๒๕๔๔
อุทยานบุญนิยม อุบลราชธานี)

